

U Linh Giới

Contents

U Linh Giới	3
1. Chương 1-1: Hội Nghị (thượng)	3
2. Chương 1-2: Hội Nghị (trung)	6
3. Chương 1-3: Hội Nghị (hạ)	12
4. Chương 2-1: Xuất Phát (thượng)	15
5. Chương 2-2: Xuất Phát (trung)	19
6. Chương 2-3: Xuất Phát (hạ)	22
7. Chương 3-1: Vô Danh (thượng)	26
8. Chương 3-2: Vô Danh (trung)	30
9. Chương 3-3: Vô Danh (hạ)	31
10. Chương 4-1: Nhập Hộ (thượng)	37
11. Chương 4-2: Nhập Hộ (trung)	41
12. Chương 4-3: Nhập Hộ (hạ)	44
13. Chương 5-1: Đồ Quán (thượng)	48
14. Chương 5-2: Đồ Quán (trung)	52
15. Chương 5-3: Đồ Quán (hạ)	55
16. Chương 6-1: Mật Thất (thượng)	58
17. Chương 6-2: Mật Thất (trung)	61
18. Chương 6-3: Mật Thất (hạ)	65
19. Chương 7-1: Bức Cung (thượng)	68
20. Chương 7-2: Bức Cung (trung)	71
21. Chương 7-3: Bức Cung (hạ)	74
22. Chương 8-1: Lựa Chọn (thượng)	77
23. Chương 8-2: Lựa Chọn (trung)	80
24. Chương 8-3: Lựa Chọn (hạ)	83
25. Chương 9-1: Lời Mời (thượng)	87
26. Chương 9-2: Lời Mời (hạ)	90
27. Chương 10-1: Độc Dược (thượng)	94
28. Chương 10-2: Độc Dược (trung)	97
29. Chương 10-3: Độc Dược (hạ)	101
30. Chương 11-1: Giúp Đỡ (thượng)	104
31. Chương 11-2: Giúp Đỡ (trung)	108
32. Chương 11-3: Giúp Đỡ (hạ)	112
33. Chương 12-1: Lạc Đường (thượng)	116
34. Chương 12-2: Lạc Đường (trung)	120
35. Chương 12-3: Lạc Đường (hạ)	123
36. Chương 13-1: Khách Đến (thượng)	127
37. Chương 13-2: Khách Đến (trung)	132
38. Chương 13-3: Khách Đến (hạ)	135
39. Chương 14-1: Hoài Nghi (thượng)	138
40. Chương 14-2: Hoài Nghi (trung)	142
41. Chương 14-3: Hoài Nghi (hạ)	145

42. Chương 15-1: Thăm Dò (thượng)	148
43. Chương 15-2: Thăm Dò (trung)	152
44. Chương 15-3: Thăm Dò (hạ)	155
45. Chương 16-1: Đổ Kì (thượng)	159
46. Chương 16-2: Đổ Kì (trung)	162
47. Chương 16-3: Đổ Kì (hạ)	165
48. Chương 17-1: Quá Khứ (thượng)	168
49. Chương 17-2: Quá Khứ (trung)	171
50. Chương 17-3: Quá Khứ (hạ)	174
51. Chương 18-1: Nghi Vấn (thượng)	180
52. Chương 18-2: Nghi Vấn (trung)	183
53. Chương 18-3: Nghi Vấn (hạ)	186
54. Chương 19-1: Trộm Người (thượng)	189
55. Chương 19-2: Trộm Người (trung)	193
56. Chương 19-3: Trộm Người (hạ)	196
57. Chương 20-1: Xuất Quỹ (thượng)	199
58. Chương 20-2: Xuất Quỹ (trung)	202
59. Chương 20-3: Xuất Quỹ (hạ)	207
60. Chương 21-1: Thần Dụ (thượng)	210
61. Chương 21-2: Thần Dụ (trung)	214
62. Chương 21-3: Thần Dụ (hạ)	219
63. Chương 22-1: Đội Hình (thượng)	223
64. Chương 22-2: Đội Hình (trung)	226
65. Chương 22-3: Đội Hình (hạ)	230
66. Chương 23-1: Tuyệt Chiêu (thượng)	234
67. Chương 23-2: Tuyệt Chiêu (trung)	237
68. Chương 23-3: Tuyệt Chiêu (hạ)	240
69. Chương 24-1: Sợ Hãi (thượng)	244
70. Chương 24-2: Sợ Hãi (trung)	247
71. Chương 24-3: Sợ Hãi (hạ)	251
72. Chương 25-1: Quyết Chiến (thượng)	255
73. Chương 25-2: Quyết Chiến (trung)	259
74. Chương 25-3: Quyết Chiến (hạ)	263
75. Chương 26-1: Miền Đất Hứa (thượng)	268
76. Chương 26-2: Miền Đất Hứa (trung)	271
77. Chương 26-3: Miền Đất Hứa (hạ)	275
78. Chương 27-1: Phong Ấn (thượng)	278
79. Chương 27-2: Phong Ấn (trung)	281
80. Chương 27-3: Phong Ấn (hạ)	285
81. Chương 28-1: Chiến Hậu (thượng)	288
82. Chương 28-2: Chiến Hậu (trung)	292
83. Chương 28-3: Chiến Hậu (hạ)	295
84. Chương 29-1: Bánh Ngọt (thượng)	298
85. Chương 29-2: Bánh Ngọt (trung)	303
86. Chương 29-3: Bánh Ngọt (hạ)	307
87. Chương 30-1: Nhẫn (thượng)	312
88. Chương 30-2: Nhẫn (trung)	315
89. Chương 30-3: Nhẫn (hạ)	318
90. Chương 31: Phiên Ngoại 1: Quá Khứ Và Hiện Tại - Shipley	323
91. Chương 32: Phiên Ngoại 1: Quá Khứ Và Hiện Tại - Hybe	324
92. Chương 33: Phiên Ngoại 2: Kế Hoạch Ngọt Ngào - Phát Minh Mới	327
93. Chương 34: Phiên Ngoại 2: Kế Hoạch Ngọt Ngào - Tân Quan Tiền Nhiệm	329
94. Chương 35: Phiên Ngoại 2: Kế Hoạch Ngọt Ngào - Lễ Tình Nhân	332

95. Chương 36: Phiên Ngoại 2: Kế Hoạch Ngọt Ngào - Trách Cứ Và Khiêu Khích	333
96. Chương 37: Phiên Ngoại 3: Sau Đây	338
97. Chương 38: Phiên Ngoại 4: Hợp Tác	340

U Linh Giới

Giới thiệu

Thể loại: Hệ liệt Cửu giới bộ thứ 3, thần bí, ma pháp, tình hữu độc chung, 1X1Edit: Phúc VũU linh giới chính là giới th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/u-linh-gioi>

1. Chương 1-1: Hội Nghị (thượng)

Rốt cuộc là nhiều nhất hay ít nhất đây?

Thạch Phi Hiệp ăn xong điểm tâm, thập phần tin tưởng cho rằng, với vị trí địa lý ưu việt, cơ sở vật chất ưu mỹ, cùng tố chất nhân viên ưu tú của Con thuyền Noah, nhất định là nhiều nhất. Hơn nữa mọi người nhất định sẽ chen lấn tranh giành nhau mà tới đây.

Cho nên, hẳn đặc biệt mở thật rộng đại môn của Con thuyền Noah.

Chín trăm người lặn nha.

Đây không phải chuyện đùa.

Thạch Phi Hiệp đứng ngay đại sảnh, trong lòng trắng khí ngút trời.

.....

Đồ ăn bữa trưa rất tuyệt.

Thạch Phi Hiệp sau khi ăn uống no say, cảm thấy đời người không thể quá viên mãn, không hoàn mỹ mới là hoàn mỹ thật sự. Vì thế liền chủ động dự đoán số khách bớt đi một lỵ.

Con số bốn trăm rưỡi cũng không tồi, so với ba trăm tám cùng hai lần hai trăm rưỡi vẫn có một khoảng cách.

.....

Cơm chiều chẳng những phong phú, mà còn dư thừa, đủ cho chín trăm người ăn uống no say.

Thạch Phi Hiệp vừa ăn vừa nghĩ: bất luận tên đến sau cùng là kẻ xúi quẩy nào, hẳn nhất định túm lấy kẻ đó đòi tiền vốn đồ ăn phục vụ cho chín trăm người!

Gần mười một giờ.

Một cỗ xe ngựa lao tới cực nhanh khiến bánh xe tóe lửa hừng hực, như sao băng xẹt qua bầu trời đêm.

Thạch Phi Hiệp hỏi Gin: “Là xe ngựa của địa ngục đúng không?”

Gin đưa ngón tay vuốt vuốt cằm: “Nghe nói Tinh linh vương vẫn chưa trả xe ngựa cho Abaddon.”

Nói cách khác, người tới có khả năng là Tinh linh vương Omedeto?

Thạch Phi Hiệp cảm thấy thật hóc búa.

Muốn moi tiền từ trong tay Omedeto, vẫn phải dựa vào Dea.

Hắn đang miên man suy nghĩ, xe ngựa đã tiến gần.

Cũng là xe ngựa của địa ngục, nhưng chiếc này rõ ràng cao cấp hơn của Abaddon. Toàn bộ cỗ xe đều dùng đá quý trang hoàng, viên kim cương khổng lồ trên nóc xe còn to hơn cả quả dưa hấu.

Thạch Phi Hiệp kinh ngạc nói: “Không ngờ nền công nghiệp plastic dưới địa ngục lại phát triển như vậy.”

“Không phải plastic.” Gin dùng ánh mắt chuyên nghiệp giám định, “Là hàng thật.”

“..... Chúng ta đổi nghề đi?” Thạch Phi Hiệp nghiêm mặt nói.

Gin cũng thành thành thật thật trả lời: “Nếu người muốn làm ăn cướp, tốt nhất nên gọi thêm Isfel.”

“Khó lắm sao?”

“Khó lắm.”

“Cùng xông lên cũng không thể nắm chắc phần thắng?”

“Không nắm chắc.”

“Vậy người đi gọi hần hay là ta đi?” Thạch Phi Hiệp xoa xoa tay.

Trong xe ngựa truyền ra tiếng cười khê: “Nghe nói chỗ dựa của ta rất vững chãi.” (Mỹ nam xuất hiện rồi yeye O(_)O~)

Thạch Phi Hiệp biến sắc, lập tức lộ ra nụ cười chuyên nghiệp: “Ngọn gió nào thổi ngài đến đây vậy?”

Cửa xe ngựa mở ra, Mammon cười tủm tỉm từ trên xe bay xuống. Bên trong lớp áo khoác dài cài chéo màu tím sậm lộ ra cổ áo cao cao bằng tơ tằm màu bạc, mái tóc nửa dài được buộc bằng chỉ bạc khê lay động theo từng động tác của hần, trông vừa cao quý vừa thanh lịch.

Ngay cả Gin trước giờ luôn tự phụ về dung mạo khí chất của mình cũng không thể không thừa nhận —— đối phương hoàn toàn có tư cách gia nhập Huyết tộc. Đương nhiên, Mammon có chịu gia nhập hay không lại là chuyện khác.

“Ngài là đại biểu tới tham dự đại hội cửu giới?” Thạch Phi Hiệp hỏi.

Mammon sóng mắt lưu chuyển, mỉm cười nói: “Ta là người đến cuối cùng sao?”

“Không.” Thạch Phi Hiệp cười tủm tỉm: “Ngài là người đầu tiên.”

Nụ cười của Mammon cứng đờ: “Người đầu tiên?”

Thạch Phi Hiệp thấy vậy, sợ vuột mất con vịt nướng vắt vả lắm mới tới tay, lập tức chuyển đề tài: “Ngài dùng bữa tối chưa? Chúng ta đã vì ngài mà chuẩn bị một bữa tối phi thường phong phú.”

Mammon không bị đánh lạc hướng, từng bước bức lại gần hỏi: “Ta là đại biểu duy nhất tham gia?”

Thạch Phi Hiệp vô tội nói: “Ta chỉ mở cửa làm ăn, không phải người chủ trì khai hội. Đối với chi tiết cụ thể của đại hội lần này hoàn toàn không biết.”

Mammon nhướn mày: “Vậy sao?”

“Vừa rồi là đáp án của phía chính phủ.” Thạch Phi Hiệp ho khan một tiếng, hạ giọng nói: “Về phần đáp án của tư nhân, giá cả có thể thương lượng.”

Mammon cao thâm khó dò nhìn hần: “Nói sao thì, bụng ta thật sự có hơi đói.”

“Vậy là quá tốt rồi.” Thạch Phi Hiệp ước ao lát nữa trên bàn ăn sẽ hung hăng tàn sát hần một trận, lập tức xung phong dẫn đường.

Gin cùng hần tiếp khách đã sớm thức thời đi thông báo cho các bộ phận phải vào vị trí sẵn sàng.

Cho nên Mammon vừa đến phòng ăn, liền ngửi được mùi sơn hào hải vị nồng đậm.

Thạch Phi Hiệp sau khi dẫn hần đến chỗ ngồi, lập tức vọt vào bếp.

Antonio đang lấy từng đĩa đồ ăn ra khỏi lò nướng cực đại do Raton phát minh.

Thạch Phi Hiệp cảm khái: “May là chưa ăn sạch.”

Antonio nói: “Chưa ăn sạch, nhưng toàn là chỗ này gặm một mẩu chỗ kia cắn một miếng, khó khăn lắm ta mới tập hợp lại cho hoàn chỉnh.”

Thạch Phi Hiệp ngó ngó mớ đồ ăn chấp chấp vá vá, hài lòng nói: “Không sao, nhìn phô trương là được, Mammon sẽ không để ý đâu.”

“Ta để ý.” Mammon đứng ngay cửa, cười dài nhìn bọn họ.

Có lẽ là do hiệu ứng phản quang, Thạch Phi Hiệp cảm thấy nhiệt độ của nụ cười này không được cao cho lắm.

Thạch Phi Hiệp đột nhiên xoay người, đối diện với Antonio nghiêm mặt nói: “Antonio.”

Antonio giương mi mắt.

“Ngày hôm nay, thái độ phục vụ của ngươi như vậy, là không tốt.” Thạch Phi Hiệp nói với chất giọng trầm thấp mà hàm súc.

Mí mắt Antonio giật hai phát.

“Nhất định phải sửa đổi.” Thạch Phi Hiệp bình tĩnh đi đến trước mặt Mammon, “Chẳng hay Mammon tiên sinh muốn ăn gì?”

Mammon nói: “Mỳ áp chảo.”

Đó là món gì?

Bất quá không biết cũng không làm khó được Thạch Phi Hiệp, hắn nhanh nhẩu quay đầu, dùng ánh mắt ra hiệu với Antonio: “Lửa phải lớn, mỳ phải nhiều, nhìn nhất định phải đủ cay nồng đủ nóng bỏng!”

Ba phút sau, mỳ áp chảo được bưng lên.

Thạch Phi Hiệp nghi hoặc hỏi: “Mỳ đâu lửa đâu?” Tại sao nhìn giống bánh mật nướng vậy?

“Trước khi ta trả lời vấn đề này, đáp lại câu hỏi của ta đã.” Mammon tao nhã cầm nĩa lên.

Thạch Phi Hiệp nói: “Vấn đề hóa đơn thanh toán?”

Mammon nói: “Cũng có thể.”

“Hỏi đi.” Thạch Phi Hiệp hứng trí bưng bưng.

Mammon cầm nĩa, nhưng không lập tức cắm xuống, mà chỉ chăm chú nhìn chằm chằm cái đĩa, nửa ngày mới bày ra bộ dáng thờ ơ hỏi thăm: “Meta.....”

“Ai?” Lực chú ý của Thạch Phi Hiệp đột nhiên bị thứ gì đó ngoài cửa sổ hấp dẫn.

Một vật thể trông như máy giặt bay qua, đáp xuống trước phòng. Hắn giặt mình hỏi: “Còn có người đến sao?”

Mammon thu lời, làm như không có việc gì, cầm một khối bánh mật bỏ vào miệng.

“Vừa rồi ngươi định hỏi gì?” Thạch Phi Hiệp tuy nhìn hắn, nhưng mông đã ngồi không yên.

Mammon dừng nĩa, dùng khăn ăn nhẹ nhàng lau khóe miệng, mỉm cười nói: “Ta không ngại ngươi tạm thời rời bàn.”

Vút...

Bóng dáng Thạch Phi Hiệp biến mất ngoài cửa.

Trong “máy giặt” bước ra bốn người.

Có cao có thấp, có đô có gầy.

Bọn họ vừa thấy Thạch Phi Hiệp, lập tức tự giới thiệu.

Từ trái sang phải, theo thứ tự là —— đại biểu Titan, đại biểu Người lùn, đại biểu Người sói, đại biểu Tinh linh.

“Các vị có phải là đội tiên phong không?” Thạch Phi Hiệp dùng cặp mắt sáng rực nhìn bọn họ.

Bốn đại biểu giáp mặt nhìn nhau.

Đại biểu Tinh linh nói: “Vương tử ta phái ta đi nghênh đón các vị sứ giả, sau đó đến Con thuyền Noah.”

“Chẳng lẽ Tinh linh vương không hiểu, đoàn đại biểu thật ra là một loại phúc lợi sao?” Thạch Phi Hiệp thở dài một tiếng, dẫn bọn họ vào khách sạn.

Mammon đã dùng bữa xong, đang tựa người trên lầu hai nhìn xuống bọn họ.

Đại khái là đột nhiên gặp Mammon, bốn đại biểu đều hoặc ít hoặc nhiều tỏ vẻ khẩn trương.

“Các vị dùng cơm chưa?” Giọng nói của Thạch Phi Hiệp đúng lúc xen vào.

Bốn đại biểu đều ra ý là chưa.

Thạch Phi Hiệp nói: “Thế thì lên lầu hai dùng bữa đi.”

Các vị đại biểu vừa ngẩng đầu, liền thấy Mammon đang đứng trên lầu hai, đồng loạt tỏ vẻ hết – đói – rồi.

“Nếu đã vậy, khai hội trước đi.” Mammon theo thang lầu chậm rãi bước xuống.

Bây giờ đã là mười hai giờ đêm rồi a, có hội họp gì không thể đợi tới ngày mai hãy khai mạc được sao?

“Ta nhớ người từng hỏi ta về vấn đề mở rộng kinh doanh cho Con thuyền Noah.....” Mammon ngân dài giọng.

Thạch Phi Hiệp thức thời nói: “Ta lập tức chuẩn bị phòng hội nghị.”

Phòng hội nghị ở lầu hai. Chính là nơi Thạch Phi Hiệp lần đầu tiên may mắn nhìn thấy hào quang của Lucifer và Michael.

Chờ đoàn đại biểu đều an tọa, trà nước điểm tâm đều dâng lên, Isfel rốt cuộc cũng xuất hiện.

Mammon nhìn hần trở tay đóng cửa, ánh mắt hơi trầm xuống: “Không phải là đại hội cứu giới sao?”

Isfel nói: “Ân.”

“Nhưng sao giống như chỉ có sáu?” Mammon đã tính cả Thạch Phi Hiệp.

Isfel nói: “Quen rồi.” Trước kia chưa từng có đại biểu nhân giới tham gia hội nghị, cũng gọi là đại hội cứu giới đấy thôi.

Mammon dựa vào lưng ghế, nói: “Bắt đầu chưa?”

Bốn vị đại biểu mờ mịt nhìn Isfel.

Isfel chậm rãi hỏi: “Các vị đã đi qua giới thứ mười chưa?”

Bốn đại biểu cả người chấn động, sắc mặt đại biến.

Mammon hơi nhú mày.

Isfel nói: “Đây là chủ đề của hội nghị.”

2. Chương 1-2: Hội Nghị (trung)

Phòng hội nghị lập tức chìm vào im lặng.

Thạch Phi Hiệp thấy mọi người đều bày ra bộ dáng kín như bưng, nhin không được nhỏ giọng hỏi Isfel: “Gì mà đại hội giới thứ mười?”

Isfel vẫn như cũ dán mắt vào quyển sách: “Đó là một nơi.”

Thạch Phi Hiệp nghĩ nghĩ, thoáng chốc bừng tỉnh đại ngộ: “Giới thứ mười? Chữ giới trong cửu giới?”

Isfel gật đầu.

Thạch Phi Hiệp nhìn Mammon, lại nhìn những đại biểu khác, thấp giọng nói: “Là chuẩn bị mở rộng việc kinh doanh sao?”

“Phụt.” Mammon nhin không được phì cười.

Hắn vừa cười, vẻ mặt khản trương của các đại biểu khác lập tức dịu đi không ít.

Mammon nhìn Isfel: “Xem ra phúc lợi của nhân viên ở Con thuyền Noah không được tốt lắm.”

Tuy Thạch Phi Hiệp rất hâm mộ bản lĩnh kiếm tiền của Mammon, nhưng đối với thái độ lên án này, hắn cảm thấy cần phải phì thường làm sáng tỏ.

“Làm trong khách sạn có lịch sử lâu đời nhất thế giới này, lòng trung thành của nhân viên ở Con thuyền Noah đều ăn đứt bất kỳ đồng nghiệp nào ở khách sạn nhà hàng khác! Điều này đương nhiên là nhờ sự quan tâm chu đáo của khách sạn đối với nhân viên từ vật chất đến tinh thần. Điển hình như, trước kia vì ta có thái độ làm việc cẩn thận, tác phong làm việc cẩn cù trung thực, nên được thăng làm quản lý bộ phận buồng. Điểm nhấn này đã thể hiện, khách sạn luôn coi trọng từng tiến bộ của nhân viên. Nếu khách sạn không quý trọng nhân viên như thế, đám nhân viên chúng ta cũng đã không vì sự phát triển của khách sạn mà dốc hết sức lực, cúc cung tận tụy!”

Thạch Phi Hiệp nói xong một tràng, tiện tay cầm ly cà phê trước mặt Isfel ừng ực uống một hớp lớn bổ sung thêm nước.

Mammon nhìn Isfel hỏi: “Người đã làm gì hắn?”

Isfel rót cuộc cũng ngắt đầu khỏi quyển sách: “Mười lần.”

“Một đêm?”

“Àn.”

Mammon quay về phía Thạch Phi Hiệp đang đỏ mặt mà vẫn cố gắng duy trì vẻ bình tĩnh, nhướn mày nói: “Quả nhiên là quan tâm chu đáo từ vật chất đến tinh thần.”

Thạch Phi Hiệp trừng mắt nhìn Isfel.

Isfel giơ ngón tay nhẹ nhàng quệt đi giọt cà phê đọng trên khóe môi hắn.

Thạch Phi Hiệp tức giận quay đầu định cắn, ngón tay Isfel đã nhanh chóng rút về.

Mammon thông thả lấy một mẩu bánh ngọt cho vào miệng, chậm rãi thưởng thức: “Nếu Antonio muốn chuyển chỗ làm, nhớ bảo hắn tới tìm ta.”

Thạch Phi Hiệp nói: “Ta nghĩ hắn hẳn sẽ không sa đoạ như vậy.” Hắn vẫn canh cánh trong lòng vì Mammon ban nãy đã vạch trần chuyện của hắn.

“Người kỳ thị đoạ thiên sứ?” Mammon mỉm cười nhìn về phía Isfel, trực tiếp châm ngòi.

Thạch Phi Hiệp nói: “Ta kỳ thị những tên thích bôi mớ.”

Mammon nói: “Ta là thương nhân cạnh tranh lành mạnh.”

“Ta là đối thủ đả kích thương nhân lành mạnh.” Thạch Phi Hiệp nói.

“Khò khò ——”

Tiếng ngáy đột ngột vang lên.

Đại biểu Tinh linh thấy Isfel cùng Mammon đều nhìn qua, liền khản trương thúc vào đại biểu Titan đang ngồi cực thẳng, ngủ cực nhiệt tình bên cạnh mình.

“A ——” đại biểu Titan hít một hơi, từ từ mở mắt.

Thạch Phi Hiệp đột nhiên đứng lên, nói lời công đạo: “Khách sạn trước giờ đều tuân thủ nguyên tắc khách hàng là thượng đế. Cho nên, vì để các vị có thể tham dự hội nghị trong trạng thái tốt nhất, ta thành khẩn thỉnh cầu các vị tạm dừng hội nghị, ngày mai tiếp tục!”

Bốn đại biểu nhìn về phía Isfel và Mammon.

Mammon mỉm cười: “Ồ thêm một ngày không phải là phải trả thêm tiền phòng một ngày sao?”

Không hổ là đồng nghiệp, ý tưởng không khác nhau là bao.

Nhưng Thạch Phi Hiệp sẽ tuyệt đối không thừa nhận: “Tin ta đi, cho dù các vị không ở đủ một tháng, ta vẫn có thể thu đủ một tháng tiền phòng.”

Mammon nói: “Như vậy sẽ rất khó có khách hàng chịu quay lại.”

“Là khách sạn chủ chốt duy nhất trong cửa ngõ vốn đã lũng đoạn...” Thạch Phi Hiệp vô sỉ nói, “Ta một chút cũng không lo lắng về vấn đề này.”

Mammon nói: “Là Ma vương dưới tay có mấy ngàn triệu nhân viên, ta chân thành hy vọng có thể đạt được một phúc lợi giảm giá.”

Thạch Phi Hiệp nghĩ nghĩ, vọt qua, thấp giọng nói: “Ý người là, địa ngục có phải đang lên kế hoạch làm một tour đến Con thuyền Noah không?”

Khóe miệng Mammon cong lên: “Có thể.”

Hai mắt Thạch Phi Hiệp cũng loan loan, “Tất cả mọi người đều đi.”

Bốn đại biểu thở phào nhẹ nhõm. Rốt cuộc có thể về ngủ rồi.

Mammon nói: “Vậy chúng ta tiếp tục họp đi.”

Bốn đại biểu: “.....”

Với tác phong xa hoa của Mammon ở địa ngục, thật sự không giống một ông chủ vì công việc mà quên ăn quên ngủ, ngày đêm không nghỉ a.

Thạch Phi Hiệp quay đầu nhìn Isfel đòi đáp án.

Đôi mắt Isfel vẫn hờ hững như băng: “Tâm tình không tốt.”

Thạch Phi Hiệp lại quay đầu hỏi Mammon: “Tại sao?”

Mammon thở dài: “Bởi vì không có mỹ nữ khiêu vũ.”

Thạch Phi Hiệp búng tay một cái: “Chuyện này thì có thể có.”

Loát xoát.

Phòng hội nghị chuyển sang quầy bar, Gin đang đứng sau quầy nửa tỉnh nửa ngủ pha cocktail.

Mammon nhìn cái ly không đặt trước mắt mình, hỏi Thạch Phi Hiệp: “Mỹ nữ? Khiêu vũ?”

Thạch Phi Hiệp nói: “Có lẽ do đèn chưa đủ mờ, mờ thêm chút nữa hiệu ứng sẽ tốt hơn.”

Mammon nói: “Có mờ nữa cũng chỉ có thể có ba chúng ta họp.”

Hắn vừa dứt lời, đầu của bốn đại biểu liền y như quân cờ domino lần lượt gục xuống.

Gin rót phần cocktail đã pha xong vào ly của Mammon.

Thạch Phi Hiệp nhân cơ hội hỏi Isfel: “Giới thứ mười rốt cuộc là gì? Tại sao phải họp riêng?”

Isfel không đáp, người trả lời chính là Mammon.

“Giới thứ mười là thế giới bên ngoài cửa ngõ.” Mammon lắc lắc cái ly trong tay. Ánh đèn xuyên qua thứ chất lỏng đủ màu sặc sỡ trong ly ánh lên khuôn mặt hắn, khiến mặt hắn như đang mở xương nhuộm: “Bị gọi là cấm địa của cửa ngõ.”

Thạch Phi Hiệp vừa định hỏi tiếp, chợt nghe Gin bực dọc hỏi mình: “Người muốn uống gì?”

“Hương vị bình thường là được.” Hấn không muốn lại từ trong ly rượu ngửi ra mùi gỗ mục hoặc xà phòng nữa.

Gin trực tiếp rót một ly nước lọc đưa cho hấn.

Thạch Phi Hiệp: “.....”

Mammon hỏi Isfel: “Hội nghị là Thần quyết định sao? Ngài ấy rút cuộc cũng quyết định nhúng tay vào quản bọn họ?”

Thạch Phi Hiệp tò mò xen mồm vào: “Bọn họ là ai?”

Mammon đáp: “Sinh vật ở giới thứ mười.”

Hai mắt Thạch Phi Hiệp sáng lên: “Quả thật là muốn mở rộng kinh doanh sao?”

“Người sẽ không còn hơn hử khi nhìn thấy bọn họ.” Mammon nói.

“Bọn họ khủng bố lắm à?” Trong đầu Thạch Phi Hiệp lập tức xuất hiện những hiệu ứng trong phim kinh dị.

Mammon búng tay một cái.

Đại biểu Người lùn ngồi gần hấn nhất liền giật mình tỉnh lại.

Mammon nói: “Người từng đến giới thứ mười?”

Đại biểu Người lùn ngơ ngác nhìn hấn, nửa ngày mới hoàn hồn: “Phải, đúng vậy.”

“Đó là nơi như thế nào?”

Môi đại biểu Người lùn run lên: “Là một nơi phi thường phi thường khủng bố.”

Nghe đến khủng bố, Thạch Phi Hiệp tinh thần phấn chấn, lảng xảng chạy đi chỉnh cho đèn mờ hơn, mới trở về nói, “Như vậy mới có không khí kể chuyện ma a.”

Đại biểu Người lùn: “.....” Nhưng lại phá hỏng tâm tình kể chuyện của hấn a.

Mammon nói: “Khủng bố thế nào?”

Đại biểu Người lùn ừng ực nuốt nước bọt, “Nơi đó chỗ nào cũng toàn là nước, hơn nữa thời tiết rất xấu, âm u u, toàn cuồng phong bão tố. Trong nước giống như có quái vật, suốt ngày gầm rống.”

Thạch Phi Hiệp chớp chớp mắt, “Sao nữa?”

Đại biểu Người lùn nói: “Ta khởi động phi thuyền, bay trở về.”

Mammon nhú mày: “Toàn là nước? Hình như không giống như ta được biết.”

“Cũng không giống như ta từng thấy.” Đại biểu Tinh linh rụt rè mở miệng, “Giới thứ mười mà ta nhìn thấy, nơi nơi đều là cát vàng, mênh mông bát ngát. Nhiệt độ trên mặt đất là gần bảy mươi độ. Nếu không phải ta ngồi trong phi thuyền, rất có thể đã bị thiêu chết.”

Thạch Phi Hiệp nói: “Oa, nước bốc hơi nhanh quá nhỉ?”

Đại biểu Người lùn cũng sửng sốt.

Mammon hỏi: “Các người đến đó hồi nào?”

“Năm trăm năm trước.”

“Ba trăm năm trước.”

“Ta đến đó một trăm năm mươi ba năm trước...” đại biểu Người sói trầm giọng, “Bất quá ta chẳng thấy gì cả. Nơi đó sặc mùi hắc ám cùng rỉ sắt, đèn trên phi thuyền chỉ có thể chiếu sáng chừng một hai centimet trước mặt.”

Thạch Phi Hiệp trong lòng phát lạnh. Trong ba loại, loại được miêu tả cuối cùng là khủng bố nhất.

“Ta từng nghe được chính là loại thứ ba.” Ngón tay Mammon lướt qua miệng ly, “Cho nên nói, bốn người nhìn thấy ba loại cảnh tượng sao?”

“Có lẽ còn có loại thứ tư.” Isfel nói.

Bốn đại biểu đến tham dự đại hội cửu giới lần này không ai không biết nguyên nhân. Ánh mắt mọi người đều dừng trên người đại biểu Titan vẫn đang tựa vào một góc mà ngủ khò. Đại biểu Tinh linh lấy tay kẹp mũi hắn.

“A ——” Hắn lại hít một hơi, choàng tỉnh.

Đại biểu Tinh linh thấp giọng hỏi: “Người thấy gì ở giới thứ mười?”

“Giới thứ mười?” Đại biểu Titan mở mắt thật to, hồi lâu mới nói: “Lửa. Hai bên đều lửa cháy ngàn ngút, còn cao hơn cả trời! Ở giữa là một con đường.....”

Những người còn lại dựng tai lên.

Lần đầu tiên nghe nói giới thứ mười có một con đường.

Đối diện ánh mắt chờ mong của mọi người, giọng nói đại biểu Titan yếu dần, “Ta không dám đi vào đó.”

Quả nhiên không ngoài dự liệu, họ đã chờ mong quá nhiều.

Thạch Phi Hiệp nói: “Giới thứ mười đúng là một nơi kỳ quái.”

Gin hỏi: “Sao các ngươi lại vô duyên vô cớ nhắc tới giới thứ mười?”

Thạch Phi Hiệp giải thích: “Đây là chủ đề của đại hội cửu giới lần này.”

Gin nhướn mày: “Thần chuẩn bị đối phó với giới thứ mười sao?”

Mammon nhún vai: “Ta chỉ là may mắn được tới tham dự hội nghị.” Lucifer vốn chọn Abaddon đến hội nghị này, chính là “rất không may”, Abaddon vừa vận bị đòi nợ, bị bức đến rời khỏi địa ngục, cho nên “không thể không” thay hắn tới tham gia.

Isfel thần nhiên nói: “Ta chỉ phụ trách tuyên bố chủ đề.”

“.....”

Cho nên hiện tại là thế nào? Rốt cuộc có thể tan hợp được chưa?

Bốn đại biểu tám con mắt đáng thương nhìn nhìn Isfel cùng Mammon.

“Cảm ơn các vị đại biểu đã tới dự, hội nghị đến đây kết thúc, mời các vị an tâm nghỉ ngơi. Tất cả chi phí ở Con thuyền Noah đều do Thiên đường phụ trách.” Một giọng nói mềm mại êm tai vang lên, khiến bốn vị đại biểu tinh thần phần chấn, mặt mỗi tiêu tan.

Đại biểu Tinh linh thân cận với thiên đường nhất nhin không được kích động hỏi: “Là vị thiên sứ nào giảng lâm?”

“Ta chỉ là khách thường trú trong khách sạn thôi.” Giọng nói mềm mại khẽ mang theo ý cười.

Đại biểu Tinh linh thấy hắn không muốn ra mặt, đành thất vọng cúi đầu.

Thạch Phi Hiệp tuy cũng rất hiếu kỳ về giọng nói đột nhiên vang lên này, bất quá tinh thần nghề nghiệp đã kiềm chế hắn lại, chuyện tìm tòi để sau. Hắn tươi cười nói với bốn vị đại biểu: “Phòng đã chuẩn bị sẵn, mời theo bên này.” Dẫn bọn họ đi đến cửa quầy bar, hắn quay đầu phát hiện Mammon vẫn còn ngồi trước quầy.

Ánh đèn mờ ảo mông lung chiếu lên bóng lưng hắn, trông càng cô đơn vô hạn.

Isfel không biết đã đi đâu, chỉ để lại Gin đứng đối diện với hắn.

Thạch Phi Hiệp nghĩ nghĩ, vẫn là từ bỏ ý định gọi hắn, tiếp tục dẫn đoàn đại biểu lên lầu.

Gin nhìn về hướng bọn họ biến mất sau cánh cửa, trong lòng không ngừng oán giận kẻ thuộc nhân loại duy nhất trên Con thuyền Noah lại không có nhân tính.

Thân là Huyết tộc đời thứ ba, cho tới bây giờ Gin cũng chưa từng phải lo lắng về vấn đề tài chính. Nếu không đủ xài, chỉ cần đến Hải tử gia hoặc Huyết tộc quay một vòng là có thể đầy túi. Huống chi, ở Con thuyền Noah cũng thật sự không có nơi nào dùng tiền. Cho nên hắn hoàn toàn không hiểu được tại sao Thạch Phi Hiệp lại cố chấp với việc kinh doanh của Con thuyền Noah như thế. Căn bản là làm không công!

Chưa hết, chuyện khó hiểu nhất chính là hôm nay!

Đang yên đang lành họp ở phòng hội nghị, tại sao phải dời đến quầy bar?

Nếu không có Isfel và Mammon ở đây, hắn thật sự rất muốn gào lên với tên nhân loại đã lôi mình ra khỏi mộng đẹp, rằng: bốn đại gia không thiếu tiền tăng ca!

.....

“Xin hỏi ngài còn muốn gọi thêm gì không?” Gin theo thói quen treo lên mặt nụ cười chuyên nghiệp.

Xoảng...

Cái ly trong tay Mammon vỡ nát.

Gin nhìn những mảnh vụn trên quầy bar, lại nhìn tay hắn, cuối cùng gật đầu: “Ta đã biết câu trả lời của người.”

Mammon làm như không có chuyện gì phũ phũ đám vụn thủy tinh trong lòng bàn tay, mỉm cười nói: “Xin lỗi.”

“Nhớ đền là được rồi.”

“Đương nhiên.” Mammon tao nhã đứng dậy đi ra ngoài.

Gin nhìn theo bóng lưng hắn, trong lòng trở lên một loại cảm giác rất kỳ quái, mà loại cảm giác đó dường như bắt đầu xuất hiện từ khi giọng nói kia vang lên. Nếu hắn đoán không lầm, vị khách có đôi cánh màu trắng thường trú trong khách sạn, chỉ có..... vị đó mà thôi.

Ngay lúc hắn vừa bước ra khỏi cửa, giọng nói êm ái ban nãy lại khẽ thở dài bên tai: “Mammon ma vương điện hạ.”

Mammon đột nhiên dừng bước.

“Nếu không ngại đêm khuya, có thể mời ngài lên lầu nói chuyện một chút được không?”

Mammon rũ mi, lập tức cười khê: “Vinh hạnh cho ta.” Hắn xoay người, sải bước thoăn thoắt men theo thang đi lên lầu.

Đi suốt một tiếng đồng hồ.

Đi đến nhịp tim hắn từ không bình thường trở thành bình thường, vẫn không nhìn thấy bóng dáng kẻ đã đưa ra lời mời kia.

Mammon dừng bước, khóe miệng hơi cong lên, nhưng tuyệt đối không thể gọi là cười, “Có thể nói cho ta biết có bao nhiêu tầng không?”

Giọng nói kia thở dài: “Ta cũng không biết.”

Mammon bỗng nhiên giang cánh, bay lên trên.

Đôi cánh đen như sao băng lướt qua từng tầng của khách sạn.

.....

Lại lướt một tiếng đồng hồ.

Mammon cúi đầu thấy bên dưới đã là một chấm đen nhìn không rõ, từ từ giảm tốc độ, tùy ý chọn một tầng dừng chân, ngoài cười trong không cười nói: “Ta mệt rồi, muốn ngủ.”

Đối phương cũng không lộ vẻ bất mãn, vẫn dùng thanh âm ôn nhu nói: “Được, ngủ ngon.”

Mammon đẩy cửa một phòng gần đó, không chút kiêng nể cởi bỏ cúc áo, thắt lưng, nhanh chóng ném hết quần áo xuống sàn, khỏa thân đi vào buồng tắm. (YY *chết vì tưởng tượng*)

“Còn đó không?” Hân thuận miệng hỏi.

Không có hồi âm.

Mammon vừa mở vòi nước thử độ ấm, vừa nói: “Thần chuẩn bị thu thập giới thứ mười?”

“Không phải thu thập.” Rất nhanh liền có hồi âm.

Mammon ung dung tao nhã nằm vào bồn tắm, nhắm mắt lại, thỏa mãn cười nói: “Ngươi quả nhiên vẫn còn ở đây.”

3. Chương 1-3: Hội Nghị (hạ)

Bên kia lại trầm mặc.

“Sữa tắm đâu?” Mammon hỏi.

“Ta không biết.”

Mammon mở mắt.

“Trong phòng ta không có.”

Mammon nói: “Không có bồn tắm?”

“Ân.”

“Có giường không?” Mammon nửa trêu tức nửa đùa cợt nói.

“Không có.”

Mammon mí mắt khép hờ: “Vậy có gì?”

“Giá chữ thập.”

.....

Loạt xoạt.

Mammon từ trong bồn nước ngồi dậy, vươn tay ấn vào cái vòi bên cạnh bồn, sữa tắm chảy ra.....

Tắm rửa xong rời buồng tắm, Mammon khoác áo choàng ngồi lên giường.

Rèm cửa an phận canh giữ hai bên cửa sổ, bức màn màu đen to như vậy bị cột cố định vào khung cửa sổ kiểu Pháp, đen đến tĩnh lặng.

Giọng nói êm ái mờ ảo kia một lần nữa vang lên: “Ngủ ngon.”

Mammon xoay người nằm nghiêng, mái tóc đen nhánh không còn bị bó buộc, tản mát vương trên gương mặt tuần mỹ trắng nõn.

“Ngủ ngon.”

Bốn vị đại biểu thức quá khuya, dậy quá sớm, ăn quá ít, nhưng thái độ tốt vô cùng.

Nếu không phải Con thuyền Noah không thiếu đại biểu, Thạch Phi Hiệp gần như muốn xin lão đại của các giới điều bọn họ đến đây —— tại sao quản lý ở các bộ phận của Con thuyền Noah đều nhất định không được có trợ lý?

Bất quá bốn đại biểu tuy là nhân viên hiếm có, nhưng tuyệt đối không phải là khách hàng hiếm có.

Cho dù Thạch Phi Hiệp đã chu đáo tận tâm, nhiệt tình giữ lại, còn ba lần bốn lượt nói đã có thiên đường bao trọn gói, hoàn toàn không cần tiết kiệm chi phí ở trọ vân vân, nhưng bốn đại biểu vẫn như cũ kiên trì

đòi lập tức về nhà, tuy luôn miệng khen ngợi phương diện phục vụ của Con thuyền Noah, nhưng thái độ là quyết không lưu luyến.

Thạch Phi Hiệp bất đắc dĩ, đành phải tiễn bọn họ ra tiền sảnh.

Đại biểu Tinh linh đi được nửa đường, đột nhiên nói: “Phiền quản lí Thạch thay mặt nói lời tạm biệt với Mammon đại nhân.”

“Mammon?” Thạch Phi Hiệp dường như nghe nhắc đến cái tên này mới nhớ tới người này, vội vàng nói với kệp cài áo của mình: “Mau gọi mau gọi!”

Chiếc kệp cài áo này của hắn là máy thu âm đã được Raton cải tiến, hoàn toàn giải quyết khuyết điểm một chiều, trở thành một máy bộ đàm chân chính đầy đủ tư cách.

Kệp cài áo không có phản ứng.

Thạch Phi Hiệp dường như đã quen với loại không phản ứng này, trực tiếp hỏi: “Người có biết Mammon đêm qua ở đâu không? Đừng nói còn ở quầy bar đi?”

“Tầng thứ năm mươi sáu vạn bảy ngàn tám trăm chín mươi mốt.” Giọng nói lãnh đạm của Isfel từ trong kệp cài áo truyền ra.

“..... Tập thể dục buổi sáng sao?” Cho dù là dọa thiên sứ, bò lên cao như vậy cũng hơi quá a? Thạch Phi Hiệp nghĩ một hồi, liền cảm thấy đầu hơi choáng váng.

“Giờ mới là tập thể dục buổi sáng.” Giọng nói của Mammon từ đỉnh đầu truyền xuống.

Thạch Phi Hiệp cùng bốn đại biểu vừa ngẩng đầu, liền thấy Mammon đang giang đôi cánh màu đen, từ trên không trung sà xuống.

Cũng là đôi cánh đen, nhưng Thạch Phi Hiệp cứ cảm giác giữa Mammon và Isfel hình như không giống nhau lắm, nhưng lại nói không được cụ thể khác nhau ở điểm nào. Chẳng lẽ thật sự giống Đường Bá Hổ điểm Thu Hương, cho dù không nhìn mặt cũng có thể nhận ra từ những bộ phận khác?

Thạch Phi Hiệp đối với thâm tình của mình hiểu biết càng sâu hơn.

“Các người muốn rời khỏi đây?” Mammon đáp trên mặt đất, tự nhiên thu cánh.

Nhận thức của Thạch Phi Hiệp về cửu giới cũng chỉ nằm trong hai năm này, vẫn chưa đủ sâu, nhưng đối với bốn đại biểu mà nói, dọa thiên sứ từng là thiên sứ, là sinh vật gần gũi với Thần nhất, chưa thấy Mammon giương cánh còn đỡ, vừa thấy hắn giang rộng đôi cánh như thế, loại cảm giác kính sợ từ nhỏ đến lớn cảm rẽ trong lòng liền bắt giác toát ra.

“Mammon đại nhân.”

Bốn đại biểu đồng loạt hành lễ.

Mammon phát tay, mỉm cười: “Tạm biệt.”

Thạch Phi Hiệp hai mắt sáng lên: “Người không đi sao?”

Mammon nhướn mày: “Người rất muốn ta đi sao?”

“Đương nhiên không phải.” Thạch Phi Hiệp quay đầu, hướng về phía bốn đại biểu còn đứng tại chỗ cười nói: “Bốn vị bảo trọng, thượng lộ bình an, đi thông thả không tiễn, hoan nghênh lần sau đến thăm.”

“A? Nga.” Bốn đại biểu cứ thế ba bước quay đầu mà rời đi.

Hai mắt Thạch Phi Hiệp giờ đã sáng như đèn xe hơi: “Xin hỏi Mammon tiên sinh dùng cơm trước..... hay là dùng bữa trước?” (o_0 khác nhau chỗ nào ẹ???)

“Xem ra lựa chọn trong Con thuyền Noah tương đối nghèo nàn.” Mammon nói.

Thạch Phi Hiệp như gặp được tri kỷ, thở dài: “Ta cũng từng nghĩ qua phải thêm vào vài hạng mục giải trí, nhưng người cũng biết rồi đấy, không ai ủng hộ rất khổ sở!” Hiện tại ngay cả phương diện cơ bản nhất là ở trọ và ăn uống đều thiếu khách, nói gì đến hạng mục giải trí.

Mammon nói: “Nếu có hạng mục thích hợp, ta nghĩ nguồn khách ở địa ngục không thành vấn đề.”

Thạch Phi Hiệp chúi chúi khoe môi, cười nịnh: “Yên tâm, ta sẽ nhanh chóng giới thiệu một máy chơi game size khủng, dự án rạp chiếu phim mini cũng đang trong thời kỳ thai nghén, chậm nhất là sang năm, nhất định hoàn thành. Thật ra chủ yếu vẫn là vấn đề visa ở địa ngục.” Kỳ thực xuất ngoại hay qua giới khác đều có cùng một vấn đề —— khó xin visa!

Mammon cười nói: “Từ từ thương lượng.”

Thạch Phi Hiệp hưng phấn đã đời, rốt cuộc cũng thu lại biểu tình nói: “Không có gì là cho không, chắc chắn có mưu đồ. Điều kiện gì? Nói đi.”

Nụ cười lần này của Mammon mới thật sự chân thành: “Nói chuyện với người thông minh đúng là rất sảng khoái. Ta quả thực muốn nhờ người một việc.”

Bình thường chức càng cao, yêu cầu càng khó. Cho nên trong lòng Thạch Phi Hiệp rất nhanh trôi lên một tia cảnh giác.

“Ta muốn gặp Metatron.” Mammon nói từng chữ một.

Thạch Phi Hiệp nhìn hẩn, chớp chớp mắt, lại chớp chớp mắt: “Quá khó.”

“Ta biết.” Nếu không khó, ta đã không chạy tới đây tìm người.

“Hẩn ở trên tầng gần thiên đường nhất.”

“Ta biết.” Mammon có thể theo một con đường khác xông lên thiên đường, nhưng không thể từ Con thuyền Noah tiếp cận thiên đường, “Nhưng người từng đi lên đó.”

Thạch Phi Hiệp nói: “Nếu ta nói, lần nào ta cũng không biết mình lên đó bằng cách nào, người có tin không?”

Mammon nhìn hẩn.

Thạch Phi Hiệp vẽ mặt chân thành.

“Địa ngục có ngàn triệu cư dân.” Mammon khoan thai nói.

Như vậy nếu không biết tiết chế sinh dục, sớm muộn cũng có ngày phải thực hiện chính sách kế hoạch hóa gia đình, Thạch Phi Hiệp trầm nghĩ.

“Nếu ta mở miệng, từng người bọn họ sẽ đến Con thuyền Noah du lịch.”

Tim Thạch Phi Hiệp bắt đầu dao động.

Mammon tiếp tục: “Mỗi năm một lần cũng có thể.”

Tim Thạch Phi Hiệp thiếu chút nữa run đến nứt ra.

“Người thấy sao?” Mammon lộ ra nụ cười dụ dỗ.

“Ta thật sự rất muốn giúp người.” Thạch Phi Hiệp nhìn trời thở dài: “Nhưng ta lực bất tòng tâm..... A!”

“.....” Mammon tức giận: “Cho dù lực bất tòng tâm, cũng không cần thét chói tai vậy chứ?”

“Không phải, người ngẩng đầu ngắm trăng thử xem!” Giọng Thạch Phi Hiệp kích động đến phát run, ngón tay liều mạng chỉ lên trên.

Thật ra không cần hẩn chỉ, Mammon cũng...

Cảm nhận được.

Thuần khiết, không mang theo một tia tà niệm, khí của thiên sứ!

Hẩn đột nhiên ngẩng đầu, vừa vặn bắt gặp một luồng ánh sáng trắng nhu hòa từ trên không dần dần, dần dần giáng xuống, đoạn dừng trước mặt bọn họ.

Thạch Phi Hiệp không nhìn rõ được mặt mũi người nọ, bởi vì hắn đã hoàn toàn đắm chìm trong luồng sáng êm dịu kia, nhưng bóng dáng cùng cảm giác ôn nhu quen thuộc này, đều trực chỉ một đáp án ——

Metatron!

“Sao người lại xuống đây?” Đại khái là do đứng quá gần, Thạch Phi Hiệp nhìn không được vươn tay định đặt lên vai người nọ.

Nhưng tay hắn còn chưa chạm đến luồng sáng kia, thân thể liền bị ôm vào trong ngực ai đó, lui về sau mấy mét.

“Isfel?” Thạch Phi Hiệp kinh ngạc ngẩng đầu.

Isfel không nói gì, chỉ bất mãn trừng mắt nhìn Mammon, gương rộng đôi cánh đen hoàn toàn vào trạng thái chiến đấu.

Nhưng Mammon không hề để ý. Ánh mắt hắn cứ dán chặt vào luồng sáng trước mặt.

Thạch Phi Hiệp không nhìn rõ được dung nhan trong quang sáng là bởi vì hắn là con người, còn Mammon lại có thể thấy rõ mồn một —— gương mặt này từng khiến hắn vô số lần theo bản năng tìm kiếm trong ký ức, trong đám người, thậm chí là trong tranh vẽ.

“Đã lâu không gặp.” Metatron khẽ cong khóe miệng, dung mạo tuyệt mỹ khiến nụ cười của hắn càng thêm rực rỡ chói mắt, khó lòng nhìn thẳng vào.

Mammon trầm mặc thật lâu, mới chậm rãi nói: “Ta đã nghĩ người ghét xuống đây.”

“Đây là cách duy nhất để ta gặp người.”

Mammon ngăn ra: “Là ý gì?” Chẳng lẽ bỗng tôn hắn không thể rời đi?

Metatron không đáp, mà hỏi: “Địa ngục có thể phái một vị Ma vương liên thủ với một đại biểu của thiên đường đến giới thứ mười một chuyến không?”

Mammon nhướn mày: “Đại biểu của thiên đường?”

Metatron nói: “Rafael.”

“Ta phản đối.” Mammon không chút nghĩ ngợi đáp trả.

Sắc mặt Metatron không đổi, vẫn ôn hòa nói: “Hy vọng có thể có được câu trả lời chính thức của Ma vương điện hạ Lucifer.”

“Ta lấy thân phận một trong bảy đại ma vương dưới địa ngục”, Mammon nhìn hắn, phun từng chữ một, “Phản, đối.”

4. Chương 2-1: Xuất Phát (thượng)

Quầng sáng thánh khiết như sóng gợn trong hồ, cứ loăng dăn loăng dăn.

Trong mắt Mammon khẽ lộ ra lãnh ý, khóe miệng lại cong lên mỉm cười, “Muốn đi sao?”

Metatron cup mắt nói: “Giới thứ mười đang lâm nguy.”

Mammon nói: “Rất hợp ý ta.” Giới thứ mười trước giờ luôn là nấm mồ hoang trong lòng cửu giới.

Metatron im lặng, mặc cho thân ảnh của mình cùng quầng sáng càng lúc càng trong suốt.

Mammon hai tay dút trong túi quần, thần sắc như thường.

“Ta hiểu ý tứ của Mammon Ma vương điện hạ.” Metatron ngẩng đầu, giang cánh ra.....

“Người không hiểu.” Mammon chém đinh chặt sắt.

Ánh mắt Metatron chậm rãi lưu chuyển, vẫn im lặng nhìn hắn.

“Nếu người đi là người...” Mammon dừng một chút, đôi con ngươi đen như mực mơ hồ có tinh quang lưu chuyển, tự tiểu phi tiểu: “Ta đáp ứng.”

“Không hỏi Lucifer?”

Tinh quang trong đôi mắt Mammon đứng lại, “Ta đáp ứng, ta phụ trách.”

Metatron trầm ngâm, hai cánh sau lưng từ từ thu lại.

Ánh mắt Mammon nhu hòa đi: “Ta còn chưa ăn sáng.”

Metatron nghe vậy ngược mắt lên.

“Có thể ăn cùng ta không?” Tay phải hắn rút ra khỏi túi quần, làm tư thế chào mời.

Lòng bàn tay xòe ra, mồ hôi bạc lấp lánh.

Ánh mắt lơ đãng của Metatron quét qua lòng bàn tay kia, mỉm cười nói: “Được.”

Nụ cười trên mặt Mammon càng sâu.

Thạch Phi Hiệp đứng bên cạnh, nhìn hắn, lại nhìn Metatron, lẩm bẩm: “Rõ ràng không thể thấy rõ mặt mũi người kia, tại sao ta vẫn cảm thấy khung cảnh này lại đặc biệt hài hòa đẹp đẽ như vậy?” Chẳng lẽ đây là không khí trong truyền thuyết?

“Bởi vì người cần sự hài hòa.” Isfel ôm hắn bay lên tầng thứ ba mươi.

Metatron cuối cùng vẫn không cùng Mammon dùng xong bữa sáng —— món ăn còn chưa dọn lên, hào quang của Metatron lại biến mất ngay trước mặt Mammon.

Cho dù như vậy, Mammon vẫn ăn hết điểm tâm.

Một mình, lặng lẽ.

Tầng lầu được xưng là gần thiên đường nhất vẫn cô tịch như cũ.

Metatron nhắm mắt đứng bên hồ cầu nguyện. Mười ngón tay đan vào nhau, vẽ mặt bình thần thành kính.

Suối tóc vàng óng như nắng mai, móng lung dụ dằng.

Một đạo hào quang thần thánh từ trên cao giáng xuống, vòng quanh đầu hắn.

Metatron mở mắt.

“Đây là quyết định của người sao? Con của ta.” Giọng nói trong trẻo như có thể thanh tẩy mọi thứ, khiến nội tâm đang kích động của hắn dần dần trầm tĩnh lại.

“Con muốn thử.” Metatron cúi đầu nhìn mặt hồ phẳng lặng. Trái tim hắn vẫn không thể đạt tới mức phẳng lặng như vậy.

“Cứ kiềm nén trong lòng cũng không có nghĩa lý gì. Người nên tìm kiếm đáp án của chính mình.” Giọng nói kia vô cùng ôn hòa, “Dùng cảm nhìn thẳng vào nội tâm của bản thân cũng không có gì phải xấu hổ.”

Metatron ngẩng đầu, nơi đó là biển sao vô tận, là con đường thông lên thiên đường. Hắn không chút kinh ngạc nói: “Người quả nhiên đã biết.”

“Ta sẽ ở đây chờ người. Con của ta.”

Vòng ánh sáng trên đầu Metatron như dây chuyền lượn quanh hắn một vòng, đoạn bay trở về biển sao kia.

“Cám ơn người, đức Cha trời.” Metatron chậm rãi quỳ xuống. Ba đôi cánh tùy ý giang ra, hào quang trắng thuần như vô số bông tuyết nhỏ bé bao phủ thân hình thon gầy của hắn, cánh tay tinh xảo sáng mịn như ngọc giờ lên, đưa về phía hồ nước.

Lúa mạch màu vàng.

Lúa mạch từ kẽ tay hắn phóng xuống, từng hạt một, rơi vào trong nước. Mặt hồ lập tức nổi sóng, một trận tiếp một trận, xô đẩy nhau, rất nhanh liền hình thành một vòng xoáy.

Trung tâm xoáy nước dần lộ ra một con đường màu vàng rực rỡ thông xuống phía dưới.

Metatron đứng lên, đôi chân trần lướt qua mặt hồ xanh biếc, dừng lại bên con đường nọ.

Gió từ bên trong thông đạo thổi ngược lên, tốc cả vạt áo choàng dài của hắn.

Hắn vươn tay vuốt ve ngọn gió vô hình, sau đó cúi người, nhảy xuống!

Khi bên ngoài đột nhiên sáng lên một luồng bạch quang lộng lẫ nhưng không chói mắt, Thạch Phi Hiệp cũng vừa bơi xong, đang lấy khăn tắm quần nửa thân dưới, hai chân mềm nhũn lê lét vào buồng tắm tắm lại.

“Isfel! Nhìn kia, Bò Tát hiển linh!” Hắn khoa trương che lại chỗ ấy ấy, kẹp chặt hai đùi, rống đến cổ sống cổ chết.

Isfel thản nhiên liếc nhìn quãng sáng, “Bò Tát?”

“Ách, ngại quá, nhất thời kích động, quên mất kết cấu tổ chức của cửu giới.” Thạch Phi Hiệp vội ho khan một tiếng, một lần nữa dùng giọng điệu kích tình mãnh liệt ban nãy la lên: “Nhìn kia, Thần vi phục xuất tuần!”

“Rất có tinh thần.” Đôi mắt trước giờ luôn đóng băng ngàn dặm của Isfel chợt hiện lên một tia nóng rực.

Thạch Phi Hiệp đột nhiên ý thức được gì đó, lập tức bày ra tư thế liễu yếu đào tơ: “Nga, ta mệt quá.”

“Người ngủ, ta làm.” Isfel ôm ngang eo hắn, nháy mắt đã biến mất sau cánh cửa.

Quầng sáng thần thánh vẫn như cũ.

Mammon tựa vào cột trụ to lớn bằng cẩm thạch ở đại sảnh, trong tay thủ sẵn một cái đồng hồ vàng, nét mặt căng thẳng.

Từ lúc quầng sáng này giáng lâm đến giờ đã qua mười lăm phút ba mươi sáu giây, ba mươi bảy giây.....

Nhưng luồng sáng vẫn là luồng sáng, bên trong không hề có gì.

Mammon chuyển trọng tâm qua chân kia, ngón cái vô thức vuốt ve mặt đồng hồ.

Raton và Gin từ trên lầu hai lộ đầu ra.

Raton nhỏ giọng hỏi: “Cái đèn này trang trí thêm hồi nào vậy? Gắn ở lầu mấy? Nối dây điện từ đâu?”

Gin trợn trắng mắt, “Chẳng lẽ người không cảm nhận được luồng sáng này mang theo một cỗ khí tức thần thánh sao?”

“Đèn có thêm công năng phụ sao?” Hai mắt Raton sáng rực. Phàm là gặp được vấn đề về khoa học kỹ thuật hay nói dây gì đó, máu huyết trong người hắn liền không tự chủ được sôi sục hẳn lên.

Gin bó tay nhìn hắn: “Người nhất định chưa từng diện kiến thiên sứ.”

“Ai nói!” Raton phản bác, “Lần trước có rất nhiều thiên sứ đến Con thuyền Noah ăn cơm. Người quên rồi sao?”

“Ta nói loại cao cấp kia.”

Raton nỗ lực động não, đột nhiên vỗ đùi nói: “Có!”

Gin liếc mắt nhìn hắn.

“Ta từng gặp Rafael đại nhân!” Raton hạnh phúc ôm má.

“Nga?”

“Lâu lắm rồi, lúc Rafael đại nhân đến giới Người lùn. Phong thái kia, hào quang kia.....”

Gin nhướn mày: “Người thật sự gặp ngài ấy?”

“Ân, tuy rằng lúc đó ta vẫn còn quần tã.....” Raton vẫn như cũ cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Gin: “.....”

Mammon đi về phía luồng sáng kia.

Hắn lần đầu biết được, hóa ra tính nhẫn nại của mình không hề tốt như trong tưởng tượng.

Luồng sáng trắng không có chút độ ẩm cùng xúc cảm nào.

Nhưng khi hắn tắm mình trong luồng sáng, lại có thể rõ ràng cảm nhận được trái tim đang phiền não dần dần được trấn an.

Bạch quang càng lúc càng sáng.....

Mammon cảm thấy có một cỗ áp lực vô hình càng lúc càng gần, càng lúc càng mạnh.

Hắn ngẩng đầu.

Một thân ảnh như sét đánh giáng xuống!

Mammon vô thức vươn tay, nhưng thân ảnh kia ngay khoảnh khắc cả hai gần chạm vào, lại trượt sang hướng bên cạnh.

Luồng sáng phai dần, nhưng thân ảnh kia không biến mất —— không phải ảo tưởng hư vô, mà là một thân thể thật sự.

Metatron dung mạo tuyệt mỹ, nam nữ khó phân, nhưng chiều cao cùng khí độ của hắn rất khó khiến người ta xếp hắn vào hàng nữ tính.

“Mammon Ma vương điện hạ.” Giọng nói hắn như nước suối chảy mòn nham thạch, thanh thúy êm tai.

Mammon chăm chú nhìn hắn.

Chiếc đồng hồ trong tay đã sớm biến dạng, ngay giữa mặt bị lồm vào một lỗ to.

“Như ngài mong muốn.” Metatron ôn hòa mỉm cười.

Mammon chậm rãi, chậm rãi thở phào ra ngụm khí nghẹn trong ngực từ sáng sớm.

.....

Đánh cuộc thắng rồi!

Lần thứ hai trở lại phòng họp, tham dự hội nghị chỉ còn hắn và Metatron.

Tâm tình Mammon rất tốt.

“Thật ra giới thứ mười không hề như lời đồn đãi ở ngoại giới, là lãnh địa thoát ly khỏi khống chế của Thần.” Metatron vờ như không thấy hắn từ lúc ngồi xuống, liền không ngừng bắn về phía mình những tia nhìn nóng bỏng, chỉ điểm nhiên nói: “Thậm chí nó không nên mang tên giới thứ mười, mà là giới thứ hai.”

Mammon tập trung lại, nói: “Giới thứ hai?”

“Nơi đó, từng tồn tại như thiên đường.” Trong đôi mắt màu xanh nhạt của Metatron lộ ra vẻ thương cảm.

Metatron là thiên sứ có tư cách thâm niên nhất thiên đường, những chuyện hắn biết vốn nhiều hơn rất nhiều so với lớp thiên sứ sau này.

Trong lòng Mammon chợt trỗi lên một tia đồ kỵ khó hiểu. Hắn còn chưa kịp chen chân vào trong tâm trí Metatron, đã bị nhồi nhét chung với ký ức về những bóng dáng khác.

“Thần muốn chúng ta đi làm gì?” Mammon trực tiếp nhảy qua đoạn hồi tưởng kia.

Trên thực tế, đối với vấn đề giới thứ mười là gì một chút hứng thú hắn cũng không có. Cho dù nơi đó cất giấu vô số bảo tàng, hiện tại hắn cũng không có đủ nhân lực cùng tinh lực đi khai thác. Từ sau khi Lucifer quyết định mua bảo hiểm cho cả đám lao công đầu trâu ma dê kia để lấy lòng những chủng tộc thấp kém, mỗi khi hắn có quyết định gì cũng không thể không suy nghĩ về vấn đề bảo đảm an toàn cho bọn họ.

“Để xem.” Câu trả lời của Metatron ngắn gọn mà mơ hồ.

Mammon không hề bất mãn: “Lữ hành?” Hắn chợt nhớ tới chuyến đi tới địa ngục trước đó của Thạch Phi Hiệp và Isfel. Nếu quả đúng như thế, vậy có lẽ hắn nên đánh giá lại vị ở trên thiên đường kia.

“Chuyến đi mang theo nhiệm vụ.” Metatron nghiêng đầu suy nghĩ, “Đi công tác?”

Đầu hắn nghiêng qua một bên. Ánh đèn trong phòng hội nghị vừa vặn rọi lên cần cổ thon gầy trắng nõn có đường cong tinh tế kia, khiến Mammon đang chăm chú nhìn hắn, mâu quang càng sâu thêm một tầng.

5. Chương 2-2: Xuất Phát (trung)

Metatron thấy hắn không đáp, hàm súc nói: “Trước khi xuất phát, ta phải chuẩn bị vài thứ, người có thể về địa ngục một chuyến.” Cho dù Mammon đã đáp ứng đi cùng, nhưng địa ngục dù sao cũng là nơi Lucifer làm chủ, hắn không muốn khiến Mammon khó xử.

Ánh mắt Mammon vẫn không rời nơi cần cổ nõn nà của hắn, trong nhãn tình tràn ngập men say ôn hòa: “Ta ở đây chờ người.”

Metatron nhìn hắn, do dự không biết có nên ám chỉ rõ ràng hơn không.

“Ta có máy truyền tin.” Mammon tiện tay lấy ra một cái đĩa nhỏ, chính giữa khảm một khối tinh thạch đen, xung quanh có dây nút ấn như di động, ký tự trên mặt nhẵn nhụi nhít nhít, chính là chữ dưới địa ngục.

Bởi vì chữ viết dưới địa ngục bắt nguồn từ thiên đường, cho nên Metatron liếc mắt một cái liền nhìn ra những chữ này biểu thị con số. Hắn hiểu kỳ hỏi: “Địa ngục cũng lưu hành thứ này sao?”

“Ta mua từ tộc người lùn.” Mammon mang theo vài phần tiếc hận nói, “Đáng tiếc vẫn chưa phỏng chế (làm hàng nhái =))) thành công.” Với nguồn khoáng sản tài nguyên phong phú của địa ngục mà nói, nếu có thể phỏng chế thành công, thì ngành công nghiệp máy truyền tin này có thể sẽ hoàn toàn bị địa ngục nuốt chửng.

Metatron chớp chớp mắt.

“Sao vậy?” Mammon hỏi.

Metatron nói: “Ta chỉ hơi ngạc nhiên vì địa ngục cứ nhiên đi phỏng chế.” Trong trí nhớ thì Lucifer ngay cả mặc đồ đựng hàng cũng rất để ý — đương nhiên, ngoại trừ với ai đó. Loại này giữa bọn họ có lẽ không thể gọi là đựng hàng. Dù sao cũng không ai cố ý mua hai bộ đồ y chang nhau, sau đó cố ý tặng đối phương một bộ trong đó, còn ước định thời gian cùng nhau mặc để đựng hàng.

Mammon mỉm cười: “Bất cứ cách gì có thể kiếm tiền ta đều không bỏ qua.”

“Nghe nói hiện giờ người giàu có nhất cửu giới.” Metatron không quên tội đồ lạc của Mammon chính là tham lam. Kết quả như vậy đúng là không ngoài dự liệu.

Mammon trong đắc ý mang theo vài phần tiếc hận: “Đáng tiếc so với GDP vẫn còn chênh lệch rất lớn.” (=+ cứ nhiên mún thâu tóm cả GDP cửu giới)

Nếu kẻ đang ngồi ở đây là Thạch Phi Hiệp hoặc Gin, nghe đến câu này nhất định sẽ biểu lộ một chút khinh bỉ với hắn để che giấu nội tâm đang cuộn cuộn ghen tỵ. Nhưng thân là Hỏa thiên sứ, Metatron đương nhiên giữ vẻ mặt bình thản: “Giới thứ mười là một nơi thần bí mà nguy hiểm.”

Mammon nói: “Muốn đổi địa điểm du lịch không?” So với giới thứ mười, Tinh linh giới hoặc Nguyên thù giới đều hữu tình hơn nhiều. Đương nhiên, hắn tuyệt đối không ngại chọn điểm đến là địa ngục. Thậm chí, hắn còn vạn phần mong đợi nữa là.

“Người có thể suy nghĩ lại.” Metatron khuyên nhủ.

Mammon nhún vai: “Người là hướng dẫn viên du lịch, người làm chủ.”

Metatron biết không thể thay đổi quyết định của hắn, bèn nói: “Vậy thì, chúng ta bàn bạc kế hoạch tiến vào giới thứ mười đi.”

Mammon không chút xem trọng.

Tuy rằng giới thứ mười là cấm địa trong truyền thuyết của sinh vật, nhưng hần thân là một trong bảy đại ma vương, càng không để nó vào mắt. Một nơi mà ngay cả tinh linh, người sói tầm thường cũng có thể chạy tới, hần không cho rằng có sức uy hiếp quá lớn.

Metatron chỉ cần một cái liếc mắt liền nhìn thấu suy nghĩ của hần: “Giới thứ mười mà bọn Tinh linh tiếp xúc chỉ là lớp vỏ ngoài cùng.”

Mammon nhướn mày: “Người hiểu nó lắm sao?”

Truyền thuyết về giới thứ mười dường như bắt đầu lưu truyền từ rất sớm, nhưng ngoài những kẻ thích mạo hiểm, không ai hứng thú với nó. Đối đại đa số người mà nói, đó là một nơi nguy hiểm không hề có ích lợi gì. Nhưng tất cả tựa hồ đã quên, lời đồn này truyền từ bao giờ, ai là người đầu tiên tìm ra nó. Hiện giờ xem ra, hần là có liên quan đến thiên đường.

Hần rốt cuộc cũng có chút hứng thú.

“Thần sáng tạo ra thế giới, sáng tạo đầu tiên chính là thiên đường, còn thứ hai, chính là nơi hiện tại được gọi là giới thứ mười —— U linh giới.”

Mammon nhúu mày: “Nghe đồn giới thứ mười không chịu sự quản lý của Thần.”

“Đó là chuyện lúc sau.” Metatron dừng một chút, mới nói tiếp: “Tác dụng ban đầu của giới thứ mười, chỉ là để làm kho.”

“Làm kho?”

“Cho dù là Thần, cũng không phải ngay từ đầu đã vạn năng.” Metatron biểu đạt đến thập phần mơ hồ.

Nhưng Mammon vừa nghĩ liền thông suốt ẩn ý của hần: “Ý người là, làm kho lưu trữ những tạo phẩm thất bại?”

Metatron không trực tiếp trả lời, chỉ nói: “Vì bảo vệ bọn họ, Thần giăng kết giới ở giới thứ mười. Loại kết giới này như trời đất của giới thứ mười, thời gian trôi qua, ngay cả Thần cũng không thể dễ dàng phá giải.”

Mammon nói: “Trước đó người nói để xem là có ý gì?”

Metatron trầm mặc giây lát, mới nói: “Xem bọn họ sống có tốt không.”

Thần giấu những tạo phẩm thất bại ở giới thứ mười.....

Cặp mắt Mammon lóe lên tinh quang.

Metatron sẽ không nói dối, nhưng hần nhất định còn chuyện gì đó chưa nói ra. Bằng không tại sao sớm không đi muộn không đi, cố tình phải đi ngay lúc này?

Hần nghĩ tới hai khả năng.

Một là có một ước định trước đó.

Hai là giới thứ mười đột nhiên xảy ra chuyện.

Là khả năng nào?

Mammon phóng mắt tìm kiếm đáp án trên mặt Metatron.

Bất quá mục đích rất nhanh liền biến chất. Hần cảm thấy tim mình đang đánh trống reo hò. Không phải dục vọng sinh lý, mà là tâm lý..... Muốn chiếm lấy thiên sứ này từ đầu tới chân, toàn bộ làm của riêng.

Muốn vừa mở mắt liền được nhìn thấy, nhìn đến khi nhắm mắt lại mới thôi, sau đó lại tiếp tục gặp hần trong mộng.

.....

Đọa lạc lâu như vậy, hần vẫn luôn cho rằng dục vọng này đã tiêu tan, giống như lúc hần còn là thiên sứ tiếp thu giáo dục và chức trách.

Nhưng khi cái tên Metatron một lần nữa xuất hiện trong đời hắn, khi hắn từ chính miệng Thạch Phi Hiệp biết được tin tức về Metatron, khi hắn chân chân thật thật nghe thấy thanh âm trong ký ức một lần nữa vang lên bên tai mình, hắn mới hiểu rằng, dự vọng của hắn chưa bao giờ phai nhạt, ngược lại còn chặt chẽ ngưng kết trong lòng, tích lũy theo ngày tháng, càng lúc càng vững chãi khắc sâu.

Trước ánh mắt nồng nàn của hắn, Metatron vẫn duy trì vẻ bình tĩnh như cũ, “Nếu không có ý kiến, ngày mai chúng ta xuất phát được không?”

Mammon đứng lên, hướng về phía hắn, hơi cúi người: “Ta chân thành mong tới ngày mai.”

Cửa phòng hội nghị hé mở, Mammon cùng Metatron một trước một sau bước ra, đều tự trở về phòng.

Gin và Raton đứng ngay vị trí cũ.

Raton hiểu kỳ nói: “Người nói bọn họ ở bên trong thảo luận cái gì?”

Gin nói: “Giới thứ mười.”

Raton ngạc nhiên: “Sao người biết?”

“Bởi vì ta có thứ gọi là chỉ số thông minh.”

Raton phẫn nộ nhìn hắn.

Bất kỳ nhà phát minh có tôn nghiêm nào cũng không thể chịu được trí tuệ của mình bị một con dơi hút máu chà đạp.

Gin trực tiếp làm lơ.

“Các người không cảm thấy giữa bọn họ có gì đó không bình thường sao?” Thạch Phi Hiệp ngửi được mùi kỳ quái mà đến.

Gin và Raton đồng loạt quay đầu.

Trên người Thạch Phi Hiệp vẫn còn quấn một cái chăn to.

Gin nghi hoặc hỏi: “Người lạnh lắm à?”

Con thuyền Noah tuy không thấy mặt trời, nhưng thông qua hệ thống điều tiết trung tâm, nhiệt độ bên trong một năm bốn mùa đều như xuân, thật sự không nên xuất hiện cảnh tượng trùm chăn đắp mền này a.

Thạch Phi Hiệp nói: “Đề phòng té ngã.” Đây cũng là lời kinh nghiệm.

Raton mờ mịt hỏi: “Tại sao lại tự nhiên bị té?”

Gin như đã ngộ ra, hàng mày bên phải tựa hồ bị ai đó kéo giật lên giật xuống mấy hồi: “Isfel siêng năng thật a.”

Thạch Phi Hiệp trừng mắt liếc hắn, “Ta nghe Hughes nói, hắn đối với tư vị được nằm trên lán trước đúng là nhớ mãi không quên.”

“.....” Gin liếm liếm môi, “Ta cũng cảm thấy bọn họ không bình thường.”

Raton ngơ ngác nửa ngày, mới phát giác hắn đã lái đề tài trở về lúc Thạch Phi Hiệp vừa xuất hiện.

Thạch Phi Hiệp ngồi xổm xuống: “Mammon cùng Metatron.....”

Gin vênh tai, “Người rút ra được kết luận gì?” Đối với Thạch Phi Hiệp, trước giờ Gin chỉ hoài nghi nhân phẩm hắn, không phải chỉ số thông minh.

“Ta cảm thấy bọn họ.....” Thạch Phi Hiệp nhìn vẻ mặt chờ mong của hắn, chậm rãi nói tiếp: “Có gì đó rất mờ ám.”

.....

Mờ ám và không bình thường rốt cuộc có chỗ nào khác biệt?

Gin nghĩ có lẽ mình nên hoài nghi ở mức độ vừa phải về chỉ số thông minh của hắn.

“Mammon theo đuổi Metatron.” Giọng nói Isfel đột nhiên truyền đến.

Hai mắt Thạch Phi Hiệp lập tức sáng lên: “Vậy có thành công không?”

Isfel đứng sau lưng hắn, thấy hắn đầu đầy mồ hôi, đưa tay lấy tấm chăn ném về phòng, thuận tiện khoác lên người hắn một chiếc áo choàng tắm, thản nhiên nói: “Mammon bị dọa.”

Thạch Phi Hiệp nói: “Tức là không bệnh mà chết.”

Gin tiếp lời: “Hiện tại chính là tái tục tiền duyên.”

Raton tổng kết: “A!”

Gin và Thạch Phi Hiệp cùng nhau trừng mắt.

Raton ủy ủy khuất khuất bồi thêm một câu: “Thì ra là vậy a.”

Gin, Thạch Phi Hiệp: “.....”

Mammon về phòng, lấy máy truyền tin ra, bấm số nhà Lucifer.

Chưa đầy ba giây, máy truyền tin đã được kết nối.

Mammon khẽ nhủ mồm.

Theo lý, người hầu trong nhà Lucifer hành động có nhanh cỡ nào cũng phải cần năm sáu giây mới có thể tiếp tin, nhanh như vậy đã kết nối chứng tỏ Lucifer không có ở nhà, cho nên thiết bị được dùng chính là không cần tiếp cũng tự thông.

Quả nhiên, ngay sau đó trên màn hình xuất hiện một gương mặt, nhưng không phải Lucifer, mà là kẻ đang ngủ đến không còn biết trời trăng mây nước Belia.

Rất nhanh, một khuôn mặt khác xuất hiện trên màn hình, đối phương vừa thấy hắn liền hoảng sợ, vội vàng hành lễ: “Mammon đại nhân.”

“Lucifer đại nhân không có ở đó sao?”

“Vâng. Lucifer đại nhân đang tuần tra cửa giới.”

..... Vua địa ngục tuần tra cửa giới?

Mammon vạn phần bất đắc dĩ với cái cơ ngàn năm không đổi của Lucifer.

“Có cần ta nhắc lại không?” Người hầu cẩn thận nhìn hắn.

“Không cần.” Mammon đang định ngắt máy, vừa vặn liếc đến cái bụng trắng hồng đang lộ ra của Beria, nhủ mồm nói: “Trùm một tấm chăn lên người hắn đi.” Chính bởi vì Belia, hình tượng tập thể người đại diện của bảy đại ma vương luôn không được đề cao.

Người hầu theo ánh mắt hắn nhìn lại, đang muốn đáp ứng, máy truyền tin đã bị ngắt.

6. Chương 2-3: Xuất Phát (hạ)

Ngày mai rất nhanh biến thành hôm nay.

Đám người Thạch Phi Hiệp tinh thần phấn chấn xếp thành đội ngũ cung tiễn Mammon và Metatron rời khách sạn.

Phương tiện di chuyển vẫn như cũ là cỗ xe ngựa xé gió kia.

Thạch Phi Hiệp ngưỡng mộ nhìn “cục” kim cương trên nóc xe, thật lâu vẫn không dời mắt.

Mammon cười nói: “Ta quay về địa ngục sẽ bắt tay vào xử lý thỏa đáng chuyện nói lỏng thủ tục xin visa du lịch đến Con thuyền Noah ở địa ngục.”

Hai mắt Thạch Phi Hiệp sáng lên: “Người có muốn để lại di ngôn hoặc di thư gì đó không?” Nghe nói du hành đến giới thứ mười nguy cơ rất cao a.

“Di ngôn? Di thư?” Nụ cười của Mammon lộ ra một tia nguy hiểm.

“Ta là nghĩ cho người thôi.” Giọng Thạch Phi Hiệp đột nhiên trầm thấp, nghiêm mặt nói: “Người cùng Metatron hơn phân nửa là vui chơi quên hết đất trời, quên ăn quên ngủ, rủi như bầu không khí đang tình nồng ý đượm lại còn phải lo lắng về chuyện này thì không khỏi quá mất hứng. Nếu để lại di ngôn di thư, là có thể không phải bồn chồn nhớ nhà, từ nay về sau chân trời góc biển, tay trong tay, một đi không trở lại. Không còn gánh nặng hay vướng bận trăm bề.”

“Thân là ma vương, ta cảm thấy mỗi bản khoản của người quá dư thừa.”

Thạch Phi Hiệp lui một bước: “Vậy người có suy nghĩ chuyện quyền góp không?”

“Có. Ngày nào ta cũng khiến người người phải nỗ lực quyền tiền cho ta.”

“Hay là làm quảng cáo? Ta có thể treo ảnh người ngay trước cửa Con thuyền Noah, để tất cả khách hàng có thể chiêm ngưỡng dung nhan của người.”

“Liên hệ với di ngôn di thư ban nãy người nói, rất giống ta sẽ gặp xui xẻo a.”

Địa ngục cũng có cách nói xui xẻo này sao? Có thứ gì xui xẻo hơn xuống địa ngục chứ? Thạch Phi Hiệp oán thăm trong bụng xong, tiếp tục cười lạnh: “..... Vậy, còn đầu tư thì sao? Con thuyền Noah một tay che trời lũng đoạn tài nguyên.”

“Người khác ta còn có thể suy nghĩ lại.” Mammon nói: “Đáng tiếc Con thuyền Noah có người và Isfel, độ rủi ro quá cao.”

Thạch Phi Hiệp nói: “Thân là con người yếu đuối mong manh, cần phải nhẹ nhàng bồng lên bế xuống, ta cảm thấy mỗi bản khoản của người cũng rất dư thừa.”

Mammon mỉm cười, theo sau Metatron lên xe.

Chờ cửa xe đóng lại, Thạch Phi Hiệp mới ai oán thở than: “Rõ ràng mở nhiều hộp đêm như thế, còn cố tình làm tên quỷ keo kiệt.”

Xe ngựa đang vọt về phía trước, đột nhiên dừng lại như vấp phải lực cản nào đó.

Thạch Phi Hiệp không hề phát giác, tiếp tục thở dài: “Bất quá có thể mỗi ngày xem ca múa, ngắm mỹ nữ, lại có vô số tài sản tiêu xài, cuộc sống ở địa ngục thật sự rất hạnh phúc a.”

Hắn liếc tà Gin.

Gin chớp chớp mắt nhìn xe ngựa.

“Địa ngục thật sự có nhiều màn ca múa và mỹ nữ sao?” Raton vội xen mỏ vào.

Thạch Phi Hiệp bĩu môi nhìn về phía xe ngựa: “Hỏi ông chủ ấy.”

Xe ngựa đột nhiên quay đầu lại, hai cột lửa như nước sôi phóng tới!

Xèo xèo xèo xèo.....

Một tấm lưới điện lóe sáng trải ngang giữa xe ngựa và Con thuyền Noah.

Liệt mã ngẩng đầu, giơ hai móng trước lên cao, hí vang một tiếng, quay đầu, phóng về hướng bóng tối thâm trầm!

Bên trong xe ngựa.

Metatron im lặng ngồi trên thảm lông, vuốt tóc vàng mềm mại vén sau vành tai chảy dọc theo thắt lưng, buông xuống đùi.

Mammon nhìn một hồi, từ trong ngăn tủ lấy ra một bình rượu. Chất lỏng đỏ sậm trong chiếc bình lưu ly hơi sóng sánh. “Đây là Fadi Du, một trong những loại vang đỏ tốt nhất địa ngục.”

Metatron nghiêng đầu, đôi mắt trong trẻo không hề chớp động chăm chú nhìn hấn.

Mammon có chút không được tự nhiên, nhướn mày cười nói: “Người đang thưởng thức ta?”

“Ta đang nghĩ, địa ngục có thật sự hạnh phúc như Thạch Phi Hiệp nói.” Metatron thản nhiên trả lời.

Tim Mammon đánh thịch một cái, bất giác dâng lên một trận mừng thầm. Những ngón tay cầm bình rượu lặng lẽ siết chặt lại, dùng ngữ khí cực kỳ bình tĩnh nói: “Có lẽ, người có thể tự thân thể nghiệm.”

“Ta không thể.” Metatron tuyệt nhiên không lưu hấn nửa điểm đường sống.

Ngón tay Mammon từ cổ bình trượt dần xuống đáy bình, sau đó mỉm cười nói: “Ném thử chút rượu ngon của địa ngục hấn là có thể đi?”

Lấy ra hai cái ly chân cao bằng lưu ly, Mammon rót rượu đầy tới một phần ba ly.

Metatron đón nhận ly rượu, nhẹ nhàng hươ hươ.

Mùi rượu theo từng nhịp lay động trên tay hấn, cũng nhẹ nhàng lan tỏa.

Mammon nâng ly, nói: “Mừng chúng ta một lần nữa được gặp lại.”

Metatron nhìn thứ chất lỏng màu sắc biến ảo trong ly, thấp giọng hỏi: “Người có hối hận không? Vứt bỏ vinh quang, vứt bỏ ánh sáng, vứt bỏ ân sủng của Thần, dọa xuống cõi hoang vu kia?”

Mammon trầm mặc thật lâu, mới chậm rãi nói: “Hối hận.”

Hối hận trước khi bị dọa không được nhìn thấy người.

Hối hận sau khi bị dọa cũng không được gặp lại người.

Càng hối hận đã không kéo người cùng dọa lạc!

Mắt Metatron khép hờ, che đi quang mang sáng ngời nơi đáy mắt: “Isfel từng trở về thiên đường.”

“Nhưng hấn lại dọa lạc.” Mammon đến giờ vẫn không thể hiểu nổi hấn đi lên đi xuống, đến tận cùng là muốn gì.

“Ít nhất chứng tỏ dọa thiên sứ cũng không phải không thể trở về với vòng tay của Thần.”

Mammon hiểu ý tứ của hấn: “Địa ngục phồn hoa như ngày hôm nay, là do ta từng chút một xây đắp nên.”

Quang mang trong mắt Metatron dần dần phai nhạt.

“Chuyện này không phải xuất phát từ tình yêu của ta dành cho địa ngục, mà là xuất phát từ lòng ham muốn theo đuổi tiền tài phú quý.” Mammon lắc lắc rượu trong ly, “Rời khỏi thiên đường, là bởi vì ta rút cuộc cũng không thể áp chế được dục vọng của mình nữa.”

Metatron ngược mắt, mỉm cười: “Ta từng nghe rất nhiều truyền thuyết về địa ngục. Toàn là những câu chuyện tuyệt vời.”

Từ hoang vu thành phồn thịnh, mỗi dọa thiên sứ đều phải trả giá rất nhiều.

Metatron nghĩ, không ai có tư cách đoạt lấy chốn đào viên mà bọn họ đã dùng chính tay mình khai khẩn nên.

Xe ngựa cứ lặng lẽ chạy, hòa dần vào bóng đêm cùng tĩnh mịch.

Khác với những giới khác, cửa ra vào của giới thứ mười như một cái hang thông gió cực to, không ngừng thổi văng những vật thể cố gắng tiếp cận. Phàm là phi thuyền muốn tiến vào giới thứ mười đều phải trang bị lưới phòng hộ làm giảm sức gió, sau đó dốc hết tốc lực xông vào.

Xe ngựa địa ngục tuy không có lưới phòng hộ như phi thuyền, nhưng nó có kết giới của Mammon.

Liệt mã chỉ cần giữ nguyên tốc độ ban đầu, dễ dàng vọt vào giới thứ mười.

Metatron cùng Mammon ngồi trong xe, chợt cảm thấy bên ngoài bỗng nhiên sáng rực.

Mammon triệt tiêu kết giới, nhiệt độ xung quanh lập tức lên cao.

Metatron mâu quang ngưng trọng, nhiệt độ liên hạ dần, duy trì ở mức trên dưới hai mươi hai độ.

Mammon mở cửa, biển cát vàng chói mắt mênh mông trải ra trước mặt, sắc trời trắng dị thường, phóng tầm mắt nhìn lại, không nơi nào không phát sáng.

“Là cảnh tượng mà tinh linh kia gặp được.” Mammon khép cửa, chỉ huy ngựa tiếp tục tiến tới.

Metatron như có chút dăm chiêu.

“Người đang nghĩ gì vậy?” Mammon thấy hắn cầm ly rượu hai ngày hai đêm, nhưng không uống lấy nửa giọt.

Metatron nói: “Ta đang nghĩ, cuộc sống của bọn họ ở đó như thế nào.”

Biển cát mênh mông không phải là một nơi thích hợp để cư trú.

Mammon rót cuộc cũng nhìn không được rút ly rượu khỏi tay hắn.

Hàng my Metatron khẽ run lên, thấp giọng nói: “Xin lỗi.”

“Kiêng rượu?” Mammon một hơi uống cạn ly rượu, đầu lưỡi đỏ tươi ướt át chậm rãi liếm cánh môi dưới, “Ta nhớ trước kia người rất thích đánh giá rượu ngon hay dở.”

Metatron nói: “Lâu rồi không uống, nên quên mất đánh giá thế nào.”

Có phải cũng quên cả ta?

Mammon siết chặt ly rượu, tiện tay ném vào ngăn tủ.

“Nhìn kia.” Metatron trông về phía ngoài cửa sổ.

Thừa biết hắn chính là muốn phá vỡ bầu không khí xấu hổ giữa đôi bên, nhưng Mammon lại mượn cơ hội ghé lại gần. Khoảng khắc hai bờ vai chạm vào nhau, hắn rõ ràng cảm nhận được cách một lớp vải, Metatron đang run lên, ngay sau đó là độ ẩm của da thịt truyền tới.

Trong lòng chợt rung động, hài lòng đến gần như muốn dừng xe.

“Đây hẳn là cảnh sắc mà vị titan kia nhìn thấy.” Giọng nói của Metatron lướt qua tai hắn. Mammon theo ánh mắt hắn nhìn lại.

Phía trước xe ngựa, vốn nên là nơi biển cát vàng và đường chân trời giao nhau, một bức tường lửa ngút trời đang hùng hực thiêu đốt. Xe ngựa càng tới gần, bức tường lửa cũng dần lộ ra bộ mặt dữ tợn vốn có của nó.

“Lửa to quá.” Metatron để ý thấy chính giữa bức tường lửa đích thực có một khe hở rất nhỏ, chỉ có thể cho một người lách vào. Khó trách titan không dám đi. Theo độ rộng của thông đạo mà nói, titan chỉ cần một bước không vững, liền có thể bị nướng, hơn nữa rất khó quay đầu.

“Chúng ta xuyên qua luôn hay sao?” Mammon cho xe dừng lại, xoay mặt nhìn Metatron.

Bởi vì thân thể hắn vẫn nửa nghiêng như trước, cho nên chớp mũi hắn chỉ cách cổ Metatron năm phân.

Mammon đột nhiên phát hiện đây không phải một loại hương thụ, mà là một loại dày vò. Nhất là bây giờ hắn không muốn lui, lại không dám tiến, cả người đã sa vào vũng lầy vừa ngọt ngào vừa đau khổ.

Metatron dường như không hề phát giác khoảng cách ái muội này giữa hai người, đầu vẫn xoay về phía bức tường lửa, “Được.” Hắn nâng tay, một vòng sáng trong suốt từ trong lòng bàn tay tỏa ra, lượn quanh xe ngựa, như một lớp màng trong suốt.

Mammon búng tay.

Liệt mã đồng loạt hí lên, như tên bắn vọt vào tường lửa.

Màng sáng như quả cầu thủy tinh, ngăn cản ngọn lửa hung hãn bên ngoài.

Xe ngựa bay nhanh, lửa hai bên bị đánh dạt tung tóe.

Metatron đột nhiên lại phóng một vòng sáng ra ngoài.

Mammon hỏi: “Sao vậy?”

“Ngọn lửa đang gây áp lực vào chính giữa.” Metatron nói.

Thân thể Mammon phút chốc liền từ trong xe chuyển lên đỉnh xe. Lửa cháy hừng hực trước, sau, trái, phải như tấm chăn gấm ấm áp, bọc bọc toàn bộ cỗ xe. Cho dù đang ở trong kết giới của Metatron, hắn vẫn cảm nhận được ngọn lửa đang từng chút một gặm nhấm vòng sáng.

“Lửa tham lam.” Mammon khẽ nhú mồm.

“Người gặp qua rồi?” Metatron xuất hiện sau lưng hắn.

Tâm tình Mammon không hiểu sao lại tốt hẳn lên, “Địa ngục cũng có loại lửa như vậy, không ngừng gặm nhấm những loại năng lượng khác để tự bành trướng.”

“Lửa tham lam?”

“Lucifer đại nhân hay dùng.” Mammon buông tay, “Nhưng không phải do ta phát minh.”

“Nó sẽ dần dần nuốt chửng biển cát kia.”

“Khẩu vị của nó rất lớn, không kiêng thứ gì, ngoại trừ.....” Mammon quay đầu cùng nhìn Metatron, đồng thời nói: “Nước.” Trong bốn vị đại biểu, Tinh linh nhìn thấy cát vàng, Titan thần nhìn thấy lửa tham lam, Người lùn nhìn thấy nước. Quá rõ ràng, giới thứ mười vẫn tuân theo quy tắc chế hành nhau.

Metatron nói: “Xem ra, kế tiếp có thể chúng ta sẽ được thưởng thức đến đáy nước phong tình của giới thứ mười.”

Mammon bổ sung: “Còn có con quái vật khổng lồ không biết tên.”

“Người đang lo lắng?”

“Không.” Mammon cho tay vào túi quần, “Ta chỉ sợ nhớ, nhà ta còn có ba bể cá lớn vẫn trống không.”

Metatron mỉm cười nói: “Vậy phải chuẩn bị mỗi câu rồi.”

7. Chương 3-1: Vô Danh (thượng)

Tiếng nước róc rách dần dần truyền đến từ phía trước.

Metatron đột nhiên vươn tay hái vào hư không, một đốm lửa tham lam nổi lên trên lòng bàn tay hắn.

Ánh sáng màu vàng nhạt vây quanh nó, khiến ngọn lửa thoát nhìn như được khoác lên một lớp lụa.

Mammon liếc mắt, lửa tham lam đang từng chút từng chút một ăn mòn tiểu kết giới của Metatron để tự bành trướng, “Cẩn thận.” Thừa biết một ngọn lửa nhỏ nhỏ thế này tuyệt không thể làm gì được hắn, nhưng vẫn nhịn không được lên tiếng nhắc nhở.

Metatron mỉm cười, năm ngón tay siết lại, ngọn lửa biến mất bên trong lòng bàn tay.

Hai bên đột nhiên tối sầm, xe ngựa đã tiến vào trong nước.

Mammon cùng Metatron song song xuất hiện trên nóc xe.

Toàn bộ cỗ xe được bao bọc bên trong kết giới hình cầu, chậm rãi phiêu du trong nước. Ngựa im lặng đứng yên tại chỗ, không hề nhúc nhích, làm như không thấy bốn bề đều là nước.

Metatron chớp chớp mắt, kết giới đột nhiên sáng lên, nhanh chóng phóng về phía trước.

Xe ngựa vẫn luôn giữ quỹ đạo giữa không trung, cho nên Mammon đoán bọn họ hiện tại vẫn đang ở chính giữa biển nước. Hắn đột nhiên nảy ra một ý, “Không biết trên mặt nước là cảnh tượng gì.”

Metatron nhìn hắn. Kết giới bao quanh xe ngựa phút chốc chuyển hướng, lao lên trên.

Hai tay Mammon hợp thành chữ thập, từ từ đẩy sang hai bên.

Chỉ nghe tiếng nước ù ù, biển nước xung quanh xe ngựa bị một cỗ kinh lực vô hình tách ra, để lộ một con đường hướng lên trên.

Metatron nhíu mày: “Như vậy sẽ rất mệt.”

Mammon vuốt ve chiếc nhẫn bằng hắc tinh thạch trên ngón tay, mỉm cười nói: “Ta không cảm thấy mệt.”

Metatron ngẩng đầu nhìn lên trên.

Nơi ánh sáng có thể rọi tới, sóng nước dập dềnh, nơi ánh sáng không thể tới, nặng nề tối tăm.

Không biết đã đi bao lâu, nhưng vẫn chưa đến cuối đường.

Hắc tinh thạch trên ngón tay Mammon đã xuất hiện hai vết nứt.

Metatron nói: “Có lẽ, chúng ta nên đổi hướng.”

Mammon gật đầu: “Được.”

Xe ngựa lại một lần nữa chìm trong biển nước.

Mammon buông tay.

Bức tường nước hai bên con đường rất nhanh đổ ập xuống, xung động cực lớn khiến sóng nước bốn phía rung chuyển dữ dội, còn mơ hồ có tiếng gầm gừ truyền đến.

Metatron kinh ngạc: “Cư nhiên có thể phát ra tiếng trong nước.”

Mammon nói: “Là huyền âm (âm thanh ảo).”

Huyền âm không phải dùng tai để nghe, mà là truyền thẳng vào não bộ, mô phỏng ra cảm giác như đang nghe thấy thanh âm.

Metatron nói: “Quái thú phát ra huyền âm trong nước, Carlo Rabe.”

Mammon nhíu mày: “Ta thà quay về bán hết mấy bể cá.” Ngoại hình của Carlo Rabe thật sự không đủ tiêu chuẩn làm thú cưng.

Metatron cũng nghĩ tới điểm này: “Chúng ta vòng qua xem.” Có đôi khi, vẻ ngoài quá mức xấu xí cũng là một loại phương thức tự vệ.

Nhưng Carlo Rabe hiển nhiên không ý thức được điểm này, nó rất nhanh tìm ra đường tắt, từ phía mạn trái ở phía trước vọt lại.

Mammon khê dờn bước, nửa nghiêng người chắn trước mặt Metatron.

Mấy chục ngọn tảo biển đột nhiên từ bên dưới bay lên như cá kiếm, gắt gao quấn lấy thân thể sinh vật khổng lồ kia.

Metatron im lặng, chỉ là xe ngựa bỗng chốc tăng tốc lên gấp mấy chục lần.

Tiếng gầm gừ càng lúc càng xa.

Mammon xoay người: “Vây của Carlo Rabe có thể dùng để chế tạo vũ khí.”

Metatron ngơ ngác: “Phải quay trở về sao?”

“Không. Ta cảm thấy Abaddon thích hợp với công việc này hơn.” Mammon đã vạch sẵn kế hoạch chỉ trong vòng một giây đồng hồ.

Metatron nghe hần nhắc tới, liền thuận miệng hỏi: “Dạo này hần khỏe không?”

Mammon mâu quang chột lóe, cười nói: “Hần vẫn bận bịu cùng Rafael nghiên cứu vấn đề giáo dục Poggi.”

Metatron nói: “Rafael? Ta nghĩ Beelzebub hoặc người mới thích hợp làm thầy hần hơn chứ.”

Mặc dù trước tên mình còn có một cái tên khác, nhưng Mammon vẫn cảm thấy vui vẻ vì Metatron vẫn tín nhiệm mình như xưa, “Đạo này hẳn không cần phải học tập về phương thức quản lý nữa.”

“Nội dung dạy học của Rafael là gì?”

“Làm sao để trở thành một đứa con ngoan ngoãn biết vâng lời không gây sự.”

Metatron bật cười nói: “Quả thật là một môn học, một giáo trình rất quan trọng.”

Không biết qua bao lâu, xe ngựa đột nhiên lao ra khỏi phạm vi của biển nước, dừng lại giữa không trung.

Mammon mở cửa xe, chun chun mũi nói: “Nơi này hẳn là nơi người sói kể lại, ngửi được mùi rỉ sắt.”

Metatron trầm giọng: “Không chỉ có mùi rỉ sắt.”

Mammon rất nhanh phản ứng lại: “Còn có mùi máu tươi.”

Mùi máu tươi cực nhạt.

Với sự nhạy bén của người sói đối với máu, vốn không thể có chuyện không ngửi thấy, nhưng lúc đó hẳn nhất định là quá mức sợ hãi chấn kinh, cho nên mới không phát hiện ra vị đạo ẩn giấu bên dưới mùi rỉ sắt.

“Rỉ sắt và máu.....” Metatron đoán thử, “Nơi này từng xảy ra một trận chiến?”

Mammon biến ra một đốm lửa, nhưng ánh sáng như bị vây hãm, không rọi được gì: “Nơi này thật kỳ quái.”

Metatron nói: “Có lẽ trong không khí còn ẩn chứa thứ khác.”

Mammon làm một trận gió sau đó lại dùng lửa chiếu sáng, kết quả vẫn như cũ.

Metatron nói: “Tương sinh tương khắc, có lẽ, có thể thử thứ này.” Hắn vươn tay, ngọn lửa tham lam lớn gấp ba lần so với ban đầu xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

“Người vẫn còn giữ nó sao?” Mammon kinh ngạc.

Cho dù lửa tham lam sợ nước, nhưng nó sẽ nuốt chửng năng lượng, nếu Metatron thả nó vào trong kết giới do chính mình tạo ra, nó sẽ gặm nhấm năng lượng và kết giới của hắn. Bất luận là nhìn theo góc độ nào, đây cũng không phải một mặt hàng tốt để cất giữ.

Metatron ném nó đi.

Ánh sáng lúc đầu giống như ngọn lửa bị Mammon ném ra ban nãy, bị hạn chế trong một phạm vi nhất định, nhưng dần dần, ngọn lửa bắt đầu lan tràn ra ngoài.

Metatron mỉm cười nói: “Người có thể xem là ngọn lửa mở đường cho ta.”

Mammon tuy cảm thấy dường như hắn đang che giấu chuyện gì đó, nhưng cũng không tiếp tục truy cứu nữa.

Ngọn lửa từ từ mở rộng khắp bốn phương tám hướng.

Metatron thiết lập một vòng sáng hậu thuẫn, ngăn chặn nó gặm nhấm về phía bên này, không ngừng bành trướng.

Mammon nói: “Không biết là cái gì. Có thể cản ánh sáng, nhưng lại không cản người.”

“Vô hình, có thể cản ánh sáng.....” Metatron nhíu mày suy nghĩ nửa ngày, vẫn chưa nghĩ ra được đáp án.

Mammon nói: “Không ngờ trong cửu giới, vẫn còn có thứ chúng ta không biết.”

Metatron lại cười nói: “Cho nên nơi này là giới thứ mười.”

Tốc độ gặm nhấm của lửa tham lam rất nhanh, rất nhanh liền gặm tới đấy.

Metatron sợ nó thiêu sạch những thứ vốn có không còn một mảnh, vội lấy nước mang theo bên mình, dập tắt ngọn lửa.

Mammon lại dùng quả cầu lửa chiếu sáng, liền có thể nhìn thấy khối không gian bị lửa tham lam tàn phá vừa rồi.

Xe ngựa đáp xuống mặt đất. Mammon cùng Metatron từ trên xe bước xuống, đồng loạt cau mày.

Nguyên trạng của mặt đất đã bị lửa tham lam huỷ đi một phần, nhưng vẫn có thể nhìn ra cảnh tượng vốn có.

Một cỗ một cỗ lại một cỗ..... Tổng cộng ba cỗ thi thể thiên sứ. Bên cạnh những thi thể còn có ba thanh kiếm cực lớn đã bị gỉ, có lẽ mùi rỉ sắt chính là phát ra từ trên thân kiếm. Mùi tanh của máu thiên sứ trước giờ luôn rất nhạt, bị mùi rỉ sắt át đi cũng chẳng có gì lạ.

Metatron cúi người nhặt lên phiến lông vũ bị tằm ăn hết một nửa. Trên phiến lông chính là hơi ẩm thuần khiết nhất của thiên sứ.

Mammon nhận diện thi thể hồi lâu, lắc đầu: “Không quen không biết.”

Metatron nhìn kỹ lại, cũng mờ mịt nói: “Hoàn toàn xa lạ.”

Mammon nói: “Chỉ là, nơi này đã có ba khối, phía trước có thể còn nữa.”

Trên người Metatron một trận phát lạnh.

Nếu mảng hắc ám này cũng rộng như những nơi mà nước, lửa và cát chiếm cứ trước đó, có lẽ số lượng thiên sứ chôn chôn trong này không thể lường được!

Mammon kinh ngạc: “Lấy số lượng mà nói, thiên sứ ở nơi này có thể bằng một phần ba số thiên sứ trên thiên đường năm đó.” Đây là vẫn còn nói giảm đi.

Một phần ba thiên đường năm đó là bao nhiêu thiên sứ?

Mammon không cần nghĩ ngợi cũng có thể trả lời, chính là số đạo thiên sứ dưới địa ngục hiện nay!

Metatron khiếp sợ nhú mày: “Sao có thể thế được?”

Nếu thật sự như thế, thiên đường làm sao còn nhiều thiên sứ như vậy, hơn nữa Michael cũng không thể bình tĩnh như vậy. Hay là nói, thiên đường che giấu chuyện này, đây chính là nguyên nhân Thần phái hấn tới đây?

Metatron cảm thấy tâm tư cùng suy nghĩ của mình đều loạn cả lên, gần như không còn năng lực phán đoán phân tích.

Mammon trầm ngâm nói: “Ta có cách chứng minh.”

Metatron nhìn hấn.

Mammon xoay người đi vào trong nước. Một lát sau, hấn mang theo một đồng tảo đang vặn vẹo uốn lượn đi ra.

Tảo biển như vôi bạch tuột, nhanh chóng bò khắp mặt đất, trải rộng sang bốn phương tám hướng.

Metatron lập tức hiểu được ý đồ của hấn, không nói không rằng, chỉ chờ đợi.

Đám tảo phát ra tiếng loạt xoạt, giống như đang leo lên quần lấy trái tim hấn, sau đó càng lúc càng xa.....

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc cũng có một sợi tảo cuốn về một cỗ thi thể thiên sứ.

Mammon nói: “Lâu như vậy mới có một khối, xem ra cũng không có quá nhiều thiên sứ ngã xuống nơi này.”

Metatron vẫn không thấy nhẹ nhõm hơn, trên thực tế, trước khi chưa tận mắt nhìn thấy hết bộ mặt thật của khu vực hắc ám rộng lớn này, hấn tuyệt không dám thử phào hay thả lỏng.

8. Chương 3-2: Vô Danh (trung)

Sợi tảo thứ hai thật lâu sau mới trở về, thiên sứ bị nó trói thoát nhìn thật thanh thản, đôi cánh cũng được bảo lưu hoàn chỉnh vô cùng.

Mammon đột nhiên nói: “Người có biết tạo phẩm thất bại của Thần bộ đáng ra sao không?”

Metatron ngẩn người: “Không biết.”

Mammon nói: “Sinh vật được Thần sáng tạo đầu tiên chính là thiên sứ.”

Metatron cúi đầu nhìn năm thi thể thiên sứ trước mặt, thấp giọng nói: “Bọn họ chính là.....” Tạo phẩm thất bại trong truyền thuyết?

“Chỉ là, nhìn không ra khác biệt giữa bọn họ và đám thiên sứ trên thiên đường.” Mammon nói xong, mới ý thức được giọng điệu của mình có thể khiến Metatron hiểu lầm, vội chữa cháy: “Đều tinh thuần và cao quý.”

Metatron hiển nhiên không để ý tới chi tiết nhỏ nhất này: “Nhưng giới thứ mười được lập ra là để bảo vệ họ, họ không nên ở đây mới đúng.”

“Tại sao phải bảo vệ họ?” Mammon hỏi.

Nếu những kẻ nằm dưới đất này thật sự là tạo phẩm thất bại trong truyền thuyết, như vậy hẳn là bọn họ mạnh hơn đại bộ phận sinh vật ở cửu giới, tỷ như: nhân loại, người lùn..... những sinh vật có trí tuệ luôn có khuyết điểm rất lớn về thể chất.

Metatron cũng không biết. Hắn nói: “Ta nghĩ, chúng ta cần một kẻ còn sống đến nói cho chúng ta biết chân tướng sự việc.”

Đám tảo biển lục tục trở về, tổng cộng chúng mang theo hai mươi một thi thể thiên sứ.

Lúc nhìn đến cỗ thi thể cuối cùng, sắc mặt Metatron hơi cứng lại, nửa ngày mới thấp giọng nói: “Casamia.”

Một thiên sứ bốn cánh.

Mammon nhướn mày: “Người biết hắn?”

“Hắn và Shipley cùng phụng mệnh trông coi giới thứ mười.” Metatron dừng một chút, “Nếu ta nhớ không lầm.” Giới thứ mười tồn tại từ lâu lắm rồi, lâu đến mức những ký ức từng rất sống động rõ ràng trước kia đều đã phai nhạt.

“Shipley?” Mammon nhíu mày. Cái tên này khiến hắn mơ hồ có cảm giác quen thuộc.

“Thiên sứ tình thương, có trái tim tinh thuần lương thiện nhất.”

Mammon nghĩ nghĩ nói: “Hỏa thiên sứ?” Cho dù cách đây rất lâu, nhưng hắn vẫn nhớ lúc còn ở thiên đường mình từng nghe Rafael nhắc tới. Rafael luôn cảm thấy hứng thú với những chuyện ít ai biết đến, cũng như tính cách tích đâm bị thóc chọc bị gạo của hắn.

“Nếu ngay cả Casamia cũng chết, Shipley có lẽ đang gặp nguy.” Trong mắt Metatron toát lên một tia lo lắng.

Mammon nói: “Bên trong có thể rất nguy hiểm.”

Metatron gật đầu: “Người ở lại đây, nếu ba ngày sau ta vẫn chưa trở ra, quay về thiên đường, à không, hoặc là báo cho Lucifer biết.”

Mammon nắm tay hắn, kéo hắn vào xe ngựa.

“Mammon.” Metatron vẫn thật thà nhìn hắn.

Mammon lưu luyến rút tay về, đóng cửa xe: “Làm ơn đừng yêu cầu những chuyện ta làm không được.”

Đôi môi Metatron khẽ mấp máy.

Mammon đột nhiên quay đầu, nhếch miệng cười: “Thế này sẽ khiến ta muốn hôn người đấy.”

.....

Xe ngựa lặng lẽ lao về phía bóng tối âm trầm.

Bóng tối rất dài, rất xa.

Xe ngựa cố sức mà chạy, nhưng vẫn không thấy nơi tận cùng và ánh sáng.

Mammon và Metatron đều vào thế sẵn sàng chiến đấu.

Bọn họ không biết bên kia sẽ xuất hiện cái gì. Có thể giết chết thiên sứ bốn cánh, tuyệt đối không đơn giản.

“Năm đó, tại sao lại đến Con thuyền Noah?” Mammon rốt cuộc cũng hỏi ra câu hỏi ẩn chứa trong lòng mấy vạn năm nay.

Metatron khẽ thu sóng mắt: “Ta không muốn nói dối.”

Mammon cười khở: “Thói quen tốt.”

Metatron hé môi, dường như muốn nói gì đó, cuối cùng chỉ lặng lẽ thở dài.

Bóng tối đột nhiên tan biến, ánh sáng mãnh liệt không hề báo trước mà hùng hổ rọi lại.

Metatron và Mammon đồng loạt nheo mắt.

Bầu trời xanh ngắt một màu như được những em bé dùng màu nước tỉ mỉ pha ra, tuyệt đẹp và ngời sáng. Hai áng mây trắng ở hai đầu đông tây xa xa nhìn về nhau.

Bên dưới là thảm cỏ xanh mơn mớn. Hồng, tím, lam, đỏ, vàng..... Vô số đóa hoa đủ màu điểm xuyết trên nền xanh, rực rỡ tràn đầy sức sống.

Mammon mở cửa xe.

Gió mát tinh nghịch ùa tới, mu bàn tay hần khẽ cọ vào đầu ngón tay của Metatron.

“Đây là giới thứ mười?” Mammon thì thảo hỏi.

Metatron nói: “Ta nghĩ là vậy.” Hần đẩy nốt cánh cửa bên kia, chậm rãi bay xuống thảm cỏ mềm mại.

“Ta nghĩ ta đã bỏ lỡ điều gì đó.” Mammon nhảy xuống theo, ánh mắt theo bản năng tìm kiếm nguồn tài nguyên có thể khai thác.

9. Chương 3-3: Vô Danh (hạ)

Ngôi làng lộ ra toàn cảnh, ước chừng ba mươi mấy hộ, từng nhà độc lập với nhau.

Một đám trẻ chạy trên con lộ rộng nhất trong làng, chia nhau tản ra.

Metatron và Mammon đứng trong kết giới tàng hình, xem xét chung quanh.

“Có lò bánh.” Mammon hai mắt sáng lên, ngón tay chỉ về phía một quầy hàng bằng gỗ, một ổ bánh mì vừa dài vừa cứng vừa đen liền xuất hiện trên tay hần.

Metatron khẽ mấp máy đôi môi.

“Ta có để lại một thời bạc.” Mammon dường như biết hần định nói gì, bẻ một mẫu, đưa cho hần.

Metatron đón nhận, cầm trong tay vân vê.

Mammon lại ngắt một mẫu bỏ vào miệng, nhưng lập tức nhổ ra: “Nơi này cần phát triển ngành ẩm thực hơn.” Ánh mắt hần quét một vòng, thấy một thiên sứ tóc vàng trẻ tuổi mặc áo bằng sợi gai thô kệch cũ kỹ đi ra, lại nói, “Cả ngành dệt và ngành thời trang nữa.”

Metatron không có nửa điểm hứng thú với việc kinh doanh, chỉ phớt hợp mỉm cười.

Mammon đã đi qua đó: “Uy, nơi này có chỗ nào nghỉ trọ không?”

Thiên sứ tóc vàng chậm rãi quay đầu, khoảng một phút đồng hồ trôi qua mới nói được một chữ: “A?”

Metatron cũng bước qua, trong mắt tràn ngập lo lắng.

Mammon dùng ngôn ngữ của thiên sứ thấp giọng ngân nga.

Ánh mắt Metatron chợt sáng lên, giống như trở về những ngày tháng Lucifer chưa vận động mọi người đọa lạc.

Đáng tiếc thiên sứ thanh niên kia vẫn không có phản ứng.

Mammon nghĩ nghĩ, hạ giọng: “Burberika, Isidor, hiểu không?”

Thiên sứ nọ ngơ ngác nhìn hắn.

“Đây là thứ tiếng mới nhất của địa ngục sao?” Metatron nghe cũng không hiểu.

Mammon nói: “Nếu người thích, ta có thể trở về tìm vài người lên mạng phát dương nó một chút.”

Metatron nói: “Vậy đây là.....”

Mammon tiếp lời: “Nói nhảm thôi. Ta chỉ là muốn thử xem, có phải hắn không biết nói.”

“Không biết nói?” Metatron vòng một vòng mới thông suốt ý tứ của Mammon. Theo nhận thức trước giờ của hắn, chưa từng ngờ tới thiên sứ lại không biết nói. Bởi vì ở thiên đường, tất cả thiên sứ vừa ra đời đã được khai sáng, có thể giao tiếp bằng ngôn ngữ của thiên sứ.

Mammon nói: “Không có năng lực học tập ngôn ngữ.”

Trái tim Metatron trầm xuống. Cây cho quả trí tuệ đã bị thiêu hủy, trừ phi Thần gieo trồng lại một lần nữa, bằng không những thiên sứ này chỉ có thể cứ như vậy mãi mãi dần dần độn độn.

Mammon an ủi hắn: “Có lẽ chỉ có mỗi ngôi làng này mới thế thôi.”

Metatron đột nhiên nói: “Nếu họ không biết nói, vậy đám trẻ kia làm sao biết mỗi ngày đúng giờ mà về nhà?”

Mammon ngẩn ra.

Metatron dâng lên một tia hy vọng, “Nhất định có cách để giao tiếp.”

Mammon nói: “Chúng ta đến từng nhà kiểm tra.”

Biện pháp ngu ngốc nhất.

Cũng là biện pháp bất đắc dĩ.

May mắn những thiên sứ này chưa được khai sáng trí tuệ, cho nên đối với khách vãng lai xa lạ cũng hoàn toàn không có địch ý, mặc cho Mammon và Metatron đến từng nhà quấy rầy, hoàn toàn không có nửa lời oán hận —— Tuy nhiên Mammon cùng Metatron trái lại hy vọng bọn họ lầm bầm vài câu.

Quấy rầy đến nhà thứ sáu, rốt cuộc cũng có thu hoạch.

Một thiên sứ râu bạc chống gậy ra mở cửa, nghi hoặc nhìn bọn họ: “Các người là ai?”

Metatron cùng Mammon không hề vui mừng, chỉ chần động quan sát lão.

Nửa ngày.

Metatron phá tan sự yên tĩnh: “Người, già đi sao?”

Thiên sứ râu bạc cảnh giác: “Người là ai?”

Metatron giang một đôi cánh ra.

Thiên sứ râu bạc cũng kinh ngạc, hỏi ngược lại: “Người đến từ Chủ thành?”

Metatron cùng lão bốn mắt nhìn nhau.

Mammon ngửi thấy mùi thịt, vội ho một tiếng: “Có thể vào nhà rồi nói tiếp được không?”

Cuối cùng cũng được ngồi vào bàn ăn, nhưng Mammon vẫn thất vọng. Bởi vì trên bàn chỉ có bánh mì đen và canh thịt. Hơn nữa hắn dám cá rằng, bát canh này tuyệt đối dùng thịt đã hâm đi hâm lại bảy tám lần mà hầm ra.

Mammon cầm thìa, trong khi do dự giữa uống và không uống, càng thêm quyết tâm phải mở những chi nhánh ẩm thực của địa ngục ở nơi này.

Thiên sứ râu bạc đẩy cái rổ nhỏ đựng bánh mì đen qua, nhiệt tình mời mọc: “Ăn đi.”

Metatron nói lảng sang chuyện khác: “Sao ngươi lại già đi?” Thiên sứ là chủng tộc được Thần sủng ái nhất, không già không chết. Cho dù là với đọa thiên sứ, Thần cũng không hề thu hồi đặc ân này.

Thiên sứ râu bạc vuốt râu. Từ độ thuần thực trong động tác của lão mà suy ra, bộ râu này hẳn là lão đã để lâu lắm rồi. “Ta ăn quả trí tuệ, đương nhiên sẽ già đi.” Lão dừng một chút, nghi hoặc nhìn họ: “Chẳng lẽ các ngươi không có ăn?”

Metatron vừa mở miệng, đã bị Mammon cướp lời: “Chúng ta chỉ mới ăn, nên chưa hiểu lắm.”

Thiên sứ râu bạc gật đầu, có vẻ chấp nhận lời giải thích đó. “Nga, trí tuệ và sinh mệnh cho tới bây giờ vẫn luôn là vấn đề khó chọn lựa. Bất quá có thể được quan chất thẩm chọn trúng, chứng tỏ tư chất của các ngươi không tồi.”

Mammon thăm dò: “Ban nãy ngươi nói Chủ thành.....”

Thiên sứ râu bạc trừng mắt nhìn hắn: “Ngay cả Chủ thành mà ngươi cũng không biết? Các ngươi rút cuộc từ đâu tới đây?”

Mammon thừa hiểu cái gọi là khai sáng tuyệt không phải là từ không biết thành biết hết tất cả, mà là từ không có năng lực học tập thành có năng lực học tập. Cho nên hắn rất yên tâm mà tiếp tục bịa chuyện: “Chúng ta vừa tỉnh lại, đã thấy mình ở trong ngôi làng này.”

Thiên sứ râu bạc không dám tin nhìn hắn.

Mammon bày ra vẻ mặt vô tội.

Thiên sứ râu bạc gãi gãi đầu: “Chẳng lẽ là cục chất thẩm có nhầm lẫn.”

Metatron hỏi: “Cục chất thẩm là gì?”

“Là nơi lựa chọn ra những thiên sứ thích hợp ăn quả trí tuệ.” Thiên sứ râu bạc nói, “Rồi nhờ bọn họ dẫn dắt công việc và sinh hoạt cho những thiên sứ khác không được ăn quả trí tuệ.”

Metatron cùng Mammon cái hiểu cái không.

Thiên sứ râu bạc suy nghĩ một hồi, lo lắng đứng lên, xoay người đi về phòng ngủ.

Mammon vẽ một vòng tròn, sau lưng thiên sứ râu bạc như mang theo ống kính, nhất cử nhất động đều bị thu vào trong vòng tròn.

Lão lấy một quả cầu thủy tinh từ trong ngăn tủ.

Mammon nhíu mày hỏi: “Đây là thứ gì?”

Metatron nói: “Thủy tinh thông tấn.”

Mammon sửng sốt: “Loại bị đào thải sớm nhất. Hiện tại địa ngục rất hiếm những thứ như vậy, có thể làm đồ cổ a.”

Metatron mở mắt nhìn hắn.

Thiên sứ râu bạc trở ra.

Mammon thu lại vòng tròn.

Thiên sứ râu bạc ngồi vào chỗ ngồi, vô cùng cẩn thận đặt quả cầu thủy tinh lên bàn ăn, nói: “Ta nghĩ, ta nên liên lạc với Chủ thành một chút, nhờ bọn họ phái người tới đón các người.”

Mammon nhướn mày: “Chúng ta không định quay lại.”

Thiên sứ râu bạc trách cứ: “Chuyện này có thể do người quyết định sao! Ta không biết tại sao các người lớn như vậy mới được ăn quả trí tuệ, bất quá nếu đã ăn, thì nhất định phải tiếp thu nền giáo dục chính quy, hảo hảo học tập, như vậy mới có thể phục vụ cho thiên sứ!”

Mammon nghe đến đuôi mày giật liên hồi.

Metatron thấy thiên sứ râu bạc nổi giận, mỉm cười, hòa nhã nói: “Chỉ là tạm thời không quay lại.”

Thiên sứ râu bạc nhìn nụ cười kia đến trong lòng nhộn nhạo, ngữ khí cũng theo đó dịu đi vài phần: “Cục chất thẩm là nơi đáng đến, có thể giúp các người sắp xếp công việc cùng chỗ ở. Không cần phải lang thang thế này, không có nơi nào để đi.”

“Cũng được.” Bàn tay Mammon nhẹ nhàng phất qua trước mặt lão, thiên sứ râu bạc liền gục đầu thiếp đi.

Metatron xoa xoa thái dương, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Giới thứ mười có cây cho quả trí tuệ, nhưng thiên sứ ăn vào sẽ già đi.....

Nơi này còn có Chủ thành, có cục chất thẩm.....

Mammon đột nhiên hỏi: “Thành chủ của Chủ thành là ai?”

Metatron ngừng động tác trên ngón tay.

Mammon kéo hần qua, thay thế tay hần nhẹ nhàng ấn lên thái dương.

Thân thể Metatron lập tức căng như dây cung đang bị kéo.

Mammon hoàn toàn không nhận thấy, “Có lẽ, tìm được kẻ này, vấn đề sẽ dễ giải quyết hơn.”

Metatron nhìn thiên sứ râu bạc hỏi: “Còn hần tính sao đây?”

Mammon nói: “Cách giữ bí mật tốt nhất chính là.....”

Metatron nghe vậy liền cau mày.

“Làm hần quên đi bí mật đó.” Ngón tay Mammon trượt dần theo làn da mịn màng của hần, gần như xuống tới cổ.

Metatron vừa định lên tiếng, ngón tay đã thu về.

Ánh mắt Mammon vẫn luôn dán chặt trên đỉnh đầu thiên sứ râu bạc, nghiêm túc đến khiến người khó mở miệng phản đối, “Ta sẽ xóa đi ký ức của hần.”

“Khoan đã.” Metatron ngăn lại.

Mammon chậm rãi quay đầu, ghé mặt sát vào hần, “Người muốn tự tay làm?”

Metatron nhìn hần.

Ánh mắt Mammon dần dần di chuyển đến đôi môi Metatron.

“Chúng ta cần bản đồ đến Chủ thành.” Metatron nói xong, quay đầu nhìn cửa sổ.

Mammon thở dài.

Chủ thành giới thứ mười.

Metatron và Mammon ở trong xe ngựa, từ trên không trung nhìn ra xa.

Kiến trúc dày đặc mang khí thế hoành tráng, một nửa xây trên núi, một nửa ở bình nguyên, thoạt nhìn, có loại ảo giác cả tòa thành đang vọt về phía mình.

Metatron chậm rãi mở miệng: “Rất giống.....”

“Thánh thành ở miền đông bắc.” Mammon tiếp lời.

Metatron khẽ gật đầu.

Mammon nói: “Thành chủ của nơi này từng đến thiên đường.”

Sương mù trong lòng Metatron hóa thành mạng nhện, vây hãm lấy hắn, không tài nào thoát ra được.

“Thiên đường còn phái ai tới giới thứ mười không?”

“Chỉ có một.”

“Shipley?” Mammon nhớ rõ cái tên này.

Metatron không đáp.

“Tính cách hắn ra sao?” Mammon hỏi.

Metatron nói: “Hắn là thiên sứ tình thương.”

Tình thương?

Não bộ Mammon trực tiếp phiên dịch thành “lừa tình”. Với phần phản cảm này dành cho hắn, Mammon đã phác thảo trong đầu mười mấy cái bẫy kinh doanh để nhử hắn vào tròng.

“Chúng ta đột nhập đi.” Metatron nói.

Mammon không chút do dự liền đồng ý: “Được.”

“Cám ơn.” Metatron nói đến vô cùng chân thành. Hiện tại xem ra, giới thứ mười hoàn toàn không có liên quan gì tới địa ngục, mà là trách nhiệm của thiên đường.

Mammon cười tà: “Phải trả giá đấy.”

Metatron chớp chớp mắt, quay đầu lại: “Ta nhờ Rafael đến đàm phán.”

Mammon cười khê: “Ta vẫn chưa nói cái giá phải trả là gì a.”

Metatron im lặng.

Mammon dựa vào vai hắn: “Còn nhớ câu ta nói trước đó không?”

“Câu nào?”

“Ta muốn hôn người.”

“.....”

“Ta nói thật đấy.”

Metatron thở dài: “Mammon.”

“Đây là cái giá mà ta muốn.” Mammon nói.

Metatron không hé miệng suốt nửa ngày.

Mammon cũng không vội.

Thời gian trôi qua trong bầu không khí trầm mặc giữa hai người.

Khung cảnh bên ngoài tòa thành nguy nga dần dần mờ nhạt, ánh đèn trong thành càng sáng hơn.

“Tội của người là tham lam.” Metatron buông ra một câu trong bóng tối.

“Àn.” Mammon lặng lẽ ngửi khí tức đặc biệt toát ra trên người hắn, khoan thai nói, “Nhưng chỉ cần có người, ta đã thỏa mãn lắm rồi.”

Khuôn mặt Metatron rốt cuộc mất không chế đỡ lên.

“Cho nên...” Đầu Mammon nhẹ nhàng tựa vào vai hắn, giọng nói thấp dần thấp dần, “Hãy để ta ở bên người.”

Vai Metatron chấn động.

“Có lẽ, như vậy ta sẽ trở về thiên đường.”

Thừa biết là nói dối, vẫn nhìn không được hy vọng điều đó thành sự thật.

Metatron trông ra tòa thành trắng lệt bên ngoài cửa sổ xe ngựa, không rõ mình say đắm vì tòa thành kia, hay là mê muội vì lời nói dối quá mức xinh đẹp này.

Một lần nữa trở về thiên đường.

Hắn như lại được nhìn thấy cảnh tượng vô số thiên sứ bay tới Thánh thành.

Dẫn đầu là Lucifer và Michael sóng vai nhau mà đi.

Abaddon, Beelzebub, Asmondeus, Belia..... Mammon.

Thánh ca êm ái, mây trắng phiêu bồng.

Trên mây, hào quang vạn trượng.

Trong thần điện.

Thần chậm rãi ban bố thần dụ.

Chúng thiên sứ nghiêm trang cúi đầu lắng nghe, sau đó lén lút làm những chuyện mờ ám mà chỉ có quen thân nhau mới biết được.

Asmondeus luôn cúi đầu cực thấp, Rafael thì cứ thích ngấm nhìn hắn.

Gabriel thích trêu chọc Abaddon, không giẫm chân hắn, thì cũng làm mặt quỷ với hắn.

Belia dựa vào lưng Abaddon ngủ từ đầu tới cuối.

Còn Mammon..... Chỉ cần mỗi lần nhìn hắn, đều có thể bắt gặp ánh mắt đối phương cũng đang hướng về mình.

Nghe Thần nói xong, mọi người lập tức giải tán, tùm năm tùm ba, đều tự đi chơi.

Vô tư, hạnh phúc biết bao nhiêu.

Mammon vẫn im lặng tựa đầu vào vai hắn, dường như đang ngủ.

Metatron nhìn không được giơ tay còn lại, cách khuôn mặt hắn chừng hai ba centimet, nhẹ nhàng vẽ theo đường nét ngũ quan tinh tế kia.

Ngựa khê cọ cọ vó.

Hắn lập tức buông tay.

Bốn bề lại im ắng.

Rạng sáng hôm sau.

Mammon mở mắt, nhẹ nhàng ngẩng đầu nhìn Metatron.

Đối phương cũng đang cúi mặt nhìn hắn.

“Chào.” Mammon mỉm cười.

Metatron cũng cười nói: “Chào...”

Lời còn chưa dứt, Mammon đột nhiên rướn người, hôn lên phía môi Metatron.

Metatron hơi nghiêng đầu, nụ hôn kia rơi trên cổ hắn.

“Nhìn kia, mặt trời mọc rồi.” Hắn chỉ về phương đông, làm như không hề có chuyện gì xảy ra.

Mammon cup mắt ảm đạm, uể oải nhích người về, tựa vào góc bên kia, cười nói: “Lòng đỏ trứng chiên chín một nửa.”

Metatron nói: “Chúng ta vào thành thôi.”

“Được.”

Cổng Chủ thành còn cao hơn cả đại môn của Con thuyền Noah, đại khái hơn mười thước.

Metatron cùng Mammon đứng trước cổng, thật giống như người lùn đến làm khách ở tộc Titan.

Mammon nhìn thấy rỉ sắt loang lổ trên cánh cổng, nói: “Cổng này chỉ để trang trí.”

Metatron nói: “Rất hiếm khi dùng.”

“Chúng ta từ không trung đi vào hay sao?” Nếu cánh cổng này mở ra, nhất định sẽ vang lên tiếng động rất lớn.

Metatron gật đầu.

Vì là thành lộ thiên, cho nên bọn họ dễ dàng bay qua tường thành.

Vào trong thành, liền thấy lông vũ màu trắng vương vãi khắp nơi, là đà trên mặt đất.

Mammon nói: “Mở dịch vụ nối lông ở đây hẳn là rất có tiền đồ.”

Metatron nói: “Bọn họ đều lộ cánh.”

“Àn.”

Metatron lộ ra một đôi cánh trắng, quay đầu nhìn Mammon, “Cánh của họ đều là màu trắng.”

Vô luận Mammon có lộ cánh hay không, ở nơi này hẳn chính là dị tộc.

10. Chương 4-1: Nhập Hộ (thượng)

Metatron đi trên đại lộ, kéo theo vô số ánh nhìn ái mộ của kẻ khác.

Cho dù phần lớn thiên sứ đều có dung mạo xuất chúng, nhưng Metatron hiển nhiên là xuất chúng trong xuất chúng.

Mammon vẫn đứng ẩn thân trong kết giới, khoe miệng luôn mang một mặt cười lạnh.

May mắn đám thiên sứ này ngấm thì ngấm, nhưng chẳng ai không thức thời mà đến gần bắt chuyện, bằng không rất có thể sẽ gây náo loạn một hồi.

“Những thiên sứ ở nơi này đều đã quả trí tuệ.” Metatron dùng thanh âm cực nhẹ nói.

Mammon nói: “Đúng vậy, cho nên giá cả sẽ chặt chém không nương tay.”

Metatron khoe mắt đảo qua những cửa hàng trên phố, không khỏi bật cười. Mammon chú ý nhất quả nhiên vẫn là kinh doanh.

“Ánh sáng của thiên sứ được Thần yêu thương...” một bàn tay đột nhiên chắn trước mặt Metatron, Ngay sau đó là một đôi cánh trắng thật lớn và một thiên sứ thoát nhìn tương đối..... khá giả. Trang sức trên người hẳn ước chừng tới mấy cân. “Xin thứ lỗi ta vô lễ, vẻ đẹp của ngài khiến ta kim lòng không dặng.” Hắn nói xong, vươn tay định nắm lấy tay Metatron.

Metatron êm thấm lui lại một bước, vừa né tránh sự quấy nhiễu của đối phương, vừa ngăn cản Mammon. Hắn mỉm cười, xa cách nhưng không mất đi vẻ khách sáo, “Nhiệt tình của ngài làm ta bất ngờ.”

Thiên sứ kia đứng thẳng lưng, đôi mắt màu lam ngời sáng: “Có thể cho ta biết tên ngài không? Thứ ta lại thất lễ, ta không thể không chế nội tâm mình.”

Mammon nói nhỏ vào tai Metatron: “Hắn đang thăm dò.”

Metatron vẫn giữ vẻ tươi cười không đổi: “Menon.”

“Ta tên là Burj.” Hắn nghiêng người, mái tóc vàng dài đến thắt lưng cũng gợn sóng theo động tác của hắn, “Có thể ban cho ta vinh hạnh được mời ngài cùng dùng bữa trưa không?”

Metatron nói: “Vạn phần hân hạnh.”

Nụ cười của Mammon lập tức cứng đờ.

Có lẽ, ban này hắn nên nói xấu tên kia nhiều hơn chút nữa.

Burj dẫn họ đến một nhà hàng.

Từ lối trang hoàng đến quy mô mà nói, còn lâu mới đạt tới tiêu chuẩn mà Mammon đặt ra. Nhưng ở Chủ thành, nhà hàng này cũng đã có thể xem là một điểm đến xa hoa rồi.

Burj đẩy cửa ra, đôi cánh to hơn một chút so với cánh của thiên sứ hạng bình thường gần như che khuất hết ánh sáng ngoài cửa.

Chủ nhà hàng bước ra đón tiếp.

Thoạt nhìn hắn đại khái chừng bốn năm mươi tuổi nhân loại, tóc hai bên đã lấm tấm điểm bạc điểm xám, vòng bụng thô to, nếu không phải sau lưng có đôi cánh trắng, căn bản nhìn không ra hắn cư nhiên cũng là một thiên sứ.

“Burj đại nhân.” Ông chủ vô cùng nhiệt tình, “Khí sắc ngài hôm nay thật tốt nha.”

Burj tươi cười: “Mammon yêu dấu, lời chào hỏi của ông đúng là ngàn năm đều như một.”

.....

“Người có nghe thấy không?” Mammon nửa ngày mới nhả ra được một câu.

Metatron sắc mặt phi thường bình tĩnh: “Có.”

Mammon: “.....” Cư nhiên cùng tên với một ông chủ nhà hàng ở Chủ thành giới thứ mười, hơn nữa đối phương thoạt nhìn đang vào thời kỳ quá lứa. Nội tâm hắn thập phần phức tạp. Địa ngục tuy không có lệnh cấm những đọa thiên sứ khác hoặc ác ma cùng tên với bảy đại ma vương, nhưng suốt một thời gian dài, quả thật không hề có đọa thiên sứ và ác ma nào dám làm chuyện như vậy. Thiên đường càng không cần nói, cùng tên với bảy đại ma vương tuyệt đối là một loại sỉ nhục. Cho nên hắn chưa từng nghĩ tới nên phản ứng thế nào khi đối mặt với một kẻ cùng tên.

Metatron hạ giọng nói: “Có lẽ cái tên này mang lại lợi ích kinh doanh.”

Mammon: “.....”

“Sao cơ?” Burj quay đầu lại.

Metatron nói: “Ta rất thích cái tên Mammon này.”

Ông chủ kia ngẩn ra, lập tức vui vẻ nói: “Ta cũng thích lắm. Tuy đám bạn ta còn thích dùng những cái tên như Abaddon, Baalzebub, nhưng ta cảm thấy tên Mammon nghe có khí chất hơn!”

Burj sợ bọn họ chưa chịu kết thúc đề tài tên tuổi này, bèn ngắt lời: “Phục vụ, tìm chỗ ngồi cho chúng ta trước đi. Ta không muốn dùng cánh để chống đỡ thể trọng của mình.”

Ông chủ vội dẫn họ lên lầu.

Metatron đang định đi theo, Mammon đột nhiên tựa cằm lên vai hắn, “Thích Mammon..... là thật sao?”

Metatron bình thần đi về phía trước, “Lời khen đúng lúc cũng là một loại lễ nghi.” Hắn đi được chừng năm sáu bước, tiếng cước bộ sau lưng mới uể oải vang lên theo.

Lão bản đưa bọn họ tới một phòng ăn trang nhã, gọi món xong, liền vội vàng xuống lầu, để lại Burj, Metatron cùng Mammon đang ẩn thân trong gian phòng ước chừng hai mươi mét vuông.

“Rượu trái cây ở đây rất ngon, ngài nhất định phải nếm thử một chút.” Burj cười nói, “Không cần lo chuyện uống say, nói cho ta biết địa chỉ, ta cam đoan sẽ đưa ngài về nhà an toàn.”

Metatron ngồi đối diện, tư thế đoan chính, lưng thẳng đến gần như có thể làm thước đo, “Ta cũng không lo chuyện uống say.”

Burj nhướn mày nói: “Nga, xem ra ta gặp phải cao thủ rồi.”

“Không, ý ta là...” Metatron dừng một chút, “Ta tin ngài sẽ không vứt ta ngoài đường.”

Burj mỉm cười, trong mắt chợt lóe lên một tia ái muội: “Ngài nói rất chuẩn.”

Mammon bày ra bộ mặt lạnh lùng, ngón tay đeo nhẫn hắc tinh thạch không ngừng gõ nhẹ lên đùi, tựa hồ đang suy tính gì đó.

Burj chợt chuyển chủ đề: “Nhân tiện xin hỏi nghề nghiệp của ngài? Xin đừng hiểu lầm, ta chỉ muốn biết liệu mình có cơ hội gặp lại ngài ở trong thành này không thôi.”

Metatron nói: “Đây chính là vấn đề phiền não của ta. Ta cần một việc làm.”

Đôi con ngươi Burj rất nhanh lướt qua một mặt quang mang: “Ý ngài là.....”

“Đúng như ngài nghĩ, ta thất nghiệp.” Metatron thản nhiên nói.

“Thật sao? Quả là một tin khiến người vừa tiếc hận vừa đau lòng.” Burj lấy tay che miệng, dường như muốn ngăn lại dòng cảm xúc sắp sửa dâng trào của mình. “Vậy tạm thời ngài định dừng chân ở đâu?”

“Đây là vấn đề phiền não thứ hai của ta.” Metatron không chút để ý lật ra từng con bài của mình.

Mammon tập trung quan sát từng biểu tình nhỏ nhất trên khuôn mặt Burj. Hắn gần như có thể kết luận, tên Burj trước mắt này tuyệt đối tới để thăm dò. Quy mô Chủ thành không thể coi là quá rộng lớn, so với những thành phố sầm uất ở địa ngục, quả thực chỉ là muối bỏ biển. Cho nên, Chủ thành có thể có hệ thống đăng ký nhân khẩu cực kỳ chi tiết. Một thiên sứ xuất sắc như Metatron đột nhiên xuất hiện, nhất định sẽ khiến chính phủ đối phương cảnh giác. Burj này, rất có khả năng chính là quan chức do chính phủ Chủ thành phái tới.

Burj rất nhanh liền chứng thực suy đoán của Mammon. “Ta nghĩ có lẽ ta có thể giúp ngài giải quyết hai vấn đề này. Ngàn vạn lần đừng cự tuyệt, lời từ chối của ngài sẽ làm ta đau lòng a.” (mấy câu nói của bạn này buồn nôn quá .=)

Mục đích của Metatron chính là hy vọng có thể biết được thành chủ của Chủ thành, cho nên cũng không để tâm đối phương đã bắt đầu nghi ngờ thân phận mình, thậm chí còn muốn giám sát hắn.”Thế thì tốt quá.”

Burj: “.....” Hắn đau lòng thì tốt lắm sao?

“Ý ta là, ngài có thể giúp đỡ thì thật là quá tốt rồi.”

“A, quả thực tốt lắm.” (@_@ loạn với hai bạn!!!)

Món ăn nhanh chóng được dọn lên.

Lai lịch của Metatron cứ như thế bị bỏ qua, không hề nhắc lại.

Cơm nước xong, Burj mời Metatron đến cục Chấp vụ của Chủ thành. Metatron cùng Mammon hơn nửa ngày mới hiểu ra, nơi gọi là cục Chấp vụ chính là cơ cấu quản lý vụ việc hằng ngày của Chủ thành.

Burj giúp Metatron đăng ký vài thủ tục.

Metatron và Mammon thế mới biết thì ra tất cả thiên sứ trong Chủ thành đều có chứng minh thư, để đối chứng với hồ sơ được lưu tại cục Chấp vụ. Bao gồm tên, chiều cao, thể trọng, nguyên quán..... Còn có mẫu lông trên cánh.

Nhìn Metatron bút một phiến lông trên cánh mình xuống, Mammon cảm thấy thật đau lòng. Xem ra, ngoài thêm dịch vụ nổi lông, dịch vụ nhổ lông không đau cũng nên được xếp vào phạm vi cần cân nhắc. (lạy Chúa =)))

Đăng ký xong, Burj dẫn Metatron đến nơi quản lý nhà đất để nhận phòng miễn phí.

Thì ra tất cả nhà ở Chủ thành đều dựa vào sự an bài thống nhất của cục Chấp vụ. Còn phòng to hay nhỏ thì căn cứ vào thời gian đối phương ở lại Chủ thành dài hay ngắn, cống hiến ít hay nhiều, đã từng tình nguyện trợ cấp một phần tiền phòng hay chưa.

Metatron mới đến, tự nhiên phải nhận căn phòng nhỏ nhất thấp nhất.

Bất quá, cho dù không lớn, nhưng bố trí không tồi.

Cửa sổ rất rộng, buổi sáng nắng mai có thể rọi đến chiếc giường nhỏ nhắn nhưng thoát nhìn phi thường mềm mại thoải mái kia.

Burj nói: “Mỗi năm cục Chấp vụ đều khảo sát, chỉ cần cống hiến của ngài đạt tới tiêu chuẩn kế tiếp, có thể đổi một phòng rộng hơn. Đương nhiên, ta tuyệt đối tin tưởng năng lực của ngài cũng xuất sắc như dung mạo của ngài.”

Metatron cười nói: “Quá khen.”

“Giờ ta sẽ giúp ngài đăng ký tìm việc làm.” Burj chợt hỏi vấn đề bấy lâu luôn muốn hỏi: “Ngài ăn quả trí tuệ bao lâu rồi?”

Metatron trong lòng thoáng ngạc nhiên. Hắn cho rằng đối phương sẽ đoán được mình đến từ một nơi ở bên ngoài giới thứ mười, nhưng nhìn thần sắc hắn, hiển nhiên không nghĩ xa như vậy. Metatron không muốn nói dối, nhưng cũng không thể thẳng thắn nói thật, bèn đáp: “Không nhớ rõ lắm. Trong ký ức của ta, đây là lần đầu tiên đến Chủ thành.”

Burj nói: “Được rồi. Nếu đã như vậy, chúng ta có thể mất một khoảng thời gian mới có thể tìm được công việc thích hợp với ngài. Ngài hảo hảo nghỉ ngơi trước, sáng mai ta lại đến tiếp ngài.”

“Cám ơn.” Metatron tiễn hắn ra cửa.

Chờ Burj rời, Mammon ra khỏi kết giới, tựa người lên giường, “Thái độ của hắn rất kỳ quái.”

Metatron suy nghĩ một lúc nói: “Có lẽ hắn muốn ngầm ngầm điều tra ta?”

“Vậy mới kỳ quái.” Mammon nhún mày, “So với điều tra ngầm, trực tiếp bắt lại không tiện hơn nhiều sao.”

“Người mong ta trực tiếp bị bắt sao?” Metatron hỏi.

Mammon cười nói: “Ta muốn nhân cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân.”

Metatron không tiếp lời hắn: “Bất luận thế nào, đây cũng là một bước khởi đầu không tệ.” Muốn tìm hiểu về một nơi, trước tiên nhất định phải từ từ hòa nhập vào nơi đó.

Burj trở lại cục Chấp vụ.

Trưởng phòng điều tra vội vã theo sát sau lưng hắn.

Burj đóng cửa phòng làm việc, “Thế nào rồi?”

Trưởng phòng điều tra lắc đầu nói: “Tra không ra lai lịch của hắn. Có thể khẳng định chính là, hắn tuyệt đối chưa từng, hiện tại hoặc tương lai cũng sẽ không nằm trong danh sách thiên sứ đã ăn quả trí tuệ.”

Burj chau đầu ôm đầu: “Cho nên nói, hắn có liên quan đến kẻ đã trộm quả trí tuệ kia?”

Trưởng phòng điều tra hiển nhiên cũng đã nghĩ tới tính nghiêm trọng của vấn đề này: “Cũng may được ngài phát hiện trước một bước, nếu để bên cục Giám sát biết, hậu quả thật không dám nghĩ.”

“Từ sau khi quả trí tuệ bị mất trộm, ta vẫn luôn phái người âm thầm để ý.” Burj suy nghĩ một lúc nói: “Giúp hắn làm ra một lai lịch bối cảnh hoàn mỹ. Còn nữa, dưới bất kỳ tình huống nào cũng không được nhắc lại chuyện quả trí tuệ bị trộm. Nhớ kỹ, quả trí tuệ kia đã bị Zorn ăn, chỉ là hắn quá đoan mạng, sống không lâu liền qua đời.”

“Rõ.” Trưởng phòng điều tra nói.

“Còn nữa, tiếp tục âm thầm điều tra lai lịch hắn, ta muốn biết quả trí tuệ kia rốt cuộc bị trộm như thế nào, và bị ai trộm!”

“Rõ. Ách... nhưng không phải ngài đã nói là không được nhắc tới sao? Vậy ta làm sao báo cáo với ngài?”

“..... Một quả trí tuệ hiển nhiên là quá ít với người.”

11. Chương 4-2: Nhập Hộ (trung)

Màn đêm buông xuống.

Metatron và Mammon đều không có nhu cầu ẩm thực gì đặc biệt, cho nên không ăn cơm chiều cũng không cảm thấy đói. Thật ra, từ trước hoàng hôn, ánh mắt Mammon vẫn luôn lảng vảng quanh cái giường nhỏ trong phòng.

Bởi vì ánh mắt đó của hắn thật sự quá lộ liễu, Metatron không thể không mở miệng: “Người ngủ trên giường, ta không buồn ngủ.”

Mammon mở to mắt nói dối: “Cái giường này đủ cho chúng ta ngủ chung mà.”

Metatron cũng không cãi lại: “Đã lâu rồi ta không ngủ.”

Mammon đột nhiên sực nhớ, hắn từng nói trong phòng hắn ở Con thuyền Noah chỉ có giá chữ thập, ngoài ra không còn gì khác. “Giấc ngủ rất quan trọng, nếu người quên các bước tiến hành như thế nào, ta có thể giúp người nhớ lại.”

“Ta thường dùng buổi tối để cầu nguyện.” Metatron vung tay, chính giữa căn phòng có thêm một giá chữ thập.

Mammon lặng lẽ cau mày.

Metatron rất nhanh thu nó lại.

Mammon ngạc nhiên nhìn hắn.

“Có giá chữ thập hay không cũng không quan trọng.” Metatron đứng giữa phòng, từ từ nhắm mắt lại. Hào quang nhàn nhạt vây quanh hắn như một lớp nhung. Hào quang kia với Mammon chính là sự trừng phạt, chẳng những phân chia ranh giới giữa thiên đường và địa ngục, mà còn vạch ra một khoảng cách xa xôi đi suốt ngàn vạn năm cũng không qua được giữa hai người họ.

Mammon đột nhiên có loại xung động muốn xé toạt vầng hào quang kia!

Hắn xoa xoa hai hàng mày, nỗ lực áp chế xung động xuống.

Sau khi dọa lạc, không chỉ từ bỏ ân sủng, hào quang của Thần, mà còn có tín ngưỡng đối với Thần. Thế nhưng hắn không thể đuổi được tín ngưỡng trong lòng Metatron ra ngoài, cũng như Metatron không có cách nào làm hắn không “tham lam”.

Mammon trong lòng phiền não đến tức ngực, xóc chăn nằm xuống, xoay người đưa lưng về phía Metatron.

Một lát sau, trong chăn lại động đậy.

Mammon chậm rãi nghiêng người, khuôn mặt hướng về phía Metatron, không chút che giấu vẻ tham lam nơi đáy mắt.

Burj sáng sớm hôm sau đã đến, dẫn Metatron tới cục Chấp vụ.

“Hôm qua ta nghiên cứu đến khuya, mới tìm ra được công việc này. Ban đầu người có thể sẽ cảm thấy hiếu kì, không quá thích ứng, nhưng hãy tin tưởng ta, lâu dần, người nhất định sẽ yêu thích nó. Trên thực tế, nó là một trong những ngành phát triển nóng nhất trong thành...” Burj nước miếng tung bay thuyết minh. Mớ đạo cụ trên người lại thay đổi, nhưng chỉ nặng hơn chứ không nhẹ hơn so với hôm qua.

Metatron mỉm cười nói: “Ta tin tưởng ánh mắt của người.”

“Ta sẽ không phụ kỳ vọng của người.” Burj dẫn Metatron đến chỗ phân công việc làm đăng ký xong, nhận thư giới thiệu, liền đưa hắn lên xe ngựa.

Xe ngựa không nhỏ, nhưng có thêm đôi cánh sau lưng thiên sứ, tối đa chỉ chứa được bốn người, cho nên sau khi Mammon lên xe, Burj lập tức cảm nhận được một loại chật chội vô hình.

“Ách, cỗ xe này ta dùng lâu như vậy, vẫn là lần đầu cảm thấy nó nhỏ hẹp.” Hắn ngượng ngùng cười.

Metatron hỏi dò: “Không thể thu cánh lại sao?”

Burj ngạc nhiên nhìn hắn: “Thu cánh? Không phải bây giờ chúng ta đang thu cánh sao?”

Metatron bị hắn hỏi đến có chút mờ mịt.

Burj động đậy hai cánh, cười nói: “Nếu giang cánh ra, cửa xe chỉ sợ cũng đóng không được.”

Metatron rốt cục đã hiểu được ý hắn về chuyện thu cánh.

Xe ngựa đến nơi, Burj xuống xe trước.

Mammon nhẹ giọng nói: “Năng lực của họ rất thấp.” Một thiên sứ ngay cả cánh cũng không thể tự do thu vào người, thì nên gọi là người chim mới đúng. Bởi vì hắn chần chẫn chim cũng vô pháp thu cánh hoàn toàn vào bên trong thân thể.

Metatron xuống xe, liền bị khối kiến trúc chói lóa trước mặt làm mắt hoa lên.

Burj đắc ý nói: “Đây là khu giải trí lớn nhất trong thành, trò gì cũng có.”

“Rất nhiều thiên sứ đến đây?” Metatron hỏi.

Burj nói: “Đương nhiên. Chúng ta cũng cần giải trí.”

Metatron thấy Mammon định nói gì đó, cố ý đi chậm lại, cách Burj vài bước.

Mammon nói: “Dùng ánh mắt chuyên nghiệp mà đánh giá..... Ta rất nhanh liền có thể đánh đổ hết kinh doanh ở đây.” Chỉ biết dùng vàng bạc phô trương sự giàu sang, hoàn toàn không có tố chất. Hắn chấm khu giải trí này trượt —— chỉ hai mươi chín điểm.

Vừa bước vào trong, liền nghe thấy tiếng hò hét inh ỏi.

Mammon nhướn mày: “Là sòng bạc.”

Metatron dần dần thả lỏng. So với những chốn ăn chơi dâm mỹ ở nhân loại, sòng bạc trái lại dễ dàng tiếp thu hơn.

Đại sảnh giống hệt như sòng bạc ở nhân loại, có điều bố trí đơn sơ hơn một chút. Không có những thiết bị điện tử như máy trò chơi, cũng không có đĩa quay Nga, chỉ có bài poker và xúc xắc.

Hai tay Mammon bỗng nhiên có hơi ngứa ngáy.

Burj không ở lại lâu, nhanh chóng dẫn bọn họ men theo hai bên đại sảnh, đi lên lầu hai.

Lầu hai cực kỳ yên tĩnh, chỉ có vài gian phòng lớn, đều đóng chặt cửa. Những thiên sứ đứng bên ngoài, nhìn bọn họ đến không chớp mắt.

Burj giới thiệu: “Nơi này là dãy phòng khách quý.”

Nắm giữ lịch sử phát triển của nhân loại trên dưới năm ngàn năm, Metatron không hề lấy làm lạ với danh xưng này.

Bọn họ nhanh chóng xuyên qua hành lang của dãy phòng khách quý, rồi dừng lại trước một gian phòng tương đối sang trọng.

Cửa tự động mở ra, tiếng cười khanh khách từ bên trong truyền đến.

Burj chỉnh chu lại tay áo, chậm rãi bước vào.

Metatron liếc nhìn Mammon.

Mammon mỉm cười nhìn lại.

“Julian đại nhân.” Burj cúi người.

Metatron theo sau hắn, đặt chân lên tấm thảm màu đỏ tươi trải trong phòng.

“Nga. Ra là người.” Tiếng cười đột nhiên ngưng bật, ngữ khí trở nên miễn cưỡng có lẽ.

Metatron xoay người, nhìn thấy một thiếu niên chừng mười lăm mười sáu tuổi ngồi bên khung cửa sổ Pháp thật lớn, mái tóc ngắn vàng óng bết vào hai bên tai, nước da trắng đến không chút huyết sắc, đôi mắt xanh sẫm trong trẻo mà lạnh lùng cực kỳ không hợp với vẻ ngoài.

“Chuyện gì?” Julian nhàn nhạt hỏi.

Burj nói: “Ta nghe nói bên ngài cần nhân sự, cho nên tự mình đưa tới.”

Julian dường như tới lúc này mới phát hiện sau lưng hắn còn có một thiên sứ, chăm chú nhìn, hai mắt lập tức phát sáng, khóe miệng nhanh chóng cong lên: “Ngô. Thiên sứ mới tới sao?”

Burj lưng cứng đờ, vội nói: “Không, đến từ tháng trước, có điều vẫn chưa tìm được công việc thích hợp.”

Julian không hề để ý đến vấn đề thời gian, “Được rồi, để hắn ở lại.”

Burj âm thầm thở phào, quay sang nói với Metatron: “Vị này là chủ nhân của khu giải trí, sau này cũng chính là ông chủ của người.”

Metatron nhạy bén phát hiện thái độ hôm nay của Burj khác hẳn hôm qua. Tuy rằng thoát nhìn vẫn khách sáo như cũ, nhưng nếu nói hôm qua là gạ gẫm, thì hôm nay lại giống như gạ gẫm xong liền nóng lòng muốn vứt đi.

“Người tên gì?” Julian hỏi.

Metatron mỉm cười nói: “Menon.”

Julian nói: “Tốt lắm, từ giờ trở đi người chính là trợ lý riêng của ta. Việc duy nhất người phải làm là nghe theo mệnh lệnh của ta.”

Trong lòng Mammon bỗng trỗi lên một ý niệm phi thường mãnh liệt muốn đánh chết tên tiểu quỷ trước mặt này.

Burj đảo mắt một vòng nói: “Julian đại nhân nếu không ngại, có thể cho phép Menon tiễn ta một đoạn không?”

Julian nhướn mày.

Burj vội nói: “Ta chỉ muốn nhắc hắn một vài quy tắc.”

Julian khoát tay.

Burj nháy mắt ra hiệu với Metatron, chậm rãi ra ngoài.

Metatron im lặng theo sau hắn.

“Người thật may mắn, chọn được công việc này.” Câu này của Burj là thực lòng. Dẫn Metatron đến đây chỉ là thử thời vận. Không ngờ Julian cư nhiên thật sự coi trọng hắn. Bất quá dung mạo hắn quả thực..... Burj lưu luyến nhìn Metatron.

Metatron nói: “Cảm ơn người đã giúp đỡ.”

“Không, đây là chuyện ta nên làm.” Burj suy nghĩ một lúc, quyết định thẳng thắn nói ra thân phận của mình: “Thực ra, ta là cục trưởng cục Chấp vụ.”

Metatron tỏ vẻ kinh ngạc.

“Cho nên, giúp người thích ứng với hoàn cảnh trong thành là chuyện ta nên làm.” Burj nói, “Bất quá có một việc ta phải nhắc nhở người. Ở lại khu giải trí này cũng không phải chuyện dễ, Julian đại yêu cầu rất cao đối với nhân viên. Cho nên người ngàn vạn lần không nên nói cho hắn biết người chỉ mới đến hôm qua,

phải nhớ rằng người đã ở trong thành được một tháng, đã từng làm..... thư ký của ta. Như vậy hẳn mới đối đãi người đặc biệt hơn một chút, còn có thể bảo vệ chén cơm của người.”

Metatron không chút ý kiến tiếp thu.

Burj hài lòng nói: “Được rồi. Tin ta đi, người sẽ nhanh chóng phát hiện làm việc ở đây rất thú vị.”

“Julian đại nhân chức vị rất cao sao?” Metatron hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Burj ngăn người, đoạn khéo léo giải thích: “Hắn có quan hệ rất tốt với thành chủ.”

Metatron thuận thế hỏi luôn: “Thành chủ là ai?”

Burj đột nhiên nhớ ra dường như hắn còn rất nhiều điều thường thức chưa nói, thời gian khẩn cấp, đành phải nói qua loa: “Thành chủ của Chủ thành là vua thống trị toàn giới, Hybe. Trong thành có hai cơ cấu, một là cục Chấp vụ quản lý hành chính thường ngày, một là cục Giám sát phụ trách giám sát. Julian đại nhân là người mà thành chủ tín nhiệm nhất. Người hãy nhớ kỹ chuyện này, những thứ khác không cần hỏi tới, để tránh lộ sơ hở, bị Julian đại nhân chán ghét. Nơi này là môi trường tốt để học hỏi, chịu khó dùng tai mắt một chút, người sẽ được lợi vô cùng.” Đại khái nhận ra mình đã nói quá nhiều, hắn vội vàng rời đi.

Mammon nói: “Julian này không đơn giản.”

Metatron gật đầu: “Ta cảm nhận được, hắn là thiên sứ bốn cánh.”

Còn nữa, giới thứ mười phức tạp hơn nhiều so với hắn tưởng tượng. Cho tới bây giờ hắn vẫn chưa hiểu được mục đích của Thần khi phái hắn và Mammon đến đây. Là điều tra cái chết của Casamia, tìm kiếm Shipley đã mất tích, hay là giúp những thiên sứ ở đây thoát khỏi sự lựa chọn giữa vô tri thức và sự già nua?

12. Chương 4-3: Nhập Hộ (hạ)

Metatron trở lại phòng làm việc của Julian, thấy hắn đang tươi cười ôm quả cầu thủy tinh thông tấn, hiển nhiên tiếng cười vừa rồi là dành cho thiên sứ ở đầu bên kia quả cầu.

“Được, tôi gặp.” Hào quang của quả cầu nhanh chóng vụt tắt, Julian tiện tay nhét nó vào ngăn tủ, sắc mặt lập tức âm trầm, ánh mắt phóng thẳng trừng nhìn Metatron.

Metatron rõ ràng cảm nhận được cơn thịnh nộ đang cuộn cuộn dâng lên trong Mammon.

Cho dù hắn chưa từng thấy qua Mammon phát hỏa, nhưng hắn không chút nghi ngờ về sức phá hoại của ma vương địa ngục, cho nên hắn dùng lời nói đánh vỡ thế giằng co: “Julian đại nhân, có việc gì ta có thể đóng góp sức lực không?”

Nét mặt Julian dần dần thả lỏng, tựa lưng vào ghế ngồi, thản nhiên nói: “Người đắc tội với ai trong cục Chấp vụ?”

Metatron ngơ ngác.

“Hay là, người là người của cục Giám sát?”

Metatron đáp: “Không phải.”

Khóe miệng Julian cong lên: “Nga? Vậy hẳn là món quà mà Burj muốn hiếu kính ta?”

Metatron thoáng cau mày. Cho dù là Thần, trước giờ cũng chưa từng xem hắn như một món lễ vật.

Julian đột nhiên rút ra nguyên một cái ngăn tủ, ném về phía hắn.

Metatron làm ra vẻ luống cuống tay chân tiếp nó.

Chips (mấy cái thẻ tròn tròn để đánh bạc trong casino ấy, gọi chips nghe cho nó chuyên nghiệp =))) trong ngăn tủ lách cách kêu loạn.

“Hảo hảo chơi vài ván đi.” Julian phát tay.

Metatron thấy hắn không có ý định nói tiếp, chỉ đành mang theo một bụng nghi hoặc đi ra ngoài.

Cánh cửa sau lưng tự động khép lại.

“Hảo hảo chơi vài ván sao?” Ngón tay thon dài của Mammon xuyên qua mớ chips, khoe miệng âm lãnh không nói nên lời.

Metatron nhìn thấu tâm tư hắn: “Người muốn chơi?”

“Hắn đã khẳng khái như vậy, chúng ta sao có thể lãng phí tâm ý hắn?” Mammon cười lạnh. Hắn e mình không đủ kiên nhẫn để từ từ mở chi nhánh cạnh tranh, hiện tại hắn chỉ muốn thắng cái khu giải trí rách nát này từ trên bàn casino, sau đó làm Julian phá sản đến một cái quần cộc cũng không còn, trần truồng đứng ngoài đường múa khiêu dâm!

Metatron khẽ thở dài: “Không nên làm quá đáng.”

Quá đáng hay không phụ thuộc vào giới hạn.

Mà giới hạn này, mỗi người mỗi khác nhau.

Mammon cầm lấy một mảnh chips hình lục giác, đùa nghịch trong tay.

Sòng bạc giữa trưa cũng không quá náo nhiệt, bình quân mỗi bàn chỉ có hai ba khách.

Metatron vừa xuống lầu liền trở thành tâm điểm chú ý của cả sòng bạc.

Cho dù đã thu lại hào quang, dung mạo hắn vẫn như cũ khiến cả vạ người không ai nở rời mắt.

Mammon đột nhiên rất muốn một bước ra khỏi kết giới, kéo Metatron vào lòng, không để cho bất kỳ sinh vật nào nhìn trộm nữa.

.....

Nhưng đó chỉ là suy nghĩ.

Hồi ở thiên đường, lúc khoảng cách giữa bọn họ là gần nhất mà chuyện này còn không thể làm được, hắn không nghĩ hôm nay có thể làm dễ dàng.

Tiếng xúc xắc lách cách vang lên, đánh thức đám người kia trở lại.

Một thiên sứ râu ria lúng phúng để trần hai cánh tay, một chân giẫm lên bàn, hét lớn một tiếng: “Tài!”

Chung xúc xắc mở ra.

“Hai hai ba, xiu.” Thiên sứ làm cái diện vô biểu tình nói.

“Hứ!” Thiên sứ rậm râu kia dựng hai ngón út lên, quay về phía nhà cái ngoáy ngoáy mũi mình.

Những thiên sứ khác vờ như không thấy, mạnh ai nấy chơi.

Metatron nói: “Đây là phong tục của giới thứ mười sao?”

Mammon nói: “Ta thích ngón giữa của nhân loại hơn.” (ngón tay thối F*** ấy ^^)

“Babu, người còn chips không?” Thiên sứ làm cái cũng không chút để ý, cười tủm tỉm hỏi, hiển nhiên là quen biết đối phương.

Babu đầu tiên sờ túi tiền, sau đó sờ ngực, cuối cùng sờ râu, sờ soạng nửa ngày, vẫn không mò ra được mảnh chips nào. Hắn nhìn trái nhìn phải, những thiên sứ khác đều đã lẩn mất, chỉ còn Metatron đang mỉm cười lấy lẽ. Hắn lập tức tiến lại gần: “Người, mới tới sao? Biết chơi không?”

Metatron nói: “Ta đến xem.”

Tầm mắt Babu hạ dần, sau đó dán chặt vào ngăn tủ trong tay Metatron, không chịu dời đi.

Chips của khu giải trí này có đủ loại hình dáng, phân theo giá tiền khác nhau. Càng nhiều cạnh, số tiền biểu trưng càng lớn. Trong ngăn tủ đại đa số đều là chips bát giác và lục giác, chỉ cần tưởng tượng, cũng đủ biết là con số khổng lồ.

Trước khi nước miếng của Babu sắp chảy xuống ngập lụt cả ngăn tủ, Metatron đã lặng lẽ lui về sau một bước.

Babu hoàn hồn lại, dùng ánh mắt chó đóit thấy khúc xương gắt gao nhìn hấn, trơ mặt ra nói: “Ta dẫn người đi chơi.”

Mammon nói: “Cự tuyệt đi.”

Metatron nói: “Được.”

Mammon: “.....”

Babu cười đến lông mày thiếu điều sắp bay lên: “Chúng ta chơi tài xỉu trước.” Hấn khẩn trương nằm úp sấp trên bàn chơi, vênh váo nói với thiên sứ làm cái: “A ha, chúng ta lại đến đây!”

“Chúng ta?” Thiên sứ kia tự tiểu phi tiểu nhìn về phía Metatron.

Babu lập tức xoay người nói: “Mua tài, lần này nhất định là tài.”

Mammon thần nhiên nói: “Mua xỉu.”

Metatron lộ ra biểu tình khó xử.

Babu sốt ruột nói: “Lần này chắc chắn là tài.”

Metatron ôn hòa nói: “Hấn vẫn chưa lắc mà.”

Thiên sứ làm cái cười ầm lên.

Babu sắc mặt đỏ bừng, lúng ta lúng túng nói: “Như nhau thôi, lắc hay chưa cũng đều như nhau thôi.”

Mammon đứng bên kia Metatron nói: “Xỉu chắc rồi.”

Chung lắc vài vòng, mạnh mẽ úp xuống, thiên sứ làm cái buông tay ra: “Mua gì?”

“Tài!” Babu định rút chips từ trong ngăn tủ, nhưng Mammon đã nhanh tay hơn hấn.

Nhưng trong mắt người khác là, Metatron khê nghiêng người, tránh đi bàn tay của Babu, đem cả ngăn tủ đặt trên khung “Xỉu”.

Lông mày Babu trực tiếp bay lên.

Khoảnh khắc đó, Mammon và Metatron đều thực sự lo lắng lông mày hấn sẽ vượt khỏi phạm vi của cái trán, nhảy thẳng lên đỉnh đầu.

“Nếu đã buông tay thì không thể đổi lại.” Câu này của nhà cái hiển nhiên là nhắm vào Babu. Hấn nhướn mày, tự tin chậm rãi gỡ chung lên, sau đó cứng đờ.

Một, một, hai.

Xỉu.

Đồng tử nhà cái đột nhiên giãn to ra. Hấn làm cái nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên thất thủ. Làm thiên sứ, hấn không có năng lực gì đặc biệt, năng lực duy nhất là dẫn dắt đàn em ở trung tâm giải trí này — thao túng xúc xắc. Mà kết quả hiện tại lại tuyên bố rành rành, năng lực của hấn đã mất đi hiệu nghiệm. Hấn đã thua.

Hít sâu vài bận, hấn chậm rãi tìm lại tri giác, mới có tâm tình tính xem trong ngăn tủ kia rốt cuộc chứa bao nhiêu chips.

Babu đứng một bên, có hơi buồn bực.

Tên nhà cái này là lão oan gia của hấn, có thể chứng kiến hấn thua cuộc quả thật là một chuyện vô cùng thống khoái, thế nhưng, loại thống khoái này nên xuất phát từ cơ sở là hấn đoán đúng, sao có thể là bởi vì hấn đoán sai?

Người duy nhất duy trì bình tĩnh tại hiện trường chính là Metatron, hấn hỏi: “Ta thắng rồi sao?”

Nhà cái lại hít sâu một hơi, gật đầu nói: “Vâng, ngài đã thắng. Ngài chờ một lát, ta lập tức tính con số chips của ngài.” Hắn xoay người bỏ đi.

Metatron khẽ nói với Mammon: “Như vậy quá khiến người chú ý.”

“Không đâu. Bọn họ đâu phải con người.” Mammon cảm thấy thật sung sướng.

Niềm vui của ma vương vốn được xây dựng trên nỗi đau khổ của người khác. Nhìn vẻ mặt của Babu và tên nhà cái ban nãy, lần đầu tiên hắn nảy sinh chút thiện cảm với giới thứ mười. Loại thiện cảm này còn làm hắn sung sướng hơn cả tài nguyên của giới thứ mười.

Nhà cái rất nhanh quay về, trong tay ôm một cái rương nhỏ mà tinh xảo. Hắn đặt rương trước mặt Metatron, mở nắp, bày ra tư thế mời: “Xin ngài đếm lại.”

“Không cần, ta tin tưởng người.” Metatron trút hết chips trong ngăn tủ vào rương.

Tiếng lách cách này đối với dân cờ bạc mà nói không chỉ là âm thanh thần thánh, mà còn là một nỗi dày vò. Không nghi ngờ gì nữa, loại âm thanh này luôn thập phần tuyệt vời, nhưng đáng hận chính là, âm thanh tuyệt vời kia lại không thuộc về mình.

Nhà cái nói: “Julian đại nhân mời ngài đến đây phòng khách quý.”

Mới đó lại muốn gặp mặt?

Metatron bật cười.

Babu vốn định đi theo, nhưng bị nhà cái ngăn lại.

Nhà cái lạnh lùng nói: “Julian đại nhân chỉ mời vị khách này.”

Babu tuyệt vọng nhìn theo Metatron.

Metatron mỉm cười, từ trong rương vốc ra một nắm chips giao cho hắn, “Chúc người chơi vui vẻ.”

Babu lập tức cười đến sáng lạn chói lóa.

Metatron cùng Mammon lên lầu.

Mammon nói: “Người đoán hắn hiện tại có phải đang ngồi trên sô pha ảo não đến đắm ngực giậm chân?”

Metatron biết hắn đang nói Julian, cười đáp: “Có lẽ hắn chỉ nghĩ làm sao đòi lại chips.”

“Không đâu.” Đều là người kinh doanh, Mammon cực kỳ am hiểu lối suy nghĩ của đối phương: “Hắn sẽ không đòi lại, hắn muốn thắng trở về.”

Metatron nhún mày.

Hắn quả thật dốt đặc cán mai về khoản cờ bạc.

Bước vào phòng khách quý, không thấy Julian, chỉ có một nữ thiên sứ chia bài phụ trách tiếp đãi.

“Hoan nghênh ngài, Menon tiên sinh, rất vui được phục vụ. Ta là Isabella.” Nàng hơi nghiêng đầu, nụ cười dịu dàng mang theo vài phần ngây thơ thuần khiết.

Mammon chợt nói: “Hai đường thẳng song song.”

“Có ý gì?” Metatron mở miệng.

Mammon nói: “Đường cong thân hình trước sau của nàng.”

Metatron: “.....”

Isabella giới thiệu những dịch vụ mà phòng khách quý cung cấp.

Mammon khinh thường cười lạnh. Hoa quả, điểm tâm, đồ uống..... sô pha, chỉ bấy nhiêu đã gọi là phòng khách quý, nga, quên nữa, còn có hai đường thẳng song song biết đi. Loại cấp bậc này thậm chí so ra còn kém nhà trọ bình dân ở địa ngục.

Metatron trái lại không quá để ý, hắn chỉ để ý tại sao hai người họ phải ở lại chỗ này. “Bao giờ chúng ta mới có thể đi?”

Isabella mỉm cười nói: “Xin ngài chờ một lát, ba vị khách quý khác sẽ tới nhanh thôi.” Nàng dừng một hồi, lại nói: “Nếu ngài thấy chán, ta có thể giúp ngài giải trí đôi chút.” Nàng móc từ trong túi ra một bộ bài poker, đi tới trước cái bàn vuông đặt giữa phòng, thuần thục xào bài.

Metatron bắt đầu nhìn Mammon.

Mammon nói: “Có lẽ người nên hỏi nàng một câu..... Chúng ta sắp tăng thêm bao nhiêu tài sản nữa?”

Isabella xào bài xong, đôi mắt nhìn thẳng hắn, hỏi: “Ngài muốn chơi ‘tìm đường sống trong chỗ chết’, hay là ‘người chết ta sống’?”

“.....” Metatron chớp chớp mắt.

Isabella thoảng đỏ mặt, cúi đầu nói: “Để ta giải thích luật chơi, ‘tìm đường sống trong chỗ chết’ chính là.....”

Mammon nghe nàng giải thích xong, bèn phiên dịch lại cho Metatron vốn 100% mù tịt: “Tìm đường sống trong chỗ chết’ ở địa ngục gọi là diệt tích (không để lại dấu vết), ở thế giới loài người gọi là chạy nước rút. ‘Người chết ta sống’ ở địa ngục gọi là nơi sa đọa, ở nhân loại gọi là kéo rùa.”

Metatron kéo ghế ngồi xuống: “Tìm đường sống trong chỗ chết.” Thừa lúc Isabella chia bài, hắn dùng thanh âm cực nhẹ nói với Mammon: “Giao cho người đấy.”

13. Chương 5-1: Đồ Quán (thượng)

Một câu “Giao cho người đấy” đủ để Mammon toàn lực khai hỏa. Trong nửa tiếng đồng hồ ngắn ngủi, Isabella bị diệt tích, Metatron tìm đường sống trong chỗ chết, Mammon chạy nước rút.

Mammon khoan thai nói: “Hỏi nàng xem còn có thứ gì chưa đặt lên bàn không.” Địa ngục tuy dân số khổng lồ, nhưng cũng không phải không thể thống kê hết. Từ sau khi hắn chơi hết tất cả những sòng bạc có thể tìm thấy ở địa ngục, cũng rất ít có cơ hội tự mình ra tay. Hôm nay khó có được “đúng sĩ” tự nộp mạng, không hảo hảo kiểm một mớ thì đúng là quá có lỗi với bản thân.

Metatron vội ho một tiếng: “Dừng lại ở đây đi.”

Isabella như được đại xá: “Ta đi lấy chút điểm tâm.” Sau đó “vèo” một tiếng, bỏ chạy không dám quay đầu.

Mammon nhìn điểm tâm bày đầy trên bàn, nhún vai nói: “Nàng ta đã đi lấy mười lần rồi.”

Metatron thở dài: “Đây chỉ là công việc của nàng.”

“Kỹ thuật nghiệp vụ của nàng không thể qua cửa.” Nếu là nhân viên của hắn, hắn nhất định sẽ cho nàng quay về học lại.

Metatron cười tủm tỉm nhìn hắn, trong mắt có một tia dung túng.

Mammon cặp mắt đảo quanh, ghé sát đối phương, nhẹ nhàng hít một hơi ngay gần cổ trắng nõn kia, khẽ cười nói: “Ta giúp người thắng, có thưởng gì không?”

“Thưởng gì?” Metatron nghiêm mặt lại, thờ ơ nhìn hắn.

“Người hắn đã biết, ta không bao giờ chịu thiệt.” Ngón tay Mammon nhẹ nhàng xuyên qua mái tóc của Metatron, từng lọn tóc rũ trên tay hắn, như dòng suối dưới ánh mặt trời. “Nếu đã ra sức, ta nhất định phải có thu hoạch.”

Metatron nghiêng đầu, lọn tóc tuột khỏi ngón tay hắn, “Nếu không có thì sao?”

Ngón tay Mammon thoảng cứng đờ, chậm rãi rút về, không chút để tâm cười nói: “Người đoán xem.”

Metatron rũ mi, tránh đi ánh nhìn quá mức nóng bỏng của hắn, “Ta đoán không ra.”

Mammon im lặng.

Không chỉ Metatron đoán không ra, ngay cả chính hắn cũng đoán không được.

Đổi lại là người khác, nếu dám để hắn ra sức mà không có gì hồi báo, hắn nhất định sẽ hành hạ đối phương đến sống không bằng chết. Cho dù là Lucifer, cũng chưa từng để hắn làm không công. Sau khi phát triển địa ngục, hắn chính là đệ nhất tỷ phú, đây là cái giá họ trao đổi.

Nhưng nếu là Metatron.....

Hắn mờ mịt.

Hắn có thể không tính toán mà làm không công, nhưng hắn rất khó cho đi tình cảm vô vọng của mình mà không đòi hỏi được đáp lại.

—— Nhưng e rằng chỉ là hắn đơn phương tình nguyện.

Metatron ở ngay bên cạnh.

Đưa tay liền có thể chạm vào.

Dục vọng chôn sâu đang nhảy nhót trong ngực, giống như trước lúc dọa lạc. Khắc chế, áp lực đến ngay cả hô hấp cũng mang theo đau đớn.

Cửa đột nhiên mở ra.

Gió lạnh ùa vào.

Mammon vẻ mặt băng lãnh, dục vọng trong lòng nhanh chóng thu hồi, hờ hững ngẩng đầu lên.

Ba thiên sứ thân hình không đồng nhất dậm bước tiến vào.

Dẫn đầu là một thiên sứ mặc âu phục ngắn màu vàng, da mặt căng đến kịch liệt, thần sắc y như chủ nợ ai cũng mắc nợ hắn.

Theo sau là một thiên sứ thấp bé, mặt rất tròn, mắt vừa tròn vừa to, dường như bất cứ lúc nào cũng mang theo ý cười.

Cuối cùng là thiên sứ cao nhất, dáng người gầy nhất, hai gò má ít thịt nhất, tóc thưa nhất, lẽ mề bước đi. Rõ ràng chân dài nhất, nhưng mỗi bước lại giang ngắn nhất, như thể hai đùi chỉ cần tách xa ra thêm chút nữa, thân thể liền khó mà giữ thăng bằng.

Ba thiên sứ sau khi vào phòng đều vỗ vỗ cánh, giống như người ta trước khi vào nhà đều hy vọng phải sạch hết bụi bặm trên quần áo, sau đó không nói không rằng chiếm cứ hết ba chỗ ngồi còn lại trong cái bàn vuông, trực tiếp xem Metatron như không khí.

Metatron khoan thai gom bài lại.

Isabella rất nhanh tiến vào, hướng về phía ba người nợ cúi đầu thật sâu, sau đó giới thiệu: “Vị này chính là Menon.”

Thiên sứ mặt tròn làm bộ như lúc này mới thấy Metatron, gật đầu chào hỏi: “Ta là Nylon. Bất quá đừng nhầm ta với lão Nylon kia, hắn từng là cục trưởng cục Chấp vụ, còn ta hiện tại chỉ là tiểu chủ nhiệm khoa Tập vụ thôi. Người cũng có thể gọi ta là tiểu Nylon.”

Thiên sứ mặt lạnh băng lãnh nói: “Baird.”

Mammon thì thầm với Metatron: “Ta thích hai tên này.”

Metatron không nói gì, chỉ dùng ánh mắt hỏi.

Mammon cười nói: “Một tên sói đội lột cừu, một tên là quỷ keo kiệt. Những loại người này sau khi thua sạch tiền biểu hiện vô cùng thú vị.”

Tên cao cuối cùng nghiêng đầu đánh giá Metatron một hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng: “Gordon.”

Isabella một lần nữa lấy ra hai bộ bài, hỏi: “Vẫn chơi lối ‘giết toàn bộ’ sao?” Nàng thấy ba thiên sứ đều không có ý kiến, liền nói: “Vậy bắt đầu nhé?”

Nylon cười tủm tỉm nói: “Được. Baird đại nhân và Gordon đại nhân trước giờ luôn rất bận rộn, không nên lãng phí thời gian của họ.”

Baird cười lạnh nói: “Bận rộn nhất không phải là cục Chấp vụ của các người sao?”

Nylon cười nói: “Ta tuyệt không dám sánh với Sứ quan của thành chủ.”

Nylon đến từ cục Chấp vụ, Baird là người bên cạnh thành chủ..... Người cuối cùng tuy không tự giới thiệu, nhưng trực giác Metatron mách bảo hẳn có liên quan đến cục Giám sát. Hơn nữa hiện tại Metatron hẳn có thể xem là đại biểu cho khu giải trí ——

Julian dàn xếp thế trận này, là biểu trưng cho bốn thế lực lớn ở Chủ thành sao?

Metatron âm thầm suy nghĩ.

Isabella xào bài xong, đặt ngay chính giữa, buông tay nói: “Xin cho phép ta giảng giải luật chơi một chút.”

Baird giễu cợt: “Chỉ giới thiệu luật chơi thôi sao? Có cần phân biệt từng lá bài luôn không?”

Nylon thoáng liếc nhìn Metatron, cười nói: “Tên cờ bạc nhà người! Người nghĩ ai cũng như người, trước khi học viết chữ đã học xong năm mươi bốn lá bài?”

Baird bĩu môi.

“Hai bộ bài, tổng cộng một trăm lẻ tám lá.....” Isabella bắt đầu giới thiệu.

Metatron lấy tay che miệng lại, nhẹ giọng hỏi: “Hiểu không?”

Mammon đáp: “Địa ngục gọi là lửa lớn, nhân loại gọi là đấu địa chủ.” Thắng loại trò này, quả thực không hề có tính khiêu chiến!

Gordon đột nhiên quay đầu nhìn chằm chằm Metatron, hỏi: “Người vừa nói gì?”

Metatron tự nhiên buông tay, mỉm cười nói: “Ta đang cầu nguyện.”

Gordon nhú mày: “Cầu nguyện? Với ai?”

.....

Lẽ nào thiên sứ ở tòa thành thậm chí không biết đến sự tồn tại của Thần?

Metatron sòng mắt khê động, đáp: “Thành chủ.”

Baird cười lạnh nói: “Thành chủ không quản mấy chuyện lật vạt này.”

Nylon cười nói: “Vị tiểu bằng hữu này đúng là khả ái. Ta thấy hơi thích hẳn rồi.” Lời vừa nói ra, hẳn liền cảm thấy cả người phát lạnh, giống như bị một thứ đáng sợ gì đó nhìn chòng chọc vào, không khỏi cảnh giác đảo mắt trông bốn phía, thấy không có gì lạ, mới thở phào nhẹ nhõm.

Từ lúc Metatron giáng thế tới nay, đây là lần đầu tiên bị gọi là tiểu bằng hữu, hơn nữa đối phương rõ ràng nhỏ hơn mình rất nhiều. Loại cảm giác này thật sự..... có chút rối loạn.

Isabella thấy bộ dáng hẳn như đang dăm chiêu, nhỏ giọng nhắc nhở: “Lấy bài đi.”

Metatron mỉm cười, cầm bài lên.

Isabella hỏi: “Ngài có muốn làm cái không?”

Chính giữa để lại sáu lá bài chưa lật.

Metatron không hiểu làm cái nghĩa là gì, nhưng Mammon quá rõ, hẳn quét mắt qua những lá bài trong tay Metatron, lại dùng tốc độ sét đánh dạo một vòng sau lưng ba người kia, sau đó chắc chắn như đinh đóng cột: “Làm.”

Metatron gật đầu nói với Isabella: “Có.”

Trong mắt Nylon và Baird đều lộ ra ý cười gian trá.

Nhưng rất nhanh, bọn họ liền cười không nổi.

Cây sậy trong tay Nylon gặp phải đôi của Metatron, ngay cả con đường trở tay cũng không có.

Trong tay Baird có ba lá, nhưng mất lượt hai lần, nên trực tiếp bị loại.

Bài của Gordon càng hẻo hơ hơn, ngay cả cơ hội nhập cuộc cũng không có, trơ mắt nhìn Metatron tung ra lá “ba chuông” cuối cùng trong tay.

Metatron khiêm tốn nói: “Cám ơn.”

.....

Cám ơn cái đầu người!

Ba người họ lật bài, ném xoạch xuống mặt bàn.

Liên tục thất bại sau ba ván ‘giết toàn bộ’, ba thiên sứ rút cuộc cũng liên thủ theo ý nghĩa chân chính, không giống trước đó là thế chân vạc mạnh ai nấy đi, ôm mộng mình về nhất hết thấy.

Chính sách bọn họ sử dụng rất đơn giản. Bất luận Metatron ra con gì, đều dựa theo trình tự mà ngăn chặn! Tuyệt đối không để hắc có cơ hội thoát thân dù là nhỏ nhất.

Nhưng bọn họ nhanh chóng phát hiện, biện pháp áp chế này hiển nhiên không ngăn được nước bài siêu cấp vô địch như được Thần trợ giúp trong tay Metatron.

Kiến thức bao nhiêu năm ở trung tâm giải trí này lại không bằng tinh hoa trong hai tiếng đồng hồ ngắn ngủi.

Tỷ như liên tục năm ván mà một lá cũng không tung ra được, mặc cho Metatron từ từ ném sạch bài trong tay.

Lại tỷ như liên tục ba ván chỉ cho bọn họ cơ hội một người đi một lượt, sau đó Metatron tiếp tục đem mọi quân bài trong tay ném sạch sẽ.

Rồi lại tỷ như.....

Baird rút cuộc nhin không được nhảy dựng lên nói: “Người ăn gian!”

Hai người còn lại tuy không nói gì, nhưng sắc mặt đều rất khó coi, lúc này lại thường thức màn biểu diễn của Baird như đang xem kịch. Bọn họ đều rất giàu có, nhưng giàu có tới đâu cũng không thể chịu được tiền của mình lại ra đi không minh bạch..... lại không bình thường như vậy.

Nói chung, ‘giết toàn bộ’ tuy cũng có rất nhiều cao thủ, nhưng tuyệt đối không ai có thể liên tiếp làm cái những hai mươi lần, hơn nữa lần nào cũng thắng lớn hơn lần trước. Baird tuy ăn nói thẳng thừng, nhưng quả thật chính là tiếng lòng của bọn họ.

Metatron cũng rất bất đắc dĩ. Hắc không biết đánh bài, muốn rút lui cũng không biết làm sao mà rút. Định bảo Mammon dừng tay, nhưng lại sợ Gordon sẽ nghi ngờ, đành phải liều mạng thắng liên tiếp. Có lẽ trong thế cục này, duy nhất cao hứng chỉ có Mammon. Nghĩ đến đây, khóe miệng hắc bất giác cong lên, cũng không quá để tâm đến sự cổ trước mắt.

Isabella thấy tình hình không ổn, đang chuẩn bị lén bỏ đi báo cáo, cửa đột nhiên bị đẩy vào từ bên ngoài.

Julian đứng ngoài cửa, đôi cánh cực tương xứng với vóc dáng thiếu niên như tắm mình dưới ánh đèn trên hành lang.

Khuôn mặt Baird lập tức từ đỏ chuyển sang trắng.

“Xem ra, mọi người quả thật chơi hết mình.” Ánh mắt Julian quét một vòng, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt Metatron.

Metatron sắc mặt không đổi.

Nylon đứng lên hoà giải: “Ta trên đường đi làm chuồn ra, giờ phải lập tức chạy về.”

Gordon gật đầu nói: “Ân, ta cũng vậy.”

Sắc mặt Baird càng khó coi hơn. Nói như thế, kẻ cố tình gây sự hình như chỉ có mỗi hắn.

“Đi thông thả.” Julian nhướn mày nhìn Isabella, “Dẫn khách đổi hết số chips còn lại, sau đó tiễn họ ra về.”

Số chips còn lại khiến Nylon và Gordon vốn định chạy trốn trước trên mặt một trận nóng lên. Baird nhìn vào mắt, trong lòng hắc hắc cười lạnh.

Julian không đếm xỉa bọn họ, nói với Metatron: “Đi theo ta.”

Metatron đứng lên, sau khi lịch sự chào tạm biệt đám người Nylon, mới chậm rãi đi theo hướng Julian vừa rời khỏi.

Mammon đột nhiên lên tiếng: “Người từng nói hắn là thiên sứ bốn cánh.”

“Đúng vậy.”

“Nhưng hắn chỉ lộ ra một đôi cánh.” Mammon nói.

Metatron cũng chú ý đến điểm này: “Hắn có thể thu cánh.”

Trên thiên đường, thiên sứ không thể thu cánh sẽ bị coi là dị tộc, nhưng ở giới thứ mười thì hoàn toàn ngược lại.

Thiên sứ có thể thu cánh.....

Trực giác Metatron mách bảo Julian là mấu chốt để cởi bỏ nghi vấn.

14. Chương 5-2: Đồ Quán (trung)

Lần thứ hai trở lại văn phòng của Julian, mặt trời đã lên cao. Cả bàn làm việc tắm mình dưới ánh nắng, màu đỏ thắm trong nắng như phủ thêm một lớp vàng.

Julian ngồi xuống sau bàn, hỏi: “Bữa trưa muốn dùng gì?”

Metatron ngẩng ra một hồi, nói: “Gì cũng được.”

“Cánh thiên sứ cũng được sao?” Trong mắt Julian hiện lên một tia giễu cợt.

Metatron từ từ mở to mắt.

Julian đưa tay vuốt ve quả cầu thủy tinh thông tấn, chờ hào quang dần sáng lên, mới nói: “Hai phần salad, ta phải cho thỏ ăn.”

Metatron vẫn im lặng.

“Rốt cuộc người là ai?” Julian ngả người dựa vào lưng ghế, ánh mắt nhìn Metatron mang theo vẻ xét nét thăm dò, còn có một tia âm lãnh không thêm che giấu.

Metatron nói: “Như Burj đã giới thiệu, ta là Menon.”

“Burj? Ha, hắn đúng là một cái cơ không tủy.” Julian nói, “Người có biết tại sao hắn lại ném người cho ta không?”

Metatron nói: “Bởi vì ta cần việc làm, mà nơi này vừa vặn đang tuyển một vị trí khá tốt.”

“Vị trí khá tốt?” Julian nhếch miệng giễu cợt, “Nếu lấy tỉ lệ tử vong mà nói, bình quân cứ nửa tháng lại đổi một trợ lý đích thật có thể coi là khá tốt.”

Metatron cau mày.

Mammon cười lạnh: “Ta đã sớm thấy tên Burj đó chường mắt rồi, thì ra hắn muốn mượn dao giết người.”

Julian nói: “Cho nên ta mới hỏi có phải người đã đắc tội với tai mắt của cục Chấp vụ, hoặc là cục Giám sát. Bất quá, từ thế cục ban nãy có thể thấy hình như người..... đều không có hai khả năng đó.”

Metatron không kêu không nịnh nói: “Ta thật sự không phải.”

“Người hiển nhiên cũng không liên quan đến thành chủ.” Trong mắt Julian lóe lên quang mang bằng lãnh như một lưỡi dao sắc bén, “Nếu vậy, ta rất hiểu kì tại sao Burj lại dâng người tới trước mặt ta, để ta động thủ.”

“Có lẽ, đúng như suy đoán trước đó của ngài, hắc muốn lấy lòng ngài.” Metatron thần nhiên nói.

“Người có biết đám trợ lý của ta chết như thế nào không?”

Metatron phối hợp lắc đầu.

Julian chậm rãi đứng dậy, đôi mắt như hóa thành lưỡi câu, gắt gao câu lấy hắc, “Bọn họ đều chết trên giường ta.”

Metatron thân thể thoáng động.

Ngay vừa rồi, Mammon đã định động thủ. Nếu không phải hắc kịp thời ngăn lại, có lẽ hiện tại Julian đã nằm một đống dưới đất rồi.

“Đây cũng không phải tin tức mới lạ ở Chủ thành.” Julian tự tiểu phi tiểu, “Nhưng người lại không hiểu chuyện. Chẳng lẽ người cho rằng dưới tình huống như vậy, ta còn tin Burj dùng người để lấy lòng ta sao?”

“Có lẽ bởi vì ta không hiểu chuyện, cho nên hắc mới dùng ta để lấy lòng người.” Metatron sống chết giữ lấy quan điểm.

Mammon cực kỳ phản cảm với hai chữ “lấy lòng” này. Đáng chết! Hắc còn không được đãi ngộ như vậy!

Julian chậm rãi nói: “Xem ra, người vẫn chưa chuẩn bị để nói sự thật.”

“Ta không còn gì để nói.”

Julian rút cuộc cũng xuất ra con át chủ bài: “Ta nghe nói, có một quả trí tuệ bị mất trong tay Burj.”

Metatron thoáng ngạc nhiên, lập tức hiểu ngay ẩn ý của hắc.

“Quả trí tuệ bị mất là chuyện lớn, nếu Thành chủ biết được nhất định sẽ truy cứu đến cùng. Cục Chấp vụ và cục Giám từ lúc thành lập tới nay, vẫn như nước với lửa. Nếu để cục Giám sát biết chuyện này, Burj cho dù không mất đầu, cũng tuyệt đối vượt mất chức vị cục trưởng cục Chấp vụ. Nhưng hắc lại không thể giết người, bởi vì hắc e ngại giết người sẽ dẫn tới sự trả thù của thiên sứ đã trộm quả trí tuệ, chỉ cần sự việc bại lộ, đều là đôi bên cùng chết. Tổng người đến chỗ ta, vừa có thể giết người diệt khẩu, vừa có thể nhường mối hận kia cho ta ôm, quả là lựa chọn không tồi.” Julian nói xong một tràng, dùng giấy lát, mới tiếp tục: “Có điều hắc không nên xem thường mạng lưới tình báo của ta. Nên biết rằng, tất cả thiên sứ thích đỏ đen, đều không dám giấu diếm và nói dối trước mặt ta.”

Lời nói của hắc như một sợi dây thừng, triệt để trói buộc những lời trước đó của Metatron.

Thảo nào Burj lại lộ diện giữa đường. Thân làm cục trưởng cục Chấp vụ, đối với cục diện trong Chủ thành rõ như lòng bàn tay, một gương mặt xa lạ như Metatron nhất định sẽ khơi lên cảnh giác nơi hắc, tiện đà suy ra Metatron chính là thiên sứ đã ăn quả trí tuệ bị trộm kia, cho nên một bên ổn định công việc làm cho hắc, một bên tìm cơ hội trừ khử.

Metatron thở dài.

Trước khi đến giới thứ mười, hắc vẫn cho rằng mối nguy hiểm ở đây sẽ đến từ khí hậu hoặc dân bản địa, chưa từng ngờ tới mình lại dính vào cuộc tranh chấp phức tạp như thế.

“Bây giờ người đã biết được chân tướng, có phải cũng nên phối hợp với ta?” Julian vẫn tiếp tục lải nhải.

Metatron hỏi: “Phối hợp chuyện gì?”

“Nói cho ta biết, ai đã trộm quả trí tuệ?” Nếu đã trộm quả trí tuệ, chứng tỏ trước đó kẻ trộm đã ăn quả trí tuệ rồi, mới có được trí tuệ. Hơn nữa thiên sứ này nhất định rất quen thuộc cơ cấu của cục Chấp vụ cùng với thời gian làm việc và nghỉ ngơi của Burj, bằng không tuyệt đối không thể thành công. Julian vốn đã có đối tượng khả nghi, nhưng hiện tại lại không quá khẳng định.

Metatron lắc đầu: “Ta không biết.”

“Xem ra, người nhất định phải nhìn thấy lời tiên đoán về ngày chết của mình mới chịu mở miệng.” Julian từ từ đứng lên.

Mammon nói: “Có lẽ ý nghĩa giống như câu ‘chưa thấy quan tài chưa đổ lệ’ của nhân loại.”

Metatron nói: “Ta hiểu.”

Julian từ trong túi lấy ra một đôi găng tay trong suốt, vừa mang vào vừa nói: “Nếu người đã hiểu, vậy tốt nhất nên.....” Thân thể hắn đột nhiên bị một cỗ lực mạnh mẽ ném vào khung cửa sổ Pháp ở sau lưng. Ghế cũng bị dạt qua một bên, cửa kính thủy tinh từ từ nứt thành chữ mề. (là nứt thành hình này này ^^)

Julian trừng lớn hai mắt, “Người.....”

Tay Mammon hung hăng siết ngay cổ họng hắn, từng chút từng chút một chặt lại.

“Đừng giết hắn.” Metatron nói.

Trước mắt Julian dần mơ hồ, lồng ngực uất nghẹn như sắp nổ tung, ý thức bắt đầu rời khỏi thân thể..... Bàn tay trên cổ đột nhiên thả lỏng. Hắn ngã ngối trên mặt đất, lưng dựa vào cửa kính thủy tinh, không ngừng ho sặc sụa.

Mammon bước ra khỏi kết giới.

Đồng tử Julian đột nhiên phóng đại hết cỡ. Bởi vì nam tử xuất hiện giữa không trung kia không hề có cánh.

Metatron nói: “Nếu như không ngại, ta muốn hỏi một vài vấn đề.”

Julian quay đầu nhìn hắn. Hắn thừa biết cho dù mình có ngại cũng không thể thay đổi kết quả. “Rốt cuộc người là ai?” Hắn ôm cổ hỏi.

Metatron suy nghĩ một lát, ba đôi cánh giang ra.

Lông vũ trắng muốt nghênh đón ánh mặt trời, tản ra hào quang màu vàng nhạt.

Đôi mắt Mammon như sâu hơn. Mỗi lần nhìn đến ba đôi cánh màu trắng này, đều như đang nhắc nhở khoảng cách giữa mình và hắn luôn không thể vượt qua. Nhưng bất luận hắn không muốn nhìn tới cỡ nào, đều vô pháp phủ nhận sự thật đó —— khoảng cách giữa họ đích thực không thể vượt qua.

Julian thất thần một hồi, lúng ta lúng túng nói: “Shipley?”

Metatron sững sờ: “Cái gì?”

Julian đột nhiên cung cung kính kính khụy gối quỳ xuống, tay phải đặt trên ngực trái của mình, thành kính nói: “Julian bái kiến Shipley đại nhân.”

Metatron cùng Mammon bốn mắt nhìn nhau.

Mammon vội cướp lời Metatron: “Sao người biết hắn là Shipley?”

Julian đáp: “Hybe đại nhân từng nói qua, sáu cánh thuần trắng là tượng trưng cho sự tồn tại cao quý nhất thế giới, chỉ có vị thần sáng tạo ra thế giới này là Shipley đại nhân mới có được.”

Vị thần?

Chẳng lẽ, Shipley đã làm gì đó rồi biến mất? Cho nên mới có truyền thuyết như vậy lưu truyền tới nay.

“Hybe còn nói gì nữa không?” Metatron hỏi.

Julian nghĩ nghĩ: “Ngài ấy còn nói, bên cạnh Shipley đại nhân luôn có một vị sứ thần trí tuệ không cánh cũng không già không chết đi theo.” Hắn nhìn Mammon, “Trước đó người đảm nhiệm vai trò sứ thần vẫn luôn là Hybe đại nhân.”

Không có cánh?

Là chủng tộc khác? Hay là một thiên sứ có thể thu cánh vào trong thân thể?

Mammon trực tiếp hỏi thẳng vấn đề này.

Julian kinh ngạc: “Thu cánh vào trong thân thể? Sao có thể như vậy được?”

Mammon nhướn mày nói: “Người không phải có thể sao?”

“Ta?” Julian buồn bực run run đôi cánh duy nhất trên người mình.

Metatron đột nhiên vươn tay, một luồng hào quang vàng rực tản mát ra từ bàn tay hần.

Julian chợt cảm thấy thân thể nóng lên, sau lưng giống như có thứ gì đó muốn phá kén mà ra. Hần không khỏi khom lưng, hai tay chống dưới đất, làm thành tư thế bái lạy.

Xoát.

Lại một đôi cánh giang ra sau lưng.

Julian hoang mang ngẩng đầu, ánh mắt mờ mịt, “Đây là... sao lại thế này?”

Metatron nói: “Ta cũng rất muốn biết.” Cánh của hần cứ nhiên bị lực lượng nào đó cường chế phong ấn bên trong cơ thể.

15. Chương 5-3: Đồ Quán (hạ)

“Các người đã làm gì ta?” Julian chấn kinh ngoái nhìn đôi cánh vừa mọc sau lưng mình.

Mammon thuận miệng nói qua loa: “Cắm thêm một đôi cánh.”

“Cắm thêm một đôi cánh?” Julian mở to mắt, đột nhiên đứng dậy, trừng mắt nhìn Metatron: “Người không phải Shipley! Cánh của người là tự thêm vào?!”

Metatron bất đắc dĩ nhìn Mammon.

Mammon cúi đầu sửa sang lại cổ tay áo. Cho dù hần đã gạt lực che giấu, nhưng vẫn có thể thấy hai đầu vai đang hơi run lên.

“Rốt cuộc các người là ai? Từ đâu tới?” Julian ý thức được chuyện này đã không còn đơn giản chỉ là một quả trí tuệ bị trộm. Đại não hần cấp tốc xoay chuyển đủ ý niệm, hần phải thoát khỏi nơi này. Hần có dự cảm, hai kẻ trước mặt rất có thể sẽ mang đến cho Chủ thành một trận đảo điên!

“Ban nãy người nói, có rất nhiều thiên sứ chết trên giường người.” Mammon đột nhiên lên tiếng.

Julian trong lòng căng thẳng: “Người quen ai trong số họ?” Chẳng lẽ là đến trả thù?

“Người.” Mammon tự tiểu phi tiểu nói, “Ta rất tò mò người đã làm bọn họ chết trên giường thể nào?”

Julian bắt đầu âm thầm đánh giá hần. Vừa rồi quá mức khiếp sợ, nên cũng không để ý mặt mũi hần ra sao, giờ tử tế nhìn lại, cứ nhiên tuấn mỹ phi thường, trong lòng không khỏi có chút đổ kỵ. Vẻ đẹp của Metatron thuộc loại trung tính, vô luận nam nữ nhìn thấy, đều phải điên đảo. Còn nét tuấn mỹ của Mammon mang theo mị lực nam tính độc đáo, đủ khiến đại đa số nam nhân phải ngưỡng mộ.

“Người muốn thử không?” Julian hất tóc, hai mắt tràn ngập khiêu khích.

Nếu chỉ đơn thuần luận dung mạo, hần tuyệt đối không thể sánh bằng Metatron, nhưng luận phong tình mà nói, hần bỏ xa Metatron những mười con phố. Đáng tiếc hần lại gặp phải Mammon, Mammon từng trải phong tình đủ bỏ xa hần những mười giới.

Mammon đột nhiên chụp cổ hần, chỉ bằng một tay nhấc bổng hần lên, “Ta muốn biết chân tướng!”

Con người Julian thống khổ liếc sang bên cạnh, nhưng phát hiện Metatron không biết đã ra ngoài tự lúc nào.

Mammon đợi đến khi hần chỉ còn chút hơi tàn, đột nhiên buông tay.

Julian một lần nữa đo đất, thân thể cuộn lại, hết như một ông lão đã hoàn toàn mất hết sức lực, chỉ không ngừng ho khan.

“Người còn không nói cho ta biết đáp án?”

Giọng nói mang theo nét cười nhạt của Mammon vang lên trên đỉnh đầu Julian.

...

Cửa mở ra từ bên trong.

Metatron đứng ngoài cửa, mỉm cười nhìn Mammon bước tới.

“Trực tiếp đi tìm thành chủ?” Mammon hỏi.

Metatron gật đầu: “Đây là cách trực tiếp nhất.”

Từ chuyện Julian không biết cánh cửa mình bị phong ấn có thể thấy hẳn không hẳn nắm rõ toàn bộ sự việc. Mà tất cả manh mối hiện tại đều tập trung trên người vị thành chủ thần bí Hybe kia, cho nên, gặp hẳn là biện pháp duy nhất.

“Muốn đi ngay bây giờ?” Mammon hỏi.

Metatron nghĩ nghĩ nói: “Ban ngày quá thu hút sự chú ý của các thiên sứ.”

Mammon tùy tiện kéo qua, ngăn tủ đầy chips kia liền nằm trong tay hắn. “Vậy thì, chúng ta chơi thêm một lát rồi đi.”

Metatron liếc nhìn bên trong cánh cửa.

“Yên tâm, trước mắt hẳn nhất định rất không tình nguyện lộ mặt.”

Luật chơi đánh bạc ở khu giải trí này khá đơn giản.

Những lối như “giết toàn bộ”, “tìm đường sống trong chỗ chết” gì đó đã là tương đối cao cấp. Trong đại sảnh bên dưới nếu không phải chơi tài xỉu, thì là đoán chẵn lẻ. Không cần Mammon ra trận, ngay cả Metatron cũng biết chơi.

Chơi chừng hai tiếng đồng hồ, cả sòng bạc chỉ còn nhà cái trước mặt bọn họ là ở nguyên chỗ cũ, bao nhiêu nhà cái cùng khách chơi khác đều chạy tới xem. Nếu không phải nhà cái đã hạn chế không cho những kẻ ngoài cuộc đặt theo, đám khách kia đã sớm đem toàn bộ tính mạng gia sản ra đặt cược. Bất quá đứng nhìn một bên cũng đủ cho bọn họ kích động, dù sao, có thể chứng kiến sòng bạc luôn bóc lột mình giờ bị bóc lột lại vẫn khiến trái tim các thiên sứ cảm thấy thống khoái.

Mammon bày ra bộ dáng mệt mỏi chịu không nổi. Đầu tiên là lén lút thăm lạng ghé lại gần Metatron, không lâu sau bắt đầu chuyển trọng tâm qua, cuối cùng hầu như toàn thân đều dựa vào người hắn.

“Lần này ra cái gì?” Cho dù tự mình ra tay cũng có thể thắng, nhưng Metatron vẫn quen mỗi nước đi đều thỉnh giáo ý kiến của Mammon.

Mammon chỉ lo cảm thụ hơi ấm từ cách lớp quần áo truyền đến, cũng không thèm nhìn mà đáp: “Liên tiếp đôi mươi chẵn.”

Metatron dời ngăn tủ đã sắp hết chỗ chứa kia qua ô “Chẵn”.

Nhà cái lau lau cái trán toát đầy mồ hôi lạnh, run giọng nói: “Ngài quyết định rồi sao?” Hẳn một bên kéo dài thời gian, một bên uất ức nghĩ một tiếng đồng hồ trước đã nhờ người đi xin chỉ thị của Julian đại nhân, tại sao đến giờ vẫn chưa có kết quả? Phải biết rằng, nếu tiếp tục thua nữa, hẳn có thể sẽ thua cả khu giải trí này a.

“Ta quyết định rồi.” Metatron từ đầu tới cuối vẫn duy trì vẻ bình tĩnh, khiêm tốn mỉm cười.

“Ngài... có muốn suy nghĩ lại không?” Ánh mắt nhà cái không ngừng bắn lên lầu hai. Một tiếng đồng hồ, cho dù có chạy vòng quanh thành cũng nên chạy về tới rồi chứ.

“Không cần suy nghĩ nữa.”

“Không cần suy nghĩ thật sao?” Nhà cái vẫn lải nhải vô bờ bến.

“Đây là quy củ mới của sòng bạc sao? Mỗi lần đặt cược đều phải hỏi đi hỏi lại mấy câu vô nghĩa đó?” Một giọng nói thô khan vang lên, kéo theo màn phụ họa của những khách chơi khác.

Metatron quay đầu nhìn lại, chính là Babu vừa quen trước đây.

Babu thấy hần nhìn mình, lập tức sáp lại, nhỏ giọng nói: “Nơi này ma cũ bắt nạt ma mới, nếu người có gì không biết hoặc là không giải quyết được, ngàn vạn lần nên hỏi ta!”

“Được. Cám ơn.” Lực chú ý của Metatron trở lại phía nhà cái.

Nhà cái căn răng bắt đầu đếm quân cờ.

Động tác đếm của hần đặc biệt chậm, giống như một pha quay chậm, những người bên cạnh gấp đến độ chỉ hận không thể xông lên đá bay tên này.

Một bóng người đột nhiên lao xuống từ lầu hai.

Nhà cái hai tay run lên, trần ngập vui sướng cùng hy vọng quay đầu lại.

Là Isabella. Chỉ thấy sắc mặt nàng nghiêm trọng, lông vũ trên cánh có chút tán loạn như vừa mới đấu vật với ai. Nàng lặng lẽ đi đến sau lưng nhà cái, thấp giọng nói vài câu.

Chỉ cần nhà cái nghe được, Metatron và Mammon đương nhiên cũng có thể nghe được.

Nàng bảo rằng: “Julian đại nhân nói, họ muốn thắng bao nhiêu cứ để cho họ thắng bấy nhiêu.”

Sắc mặt nhà bài lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

Isabella ngẩng đầu, vừa vắn giao nhau với ánh nhìn ôn hòa của Metatron, gương mặt nhất thời đỏ lên, đi vòng qua bàn cược đến bên cạnh hần.

Bởi vì nàng dựa quá gần, Mammon không thể không nhích nửa người ra khỏi vị trí thoải mái kia.

“Menon tiên sinh.” Isabella thì thầm với Metatron, “Julian đại nhân lệnh cho ta tạm thời dưới quyền ngài. Ta sẽ đáp ứng tất cả những gì ngài yêu cầu.”

Metatron dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Mammon.

Mammon vội ho một tiếng: “Ta chỉ vật lông hần thôi.”

Vật lông?

Metatron lập tức phát huy trí tưởng tượng, trong đầu nhất thời xuất hiện một thiên sứ với bốn cánh toàn thịt.

.....

Thật sự không thể xem là một hình ảnh đẹp, cho dù diễn viên là một mỹ thiếu niên.

Isabella nhìn số chips trong ngăn tủ mà Metatron thắng được, cũng có chút kinh hoảng, nhỏ giọng hỏi: “Ngài thắng được bao nhiêu rồi?”

Metatron nhìn sắc trời nói: “Trời cũng đã hơi tối.”

“Ngài có kế hoạch cho buổi tối?”

“Đúng vậy.”

Isabella nói: “Ngài có kế hoạch gì cứ nói với ta, ta có thể chuẩn bị trước cho ngài.”

Metatron nói: “Ta cần một cỗ xe ngựa.”

“Vâng.” Isabella cũng không hỏi nhiều, xoay người đi chuẩn bị.

Metatron mỉm cười nói với nhà cái đang nhìn mình đầy mong đợi: “Lần này chín cặp ‘chăn’ đi.”

“..... Chín cặp?” Nhà cái cười còn khó coi hơn cả khóc, “Ngài có muốn suy nghĩ lại không?”

“Không cần.”

“Thật sự không cần nghĩ nữa?”

“Đúng vậy.”

“..... Hay là từng cặp từng cặp thôi, có được không?” Chín cặp cùng tiến thật sự là rất khó kéo dài thời gian a.

Metatron nói: “Cũng được. Ta có thể chờ đến cặp thứ chín kết thúc rồi mới đi.”

“.....”

Chín cặp kết thúc cực nhanh, kiểm kê số chips và quy đổi thành tiền cũng cực nhanh, tổng tiền càng nhanh hơn cả chữ nhanh. Cả khu giải trí đều là lần đầu làm việc với hiệu suất cao như vậy.

Chờ Metatron ngồi vào xe ngựa, đóng cửa xe, xe ngựa rời đi, tất cả nhân viên ở sòng bạc mới hùng hổ mà thở phào nhẹ nhõm. Màn cực hôm nay quả thực có thể gọi là ác mộng của tất cả nhà cái trên thế giới.

Isabella đột nhiên nói: “Nha, không xong rồi, ta quên chuẩn bị người đánh xe cho hần.”

“.....”

Nhà cái tiếp hần ban nãy nói: “Không sao, dù gì xe ngựa cũng đã đi rồi.”

“.....” Isabella lẩm bẩm: “Không có người đánh xe, xe ngựa làm sao đi được như thế?”

16. Chương 6-1: Mật Thất (thượng)

Mammon đánh xe chạy một vòng lại một vòng trong thành.

“Có người theo dõi?” Metatron ngồi trong xe hỏi.

“Không biết.” Mammon dừng một lúc, “Chắc là không đâu.”

“Vậy bao giờ chúng ta mới đi tìm Hybe?”

Ngữ khí Mammon có chút không được tự nhiên: “Ta... đang tìm.”

Metatron trầm mặc, mãi cho đến lần thứ sáu đi ngang qua pho tượng phun nước cao hai thước kia, rốt cuộc nhìn không được mở miệng nói: “Hỏi đường đi.”

“..... Ân.”

Xem ra Chủ thành an ninh rất tốt. Ít nhất lúc Mammon hỏi đường, đối phương rất sáng khoái chỉ điểm tường tận, hoàn toàn không hề nghi ngờ hần có mưu đồ gì, cũng chẳng buồn hỏi tại sao hần sống ở Chủ thành mà ngay cả thành chủ ở đâu cũng không biết.

Lúc xe ngựa dừng trước cửa biệt thự của thành chủ, trời đã tối hẳn. Vàng trăng cô độc treo nơi chân trời, vừa nhỏ bé vừa âm đạm.

Metatron cùng Mammon xuống xe.

Cỗ xe cứ thế bị bỏ lại ven đường không ai quan tâm.

Mammon hỏi: “Chúng ta vào thế nào?”

Metatron nhìn đại môn trống rỗng, nói: “Cứ đi vào thôi.”

Mammon lập tức lĩnh ngộ ý tứ của hần, nói: “Nơi này đừng nói là ngay cả bảo vệ cũng không có chứ?”

Quả nhiên không có. Hơn nữa đường cũng dễ tìm, chỉ có một dãy thang lầu.

Mammon và Metatron từ lầu một tìm đến lầu ba, nhưng một bóng người cũng không có.

Mammon nói: “Cắt giảm chi tiêu cho nhân viên, phương thức tiết kiệm không tồi.” Hắn thấy Metatron nhìn mình, bèn giải thích: “Từ sau khi có pháp lệnh về mức lương tối thiểu cùng các loại bảo hiểm phúc lợi, nhân viên liền trở thành một khối chi tiêu khổng lồ.”

Metatron hỏi: “Còn trước khi có pháp lệnh về mức lương tối thiểu cùng các loại phúc lợi thì sao?”

“Ta chủ yếu đảm bảo bọn họ không chết đói là được.”

Trên thực tế, có đói chết cũng không sao, chôn cất thi thể cũng không tốn bao nhiêu tiền. Nghĩ đến đây, Mammon thở dài. Lúc đầu xây dựng địa ngục chỉ nghĩ đây là căn cứ địa tạm thời, tùy tiện xem những chủng tộc khác như nô lệ để lợi dụng, không ngờ một câu tạm thời cứ thế tạm thời đến mấy vạn năm. Bây giờ, cho dù bọn họ thật sự đánh thắng các thiên sứ, chiếm đoạt thiên đường, chỉ sợ đại đa số dọa thiên sứ cũng không nguyện ý quay về a.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, hắn đã xem nơi không bao giờ nhìn thấy bầu trời kia chính là nhà mình. Cho nên Lucifer bắt đầu lục tục đề ra các loại pháp lệnh làm cho địa ngục tu sinh dưỡng tước, bảo hộ chủng tộc khác, bảo chứng cho tương lai phồn vinh của địa ngục.

Có lẽ, kể từ ngày bọn họ dọa lạc, thiên đường và bọn họ đã là hai thế giới tách biệt.

Trong bóng tối, có tiếng bước chân theo dưới lầu truyền đến.

Mammon nhíu mày: “Tiếng bước chân này nghe rất quen.”

Metatron nói: “Ở đây chúng ta cũng không quen ai, lúc này xuất hiện chỉ có thể là.....”

“Baird!”

Mammon vừa dứt lời, Baird đã xuất hiện ở đầu cầu thang.

Hắn vừa nhìn thấy Metatron không khỏi lắp bắp kinh hãi: “Người làm gì ở đây?”

Lời này của hắn ít nhất cũng biểu đạt được một tin tức, Julian không hề báo lại chuyện của bọn họ với Hybe. Cho dù có hơi tò mò về nguyên nhân, nhưng giờ phút này không cho hắn thời gian để suy nghĩ.

Metatron nói: “Ta muốn gặp thành chủ.”

“Gặp thành chủ?” Baird hoài nghi nhìn hắn, “Gặp thành chủ làm gì?”

Metatron nói: “Ta có chuyện muốn thỉnh giáo hắn.”

“Chuyện gì?” Baird quyết truy hỏi tới cùng.

Metatron cũng không để tâm thái độ gây sự của hắn, ôn hòa nói: “Là việc tư.”

Baird nói: “Thành chủ không bao giờ tiếp khách buổi tối, nếu người muốn gặp ngài ấy, đợi ngày mai hẵng đến.”

Cả Metatron và Mammon đều có phần kinh ngạc. Còn ngờ rằng gặp Hybe là một chuyện không dễ dàng, hiện tại nghe giọng điệu của hắn, cứ nhiên không thể đơn giản hơn.

Baird thấy hắn vẫn đứng sững tại chỗ, bèn nói: “Nếu người cho ta biết là chuyện gì, ta có thể đi xin chỉ thị giúp người.” Hắn chợt nhớ Metatron có quan hệ khá tốt với Julian (có sao ~.^), hắn không muốn đối chọi với Julian, cho nên ngữ khí cũng dịu đi.

Metatron đang định trả lời, Mammon đột nhiên đưa cho hắn một đóa hoa hồng điêu khắc từ ngọc thạch thiên nhiên. Bởi vì hành lang khá tối, mà Metatron lúc nhận hoa lại hơi nghiêng người, cho nên Baird không hề nhìn thấy đóa hoa xuất hiện từ hư không.

Metatron đưa hoa cho Baird nói: “Đây là lễ vật mà Julian đại nhân nhờ ta tặng thành chủ, xin người nhất định phải giao tận tay thành chủ.”

Baird nhận hoa, trong mắt lóe lên một tia kinh diễm cùng tham lam, nhưng rất nhanh liền thu lại, hỏi: “Người không phải nói là việc tư sao?”

“Việc tư là ta rất sùng bái thành chủ, cho nên muốn xin chữ ký của ngài ấy. Bất quá, nếu thành chủ không tiếp khách vào buổi tối, thì đành thôi vậy.” Khuôn mặt Metatron lẩn trong bóng đêm, nhìn không rõ biểu tình, nhưng ngữ điệu của hắn lại chân thành vô hạn, “Hoa là Julian đại nhân nhờ ta đưa tới, không thể chậm trễ, cảm phiền Baird tiên sinh nhất định phải trao tận tay thành chủ.”

Baird tuy không hiểu tại sao Julian nửa đêm nửa hôm lại hứng trí tặng một đóa hoa hồng như vậy, nhưng đối phương đã nói thế, hắn cũng không tiện hỏi nữa, “Được, ta biết rồi. Người về đi.”

Metatron gật đầu, không chút lưu luyến xoay người đi xuống lầu.

Baird vẫn theo sau hắn, mãi cho đến khi hắn ra khỏi đại môn mới quay lại.

Bất quá, Baird vừa xoay lưng, Metatron liền bước vào kết giới tàng hình, sóng vai với Mammon đi theo sau hắn.

Baird giơ đóa hoa lên ngắm nghía dưới ánh đèn một hồi lâu, ánh mắt say mê kia ngay cả Mammon nhìn thấy cũng nhịn không được bật cười.

“Cũng may người nói đó là Julian tặng cho Hybe, bằng không hắn nhất định giấu làm của riêng.” Đối với lòng tham, Mammon mới là kẻ có quyền lên tiếng nhất.

Metatron nghiêng đầu nhìn hắn, “Cho nó đi, người không đau lòng sao?”

Mammon tự tin nói: “Của ta, thì chính là của ta.” Dám lấy một đóa hoa ngọc của hắn, chắc chắn phải chuẩn bị bồi thường không nhỏ.

Baird ngắm nghía chừng một tiếng đồng hồ, mới tâm không cam tình không nguyện dậm bước đi, đẩy ra cánh cửa ở cuối hành lang lầu một.

Mammon nói: “Chúng ta từng đi qua nơi đó.”

“Ta chắc chắn nó trống không.” Metatron nói.

Bọn họ tiến vào phòng, căn phòng quả nhiên vẫn trống không.

Baird đứng ngay vách tường đối diện cửa, huyền thuyên một tràng, tường đột nhiên biến mất, lộ ra một đường ngầm tối đen như mực.

Mammon nhướn mày nói: “Thì ra là mật thất.”

Bọn họ theo Baird đi xuống.

Mật thất thoát nhìn khá bằng phẳng, dưới sàn lát đá phiến bóng loáng như gạch men, hai bên là một dãy đèn sáng trưng.

Baird đi rất thận trọng.

Ước chừng đi một đoạn đường dài cỡ một công trình kiến trúc hai tầng, hắn rốt cuộc dừng lại, đứng trước một tấm gương cực lớn, hai tay cầm hoa, hít một hơi thật sâu, chậm rãi đi xuyên qua gương.

“Người kiến tạo mật thất này rất cẩn thận.” Mammon nói, “Gương dùng để đề phòng có kẻ theo dõi.”

Metatron nói: “Còn thông đạo này dùng để đề phòng thuật ẩn thân.”

Mammon nói: “Cho nên phải dùng phương pháp thứ hai.”

Metatron chớp chớp mắt. Hắn cùng Mammon lại đột nhiên đứng giữa một thông đạo cao chừng sáu thước.

Đối với đạo thiên sứ và thiên sứ mà nói, di chuyển trong nháy mắt chỉ là chuyện nhỏ.

“Ai?” Phía cuối thông đạo truyền đến tiếng quát khê.

Baird vừa vặn đi đến cuối đường, vội nói: “Thành chủ đại nhân, là ta.”

Giọng nói kia lại lạnh lùng vang lên: “Ngoài người ra, còn có ai nữa?”

Mammon và Metatron trong lòng đồng loạt rung mình. Nháy mắt di động tốc độ cực nhanh, không ngờ vẫn để cho đối phương cảm ứng được.

Baird ngơ ngác quay đầu nhìn thông đạo trống rỗng sau lưng, mờ mịt nói: “Không có.”

Chủ nhân của thanh âm kia trầm mặc một lát, mới nói: “Người vào đi.”

“Vâng.” Baird cúi đầu, khúm núm bước lên phía trước.

Mammon và Metatron lặng lẽ theo sau. Phía cuối thông đạo là một gian thạch thất cực kỳ rộng rãi, một người mang khuôn mặt anh tuấn nhưng gầy yếu tái nhợt phẳng phất bệnh trạng đứng giữa phòng, đằng sau hẳn không hề có cánh.

Mammon cảm nhận được bước chân của Metatron có hơi khựng lại, vội hỏi: “Sao thế?”

“Dung mạo hẳn.....” Metatron tựa hồ xúc động lục lại ký ức, “Rất giống Shipley!”

“Rất giống?” Mammon nói, “Hắn là thiên sứ hai cánh.”

Metatron nói: “Shipley là thiên sứ sáu cánh.”

“Nhưng ta không cảm nhận được cánh của hắn.” Mammon bổ sung.

Tầm mắt Metatron vẫn an tĩnh dán chặt vào Hybe nửa ngày, mới nói: “Cánh của hắn, bị chặt đứt.”

Đáp án này tuy Mammon cũng đã đoán được, nhưng chính tai nghe thấy, vẫn phải nhú mày. Cho dù là đại chiến giữa thiên sứ và đạo thiên sứ, cũng sẽ không có thiên sứ hoặc đạo thiên sứ nào chém đứt cánh của đối phương, bởi vì với thiên sứ mà nói, cánh không chỉ là nhất bộ phận của thân thể, mà còn tượng trưng cho vinh quang.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mới khiến cánh hắn bị chặt đứt?

Hybe không hề biết bên cạnh có hai vị khách đến từ giới khác đang đánh giá mình từ đầu đến chân. Hắn lạnh lùng nhìn Baird nói: “Ta đã nói buổi tối không hy vọng bị chuyện gì quấy rầy.”

Baird hai tay dâng hoa ngọc cho Hybe nói: “Là Julian đại nhân cả đêm phái người đưa tới.”

“Hắn?” Hybe cảm thấy hơi bất ngờ. Hắn đưa tay nhận hoa, xoay đi xoay lại nhìn thật lâu, “Hắn lấy ở đâu ra?”

“Ta không biết.”

Hybe lại hỏi: “Vậy hắn còn nói gì nữa không?”

Baird trả lời: “Không nói gì nữa cả.”

Hybe nhú mày, nửa ngày mới nói: “Ta nhận rồi, ngày mai người vào kho hàng tìm một phần lễ vật tương đương để đáp lễ.”

“Vâng.” Baird lưu luyến ngắm đóa hoa ngọc lần cuối, xoay người rời đi.

Metatron đang do dự không biết có nên đi ra theo, chợt nghe Mammon nhẹ giọng nói: “Nhìn chỗ đó đi.” Hắn nhìn theo ánh mắt Mammon, lập tức ngây người.

Nơi góc trong cùng của thạch thất có một cột đá dựng thẳng tới trần nhà, trên cột dùng xích sắt trói một thiên sứ, đôi cánh đen gần như hòa làm một với màu của bức tường, khuôn mặt kia với Mammon và Metatron mà nói, quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

“Leviathan?”

17. Chương 6-2: Mật Thất (trung)

“Thảo nào bấy lâu nay không hề có tin tức của hắn.” Mammon nhú mày.

“Ai đang ở đâu?” Hybe đột nhiên quát.

Mammon và Metatron cùng quay đầu nhìn Hybe đang đảo dắc trông về hướng khác, tiếp tục đặt mọi chú ý lên người Leviathan. Thân là một trong bảy đại ma vương của địa ngục, hẳn thật sự không nên chặt vật xuất hiện bên một cây cột như vậy.

Metatron nói: “Là hẳn thật sao?” Cho tới bây giờ, Metatron nhìn không ra giới thứ mười có ai có thực lực cầm tù được hẳn. Trước mắt vị thành chủ của Chủ thành này cùng lắm chỉ là thiên sứ hai cánh, thậm chí còn thua cả Julian.

Mammon tiến lên phía trước vài bước, chậm rãi vươn tay. Ngón tay thon dài duỗi ra vài phân, liền gặp phải chướng ngại vật mà cong lên. Một bức tường trong suốt chắn ngang giữa hẳn và cây cột.

Tiếng gió vút lên.

Cái bàn vốn được đặt bên cạnh Hybe đột nhiên bay tới!

Metatron kéo Mammon đi, di chuyển cả hai ra sau lưng Hybe.

Cái bàn nặng nề va vào bức tường trong suốt kia, vỡ tan tành.

Mammon cảm khái: “Kết giới thật kiên cố.” Hẳn cũng nhìn ra được Hybe dùng ít nhất năm sáu phần lực.

Metatron cúi đầu nhìn tay mình đã bị ai đó nắm ngược lại.

Mammon dường như không phát hiện, chỉ lo nói: “Kết giới này rất giống tự Leviathan tạo ra.”

Metatron nói: “Ý người là, chính hẳn tự trói mình vào cây cột, sau đó thiết lập kết giới?” Một kết luận rất không tưởng.

Mammon hiển nhiên cũng cảm thấy như vậy, trầm ngâm nói: “Có lẽ là bị ai đó trói vào cột, vì tự bảo vệ mình mới hạ kết giới.”

Metatron liếc nhìn hẳn.

Mammon lập tức ý thức được sơ hở trong suy luận của mình. Nếu đối phương đã có thể trói Leviathan, sao lại không thể phá được kết giới của hẳn? Còn nếu đối phương không phá được kết giới, Leviathan tại sao không dùng kết giới bảo vệ mình, mà mặc cho đối phương trói mình vào cái cột kia?

“Liệu có phải, đối phương chỉ muốn giam cầm hẳn?” Mammon thấp giọng.

Metatron hỏi: “Mục đích là gì?” Tuy Leviathan là một trong bảy đại ma vương của địa ngục, nhưng phân lượng của hẳn hiển nhiên không thể sánh bằng Mammon, Beelzebub, càng đừng nói tới Lucifer. Điểm này có thể nhìn ra từ việc hẳn bị bắt nhốt đã lâu, nhưng vẫn không ai phát hiện.

Ánh mắt Mammon chậm rãi rơi trên người Hybe.

Nếu hẳn đã ở trong thạch thất này, vậy nhất định là biết đáp án.

Metatron hiển nhiên cũng có cùng suy nghĩ như hẳn.

“Ta ra đây.” Mammon nói. Ở giới thứ mười này hẳn vốn luôn diễn vai tàng hình, cho dù có hiện thân cũng không sao.

Metatron cân nhắc một lúc, gật đầu.

“Rốt cuộc là kẻ nào, đang ở đâu?” Hybe vẫn tiếp tục thăm dò. Hẳn khẳng định trong đây không chỉ có mình hẳn. Từ sau khi Baird tiến vào hẳn liền cảm nhận được kết giới khẽ động, tuy rất ngắn ngủi, nhưng tuyệt đối đã có thứ gì đó xuyên qua. Kế tiếp là kết giới cầm tù trước cột trụ, cũng có động tĩnh cực nhỏ, nhưng hẳn vẫn khẳng định. “Nếu bây giờ người tự đi ra, ta có thể cân nhắc chuyện buông tha cho người.” Hẳn dùng ngữ khí nhỏ nhẹ ôn hòa, hoàn toàn không phù hợp với sát ý trong mắt.

“Vậy sao?” Mammon mỉm cười bước ra từ kết giới tàng hình.

Không đợi hẳn đứng vững, một sợi roi mây đầy gai đen như mực đã vọt tới trước mặt.

Mammon lách mình.

Hybe một đòn không trúng, trở tay vung thêm một roi!

Mammon tiếp tục chơi đuổi bắt với hắn.

Giằng co chừng ba phút, Hybe rốt cuộc không cam tâm dừng tay, hỏi: “Người là ai?” Ánh mắt hắn ngưng trọng, dường như đến giờ mới nhìn rõ mặt mũi của đối phương, trên mặt xuất hiện một loạt những tình tự phức tạp, kinh ngạc có, kinh diễm có, kinh nghi cũng có, “Người từ đâu tới?”

Mammon nhún vai: “Ta không biết ta là ai, cũng không biết ta từ đâu tới.”

“Người cho ta là tên gốc sao?! Người không có cánh, không phải thiên sứ.” Hybe nheo mắt lại.

Mammon nói: “Không phải người cũng không có cánh sao?”

Da thịt sau lưng Hybe mãnh liệt co lại, nỗi đau chôn giấu ở nơi sâu nhất trong ký ức chưa từng bị chạm vào lại trỗi lên, sắc mặt nhất thời tái nhợt như giấy. “Ta là sứ thần, đương nhiên không giống.”

“Sứ thần? Sứ thần của ai?”

“Đương nhiên là của Shipley đại nhân.” Hybe nghi hoặc nhìn hắn, “Đừng nói ngay cả Shipley đại nhân người cũng chưa từng nghe qua?”

Mammon tiếp tục càn quấy, “Ngay cả bản thân là ai ta còn không biết, làm sao biết đến Shipley đại nhân?”

Hybe hỏi: “Người làm sao tới được nơi này?”

Mammon vẻ mặt vô tội: “Ta cũng không biết, cứ đi mãi đi mãi đi mãi thế là đi tới đây.” Hắn quét mắt khắp nơi, “Chỗ này của người đúng là hiu quạnh. A, kẻ đó là ai?” Hắn cực kỳ tự nhiên chỉ về phía cây cột.

Hybe sắc mặt âm trầm: “Đó chính là Shipley đại nhân.”

.....

Khi dễ hắn là kẻ “vô tri”, nên mở to mắt nói dối sao?

Mammon trong lòng âm thầm khinh bỉ hắn, nhưng ngoài mặt tỏ vẻ bình tĩnh đại ngộ, “Thì ra hắn chính là Shipley đại nhân a. Hắn làm nghề gì?”

“Hắn tạo ra mặt đất dưới chân người cùng sinh mạng của người.” Hybe thừa lúc Mammon không chú ý, lại vung thêm một roi.

Hắn vung roi rất nhanh, nhưng động tác của Mammon càng nhanh hơn.

Hybe chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, sợi roi trong tay đã bị Mammon đoạt lấy, hai tay bị bắt chéo ra sau lưng.

Giọng nói của Mammon nhẹ nhàng vang lên bên tai: “Nói dối không phải là thói quen tốt.”

Từng trận đau đớn từ cổ tay truyền đến, có cảm giác sắp đứt rời, nhưng cảm giác mãnh liệt nhất lại đến từ hạ thân hắn. Hắn cảm nhận được xung động cùng hưng phấn biệt tích từ lâu đang dần lan khắp nơi từ bụng, gần như khiến hắn rên rỉ ra tiếng.

Mammon hỏi: “Rốt cuộc hắn là ai?”

“Sao người biết hắn không phải Shipley?” Hybe liều mạng dùng lời nói đánh lạc hướng suy nghĩ của hắn, để tránh tên gia hỏa không biết từ đâu chui lên này để ý tới biến hóa trên thân thể mình.

Thế nhưng tuy Mammon không thấy được, Metatron lại thấy rất rõ.

Quần áo của Hybe tuy không quá bó sát, nhưng phần nhô lên ở hạ thân lại thập phần rõ ràng.

“Bởi vì ta cảm nhận được người đang nói dối.” Bàn tay Mammon khẽ dụng lực.

Rắc.

Tiếng xương bị nứt truyền ra.

Hybe đau đến trên trán và sau lưng đều toát mồ hôi lạnh, chết người nhất là dục vọng cũng càng lúc càng mãnh liệt.

“Nói cho ta biết chân tướng.” Mammon đang định tiếp tục dụng lực, nhưng phát hiện Metatron đang dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình — hoặc là nói nhìn mình và Hybe.

Sao thế?

Hắn dùng ánh mắt hỏi.

Metatron lộ chút xấu hổ, khẽ lắc đầu.

Nhất định là có gì đó. Trực giác Mammon nói cho hắn biết. Bất quá thanh âm Hybe tạm thời dẫn dắt sự chú ý của hắn.

“Người rốt cuộc muốn biết chuyện gì?” Hybe cắn môi dưới. Mồ hôi lăn dài theo khuôn mặt góc cạnh phân minh của hắn, chảy vào cổ áo, nhột đến thân thể hắn nhận không được run lên một hồi.

“Shipley ở đâu?” Mammon hỏi.

Hybe nheo mắt, “Tại sao lại hỏi về hắn? Không phải ngay cả bản thân là ai, làm sao đến đây người cũng không biết sao?”

Muốn dùng một vòng lần quần để đấu trí sao?

Mammon trong mắt lóe lên một tia hứng thú, khẽ cười nói: “Bởi vì ta muốn biết mình là ai a. Không phải người nói hắn là Thần sáng tạo ra vùng đất này cùng sinh mạng của ta sao? Như vậy hắn nhất định biết ta là ai.”

“Ta nói rồi, kẻ trên cột kia chính là hắn.”

“Thần sáng tạo vùng đất này cùng sinh mạng của ta hắn phải rất mạnh, sao có thể bị trói vào cây cột như thế? Ai có thể trói được hắn chứ?”

“Chính hắn.” Hybe thở hổn hển. Cơn đau không ngừng truyền đến từ cổ tay cuối cùng cũng đàn áp được xô xao dưới hạ phúc, “Hắn quá mệt mỏi, cho nên muốn nghỉ ngơi.”

“Trói mình lại để nghỉ ngơi?”

Hybe hắc hắc cười lạnh: “Đúng là lạc hậu. Còn có chủng tộc thích ngủ trong quan tài, hắn ngủ trên cột thì có gì quái lạ?”

“Người cũng hiểu biết không ít.” Biết được tập quán của Huyết tộc. Xem ra giới thứ mười cũng không quá cách ly với thế giới như trong truyền thuyết, hoàn toàn không màng thế sự. Mammon thấy hắn kín miệng không chịu nhiều lời, trực tiếp đánh hắn ngất đi.

Metatron đợi hắn triệt để ngã xuống đất, mới bước ra khỏi kết giới. “Bây giờ nên làm gì?”

Nhìn thái độ của Hybe, tuyệt không dễ đối phó. Đợi lát nữa hắn tỉnh lại, nhất định sẽ truy cứu chuyện này. Bọn họ vẫn chưa điều tra rõ giới thứ mười rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tuyệt đối không thể thả lỏng kinh xà. Nhưng không thể thả hắn, cũng không thể cứ luôn mang theo bên mình.....

Mammon đột nhiên nói: “Gửi ở chỗ Julian đi?”

Metatron kinh ngạc nhìn hắn, dường như không ngờ hắn cư nhiên tin tưởng Julian như vậy.

Mammon nói: “Ít ra trước đó hắn không có bán đứng chúng ta.”

Trên đường bọn họ đi tìm thành chủ lãng phí rất nhiều thời gian, nếu lúc đó Julian muốn mật báo, thời gian rõ ràng quá dư dả. Tuy không biết hắn có phải vì sợ hãi mới không làm vậy hay không, nhưng trước mắt xem ra, có lẽ hắn là thiên sứ có quan hệ sâu nhất với bọn họ ở giới thứ mười.

“Vậy Leviathan.....” Metatron do dự.

Mammon nói: “Nếu là kết giới hắn tự thiết lập, thì chính là kết giới để phòng ngự. Ngang ngành phá bỏ nó, đều gây thương tổn cho hắn và cho chúng ta.”

Metatron nhìn ra được hắn không hề lo cho Leviathan.

Mammon cũng liếc nhìn hắn.

Metatron lộ ra một nụ cười thấu hiểu.

Mammon khẽ thở dài: “Ai cũng sẽ không thích một tên gia hỏa suốt ngày âm thầm đồ kỵ mình, tính kế mình.”

Leviathan có thể nói là nhân vật khiến người ta ghét nhất trong bảy đại ma vương địa ngục, ngay cả Lucifer đôi khi cũng nhịn không được phải tìm cơ phái hắn đi xa. Bởi vì lý do hắn đồ kỵ thật sự phong phú đủ chủng loại. Dung mạo, địa vị, tiền tài, năng lực..... Thậm chí cả số lượng tình nhân. Với hắn mà nói, chỉ cần thứ người khác có, hắn cũng muốn có. Thứ người khác có nhiều, hắn cũng muốn nhiều hơn. Thứ người khác không có, vậy tốt nhất vĩnh viễn cũng đừng có. Tóm lại, ai cũng không được hơn hắn.

Metatron nhanh chóng hiểu được ẩn ý của Mammon.

Trong bảy đại ma vương nếu dựa theo các hạng mục điều kiện để chọn ra Top 3 được hâm mộ nhất, Mammon nhất định có tên trên bảng vàng.

“Ta sẽ lập một tầng kết giới nữa ở bên ngoài kết giới của hắn. Nếu bất luận kẻ nào muốn tiếp cận hắn, hoặc là hắn muốn từ trong đó bước ra, chúng ta đều có thể biết trước.” Metatron vừa nói vừa đi đến gần cái cột hạ kết giới.

Mammon cảm thấy hai chữ “chúng ta” nghe thập phần thư thái, khóe miệng nhịn không được cong lên, “Ta nghĩ Julian còn có chuyện giấu chúng ta.”

Metatron hạ kết giới xong, quay đầu nhìn hắn, không khỏi bị nụ cười của hắn cuốn hút, mỉm cười nói: “Vậy chúng ta lại đến tâm sự với hắn lần nữa.”

18. Chương 6-3: Mật Thất (hạ)

Lúc gặp lại Julian, hắn đang đứng trước gương, dùng vải băng bó cánh của mình. Đây tuyệt không phải một chuyện đơn giản, hắn xoay trước xoay sau nỗ lực mấy lần đều không thành công.

Metatron và Mammon vô thanh vô tức xuất hiện, mãi cho tới khi hắn chột vật xoay sở đến tình bị lực tẫn, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút rồi mới tiếp tục sự nghiệp băng bó, mới phát hiện bên cạnh có thêm hai cặp mắt.

“Các người!” Julian tay run lên, dải băng uốn lượn rũ xuống dưới chân. Ánh mắt hắn nhìn Mammon mang theo sợ hãi cùng cực. Nỗi đau đớn khi từng phần từng phần lông bị vật khỏi cánh vẫn còn đọng lại rõ ràng trong ký ức và trên thân thể hắn, loại cảm giác ác mộng quá chân thật này hắn thực sự không muốn nếm trải thêm lần nữa. “Các người tới làm gì?” Hắn lùi một bước, trước tiên phải rời rộng khoảng cách giữa hai bên đã.

Tưởng tượng so với tận mắt chứng kiến quả nhiên khác xa một trời một vực. Ít nhất trong tưởng tượng cánh không có nỗi da gà da vịt nhiều như vậy. Metatron kim lòng không dặng cứ dán mắt vào đôi cánh trĩu lông kia.

Julian thẹn quá hóa giận. Bị Mammon đùa bỡn còn chưa tính, hắn khó chịu nhất chính là ánh nhìn thương hại của Metatron. Giống như mình đã biến thành con côn trùng nhỏ bé tội nghiệp. “Rốt cuộc các người tới làm gì?”

“Gởi hàng.” Mammon lúi Hybe từ sau lưng ra, ném xuống đất.

“Hybe?” Julian cả kinh.

Tiếng gọi bật thốt ra đã tiết lộ mối quan hệ giữa hai người.

Mammon hẹp mắt lại: “Xem ra, người và vị thành chủ này có quan hệ không bình thường.”

Julian cố đè nén kinh hoàng trong lòng, nói: “Các người bắt hắn làm gì?”

“Muốn làm rõ vài chuyện.” Metatron khẽ mỉm cười. Nụ cười của hắn luôn khiến người ta như được tắm mình trong gió xuân, bất giác nảy sinh tín nhiệm và gần gũi. “Ta muốn biết Shipley ở đâu.”

“Shipley đại nhân?” Julian biểu tình thoáng thả lỏng, “Các người tìm ngài ấy làm gì?” Hắn thấy Metatron cùng Mammon đều im hơi lặng tiếng, lại khẩn trương lên, “Ta không biết các người là ai, cũng không biết từ đâu tới, đến tột cùng muốn làm gì. Tóm lại, trước khi chưa xác định được mục đích của các người, ta sẽ không nói gì cả.”

Mammon tiện tay kéo hai chiếc ghế bên bàn qua, một cái cho Metatron, một cái cho mình ngồi xuống. “Nếu đã như vậy, tại sao trước đó người không mật báo với Hybe?”

Julian sắc mặt cứng đờ.

Mammon bắt chéo hai chân, mỉm cười với vẻ thấu hiểu: “Người ghét Hybe.”

Julian diện vô biểu tình: “Ai nói ta ghét thành chủ? Ở Chủ thành, người người đều biết ta là người bạn mà thành chủ tin tưởng nhất.”

“Được tín nhiệm và chán ghét chẳng lẽ không phải là hai chuyện khác nhau sao?” Ánh mắt Mammon tràn đầy vẻ nắm chắc.

Julian cực ghét loại ánh mắt này, như thể mình đang khóa thân, tất cả những gì trên người đều bị đối phương nhìn thấu. “Ta không hề ghét thành chủ.” Hắn cường điệu.

Mammon khoát tay lên gối, gõ nhẹ theo tiết tấu nào đó, giống như thợ săn đang ung dung nhìn con mồi ngơ ngác rơi vào cái bẫy do mình thiết lập. “Vậy tại sao người không mật báo?”

Julian nói: “Thành chủ ghét nhất là có người quấy rầy hắn vào buổi tối.”

“Cho dù là tình huống đặc biệt?”

Julian nghe xong, hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, “Trước khi hai vị xuất hiện, Chủ thành chưa từng có tình – huống – đặc – biệt!” Trước đó cho dù cục Giám sát và cục Chấp vụ bất hòa, cho dù hắn chứng mất cả cục Giám sát lẫn cục Chấp vụ, cho dù các phe bọn họ mâu thuẫn gay gắt, nhưng chưa bao giờ xuất hiện loại tình huống trở mặt thành thù nghiêng hẳn về một phía thế này. Tình hình trước mắt không chỉ làm hắn không kịp trở tay, mà còn cảm thấy bất lực, không biết xoay sở thế nào cho phải.

Mammon nói: “Nhưng sau khi chúng ta xuất hiện, người vẫn không vì tình huống đặc biệt của chúng ta mà phá lệ.”

Julian bị hắn dẫn dắt vòng vo một hồi, đầu ong ong cả lên, lạnh lùng nói: “Ta không có khả năng ghét thành chủ.”

Mammon khước miệng hơi cong lên. Mắc câu rồi!

“Ta là người yêu của hắn.” Julian gồng mình gần từng chữ một.

Mammon nhún vai: “Ta chưa nghe qua. Còn người?” Hắn nhìn về phía Metatron.

Metatron cười dài lắc đầu. Giới thứ mười trước giờ luôn cách ly với chín giới còn lại, cho nên tin tức này cho dù muốn truyền đến địa ngục và Con thuyền Noah cũng tương đối khó khăn.

Julian nhàn nhạt nói: “Chúng ta không muốn để người khác biết.”

Mammon làm ra vẻ giật mình: “Như vậy xem ra, các người thật sự là người yêu của nhau?”

Julian cũng không biết tại sao hắn lại đột nhiên tin mình, nhưng vẫn gật đầu.

“Nếu đã là người yêu thì...” Mammon cười xấu xa, “Chúng mình cho ta xem.”

Julian nhú mày: “Làm sao chứng minh?”

“Hôn một cái trước đi.” Mammon quay đầu, chu môi hướng về phía Metatron, “Phải hôn môi.”

Metatron làm như không thấy.

Julian nhìn Hybe nằm dưới đất không rõ sống chết, đuôi mày giật giật.

“Dù sao cũng là người yêu, loại chuyện này hẳn cũng làm thường xuyên lắm chứ?” Mammon rung đùi, vui vẻ “xem phim”.

Julian hít sâu một hơi, nâng nửa thân trên của Hybe dậy.

Bởi vì hôn mê, Hybe thoát nhìn càng thêm phần yếu đuối, đôi môi tái nhợt đến gần như không thấy huyết sắc hơi nhếch lên, như đang chờ đợi.

Julian ánh mắt phức tạp, chậm rãi cúi đầu, dùng môi mình nhẹ nhàng áp lên cánh môi hắn.

“Bình thường hai người chỉ hôn môi như vậy thôi sao?” Mammon lại châm mồi lửa.

Julian hạ quyết tâm, dứt khoát tách đôi môi cùng răng của hắn, hung hăng mút lấy đầu lưỡi không chút nhúc nhích kia, ngoài miệng còn thỉnh thoảng phát ra tiếng vang mãnh liệt.

Mammon màu sắc trầm xuống, ánh mắt vô thức đưa về phía Metatron đang ngồi bên cạnh.

Metatron đôi mắt trong veo, không chút gợn sóng.

Mammon trong lòng lạng lạng, qua một lát mới nói: “Đủ rồi.”

Julian từ từ tách khỏi Hybe, cúi đầu nhìn đôi môi đã bị mình dày vò đến sưng đỏ đang run lên.

“Xương cổ tay hắn hình như bị nứt.” Mammon tiếp tục thử họ.

Julian cẩn thận nâng cổ tay Hybe lên, đặt trên gối mình.

Metatron đột nhiên hỏi: “Người có biết tại sao hắn lúc bị đau lại cảm thấy hưng phấn không?”

Sắc mặt Julian nháy mắt biến đổi, đủ loại tình tự dấy lên trong mắt, cuối cùng chỉ còn lại vẻ bẽ tắc. “Ta không hiểu người muốn nói gì.”

Metatron nói: “Lúc cổ tay hắn vỡ ra, hắn rất hưng phấn.”

Rất hưng phấn?

Mammon hồi tưởng lại lúc mình siết nứt xương cổ tay Hybe, biểu tình của hắn, phải nói là, không thể xem như hưng phấn chứ? Hắn có chút đắm chiêu nhìn Metatron. Đây là mỗi nhữ Julian, hay là..... Ánh mắt đột nhiên liếc tới nửa thân dưới của Hybe, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc. Nếu hắn nhớ không lầm, lúc đó hình như mình đứng sau lưng Hybe, còn Metatron đứng trước mặt Hybe. Nói cách khác, có vài cảnh tượng chỉ khi đứng ở góc độ của Metatron mới nhìn thấy được.

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn nảy sinh một loại cảm giác vô cùng kỳ quái. Không chỉ vì phản ứng của Hybe khi mình bóp nát cổ tay hắn, mà còn bởi vì Metatron chủ động đề cập vấn đề kia. Vẫn luôn tưởng rằng, đối với loại chuyện này hắn không bao giờ muốn tìm hiểu.

Julian cắn răng nói: “Ta không biết.”

“Người biết.” Metatron rời ghế, tiến lên hai bước, ngồi xuống trước mặt hắn, cười nhạt: “Người chắc chắn biết.”

Julian trong lòng khẽ động.

Luận dung mạo, Metatron thật sự không chê vào đâu được. Đặc biệt là lúc nhìn ở cự ly gần thế này, rất khó duy trì ý thức tỉnh táo. Nhưng chuyện đó..... “Ta và thành chủ tuy là người yêu, nhưng thời gian quen nhau chưa được bao lâu.” Hắn nghiêng đầu, tỏ vẻ thâm tình nhìn Hybe nằm trong lòng hắn.

Ngay khi Metatron ngồi xuống cách Julian không tới mười phân, Mammon cũng theo đó rời ghế. Lúc này còn vô thanh vô tức ghé lại gần, đưa tay bấm lên cánh cửa Julian: “Lần trước người nói, sứ thần bên cạnh Shipley chính là Hybe đúng không?”

Julian không hé miệng.

“Người nói sứ thần sẽ không có cánh.” Mammon ngược mắt, tự tiểu phi tiểu nói: “Người có biết tại sao hắc không có cánh không?”

“Sứ thần bẩm sinh không có cánh.” Cho dù đáp án này đã sớm thuộc nằm lòng, nhưng chẳng hiểu sao, lúc nghe thấy Mammon hỏi thế, hắc lại có cảm giác, một sự thật tưởng chừng như là chân lý sắp bị phá vỡ.

“Sai rồi. Bởi vì cánh của hắc bị chặt đứt.” Mammon nói.

Julian toàn thân chấn động, gần như đồng thời, bên cánh trái của hắc truyền đến một trận đau đớn thấu tim. Mà chính hắc cũng không thể nhúc nhích.

Mammon nhìn dòng máu loăng từ trên lưng hắc chảy xuôi xuống đất, bàn tay đang bắt lấy cái cánh toàn thịt kia một lần nữa dùng sức, “Người muốn biết cảm giác đó ra sao không?”

Julian nhìn về phía Metatron cầu cứu.

Metatron khòe miệng vừa động, liền nghe Mammon nói: “Nếu đã có tới hai đôi cánh, có lẽ nên bớt đi một đôi nhỉ?”

“A!” Julian đau đến cả người ngã ra sau, rốt cuộc nhịn không được nói: “Hắc thích đau! Hắc thích đau, càng đau sẽ càng hưng phấn.”

Mammon dừng tay, cười đến sáng lạn: “Nga... Chuyện này ta thích nghe, cụ thể thêm chút nữa đi.”

19. Chương 7-1: Bức Cung (thượng)

Julian thở hổn hển, ánh mắt nhìn Mammon có hoảng sợ có chán ghét, nhưng nhiều hơn hết thấy là ảo não.

Mammon thấy hắc không đáp, cũng không thúc giục, chỉ mỉm cười nói: “Người cũng giống như hắc sao?”

Cho dù tay hắc đã an an phận phận buông xuống, nhưng cánh của Julian lại một lần nữa ần ần đau. Hắc cắn môi, thấp giọng nói: “Hắc thích bị ngược.”

“Trên giường?” Mammon với vốn kiến thức rộng rãi không hề lấy đó làm kinh ngạc.

Julian nhịn không được trộm liếc nhìn Metatron, thấy hắc không có phản ứng gì, giống như được tăng thêm dũng khí, nói tiếp: “Ban đầu ta là bất cẩn làm hắc đau, ai ngờ hắc chẳng những không nổi giận, ngược lại còn yêu cầu ta xuống tay nặng hơn chút nữa.” Nói đến đây, nơi đáy mắt đã khó nén vẻ chán ghét, “Sau đó, đâm, đá, siết cũng không đủ thỏa mãn hắc, mỗi tháng ta đều phải nghĩ ra trò khác mới lạ hơn mới có thể lấy lòng hắc. Vì để phối hợp với ta, hắc không tiếc hạ lệnh cục Chấp vụ mỗi tháng phải tặng một trợ lý mới cho ta, để ta thực nghiệm.”

Tuy ngữ khí hắc bình thản, nhưng từ ánh mắt hắc, Mammon và Metatron đều nhìn ra được, Hybe thích bị ngược, nhưng Julian tuyet không thích trò ngược đãi.

Mammon nói: “Đây chính là nguyên do những thiên sứ kia chết trên giường người?” Đáp án mà trước đó khi hắc vật sạch lông trên cánh Julian cũng không có được, không ngờ hiện tại đột nhiên bày ra trước mắt.

Julian tựa hồ đã thoát nạn, chủ động hỏi: “Các người còn muốn biết gì nữa?”

“Shipley ở đâu?” Metatron nói. Đây là vấn đề hắc quan tâm nhất cho tới bây giờ.

“Không biết.” Julian cảm nhận được ánh mắt Mammon lại lạnh đi, vội phân bua: “Ta thực sự không biết. Nói thật, nếu không phải thấy sáu cánh của người, ta còn nghĩ thiên sứ sáu cánh chỉ là lời nói dối cùng thủ đoạn mà Hybe đã dựng lên để khống chế chúng ta.”

Mammon hỏi: “Người chưa gặp Shipley bao giờ?”

Julian lắc đầu: “Chưa từng gặp.”

Metatron lại hỏi: “Ban nãy người nói hắc dựng chuyện, là dựng chuyện thế nào?” Hybe và Julian đều luôn miệng nói Shipley là Thần sáng tạo ra giới thứ mười, khiến hắc không thể không tò mò về đoạn thần thoại đó.

Julian chẳng chút nghĩ ngợi, mở miệng liền nói: “Giới thứ mười từng là một vùng đất hoang vu, nơi nơi đều là bóng tối, không có ánh sáng, chỉ có màn đêm. Sau đó, Shipley ra đời, lúc ngài ấy giáng lâm giới thứ mười, đã mang đến ánh sáng cho nơi đây. Từ đó, bầu trời được phân thành ngày và đêm.”

Mammon nhìn về phía Metatron như muốn hỏi gì đó.

Metatron lắc đầu.

Theo hắn được biết, giới thứ mười từ lúc vừa được sáng tạo ra đã có ngày và đêm thay phiên nhau, lại thêm thiên đường vĩnh viễn không ảm đạm cùng địa ngục vĩnh viễn hắc ám vừa vặn là ba loại trạng thái hoàn toàn khác nhau. Sau đó Thần phát hiện điều kiện ngày đêm luân phiên ở giới thứ mười rất thích hợp để sinh vật cư trú, cho nên lúc sáng tạo ra Tinh linh giới, nhân giới cùng các giới khác, mới đều phân ra ngày và đêm.

Julian vờ như không thấy cuộc trao đổi mờ ám bằng ánh mắt giữa bọn họ, tiếp tục nói: “Shipley đại nhân một mình ở đây mấy ngàn năm, đột nhiên cảm thấy quá tịch mịch, bèn dựa theo nguyên hình của mình, sáng tạo ra thiên sứ thứ hai. Nhưng sáu phiến cánh của ngài ấy là bẩm sinh, không thể phục chế, cho nên những thiên sứ đời sau đều chỉ có hai cánh.” Nói tới đây, hắn dừng một chút, hiển nhiên đã chợt nhớ ra mình có bốn cánh.

“Sau đó thì sao?”

Thanh âm êm ái của Metatron thoáng làm dịu đi xung động trong hắn. Julian lại kể tiếp: “Vì sự sinh tồn của các thiên sứ, ngài ấy đưa tới nước và lửa, tống cát vàng đi, rồi bắt đầu dạy họ khai khẩn đất đai, xây dựng nhà cửa, sáng chế quần áo..... học tập mọi bản lĩnh để sinh tồn. Bất quá qua mấy trăm năm sau, Shipley đại nhân đột nhiên phát hiện tất cả thiên sứ đều không giống với ngài ấy, họ chỉ biết làm những chuyện được giao, không có năng lực suy nghĩ độc lập, càng đừng nói tới năng lực sáng tạo. Shipley đại nhân cảm thấy rất đau lòng, bởi vì ngài ấy xem bọn họ như con đẻ, không nỡ nhìn bọn họ cứ mãi dần dần ngu ngơ như vậy, cho nên, ngài dùng một phần trái tim mình làm hạt giống, dùng máu mình làm nước tưới, mỗi ngày đều đích thân trông nom cho nó lớn dần. Cuối cùng cũng có một ngày, trồng ra được cây Trí tuệ.”

Metatron tim đánh thành thịch. Quả nhiên còn có cây Trí tuệ thứ hai!

Mammon nhướn mày nhìn Metatron. Bất quá lần này không phải là hỏi, mà là cười nhạo.

Chỉ bằng khúc thân cây Trí tuệ bị cháy sém hết phân nửa trong tay, hắn có thể chém đinh chặt sắt tuyên bố, nó tuyệt đối không phải do máu và tim của thiên sứ trồng thành. Hắn không biết câu chuyện ấu trĩ này là ai thêu dệt ra, nhưng có một điểm có thể khẳng định, kẻ dựng chuyện chắc chắn coi tất cả người nghe đều là tên ngốc.

Julian đương nhiên nhìn ra vẻ giễu cợt trong mắt Mammon, nhưng không hề nổi giận. Bởi vì hắn đã ý thức được, đáp án nan giải suốt nhiều năm qua rất có thể sẽ được công bố ngay trong hôm nay.

Metatron thấy hắn dừng lại, không khỏi mỉm cười khích lệ: “Cây Trí tuệ cho ra quả Trí tuệ?”

Julian gật đầu: “Tuy nhiên, quả Trí tuệ số lượng có hạn. Cho nên, Shipley chỉ có thể tuyển chọn một bộ phận thiên sứ đến ăn. Nhưng không bao lâu sau, quả Trí tuệ đã nảy sinh tác dụng phụ. Đại đa số thiên sứ nếm qua quả Trí tuệ vài năm sau nhất định sẽ dần dần già đi, cuối cùng phải chết.”

“Đại đa số?” Mammon nhay bén nắm bắt điểm mấu chốt này.

Julian gật đầu: “Cũng có ngoại lệ. Bất quá bao nhiêu năm qua, chỉ mới có hai người.”

“Hai người nào?”

Julian nói: “Một là ta, còn lại là tên phản đồ Casamia.”

Metatron thoáng chấn động: “Casamia?”

“Người quen biết hắn?” Julian vẫn luôn chú ý biểu tình của đối phương.

Metatron nói: “Ta không biết kẻ mà ngươi nói và kẻ ta quen biết có phải là cùng một người hay không.”

Julian nói: “Ghi chép về Casamia rất ít. Chỉ biết hắc tước là thiên sứ mà Shipley đại nhân tín nhiệm nhất, bắt quá sau đó vì ghen tị với vinh quang và uy vọng của Shipley đại nhân, xách động một bộ phận thiên sứ phản bội Shipley đại nhân.”

Mammon vuốt cằm: “Sao ta lại cảm thấy truyền thuyết này nghe quen quen thế nhỉ?”

Metatron hỏi: “Sau đó Casamia đi đâu?”

“Không biết. Tất cả các tư liệu đều không nhắc tới.”

Mammon một lần nữa ngồi vào ghế, ý vị thâm trường nói: “Nếu như ta không biết mình từ đâu đến, có lẽ cũng sẽ bị mê hoặc bởi câu chuyện đẹp đẽ êm tai này.” Không ngờ giới thứ mười bế quan tỏa cảng nhiều năm như vậy, không chỉ hình thành một chế độ riêng cho mình, còn sáng tác ra truyền thuyết thuộc về bọn họ.

Julian ôm vết thương trên cánh, từ ngai rồng chuyển sang ngai xếp bằng. Hybe triệt để bị hắc tước vút qua một bên, nếu đã bị vạch trần, hắc tước cũng không định tiếp tục diễn kịch nữa. Hiện tại vấn đề hắc tước quan tâm nhất là: “Rốt cuộc các người từ đâu tới?”

Khóe miệng Mammon khẽ cong lên: “Một nơi gọi là, địa – ngục.” “Địa ngục?” Julian âm thầm ghi nhớ hai chữ này.

Metatron chỉnh lý một lượt tất cả thông tin trong đầu, chậm rãi sắp xếp lại các mảnh của câu chuyện: “Nói đơn giản chính là, Shipley sáng tạo ra giới thứ mười, sáng tạo ra thiên sứ hai cánh, còn ban trí tuệ cho bọn họ, sau đó biến mất. Hybe trở thành thành chủ của Chủ thành, quản lý tòa thành này và giới thứ mười?”

Julian gật đầu: “Truyền thuyết chính là như thế.”

Mammon hỏi: “Vậy Hybe từ đâu chui ra?”

Julian ngẩn người.

“Trong truyền thuyết không hề có Hybe, không phải sao?” Mammon cúi đầu nhìn Hybe vẫn còn hôn mê. Hắc tước lẩm cẩm chỉ là thiên sứ hai cánh, lại bị chặt đứt cánh, nếu không phải có người ở đằng sau chống lưng, tuyệt đối không thể ngồi vào vị trí thành chủ được.

Julian nghĩ nghĩ nói: “Có lẽ hắc tước vẫn luôn ở bên cạnh Shipley đại nhân, chỉ là lúc Shipley đại nhân còn ở đây, hắc tước bị xem nhẹ.”

“Nói như vậy, hắc tước hẳn phải biết tất cả những chuyện đã xảy ra ở giới thứ mười.” Mammon búng tay một cái.

Hybe cả người run lên, từ từ mở mắt. Sau khi hắc tước nhìn rõ được cảnh tượng trước mắt, không khỏi ngẩn ra, lập tức ngồi dậy, kinh ngạc nhìn Julian: “Người là đồng bọn của họ?”

Julian cau mày, đang định mở miệng, chợt nghe Metatron mỉm cười nói: “Không. Hắc tước cùng phe với người.”

Hybe bán tín bán nghi.

Metatron nói: “Các người đều là tù binh của chúng ta.”

Julian không biết mục đích của Metatron là gì, nhưng thời điểm hiện tại, những lời này đối với hắc tước hiển nhiên là có lợi. Hắc tước không muốn trước khi tra rõ thân phận của Mammon và Metatron, đã bị Hybe cầm thù.

Hybe nhớ lại chuyện xảy ra trước đó, không được tự nhiên tránh đi ánh nhìn của Mammon, trừng Metatron nói: “Các người đến tột cùng là ai? Muốn làm gì?”

Metatron trả lời: “Chúng ta là bạn của Shipley, muốn gặp hắc tước.”

“Bạn?” Về mặt Hybe kinh ngạc không thôi, “Shipley đại nhân sao có thể có bạn được?”

Metatron hòa nhã nói: “Chúng ta thật sự là bạn của Shipley, cho nên chúng ta biết, thiên sứ bị trói vào cột đó tuyệt đối không phải Shipley.”

Julian nghe vậy nghi hoặc nhìn về phía Hybe. Hắn hiển nhiên chưa từng nghe nói gì về thiên sứ bị trói vào cột.

Trong mắt Hybe lóe lên một tia kinh hoàng, nhưng rất nhanh liền trấn định: “Shipley đại nhân không có khả năng có bạn bè, trên đời này không thiên sứ nào có tư cách làm bạn với Shipley đại nhân!” Hắn vừa dứt lời, liền bị một cỗ lực đạo vô hình thật mạnh đánh văng tới vách tường.

Mammon một tay đút vào túi quần đứng lên, tự tiểu phi tiểu: “Người nói ai không có tư cách?”

20. Chương 7-2: Bức Cung (trung)

Bụng Hybe như căng ra, đau đớn nơi cổ tay nháy mắt truyền đến đại não, thân thể không tự chủ được lại hưng phấn lên.

Lần này hắn đưa lưng về phía tường, đối mặt với cửa, cho nên biến hóa trên thân thể hắn Mammon thấy rõ mười mươi. “Có cần cho người chút thời gian giải quyết không?” Câu này dường như hắn đang hỏi Hybe, nhưng ánh mắt lại quét sang Julian.

Julian nóng mặt, hai mắt liếc trái liếc phải, thủy chung không muốn dừng lại trên người Hybe.

Hybe tựa hồ vẫn hoài nghi quan hệ giữa hắn và hai người Mammon, cười thăm: “Người cư nhiên hận ta đến như vậy.”

Julian mở miệng định giải thích, rồi lại không biết nên giải thích thế nào. Một loạt sự kiện xảy ra, tuy hắn không trực tiếp tham dự, nhưng ít nhiều cũng có vì tư tâm mà bỏ mặc Hybe không lo. Bằng không trước đó hắn có cơ hội đã mật báo cho Hybe cẩn thận đề phòng. Hắn chậm rãi quay đầu lại, vừa vặn đối diện với khuôn mặt đã chìm trong chán nản tuyệt vọng kia, tâm niệm chợt động, nhưng còn cảm thấy có vài phần thống khoái.

Trong tất cả các thiên sứ được chọn ăn quả Trí tuệ, hắn có địa vị đặc biệt. Thế nhưng địa vị đó không phải vì hắn không già không chết, mà có được nhờ hắn đã bán đứng thân thể cùng linh hồn của chính mình.

Đây là nỗi nhục với hắn, là nỗi nhục mà bất luận hắn sống bao lâu cũng rửa không sạch.

Metatron đột nhiên nói: “Hắn không hề phản bội người.”

Hybe vẻ mặt không tin.

Metatron nói: “Người không thấy cánh của hắn sao?”

Hybe vừa rồi tâm hoảng ý loạn, tuy cảm thấy Julian thoát nhìn không giống thường ngày nhưng cũng không nhìn kỹ, hiện giờ nhìn lại cánh của hắn, mới phát hiện đều trụi lông!

“Sao lại như vậy?” Môi hắn run lên, vẻ lo lắng trên mặt không giống như đang giả vờ.

Metatron nói: “Bọn ta uy hiếp hắn, nhưng hắn từ đầu tới cuối vẫn không muốn bán đứng người.”

Julian kinh ngạc nhìn hắn, tựa hồ không hiểu tại sao hắn lại bao che cho mình.

Julian không ngờ Metatron bao che cho mình, Hybe đương nhiên càng không ngờ hơn. Ánh lửa hy vọng một lần nữa dập lên trong mắt hắn: “Vậy hóa ra trước đó là.....”

Mammon mỉm cười: “Ta mượn danh hắn tặng.”

Hybe nhìn nụ cười của hắn, thân thể lập tức có một loại thoải mái không nói nên lời, quả thật còn thống khoái hơn cả khi rơi xuống trên người.

Julian thấy khóe mắt hắn mơ hồ hiện lên cảnh xuân, biết hắn lại động dục, không khỏi phản cảm quay đầu đi.

Mammon cũng rất bất ngờ với vẻ mặt hắn, nhìn không được trộm nhìn biểu tình của Metatron.

Metatron là người duy nhất bất động thanh sắc ở đây. Hắn nhìn Hybe, ôn nhu nói: “Dẫn chúng ta đi gặp Shipley, hắn sẽ chứng thực thân phận chúng ta với người.”

Hybe nghe đến hai tiếng Shipley, hai mắt lập tức tỉnh táo hẳn, lắc đầu: “Các người không cần gạt ta, ta sẽ không tin các người.”

Mammon tiến lên hai bước, bàn tay rút khỏi túi quần vươn tới, nhẹ nhàng bắt lấy cằm hắn, dụ hoặc: “Chẳng lẽ người không muốn biết chúng ta từ đâu đến sao?”

Hybe có chút mê muội.

“Nếu mọi chuyện đều theo như thần thoại Shipley sáng thế, vậy ta và Metatron là từ đâu ra?” Ngón tay Mammon từ cằm hắn trượt dần xuống, rơi trên cổ, rồi dừng lại.

Hybe không được tự nhiên ngẩng đầu lên, nuốt nước bọt nói: “Các người nhất định đã ăn quả Trí tuệ!”

“Vậy sao?” Mammon đầu hơi ngửa ra sau.

Sáu phiến cánh trắng thuần của Metatron từ sau lưng giang ra, mang theo hào quang nhàn nhạt, ưu nhã vô song.

Hybe mâu quang lóe sáng, tựa hồ bị chấn động: “Sao có thể như thế?”

Mammon vừa định hỏi tiếp, chợt thấy hắn đột nhiên nhào tới phía trước, dường như muốn thoát khỏi mình xông đến chỗ Metatron, ngón tay lập tức bắt chặt, như xiềng xích siết quanh yết hầu hắn, dồn hắn vào tường.

Sau gáy Hybe đã dán chặt lên tường, cổ họng không ngừng phát ra tiếng khụ khụ, ánh mắt vẫn như cũ gắt gao nhìn chằm chằm Metatron.

Mammon nghi hoặc nhìn về phía Metatron.

Metatron lắc đầu.

Mammon lại nhìn Julian.

Julian cũng chẳng hiểu ra sao.

“Bình tĩnh chút đi.” Bàn tay Mammon thoáng thả lỏng.

Hybe tê tâm liệt phế không ngừng ho khan.

Mammon chán ghét thu tay lui ra sau, giam hắn bên trong không gian nhỏ hẹp của kết giới.

Lúc Hybe khom lưng, đầu va vào kết giới, bị bắn trở ra, cả người thoát nhìn không còn khí thế như khi vừa tỉnh lại, dường như bị đá kích quá mức đâm ra có điểm ngờ nghếch.

“Sao không nói gì nữa?” Mammon hỏi.

Hybe vội ngậm miệng, không nói một câu.

Mammon cảm thấy thật khó xử. Tra tấn vốn không phải sở trường của hắn, huống chi đối phương còn là một kẻ chuyên hưởng thụ ngược đãi.

Metatron tựa hồ đã hạ quyết định, hỏi Julian: “Ngoài Hybe và Shipley ra, ở đây ai là thiên sứ quyền lực nhất?”

Con người Julian hơi nhoáng lên, tựa hồ đã hiểu ý đồ của hắn, thấp giọng nói: “Ta, cục trưởng cục Chấp vụ Burj, cục trưởng cục Giám sát Simon, hắn là anh của Gordon, còn có Baird.”

“Mời họ đến đây, ta sẽ cho các người biết chân tướng.” Metatron nói, “Chân tướng thật sự của thế giới này.”

Metatron và Mammon không biết Julian làm sao mời bọn họ, tóm lại, bọn họ đến rất nhanh.

Simon thoát nhìn già hơn nhiều so với Gordon, trên khuôn mặt anh tuần đã có vài nếp nhăn nhàn nhạt, cái mũi khoằm cao quá mức khiến gương mặt trông có chút đột ngột, giống như che khuất ánh sáng nửa bên mặt, khiến hắn nhìn có chút âm trầm.

Baird vừa nhìn liền biết là mới bị kéo ra khỏi ổ chăn, khóe mắt thi thoảng còn ngân ngấn nước.

Burj vẫn như cũ, bắt quá mỗi lần ánh mắt hắn tiếp xúc với Metatron, luôn mang theo loại lãnh ý không nói nên lời.

Bên ngoài kết giới giam Hybe lại phủ thêm một tầng kết giới tàng hình, bởi vì lúc hạ kết giới Julian không ở có ở đó, cho nên hiện tại ngoài Mammon, Metatron và chính Hybe ra, không ai biết hắn ở đâu.

Metatron chờ tất cả thiên sứ được mời tìm đến vị trí của mình, mới cùng Mammon một lần nữa ngồi xuống, “Chuyện ta sắp kể đây là một câu chuyện rất dài, trước khi ta chưa kể xong, xin đừng ngắt lời ta.”

Thanh âm hắn mềm mại êm tai, khiến người nghe bất giác liền đồng ý.

Baird đang thấy buồn ngủ, liếc nhìn hắn, lại liếc nhìn Julian, ngả đầu vào lưng ghế sofa, trực tiếp nhắm mắt.

Burj trái lại rất lễ phép hồi đáp: “Đương nhiên. Câu chuyện lúc này nhất định rất hoành tráng.”

“Không hề hoành tráng.” Metatron quả nhiên không cô phụ lời khen tặng của hắn, thành thật nói: “Đó là một câu chuyện cũ rích, thậm chí các vị vừa nghe sẽ cảm thấy dường như khá quen.”

Dường như khá quen tức là nói câu chuyện này bọn họ từng nghe qua?

Burj và Simon đồng loạt nhìn về phía Julian, Baird cũng đã mở mắt.

Julian cũng chỉ là thánh giả, không cung cấp được thông tin hữu dụng gì, mà chỉ im lặng ngồi trên cái ghế lớn sau bàn làm việc. Có vẻ như khoảng cách này đủ mang đến cảm giác an toàn cho hắn.

“Vậy thì, câu chuyện bắt đầu thôi.” Giọng nói ôn hòa của Metatron chậm rãi mở màn thần thoại.....

“Quá hoang đường!” Lúc câu chuyện càng ngày càng đề cập nhiều đến giới thứ mười, Baird cũng không ngồi yên được nữa. Hắn vỗ đùi mình: “Rất cuộc người muốn ám chỉ cái gì?”

Metatron phớt lờ: “Chuyện của ta vẫn chưa kể xong.”

“Đủ rồi! Gì mà tạo phẩm thất bại? Bọn ta không phải là rác rưởi! Ta không biết người làm sao thêu dệt ra câu chuyện hoang đường này, nhưng bất kỳ thiên sứ nào có trí tuệ cũng sẽ không tin những lời nhảm nhí đó.”

Mammon buông tay: “Quá rõ ràng, các người không có.” (trí tuệ =))))))

Baird ghen hòng, lập tức càng thêm phần nộ quát: “Ăn nói bậy bạ!”

Phịch.

Hắn gặp phải cảnh ngộ trước đó của Hybe, bị ném mạnh vào tường, sau đó nặng nề rơi xuống đất. Nhưng nhìn biểu tình của hắn, hiển nhiên không hề cảm thấy loại đả ngộ này là hưởng thụ.

Simon và Burj lập tức cả người căng lên.

Baird xoa xoa cánh tay đứng dậy, ánh mắt tràn ngập thô bạo cùng hung ác.

Mammon đột nhiên nhú mày: “Tại sao cánh của bọn họ lại màu trắng?”

Câu này chỉ có Metatron mới hiểu.

Cánh Hybe bị chặt đứt, không thể nghiệm chứng, nhưng Julian và Baird thì tuyệt đối có tư cách làm dọa thiên sứ. Dâm dục cùng phần nộ, hai đại tội trong bảy dòng tội, thế mà cánh của bọn họ, vẫn trắng thuần như tuyết.

“Có lẽ, bởi vì nơi này là giới thứ mười.” Metatron nhẹ giọng trả lời.

Bị hung hăng ném một cú khiến Baird ngoan ngoãn hơn nhiều, câu chuyện một lần nữa được tiếp tục.

Shiple, Casamia cuối cùng cũng xuất hiện trong câu chuyện.

Trên mặt Burj và Simon rốt cuộc đã lộ ra biểu tình kinh nghi.

Câu chuyện cũng không quá dài, đến đoạn bọn họ tiếp quản giới thứ mười, cùng với thiên đường gieo trồng cây Trí tuệ, thì dừng lại. Câu chuyện tiếp theo là một câu đố, vốn nên do các thiên sứ của giới thứ mười tiếp tục, nhưng nhìn về mặt bọn hắn, xem ra cũng không biết gì hơn.

Burj chấn kinh một hồi, mới từ từ tổ chức lại câu chữ: “Cho nên, các người đến một thế giới khác, gọi là thiên đường?”

Metatron thoáng nhìn Mammon.

Mammon không hề phản bác.

Cứ giữ giây phút này vậy.

Cứ dùng khoảnh khắc này để cho hắn gạt người gạt mình mà tin rằng, hắn và Metatron vẫn còn ở cùng một nơi, ngắm cùng một trời phong cảnh.

21. Chương 7-3: Bức Cung (hạ)

“Các người nói giới thứ mười, chỉ là một bộ phận trong tất cả thế giới?” Burj một bên tự thuật một bên từ từ tiêu hóa tin tức khiến người chấn kinh này. So với thần thoại lưu truyền trong Chủ thành, thần thoại của Metatron có vẻ càng sinh động hơn, nhưng cũng càng khó tiếp thu hơn!

Hắn suy nghĩ một hồi, trong lòng đã dự tính, từ tốn nói: “Các người có chứng cứ gì?”

Muốn có chứng cứ thật ra rất đơn giản, chỉ cần đưa bọn họ tới giới khác là xong. Tuy nhiên, liệu có thật sự thuận lợi như vậy? Những thi thể thiên sứ phơi ngang phơi dọc bên ngoài giới thứ mười tựa hồ là một lời cảnh báo.

Baird thấy hắn không đáp, còn tưởng hắn bị Burj làm nghẹn họng, lập tức lên dây cót tinh thần: “Không sai. Nếu người đã nói chắc như đinh đóng cột, vậy tại sao không chứng minh cho bọn ta xem? Chỉ cần dẫn bọn ta tới thiên đường địa ngục gì đó, bọn ta sẽ tin người.”

“Không được.” Metatron nhẹ nhàng buông ra hai chữ.

Burj âm thầm thở phào, trên mặt Baird mơ hồ hiện vẻ vui sướng khi vạch trần được một câu chuyện dối trá.

Metatron thở dài: “Bởi vì ta không thể đảm bảo an toàn cho các người.”

Burj hai mắt đảo quanh: “Chẳng lẽ Thần mà người nói không cho chúng ta rời khỏi đây?”

Metatron thoáng ngần ra. Hắn vừa nghĩ đến nguyên nhân cái chết của Casamia và những thiên sứ kia, nhưng chỉ xác định được cát, lửa, nước và bóng tối bao vây bên ngoài giới thứ mười đều rất hung hiểm. Hắn chưa từng nghĩ liệu có phải do Thần không muốn cho bọn họ rời khỏi giới thứ mười? Thậm chí, những mối hung hiểm này vốn chính là Thần ban cho?

Tim hắn đập mãnh liệt, vội loại bỏ ý nghĩ đó ra khỏi đầu.

Burj thấy hắn không nói, lại hỏi: “Vậy các người đến đây làm gì?” Nếu những gì họ nói chính là sự thật, vậy Metatron và Mammon hoàn toàn không có lý do gì để tới. Giới thứ mười bị vứt bỏ quá lâu, đã hình thành phương thức sinh hoạt đặc thù của riêng họ. Cái gọi là chân tướng chỉ phá hỏng mọi thứ mà bọn họ ngàn vạn lần khổ luyện nên mà thôi!

Mammon thấy trong mắt Metatron hiện lên một tia mơ hồ, trong lòng không khỏi một trận nhu lại, càng thêm chú ý mắt đám người Burj thích gây sự kia.

Lần này hắn đến đây chỉ vì Metatron, ý chỉ của Thần với hắn mà nói không quan trọng. Giới thứ mười thuần phác và lạc hậu để hắn tìm được cơ hội đầu tư, nhưng đây chỉ là nhân tiện, thứ hắn ham muốn chưa bao giờ dừng lại ở tiền tài, nếu cần thiết, hắn thậm chí không ngại trực tiếp sáp nhập giới thứ mười làm thuộc địa của địa ngục, giống như trong lịch sử nhân loại từng xuất hiện thuộc địa của các đế quốc. Lúc trước hắn từng cố ý xâm chiếm cả Titan lúc giới này diễn ra phong trào ly khai, đáng tiếc Lucifer không đồng ý, cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp, tận lực dùng thủ đoạn kinh tế dụ dỗ bọn họ, chia phần với tộc người

lùn. Còn với tình hình trước mắt của giới thứ mười mà nói, trừ phi thiên đường nhúng tay vào, bằng không trong chín giới hẳn dư sức một mình độc bá.

Nghĩ đến đây, hắn liền nổi lên ý niệm dùng uy lực đàn áp. Thu phục kẻ yếu, biện pháp tốt nhất chính là làm cho bọn họ cảm thấy mình cực mạnh.

“Giới thứ mười đã mất trật tự quá lâu...” Khóe miệng hắn khẽ cong lên, cặp mắt đen láy khác hẳn với tất cả thiên sứ ở giới thứ mười lộ ra một tia nhiệt huyết nhàn nhạt nhưng không thể phớt lờ, “Giờ là thời điểm để tìm một người quản lý thích hợp.”

Đám thiên sứ Burj kỳ thực ngay từ đầu đã chú ý tới sự tồn tại của hắn, nhưng Julian không giới thiệu, bọn họ cũng vờ như không thấy, hiện tại nghe đến tuyên ngôn mang theo dã tâm bưng bưng kia, trong lòng lập tức dâng lên cảm giác vừa giận vừa sợ vừa hoảng loạn.

“Người là ai?” Simon vốn luôn duy trì trầm mặc rốt cuộc đã mở miệng.

“Mammon.” Mammon nhìn thẳng vào ba cặp mắt đầy ác ý bắn về phía hắn, “Đến từ địa ngục.”

Metatron khẽ mím môi, vẫn như cũ bất động thanh sắc.

“Mục đích của ngươi là gì?” Burj hỏi.

Mammon mỉm cười, nhất thời làm nhạt đi quang mang xâm lược không chút che giấu nơi đáy mắt, “Kinh doanh.”

“Kinh doanh cái gì?” Burj lúc hỏi còn cố tình liếc nhìn Julian. Hắn, Simon và Baird chẳng qua chỉ chi phối quyền hành chính ở Chủ thành, kẻ nắm giữ thương nghiệp của giới thứ mười chính là Julian. Tuy hắn xưa nay đều mang dáng dấp thiếu niên, nhưng Burj biết, tuổi thật của hắn lớn hơn mình rất nhiều. Kể từ khi bọn họ ăn quả Trí tuệ dần dần nhận thức thế giới này, Julian đã là chủ nhân của trung tâm giải trí, là bạn thân của thành chủ Hybe.

“Kinh doanh gì cũng được. Tài chính, tài nguyên, tin tức..... tất cả mọi thứ mà ngươi có thể nghĩ ra.”

Cảm giác bất an càng bành trướng trong Burj. Rõ ràng chỉ là một nụ cười rất bình thường, vì sao hắn lại có loại cảm giác như đang rơi vào bẫy.

Baird bị bầu không khí bức bối trong phòng làm nghẹt thở đến mất cả kiên nhẫn, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Các người nửa đêm nửa hôm gọi bọn ta đến đây, đến tột cùng là vì chuyện gì?”

Burj và Simon đồng loạt trừng hắn. Câu này khác gì tạo điều kiện để đối phương ra giá trên trời, cuộc đàm phán sẽ rất bất lợi cho bên ta.

“Không phải nửa đêm, mặt trời mọc rồi.” Metatron đứng dậy đi đến bên cửa sổ. Từng tia nắng mai từ phương đông rơi trên người hắn, mái tóc dài vàng óng như phủ lên một lớp kim quang, vẽ ra một đường cong thon dài, thanh nhã vô song.

Ngay cả đám người Burj vốn bất mãn với hắn cũng phải hoa mắt, không thể di dời tầm nhìn.

Bàn tay Mammon đột nhiên đặt lên vai hắn, sau đó khẽ dùng sức, kéo hắn vào lòng mình.

Ngoài dự liệu, Metatron không hề cự tuyệt.

Dục vọng trong lòng từ từ lắng đọng, Mammon vươn bàn tay còn lại vuốt ve mái tóc kia. Nếu có thể, hắn thật sự rất muốn nhuộm đen mái tóc này. Màu vàng quá thần thánh, quá xa xăm, quá không thể với tới, quá dễ vượt khỏi tầm tay. Chỉ có màu đen âm trầm mới có thể khiến trái tim hắn an tĩnh trở về trong ngực, chứ không phải treo lơ lửng giữa không trung như hiện tại.

“Khụ.” Tiếng ho nhẹ của Simon phá vỡ thời khắc ảm áp hiếm có này.

Mammon cảm nhận được Metatron đang từng tắc từng tắc rời khỏi vòng tay mình.

“Ta tới đây để gặp Shipley.” Metatron xoay người, thanh âm mềm mại như nước, “Thiên đường chưa từng vứt bỏ giới thứ mười. Mỗi giới đều có nét văn hóa độc đáo, do những sinh mệnh khác nhau, chủng tộc khác

nhau tạo thành, cho nên, giới thứ mười tuyệt không phải bị vứt bỏ, mà hoàn toàn ngược lại, nó chỉ là đang được bảo vệ.” Hắc nói xong, nghiêng đầu, như có chút thâm ý nhìn Mammon.

Mammon né tránh ánh mắt đó. Metatron nói không sai, nếu không phải bởi vì bên ngoài giới thứ mười tầng tầng sương mù cùng cát nước dày đặc, có lẽ đã sớm bị các giới khác thôn tính và chia cắt, giới thứ mười còn yếu hơn cả Titan này tuyệt đối không có sức phản kháng. Bất quá từ lúc tiến vào đến giờ, ý đồ muốn chia cắt giới thứ mười của hắn chưa từng thay đổi.

“Shipley làm rất tốt, nhưng vẫn chưa đủ.” Metatron nói, “Ít nhất, ta muốn tìm ra nguyên nhân tại sao thiên sứ ăn quả Trí tuệ xong lại không thể trường thọ.”

Đám người Burj trong lòng chấn động.

Metatron đã nắm bắt được yếu huyệt của họ.

Vĩnh hằng.

Biết được hậu quả sau khi ăn quả Trí tuệ, bọn họ đã từng đổ kỵ, ngưỡng mộ, ảo não, hối hận. Những thiên sứ thoát nhìn ngơ ngác có thể trường sinh bất lão, vĩnh viễn không chết, còn những thiên sứ sở hữu trí tuệ như bọn họ lại không thể không nếm trải quá trình lão hóa cùng tử vong, chuyện này không công bằng biết bao nhiêu mà nói! Những thiên sứ trường sinh căn bản không biết trường sinh là món quà quý giá cỡ nào, càng không biết cái chết là nỗi ám ảnh đáng sợ cỡ nào! Nhưng bọn họ hoàn toàn không cần trải nghiệm. Còn những thiên sứ như Burj biết sinh mệnh là đáng quý, nhưng không thể không nếm trải nỗi thống khổ mất đi nó.

Câu chuyện của Metatron bọn họ có thể không tin, nhưng với vấn đề trường sinh bọn họ không thể không động lòng.

Mammon biết Metatron có năng lực ban cho thiên sứ khác sự trường sinh, thế nhưng Thần cũng có, nếu được Thần đồng ý, bọn họ hẳn đã sớm được trường sinh rồi. Cho dù rời khỏi thiên đường đã lâu, hắn vẫn không thể không thừa nhận, vị mà mình khó lòng dò ra tâm tư nhất, chính là Thần. Tỷ như nguyên nhân lần này tới đây, tỷ như chẳng hề quan tâm giới thứ mười đã phát triển thành hiện trạng gì, tỷ như..... tại sao lại chấp nhận cho hắn đi cùng với Metatron?

“Bọn ta không biết nơi ở của Shipley.” Burj thận trọng mở miệng, “Có lẽ, lúc Casamia làm phản, ngài ấy đã bị thương nặng.”

“Casamia..... đã chết.” Metatron nhân thần âm đạm.

Đám thiên sứ Burj hoàn toàn thờ ơ.

Đừng nói là Casamia, cho dù hiện tại Metatron nói Shipley đã chết, bọn họ cũng sẽ chẳng có phản ứng gì quá lớn. Tòa thành này từ lâu đã không cần vị Thần trong thần thoại kia che chở.

Metatron nói: “Chết chung với hắn, còn có rất nhiều thiên sứ. Thoạt nhìn họ, dường như là muốn rời khỏi nơi này.”

“Rời khỏi? Làm sao rời khỏi?” Baird dựng tai.

Mammon nói: “Mỗi giới đều có cửa khẩu ra vào.”

Burj hỏi: “Rời khỏi giới thứ mười là có thể đến giới khác sao?”

“Biết rõ vị trí cụ thể thì ok, bằng không, sẽ bị lạc trong bóng đêm vô tận.” Mammon cười đến khiến người phát lạnh.

Burj cup mắt, không biết nên tin mấy phần.

Baird thấy Burj dao động, không khỏi khinh thường hừ lạnh: “Vậy hiện tại các ngươi muốn thế nào?” Hay thật! Bọn họ đông xả một đồng, tây xả một đồng, tới giờ vẫn chưa có láis đến chủ đề chính!

.....

Đến tột cùng muốn thế nào? Đó là một vấn đề nan giải.

Mục đích của Mammon rất đơn giản, nhưng hấn nể mặt Metatron. Hấn có thể tiến hành kế hoạch của mình chậm một bước, chứ không muốn kế hoạch của mình gây trở ngại đến kế hoạch của Metatron.

“Ta nghĩ...” Metatron dừng một chút, nói: “Các người đưa cho ta một quả Trí tuệ, sau đó phái một thiên sứ đã ăn quả Trí tuệ và một thiên sứ chưa ăn quả Trí tuệ theo ta về thiên đường.”

Với tình hình trước mắt, hy vọng tìm được Shipley quả thật quá xa vời, manh mối duy nhất chính là quả Trí tuệ ăn vào sẽ giảm thọ kia. Metatron tin rằng, với trí tuệ của chúng thiên sứ trên thiên đường, nhất định có thể tìm ra ẩn tình đằng sau quả Trí tuệ.

Hấn nói xong, không đợi những thiên sứ kia trả lời, lại nhìn về phía Mammon.

Mammon cười nói: “Ta cũng định quay về địa ngục một chuyến.”

22. Chương 8-1: Lựa Chọn (thượng)

Burj và Simon liếc mắt nhìn nhau.

Burj từ tốn nói: “Bọn ta cần cân nhắc một chút.” Nửa đêm bị đánh thức, đầu óc còn chưa hoàn toàn tỉnh táo đã bị buộc tiếp thu một câu chuyện ly kỳ thế này, bọn họ trước hết phải lấy lại bình tĩnh.

Metatron gật đầu. Hấn cũng không quá trông mong bọn họ sẽ sẵn khoải đáp ứng.

Burj và Simon đứng dậy ra ngoài.

Baird nhìn chăm chăm Julian, từng chữ một nói: “Người không sợ thành chủ biết sao?” Quan hệ giữa Julian và Hybe người khác không rõ, nhưng thân là kẻ thân tín nhất bên cạnh Hybe, hấn ít nhiều gì cũng có thể đoán ra chút manh mối. Hành động hôm nay của Julian khác nào phản bội!

Julian liếc hấn một cái, khuôn mặt xinh xắn như thiếu nữ mang biểu tình trầm tĩnh không gợn sóng. Hấn nhìn về hướng cửa, thân nhiên nói: “Burj và Simon có lẽ sẽ nhanh chóng đạt được thỏa thuận.”

Baird trong lòng căng thẳng, vội đi ra ngoài.

Bốn thế lực lớn ở Chủ thành, cục Chấp vụ, cục Giám sát, trung tâm giải trí và thành chủ. Hiện tại khu giải trí này đã làm phản, hấn phải khẩn cấp nổi gót cục Chấp vụ cục Giám sát, tuyệt đối không thể để bọn họ liên thủ thành một đem mình làm vật hi sinh. Nghĩ đến đây, hấn một bên tăng tốc cước bộ, một bên suy nghĩ làm sao tìm cơ hội quay về báo chuyện này với thành chủ.

Sau khi hấn đi ra, cửa liền đóng sầm lại.

Trong phòng còn bốn thân ảnh.

Kết giới tàng hình bị thu hồi, Hybe lại lộ diện.

Trong mắt hấn vẫn còn tàn lưu của dấu tích khiếp sợ. Chân tướng vừa rồi với hấn mà nói hiển nhiên cũng là một loại kích thích.

Metatron và Mammon xác nhận, Hybe chỉ là người quản lý tạm thời của thế giới này, sau lưng hấn có lẽ còn một kẻ thật sự thao túng.

Mà kẻ đó là ai?

Là Leviathan bị giam cầm trong mật thất?

Hay là.....

Mammon nhìn Metatron.

Tuy hấn chưa hỏi, nhưng vẫn có thể khẳng định, trong lòng Metatron cũng tồn tại nghi vấn đó.

Thế giới đơn giản đến lạc hậu này, kỳ thực cất chứa một câu chuyện rắc rối phức tạp.

“Hiện tại, người có thể nói cho ta biết, thiên sứ trong mật thất kia rốt cuộc là từ đâu đến không?” Mammon cúi đầu, tay phải khoan thai vuốt ve tay trái. Động tác của hấn rất tao nhã, tao nhã như nghệ sĩ dương cầm

đang lướt trên phím đàn, nhưng kiểu tao nhã này lọt vào mắt Hybe, lại mang đến hiệu quả sắc bén như bị roi da quất sau lưng.

“Ta không biết.” Giọng hắn khàn khàn, khó nén kích động.

Mammon ngẩng đầu: “Vậy thì, để ta nói cho người biết.”

Hybe mê muội nhìn hắn.

“Hắn là đồng loại với ta, tên là Leviathan.” Mammon mỉm cười.

Julian vô cùng hứng thú về chuyện mật thất và Levine gì đó, đứng thẳng hai tai yên lặng lắng nghe.

Hybe sửng sốt: “Đồng loại với người?”

Mammon gật đầu. Ba cặp cánh đen huyền như màn đêm sâu thẳm triển khai sau lưng hắn, nắng mai rọi sáng một bên, tinh mỹ hoa lệ.

Hybe chấn kinh, thân thể run lên, da thịt dán sát vách tường thoáng căng ra, nửa ngày mới hỏi: “Người là đến báo thù?”

“Báo thù?” Mammon nheo mắt lại.

Hybe tựa hồ ý thức được mình đã lỡ nói ra chuyện không nên nói, đôi môi lập tức như bị bôi keo dán sát, gắt gao khép chặt lại.

Mammon đắm chiêu suy nghĩ, “Ta nhớ ra rồi.”

Da thịt trên lưng Hybe đã cứng như tấm thốt gỗ.

“Leviathan có một thuộc hạ rất trung thành, sau khi Leviathan mất tích không bao lâu cũng biến mất theo.” Mammon thấy Metatron nhìn mình, bèn giải thích riêng: “Trước khi hắn biến mất từng làm công nhân ở công xưởng của ta, bởi vì nghỉ ba ngày, cấp trên đã trừ sạch tất cả tiền lương của hắn, nhưng hắn vẫn không đến khiếu nại.”

Với địa vị của Mammon tại địa ngục, lại có thể nhớ rõ chuyện một công nhân nghỉ việc như vậy, có thể thấy công nhân này cũng không tầm thường.

Metatron hỏi: “Hắn tên gì?”

“Pivolee.”

Metatron không hề kinh ngạc.

Quan hệ giữa Pivolee và Leviathan có thể lần về thiên đường. Leviathan luôn giữ thái độ thù địch với đại đa số thiên sứ, duy nhất ngoại lệ chính là quyền thiên sứ tướng mạo cực mực, được khen là trông không giống thiên sứ nhất, Pivolee. Trong đại chiến lần đó, hắn nghe tin Pivolee sa đoạ trước, cũng dựa vào chuyện này mà suy đoán, Leviathan nhất định đã gia nhập đại quân làm phản của Lucifer.

Thế nên, cho dù các ma vương khác ở địa ngục không hay biết Leviathan mất tích, Pivolee nhất định cũng phát hiện.

Lúc Hybe nghe đến cái tên đó, hai vai rõ ràng run lên.

“Hắn đi đâu rồi?” Mammon hỏi.

Hybe nhìn sàn nhà, cắn răng lắc đầu.

Mammon nhàn nhã nói: “Ta biết người không sợ đau.”

Hybe ngược mắt.

“Nhưng người có sợ bị chặt tay chân không?” Mammon hỏi đến bình thản, “Chính là, tháo hết tứ chi xuống.”

Hybe sắc mặt trắng bệch.

“Hoặc là lột da.” Mammon nói, “Địa ngục có rất nhiều lựa chọn.”

Lần này ngay cả Julian cũng không đành lòng nhìn sắc mặt hắn nữa.

Cầm Hybe run run, não bộ bởi vì đại nạn trước mắt mà liều mạng vận động.

“Sao?” Mammon đột nhiên tới gần.

Đôi môi Hybe rút cuộc cũng tách ra: “Hắn chết rồi.”

“Ai động thủ?” Mammon lại hỏi.

Hybe cúi đầu, “Leviathan.”

Mammon cùng Metatron đồng loạt sững sờ.

Knock knock, tiếng gõ cửa nhẹ nhàng lễ độ.

Mammon thu cánh.

Cửa mở, hiện ra vóc dáng của Burj. Hắn cười sáng lạn: “Bọn ta bàn bạc rất lâu.....”

Mammon và Metatron chờ đợi đáp án của hắn.

“Vẫn không tài nào quyết định được.” Hắn buông tay thở dài, “Chuyện này quá mức không tưởng. Chúng ta phải báo với thành chủ mới có thể quyết định.”

Mammon nghiêng người, để Hybe ở sau lưng lộ diện, “Hỏi đi.”

Nụ cười của Burj liền cứng đờ.

Cho dù là tên mù cũng nhìn ra được tình cảnh của Hybe tương đối không ổn.

Baird và Simon đợi thật lâu vẫn không nghe thấy Burj mở miệng, đều nhin không được nhòm ngó bên trong phòng.

Hybe vẫn cúi đầu rất thấp. Thân là thành chủ, bị cấp dưới trông thấy bộ dạng chật vật như vậy, đúng là mất mặt nghiêm trọng. Hắn chỉ thích bị ngược trên thể xác, loại lăng nhục trên tinh thần này vẫn khiến hắn xấu hổ vô cùng.

“Thành chủ.” Chuẩn bị tâm lý xong, Burj cung kính bước vào.

Baird cùng Simon theo sau hắn, đều không hiểu đầu của tai nheo cảnh tượng trước mặt, trong não bộ càng không ngừng lóe lên đủ loại nghi vấn ——

Tại sao bọn họ lại bắt Hybe?

Julian vì Hybe mà không thể không thỏa hiệp, hay là đồng bọn của hai vị khách không mời này?

Lời họ nói đến tốt cùng là thật hay giả?

.....

Tiếp theo mình nên làm thế nào đây?

Câu hỏi cuối cùng này là vấn đề quan trọng nhất.

Burj không khỏi quay đầu nhìn hai chiến hữu đứng cùng một bên chiến tuyến với mình.

Simon vẫn như trước diện vô biểu tình.

Baird thì lo nhìn Hybe, giống như đang đợi chỉ thị của hắn.

Burj đánh giá tình thế, thời điểm này hiển nhiên không thể dựa vào loại chiến hữu kiểu đó. “Thành chủ?” Hắn lại gọi một tiếng. Hiện tại kẻ duy nhất có thể trông cậy là thành chủ chăng? Tuy rằng thoát nhìn hắn dường như ngay cả bản thân còn khó bảo toàn.

Trong lòng Hybe cũng một mảnh mờ mịt. Câu chuyện của Metatron vừa ly kỳ vừa hoàn mỹ, hoàn mỹ đến không tìm ra sơ hở. Hắn biết lúc này mình phải hạ quyết định, rút cuộc nên tin hay không tin. Nếu chấp nhận tin, vậy thần thoại duy trì suốt bao năm qua sẽ sụp đổ.....

Đồng tử hắn co lại, nỗi sợ hãi chôn sâu nơi đáy lòng cuộn cuộn tranh nhau dâng lên, khiến lưng hắn lại ớn ớn đau.

Mammon nhìn sắc mặt xám xịt của hắn, thông thả nói: “Lời uy hiếp của ta xưa nay luôn hữu hiệu.”

Uy hiếp?

Chặt tay sao?

Hắn đột nhiên mỉm cười, nụ cười còn khó coi gấp trăm lần so với khóc.

“Ta”, Hybe ngẩng đầu, dùng nụ cười đó đối diện với Mammon: “Cự tuyệt.”

Câu nói của hắn làm Burj, Simon và Baird đồng loạt khấn trương lên, bày ra tư thế phòng bị.

Hybe quay đầu nhìn phía Metatron: “Nếu người thật sự đến từ thiên đường mà người nói, và nếu Thần của người cũng thật sự nhân từ như người nói, vậy thì, cứ cho ta chết thống khoái đi.”

Metatron ánh mắt thâm thúy, “Người cũng không phải không tin lời ta.”

Hybe không đáp.

“Người đang cố kị điều gì?” Metatron nhẹ giọng hỏi, mỗi một chữ đều như chiếc búa nhỏ gõ vào tim hắn.

Hybe dứt khoát nhắm mắt lại.

Baird quát lớn: “Các người mau thả thành chủ ra!”

Không ai đếm xỉa hắn.

Mammon nhìn về phía Burj và Simon.

Burj do dự, không thể trông cậy vào Hybe nữa. Vậy tiếp theo nên nhắm mắt đưa tay hay triệt để làm phản? Thực lực của Mammon và Metatron đến tột cùng đã đạt tới cảnh giới nào?

“Ta đồng ý.” Simon đột nhiên trả lời, phá vỡ sự im lặng trong phòng.

Burj quay đầu nhìn hắn, thở phào xong, lại có vài phần đổ kỵ. Ai cũng biết, thời điểm này, kẻ đầu tiên mở miệng nhất định sẽ chiếm được lợi thế lớn nhất. Còn kẻ thứ hai cho dù dùng lời nói đó thái độ đó cũng nhất định sẽ không đạt được hiệu quả như vậy. Hắn suy tính một hồi, quyết định bàng quan xem biến.

Baird cá giận: “Người cư nhiên phản bội thành chủ?”

Simon lạnh lùng nói: “Ta chỉ không muốn làm một tên gốc bị lừa gạt.”

23. Chương 8-2: Lựa Chọn (trung)

Baird đột nhiên một quyền vung tới.

Simon không hề chớp mắt, liền bắt được nắm tay kia.

Baird chỉ cảm thấy cổ tay truyền đến một trận đau đớn bén nhọn, rắc một tiếng, đã bị bẻ gãy.

Simon buông tay, lạnh lùng nói: “Đừng làm những chuyện mình không có khả năng làm.”

Baird ôm cổ tay đau đến không nói nên lời. Hắn không nhớ trước khi có được trí tuệ mình đã từng bị thương hay chưa, nhưng hắn chắc chắn rằng từ sau lần ăn quả Trí tuệ, chưa bao giờ chịu chút thương tích nào, cho dù chỉ là rách tí da. Thế nên cơn đau vì bị gãy cổ tay gần như sắp lấy mạng hắn.

Hybe nghe thấy tiếng rên thống khổ, nhin không được mở mắt ra, sắc bén nhìn Simon.

Simon thản nhiên nhìn lại hắn, nói: “Thành chủ, không phải bọn ta phản bội người, mà là người phản bội bọn ta.”

Hybe hé miệng, một loạt những câu khó nghe đang định ào ạt tuôn ra, nhưng đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, bèn chậm rãi nuốt trở vào, dùng khóe mắt liếc nhìn biểu tình của Metatron và Mammon, một lần nữa nhắm mắt lại.

Mammon hỏi Simon: “Vừa rồi người nói là đồng ý?”

Simon nói: “Ba thứ đó ta đều có thể cung cấp.”

“Cái rắc!” Baird đau đến có chút kiệt sức, miễn cưỡng mở miệng nói: “Mỗi một quả trí tuệ, đều có hạn ngạch..... Ngoại trừ thành chủ, ai cũng không có, người đi đâu mà tìm?”

Simon thấy Mammon nhìn mình, lập tức nói: “Nếu ta đã đáp ứng, thì nhất định có thể giao ra.”

Burj tâm niệm chợt động. Trước đó hắn nghi ngờ Metatron là thiên sứ lên ăn quả Trí tuệ, nhưng hiện tại xem ra hiển nhiên không phải. Hay nói cách khác, vẫn còn một quả Trí tuệ thất lạc bên ngoài.

Dường như đoán được suy nghĩ của hắn, Simon nói: “Quả trí tuệ đó là ta phái người đi trộm.”

Nếu không phải vì tình thế không thích hợp, hắn nhất định sẽ mắng ầm lên! Burj nỗ lực kiềm nén lửa giận, ngoài cười nhưng trong không cười hỏi: “Người trộm quả Trí tuệ làm gì?”

“Lấy giống.” Simon như thể lâm vào đường cùng, chuyện gì cũng nói toạc ra.

“Người.....” Burj rốt cuộc không giữ được vẻ niềm nở nữa, hung ác trừng hắn.

Metatron và Mammon phát hiện chỉ trong một lúc mình đã trở thành vai phụ, sân khấu này biến thành nội chiến của chủ thành. Bất quá dù sao cũng không mất thời gian, nên bọn họ không hề ngắt ngang.

“Cục Chấp vụ có người của người?” Nếu không có nội gián, quả Trí tuệ tuyệt đối sẽ không bị mất trộm. Burj vẫn còn chút tự tin vào hàng phòng ngự bên ngoài cục Chấp vụ.

“Có.” Simon tiếp tục bộc trực thú nhận.

Burj tiếp tục trừng hắn, “Ai?”

Simon không trả lời.

“Nylon?”

Burj chỉ thuận miệng thăm dò, ai ngờ Simon cứ nhiên gật đầu.

“Quả nhiên là hắn!” Burj cảm hận. Cha của Nylon cục trưởng tiền nhiệm của cục Chấp vụ, chiếu theo ý nguyện của cha hắn, vốn là hy vọng Nylon kế thừa vị trí này. Nhưng Burj đã âm thầm mua chuộc Julian và Baird, để bọn họ nói tốt cho hắn trước mặt Hybe, ngang nhiên đoạt mất vị trí cục trưởng từ trong tay Nylon. Đối với chuyện này, Nylon ngoài mặt không nói gì, nhưng trong lòng chỉ hận không thể chặt hắn làm tám khúc. Cho nên suy đi nghĩ lại, kẻ chịu mạo hiểm làm ra loại chuyện cổ sức nhưng không đạt được gì này, cũng chỉ có hắn.

Simon nói với Mammon: “Thiên sứ được khai sáng, thiên sứ không được khai sáng, và cả quả Trí tuệ ta đều có. Các người khi nào cần?”

Mammon và Metatron nhìn nhau.

Mammon nói: “Càng nhanh càng tốt.”

Simon cúi người hành lễ, sau đó nghênh ngang ra ngoài.

Burj cẩn thận liếc nhìn Mammon, thấy hắn không ý định ngăn cản, cũng lặng lẽ cất bước, chuẩn bị đi theo.

“Khoan đã.” Mammon nói.

Burj thân thể cứng đờ, xoay người cảnh giác nhìn hắn.

“Người ở lại.” Mammon ngoắc ngoắc ngón tay.

Tim Burj nhất thời bị ngoắc đến phát nhột, vội dời ánh mắt sang hướng khác.

Julian thấy Baird vẫn còn ngồi dưới đất rên rỉ, không khỏi nói: “Ta dẫn hần đi xử lý vết thương.”

Metatron đứng lên, đi về phía Baird.

Baird khấn trương ngẩng gương mặt đã đầm đìa mồ hôi lạnh, đề phòng nói: “Người muốn làm gì?”

Metatron đưa tay, nhẹ nhàng phớt qua cổ tay hần.

Baird chỉ cảm thấy cổ tay như được đắm mình trong một làn gió ôn hòa, cư nhiên thối sạch cơn đau, khôi phục về trạng thái lỏng lẻo vô thương. “Người.....” Hần kinh hãi nhìn Metatron.

Metatron mỉm cười nói: “Đây là năng lực được Thần ban cho.”

“Hừ!” Baird không được tự nhiên quay mặt đi.

Burj không biết chừng nào Simon mới quay lại, càng không biết liệu hần có thật sự quay lại hay không, dứt khoát tìm cái sô pha gần cửa nhất ngồi xuống.

Julian thấy Baird không sao nữa, cũng trở về trạng thái im lặng.

Chỉ có Baird khỏi thương liền quên đau, ánh mắt không ngừng đảo qua đảo lại giữa Hybe, Mammon và Metatron, giống như đang âm mưu gì đó.

Đại khái qua nửa tiếng đồng hồ, bên ngoài càng lúc càng sáng, mặt trời đã chậm rãi lên đến giữa không trung, đột nhiên khung cửa tối sầm lại.

Baird, Burj và Julian gần như đồng loạt nhìn về hướng cửa sổ.

Chỉ thấy bên ngoài khung cửa sổ to lớn sang trọng, một rừng thiên sứ rậm rạp giang cánh, ánh nắng rải sau lưng họ, thành những quang sáng vàng óng.

Simon dẫn đầu đám thiên sứ kia, trường kiếm trong tay ánh lên khuôn mặt lạnh lùng, biểu tình trầm trọng.

Burj trong lòng căng thẳng. Hần lập tức hiểu ra, trước đó sở dĩ Simon nói thẳng hết thảy mọi chuyện, một là vì tranh thủ sự tín nhiệm của Mammon và Metatron, hai là vì muốn họ lo là cảnh giác, cho rằng hần thật sự cùng mình và thành chủ một đạo đoạn tuyệt, sau đó bí mật triệu tập cả đội quân tinh nhuệ trong Chủ thành, bao vây họ!

Bất quá ý niệm hưng phấn của hần chỉ duy trì được một giây, lập tức bị phần nộ lấn át.

Đáng chết. Hiện tại hần, Julian, Hybe, Baird đều nằm trong tay bọn Mammon, Simon làm thế rõ ràng là muốn chọc giận họ, sau đó tung một lưới bắt hết, cứ như vậy, toàn bộ chủ thành đều thuộc về hần!

Julian trái lại không bất an như Burj. Từ tự mình ném mùi, đến tận mắt chứng kiến Hybe ném mùi, hần đã quá rõ thực lực của Mammon, còn Metatron tuy chưa ra tay, nhưng nhìn hần giúp Baird trị thương cũng đủ biết, thực lực tuyệt đối không tầm thường. Simon tuy tính toán rất chu đáo, nhưng kết quả e rằng chưa chắc có thể tiến triển theo hướng hần tưởng tượng.

Quả nhiên, Mammon và Metatron nhìn thấy thế trận như vậy đều phi thường bình tĩnh, tựa hồ đã sớm có dự liệu.

Mammon hỏi Julian: “Chủ thành tổng cộng có bao nhiêu thiên sứ?”

Julian nghĩ nghĩ, “Trên dưới hai trăm vạn.”

Burj nói: “Hai trăm sáu mươi chín vạn năm ngàn lẻ ba mươi hai thiên sứ.” Thân là cục trưởng cục Chấp vụ, đối với dân số trong chủ thành hần nắm rõ như lòng bàn tay. Thật ra giới thứ mười hình thành lâu như vậy, số lượng thiên sứ đáng lẽ không chỉ dừng ở con số này, chỉ là quả Trí tuệ số lượng có hạn, cho nên tổng số cư dân ở Chủ thành vẫn luôn không tăng vọt đáng kể.

Mammon tiếp tục hỏi: “Còn quân đội thì sao?”

Julian nhìn về phía Baird.

Baird hừ lạnh.

Burj trầm ngâm nói: “Tỷ lệ tuổi già ở Chủ thành vào khoảng ba mươi một phần trăm, cho nên số người có thể chiến đấu có lẽ xấp xỉ một trăm tám mươi sáu vạn.” Tất cả thiên sứ có tư cách ăn quả Trí tuệ đều là thiên sứ thành niên, cho nên Chủ thành ngoài người già ra, không tồn tại trẻ em.

Mammon khoe miệng cười lên một mặt cười lạnh.

“Một trăm tám mươi sáu vạn?” Metatron nhìn rừng thiên sứ ngoài cửa sổ. Nói vậy, đám đông bên ngoài chỉ là một bộ phận rất nhỏ trong đó.

Mammon thấy hần như có chút đăm chiêu, ôn nhu hỏi: “Người đang nghĩ gì?”

“Ta đang nghĩ, trận đại chiến năm đó, phải chăng cũng là quang cảnh thế này?” Metatron lơ đãng tự hỏi.

Mammon chỉ cảm thấy ngực nghẹn lại, nửa ngày mới thở dài: “Bi tráng hơn nhiều.”

Ở địa ngục ngoài những dọa thiên sứ ra, đại đa số chủng tộc đều cho rằng mỗi dọa thiên sứ đều vô cùng hứng khởi tự hào về trận đại chiến đó, thực tế lại hoàn toàn tương phản, cũng như thiên sứ, dọa thiên sứ đều không thích trận chiến đó.

Không ai thích đấu đá với đồng loại của mình.

Nghĩ đến đây, sát khí vốn mãnh liệt liền từng chút một dịu xuống, ánh mắt nhìn đám thiên sứ ngoài cửa sổ rõ ràng cũng nhu hòa đi.

Metatron đưa lưng về phía hần.

Cửa kính mờ ảo phản chiếu ra đường nét của Metatron, biểu tình nhu hòa. Hần nói: “Chúng ta trốn đi.”

Đám người Burj đang vánh tai nghe bọn họ nói chuyện đều sững sờ nhìn về phía bóng lưng hần.

Trốn?

Chẳng lẽ hai tên thiên sứ và dọa thiên sứ tự xưng đến từ thế giới khác này cư nhiên là những kẻ nhát cáy miệng hùng gan nhỏ?

Nghĩ đến đây, Burj ảo não đến thiếu điều muốn đẩy cửa nhảy xuống cho xong. Không cần tư duy cũng biết, đuổi đi Metatron và Mammon, cứu được thành chủ là công lao to lớn cỡ nào! Mà hần lại trở mắt nhìn nó bị kẻ thù truyền kiếp Simon đoạt mất!

Julian kinh ngạc thì kinh ngạc, nhưng hần kinh ngạc vì mục đích đằng sau động thái này của Metatron và Mammon. Hần tuyệt không tin bọn họ sợ hãi. Hần gần như có thể khẳng định, ngay vừa rồi, Mammon vẫn còn chuẩn bị nghênh chiến, nhưng trong nháy mắt, dường như hần chịu thỏa hiệp. Là vì Metatron sao? Lần đầu tiên, hần bắt đầu thấy tò mò về mối quan hệ giữa họ. Đáng tiếc Metatron không kể đầy đủ, cho nên đối với ân oán giữa thiên đường và địa ngục hần cũng không rõ lắm, chỉ có thể dựa vào trí tưởng tượng của mình mà đoán mò.

Kẻ duy nhất mang suy nghĩ đơn thuần ở đây chính là Baird. Bởi vì hần đang có ý đồ lên lút tiếp cận Hybe.

Metatron đột nhiên nói: “Ta muốn dẫn hần đi.”

Thân thể Baird liền cứng đờ, bởi vì hần phát hiện ngón tay Metatron đang chỉ vào Hybe ở trước mặt hần.

24. Chương 8-3: Lựa Chọn (hạ)

“Tại sao?” Người hỏi cư nhiên là Julian.

Không chỉ Baird sững sờ, ngay cả Hybe cũng ngẩng đầu liếc nhìn hần.

“Tại sao?” Julian nhìn Metatron, lặp lại lần nữa.

Metatron nói: “Bởi vì hần là quan chức hành chính tối cao ở giới thứ mười.”

“Hần không thể bỏ đi ngay lúc này.” Julian nói, “Hần đi rồi, giới thứ mười sẽ đại loạn.”

Ánh mắt Burj khẽ xoay chuyển.

Ngoài cửa sổ thiên sứ rợp trời, ánh nắng khi có khi không.

Simon cũng không vội động thủ. Làm cục trưởng cục Giám sát đã lâu, hẳn quá rõ tầm quan trọng của tính nhẫn nại.

Metatron đột nhiên vươn tay, nhẹ nhàng phất qua. Rèm cửa khép lại, ngăn cách đường nhìn của Simon và đội quân thiên sứ ở Chủ thành, triệt để cô lập cả gian phòng.

Burj cảm thấy tuyệt vọng.

Loại không gian kín như buồng này làm hẳn thở không nổi.

Julian đột nhiên hỏi hẳn: “Nếu Hybe đi rồi, người có tình nguyện thân phục Simon?”

Đương nhiên không có khả năng đó!

Burj xúc động đến gần như nhảy dựng lên. Nhưng hẳn kiềm nén xuống. Cục Chấp vụ và cục Giám sát xưa nay đều như nước với lửa, hẳn làm cục trưởng cục Chấp vụ bao nhiêu năm là đấu đá với Simon bấy nhiêu năm, bây giờ muốn hẳn thân phục Simon khác nào bảo hẳn đem đầu mình tặng cho đối phương. Không cần nghi ngờ gì nữa, nếu hẳn có cơ hội ngồi lên ghế thành chủ, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho đối phương. Oán hận tích lũy tháng ngày này đã sớm khắc sâu vào lòng hai bên.

Hắn chậm rãi nhìn về phía Hybe, trong mắt tràn đầy kính ngưỡng, “Ta vẫn sẽ chờ thành chủ quay về.”

Julian đối với màn kịch của hẳn chỉ hừ mũi, “Ta tuyệt đối không để cho Simon leo lên đầu ta.”

Ngụ ý, nếu Hybe rời đi, ba thế lực này nhất định sẽ đấu đến người chết ta sống.

Mammon mỉm cười nói: “Nghe ra thật thú vị.”

Chiến tranh có chỗ hay của chiến tranh, hòa bình có lợi ích của hòa bình. Lấy tình hình trước mắt của giới thứ mười mà nói, hiển nhiên chiến tranh sinh hỗn loạn càng tạo điều kiện cho hẳn nhúng tay vào thế giới này.

Ánh mắt Julian gắt gao dán vào Metatron.

Metatron hỏi: “Chỉ là vì nguyên nhân này?”

Julian gật đầu không chút do dự.

“Vậy thì...” Metatron từ tốn nói, “Ta mang theo các người đi cùng, là ổn thỏa.” Hybe đi rồi, thiên sứ có tư cách cạnh tranh ghế thành chủ chỉ có Simon, Burj, Julian và Baird. Chỉ cần dẫn thêm ba người nữa, chức chủ thành sẽ thuận lợi hoàn thành quá trình chuyển giao.

Julian sắc mặt trắng bệch.

Burj đột nhiên nói: “Simon không biết vị trí của cây Trí tuệ, sau khi những thiên sứ sở hữu trí tuệ cùng thời với hẳn qua đời, thế giới này sẽ quay về trạng thái hoang vu.”

Metatron hỏi: “Người biết vị trí của cây Trí tuệ?”

Burj lắc đầu.

Metatron nhìn về phía Hybe.

Hybe tức tốc cúi đầu.

Mammon thông thả sáp lại gần, cười đến khả ái, “Người thích lột da hay chặt chân?”

Hybe lưỡng lự: “Ta có nói cho các người biết cũng vô dụng.”

Mammon nói: “Chuyện này không đến lượt người phán đoán.”

Hybe nói: “Ta nói chính là sự thật.”

“So với kết quả mà người tự suy ra, ta càng thích nghe về quá trình của sự thật này hơn.” Mammon dừng bước trước kết giới.

Hybe ngẩng đầu, khoảng cách giữa hai người không quá năm phân.

“Nói cho ta biết.” Máu mắt Mammon cực đẹp, như màn đêm thăm thẳm mênh mông.

Hybe dần dần si mê.

“Cây Trí tuệ ở đâu?” Hắc thả chậm tốc độ nói.

Khuôn mặt Hybe đột nhiên nhào tới..... Chóp mũi nặng nề đập vào kết giới.

Mammon rũ mắt nhìn chiếc mũi đỏ đỏ gần trong gang tấc, nhẹ nhàng thở dài, “Gãy sống mũi thì thống khoái hơn gãy chân sao?”

Máu mũi róc rách chảy xuống.

Burj và Julian đồng loạt quay mặt sang hướng khác. Bất luận trong lòng họ có suy nghĩ thế nào về vị thành chủ này, ngay thời điểm này đây, họ đều không muốn thấy hắc chặt vật như vậy. Bởi vì có câu, thổ tử hồ bi. (thương xót đồng loại)

Baird hai mắt đỏ ngầu, ngay lúc Mammon quay đầu, giang hai cánh sấn tới, “Chết đi!”

Tốc độ hắc cực nhanh, dường như dốc hết toàn lực, tóc và lông vũ trên cánh đều không chịu nổi cơn giận của hắc, bắt đầu hơi dựng đứng lên.

Rầm.

Không hề trì hoãn.

Hắc cũng dừng lại ngay khi chỉ cách Mammon một phân, mũi sưng đỏ, máu tuôn như nước.

Mammon nói: “Nếu người đã thích hắc như vậy, chi bằng ở chung với nhau đi?”

Julian và Burj căn bản không thấy rõ hắc động thủ thế nào, Baird đã bị nhét vào trong kết giới giam Hybe, sánh vai cùng đứng theo nghĩa đen.

Hybe tuy cái gì cũng không nói, nhưng nhìn vẻ mặt hắc, rõ ràng thập phần tán thưởng hành động bất chấp an nguy tới cứu mình của Baird. Ánh mắt hắc dời sang Julian cùng Burj.

Hai thiên sứ bị nhìn đồng thời quay mặt đi.

Mammon búng tay, gọi lực chú ý của Hybe về, “Chúng ta tiếp tục vấn đề ban nãy.”

Ánh mắt Hybe lại dán vào mặt đất, nửa ngày mới nói: “Không biết.”

Mammon cau mày. Hắc nhìn ra được, Hybe không phải không sợ lột da và chặt chân, hắc cũng tuyệt đối không phải loại tính cách thù ghét chứ không chịu khuất phục. Khả năng duy nhất khiến hắc liều mạng kín miệng chính là hậu quả sau khi hắc nói ra, có lẽ còn đáng sợ hơn sự uy hiếp của mình.

Metatron đột nhiên nói: “Đến rồi.”

Cửa kính liên tục truyền đến tiếng rạn nứt rồi vỡ tan tành.

Bức rèm bị xé thành vãi vụn, phiêu tán trong không trung.

Thời gian chợt từ từ ngưng đọng lại.

Burj nhìn thấy những mảnh pha lê văng tung toé đột nhiên thả chậm tốc độ, sau đó đứng lại giữa không trung.

Cả vãi vụn cũng vậy.

Ngay sau đó, hắc phát hiện mình không thể động đậy, một ngón tay cũng không nhúc nhích.

Hắc rất muốn xem tình hình của những người khác, đáng tiếc đầu hắc xoay về hướng cửa sổ. Cho nên, hắc chỉ có thể nhìn thấy Simon đang cầm kiếm, một chân đặt lên khung cửa, cánh giang rộng, thần tình lạnh lùng..... sau đó bất động.

Metatron vòng qua sau lưng Mammon, đang định giơ tay, liền thấy đôi mắt Mammon ngưng động, thời gian bị cầm cố xung quanh hắn đột nhiên bị xua tan.

“Lần sau nên nhắc ta trước.” Mammon mỉm cười, nhìn không ra biểu tình.

Metatron nhẹ giọng nói: “Xin lỗi.”

Mammon nhìn đám thiên sứ tĩnh như xử nữ khắp bốn phía, “Tiếp theo nên làm gì đây?”

Metatron nói: “Ta dẫn Hybe đi.”

Mammon nói: “Còn những người khác?” Đối với chuyện bọn họ chém giết lẫn nhau hắn rất có hứng thú xem kịch, nhưng hắn biết Metatron nhất định không muốn.

Metatron nói: “Để Julian lại.” Vừa dứt lời, Julian liền phát hiện mình có thể nhúc nhích.

Hắn nhìn chung quanh, nhanh chóng nắm bắt được tình hình, nói: “Simon, Burj và Baird sẽ chết sao?”

Ba kẻ bị điểm danh tuy không thể động đậy, nhưng ánh mắt đều lộ vẻ khản trương.

“Không. Thời gian của bọn họ bị cầm cố, không cần ăn uống cũng không cần ngủ nghỉ.” Metatron nói.

Burj sắc mặt trắng bệch.

Không thể động, nhưng không chết. Nói cách khác, nếu không giải trừ cầm cố, bọn họ cả đời đều biến thành như vậy. Trường sinh kiểu này, có lẽ không ai chịu nổi.

Metatron nói: “Ta sẽ nhanh chóng trở về.”

“Chúng ta.” Mammon bất mãn bổ sung.

Julian hỏi: “Còn những người ở bên ngoài?” Hắn quay đầu, bên má phải lướt qua một mảnh pha lê nhỏ lơ lửng giữa không trung, để lại một vết máu.

Metatron ngưng mâu.

Tất cả những mảnh pha lê vỡ cùng vãi vụn tức tốc bay về chỗ cũ, một lần nữa biến thành cửa kính cùng bức rèm hoàn chỉnh.

Julian đang định cảm thán một câu thần kỳ, lại thấy Simon một chân đặt trên khung cửa bị sức mạnh khi pha lê khôi phục nguyên trạng đẩy cho ngã xuống, ngay cả kêu cũng không kêu được một tiếng.

Mammon ngoắc tay về hướng hắn ngã xuống, Simon một lần nữa trồi lên, nhưng vẫn bảo trì tư thế trước đó.

Cửa sổ mở ra, hắn bay vào, đứng xếp hàng cùng Baird và Burj, do tư thế đó, hắn có chút lảo đảo.

Burj và Baird chỉ cảm thấy thật thống khổ. Bởi vì tư thế của Simon làm bọn họ rất muốn cười ồm lên, nhưng cơ mặt cứng đờ lại hoàn toàn không chịu phối hợp, cho nên bọn họ chỉ có thể mặc cho khát khao được cười này lên men trong đầu.

Metatron nói: “Những thiên sứ khác sau khi chúng ta rời đi sẽ khôi phục nguyên dạng.”

Julian gật đầu.

Metatron xoay người định kéo Hybe, nhưng động tác của Mammon càng nhanh hơn.

Hybe lập tức biến thành một pho tượng thiên sứ nằm ngay đơ, lệnh bệnh nổi lên.

“Đi thôi.” Mammon nói.

“Đợi đã.” Julian gọi lại, “Các người không muốn có quả Trí tuệ sao?”

Metatron và Mammon quay đầu nhìn hắn.

“Ta có.” Hắn không đếm xỉa đến ánh mắt quái dị của mấy thiên sứ kia, đi đến bên bàn làm việc cúi người.

Tuy rằng không nhìn thấy động tác của hắn, nhưng bọn họ đều có thể đoán được hắn đại khái đang mở ra thứ gì đó.

Thật lâu sau.

Một loại quả bề ngoài không khác gì quả táo xuất hiện trong tay hắn.

Metatron đón nhận.

Julian nói: “Cứ xem như đây là thù lao cho việc các người đã lựa chọn để ta lại.”

Metatron ngẩng đầu nhìn hắn.

“Còn là...” Hắn đang trông về phía khuôn mặt nhìn nghiêng của Hybe, ánh mắt phức tạp, “Hy vọng ta dành cho các người.”

Hy vọng câu chuyện của các người sẽ không lại là một thân thoại hoang đường.

25. Chương 9-1: Lời Mời (thượng)

Xe ngựa lao nhanh trên đồng cỏ.

Lần này bọn họ không còn thấy những tiểu thiên sứ nữa, mà gặp phải một trận mưa lớn.

Bầu trời bị mây đen dày đặc bao phủ, vô số giọt mưa to như hạt đậu không ngừng tập kích bốn phía. Bởi vì xe ngựa được Mammon dùng kết giới bảo vệ, cho nên nước mưa văng tung tóe khắp xung quanh theo những quỹ đạo cực kỳ quái dị.

“Giới thứ mười thường có mưa to như vậy sao?” Metatron ôn hòa hỏi, như muốn dùng đối thoại để Hybe bớt khẩn trương.

Hybe mở to mắt, chậm rãi lắc đầu.

Cho dù biểu hiện của hắn vô cùng thần thờ, nhưng Mammon vẫn để ý thấy, khoảnh khắc hạt mưa đầu tiên rơi xuống, trong cặp mắt gần như đờ đẫn kia liền mơ hồ hiện lên một mặt tình tự phức tạp.

Cơn mưa này.....

Mammon ngẩng đầu nhìn trời. Có gì cổ quái chẳng?

Phía trước có bạch quang lóe lên, cực sáng, như một tấm bảng trắng khổng lồ, phút chốc đã che khuất tầm mắt, nhưng lại nhanh chóng lướt qua.

Ầm ầm.

Bầu trời chậm hơn nửa nhịp truyền đến tiếng sấm rền.

Metatron nói: “Mưa to quá!” Hắn nhìn Hybe, “Người có muốn nghe tiếng mưa không?”

Hybe ngẩn ra, Mammon đã bỏ kết giới.

Mưa lập tức ào ạt rơi xuống.

Hybe bất an khẽ nhúc nhích.

Mammon nhớ Beelzebub từng nói qua, tập âm cũng là một loại cực hình.

Mưa vẫn vỗ vào thùng xe theo tiết tấu, khoảng cách đến cửa ra càng lúc càng gần.

Mammon và Metatron ngồi hai bên trái phải trong thùng xe, hữu ý vô ý ngắm nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Hybe lại lạc vào vòng xoáy thần thờ.

Mammon một lần nữa phủ kết giới xung quanh xe ngựa, quang cảnh bốn bề đột nhiên tối sầm đi, trời đất đều chìm vào một mảnh yên tĩnh chết chóc.

“Các người, còn đó không?” Trong bóng tối vang lên tiếng hỏi chần chờ của Hybe.

Metatron vừa định mở miệng, liền bị Mammon bắt lấy tay, lắc nhẹ.

Ngựa vẫn lao về phía trước ở giữa không trung, thùng xe có hơi xóc nảy.

Hybe dừng tai đợi một hồi, rốt cuộc nhin không được vươn tay, mò mẫm về phía đối diện. Thời gian bị cầm cổ trên người hắn đã được giải trừ ngay sau khi lên xe, xung quanh cũng không có kết giới nào, cho nên tự do hành động.

Mammon kéo Metatron, nhanh chóng chuyển lên nóc xe, lặng lẽ viết vào lòng bàn tay hắn: Shipley.

Thùng xe truyền đến tiếng dò dẫm kinh hoàng. Hybe hiển nhiên đã phát hiện hai người mất tích.

Mammon lại lắc lắc tay Metatron.

“Hybe.” Thanh âm ôn nhu như gió xuân, mang theo một chút dễ dàng, mềm mại như muốn đi vào lòng người.

Thùng xe lập tức không còn động tĩnh.

Mammon ghé vào bên tai Metatron, môi hữu ý vô ý chạm vào vành tai hắn, dùng tông giọng cực thấp hỏi: “Người bắt chước có giống không đấy?”

Metatron nghiêng đầu, sau đó lắc đầu.

“Ta không nhìn thấy gì cả.” Mammon oán giận.

Metatron nói: “Không biết.” Hắn chưa từng giả giọng ai, mà lần cuối cùng hắn gặp mặt Shipley, đã cách đây mấy vạn năm. Tiếng gọi ban nãy, ngay cả chính hắn cũng không thể khẳng định có giống hay không nữa. Nhưng xem phản ứng của Hybe, có lẽ là không giống rồi. Hắn rất trầm mặc, giống như đã nhận ra kẻ bày trò, nhìn thấu cái bẫy của bọn họ.

“Người có nhận ra được giọng nói của ta không?” Metatron thấp giọng hỏi.

Mammon đáp: “Chỉ cần có liên quan đến người, ta đều nhận ra.”

Metatron cảm giác được hắn vẫn nắm tay mình, hơn nữa càng lúc càng dùng sức.

“Quay lại thôi.” Metatron không đợi hắn trả lời, đã di chuyển về thùng xe.

Hybe đã ngồi vào chỗ cũ, im lặng như chưa từng có động tĩnh gì.

Metatron chủ động giải thích: “Chúng ta ra ngoài xem tình hình. Lúc chúng ta tới đã phát hiện, có rất nhiều thiên sứ chôn thân ở đây.”

Thân thể Hybe run lên, may là có bóng tối che giấu vẻ quẫn bách của hắn.

Metatron lại nói: “Bất quá lúc chúng ta đến cũng không gặp phải nguy hiểm gì.”

“Thiên sứ mà người nói...” Hybe chậm rãi mở miệng, “Là chỉ Casamia sao?”

Metatron nói: “Phải.”

“Hắn phản bội Shipley. Cái chết là sự trừng phạt hắn đáng nhận.” Hybe nói.

Mammon cảm thấy hắn càng lúc càng chướng mắt. Hai chữ “phản bội” này là nỗi đau của đọa thiên sứ, cho dù bọn họ tuyệt không thừa nhận mình đã từng thực thi loại hành động này, nhưng cũng đồng thời không muốn cho kẻ khác nhắc tới hai chữ đó.

Metatron hỏi: “Đây là Shipley nói sao?”

Hybe nói: “Đây là ý chỉ của Thần.”

“Ý chỉ của Shipley?”

Hybe dường như phát hiện mình đã rơi vào vòng lẩn quẩn, một lần nữa ngậm chặt miệng.

Metatron cũng không tiếp tục truy hỏi.

Bóng đêm dày đặc rồi cuộc đã tới tận cùng.

Xe ngựa đột nhiên thâm nhập vào trong nước.

Mammon lại phủ thêm kết giới. Ngoài cửa sổ là thế giới hải dương.

Hybe không nén được lòng hiếu kỳ, cứ dán mắt vào cửa sổ mà quan sát. Giới thứ mười không thiếu nước, nhưng hẳn chưa từng ở trong nước thế này, giống như hiện tại, được thưởng thức ở cự ly gần như vậy.

Metatron đột nhiên nói: “Carlo Rabe tới rồi.”

Hybe ban đầu còn chưa biết Carlo Rabe mà Metatron nói là thứ gì, nhưng hẳn nhanh chóng nghe thấy một tiếng rú kỳ quái truyền thẳng vào trong não. Không phải hai tai, mà là não bộ. Bởi vì hẳn xác định lỗ tai hẳn đang rất nhàn rồi.

Metatron giới thiệu: “Carlo Rabe là một loài thủy quái, nó có thể tạo ra huyền âm trực tiếp truyền đến não.”

Hybe bừng tỉnh đại ngộ gật gật đầu.

“Nó rất phiền phức, cho nên chúng ta phải tránh xa nó.” Metatron nói xong, định rút tay ra khỏi sự kiềm hãm của Mammon, nhưng chỉ đổi lấy một phen nắm chặt còn dùng sức hơn nữa.

Metatron không nói gì, chỉ mở to mắt nhìn hẳn.

Mammon cười khở: “Rời khỏi giới thứ mười, chúng ta sẽ chia tay.” Nếu không phải có kẻ thứ ba đang ở đây, hẳn còn muốn làm càn thêm chút nữa.

Metatron nói: “Cánh cửa của thiên đường vẫn luôn rộng mở.”

Mammon nói: “Cánh cửa của địa ngục càng mở rộng hơn, nhưng người chưa bao giờ tới thăm ta..... bọn ta.”

Metatron suy nghĩ một lúc, tìm ra được lý do không tính là quá tồi, “Ta đang tỉnh dưỡng.”

“Hiện tại sao rồi?” Mammon đột nhiên sực nhớ, trước chuyến đi giới thứ mười này, Metatron đã ra sức không ít. Chế tạo một giới là một chuyện phi thường phức tạp, to lớn và phí lực, huống chi là nhân giới vốn được coi là tốn công chế tạo nhất trong cửu giới. Cho dù Metatron tiếp tục tỉnh dưỡng thêm vạn năm, thể lực thần lực cùng tinh thần cũng chưa hẳn có thể khôi phục về trạng thái tốt nhất.

Metatron nói: “Đối phó nó không thành vấn đề.”

Carlo Rabe từ bên phải vọt ra, thân thể phì nhiêu như một đám mây đen khổng lồ.

Hybe nghẹn họng nhìn trân trối. Từ lúc chào đời tới nay đây là lần đầu tiên hẳn nhìn thấy một con quái vật to như vậy.

Metatron nháy mắt, Carlo Rabe bị một cỗ lực kỳ dị đánh cho quay tít mấy vòng trong nước.

Mammon thừa cơ sai khiến những sợi tảo biển quấn lấy vây của nó, để xe ngựa tăng tốc tiến lên phía trước.

“Không phải người muốn dùng vây nó làm vũ khí sao?” Metatron nhắc nhở.

Mammon cười nói: “Ta cũng nên chữa lại chút việc cho Abaddon làm.” Dừng một chút, “Như vậy hẳn mới có cơ hội trả hết nợ nần hẳn vay mượn ta.”

Metatron nghiêng đầu suy nghĩ: “Theo ta nhớ, Abaddon không hề xa xỉ.”

“Bây giờ thì không.”

“Hẳn cũng không thích cờ bạc.”

“Hẳn chỉ hiếu chiến.”

“Nghe nói phúc lợi dưới địa ngục rất tốt?”

“Đứng nhất nhì trong cửu giới.” Đây là khiêm tốn thôi. Tuyệt đối giữ vững ngôi đầu bảng. Mammon vô cùng tự hào.

Metatron nói: “Cho nên, ta nghĩ không ra tại sao hấn lại mắc nợ.”

“Bởi vì hấn có một đứa con phá cửa.” Mammon giải thích. Nếu phá cửa có thể được xem như một tội trạng, Poggi đã sớm trở thành vị ma vương thứ tám ở địa ngục.

Xe ngựa nhanh chóng từ thế giới nước nhảy vào khu lửa tham lam.

Hybe dường như rất sợ lửa, không dám nhìn đông ngó tây như vừa rồi, an an phận phận rúc vào một xó.

Metatron và Mammon vẫn đang câu được câu không tán gẫu về những điều thú vị ở thiên đường lẫn địa ngục, nhưng cực kỳ ăn ý, đều không đề cập đến chuyện sau này.

Ra khỏi khu lửa tham lam, bốn bề liền đổi thành cát vàng ngút tầm mắt, con đường về nhà càng lúc càng gần.

Mammon rút cuộc hết kiểm lòng được nữa, hỏi: “Người quay lại thiên đường sao?”

Ánh mắt Metatron bỗng nhiên âm trầm, nhưng rất nhanh khôi phục về nguyên trạng, mỉm cười nói: “Không, ta phải về Con thuyền Noah trước.”

Mammon hai mắt sáng lên, cười nói: “Đúng lúc, ta muốn đi bàn một vụ làm ăn.”

“Làm ăn?”

“Àn, một vụ rất không tồi.” Về chuyện hợp tác mà Thạch Phi Hiệp ba lần bốn lượt nhắc tới, có lẽ thật sự có thể sắp xếp nhật trình, Mammon vuốt cằm nghĩ.

Ra khỏi giới thứ mười, lại là màn đêm vô tận.

Hybe dường như đã quen với sự biến đổi không ngừng của cảnh tượng xung quanh, thành thử biểu hiện vô cùng bình tĩnh.

Lúc Metatron giới thiệu với hấn, cũng chỉ im lặng lắng nghe, không hề phát biểu ý kiến.

Đến khi xe ngựa dừng trước đại môn Con thuyền Noah, ánh mắt hấn mới có chút biến hóa. Hiển nhiên, khách sạn trước không giống biệt thự sau không giống villa này khiến hấn nảy sinh hứng thú như với thế giới nơi đáy nước.

Bất quá, bởi vì bề ngoài của Con thuyền Noah là căn cứ theo trí tưởng tượng của mỗi người mà có điểm khác nhau, cho nên trong mắt Hybe, đây là một tòa thành treo lơ lửng giữa không trung.

Xe ngựa đi vào cửa, nhưng bị kết giới chặn lại.

Mammon kinh ngạc: “Sao lại thế?”

Metatron tính ngày, nói: “Bọn họ đi nhân giới rồi.” Trùng hợp ghé ngay kỳ nghỉ mỗi năm một lần của họ.

Không khí trong xe đột nhiên cứng nhắc.

Mammon chậm rãi nói: “Ta đưa người đến lối lên thiên đường.”

“Không. Ta đợi ở đây.” Metatron nói.

Mammon ngẩn ra, hai mắt rất nhanh đảo một vòng, “Hay là, đến địa ngục chơi một chút?” Như thể sợ Metatron cự tuyệt, hấn nhìn Hybe nói, “Nhân tiện có thể nồng nhiệt tiếp đón vị khách đường xa tới đây, luôn hiếu kỳ với mọi thứ này.”

26. Chương 9-2: Lời Mời (hạ)

Nền gạch như biển trời đêm tràn ngập ánh sao, lấp lánh nhấp nháy không ngừng.

Những món đồ trang trí bằng ngà voi tinh xảo, đắm chìm trong ánh sáng của những ngọn đèn tròn nội thất màu trắng lơ lửng giữa không trung.

Hybe nhìn đến hoa cả mắt. Kể từ lúc tiến vào địa ngục, hai mắt hắn thường có vẻ không đủ dùng.

Murdoch phát tay.

Những quả đèn tròn màu trắng xâu lại như chuỗi trên châu, có thứ có tự bay lượn đến trước mặt hắn, xếp thành một hàng, dài đến trước thang lầu.

Bậc thang từ từ sáng lên, là loại ánh sáng nhu hòa như sương sớm nắng mai.

“Mời.” Murdoch đi phía trước dẫn đường.

Mammon đột nhiên nói: “Đợi đã.”

Murdoch dừng bước, quay đầu cung kính nhìn hắn.

“Ta nghĩ anh bạn này cần một không gian độc lập.” Mammon chỉ vào Hybe.

Hybe bất an nhìn qua phía Metatron. Hắn không quên, đằng sau chón phù hoa này, tràn ngập những hiểm nguy rình rập.

Metatron nghi hoặc nhìn Mammon.

“Chúng ta cũng cần một chút không gian riêng tư.” Mammon mỉm cười, “Xin hãy yên tâm, cho dù địa ngục chưa bao giờ được tiếng nhân từ, nhưng nó không cần nghi ngờ vô cùng hiếu khách, hoàn toàn theo nghĩa đen.”

Murdoch không hé nửa lời xoay người dẫn Hybe quay lại. Thân là một quản gia Huyết tộc ưu tú, hắn phi thường hiểu rõ khi nào và làm chuyện gì thì dễ lấy lòng chủ nhân nhất.

Quá rõ ràng, lần này hắn lại làm đúng.

Mammon tự mình dẫn Metatron lên lầu, “Thứ này gọi là thang mây, là tác phẩm đoạt giải trong cuộc thi thiết kế kiến trúc nổi tiếng nhất ở địa ngục, đồng giải với nó còn có loại gạch ánh sao đêm bên dưới.”

Metatron cười nói: “Nghe ra phí rất nhiều tâm tư.”

“Tiền thưởng của cuộc thi là một vạn kim tệ.”

Metatron nói: “Đây là động lực không tồi.”

Mammon nói: “Tiền tài có sức hấp dẫn đơn giản mà bạo lực. Nó khiến người ta không thể nào cự tuyệt.”

Metatron không tiếp lời.

Phía cuối thang lầu là một gian thư phòng cực rộng.

Những quả đèn trắng lấy điểm chính giữa trần thư phòng làm tâm, xoay quanh trong bán kính mười thước.

Dưới ánh bạch quang, thấy rõ ba mặt vách tường toàn là giá sách. Tên sách trên giá đều là dùng chữ viết của địa ngục mà viết thành, cho dù tương tự với chữ viết trên thiên đường, nhưng Metatron chỉ có thể nhận ra vài chữ.

“Địa ngục kinh tình mười vạn năm?” Hắn thấp giọng thì thầm.

Mammon xòe tay.

Quyển sách kia liền tự động bay lại.

“Là một tuyển tập hài hước.” Hắn đưa cho Metatron.

Metatron đón nhận, mở ra trang đầu tiên.

Vẫn như cũ nhìn thấy những dòng chữ địa ngục cực kỳ nghèo nàn. Hắn đoán nghĩa từng chữ từng chữ, sau đó nhẹ giọng nói: “Lời giới thiệu giống như viết về một tình yêu bi kịch hơn.”

“Một tên quỷ đầu dê yêu đơn phương mười vạn năm không biết mệt mỏi?” Mammon mỉm cười, “Bọn họ không sống lâu như vậy. Tác giả quá thiếu kiến thức.”

Metatron nói: “Có lẽ tình yêu đem đến cho người ta sức mạnh thần kì.”

Mammon vuốt cằm: “Vậy ta chỉ có thể nói, nó rất không chịu chấp lực cho ta.”

Metatron xoay người, nhét quyển sách về vị trí ban đầu.

“Nếu, ta chỉ nói là nếu...” Mammon tư thế rất nhàn nhã, nhưng thanh âm lại có phần khản trương, “Nếu bây giờ ta ôm người từ sau lưng, người sẽ thế nào?”

“La lên sầm sỡ.” Metatron vừa dứt lời, hai tay Mammon đã vòng qua.

Có một làn hương thoang thoảng, là mùi tử la lan.

Mammon áp mặt vào vành tai hắn, khẽ cười nói: “La đi.”

Metatron cúi đầu nhìn vòng tay đang quấn quanh thắt lưng mình, nháy mắt đã di chuyển thân thể sang chiếc xích đu gần đó, chậm rãi ngồi xuống, cười nói: “Nếu người đi báo cáo công tác, ta ở đây chờ người.”

Mammon cố ý để một tay vẫn duy trì tư thế ôm eo, “Ta đột nhiên rất muốn biết, bộ dáng người mỉm cười sau lưng ta trông thế nào?”

Metatron nói: “Có lẽ ta sẽ lại la lên sầm sỡ.”

Mammon phì cười, vừa định nói gì đó, sắc mặt lại khẽ biến.

Đám đèn trắng trong thư phòng cứ nhiên từng quả từng quả rơi xuống, đáp ngay xung quanh hắn, rồi lăn khắp bốn phương tám hướng.

.....

Này là ám chỉ, người tới tâm tình không được tốt cho lắm thì phải?

Mammon cười khổ.

“Hy vọng gian phòng sơ sài này không làm người hiểu lầm đạo đãi khách của địa ngục.” Thanh âm quý phái như tiếng trời tựa hồ vang lên từ chân trời nào đó.

Metatron an tọa trên xích đu, mỉm cười nói: “Sự hạ mình của người thật khiến ta thụ sủng nhược kinh.”

.....

Trầm mặc nửa ngày.

Hai bên hiển nhiên đều muốn từ bỏ lối đối thoại hào nhoáng bóng bẩy này.

“Đã lâu không gặp.” Lucifer nhượng bộ trước.

Trong đôi mắt xanh thẳm của Metatron hiện lên một tia hồi ức, “Đã lâu không gặp.”

Hai câu “Đã lâu không gặp” này đích thực chạm trán nhau quá muộn, khoảng cách giữa chúng đâu chỉ vạn năm.

Mammon trong lòng nhói đau. Cho dù hắn ở ngay trước mặt mình, cơn đau vẫn chưa từng biến mất. Thậm chí còn có xu hướng lan rộng. Càng gần gũi, càng không với tới, mà càng không với tới, lại càng bất an.....

Đây là một sự tuần hoàn ác tính.

Nếu xem nó như một vụ kinh doanh, như vậy, không nghi ngờ gì nữa chính là một mối làm ăn mang tính phiêu lưu cực cao. Từ bỏ có lẽ là phương thức không lời không lỗ tốt nhất.

Đáng tiếc vụ kinh doanh này mang đến phúc lợi quá lớn, hấp dẫn hắn không thể không từng bước chìm sâu xuống, sa vào vũng lầy vô pháp thoát ra.

“Người rút cuộc cũng chịu rời khỏi Con thuyền Noah.” Lucifer như có chút cảm khái.

Mammon tâm niệm chột động. Metatron trước đó bởi vì chế tạo nhân giới tổn lực quá mức mới ở lại Con thuyền Noah tĩnh dưỡng. Tuy hắn cũng từng nghi hoặc, tại sao nhất định phải là Con thuyền Noah? Nhưng sau đó thánh chiến nổ ra, hắn sa đọa khỏi thiên đường, Metatron trở thành hồi ức hắn chỉ có thể mong nhớ nhưng không thể với tới, không bao giờ có thể dễ dàng chạm vào nữa. Hiện giờ nghe Lucifer nhắc lại, giống như còn có ẩn tình khác?

Metatron nói: “Không, có lẽ ta vẫn chưa rời nơi đó.”

Mammon mờ mịt. Hắn có thể khẳng định Metatron sớm tối bên hắn suốt mấy ngày qua là chân là thật, tuyệt đối không phải ảo ảnh. Vậy hắn chưa rời đi nghĩa là sao.....

Là tâm hắn sao?

Lucifer nói: “Địa ngục cũng không tồi.”

Mammon trong lòng căng thẳng. Không ngờ Lucifer cư nhiên đích thân đưa ra lời mời, thừa biết hắn không thể đáp ứng, nhưng tim vẫn nhin không được nhảy trật hai nhịp.

Metatron nói: “Thói quen là một chuyện đáng sợ.”

Lucifer nói: “Bỏ đi thói quen xấu cũng là một chuyện tốt.”

Metatron chỉ cười không đáp.

Lucifer chuyển đề tài: “Giới thứ mười có thích hợp để du lịch không?”

Mammon nói: “Nếu có thể có được năm tỷ kim tệ để đầu tư, ta cam đoan sau hai năm nó sẽ trở thành thánh địa của tuần trăng mật.”

Lucifer hỏi: “Tất cả thu nhập đều sung vào công quỹ?”

Mammon nghĩ nghĩ nói: “Chia năm năm.”

Lucifer từ tốn nói: “Xem ra giới thứ mười có chút phiền toái.”

Mammon nhướn mày.

“Bằng không ngươi sẽ không đưa ra tỷ lệ phân chia mạo hiểm này.” Lucifer thấu hiểu nói.

Mammon không hề xấu hổ vì bị vạch trần, “Giới thứ mười có vị Thần mới.”

“Thần?” Lucifer ngữ khí lạnh lùng.

Mammon ngân nga kể lại truyền thuyết về Shipley sáng thế.

“Shipley, thiên sứ tình thương.” Thanh âm Lucifer mang theo ý cười khe khẽ, “Theo lời của Michael, chính là gã thiên sứ sáu cánh lúc nào cũng thích bày ra bộ dáng ‘các ngươi đều có tội các ngươi thật đáng thương’ đi tới đi lui tấn bộ sau khi ăn xong đúng không.”

Trong đầu Mammon lập tức liên tưởng tới hình ảnh thế này ——

Mất rưng rưng, bụng phê, đi hai hàng.....

Hắn tự đáy lòng cảm thấy may mắn thay vì mình không được quen biết một vị thiên sứ như vậy.

Metatron nói: “Hắn mất tích rồi.”

Lucifer nói: “Giới thứ mười hình như không đủ khả năng để uy hiếp sự tồn tại của hắn.”

Metatron nói: “Chúng ta vẫn chưa hiểu biết đầy đủ về giới thứ mười.”

Mammon nói: “Bọn ta đã mang thành chủ của Chủ thành ở giới thứ mười về đây.”

Lucifer nói: “Giao cho Abaddon đi.”

Mammon nói: “Còn có một quả Trí tuệ.”

Lucifer nói: “Giao cho Beelzebub, hắn luôn có cách xử lý đồ ăn.”

Mammon gật đầu.

Lucifer quay lại nói với Metatron: “Hãy nhớ kỹ, cánh cổng địa ngục vĩnh viễn rộng mở với người.”

Metatron mỉm cười.

Ánh sáng dần dần phai nhạt.

Những quả cầu trắng một lần nữa bay lên.

Tất cả đều khôi phục lại bình thường.

Mammon từ ngăn tủ trên giá sách lấy ra một tấm chăn, nhẹ nhàng quàng lên người Metatron, “Người ngủ chút đi. Ta rót một ly sữa cho người.”

Metatron ngẩn ra, vài giây mới mơ màng nhớ lại, uống một ly sữa trước khi ngủ là thói quen từ rất lâu trước kia của hắn, chỉ là từ khi đến Con thuyền Noah, liền theo bản năng dần quên đi.

Hắn chậm rãi nằm xuống, xích đu theo tiết tấu một trước một sau mà dao động.

Mammon rất nhanh trở về, trong tay cầm một ly sữa, đưa tới trước mặt hắn.

Metatron rũ mi, nhìn thứ chất lỏng trắng ngà trong ly, ngửi khí đầy vẻ áy náy: “Đã lâu rồi ta không có ăn gì.”

27. Chương 10-1: Độc Dược (thượng)

Metatron đặt một nụ hôn dịu dàng trên trán hắn.

Thánh khiết đến không có bất kỳ tà niệm gì.

Mammon bất mãn, thuận thế ngẩng đầu, hôn lên chiếc cằm có đường cong ưu mỹ kia, sau đó nhanh nhẹn xoay người đi ra cửa.

“Giường rất rộng, đợi ta.”

Sữa sảng sảng trong ly.

Gợn từng vòng từng vòng sóng nhỏ.

Mammon thu tay, một hơi uống cạn, sau đó cúi đầu, dừng lại cách Metatron mười phân, thè lưỡi chậm rãi liếm liếm môi nói, “Rất tinh khiết.”

Metatron nói: “Người có thể thêm chút đường.”

Mammon nói: “Ta thích người thêm đường vào tim ta hơn.”

Metatron nói: “Tức là phải moi tim ra? Đối với thiên sứ mà nói, hình ảnh này quá máu me tàn nhẫn.”

Mammon nhìn môi hắn hé mở rồi khép lại, đôi mắt thâm trầm như mây đen trong đêm tối, thanh âm gần như nỉ non: “Ta lúc nào cũng chịu được.”

Bàn tay Metatron đặt trên đùi từ từ siết chặt, “Từ bỏ đi.” Hắn nghe thấy chính mình nói như thế.

Mammon nói: “Moi tim là dày vò, róc tim là đau đớn, không biết cái nào khó chịu hơn.”

“Có lẽ, sẽ từ từ nguội lạnh.” Metatron nói ra rồi, mới phát hiện những con chữ bật thốt đột ngột kia cứ nhiên lại yếu ớt vô lực như thế.

Đôi môi Mammon khẽ mấp máy, cuối cùng không có phản bác, mà hóa thành một nụ cười.

“Ta mang Hybe và quả Trí tuệ giao cho Abaddon cùng Beelzebub trước. Người cứ ở đây hảo hảo nghỉ ngơi.”
Hắn chỉ phía bên trái giá sách, “Đằng sau có một cái giường lớn, bất luận làm gì đều rất thoải mái, người có thể thử.”

Metatron nói: “Được.”

Mammon cúi người, đôi môi đã tới gần trán hắn, lại bị Metatron thuận tay kéo xuống.

Mắt thấy khoảng cách giữa hai ánh nhìn ngày càng gần, nhịp tim Mammon bắt giắc tăng tốc nhanh hơn.

Cho dù biết khả năng đó cực nhỏ, nhưng sự mong đợi không bao giờ nghe theo ý người mà biến mất.

Metatron đặt một nụ hôn dịu dàng trên trán hắn.

Thánh khiết đến không có bất kỳ tà niệm gì.

Mammon bắt mắt, thuận thế ngẩng đầu, hôn lên chiếc cằm có đường cong ưu mỹ kia, sau đó nhanh nhẹn xoay người đi ra cửa.

“Giường rất rộng, đợi ta.”

Chờ Mammon xuống lầu, Murdoch lập tức từ đại môn lướt tới, một giây cũng không chậm trễ.

“Chuẩn bị xe ngựa, ta phải dẫn Hybe ra ngoài.” Mammon vừa nói, bước chân cũng không ngừng, đi thẳng một mạch.

Đến khi hắn mở cửa, sang vỉa hè bên đường, xe ngựa từ trên cao lao xuống, vũng vàng dừng lại trước mặt hắn. Đằng sau, Hybe đang theo Murdoch đi ra. Mọi chuyện trước sau không quá một phút đồng hồ.

Hybe thấy Metatron vắng mặt, biểu tình không khỏi lộ chút kinh hoảng.

Mammon mỉm cười: “Yên tâm, tạm thời người sẽ không chết.”

Hybe thoáng trấn định, cúi đầu theo Mammon lên xe. Trên mảnh đất xa lạ này, Metatron đã trở thành thiên sứ duy nhất hắn có thể tin tưởng.

Đóng cửa, xe ngựa một lần nữa bay lên bầu trời.

Vẫn là cỗ xe đó, vẫn là không gian đó, nhưng thiếu đi Metatron, chẳng những không rộng hơn, trái lại còn có vẻ chật hẹp.

Hybe đặt hai tay trước bụng, cố gắng không nhìn tới Mammon.

“Địa ngục thế nào?” Mammon lơ đãng hỏi.

Hybe dè dặt nói: “Rất đẹp.”

Thật ra từ “đẹp” tuyệt không đủ để hình dung địa ngục trong mắt hắn. Những nơi tầm mắt hắn có thể phóng tới, đều vô cùng xa hoa. Tầm mắt được mở mang, khiến quan niệm thẩm mỹ triệt để bị phá vỡ, hắn không biết liệu mình còn có thể quay lại Chủ thành hay không, hắn chỉ biết, cho dù có trở về, nơi hắn từng xem là cả thế giới cũng đã hoàn toàn sụp đổ trong lòng hắn.

“Vị Thần mà các người nói, lợi hại lắm sao?” Hắn hỏi.

“Lợi hại là một từ quá nông cạn.” Mammon nói, “Khi chúng ta nhấc tới người, thường thích dùng ‘không gì không làm được’ hoặc là ‘toàn trí toàn năng’ để hình dung hơn.”

“Không gì làm không được?” Hybe đột nhiên cười khẽ, “Trong mắt các người, bọn ta là gì?”

Mammon nói: “Ta cũng không biết. Thật ra, trước khi đến đó, ta hoàn toàn mù tịt về giới thứ mười.” Nếu biết sớm hơn, giới thứ mười tuyệt đối không chỉ dừng lại ở trạng thái hiện tại.

Hybe lại nghĩ sang ý khác — vùng đất bị vứt bỏ. Cho dù trong lòng cực kỳ không muốn thừa nhận, nhưng hắn không thể phủ nhận, so với truyền thuyết của Shipley, sự thật trước mắt hắn càng đáng tin hơn nhiều. Thế giới mà bọn họ từng cho là duy nhất kỳ thực chỉ là U Linh giới bị chín giới còn lại vứt qua một bên.

“Ta vẫn sẽ không thừa nhận.” Hybe khế cắn răng.

Mammon nói: “Ta không ngại.”

Hybe sửng sốt, ngẩng đầu.

Mammon nói tiếp: “Ta chỉ để ý đến lợi ích của ta và địa ngục.”

Trong lòng Hybe nhất thời một trận rét run. Từ trong đôi mắt của đối phương, hắn không thấy hình ảnh mình, hắn chỉ thấy một núi..... tiền.

Xe ngựa đỗ lại trước tầng ba của một khối kiến trúc khổng lồ có bề ngoài trông như bánh ngọt.

Mammon nhìn đồng hồ, “Lúc này chắc hắn đang ăn cơm.”

Hybe từ sau khi tiến vào địa ngục đã hoàn toàn đánh mất khái niệm về thời gian, bởi vì sắc trời không hề theo thời gian mà nảy sinh bất kỳ biến hóa nào.

Mammon đi vào đại sảnh.

Đại sảnh mang hình hồ lô, một tên quỷ đầu dê đang ngồi bắt chéo chân canh giữ ở chỗ hõm của hồ lô, bán vé vào cửa. Thấy Mammon tiến lại, sắc mặt lập tức biến đổi, cuống quýt đứng lên nói: “Mammon đại nhân!”

Mammon nhướn mày hỏi: “Beelzebub đâu?”

Quỷ đầu dê nói: “Tể tướng đại nhân đang làm việc trên lầu.”

“Làm việc giữa một đồng đồ ăn ngon?” Mammon giễu cợt.

Quỷ đầu dê cười trừ.

“Ta vào tìm hắn.” Mammon đi lên trên.

Quỷ đầu dê không dám ngăn cản hắn, nhưng chặn Hybe lại, “Người vẫn chưa mua vé vào cửa.”

Hybe nhú mày. Không cần Mammon giải thích, hắn cũng nhìn ra được sinh vật trước mắt này rõ ràng thấp kém hơn mình. Ngạo khí thuộc về thiên sứ khiến ánh mắt hắn lập tức sắc bén hẳn lên.

Quỷ đầu dê hai chân nhũn ra, đang định rút lui có trật tự, chợt nghe Mammon thông thả nói: “Hắn là phạm nhân của ta. Giúp ta canh chừng hắn.”

“.....” Quỷ đầu dê trở mắt nhìn Mammon tiêu sái bước vào thang máy, sau đó rút rè quay đầu nhìn Hybe đang lạnh lùng trừng mắt với mình, cầm miếng bánh đầu tây trên bàn lên, cười gượng nói, “Có muốn vừa ăn vừa chờ không?”

Beelzebub không hề làm việc giữa một đồng đồ ăn —— hắn đang “làm việc” trước một đồng đồ ăn.

Đối với chuyện cửa đột nhiên bị đẩy ra, bóng dáng Mammon xuất hiện, hắn cũng không cảm thấy bất ngờ.

Một việc mà nếu đã xảy ra cả trăm vạn lần trong hàng vạn năm, có lẽ cho dù là ai cũng sẽ trở nên rất bình tĩnh đón nhận.

“Đi công tác về rồi sao?” Beelzebub nhét một miếng bánh hạnh nhân vào trong miệng.

Mammon ngồi xuống trước đồng đồ ăn kia, “Có thể nói như thế.”

Bởi vì đồ ăn chồng chất quá cao, cho nên bọn họ chỉ có thể giao tiếp với nhau qua núi đồ ăn này.

Beelzebub nói: “Xem ra không thuận lợi.”

Mammon ném quả Trí tuệ vòng qua núi đồ ăn cho hắn, “Mời người ăn.”

Beelzebub một tay tiếp nhận, đưa lên mũi ngửi ngửi, “Quả Trí tuệ?”

“Ân.”

Beelzebub nói: “Cây Trí tuệ ở thiên đường đã bị thiêu hủy.”

“Ân.” Thi thể vẫn còn được trưng bày trong kho hàng của hắn.

“Quả này rất tươi ngon.”

Mammon nói: “Từ giới thứ mười mang về.”

“Nga?” Beelzebub bị khơi gợi hứng thú.

Mammon nói tiếp: “Bất quá tất cả thiên sứ ăn quả Trí tuệ đều sẽ giảm thọ.”

“.....” Beelzebub lập tức duỗi thẳng cánh tay, tránh để quả Trí tuệ kia một giây bất cẩn chạm tới miệng mình.

“Ta muốn biết nguyên nhân.”

Beelzebub cười đến nghiêng răng, “Cho nên lấy ta làm vật thí nghiệm?”

Mammon vẻ mặt không chút hổ thẹn nói: “Đây là mệnh lệnh của Lucifer đại nhân.”

Beelzebub hừ lạnh một tiếng, một lần nữa đưa quả Trí tuệ lại gần mũi ngửi ngửi.

Mammon cách một núi đồ ăn cũng có thể đoán được biểu tình hẩn lúc này, hoàn toàn không có ý định đứng lên xem.

“Hình như, có chút không giống với quả Trí tuệ trong trí nhớ của ta.” Beelzebub lẩm bẩm nói. Ký ức về quả Trí tuệ thật sự quá xa xăm, khiến hẩn phi thường phí sức để lật lại.

Mammon nhướn mày: “Với số lượng quả Trí tuệ bị người ăn vụng mà nói, ta nghĩ trí nhớ hẩn phải ghi khắc rất sâu chứ.”

Năm đó quả Trí tuệ ở vườn địa đàng không bao giờ bị hư thối, nguyên nhân là luôn có một cái miệng không ngừng bảo chứng cho chúng được vĩnh viễn giữ lại khoảnh khắc thanh xuân tươi đẹp nhất. Cho nên nói, Adam và Eve thật ra rất vô tội.

Beelzebub đột nhiên đứng lên: “Không ổn, trên vỏ nó đã bị bôi một thứ gì đó.”

Tầm mắt Mammon theo hẩn ngược lên.

Beelzebub từ túi lý lấy ra một con dao nhỏ, lại tìm một tờ giấy bạc, sau đó điều luyện dùng dao gọt vỏ của quả Trí tuệ.

Mammon quan sát. Không bị rơi xuống mảnh nào.

Nhưng Beelzebub vô cùng trịnh trọng lấy giấy bạc gói lại, moi ra cái hộp quẹt hơi nhẹ xung quanh giấy bạc, qua một lát, mới tắt hộp quẹt, đặt giấy bạc lên bàn.

Mammon khê lay ngón tay, đầu ngón tay liền xuất hiện một đốm lửa, nhướn mày nói: “Ta vẫn luôn cho rằng chúng ta không cần tới hộp quẹt.”

Beelzebub nói: “Xưởng sản xuất hộp quẹt chính vì thế mà đóng cửa.”

Mammon nhún vai kiểu ‘không sao cả’. Đối với tài sản của người khác hẩn xưa nay chỉ có dòm ngó, không có thương hại.

Beelzebub mở lớp giấy bạc ra.

Trên vỏ vốn không có dấu tích gì, giờ lại xuất hiện những đốm đen li ti cực nhỏ.

Beelzebub sắc mặt trầm xuống, nói: “Cây Tử vong.”

28. Chương 10-2: Độc Dược (trung)

Kể từ lúc Beelzebub lấy giấy bạc ra, Mammon đã mơ hồ đoán được hẩn sắp làm gì, nhưng chân chính nghe thấy vẫn có phần chấn kinh.

“Cây Tử vong của Địa ngục?”

Beelzebub nói: “Có lẽ nơi khác cũng có.”

Nếu giới thứ mười có cây Trí tuệ, vậy có cả cây Tử vong cũng không quá kỳ quái.

Mammon nói: “Cây Tử vong ở địa ngục cũng giống như cây Sinh mệnh ở thiên đường, đều thuần là tự nhiên sinh thành, khác với cây Trí tuệ do Thần gieo trồng.”

Beelzebub hẹp mắt lại, “Ý người là, có kẻ trộm cây Tử vong ở địa ngục?”

Mammon nói: “Một phiến lá của cây Tử vong cũng có thể sử dụng rất lâu.”

Beelzebub nghĩ nghĩ nói: “Hơn nữa cây Tử vong sinh trưởng phi thường tươi tốt, cho dù thiếu mất một nhánh cũng sẽ không bị phát hiện.”

Hai người liếc nhìn nhau, đồng loạt đi ra ngoài.

Beelzebub thuận tay vợ lấy một túi bánh bích quy trên bàn, nhét vào trong ngực.

Tiến vào thang máy, Mammon nhìn túi bánh trong lòng hẩn, trêu chọc: “Người không sợ cứ như vậy mà ra ngoài, sẽ tổn hại hình tượng sao?” Điểm rắc rối nhất ở Beelzebub chính là hẩn rõ ràng rất tham ăn, nhưng cứ phải tỏ ra mình không hay ăn tạp, rõ ràng rất thích những thứ bốc mùi, nhưng vẫn khẳng khẳng bảo vệ hình tượng mình mỗi ngày đều tắm rửa đến thơm ngào ngát. Mà điều không thể tưởng tượng được nhất chính là, tội danh của hẩn cửu giới đều biết, nhưng hẩn lại có thể tự thôi miên bản thân rằng đó là một bí mật.

Thang máy “ding” một tiếng mở ra.

Mammon bước ra trước, Beelzebub đi theo sau.

Đang mắt to trừng mắt nhỏ với Hybe, quỹ đầu dê nhìn thấy bọn họ lập tức đứng lên, tươi cười nịnh nọt: “Tể tướng đại nhân, Mammon đại nhân.”

Beelzebub bước qua, túi bánh bích quy trong tay đã biến mất.

Mammon nhìn Hybe, mỉm cười nói: “Hẩn có đối đãi tử tế với người không?”

Một câu mặc danh kỳ diệu.

Quỹ đầu dê tròn mắt nhìn Hybe, nghĩ thầm, ngay cả bánh dâu tây ta yêu nhất cũng đưa cho người, làm gì có chỗ nào không tử tế.

Nhưng Hybe rất ư vong ân phụ nghĩa nói một câu, “Không tốt.”

“Nga?” Mammon nhướn mày.

Hybe nói: “Không có ghé dựa.”

Quỹ đầu dê đột nhiên sức nhớ, thảo nào mình cứ phải ngược nhìn Hybe. Bán vé quá lâu, cũng quên tuốt hẩn vốn không phải trời sinh lùn hơn người khác, mà là bởi vì dưới móng hẩn có cái ghế ngồi. Hẩn bày ra vẻ mặt đờ đẫn, có xung động muốn gào khóc âm lên. Nếu chuyện đó có thể vãn hồi chút ấn tượng tốt đẹp cho mình, hẩn sẽ không chút do dự mà làm ngay. Đáng tiếc hẩn quá hiểu rõ, nơi này là địa ngục. Lòng thương hại là một thứ xa xỉ ở đây.

Ngoài dự liệu, Mammon quay đầu cười tủm tỉm nhìn hẩn, “Làm tốt lắm.”

Quỹ đầu dê, Hybe: “.....”

Xe ngựa một lần nữa xuất phát, nhưng không có hướng xuống tầng dưới, mà trực tiếp bay thẳng lên trên.

Beelzebub đánh giá Hybe từ trên xuống dưới, “Hẩn là ai vậy?”

Mammon nói: “Hybe. Thành chủ của Chủ thành ở giới thứ mười.”

Hybe cảm thấy mình giống như một món hàng trên giá, bị khách hàng cùng người bán bình phẩm từ đầu tới cuối.

Beelzebub nói: “Hẩn có biết không?”

Mammon hiểu hẩn hỏi về độc Tử vong trên quả Trí tuệ, nói: “Chắc có.”

Beelzebub nói: “Định đi đâu?”

“Giao hẩn cho Abaddon.”

Beelzebub lôi túi bánh quy ra, nhét từng mẩu từng mẩu vào miệng.

Hybe hiếu kỳ nhìn hắn, dường như không thể tưởng tượng được một nam tử có bề ngoài chừng chạc như thể cứ nhiên ăn bánh hình động vật đủ màu sắc, hơn nữa còn cắn đầu và tứ chi của động vật trước, mới nuốt toàn thân nó vào bụng.

Mammon nhin không được cười hỏi: “Bị nhìn như vậy, không cảm thấy gì sao?” Hình tượng này của Beelzebub bọn họ đều đã quen rồi, bất quá trước mặt người ngoài vẫn là lần đầu tiên.

Beelzebub nói: “Nếu đã sắp giao cho Abaddon, thì cũng đâu có sao nữa.”

Hybe sắc mặt căng thẳng. Hắn không biết Abaddon là ai, nhưng trước mắt xem ra, có lẽ là vai phản diện.

Mammon chột lên tiếng: “Ta đã nói với ngươi chưa nhĩ.....”

“Chuyện gì?”

“Hắn thích hưởng thụ hình phạt và đau đớn.”

Sắc mặt Beelzebub có chút cổ quái.

Hybe càng rúc vào một góc trong xe. Lần đầu tiên phát hiện điểm đặc thù của thân thể mình, hắn cũng từng chán nản, từng thống hận, từng ức chế. Nhưng dục vọng trước giờ luôn càng kiềm nén thì càng mãnh liệt. Có lần hắn đã lâm vào khuynh hướng cuồng nhiệt muốn tự ngược, nếu không phải ngay lúc đó Julian xuất hiện..... có lẽ hắn đã sớm tự hủy mình dưới cơn xúc động này.

Hắn vĩnh viễn ghi nhớ thiếu niên xinh đẹp kia tắm mình trong nắng, từng bước đi đến gần mình. Làn da trắng nõn như sữa, ánh mắt ngời sáng như sao, sau lưng là bốn phiến cánh.....

Bốn cánh?!

Đồng tử hắn đột nhiên co lại.

Lúc đó ở trung tâm giải trí tất cả đều rất hỗn loạn, đến mức hắn chỉ thấy lông vũ trên cánh Julian bị vấy sạch, mà không để ý tới sau lưng hắn lúc ấy là bốn phiến cánh!

Sao lại thế được?

Hắn rõ ràng, hắn rõ ràng.....

Beelzebub cùng Mammon bàng quan nhìn sắc mặt Hybe dần tái nhợt, giống như những người đứng trên bờ bàng quan nhìn một kẻ sắp chết đuối không ngừng giãy dụa trong nước.

“Ngươi có phải.....” Hybe nhìn về phía Mammon.

Mammon lập tức lộ ra nụ cười hòa ái.

Nhưng nụ cười của hắn hiệu quả hiển nhiên thua xa Metatron. Bởi vì, Hybe vừa nhìn đến nụ cười kia, liền rung mình một cái, tự động nuốt xuống những lời định nói ban nãy.

Beelzebub nói: “Tóm lại giao cho Abaddon là tốt nhất.”

Mammon không có ý kiến.

Trên nền trời đêm, một quãng sáng trong vắt như sương mai.

Thân ảnh Abaddon và Asmondeus không ngừng biến ảo trong quãng sáng, thể trận giằng co kịch liệt.

Beelzebub thấy Mammon chuẩn bị mở cửa xe, nghi hoặc nói: “Trước giờ ngươi luôn thích chờ bọn hắn phân thắng bại.”

Mammon đáp: “Cùng một kết cục xem quá nhiều lần cũng sẽ nhàm chán.”

“Vậy sao?” Beelzebub tuy không thỏa mãn lắm với câu trả lời này, nhưng cũng chẳng buồn truy cứu nữa.

Lúc Mammon ra ngoài tiện tay xách Hybe đi theo.

Thân ảnh của Abaddon và Asmondeus nháy mắt tách ra.

“Gì nữa đây?” Abaddon hỏi, ngữ khí rất không tốt.

Mammon ngân giọng: “Tiền của người.....”

“..... Ngài có việc gì?” Abaddon chuyển sang bộ mặt tươi cười tương đối ôn hòa.

Mammon ném Hybe qua.

Abaddon mở miệng đón lấy.

Hybe hoảng sợ đến một thân mồ hôi lạnh. Hắn không có cánh, nếu bị rơi xuống, chắc chắn phải chết không cần nghi ngờ.

Mammon nói: “Lucifer đại nhân muốn người tra khảo hắn.”

“Tra khảo cái gì?” Abaddon túm cổ áo Hybe, lật qua lật lại nhìn nhìn hỏi: “Thiên sứ bị gãy cánh?”

Mammon nói: “Tất cả những gì hắn biết.”

Abaddon nhú mày: “Bao gồm cả những tri thức cơ bản như một cộng một bằng hai?”

Mammon nhún vai nói: “Nếu hắn thật sự biết, cũng tra luôn đi.”

Trên trán Abaddon hoa lệ lóe lên ba đường hắc tuyến, “Tốt xấu gì cũng phải có phạm vi chứ?”

“Hắn đến từ giới thứ mười, trước mắt vẫn đang là lão đại của giới thứ mười.” Mammon lời ít ý nhiều giải thích xong, xoay người bay về xe ngựa.

Trước khi đóng cửa, hắn mơ hồ nghe thấy Abaddon hỏi: “Giới thứ mười ai đánh nhau lợi hại nhất?” Quay đầu lại, vừa vặn bắt gặp Hybe bị Abaddon xách cổ áo lắc qua lắc lại trong không trung, sắc mặt xanh mét.

“Lucifer đại nhân quả nhiên rất biết dùng người.” Mammon hài lòng đóng cửa.

Cây Tử vong được gieo trồng bên dưới dòng thác máu.

Cho dù sống ở địa ngục suốt bao năm qua, Beelzebub và Mammon vẫn như cũ cực kỳ chán ghét con thác toàn máu với máu này.

Máu loãng quanh năm không cạn từ trên cao tuôn xuống, rơi vào hồ máu sâu không đáy. Vô số oan hồn ác hồn giãy dụa gào thét trong hồ.

Mammon và Beelzebub giang cánh, lơ lửng trên đầu nguồn của thác máu.

“Một người trong chúng ta đi là được rồi.” Beelzebub nói.

Mammon nói: “Ta đợi người.”

“Giới thứ mười không liên quan đến ta.”

“Nơi này là địa ngục.”

Hai người im lặng nhìn nhau, không ai nhường ai.

Oan hồn dường như cảm nhận được sát khí cường đại tản mát từ trên người họ, lần lượt né tránh, mở ra một con đường.

Mammon nói: “Kỳ thực, người có thể xem nó như một bát tiết canh lợn cỡ lớn.”

“Cám ơn.” Beelzebub diện vô biểu tình, “Ta quyết định sau này từ bỏ món tiết canh.”

“Đi xuống thôi.” Mammon cúi người trước, lao xuống phía dưới.

Beelzebub do dự một hồi, vẫn theo sau.

Lúc tiến vào hồ máu, Mammon cùng Beelzebub liền phủ kết giới, máu loãng chỉ chảy bên ngoài kết giới. Ngay cả như vậy, bọn họ vẫn cảm thấy dạ dày mãnh liệt không khỏe.

Hồ máu rất sâu, gần như không thấy đáy.

Không biết qua bao lâu, oan hồn xung quanh rõ ràng đã bớt đi, Mammon cùng Beelzebub phóng ra khỏi đáy hồ, nhìn đến một cõi khác.

Máu đỏ trôi nổi bồng bềnh trên không, thay thế cho bầu trời.

Phía dưới cũng là mặt đất, nhưng rõ ràng khác hẳn với thành thị bên trên thác máu, nơi này âm trầm tối tăm, mang theo hơi thở tử vong dày đặc.

Beelzebub cau mày, bầu không khí ở nơi này làm hắn nhớ lại tình cảnh lúc mới đến địa ngục.

Đây tuyệt không phải hồi ức tốt đẹp gì.

“Cây Tử vong.” Mammon nhìn gốc đại thụ che trời sừng sững ngay chính giữa, cành lá xum xuê. Cho dù là ai cũng không thể tin được, cái cây thoát nhìn bình bình thường thường như vậy cư nhiên là cây Tử vong độc hại nhất địa ngục.

Beelzebub hỏi: “Người nhìn ra được gì không?”

Mammon đi một vòng quanh thân cây, trầm giọng nói: “Hắn từng tới.”

29. Chương 10-3: Độc Được (hạ)

“Ai?” Beelzebub hỏi.

Mammon nói: “Hắn dùng năng lực hắc ám.”

Năng lực hắc ám tương phản với năng lực thánh quang, là kỹ năng chỉ có thể có được sau khiọa lạc.

Phạm vi thu hẹp lại.

Beelzebub nhíu mày: “Năng lực hắc ám không phảiọa thiên sứ bình thường nào cũng có thể có được.”

Phạm vi lại thu hẹp thêm chút nữa.

Mammon nói: “Ít nhất người và ta đều có thể.”

Beelzebub nói: “Người hoài nghi ai?”

Mammon nói: “Chuyện này.....” Hắn cúi đầu nhìn chiếc nhẫn hắc tinh thạch trên ngón tay mình, bên trên từng điểm tinh quang như ẩn như hiện, duy nhất chướng mắt chính là hai vết nứt kia. Nhưng hắn nhìn chúng, khóe miệng lại nhin không được lộ ra một nụ cười.

“Người dùng đến hắc tinh thạch?” Beelzebub liếc mắt, cảm thấy nụ cười quỷ dị của hắn không đáng bình luận.

Mammon buông tay nói: “Còn gặp được một ông bạn già vô cùng bất ngờ.”

Beelzebub nheo mắt, nửa ngày hỏi: “Leviathan?” Theo như hắn biết, bảy đại ma vương ở địa ngục, trừ Mammon đi giới thứ mười, chỉ còn có Leviathan không rõ tung tích. Sở dĩ hắn để ý tới, là bởi vì đã rất lâu hắn không tìm thấy Leviathan trong những đợt bắt lính đi làm việc.

Mammon mỉm cười, cũng không bất ngờ khi hắn có thể đoán ra đáp án.

Beelzebub nói: “Sao hắn lại ở giới thứ mười?”

“Hơn nữa còn dùng kết giới để bảo hộ mình, tự giam cầm bản thân.” Mammon nói.

Beelzebub hứng thú, “Nghe ra rất đáng để tham quan.”

Ngoại trừ Lucifer tâm tư khó dò, các vị ma vương khác đều không có thiện cảm với Leviathan. Dù sao có ai lại thích một người bạn cứ suốt ngày bùng nguyên thau nước chanh phun điên cuồng sau lưng mình.

“Cho nên, người hoài nghi là hắn trộm nhánh cây Tử vong?”

Mammon nói: “Rất có khả năng. Leviathan, quả Trí tuệ, cây Tử vong. Người có thể ghép lại thành một câu chuyện thế nào?”

Beelzebub nói: “Leviathan đến giới thứ mười, đổ kị với thiên sứ ăn quả Trí tuệ, cho nên đã rải lên vỏ quả Trí tuệ bột lá cây Tử vong.”

Mammon vuốt cằm, “Nghe ra rất hợp lý.”

Beelzebub nói: “Nhưng tại sao hắn lại đến giới thứ mười?”

Bọn họ nhìn nhau, đều cảm thấy chuyện này có thể là một vấn đề, lại có thể không phải là vấn đề. Với một kẻ bụng dạ hẹp hòi như Leviathan mà nói, bất cứ lúc nào hắn cũng có thể vì bất cứ nguyên nhân nào có liên quan đến đổ kị mà xuất hiện ở bất cứ nơi nào ngoài dự liệu của mọi người.

Mammon nói: “Như vậy, kẻ bức bách hắn tự giam cầm mình, có lẽ là Shipley.”

Chỉ thiên sứ tình thương sáu cánh Shipley mới có thực lực buộc Leviathan không thể không tự vây khốn mình để bảo vệ bản thân.

Beelzebub nói: “Vấn đề kế tiếp hắn là, Shipley ở đâu?”

“Có lẽ,” Mammon chợt nảy ra một ý tưởng kỳ quái, “Shipley đã chết.”

Beelzebub nói: “Bởi vì thương tiếc Leviathan mà hồ thẹn tự sát?”

Mammon nói: “Nếu không phải đã chết, tại sao không vạch trần chân tướng quả Trí tuệ bị rải bột từ lá cây Tử vong?”

Beelzebub đột nhiên nói: “Không đúng.”

Mammon cũng phản ứng lại, “Cây Trí tuệ mỗi năm đều ra quả. Trừ phi có người không ngừng rải bột lá Tử vong lên đó, bằng không những quả mới sinh sẽ không có độc.”

Đối thoại tới đây, bọn họ dường như nhìn thấy cánh cửa thông đến chân tướng đang từ từ hé mở.

Beelzebub hỏi: “Phân phát quả Trí tuệ là ai?”

Mammon chậm rãi nói: “Hybe.”

Xe ngựa trở về tầng thứ ba của địa ngục, Beelzebub xuống xe, quay đầu nhìn Mammon: “Không đi gặp Abaddon?”

Mammon nhìn đồng hồ, “Ta muốn cho hắn thêm chút không gian.”

Beelzebub nói: “Hình như ngươi đang đua cùng thời gian.”

Mammon nhú mày nói: “Ta không thích bốn chữ này.” Vì sẽ khiến hắn liên tưởng tới một vị “bằng hữu” rất khó ưa cùng một ly rượu con gián phi thường làm người ta chán ghét.

Beelzebub cũng đã nghĩ ra được, cười nói: “Điều này cho thấy ngươi rất mong nhớ hắn.”

Mammon ngả người dựa ra sau, cửa thật mạnh đóng lại, bay lên tầng thứ hai.

Beelzebub đứng tại chỗ một lát, đột nhiên bay về phía tầng thứ bảy chỗ cung điện của Lucifer.

Cho dù chỉ mới xa rời không lâu, nhưng nỗi nhớ đã như thủy triều sắp nhấn chìm hắn.

Bất quá hắn không hề cảm thấy khổ sở, trên thực tế, hắn chẳng những không cảm thấy khổ sở, thậm chí còn rất hưởng thụ loại dày vỏ ngọt ngào trước khi được trùng phùng này.

Hắn đi đến trước khách sạn, thấy Murdoch vẫn đứng bất động ngay đại môn nghênh đón, trong lòng nhất thời dâng lên dự cảm bất hảo.

“Hắn đâu?” Mammon hạ giọng.

Murdoch nói: “Một mình ra ngoài rồi, ta không theo kịp tốc độ ngài ấy.”

Mammon rất muốn nổi đóa, nhưng biết hắn nói chính là sự thật. Nếu Metatron thật sự muốn rời khỏi, e rằng ngay cả mình cũng không đuổi kịp. Hắn đứng ngốc trên đường một hồi, đột nhiên xoay người, đi về con đường ban nãy.

Murdoch vẫn như trước đứng đợi tại chỗ, giống như hắn chỉ là một pho tượng không biết nhúc nhích.

Mammon lần này đi đường tắt, đầu ra trực tiếp là phố xá sầm uất ồn ào.

Sự xuất hiện của hắn khiến đám đông vốn đã điên cuồng càng điên cuồng thêm.

Hai ma nữ đồng loạt vươn cánh tay ngọc ngà ra câu lấy cổ hắn, thân thể ngay sau đó dán sát vào. Mammon có thể cảm nhận được bộ phận mềm mại nhất đầy đặn nhất trên thân thể hai nàng đang không ngừng cọ lên cọ xuống ngay cánh tay hắn.

Ánh mắt hắn lạnh đi, đang định mở miệng, chợt nghe thấy một giọng nói kiêu ngạo lạnh lạnh vang lên: “Các người đang làm gì đó!”

Hai ma nữ đồng loạt chấn động, không cam tâm nhìn Mammon, thấy hắn không có ý kiến, mới ngượng ngùng tách ra.

Yvonne dạt đám đông qua hai bên đi tới, nhiệt tình quần lấy cổ hắn, thành thạo áp sát thân hình cùng đôi môi đỏ mọng của mình.....

Bất quá ngay khoảnh khắc trước khi môi kề môi, Mammon vươn ngón tay chỉ lên trán nàng để đối phương dừng lại.

“Mammon?” Yvonne sửng sốt, sương mù thoáng chốc phủ lên đôi mắt sáng ngời. Nàng nhẹ nhàng dấu môi, hờn dỗi: “Chẳng lẽ chàng một chút cũng không nhớ ta sao?”

Xung quanh truyền đến tiếng huyền ảo.

Mammon không nói lời nào, chỉ tự tiểu phi tiểu quét mắt về phía bọn họ.

Con phố vốn đang chen chúc lập tức giải tán không còn một mống.

Chỉ còn lại một thân ảnh thánh khiết mỉm cười đứng cách đó không xa.

Mammon sống lưng chợt lạnh, một phen đẩy Yvonne ra, chỉnh chu lại cổ tay áo, nhẹ nhàng nắm lấy một bàn tay của nàng, nói: “Chúc mừng cô.”

Trên mặt Yvonne liền hiện nguyên dấu chấm hỏi.

“Nghe nói cô sắp trở thành vợ của Abaddon, mẹ kế của Poggi,” Mammon tươi cười hòa nhã, một người có chấp nhận đến đâu cũng không thể vạch trần được vẻ chân thành trong mắt hắn, “Thân là bạn của Abaddon, ta thật sự cảm thấy cao hứng từ tận đáy lòng.”

.....

Vợ của Abaddon?

Mẹ kế của Poggi?

Gương mặt Yvonne có chiều hướng méo mó.

Cho dù Abaddon cũng là một trong bảy đại ma vương của đại ngục, nhưng so với Mammon giàu sang phú quý, biết tình hiểu thú, Abaddon quả thực là một con bò tót chỉ biết đánh nhau! Còn Poggi nữa, với sức phá hoại cùng chứng tự kỷ thích chụp hình nude của hắn, chắc chắn chỉ có những kẻ đầu bị bò đá mới vọng tưởng trở thành mẹ kế hắn!

Mammon dùng khoe mắt trộm liếc Metatron, thấy hắn vẫn như cũ không có biểu tình gì, lập tức thu tay về, nói: “Abaddon ở ngay tầng thứ tư, cô đi tìm hắn đi.”

“Đợi đã.” Yvonne thấy hắn muốn đi, vội vọt lên, ôm cánh tay hắn, “Rốt cuộc chàng đang nói cái.....” Nàng còn chưa dứt lời, thân thể liền biến thành một đường parabol, mất hút sau con ngõ tắt.

Mammon cũng không quay đầu lại, thẳng tiến đến trước mặt Metatron, ôn nhu hỏi: “Người đi đâu thế? Tại sao không để Murdoch chuẩn bị xe?”

“Ta chỉ định tùy tiện đi dạo.” Metatron nói. Nếu Lucifer đã biết hắn đến đây, như vậy, hắn cũng không cần trốn trốn tránh tránh nữa.

Mammon hỏi: “Còn muốn dạo ở đâu nữa không? Ta đi với người.”

Metatron nói: “Ta muốn gặp Belia.”

Mammon vẫn giữ nguyên nụ cười, nhưng trong lòng đã đem Belia lật qua lật lại chà đạp cả chục lần, “Tại sao?”

Metatron nói: “Chỉ là có hơi nhớ hần.”

“Được, ta chuẩn bị xe.”

..... Chà đạp giày xéo thêm lần nữa!

Xe ngựa lướt đi trên không.

Nhìn thấy dưới ánh hào quang chiếu rọi, từng khối kiến trúc quen thuộc trên tầng thứ bảy kia, Metatron trong lòng nao nao, nửa ngày vẫn không nói lời nào.

Mammon nói: “Đây là phần ký ức thuộc về chúng ta. Cho dù nó đã trở thành quá khứ xa vời, nhưng chúng ta từ đầu tới cuối chưa từng vứt bỏ.”

Metatron nói: “Cũng có thể là tương lai. Người hần đã biết Isfel từng.....”

Mammon nói: “Lạnh lùng là tội sao?”

Metatron lặng lẽ ngậm miệng lại.

Lạnh lùng có lẽ là tội, có lẽ không phải tội, hoặc có lẽ, ngay cả Thần cũng không rõ.

30. Chương 11-1: Giúp Đỡ (thượng)

Belia xụ mặt nói: “Không được nhìn thấy người, một chút cũng không quen.”

Mammon một bên âm thầm ghi sổ lại câu này, một bên cười nhạo: “Vậy sao, một năm ngủ hết ba trăm sáu mươi bốn ngày, quả thật ngủ đến không quen, không thoải mái a.”

Nơi ở của Belia trông hệt như giáo đường.

Phía trước khối kiến trúc trắng ngà có một dãy đèn màu da cam, cho dù là dưới hào quang của Lucifer vẫn sáng lấp lánh như thế.

Metatron khẽ ngẩng đầu, vùng cổ lộ ra đường cong tuyệt đẹp, cặp mắt xanh biển nhìn về phía dãy đèn kia, mỉm cười thanh nhã, “Ta nhớ trước đây Belia rất hay bám lấy Lucifer.”

Mammon nhìn hần, phụ họa: “Bởi vì hào quang của Lucifer đại nhân chói lọi nhất.”

Metatron nói: “Ta vẫn luôn cho rằng hần sẽ ở lại thiên đường, ở lại nơi sáng nhất thế giới.”

Mammon nói: “Những nơi quá sáng, sẽ không nhìn rõ được hào quang. Ánh sáng xưa nay đều vì bóng tối mà tồn tại.”

Metatron thoáng động dung.

Mammon lại nói: “Giống như, Lucifer đại nhân ở thiên đường chỉ là ánh sao buổi ban mai, nhưng ở địa ngục, hần là mặt trời rực rỡ trong đêm tối.”

Trong mắt Metatron hiện lên một tia mơ hồ.

Đại môn của nhà Belia đã gần trong gang tấc.

Mammon tiến lên một bước, nhẹ nhàng gõ cửa.

Chỉ trong năm sáu phút sau, mới có đầy tớ quỳ đầu dè ra mở cửa, nhìn cặp mắt mông lung cùng khóe mắt ngân ngấn lệ của hần, Mammon vô cùng khẳng định hần vừa rời khỏi ổ chần. “Chủ nhân nhà người đâu?”

Quỷ đầu dê không chút hoang mang nói: “Hai ngày trước vừa rời giường, bây giờ chắc còn đang ngủ.”

Metatron bật cười: “Thế chừng nào hấn mới tỉnh dậy lần nữa?”

Quỷ đầu dê nhìn mái tóc vàng óng rực rỡ kia đến không chớp mắt, “Tính theo ghi chép thường ngày, đại khái phải năm sáu hôm nữa.”

Metatron nói: “Đứng lên hoạt động?”

“Không, rời giường rửa mặt đánh răng.” Quỷ đầu dê thấy Metatron vẻ mặt khó hiểu, bèn giải thích, “Đây là quy định nghiêm ngặt của Lucifer đại nhân.”

Metatron chớp chớp mắt. Dường như hấn không ngờ một thiên sứ lúc trước ở thiên đường chỉ thích ngủ nướng như Beria sau khi tới địa ngục cư nhiên lại sa đọa triệt để như vậy.

Mammon cảm thấy thập phần chướng mắt khi tên quỷ đầu dê này cứ lâu lâu lại ngấm nhìn Metatron, “Đi gọi hấn dậy đi.”

Quỷ đầu dê do dự.

“Gần đây ta đang cân nhắc có nên đề nghị Beelzebub bắt tất cả đầy tớ ở các cung điện đi trưng binh nhập ngũ hết không.” Mammon khoan thai nói.

Quỷ đầu dê lập tức vắt giò chạy vào trong.

Metatron kinh ngạc nói: “Ta còn ngỡ quỷ đầu dê được xem là một trong những chủng tộc hiếu chiến nhất địa ngục.”

“Đại đa số đều như vậy.” Mammon nhìn theo hướng quỷ đầu dê rời đi, “Cho đến khi bọn họ vào cung điện của Belia.” Sau khi tiếp xúc với Belia, kẻ vẫn có thể duy trì cẩn mẫn không bị tiêm nhiễm thói lười biếng của hấn e rằng không được bao nhiêu.

Metatron chậm rãi thả bộ, để có thể chừa một khoảng thời gian đủ cho Belia rời giường.

Nhưng hấn hiển nhiên đã đánh giá thấp tốc độ của mình, đánh giá cao lòng hổ thẹn của Belia. Khi bọn hấn đến trước cửa phòng ngủ Belia, vừa lúc nghe được tiếng trở mình trên giường của hấn.

Knock knock.

Mammon cung tay, gõ nhẹ hai cái lên cánh cửa rộng mở của phòng ngủ.

Belia hé mắt trái, nhìn quỷ đầu dê đang khom lưng với mình, hỏi: “Là Lucifer đại nhân sao?”

Quỷ đầu dê lắc đầu.

Belia yên tâm nhắm mắt lại.

“Là ta.” Metatron nhẹ giọng nói.

Belia nhướn mắt phải, “Hình như ta nghe thấy tiếng của Metatron, là ảo giác của ta sao?”

Quỷ đầu dê không biết nên trả lời thế nào. Hấn căn bản có biết Metatron là ai đâu.

“Nhất định là ảo giác của ta.” Belia lẩm bẩm, mắt phải một lần nữa nhắm lại.

Một luồng sáng êm dịu phủ lên da thịt hấn, ôn nhu như nắng mai.

Belia vẫn nhắm chặt mắt nhú mày nói: “Địa ngục không có nắng.”

Quỷ đầu dê dựa người vào thành giường, hai tay núp lấy một góc cái gối, dùng một động tác tự cho là thập phần bí ẩn để vờ về nó.

“Nhưng thiên đường có.” Metatron đứng bên đầu giường hấn, cúi người, ngữ khí nhỏ nhẹ như đang dỗ dành một đứa trẻ.

Mammon rất muốn giơ chân giẫm nát cái giường này.

“Thiên đường cách ta quá xa.” Belia nói xong, đột nhiên mở to hai mắt, “Nhưng địa ngục cũng không có ai nói câu này.”

Metatron vươn ngón tay, nhẹ nhàng chọt chọt vào má hấn, “Không có thật sao?”

“Meta!” Hai mắt Belia đột nhiên trừng lớn, sững sốt nhìn hấn, sau đó nhảy dựng lên, mãnh liệt nhào vào người Metatron.

Metatron theo bản năng ôm lấy hấn.

“Meta, đúng là người rồi!” Hấn vùi đầu vào cổ Metatron, liều mạng hít thở mùi hương quen thuộc trong ký ức.

“Hình như người vẫn chưa đánh răng thì phải?” Mammon đứng một bên lạnh lùng nhắc nhở.

Belia dè dặt ngẩng đầu, khuôn mặt đỏ bừng như con tôm luộc.

Metatron nhẹ nhàng buông hấn ra.

Quý đầu dê lập tức nói: “Xin Belia đại nhân cứ nằm đó, ta lập tức chuẩn bị bàn chải và kem giúp ngài đánh răng.”

“.....” Belia cúi đầu chuẩn bị tìm một cái hồ để chui xuống. Cho dù mọi người ở địa ngục đều quá rõ thói quen của hấn, thậm chí đã lưu truyền tới giới khác, nhưng hấn không bao giờ muốn mình cư nhiên mất mặt trước Metatron. “Ta đi đánh răng.”

Metatron chột cảm thấy đôi tay nhẹ hẫng, Belia đã lướt ra ngoài như một cơn gió.

Quý đầu dê không ngờ ngay cả Lucifer đại nhân cũng không tài nào lay chuyển được thói quen sinh hoạt của Belia, nhưng nam tử tóc vàng xa lạ này..... nga, là mỹ nam tóc vàng, lại dễ dàng giải quyết như thế, không khỏi nhìn trộm thêm mấy lần.

Nụ cười của Mammon càng lúc càng nguy hiểm.

Quý đầu dê bị trừng đến lạnh cả sống lưng, càng không dám nhìn tới hấn.

Bầu không khí giăng co quý đệ này kéo dài chừng một phút đồng hồ, Mammon rốt cuộc mở miệng: “Belia có lẽ đang cần người trợ giúp.....”

Không đợi âm cuối của hấn ngân xong, thân hình quý đầu dê đã lao ra khỏi cửa.

Mammon nói: “Xem ra, Belia và đầy tớ của hấn cũng có thể hành động khá nhanh.”

Metatron đi một vòng trong phòng, tiện tay giúp Belia xếp chăn lại.

Mammon nhìn đến hai mắt một trận nóng lên, vô thanh vô tức tìm một góc ngồi xuống.

Belia rất nhanh trở về, hưng phấn chạy đến bên cạnh Metatron không ngừng tả xung hữu đột, “Meta, người rồi Con thuyền Noah rồi sao? Sao người tới đây? Có phải đến thăm ta không? Người sẽ ở lại chứ? À, sao người lại đi chung với Mammon?”

Mammon nhướn mày nói: “Bọn ta đi chung từ, lâu, rồi.”

Belia ngay cả khóe mắt cũng không ngó ngang tới hấn, chỉ trực tiếp dán vào Metatron.

Metatron xoa đầu hấn, “Người muốn ta trả lời câu nào trước?”

Belia chẳng chút nghĩ ngợi: “Người sẽ ở lại chứ?”

Metatron nói: “Người cũng có thể đến thăm ta.”

Thần thái trong mắt Belia lập tức ảm đạm, “Vậy người sẽ ở đây bao lâu?”

Mammon khoanh tay: “Có lẽ ngắn hơn một chút so với người tưởng tượng.”

Belia kinh ngạc nhìn về phía hấn, “Người làm gì cứ nhắm vào ta mà chằm chọc vậy?”

Mammon buông tay: “Ta ăn ngay nói thẳng.”

Belia tỏ vẻ đáng thương nhìn về phía Metatron.

Metatron hỏi: “Ồ địa ngục có quen không?”

Belia xụ mặt nói: “Không được nhìn thấy người, một chút cũng không quen.”

Mammon một bên âm thầm ghi sổ lại câu này, một bên cười nhạo: “Vậy sao, một năm ngủ hết ba trăm sáu mươi bốn ngày, quả thật ngủ đến không quen, không thoải mái a.”

Belia liếc xéo hân.

Mammon tiếp tục trưng ra nụ cười giả tạo.

“Đả đảo thiên sứ..... Đả đảo thiên sứ..... Tiến công thiên đường... Tiến công thiên đường.....”

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng ca như sấm, khiến tầng bảy vốn rất an ninh thoáng chốc huyền não hân lên.

Mammon đối diện với ánh mắt hết – nói của Metatron, xấu hổ giải thích: “Là Địa ngục anh dừng chiến ca, hiện tại dùng làm chuông báo động, nhất định là đã xảy ra chuyện gì rồi.” Hân nói xong mở cửa sổ, bay ra ngoài.

Metatron và Belia nhìn nhau.

Belia nhỏ giọng nói: “Có phải người lén lút đến đây không, ta sẽ che giấu người!”

Metatron nghĩ, cho dù hân không hề lén lút đột nhập, nghe thấy tiếng ca như thế, cũng sẽ ngượng ngùng giang cánh bay đi.

Mammon một mạch bay đến tầng năm, liền phát hiện Abaddon đang giằng co cùng Poggi giữa không trung.

Hybe bị Poggi túm gáy, trái lại giống như con gà con quắp một con điều hâu.

Abaddon đang mắng ầm lên: “Tên hỗn đản nhà người! Suốt ngày cứ mang phiền phức đến cho lão tử! Hiện tại ta lấy thân phận lão ba ra lệnh người, lập tức thả người cho ta!”

“Kháo!” Poggi y hệt một tên nhãi lưu manh, thành thạo quay qua một bên phỉ nhổ mấy ngụm nước miếng, mắng ngược lại: “Đồ dâm tặc!”

Abaddon bị mắng đến đực mắt ra.

Mammon cũng nghe đến ngơ ngẩn.

Cả đời này Abaddon từng bị rất nhiều người mắng, dùng đủ loại ngôn ngữ, nhưng từ “dâm tặc” có đặc tính như vậy vẫn là mới lần đầu được sử dụng.

“Dâm..... tặc?” Abaddon trở vào mũi mình, “Người khăng định là đang nói ta?”

Poggi cật lực gật đầu.

Abaddon quay đầu nhìn về phía Asmondeus đang đứng cách đó không xa, ngoắc ngoắc.

Asmondeus phối hợp bay qua.

Abaddon chỉ vào mũi Asmondeus, nghi hoặc hỏi: “Người khăng định không phải đang nói hân?”

Asmondeus rất vô tội, thật ủy khuất.

Poggi lắc đầu, sau đó đưa ngón tay, quét quét bên trái.

Ngón tay Abaddon phối hợp nhích qua một chút.

Poggi lại phẩy phẩy đầu.

Abaddon lại nhích thêm chút nữa.

Poggi gật gật đầu.

Abaddon nhìn hướng ngón tay đang chỉ ——

Không sai, là chính hắn.

“Thằng nhóc này người ngựa mông rồi phải không! Dám nói lão tử dâm tặc?!” Abaddon nổi trận lôi đình, bầu trời mơ hồ có tiếng sấm rền vang.

Poggi nói: “Nể tình ông là cha ta, chỉ cần ông thừa nhận mình là dâm tặc, còn phải cam đoan chỉ có lần này, lần sau không dám nữa, ta sẽ tha thứ cho ông.”

“Người tha thứ.....” Mái tóc đỏ rực của Abaddon dựng đứng như cả rừng dừa san sát, “Ta rốt cuộc đã gian dâm hồi nào?”

Poggi xách cổ áo Hybe, nhẹ nhàng hươu qua hươu lại, nhướn mày nói: “Chẳng lẽ ông còn muốn phủ nhận, không phải ban nãy ông vừa cường bạo hắn sao?”

“Ta, cường, bạo, hắn?” Mái tóc của Abaddon đang có chiều hướng thoát ly khỏi da đầu mà bay tấp lên trên.

Beelzebub chạy tới, nghe đến đây, rất chịu khó nhịu mày, “Tuy rằng nói, đây là loại hình phạt hợp pháp tốc hành ngược thân lại ngược tâm, có điều ta vẫn thấy thiếu đi một chút mỹ cảm.”

Abaddon rốt cuộc bạo phát, “Kháo! Ta chỉ dùng nắm đấm thui vào bụng hắn một cái nhẹ mà thôi, ta làm sao ngờ được hắn lại đột nhiên nằm xuống đất tự vuốt ve mình hưng phấn mà rên rĩ?”

Mammon nghĩ đã đến lúc mình nên ra mặt, “Theo hiểu biết của ta về Abaddon và Hybe, ta cảm thấy độ tin cậy trong lời nói của Abaddon là năm mươi một phần trăm, của Poggi là bốn mươi chín phần trăm.”

31. Chương 11-2: Giúp Đỡ (trung)

Mammon nghĩ đã đến lúc mình nên ra mặt, “Theo hiểu biết của ta về Abaddon và Hybe, ta cảm thấy độ tin cậy trong lời nói của Abaddon là năm mươi một phần trăm, của Poggi là bốn mươi chín phần trăm.”

Abaddon cãi giện: “Tại sao chỉ hơn kém nhau có hai phần trăm?”

Mammon nói: “Đó là thắng lợi mang tính mấu chốt.”

Abaddon thỏa mãn, quay đầu hừ lạnh với Poggi: “Xem đi, rốt cuộc vẫn là ta nói đúng.”

Poggi nghĩ nghĩ, lại hươu hươu Hybe: “Uy, có đúng như lời ông ta nói không?”

Hybe bị lắc đến khó chịu, hai mắt trợn trắng, hoàn toàn một bộ dạng muốn nôn mà nôn không được.

Poggi nói: “Người đừng sợ ông ta, có ta làm chỗ dựa cho người.”

Hybe miễn cưỡng ngược mắt: “Nếu ta nói phải, người sẽ thế nào?”

“Đánh ông ta!” Poggi không chút do dự nói.

“Người..... dựa vào đâu?” Hybe nhìn cánh tay cùng cặp chân nhỏ nhắn của hắn, nhưng khí thế thật sự có thừa.

“Dựa vào ta là con của ông.” Poggi dương dương tự đắc.

Hybe thất vọng. Hắn nghe thấy tiếng sấm trong không trung càng ngày càng gần, biết đã đến lúc nói ra chân tướng, chỉ u ám thở dài, “Không phải lỗi của hắn.”

Poggi tỏ vẻ không tin, “Nhưng bộ dáng người lúc nãy rõ ràng y hệt như bị làm chuyện ấy.”

Hybe xấu hổ cúi đầu.

Mammon bay đến bên cạnh Abaddon, “Hỏi ra được câu nào chưa?”

“Ta chỉ mới đánh một quyền, hắn liền rên rĩ gần mười phút. Người nói xem?” Abaddon tức giận.

Mammon vỗ vỗ vai hắn, “Người luôn có cách ứng phó mà.”

Abaddon dùng trông trắng mắt để biểu thị sự khinh bỉ của mình đối với những lời này.

Belia ôm Metatron bay tới.

Mammon xông lên, ngón tay nhẹ nhàng đáp trên vai Belia, tự tiểu phi tiểu nói: “Cám ơn người.”

“A?” Belia chợt cảm thấy bả vai hơi đau, cánh tay không tự chủ được buông ra, chỉ trong nháy mắt, Metatron đã được Mammon đón lấy.

Metatron nhàn nhạt nói: “Hình như người chưa hỏi ý kiến của ta.”

Mammon nói: “Ta lúc nào cũng hết mực yêu thương Beria.”

Belia đứng thẳng hai hàng mày tỏ vẻ hoài nghi.

Mammon mặt không đổi sắc tiếp tục nói: “Cho nên, loại việc nặng nhọc này để ta gánh vác thì tốt hơn.” Trong lòng hắn đang hối hận muốn chết. Nên sớm nghĩ ra phúc lợi kiểu này chứ, trước đó tại sao lại đi dùng xe ngựa? Vô duyên vô cớ mất đi bao nhiêu cơ hội tốt tiếp cận hắn!

Metatron suy nghĩ một lát nói: “Ta không ngại dùng cánh mình tự bay.”

Mammon tràn đầy chính nghĩa: “Đừng nghĩ như thế. Địa ngục có rất nhiều kẻ bại hoại.”

Belia, Abaddon, Asmodeus, Beelzebub, Poggi: “.....”

Mammon hồn nhiên không phát hiện câu nói của mình đã động chạm tới chư vị xung quanh, ôm Metatron bay đến vị trí tương đối cách xa bọn họ, một mình hưởng thụ thế giới của hai người.

Beelzebub vội ho một tiếng nói: “Nếu không có việc gì nữa, vậy cứ tiếp tục làm chuyện của mình thôi.”

Abaddon bay đến trước mặt Poggi, đưa tay, “Trả cho ta.”

“Không trả.” Hybe lại bị lắc một hồi.

Tóc Abaddon lại có chiều hướng thoát ly khỏi da đầu.

Poggi nói: “Trừ phi ông cho ta bao vây kiểm chứng.”

Đuôi mày Abaddon gần như dựng lên, “Một mình người, làm sao bao vây?”

Poggi nghiêm mặt nói: “Ta sẽ khiến ông cảm thấy, có vô số ta đang nhìn ông chằm chằm, giám sát ông!”

Abaddon túm lấy Hybe ném sang Asmodeus, sau đó xách Poggi lên bắt đầu đánh đòn.

Poggi một bên bị đét mông một bên bắt măn oán giận nói: “Lại trò này. Chán chết được.”

Beelzebub liếc nhìn Metatron, ý vị sâu xa, nhưng không nói gì cả, chỉ xoay người rời đi.

Poggi tựa hồ lúc này mới phát hiện, đột nhiên kêu to, “A! Metatron!”

Hắn vừa ré lên, Abaddon, Asmodeus đều nhìn lại.

Mammon nhanh nhẹn xoay người, chỉ để lại bóng lưng hoàn hảo của hắn cho họ.

Belia tức tốc đuổi theo, “Trả Meta lại cho ta!”

Lần này Mammon không dừng lại trước cửa nhà Belia, mà dừng lại trước cửa nhà mình. Cho dù bảy đại ma vương đều có nhà ở tầng khác, nhưng đó là biệt thự riêng, nhà chính của bọn họ đều ở tầng thứ bảy.

Metatron nhìn khối kiến trúc trước mắt giống hệt như ký ức của mình, duy chỉ thiếu ánh mặt trời rực rỡ, mỉm cười nói: “Người vẫn thích phong cách này?”

Mammon nói: “Ta đâu có quên, kiểu mái nhà này là người đích thân lựa chọn.”

Metatron nói: “..... Đây là phong cách mái thống nhất ban đầu của quần thể kiến trúc kia.”

Mammon nói: “Nga, nhưng phong cách mái nhà vẫn là do người định hình.” Tuy rằng hắn cảm thấy kiểu mái nhà này khi kết hợp với chính thể kiến trúc, có điểm quỷ dị.

Metatron: “.....” Bỏ đi, tiếng xấu này..... Gabriel vẫn phải mang vác.

“Ta dẫn người vào xem. Tuy không có ánh nắng của thiên đường, nhưng ta đã cố gắng dùng những thứ khác để bù đắp.” Mammon đang định tiến vào trong, chợt nghe Metatron nói, “Đám người Thạch Phi Hiệp có lẽ cũng sắp về rồi.”

Mammon khựng lại, nói: “Nhưng Hybe vẫn chưa thẩm tra xong.”

Metatron nói: “Ta về Con thuyền Noah chờ.”

Mammon quay đầu lại, “Có một phát hiện ta còn chưa nói với người.”

Metatron im lặng đợi hần.

Mammon đành phải nói: “Trên quả Trí tuệ có lá cây Tử vong.”

Metatron sững sờ, lập tức cau mày nói: “Đây là nguyên nhân tuổi thọ của thiên sứ có trí tuệ ở giới thứ mười lại ngắn như vậy?” Thiên sứ là chủng tộc đặc biệt, miễn dịch với đại đa số độc tố.

Mammon nói: “Hiện vẫn đang điều tra.”

Metatron nói: “Nếu có kết quả, người có thể báo cho Isfel biết. Hần sẽ chuyển lời đến ta.”

“Chuyển lời?” Lớp mặt nạ điềm tĩnh trên mặt Mammon rớt cuộc tan vỡ, “Người sẽ không xuống nữa?”

Metatron nói: “Ta đã ra ngoài quá lâu rồi.”

“Không lâu, một chút cũng không lâu. Sinh mệnh của thiên sứ là vĩnh hằng!”

Metatron nói: “Sinh mệnh vĩnh hằng của thiên sứ là do Thần ban cho.” Hần thấy Mammon mở miệng định phản bác, bèn phủ đầu, “Đọa thiên sứ cũng vậy, cho dù sa đọa, ở trong lòng Thần, các người vẫn như cũ là những đứa con mà người yêu thương.”

Mammon đột nhiên ngậm miệng lại.

Ngay cả khi đã đọa lạc, hần chưa từng nghĩ phải ở trong lòng phỉ báng đáng tối cao của cửu giới.

“Nếu đã như vậy, tại sao không tự do mà sa đọa?” Mammon hỏi.

Metatron nói: “Người vẫn yêu thương những đứa con, nhưng không có nghĩa người sẽ không vì con của mình mà đau lòng. Cho dù là vậy, người cũng không bao giờ nói ra.”

Mammon nói: “Đau lòng?” Hần chợt nhớ tới tội lạnh lòng của Isfel, không cho là đúng.

Metatron tựa hồ nhìn thấu suy nghĩ của hần, ôn hòa nói: “Lạnh lòng như Isfel cũng sẽ vì Thạch Phi Hiệp mà cảm nhận được ôn tình, hướng chi..... đúng không?” Những chữ bị lược đi ở giữa hần dùng âm cuối ngân dài để bù lại. Nhưng Mammon vẫn hiểu được ý tứ của hần.

“Đây là nguyên nhân người kiên trì?” Hần hỏi.

Metatron nhíu mày, dường như cũng rất mơ hồ, “Có lẽ, là vậy.”

Mammon từ từ trầm tĩnh lại, nói: “Ta đưa người về.”

“Không cần.” Metatron đột nhiên triển khai sáu cánh, mỉm cười nói, “Thật ra, địa ngục cũng không có nhiều kẻ bại hoại lắm.” Hai chân hần đã rời mặt đất, mái tóc vàng óng tung bay giữa không trung.

Mammon trong lòng đột nhiên đau xót.

Bóng dáng xinh đẹp nhưng càng lúc càng xa xăm kia không phải lần đầu hần nhìn thấy, nhưng có lẽ, đây là lần cuối cùng.

Belia đến chậm một bước, lúc hần tới, Mammon vẫn còn đứng ngẩn tại chỗ.

“Vừa rồi hình như ta nhìn thấy Meta bay lên.” Belia nói, “Ta đuổi theo một hồi, mất dấu.”

Mammon trầm mặc nửa ngày, nói: “Hần bay có ổn không?”

“.....” Câu hỏi gì thế này? Sáu phiến cánh làm sao có thể bay không ổn? Bất quá Belia cảm nhận được tâm tình hẩn không tốt lắm, nên vẫn ngoan ngoãn trả lời, “Cực ổn. Ta nghĩ, cho dù có bị thứ gì đó va phải cũng không rớt xuống đâu.”

“Không rớt xuống?” Mammon thở dài.

Belia thật sự bị dọa, “Có phải là, kinh tế địa ngục gặp vấn đề không?”

Mammon liếc hẩn.

Belia nói: “Bằng không còn có gì có thể khiến người thở dài?”

“Có.”

Belia tò mò hỏi: “Là cái gì?”

“Trí tưởng tượng phong phú và lòng hiếu kỳ sung mãn của người.”

Belia thấy hẩn xoay người bỏ đi, nhin không được la lên từ đằng sau: “Người đi đâu vậy?”

“Cung điện của Lucifer đại nhân?”

“Để làm gì?”

“.....”

“Chẳng lẽ nền kinh tế của địa ngục xảy ra vấn đề thật sao?”

“.....” Bóng lưng Mammon càng lúc càng nhỏ.

“Vậy lương tháng còn được phát không? Đây tớ cũng phải ăn cơm đó.”

“.....” Bóng dáng đã hoàn toàn biến mất.

Tốc độ của Metatron rất nhanh, thế nên cho dù có công dân nào của địa ngục nhìn thấy sáu phiến cánh màu trắng bay lượn của thiên sứ, nhưng sau khi dụi mắt, sẽ ý thức được, vừa rồi chỉ là ảo giác quỷ dị của mình.

Thiên sứ và dọa thiên sứ rất hiếm khi đánh nhau ở địa ngục hoặc thiên đường. Điều này xuất phát từ sự tôn trọng dành cho đối phương, cho nên không muốn hủy hoại những thành phố mà đối phương đã vất vả gây dựng. Đồng thời, cũng bảo hộ cho thành thị của mình. Bởi vì sau mỗi lần đại chiến, muốn quét sạch mớ lông vũ đen trắng hỗn loạn kia cũng đã là một công việc mệt chết được —— đây là kinh nghiệm quý giá được đúc kết sau khi thiên đường địa ngục đại chiến năm mươi hồi.

Về đến Con thuyền Noah, đám người Thạch Phi Hiệp quả nhiên đã quay lại, hơn nữa còn thu hoạch đầy ắp.

Metatron vừa mới tiến vào khu tiền sảnh, liền thấy Thạch Phi Hiệp mặc nguyên bộ đồ ông già Noel lao ra, “Hoan nghênh trở về.”

Metatron kinh ngạc: “Nhân giới vừa qua lễ Giáng Sinh sao?”

“Không, là ngày quốc tế thiếu nhi.” Thạch Phi Hiệp buông tay nói, “Người cũng biết đó, thời gian ở nhân giới thật sự trôi qua rất chậm.” Chạm đến mức khiến hẩn muốn tự sát cho xong. Đặc biệt là hẩn đợi suốt một năm khó khăn lắm mới được gặp Tony, chỉ đổi lại đối phương dùng thái độ chán ghét nói: “A, người lại tới nữa!” Cho nên, trước khi đi, hẩn đã để lại một đoạn cho Tony. Hy vọng hẩn chưa từng đọc Thần điều hiệp lữ, bởi vì đoạn này là trích từ trong đó ra.

Metatron hỏi: “Vậy bộ đồ này để mặc vào ngày quốc tế thiếu nhi?”

Thạch Phi Hiệp lắc đầu: “Không, đây là đồ mặc cho Giáng Sinh.”

Metatron: “.....”

Thạch Phi Hiệp nhún vai nói: “Nhưng ta tìm không ra bộ nào thích hợp hơn để mặc vào ngày quốc tế thiếu nhi. Ta vốn có một cái quần yếm, bất quá, bị Horton cướp mất rồi. Tuy ta rất muốn mượn lại để mặc một ngày, nhưng ta đã suy ngẫm về độ dài của nó, đại khái nó chỉ có thể làm quần đi biển.”

“..... Nga.” Metatron ánh mắt không biết nên nói gì.

“Người không hỏi ta tại sao lại muốn mừng ngày quốc tế thiếu nhi?”

Metatron ôn hòa hỏi: “Tại sao người lại mừng ngày quốc tế thiếu nhi?”

“Bởi vì rảnh quá.”

“..... Nga.”

Thạch Phi Hiệp nói: “Người còn câu hỏi nào khác không?”

Metatron lắc đầu.

“Vậy thì tốt, thời gian cũng không còn sớm nữa.” Thạch Phi Hiệp chỉ ra sau lưng hắn, “Xe đón người tới rồi.”

Metatron quay đầu lại.

Một cỗ xe ngựa từ trong bóng đêm phóng tới.

Dưới ánh đèn của Con thuyền Noah, viên kim cương to kinh dị trên nóc xe tản mát ra ánh sáng bảy màu lấp lánh như ảo mộng.

32. Chương 11-3: Giúp Đỡ (hạ)

Cửa xe rộng mở.

Mammon bước ra. Bộ vest màu tím sẫm cỡ lớn, áo sơ mi xám nhạt bên trong.

Tuy rằng màu sắc thanh đậm hơn trước kia rất nhiều, nhưng trong mắt Thạch Phi Hiệp, hắn vẫn như cũ là tay trùm tư bản thích khoe khoang. Cho dù lúc này thoát nhìn hắn có chút khấn trương.

Isfel dường như đã ngầm đồng ý với sự xuất hiện của hắn.

Mammon xuyên qua kết giới đáp xuống mặt đất.

Thạch Phi Hiệp sức nhớ, lúc hắn vừa tới Con thuyền Noah từng được huấn luyện, chẳng hạn, thấy khách đến phải kiểm tra giấy tờ của họ trước, để bảo đảm họ đều ở trọ hợp pháp. Nhưng ngoài lần bị đánh lên trước đó ra, hắn cũng không còn thấy thứ được gọi là giấy tờ nữa, ngay cả giấy tờ giả cũng chẳng có.

Mỗi vị khách đến đều mang bộ dáng ‘khuôn mặt ta chính là giấy tờ tốt nhất’.

Mammon đương nhiên không biết cội lòng Thạch Phi Hiệp đang ngổn ngang trăm mối tơ vò, giờ khắc này, trong đáy mắt lẫn đáy lòng hắn đều chỉ có thể dung chứa một mình Metatron mà thôi.

“Ta tới đón người.” Hắn nói.

Metatron nhìn hắn, vẫn không nhúc nhích.

“Hybe đã cung khai.” Mammon nói, “Là Shipley.”

Metatron ngẩn ra, không dám tin nhìn hắn, “Tại sao?”

Mammon nói: “Không biết. Có lẽ, đây là điều Thần hy vọng chúng ta tìm hiểu.”

Metatron thoáng nhíu mày.

Mammon trong lòng đau xót, bàn tay nhịn không được vươn ra, nhưng nửa đường dừng lại, búng tách một cái, tiếp đó mỉm cười ‘không sao cả’, nói: “Người có thể lựa chọn không tin, ta chuẩn bị đi giới thứ mười một chuyến nữa, nếu người muốn tham gia..... ta sẽ rất hoan nghênh.”

Thạch Phi Hiệp đứng một bên xen vào: “Không ở lại một đêm rồi hẵng đi?”

Mammon nói: “Ta chạy đua với thời gian.”

Thạch Phi Hiệp khước miệng co giật, “Đồng nghiệp ở địa ngục quả nhiên sống trong từng phút giây a.”

Mammon không đếm xỉa tới lời châm chọc của hắn, trực tiếp xoay người, trở về xe ngựa, đóng cửa lại.

Cho dù là vậy, xe vẫn đỗ ở nơi này.

“Thế nào?” Abaddon hỏi.

Mammon nhàn nhạt nói: “Không biết.”

Abaddon nhắc nhở: “Nói dối chung quy không thể lâu dài.”

Mammon ánh mắt lay động, nhưng rất nhanh khôi phục về bình tĩnh: “Nếu bị vạch trần, vậy kẻ nói dối chính là Hybe.”

Abaddon nói: “Hắn suýt nữa tự sát luôn, ngươi còn không chịu buông tha cho hắn?”

Mammon nói: “Hình như ngươi mới là kẻ bức hắn tự sát.”

Abaddon không hề có vẻ xấu hổ, “Chứ không thì làm sao đây? Chẳng lẽ ta tự sát để uy hiếp hắn?”

Mammon nhún vai từ chối cho ý kiến, tâm tư lại bay đến thiên sứ vẫn còn đứng ở tiền sảnh, không biết đang nghĩ gì kia.

“Người có từng lường trước hậu quả nếu lời nói dối bị vạch trần không?” Metatron có ôn hòa đến đâu, thì cũng là thiên sứ sáu cánh. Lỡ để hắn biết Mammon dựng chuyện lung tung về bạn cũ của mình — nếu Shipley thật sự là bạn hắn, như vậy hắn hẳn sẽ thật sự nổi giận, hậu quả có thể sẽ thật sự rất nghiêm trọng.

“Không có.” Mammon lắc đầu, “Ta bất chấp mọi hậu quả.”

Abaddon bị khí phách trong câu nói nhẹ nhàng băng quơ này của hắn gây sốc.

“Nếu phương thức chính thống vô dụng, vậy thì dùng cách không chính thống.” Mammon nhìn ngón tay của mình, trên đó đeo một chiếc nhẫn hắc tinh thạch mới, “Nếu chân thành vô dụng, vậy thì dùng lời nói dối. Thậm chí không từ thủ đoạn, ta cũng phải giữ hắn ở bên mình. Dù sao cũng đã sa đoạ rồi, vậy cứ sa đoạ triệt để thêm chút nữa.”

Abaddon nhìn hắn, bị làn sương nơi đáy mắt hắn làm cho chấn kinh, nửa ngày, mới vận cái cổ cứng ngắc sang hướng khác, lập tức kêu lên: “A, hắn đến kia!”

Mammon ngẩng đầu, diện vô biểu tình, chỉ là nắm tay từ từ siết chặt.

Cửa xe mở ra.

Mammon mỉm cười nói: “Ta đợi được ngươi rồi.”

Metatron nhìn hắn, nghiêm túc nói: “Là Shipley thật sao?”

Mammon nói: “Ta cũng không muốn là thật.”

Metatron cup mắt.

“Ta thích có bạn hữu mạnh mẽ, không thích kẻ địch cường đại.” Mammon vươn tay, bày tư thế mời vào.

Metatron cúi người, bước lên xe.

Mammon thông thả thu về bàn tay bị phớt lờ.

Cửa một lần nữa khép lại, xe ngựa quay đầu mà đi.

Thạch Phi Hiệp đứng ngay tiền sảnh, vẫn luôn dõi theo cho đến khi xe ngựa đã hoàn toàn lặn vào bóng đêm, mới lẩm bẩm: “Lần sau có thể khai thác nghiệp vụ cảng, cho dù đỗ lại cũng phải thu phí!”

Xe ngựa vẫn duy trì độ an tĩnh nhất định.

Abaddon mấy lần định mở miệng, nhưng đều cảm thấy những lời sắp sửa thốt ra có vẻ hơi ồn ào, nhin không được nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ đến cuối cùng, cũng hết nhớ mình rốt cuộc đang nghĩ chuyện gì nữa.

Mammon dựa vào lưng ghế, lẳng lặng nhìn Metatron. Dường như chỉ một động tác giản đơn như vậy, cứ thế kiên trì suốt ngàn vạn năm.

Còn Metatron kể từ lúc lên xe, không hề thay đổi tư thế, vẫn ngồi ngay ngắn nhìn về phía trước.

Điều duy nhất đáng ăn mừng của Abaddon lúc này chính là một mình một ghế, cho nên có thể linh hoạt cử động, không cần đặt mình cố định ngay trước mặt hắn.

“Ta đến hỗ trợ.” Hắn cảm thấy cần phải trình bày lập trường của mình.

Metatron khẽ mỉm cười.

.....

Đề tài nói chuyện lại lâm vào ngõ cụt.

Bên ngoài là một màu đen không đổi.

Abaddon nhìn đồng hồ, “Sắp đến giới thứ mười chưa?”

Metatron đột nhiên nói: “Gọi hắn vào đi.”

“Ai?” Abaddon nghi hoặc.

Mammon quay đầu nhìn về phía đuôi xe.

Abaddon dường như đã phát giác, đột nhiên đẩy cửa xông ra ngoài, một lát sau, lôi theo Poggi vào trong.

“Sao ngươi lại theo tới đây?” Abaddon trừng lớn hai mắt.

Poggi không đếm xỉa hắn, mà chỉ nhìn chằm chằm Metatron: “Sao ngươi biết ta ở đây?”

Metatron nói: “Có thể giải thích là, nhờ sự nhạy cảm của thiên sứ đối với dọa thiên sứ.”

Mammon bắt chéo chân, khoan thai nói: “Ta cũng là dọa thiên sứ, ta tuyệt không ngại ngươi nhạy cảm với ta hơn chút nữa.”

Metatron không đáp lời.

Abaddon vung tay, thật mạnh đập xuống, bốp bốp đánh vào mông Poggi.

Poggi nằm sấp không thoải mái, vặn vẹo thắt lưng, đổi sang tư thế dễ chịu hơn. “Lần nào cũng đánh mông, một chút sáng kiến cũng không có.”

Abaddon trừng hắn, “Vậy ngươi muốn ta đánh ngươi ở đâu?”

Poggi nghĩ nghĩ, đứng lên, cởi giày, sau đó đưa chân qua, “Bóp chân đi.”

“..... Ta bẻ gãy nó!” Abaddon siết lấy ngón chân hắn.

Poggi nhún vai nói: “Cứ tự nhiên, dù sao cũng là của ta chứ không phải của ông. Ông đâu có đau.”

Abaddon hết bẻ được nữa.

Poggi lăm lăm mang giày lại, tự động ngồi vào chỗ đối diện Metatron, chớp chớp mắt nhìn hắn.

Metatron mỉm cười hỏi: “Ngươi tới làm gì?”

Abaddon vênh tai, rõ ràng thèm nghe muốn chết, nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ khinh thường không quan tâm.

“Du lịch a.” Poggi nói, “Cửu giới ta đi hết cả rồi, chẳng có gì thú vị. Trước đó định đến giới thứ mười, nhưng không ai dám làm hướng dẫn viên, khó khăn lắm mới đợi được các ngươi mở tour, ta đương nhiên phải đặt một vé.”

Abaddon hừ lạnh: “Ngươi cho rằng giới thứ mười là nơi nào. Du lịch? Hừ, tay chân tí hon của ngươi không bị kẻ khác đem đi du lịch là may lắm rồi.”

Poggi nói: “Hạ thấp con mình thì vĩ đại lắm sao? Có bản lĩnh ông trở ngay mũi Lucifer hô to một tiếng, ngươi là đồ tay chân tí hon!”

Sắc mặt Abaddon trở thành màu tía, “Lucifer đại nhân có chỗ nào tí hon?!”

“Nếu không thì Isfel?”

“.....”

“Nếu không thì Metatron?” Poggi đá lông nheo.

Abaddon lại bị khơi lửa giận, nhin không được nhìn về phía Metatron.

Mammon lạnh nhạt bàng quan.

Metatron cười nói: “Phải, ta là đồ tay chân tí hon.”

Poggi buồn bực: “Người không thể có khí chất một chút nào sao?”

“Tay chân tí hon cũng đâu phải lời để mắng người.” Metatron nói.

Poggi nói: “Nga, vậy người khác mắng người ngu ngốc, đần độn, người cũng chịu?”

“Hỗn láo! Ngồi yên cho ta.” Abaddon nói xong, kéo Poggi vào lòng, ánh mắt dè dặt nhìn Mammon.

Mammon từ ngăn tủ lấy ra nước trái cây, đưa cho Poggi, “Ngon lắm đấy.”

Abaddon lo lắng tiếp nhận, “Người không có bỏ thuốc độc gì trong đó chứ?”

“Cây Tử vong.”

Abaddon ném trở về.

“Là không có khả năng.” Mammon ném lại cho Poggi.

Poggi phớt lờ ám chỉ của lão ba, một hơi uống hết nửa ly, sau đó khoái chí nhìn Metatron nói: “Người vẫn chưa trả lời câu hỏi vừa rồi của ta.”

“.....” Abaddon bóp trán.

Metatron nói: “Người cảm thấy ta là tên ngốc sao?”

Poggi bị hỏi cho nghẹn họng. Hắn đương nhiên không nghĩ Metatron là tên ngốc, nhưng trả lời như vậy khác nào tự tát vào mồm mình vì nó đi ngược lại câu hỏi trước đó.

Metatron nói: “Ta không cảm thấy ta là một tên ngốc. Nếu ta đã không nghĩ vậy, thì cần gì phải để ý người khác nghĩ thế nào?”

Mammon hỏi: “Nếu người đó là Thần thì sao?”

Metatron nói: “Từ ‘nếu’ này đang dùng để giả thiết về những tình huống có thể xảy ra.”

Mammon nhướn mày.

“Tới giới thứ mười chưa?” Abaddon hỏi trong bóng tối.

Mammon nói: “Lần trước tới, bên ngoài giới thứ mười có một cỗ lực bài xích cực mạnh.”

Abaddon nói: “Vậy là vẫn chưa tới?”

Metatron đẩy cửa, trong tay ngưng tụ một quả cầu ánh sáng..... chỉ to cỡ quả bóng bàn, nhưng chói mắt lạ thường.

Abaddon nói: “Người định dùng nó để chiếu sáng cái gì?”

Metatron nói: “Đáng lẽ nó còn to hơn gấp mười lần thế này.” Nhưng lại bị chèn ép.

“Xem ra đã tới rồi.” Mammon cũng nhảy xuống xe, vật chất hắc ám vô hình vô trạng, nhưng có thể cách trở ánh sáng — một trong những thứ độc quyền của giới thứ mười.

Hắn tiện tay ném ra một đốm lửa — lửa tham lam.

Lửa từng chút một nuốt chửng hắc ám, bốn bề tuy vẫn là bóng tối, nhưng cuối cùng đã có thể nhìn rõ mặt của đối phương.

Metatron lại dùng quả cầu ánh sáng, quả cầu đã to bằng quả bóng đá.

Abaddon kinh ngạc: “Đây là thứ gì? Thật quá mức quỷ dị.”

Poggi nói: “Quá rõ ràng, nó dùng để đối phó ánh sáng.”

Ánh sáng?

Mammon và Metatron nhìn nhau, trong lòng đều thoáng chấn động.

Một trong những năng lực mạnh nhất của thiên sứ chính là năng lực thánh quang.

“Để ta thử xem.” Metatron nói.

Abaddon cùng Poggi từ trong xe ló đầu ra.

Metatron chỉ dùng một phần mười linh lực, xuất ra thánh quang năng.

Ánh sáng cực mãnh liệt vừa lóe lên liền biến mất.

Abaddon và Poggi đều cảm thấy hai mắt đau rát, nhưng bốn bề rất nhanh khôi phục lại bóng tối.

Metatron quay sang Mammon lắc đầu.

Quả nhiên là để đối phó với ánh sáng sao? Bởi vì vật chất trong bóng đêm cách trở, năng lực thánh quang cũng bị ngăn chặn!

Metatron nhìn đôi tay đã hơi đỏ lên, im lặng không nói gì. Năng lực thánh quang của hắn có lẽ không chỉ bị chặn, mà còn bởi vì uy thế không thể xuyên thấu, dội ngược trở về. May là hắn dùng lực không nhiều lắm, hơn nữa trước khi có dự cảm bất lành, đã nhanh chóng thu hồi năng lực, bằng không..... Hậu quả thật khôn lường.

Mammon đột nhiên nói: “Đây là dùng để đối phó bên trong, hay bên ngoài?”

Khoảng bóng tối này ở trên con đường duy nhất thông đến giới thứ mười, dường như là lá chắn, lại dường như là nhà giam.

Metatron nhớ tới cái chết khó hiểu trong mảnh hắc ám này của Casamia và những thiên sứ khác, phát hiện núi băng vốn được cho là đã được khám phá một phần tựa hồ còn lớn hơn nhiều so với hắn tưởng tượng.

33. Chương 12-1: Lạc Đường (thượng)

Poggi không kiên nhẫn nhìn lửa tham lam từng chút một lan rộng, “Màn tiệc nướng này phải cử hành tới chừng nào?”

Abaddon nói: “Chúng ta có thể xuyên qua loại hắc ám này mà, vậy thì cứ xuyên qua đi.”

Mammon nói: “Nhưng ta không biết phương hướng chính xác.”

Abaddon sửng sốt: “Không phải các ngươi đã tới đây một lần rồi sao?”

Mammon nói: “Lần trước không phải thế này.”

“Chứ lần trước thế nào?”

“Chúng ta gặp sa mạc trước, sau đó là lửa tham lam, nước, cuối cùng mới là bóng tối.”

Abaddon nhíu mày: “Cho nên bây giờ là đảo lại?”

Metatron nói: “Cũng có thể là một nơi khác.”

Một nơi khác?

Mammon nhíu mày nói: “Ý ngươi là, giới thứ mười đang chuyển động.” Những kẻ tới giới thứ mười trước đó là người lùn, tinh linh, titan, người sói đều gặp phải những cảnh tượng khác nhau. Có kẻ gặp sa mạc

trước, có kẻ gặp nước hoặc lửa trước, chỉ có người sói là gặp bóng tối trước. Bọn họ bởi vì vào ra giới thứ mười không gặp bất cứ xáo trộn này cho nên đã xem nhẹ vấn đề này.

Metatron nói: “Có thể là theo chu kỳ.”

Mammon trầm mặc.

Abaddon nói: “Vậy giờ chúng ta nên làm gì đây? Đi tiếp? Hay trở ra rồi tiến vào lần nữa? Hay là ở lại đây chờ nó đột nhiên biến thành sa mạc?”

Poggi nói: “Loại vấn đề này chẳng lẽ ông không thể tự mình giải đáp sao?”

Abaddon cả giận: “Kháo. Người thông minh thì người có kế sách gì nói thử xem!”

Poggi bĩu môi: “Hừ. Vấn đề đơn giản như vậy cần gì phải thông minh hay không thông minh. Dù sao cũng đâu biết đáp án chính xác, thì cứ lần lượt thử từng cái là xong. Chung quy cũng sẽ có cái đúng.”

Abaddon vốn đang gân cổ chuẩn bị mắng hấn, nhưng nghe xong, lại cảm thấy rất có lý, không khỏi nhìn về phía Mammon và Metatron.

“Đi tiếp?” Mammon quay sang Metatron trưng cầu ý kiến.

Metatron gật đầu.

Vì thế đoàn người lại ngồi vào xe ngựa, tiếp tục lữ hành.

Đề phòng lạc đường trong bóng đêm, bốn người vừa đi vừa ghi nhớ phương hướng đại khái.

Poggi nói: “Ta nhớ trước kia từng đọc trong sách rằng, đi đường trong rừng rậm và sa mạc, người cứ tưởng người đi theo đường thẳng, nhưng thật ra con đường người đi là đường vòng.”

Abaddon vò đầu hấn, “Người có thể nói dễ hiểu một chút không?”

Poggi hất tay hấn ra, “Ta đang định giảng mà!”

Abaddon hừ lạnh: “Người giảng đi.”

“Ta nghiên cứu rồi phát hiện, sở dĩ những người đó không đi được theo đường thẳng, là bởi vì.....” Hấn cố ý gieo lòng hiếu kỳ với mọi người. Đáng tiếc không ai cổ động, hấn đành phải tự nói tiếp, “Bọn họ đều có cặp chân xoắn ốc. Ban nãy ta đã xem qua, ngựa của chúng ta coi như chân thẳng, cho nên không cần phải lo.”

“.....” Cho nên lần này bọn họ có thể đi ra ngoài hay không phải dựa vào đôi chân có đủ thẳng hay không?

Xe ngựa lại duy trì sự im lặng vừa phải.

Không biết đi mất bao lâu, bóng tối từ đầu tới cuối vẫn bao quanh xe ngựa, lửa tham lam đã sớm bị đẩy lùi.

Abaddon mất kiên nhẫn: “Liệu có phải căn bản không có tận cùng?”

Poggi nói: “Ông nghĩ giới thứ mười có bao nhiêu lớn?”

Abaddon nghẹn họng, nhìn Metatron và Mammon, “Giới thứ mười rốt cuộc rộng lớn cỡ nào?”

Metatron nói: “Cấu trúc của giới thứ mười không giống thiên đường địa ngục, mà giống nhân giới, tinh linh giới hơn. Lúc đó chúng ta rất nhanh đã tìm đến Chủ thành, cho nên không thăm dò những nơi khác.” Hiện tại nghĩ lại, đây đúng là thất sách.

Mammon nói: “Nếu là giới thứ mười, vậy nhất định có biên giới.”

Poggi nói: “Rủi nó là tuần hoàn thì sao?”

Mammon nhướn mày: “Không phải người đã nói, ngựa của ta không có chân xoắn ốc?”

Poggi: “.....”

Ước chừng lại đi thêm ba tiếng đồng hồ.

Lòng nhẩn nại của Abaddon đã bay sạch. Hắn thụi một quyền xuống băng ghế mình đang ngồi, “Nếu có kẻ địch thì hay biết mấy! Lão tử nhất định đánh cho hắn bầm dập.”

“Nếu kẻ địch là Isfel thì sao?” Poggi liếc hắn.

Abaddon nói: “Hắn không bao giờ làm những chuyện nhảm chán như vậy.”

Poggi hừ lạnh khinh thường.

Metatron đột nhiên nhìn xoáy vào Mammon: “Không phải người đã nói, kẻ địch là Shipley sao?”

Abaddon da mặt căng thẳng, cánh tay vô thức ôm chặt Poggi, để phòng hắn lại nói những lời không nên nói, còn mình có thể ngăn cản kịp thời.

Poggi chỉ chun mũi với hành động này của hắn, sau đó làm ra vẻ người lớn bắt chéo chân phải lên chân trái, trắng trợn nhìn hai người họ.

Mammon mặt không biến sắc, “Đúng vậy. Trước mắt quan trọng nhất là tìm ra hắn.”

Metatron vẫn chăm chú nhìn hắn, “Ta muốn nói chuyện riêng với Mammon.”

Poggi nói: “Bọn ta sẽ không lên tiếng.”

Abaddon vỗ vỗ đầu hắn, một cú dờn chổ, đã trực tiếp di cư lên nóc xe.

Poggi cả giận: “Gió lớn như vậy! Ra ngoài cho nó thổi hư kiểu tóc luôn sao?”

Abaddon nói: “Yên tâm, hiệu quả cách âm của xe ngựa không tốt lắm.” Dứt lời, cúi người áp sát lỗ tai xuống đỉnh xe.

Poggi bắt chước làm theo.

Một giây sau, cả hai đồng loạt thấp giọng mắng: “Chết tiệt! Cư nhiên dùng kết giới!”

Trong xe, bầu không khí có chút nặng nề.

Metatron nhẹ giọng nói: “Hybe thật sự khai, giới thứ mười là do Shipley đứng đằng sau thao túng?”

Mammon ánh mắt chợt lóe sáng, “Người không tin?”

Metatron sóng mắt khẽ động.

“Không tin tại sao lại đi theo?” Mammon hỏi.

Metatron không trả lời, chỉ nhìn hắn, từng chữ một hỏi: “Có thật không?”

“Thật.” Mammon không hề chớp mắt.

Metatron khẽ thở dài, trong mắt hiện lên một tia thất vọng.

Mammon không biết Metatron thất vọng vì đúng là Shipley hay là vì mình, hắn không nguyện cũng không muốn nghĩ xa hơn nữa. Hắn chỉ muốn cứ mãi như hiện tại, chỉ cần quay đầu, là có thể nhìn thấy hắn, chỉ cần đưa tay, là có thể chạm vào hắn, chỉ cần mở miệng, là có thể nghe hắn đáp lời.

..... Như vậy cũng đã quá mỹ mãn rồi.

Metatron thu hồi kết giới, “Xin lỗi, đã làm phiền các người.”

Abaddon và Poggi trở về chỗ ngồi.

Ngựa đột nhiên hí dài một tiếng, xe kịch liệt chấn động.

Lúc Mammon rẽ kết giới bước ra, nhìn thấy xác một con ngựa bị chia làm hai nửa chính tề, một trái một phải, như sao băng vụt qua hai bên cửa xe.

“Chuyện gì vậy chuyện gì vậy?” Poggi hưng phấn đứng lên.

Metatron nháy mắt đã di động lên nóc xe.

Trước xe vẫn còn hai con ngựa. Con đầu đàn chết thảm đường như không hề ảnh hưởng gì đến chúng, vẫn kéo xe về phía trước.

Mọi chuyện chỉ trong nháy mắt.

Bóng tối kết thúc như tấm màn được vén lên.

Bầu trời màu xám bao trùm bên trên, phía dưới là cỏ dại vàng úa.

Xe ngựa từ từ dừng lại.

Poggi nhảy xuống đầu tiên, “Tối rồi?”

Abaddon theo sau hắn, “Con ngựa bị gì vậy?” Ban nãy hắn rõ ràng cảm nhận được có sát khí lóe lên.

Mammon từ bên kia thùng xe bước xuống, đi theo sau Metatron, “Người vẫn nghi ngờ ta nói dối?”

Metatron không trả lời.

“Hay là, người vẫn tin tưởng Shipley?” Thật ra Mammon cũng rất bất ngờ. Hắn không rõ là ai cứ nhiên dấn trước mặt hai đại ma vương và một vị Hỏa thiên sứ ra tay giết ngựa. Nhưng sự thật đã xảy ra rồi, nếu hắn không lợi dụng, thì quá có lỗi với tinh thần mạo hiểm của đối phương.

Trong mắt Metatron lộ vẻ bàng hoàng, “Hắn là dòng nước ôn hòa nhất trên đời. Vĩnh viễn dùng trái tim chân thành yêu thương quan ái vạn vật.”

Mammon im lặng lắng nghe.

Metatron thở dài: “Tại sao lại thay đổi?”

“Không phải thay đổi.” Mammon nói, “Chúng ta chỉ là dần dần nhìn rõ được bản thân. Người nói rất đúng, thiên sứ ở giới thứ mười tuyệt không phải tạo phẩm thất bại, tạo phẩm có tỷ vết chân chính là thiên sứ có trí tuệ. Bởi vì có được trí tuệ, có được tình cảm, cho nên suy nghĩ sâu xa hơn, ham muốn càng nhiều hơn. Dục vọng mới là ngọn nguồn của họa lạc.”

Metatron thì thầm: “Cho nên, phong bế cảm giác của mình, để bản thân luôn trong trạng thái không ham không muốn không suy không nghĩ, mới là biện pháp tốt nhất chăng?”

“Người có thể thử xem.” Ngữ khí Mammon đột nhiên trầm xuống, “Xem liệu ta có để mặc người không ham không muốn không suy không nghĩ!”

Metatron khẽ nhú mày.

Abaddon đột nhiên đi tới nói: “Chẳng lẽ vấn đề chúng ta cần truy xét trước mắt không phải..... là con ngựa bị chết như thế nào sao?”

Poggi nói: “Có cần ta vác xác con ngựa đó về không?”

Abaddon nói: “Sau đó ta lại phải đi vác xác người sao?”

Poggi hừ lạnh: “Ông nghĩ ta cũng ngu như con ngựa đó sao?” Nói thì nói vậy, nhưng chung quy hắn vẫn không dám thật sự xông pha hành động. Phải biết rằng vừa rồi ở trên xe là Mammon, Metatron và Abaddon! Đối phương cứ nhiên ở trước mặt ba người họ giết chết một con ngựa, tuy là đánh lén, nhưng cũng đủ chứng minh thực lực đối phương tuyệt đối không dưới tầm bọn họ.

Abaddon nói: “Xem ra, giới thứ mười chỉ có Shipley là phù hợp.”

Metatron nói: “Còn một kẻ nữa.”

“Ai?”

Mammon nhú mày: “Leviathan.” Tuy trước khi bọn họ rời đi, Leviathan đang bị giam trong mật thất, nhưng không ai biết được khoảng thời gian này đã xảy ra chuyện gì, cũng như không ai biết được cảnh vật bên ngoài giới thứ mười sẽ biến hóa.

Poggi nghe đến cái tên này lập tức nhảy dựng lên: “Hắn đang ở giới thứ mười? Hắn tới đây làm gì?”

Abaddon nghi hoặc: “Người khấn trương cái gì?”

“Ta khấn trương? Ta đang phẫn nộ!” Poggi oán hận hươ năm đấm, “Ta vĩnh viễn không quên hồi nhỏ hấn ghen tị ta cười quá tươi quá vui vẻ, bèn hung hăng véo mặt ta, véo đến khi ta òa khóc mới thôi.”

Abaddon trợn mắt: “Người khóc hả?!”

Poggi nghiêng đầu, “Đây không phải là trọng điểm!”

Metatron nói: “Chúng ta đến Chủ thành xem sao đã.”

Levine có thoát ra hay không, chỉ cần đến Chủ thành sẽ rõ.

“Được!” Nghĩ đến sắp sửa gặp mặt Leviathan, Poggi bắt đầu xoa xoa tay, “Đi hướng nào?”

“.....”

Metatron và Mammon nhìn đồng cỏ mênh mông bát ngát, triệt để bị câu hỏi này làm cho nghẹn họng.

34. Chương 12-2: Lạc Đường (trung)

Để tiết kiệm thời gian, Mammon đưa ra kế hoạch chia làm hai ngã.

Abaddon thấu hiểu nhìn hấn, “Nga, vậy ta nên đi với ai bây giờ?”

Mammon cười tà: “Ta đi chung với Poggi cũng được.”

Poggi bị hấn cười đến đáy lòng phát lạnh. Nhắc mới nói, tuy hấn luôn hoành hành vô kỵ ở địa ngục, nhưng ai có thể đắc tội, ai không thể dễ dàng đắc tội và ai hoàn toàn không thể đắc tội, hấn vẫn phân biệt rõ ràng. Cho nên hấn lập tức giang cánh bay tới sau lưng Abaddon, gắt gao quần lấy cổ lão ba mình: “Ta sẽ chiếu cố ông ấy.”

Abaddon vươn tay bắt lấy vai hấn, kéo hấn ra trước mặt, “Cho người nói lại, ai chiếu cố ai?”

Poggi bĩu môi, “Đừng hỏi những câu mà đáp án đã quá rõ ràng.”

“.....” Đáp án quá rõ ràng không sai. Nhưng tại sao hấn vẫn cảm thấy có gì đó không ổn? Abaddon buồn bực nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn mà kiêu ngạo trước mắt.

“Uy, Mammon đi rồi?” Poggi quay đầu lại, nhìn theo hướng Mammon và Metatron bay đi.

Cánh đen song song với cánh trắng, nhưng lại hài hòa đến không ngờ.

Poggi hỏi: “Mammon thích Metatron thật sao?”

Abaddon nhướn mày nói: “Liên quan gì tới người?”

Poggi nhún vai nói: “Ta chỉ lấy làm lạ tại sao ma vương đều thích ngoại tộc.”

“.....”

Cũng giống như...

Isfel chọn loài người.

Baal thì trước là nhân loại sau là huyết tộc.

Còn có..... Mammon.

Abaddon đột nhiên vỗ gáy hấn, “Trong đầu người mỗi ngày chứa gì trong đó!”

“Ta chỉ đang lo lắng.” Poggi lắc lắc đầu, bày ra dáng vẻ lão luyện.

“Lo lắng chuyện gì?”

Poggi nói: “Lo lắng ma vương chưa kết hôn ở địa ngục càng ngày càng ít đi, xác suất ông cưới Lilith càng ngày càng cao hơn.”

Khóe miệng Abaddon quắp lại, “Tại sao Lilith nhất định phải lấy ma vương?”

Poggi nói: “Thì trước đó ta có nghe nói Lilith đang cân nhắc chuyện tuyển chồng. Ông nghĩ cô ta sẽ chọn quỷ đầu dê?”

“Đừng suy nghĩ lung tung, nàng tự có người nàng muốn.”

“Ai?” Poggi vênh tai.

Abaddon xách lỗ tai hần đi về hướng khác, “Nói chung không phải người.”

Mammon và Metatron từ tốn thả bước, coi như tản bộ.

Gió nhẹ lùa qua khe hở giữa bờ vai hai người.

Mammon nói: “Ta muốn xây một tòa cung điện ở giới thứ mười.”

Metatron nói: “Người định thường trú?”

“Người có ở lại không?” Mammon hỏi.

Metatron nói: “Giới thứ mười nếu để địa ngục khai phá, nhất định sẽ được thay đổi một bộ mặt khác.” Trên phương diện táo bạo quyết đoán, thiên đường thua xa địa ngục. Có lẽ một sự vật tồn tại quá lâu, sẽ dần dần mất đi chí tiến thủ và sức sống, trở nên nhút nhát. Thật ra, nếu lúc trước Lucifer không phải đọa lạc xuống địa ngục, mà là ở giới thứ mười, với tài nguyên cùng điều kiện của giới thứ mười, địa ngục có thể đã đứng đầu mười giới.

“Có thể sẽ hoang vu.” Mammon đưa ra một đáp án hoàn toàn bất đồng.

Metatron mỉm cười nói: “Sự phồn vinh của địa ngục là ví dụ tốt nhất.”

“Bởi vì địa ngục là nhà.” Mammon giải thích, “Trước mắt giới thứ mười với ta mà nói, chỉ có giá trị lợi dụng.”

Metatron trầm mặc.

Mammon ánh mắt thoắt âm đạm.

Lại một cơn gió thổi qua.

Khoảng cách giữa hai người còn lớn ban nãy.

“Có thị trấn.” Metatron chỉ hướng bên trái phía trước.

Bọn họ nhìn nhau, tăng tốc bay tới nơi đó.

Thị trấn rất nhỏ, trên đường chỉ có hai thiên sứ đi theo hướng cố định. Từ khuôn mặt cứng nhắc của bọn họ, Metatron và Mammon có thể nhận ra, bọn họ chưa được ăn quả Trí tuệ.

Mammon nói: “Mỗi thị trấn hẳn đều có một thiên sứ từng ném qua quả Trí tuệ.”

Metatron nhớ tới thiên sứ râu bạc kia, gật gật đầu.

Bọn họ đi gõ cửa từng nhà.

Nhưng lần này may mắn hiển nhiên không đứng về phía họ. Gõ cửa đến trời sụp tối, nhưng vẫn không gặp được thiên sứ có trí tuệ nào.

Mammon hỏi: “Còn sót chỗ nào không?”

Metatron nói: “Ngay cả gác chuông chúng ta cũng đã xem qua.”

Mammon cau mày.

“Có lẽ, không phải thị trấn nào cũng có một thiên sứ trí tuệ trấn giữ.” Metatron nói.

Mammon thắc mắc: “Vậy Chủ thành làm sao truyền đạt mệnh lệnh?”

Metatron nghĩ nghĩ nói: “Dùng quả cầu thủy tinh?”

Hai người lại nhìn nhau. Gõ cửa từng nhà tìm quả cầu thủy tinh rõ ràng gay go hơn nhiều so với gõ cửa từng nhà tìm thiên sứ trí tuệ.

Metatron nhìn sắc trời nói: “Chúng ta về trước đi, biết đâu Abaddon có thu hoạch.”

Mammon cũng cảm thấy gõ cửa từng nhà tìm quả cầu thủy tinh là một chủ ý có phần hơi tồi, liền đồng ý.

Bất quá lần này cả hai đã lựa chọn rất sáng suốt, bởi vì Abaddon và Poggi đích thực đã tìm được Chủ thành — tuy rằng bọn họ vẫn chưa dám khẳng định.

Mammon cùng Metatron nghe bọn họ miêu tả lại tòa thành, đều có tám chín phần chắc chắn.

Quy mô của Chủ thành ở giới khác có lẽ chẳng là gì, nhưng ở giới thứ mười thì rất hiếm thấy. Bọn họ không nghĩ còn có tòa thành thứ hai có thể sánh bằng.

Bốn người họ ngồi trên cỗ xe chỉ còn lại hai con ngựa chạy về hướng Abaddon nói, ước chừng khoảng chín giờ tối, rốt cuộc cũng đến nơi.

Nhìn tòa thành trong bóng tối còn âm trầm hơn cả màn đêm kia, Metatron và Mammon đều có chút không chắc.

Theo như họ biết, Chủ thành vào đêm tuy không bằng tầng thứ hai của địa ngục tráng lệ nguy nga xa hoa trụy lạc, nhưng đèn đuốc vẫn luôn sáng. Nhưng hiện tại xem ra, cư nhiên không khác gì một tòa thành chết chóc.

Đây thật sự là Chủ thành sao? Hay là một tòa thành trông thập phần tương tự Chủ thành?

Abaddon thấy Mammon nhìn mình, nhún vai nói: “Còn chưa vào mà.”

Poggi hưng phấn xoa tay nói: “Giờ chúng ta vào trong giết cho bọn chúng không còn một manh giáp!”

Abaddon vỗ tay nói: “Được! Chúng ta ở hậu phương cổ vũ người cố lên.”

Poggi oán hận nói: “Ông làm cha như thế sao? Những lời này cũng nói ra được?”

Abaddon nói: “Ta vốn không phải một người cha như vậy! Nhưng từ sau khi gặp phải người, ta liền biến thành loại phụ thân đó!”

Poggi xù lông: “Kháo! Ông còn có con rơi ở bên ngoài!”

Abaddon nói: “Ai bảo người là con rơi?”

“Ta là con rơi? Ta rõ ràng huyết thống tốt đẹp! Ta..... Ông đi đâu đó?”

Bóng dáng Mammon và Metatron đã biến mất trong thành, Abaddon chỉ còn là một chấm nhỏ có thể nhìn thấy, Poggi vội vỗ những phiến cánh nhỏ nhún cuống cuống đuổi theo.

Tòa thành hoàn toàn bị bao phủ trong bóng đêm chẳng những âm trầm, còn có vài phần khủng bố dữ tợn, giống như có một mối nguy hiểm vô danh đang ẩn nấp đâu đó như hổ rình mồi, chỉ chờ cơ hội lao ra cắn một phát.

Metatron theo trí nhớ chỉ đường, “Trung tâm giải trí có lẽ nằm ở hướng này.”

Mammon chậm rãi nói: “Không chừng là Julian.”

Metatron bước chân khựng lại.

Không nghi ngờ gì nữa, lúc bọn họ rời đi, quả Trí tuệ kia của Julian đã mang đến tác dụng trấn an rất tốt. Khiến bọn họ đang đắn đo giữa Burj, Baird và Simon liền dễ dàng lựa chọn tin tưởng hẳn. Nhưng ngẫm lại, Julian là thiên sứ ở giới thứ mười. Trước đó biểu hiện tín nhiệm dành cho Metatron và Mammon của hẳn rất có thể chỉ là đóng kịch, mục đích chân chính của hẳn là đẩy bọn họ đi, sau đó dịch chuyển.

Dịch chuyển?

Bọn họ đồng loạt nghĩ đến từ này.

Bởi vì tình huống trước mắt dùng hai chữ này là thích hợp nhất.

Mammon nhẹ nhàng xoay chiếc nhẫn hắc tinh thạch trên ngón tay, cười đến lạnh lùng, “Giỏi lắm. Cuối cùng chúng ta cũng có cơ hội thăm dò, giới thứ mười rốt cuộc có bao nhiêu lớn.” Nhiều thiên sứ như vậy, muốn thần không biết quỷ không hay mà dịch chuyển tuyệt không dễ dàng.

Metatron nói: “Có lẽ đã đi từ lâu.”

Mammon quay đầu hỏi Abaddon đã đuổi tới: “Dưới tiền đề bảo chứng sự an toàn cho địa ngục, quân đoàn địa ngục có thể xuất động bao nhiêu người?”

Abaddon nghĩ nghĩ nói: “Không nhiều lắm. Tối đa là một tỷ.” Quân đoàn địa ngục thiên sứ thật ra nhân số không nhiều, lực lượng nồng cốt trong quân đoàn chủ yếu là dân bản địa của địa ngục quỷ đầu dê, quỷ đầu trâu tạo thành.

Metatron hỏi: “Người chuẩn bị quy mô tiến công giới thứ mười?”

“Nhân loại có một từ, gọi là thuộc địa.” Mammon nói, “Ta không ngại mượn nó.”

Metatron trầm mặc.

Hắn đã sớm phát hiện mục đích của Mammon với giới thứ mười không giống hẵn. Lúc ấy hắn cũng không nghĩ tới phải tu chỉnh, bởi vì Mammon chỉ là muốn khai phá giới thứ mười, chuyện này với giới thứ mười mà nói là một việc tốt. Xem qua bao nhiêu biến cố trong lịch sử nhân loại, hắn biết tầm quan trọng của mậu dịch đối với địa phương. Nhưng nếu Mammon muốn để địa ngục tiến quân vào giới thứ mười, thì đã là một chuyện khác. Đây không chỉ phá vỡ thế cân bằng giữa địa ngục và thiên đường, quan trọng nhất là, sẽ hủy hoại cuộc sống vốn có của thiên sứ ở giới thứ mười.

Mammon dường như nhìn ra được nỗi băn khoăn của hắn, nói: “Ta sẽ mang đến một cuộc sống an nhàn hơn cho bọn họ.”

Nhưng phải đánh đổi bằng tất cả tài phú của giới thứ mười. Metatron âm thầm thở dài.

Mammon nhìn hắn, tựa hồ đang chờ đợi điều gì đó.

Metatron cup mắt nói: “Chúng ta tới trung tâm giải trí trước đã.”

Hắn xoay người men theo con đường thông thả tiến về phía trước, đằng sau không có tiếng bước chân.

Mãi cho đến ngã rẽ, hắn mới nghe được giọng nói Mammon từ xa vọng tới, “Người cũng biết, chỉ cần người mở miệng, ta sẽ thay đổi chủ ý.”

Metatron: “.....” Hắn biết. Nhưng hắn cũng biết điều kiện trao đổi của Mammon là gì.

35. Chương 12-3: Lạc Đường (hạ)

“Uy, trong nhà có người.” Poggi không biết từ lúc nào đã chui vào một ngôi nhà dân, rồi rất nhanh chui ra.

“Người?” Metatron nghi hoặc, “Giới thứ mười có con người sao?”

Poggi xua tay: “Nói nhằm nói nhằm, là có thiên sứ.” Một tạt xấu khi chơi thân lâu ngày với Thạch Phi Hiệp — dễ dàng tiêm nhiễm ngữ khí sắc mùi hương thổ nhân loại.

Mammon tiên phong chui vào trong theo cánh cửa sổ đang mở một nửa. Bởi vì thể tích hắn gấp đôi Poggi, cho nên sau khi hắn vào, nguyên cánh cửa cũng rung nổi.

Metatron theo sau hắn.

Trên giường là một thiên sứ tóc vàng đang nằm. Dường như cảm giác được có người xâm nhập, hắn mở to đôi mắt màu lam trong bóng đêm bình tĩnh nhìn những vị khách xa lạ, không sợ cũng chẳng mừng, tựa hồ đã biết trước.

Poggi xoa trán hắn, “Hắn bị đần à?”

Abaddon vào sau cùng, “Không có thiên sứ nào được ăn quả Trí tuệ?”

Metatron khẽ thở dài: “E rằng là như vậy.”

Abaddon nói: “Nhưng trước đó không phải các ngươi luôn bảo, thiên sứ ở Chủ thành đều đã ăn quả Trí tuệ?”

Mammon nói: “Quá rõ ràng, có người đã hoán đổi bọn họ.” Bởi vì đại đa số thiên sứ ở giới thứ mười đều không được ăn quả Trí tuệ, mà chiếu theo trình tự các bước nhất định sống qua ngày, cho nên giới thứ mười không bao giờ tồn tại hiện tượng tài nguyên dư thừa, mà giống như mỗi cây cải củ một cái hố, nếu thiên sứ ở Chủ thành muốn chuyển đi, phải rút cây cải củ ở hố khác ra, sau đó mới có thể nhảy vào lấp cái hố ấy.

Abaddon nói: “Vậy chỉ cần hỏi bọn họ từ đâu tới đây là có thể biết những thiên sứ ở Chủ thành đã chạy đi đâu?”

Poggi bĩu môi: “Ông định hỏi thế nào? Đừng nói là lại muốn làm giống như với Hybe, cường – bạo hấn!”

Abaddon đầu tóc dựng đứng, “Ta nói rồi, ta không có cường hấn!”

“Là không kịp cường thôi.” Poggi vừa nói vừa phui mông.

Bàn tay Abaddon vỗ xuống thật mạnh.

Mammon nói: “Không có khả năng ngay cả một thiên sứ trí tuệ cũng không để lại. Nếu quả thật là Julian, hấn nhất định rất muốn biết nhất cử nhất động của chúng ta sau khi quay lại.”

Metatron nói: “Có lẽ là Shipley.”

Mammon nói: “Cũng có thể lắm. Chúng ta đi xem Leviathan trước đã.”

Poggi làm đầu tàu gương mẫu.

Hấn chờ cơ hội này đã lâu.

Biệt viện của thành chủ nhìn bề ngoài, đồ sộ nguy nga, ngó bên trong, tóc gáy cũng phải dựng.

Poggi hỏi: “Bắt đầu từ lúc nào thẩm mỹ của thiên sứ lại mang hơi hướng Huyết tộc?”

“Từ lúc tiền điện tăng vọt.” Abaddon nói xong, bất mãn trừng mắt nhìn Mammon.

Mammon nhẹ nhàng băng quơ một câu: “Là ai đánh sập nhà máy điện lớn nhất địa ngục, hại lượng điện cung cấp ở địa ngục lâm vào cảnh khan hiếm?”

Ánh mắt phẫn nộ của Abaddon lại dời sang Poggi.

“Là ta sao?” Poggi nhún vai, “Ta phải về tìm xem có giấy nợ hay không mới biết được.”

“Giấy nợ!” Abaddon rớt cuộc bạo phát, “Trước khi ngươi trưởng thành, tất cả giấy nợ qua bưu điện của ngươi đều gửi về nhà ta! Ngươi còn muốn chạy đi đâu tìm giấy nợ?!”

Poggi nói: “Loại đáp án này đã là vấn đề xuất hiện bên trong vấn đề còn có thể coi là vấn đề sao?”

“.....”

Trong bóng đêm lại vang lên những tiếng “ầm ầm”.

Mammon đang đi thân thể đột nhiên ngã về phía trước.

Metatron theo bản năng bắt lấy cánh tay hấn.

Mammon khoe môi khẽ cong lên, từ từ lấy lại thăng bằng, lật tay nắm ngược lại tay hấn, kéo về phía trước.

Metatron ngón tay thoảng động, giống như đang do dự giữa rút về hay không rút về. Nhưng lực đạo mạnh mẽ truyền đến từ trên tay không cho hấn cơ hội lựa chọn.

Gian phòng chứa mật thất kia vẫn trống không như cũ.

Mammon cùng Metatron dẫn đầu tiến vào con đường ngầm dưới lòng đất.

Poggi và Abaddon đi sau vài bước, hành lang dài rộng như vậy, chỉ vang lên hai loại tiếng bước chân

Metatron càng đi càng chậm, tốc độ hần phối hợp với Mammon, cho nên càng đi càng chậm kỳ thực là Mammon.

Hai người đại khái lê cả nửa giờ mới lê tới trước bức tường kia.

Abaddon và Poggi ở sau lưng “đuổi theo” đến phát mệt.

Poggi lần thứ mười ba nhin không được hỏi: “Chúng ta không cần đánh một giấc rồi hăng đuổi theo thật sao?”

Abaddon liếc hần: “Người biết không, nhờ người mà ta trở thành kẻ nghèo nhất trong bảy đại ma vương địa ngục!”

Poggi nhìn hần, “Đây là kết cục của kẻ hết ăn lại nằm.”

“Hết ăn?! Lại nằm?!” Đây mới là nỗi đau bi tráng nhất của Abaddon, “Beelzebub và Belia đều giàu có hơn ta.” Hơn nữa không phải chỉ hơi giàu có. Câu miệng ăn nui lở một chút cũng không thể áp dụng với bọn họ.

Poggi im lặng chăm chú nhìn hần

Abaddon trong lòng vui mừng. Chẳng lẽ cuối cùng hần cũng biết thức tỉnh rồi?

Poggi mở miệng: “Đây là thứ gọi là vận mệnh a.”

“.....” Abaddon lại bắt đầu ngứa tay.

Metatron cùng Mammon tiến vào gian mật thất kia.

Bởi vì thiếu đi sự tồn tại của Hybe, mật thất càng thêm âm u yên tĩnh.

Nhưng ngoài dự kiến, Leviathan vẫn bị giam cầm trong kết giới của chính mình.

Metatron nhìn Leviathan ngay cả tư thế cũng chưa từng biến đổi, nhẹ giọng nói: “Ít nhất có thể giảm bớt một khả năng.”

Khả năng là Leviathan giảm đi, không cần nghi ngờ khả năng là Shipley lại tăng thêm. Dù sao thiên đường địa ngục có gộp lại, sinh vật có thể giết ngựa ngay trước mặt bọn họ tuyệt đối chỉ đếm trên đầu ngón tay.

“Ha ha.....” Tiếng cười điên cuồng của Poggi từ sau lưng vang lên. Không đợi Abaddon kịp phản ứng, Poggi đã đánh mạnh vào kết giới thiết lập quanh Leviathan.

Thấy hần bị bắn văng đi, Abaddon vui sướng khi người gặp họa: “Rốt cuộc người đã biết thực lực người ở cấp bậc nào chưa?”

Poggi không cam tâm nói: “Người lợi hại, người tới thử xem!”

“Tại sao ta phải thả hần?” Abaddon nói thì nói, nhưng mắt vẫn nhìn Mammon. Lần này đi giới thứ mười, Mammon mới là chỉ huy.

Mammon nghĩ nghĩ nói: “Khoan hãy thả hần.”

Metatron hỏi: “Tại sao?”

“Thân là nhân vật không được hoan nghênh nhất địa ngục, trong mấy năm đọa lạc này Leviathan đã bỏ ra rất nhiều công phu vào kết giới.” Mammon nói, “Trước khi Shipley còn chưa lộ diện, ta cảm thấy chúng ta nên bảo toàn thực lực vẫn tốt hơn.”

Lý do của hần rất đường hoàng, Metatron thoáng nhú mày, nhưng không phản bác.

Abaddon liếc nhìn Mammon, “Vậy kế tiếp chúng ta nên làm gì?”

Mammon nói: “So với vết tài nguyên, ta thích tận dụng tài nguyên hơn.”

Poggi vỗ cánh bay qua, “Người định bảo bọn ta ra ngoài tìm thiên sứ có trí tuệ?”

Abaddon kêu lên: “Việc này quả thực còn gian nan hơn cả mò kim đáy biển! Ai mà biết được liệu sau khi chúng ta sẫm soi một vòng rồi có biến thành thành thổ dân nơi này luôn không!”

Poggi kinh ngạc: “Ông cứ nhiên biết cả từ thổ dân này?”

Metatron quay sang hỏi Mammon: “Người muốn nhờ thiên sứ ở giới thứ mười hỗ trợ?”

Mammon mỉm cười: “Chỉ cần tìm được cách thích hợp, ta tin họ sẽ trở thành cấp dưới miễn cần nhất hữu dụng nhất.”

Abaddon đột nhiên nói: “Không biết bọn họ làm sao chỉ huy đám thiên sứ này nhỉ?”

Mammon nói: “Đây chính là vấn đề tiếp theo chúng ta cần suy nghĩ.”

Abaddon vuốt tay áo, “Người định làm thế nào?”

Mammon nói: “Tiếp quản giới thứ mười.”

Là cả giới thứ mười, chứ không chỉ một Chủ thành nho nhỏ.

Metatron mặt trầm như nước, không nói lời nào.

Tiếp quản Chủ thành không hề đơn giản như bọn họ tưởng tượng.

Những thiên sứ này tuy rằng không được trang bị trí tuệ để động não, nhưng ngày nào bọn họ cũng theo lập trình mà làm những việc cố định. Rời giường, ăn cơm, đi làm, ăn cơm, tan ca, ăn vặt..... Cuộc sống của bọn họ quy luật đến mức giống như một đồng máy móc tự động không cần ấn nút.

Abaddon cùng Poggi quan sát hồi lâu, phát hiện cho dù có buộc bọn họ rời khỏi quỹ đạo vốn có, bọn họ cũng sẽ làm mọi cách để quay về quỹ đạo ban đầu.

Mammon ngồi trong phòng làm việc của thành chủ, nơi này đã bị trưng dụng làm văn phòng tạm thời của ma vương.

Hiện giờ hắn đang thương lượng với Beelzebub về chuyện khai phá giới thứ mười.

Beelzebub nói: “Có lẽ đầu tiên nên khai thác quặng mỏ, nếu không có, trồng cây lương thực cũng được.”

Mammon mỉm cười nói: “Hiệp định xuất nhập khẩu lương thực giữa chúng ta và Tinh linh giới còn ba trăm năm nữa, xem ra có thể thích hợp rút ngắn đi một chút.”

Beelzebub cũng phì cười, “Mức đền bù vi phạm hợp đồng với Tinh linh giới trước giờ không cao.”

Mammon thông thả nói: “Nếu có thể miễn luôn thì càng tốt.”

Beelzebub nghĩ nghĩ nói, “Ta sẽ tìm cách.”

Mammon nói: “Trước mắt quan trọng nhất là điều khiển thiên sứ ở giới thứ mười.”

“Quan trọng nhất?” Beelzebub nghi hoặc, “VẬY Shipley tính sao?”

Mammon siết chặt nắm tay, “So với những thứ xa tận chân trời, ta thích nắm giữ những thứ trước mắt hơn.”

Beelzebub nói: “Từ lúc nào ngươi lại trở nên thiếu cẩn như vậy?”

Ngón tay Mammon nhẹ nhàng xoay chiếc nhẫn hắc tinh thạch, “Ta chỉ bắt đầu học cách nắm bắt những gì trước mắt, rồi mới suy tính tới tương lai.”

Beelzebub trầm mặc một quãng thời gian rất lâu.

Ngay lúc Mammon định ngắt đường dây thông tấn, Beelzebub đột nhiên mở miệng, “Ta vừa nhận được một tin.”

Mammon phản ứng cực nhanh, “Liên quan đến giới thứ mười?”

“Rafael đã rời khỏi thiên đường, trước mắt phương hướng mà hắn đang đi..... hình như là giới thứ mười.”

“Là Thần hay là Michael?”

“Ta chỉ có thể khẳng định không phải Michael,” Beelzebub nói, “Chiếu theo độ sáng của vầng hào quang trên không trung địa ngục mà nói, ta cho rằng Michael không có ở thiên đường.”

Mammon nhướn mày, “Nga, Rafael ở giới khác giả thần lộng quỷ còn chưa đủ thích sao?”

“Ban đầu khi đọa lạc, ta vẫn luôn nghĩ Rafael đứng sau Michael là để đâm một dao sau lưng”, Beelzebub nói, “Không ngờ cuối cùng hắn cũng không ra tay.”

Mammon nói: “Có lẽ là Lucifer đại nhân muốn hắn nằm vùng thêm một thời gian nữa.”

Beelzebub thấp giọng cười.

Trước lúc đọa lạc, bọn họ đích thực đã nghĩ Rafael sẽ cùng phe với bọn họ, bởi vì trông thể nào hắn cũng không giống một thiên sứ không ham không muốn. Nhưng kết quả luôn khiến người ta phải mở mang tầm nhìn.

Beelzebub nghĩ nghĩ hỏi: “Có cần ta cho người đến giúp người không?”

“Đối phó Rafael à?” Trong mắt Mammon tinh quang chợt lóe, “Không biết Asmondeus có nhớ Abaddon không nhỉ?”

“..... Hiểu rồi.”

Nhưng Abaddon quả thật đã có hơi nhớ Asmondeus.

Giới thứ mười ban đầu còn cảm thấy chút mới mẻ, nhưng đối diện với đám thiên sứ vô tình vô dục vô hỉ vô nộ như cỏ cây này quá lâu, hắn bắt đầu trở nên buồn bực. Loại buồn bực này rất nhanh chuyển hóa thành xung động muốn đánh nhau.

Nhưng ở giới thứ mười kẻ có thể đánh nhau với hắn không nhiều.

Poggi có thể đánh, nhưng là đánh đơn.

Metatron trái lại có thể đấu tay đôi, nhưng đối diện với hắn, xung động có lớn đến đâu cũng sẽ bị áp xuống. Trên đời này có một loại thiên sứ, không cần cánh trắng thuần khiết, không cần hào quang trên người, chỉ cần một nụ cười hiền hòa, liền có thể khiến hắn ở trong lòng hát vang bài Hallelujah.

Về phần Mammon, trừ phi có thể lập tức đánh chết hắn, bằng không mình nhất định sẽ bị nợ nần càng thêm chồng chất đè chết.

Abaddon vô cùng chán nản.

Trong thành đột nhiên truyền đến tiếng sụp đổ kinh hoàng.

Hắn lập tức giang những phiến cánh đen tuyền, bay về hướng phát ra tiếng động!

36. Chương 13-1: Khách Đến (thượng)

Trên đồng tàn tích trong thành, Poggi đang kiêu ngạo kéo tay áo mình lên, lộ ra cánh tay nhỏ nhắn mà trắng kiện.

Đứng bên cạnh là hai thiên sứ đang ngơ ngác, khối kiến trúc sụp đổ làm họ trở tay không kịp.

Hừ! Chẳng lẽ cánh tay ta không đẹp hơn chồng sách loạn thất bát tao kia? Poggi một cước đá bay một mảnh ngói vụn, đi đến trước mặt hai thiên sứ kia, cong cánh tay, lộ ra hai khối cơ bắp, “Nói xem, có đô không!”

“Người chuẩn bị cất cục u đó xuống, làm thêm đồ ăn tối à?” Abaddon ngữ khí hung ác. Trên thực tế thì hiện giờ hắn đang ở bên bờ vực nổi giận. Nơi này cách văn phòng tạm thời của Mammon rất gần, hầu như dùng đầu gối cũng có thể đoán được, giấy nợ của hắn lại dày thêm, tuy rằng trước mắt hắn vẫn chưa nghĩ đến tại sao kiến trúc vật dụng ở giới thứ mười lại do Mammon ghi nợ với hắn.

Poggi khinh thường nhìn về phía hắn, “Chính vì cả ngày ông chỉ biết tối ăn uống, cho nên mới dư ra một đồng thịt mỡ trên người!”

Thịt mỡ! Người cư nhiên nói trên người ta là thịt mỡ! Abaddon lửa giận ngút trời, thân thể đột nhiên căng lên, chiếc áo gió màu đỏ trên người lập tức hóa thành bông tuyết bay tứ tán trong không khí. Hắn co hai cánh tay, để lộ cơ bắp rắn chắc, đặc ý nói với Poggi: “Người xem lão tử rất cuộc là cơ bắp hay thịt mỡ!”

.....

Mammon và Metatron sổng vai đứng trên một tòa kiến trúc cách đó không xa.

Mammon nói: “Cuối cùng ta cũng đã hiểu tại sao Poggi cứ thích khoe những tấm ảnh khỏa thân của mình trên mạng.” Thì ra là kế thừa truyền thống tốt đẹp của Abaddon.

Metatron bật cười: “Hắn đích thực có chút vốn liếng.”

Mammon nhướn mày, đột nhiên kéo tay hắn đặt lên trên cúc áo mình, cười tà: “Muốn biết vốn liếng của ta không?”

Metatron theo bản năng siết chặt ngón tay, mặt không đổi sắc: “Ta có lòng tin với người.”

Mammon cười càng tà khí, “Vậy thì càng phải giám định một chút.”

Cúc áo trên y phục hắn đột nhiên tự mở. Nhưng nhìn theo tư thế của hai người, trông như là Metatron đang cởi.

“Tiếp tục không?” Mammon từ từ rê tay hắn xuống dưới.

Bàn tay Metatron đột ngột dừng lại, sau đó lần lên trên.

Tay Mammon đang nắm tay hắn, nên cũng di động theo.

“Trời lạnh.” Metatron một tay cài cúc áo lại cho hắn, sau làm như không có gì xảy ra thu tay về.

Mammon lại ôm chầm hắn từ sau lưng.

Metatron khẽ nhúu mày. Từ sau khi quay lại giới thứ mười, số lượng những động tác kiểu này của Mammon liên tăng vọt.

“Rafael sắp đến rồi.” Mammon nhẹ giọng thì thầm bên tai hắn.

Metatron hỏi: “Là ý chỉ của Thần?”

“Có lẽ thế.” Mammon ngửi vai hắn, mâu quang lấp lánh. Nếu quả là ý chỉ của Thần, vậy tức là nhắm vào Shipley? Thế thì kết quả rất cuộc là vạch trần lời nói dối của hắn, hay là thành toàn nó?

.....

Vô luận là khả năng nào, hắn cũng không cho phép bất kỳ ai phá hỏng quãng thời gian hắn ở bên Metatron.

“Người đang nghĩ gì vậy?” Metatron cảm nhận được sát ý tản mát trên người hắn.

Mammon nói: “Ta đang nghĩ, có cần giết cả Rafael không.”

“Vì sao?” Metatron bình tĩnh hỏi.

“Thiên đường ngay lúc này lại cử thiên sứ đến giới thứ mười, hắn là muốn chia phần.” Mammon gác cằm lên vai hắn, “Tư duy của ta hình như tương đối căm ghét khả năng này.”

Metatron thở dài: “Hắn không thể chết.”

Tuy hắn không ngăn cản Mammon, nhưng lời hắn nói đã đại biểu cho lập trường của hắn. Nếu Mammon quyết định động thủ với Rafael, hắn chắc chắn sẽ đứng về phía Rafael.

Mammon thản nhiên cười nói: “Ta chỉ đang suy xét về tính khả năng của nó.” Hắn dừng một chút, chuyển sang trầm giọng nói: “Bất quá, không biết ai sẽ thắng nhỉ?”

Metatron trầm mặc.

Abaddon, Poggi và Mammon; hắn và Rafael..... Bên nào sẽ thắng?

Hay là, kẻ đang tác quái ở giới thứ mười?

Thói nghịch ngợm của Poggi cũng không hoàn toàn không có lợi ích, ít nhất Mammon đã biết được, hóa ra biện pháp tốt nhất để phá bỏ hành vi quán tính của thiên sứ ở giới thứ mười chính là hủy đi nơi phát sinh những hành vi quán tính của bọn họ.

Thế nhưng biện pháp này ở trong hiện thực hiển nhiên một chút cũng không thực dụng.

Bởi vì Mammon không thể vì khiến bọn họ trở nên nhàn rỗi mà phá đi cả Chủ thành.

Hắn nghĩ đến một vấn đề khác. Nếu những thiên sứ này đều từ địa phương khác tới đây, vậy tất cả những việc họ làm trước kia nhất định không hoàn toàn giống với hiện tại. Thế thì rốt cuộc là ai đã dùng cách gì khiến bọn họ nhanh chóng thích ứng với mọi chuyện trước mắt?

Hắn bèn đưa ra vấn đề này trong một hội nghị nho nhỏ gồm bốn vị đại biểu từ thiên đường địa ngục.

Metatron suy nghĩ một lúc, nói: “Có lẽ là thánh ca thiên sứ?”

Mammon ngẩn ra, lập tức nghĩ xem đây là thứ gì.

Cái gọi là thánh ca thiên sứ cũng giống như kèn hiệu của nhân loại.

Trước kia thiên sứ sống rải rác khắp nơi trên thiên đường, muốn triệu tập không dễ, biện pháp duy nhất chính là nhờ một thiên sứ đứng trước cái loa hình ốc biển khổng lồ cất giọng hát thánh ca, dùng lời ca biểu đạt ý chỉ của Thần. Chỉ là Mammon rời thiên đường quá lâu, địa ngục mỗi lần mở hội đều thích dùng máy thông tấn, cho nên cũng phớt lờ nó.

Abaddon nhíu mày: “Nhưng công việc của mỗi thiên sứ là khác nhau, thánh ca thiên sứ sao có thể chỉ trong một lần duy nhất mà báo hết với bọn họ?”

Metatron nói: “Ta nhớ lúc mới đến giới thứ mười, từng đi qua một trấn nhỏ có một vị thiên sứ trí tuệ.”

Mammon nói: “Ý người là, do hắn phụ trách dạy những thiên sứ này cách sinh hoạt mỗi ngày?”

Metatron nói: “Đây là cách tốt nhất thể hiện giá trị của hắn.”

Abaddon nói: “Nhưng Chủ thành nhiều thiên sứ như vậy.....”

Poggi nói: “Đồ ngốc! Chủ thành hiện tại có bao nhiêu thiên sứ chứng minh trước đó cũng có bấy nhiêu thiên sứ trí tuệ, một kèm một, có gì khó đâu?”

Abaddon búng tỉnh đại ngộ.

Mammon nói: “Bây giờ vấn đề lớn nhất chính là, làm sao mới có thể khiến những thiên sứ này nguyện ý học lại từ đầu?”

Metatron hỏi: “Người muốn họ học những gì?”

“Trồng trọt và khai quặng.” Mammon đáp.

Metatron nói: “Trước mắt tài nguyên của giới thứ mười đã đủ tự cung tự cấp.”

Mammon cười nói: “Nhưng không đủ xuất khẩu. Chỉ cần giới thứ mười và địa ngục thành lập mậu dịch qua lại, tin rằng cơ hội phát triển của bọn họ sẽ tăng rất nhanh.”

Metatron nói: “Biết đâu đây không phải là chuyện họ muốn.”

“Trước khi bọn họ có được trí tuệ, bọn họ vĩnh viễn không hiểu ham muốn chân chính là gì.” Mammon nói, “Cho nên, nếu ta có thể tìm thấy cây Trí tuệ, ta nhất định sẽ cho bọn họ có được trí tuệ, học cách suy nghĩ và lựa chọn.”

Metatron đứng dậy đi đến bên cửa sổ.

Ngoài phố, rải rác vài ba thiên sứ ngược xuôi.

Vẫn là Chủ thành, nhưng cảnh tượng mà lần đầu cùng lần thứ hai chứng kiến lại khác nhau những bảy vạn tám ngàn dặm.

“Cho dù chúng ta biết được phương pháp vận hành giới thứ mười, chúng ta cũng không thực hiện được.” Giọng Abaddon vang lên kéo Metatron trở về hội nghị.

Poggi chép miệng: “Này có gì khó! Đưa bọn họ tới địa ngục huấn luyện! Xong rồi thì ném trở về.”

Abaddon tức giận: “Người định làm hướng dẫn viên du lịch sao?”

Mammon đề nghị: “Mang người của địa ngục đến đây, thế nào?” Hắn hỏi Abaddon, nhưng lại nhìn Metatron. Metatron xoay người lại.

Trên khuôn mặt đẹp đến khó có thể hình dung lộ ra nụ cười nhàn nhạt, “Ta tin tưởng người.”

Mammon trong lòng hơi chấn động.

“Giới thứ mười nhất định sẽ phát dương quang đại dưới tay người.”

Mammon siết chặt ngón tay.

Rõ ràng là kỳ vọng, tại sao hắn một chút cũng không thấy vui vẻ?

Bởi hắn không rõ Metatron là vì tín nhiệm nên mới yên tâm giao giới thứ mười cho hắn, hay là vì không muốn nảy sinh thêm khúc mắc gì với hắn, nên mới dứt khoát buông tay thoát thân.

Rafael có hơi choáng váng.

Sau khi trải qua biển lửa, thủy quái, hắn liền lâm vào một mảnh tối đen dùng ánh sáng cũng không tài nào xuyên thấu.

Rốt cuộc là thứ tà ác gì mà ngay cả ánh sáng cũng không thể xuyên thấu?

Hắn nhắm mắt nín thở lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Hình như có tiếng dò dẫm cực khẽ.

Hắn đứng tại chỗ đợi một hồi, sau khi xác định tốc độ chuyển động của đối phương chỉ có mười mét một giờ, hắn quyết định xông lên nhìn xem là chuyện gì.

Thân là một trong những thiên sứ kiệt xuất nhất thiên đường, hắn xưa nay rất thích giúp người. Đương nhiên, nếu có thể giúp đối phương xong còn tiện tay thu hoạch được chút tình tự cảm kích hoặc sùng bái của đối phương thì càng tốt. Và nếu đối phương cảm thấy chỉ biểu đạt tình cảm trên phương diện tinh thần thôi chưa đủ, nhất định phải biểu đạt thêm ở phương diện vật chất, hắn cũng tuyệt đối không ngại.

Đến gần rồi.

Đối phương lập tức cảnh giác, “Ai?”

Từ giọng nói mà phán đoán, là một thiếu niên.

Rafael đè thấp thanh tuyến. Tại thời điểm này, giọng nói trầm thấp mà thành thực càng có thể mang đến cảm giác an toàn cho đối phương, “Hồi cậu bé lạc đường trong bóng đêm, ta chính là ngọn đèn chỉ đường cho người, hãy cùng ta dâng hiến linh hồn cho Thần chí cao vô thượng.”

Đối phương trầm mặc.

Rafael tự suy ngẫm, có phải tại mình vừa bắt đầu đã biểu hiện quá giống một tên hề, cho nên hoàn toàn phản tác dụng? Ngay lúc hắn đang chuẩn bị chữa cháy, đối phương lại mở miệng: “Nếu đã là ngọn đèn, vậy soi sáng chút đi.”

“..... “ Nếu có thể soi sáng, hắn còn dò dẫm trong cái xứ tối tăm như mực này làm gì?

Bất quá câu này, Rafael tuyệt đối không nói ra miệng.

“Chẳng lẽ người không cảm nhận được sao? Khi ta xuất hiện trước mặt người, khi người nghe thấy thanh âm ta, kỳ thật ngọn đèn trong lòng người đã được thắp sáng rồi.” (bựa vãi chương =))))))

Đối phương lại trầm mặc. Không biết có phải là bị hấn quá vô sỉ làm cho kinh sợ luôn không.

Rafael quyết định buông một câu đứng đắn, “Có thể nói cho ta biết tại sao người lại ở trong này không? Không chừng ta sẽ giúp được người.”

“Người là ai?”

“Ta là Phil.” Trước khi chưa thăm dò tường tận về giới thứ mười, hấn không muốn mới đó đã bộc lộ thân phận thật sự. Đặc biệt là trong tình huống Mammon đã đi trước một bước chiếm giữ.

“Người từ đâu đến?” Đối phương hỏi rất cẩn thận.

Rafael nghĩ nghĩ nói: “Một nơi gọi là địa ngục.”

Đối phương đột nhiên kích động: “Vậy người có quen biết Metatron không?”

Rafael sửng sốt, “Có quen.”

“Hấn đang ở đâu?”

“Hấn đang ngủ trong nhà ở địa ngục.” Rafael nhanh nhẩu bịa chuyện.

Đối phương lại trầm mặc một hồi.

Rafael thậm chí có thể cảm thấy đối phương đang có ý định tránh xa mình. “Người muốn đi đâu?” Hấn ôn hòa hỏi. Với tốc độ rùa bò của đối phương, cho dù mình nhảy lò cò cũng có thể đuổi kịp.

“Người gạt ta.” Đối phương hiển nhiên cũng biết mình chạy không thoát, đột ngột dừng lại, lạnh lùng nói.

Rafael ngẩn ra. Hấn gạt người cũng không phải chuyện hiếm lạ gì, đáng ngạc nhiên chính là, cứ nhiên bị vạch trần. “Sao người biết ta gạt người?”

“Metatron đến từ thiên đường, không phải địa ngục. Mammon mới đến từ địa ngục!”

“..... Người biết cũng nhiều thật đấy.”

“Rốt cuộc người là ai?” Giọng nói của đối phương đã hơi run.

Rafael đang định trả lời, đột nhiên cảm thấy một luồng sát khí từ trong bóng tối ập tới.

Nhưng với tốc độ của hấn, tránh đi đạo sát khí này quả thật dễ như trở bàn tay. Hấn lách sang một bên né tránh, nghĩ nghĩ, lại lách trở về, thuận tay một phát túm lấy thiếu niên trong bóng tối kia, mang hấn đi luôn.

Sát ý lướt qua trước mặt, ngay sau đó keng một tiếng.

“Hình như là chủ thủ.” Bàn tay Rafael sờ sờ vật thể mình đang túm, nghi hoặc nói, “Tại sao ta lại có cảm giác giống như mình bốc nhằm một cái cánh gà?”

Đối phương cũng chấn động một hồi.

Rafael còn đang mò mẫm da thịt ở chỗ lõm vào kia, đột nhiên trong tay nhẹ hẫng, không nghe thấy hô hấp của thiếu niên trong bóng tối nữa.

Nếu không nhờ xúc cảm còn lưu lại, hấn gần như phải hoài nghi thiếu niên kia từ nãy giờ chưa từng xuất hiện.

.....

Mang người đi trước mặt hấn.....

Cặp mắt đang nhắm lại của Rafael đột nhiên mở ra.

37. Chương 13-2: Khách Đến (trung)

Abaddon đứng bên cạnh bữu môi: “Liệu có phải do người tính nhầm?”

“Sao lại thế được?” Poggi luôn có lòng tin vào thị lực của mình, “Ta đâu giống như ông, tới tuổi cần đeo kính lão.”

Abaddon hừ lạnh: “Tuổi ta xấp xỉ tuổi Mammon.”

Poggi nói: “Vây là quá trình dậy thì và lão hóa của ông đến quá nhanh.”

Các thiên sứ ở Chủ thành vẫn máy móc làm việc và sinh hoạt như cũ.

Mammon cũng dần dần hiểu ra lối vận hành của Chủ thành.

Lúc Julian bỏ đi không hề để lại tư liệu nào hữu dụng, những gì hắn hiện nắm giữ đều nhờ tự mình quan sát. Chủ thành chủ yếu là điều hành hành chính. Những ngành đơn giản mà cơ giới như lương thực, dệt may đều không có. Hắn đoán có lẽ là nhờ vào những trấn nhỏ nơi không có thiên sứ trí tuệ cung ứng. Nhưng công việc đòi hỏi phải suy nghĩ và tính toán hẳn là do Chủ thành hoàn thành, bởi vì hiện tại bộ phận này đã hoàn toàn tê liệt. Ít nhất cho tới bây giờ hắn vẫn chưa thấy thiên sứ nào đi thu dọn đồng đồ nát do Poggi tạo ra, và cả khối kiến trúc mới tiến hành được phân nửa ở tây thành.

Abaddon mờ mịt nói: “Người lý giải những chuyện này có lợi ích gì?”

Mammon nói: “Lúc người dọn vào ở trong một ngôi nhà mới, nhất định phải xem xét kết cấu cơ bản các phòng trước.”

Abaddon hạ giọng hỏi: “Người chuẩn bị thôn tính giới thứ mười thật sao?”

Thôn tính?

Mammon cười nói: “Ta thích từ này.”

Abaddon nói: “Nhưng bên ngoài giới thứ mười không dễ vào, lại có cả một mớ loạn thất bát tao ẩn trong bóng tối, rất phiền phức.”

Mammon nói: “Cho người dẫn quân đoàn địa ngục diệt hết bọn chúng, thế nào?”

Abaddon xoa xoa tay: “Thật hay giả?”

Trong mắt Mammon lóe lên sát khí, lại lập tức hóa thành ý cười ôn nhu, “Mục đích chủ yếu của chúng ta vẫn là dẫn dắt cư dân ở giới thứ mười đến với cuộc sống hạnh phúc yên vui chân chính.”

Abaddon đầu đầy dấu chấm hỏi. Câu trước câu sau có gì liên quan chứ?

Giọng nói Metatron vang lên sau lưng: “Các người có rảnh không?”

Abaddon bừng tỉnh đại ngộ nháy mắt với Mammon.

“Đương nhiên”, Mammon mỉm cười đáp ứng, nhưng trong lòng lại trầm xuống.

Đi vào văn phòng của Mammon, Metatron chọn chiếc ghế đối diện hắn ngồi xuống.

Abaddon có chút suy tư nhìn hai người.

Lần này đến giới thứ mười, quan hệ giữa bọn họ lâm vào trạng thái cực kỳ vi diệu. Đường như rất thân cận, thân cận đến mức có thể ôm ôm ấp ấp, lại dường như rất xa lạ, bình thường ngay cả ngồi cũng ngồi chỗ xa nhau nhất.

Bây giờ lại ngồi gần như vậy..... Hắn chỉ có thể nghĩ đến một câu —— chẳng gian cũng tà.

Metatron mở lời trước: “Ta nghĩ, chúng ta có phải không nên hành động quá mức?”

“Hiện tại không tốt sao?” Mammon một câu hai nghĩa, đồng tử thoáng lộ vẻ hoang mang.

Thực ra sở dĩ hấn đề nghị tiếp quản Chủ thành, cũng không thật sự muốn đem thiên sứ này quy thuận dưới cờ địa ngục. Từ góc độ đầu tư mà nói, giới thứ mười không nghi ngờ gì rất đáng khai phá, nhưng loại khai phá này có thể nói trên nhiều phương diện, chẳng hạn như hợp tác với giới khác, như vậy địa ngục có thể giảm bớt không ít áp lực. Thế nhưng sở dĩ hấn không làm vậy, chỉ là vì kéo dài thời gian.

Hấn không biết lời nói dối về Shipley khi nào sẽ bị vạch trần.

Cũng không biết giới thứ mười tương lai sẽ biến hóa ra sao.

Càng không biết Metatron lúc nào sẽ rời đi.

Chỉ biết là hấn không muốn một lần nữa trở mắt nhìn Metatron bỏ đi trước mặt mình, còn bản thân thì bị giữ lại.

Cho nên hấn không thả Leviathan ra tuyệt không phải bởi vì nguyên nhân mà hấn nói, hấn lo ngại Leviathan sau khi được thả ra, sẽ nói những lời hấn không muốn nghe.

“Người có biết đạo lý đi thuyền ngược dòng không?” Metatron hỏi.

Mammon nhìn hấn, không đáp.

“Không tiến ắt thoái.” Metatron dường như cũng không định đợi hấn trả lời.

Abaddon cảm thấy bầu không khí bắt đầu trầm trọng, ngồi cũng không yên, đứng lên nói: “Ta đi xem Poggi lại gieo họa gì, các người cứ tiếp tục.”

Kỳ đà duy nhất tại hiện trường đã bỏ đi, biểu tình của hai người cũng nảy sinh biến hóa kỳ lạ, không hề che giấu trong sương mù nữa, mà là vẻ mặt thấu hiểu nhau.

Mammon nhàn nhạt hỏi: “Người định làm thế nào?”

Metatron nói: “Julian sẽ không vô duyên vô cớ bỏ đi, ta muốn tìm hấn.”

“Người tin tưởng hấn?”

“Ta tin.” Metatron nghĩ nghĩ nói: “Ngay thời điểm không có lý do xác thực nào ủng hộ điều kiện không tin này, ta nguyện ý lựa chọn tin tưởng.”

Mammon hỏi: “Người có tin ta không? Tin ta sẽ mang đến thịnh vượng phồn hoa cho giới thứ mười?”

Metatron không chút do dự: “Ta tin.”

“Nhưng ta thà rằng người không tin.” Nếu hấn không tin, sẽ còn vướng bận, chỉ cần còn vướng bận, mình sẽ có thể giữ hấn lại.

“Mammon...” Metatron cúi đầu, ngón tay không tự chủ được thoáng run lên, “Giữa chúng ta không có khả năng.”

Đây là lần đầu tiên hấn nói câu này ra miệng.

Giống như một chiếc khăn che mặt mỏng manh, đột nhiên bị dao cắt rách, từ đó chia thành hai nửa.

Lại giống một đoạn cầu gỗ ẩn trong sương mù, đột nhiên bị gãy ngang ngay giữa, từ đó không còn mang vẻ mờ lung huyền ảo nữa.

Mammon trầm tĩnh lắng nghe, sóng mắt cũng không hề lưu động, “Lý do?”

Metatron nói: “Ta không buông bỏ được.”

“Người đứng quá cao.” Mammon nói, “Cho nên ta sẽ dốc toàn lực kéo người xuống. Người không cần động, cũng không cần buông, chỉ cần đứng tại chỗ đợi ta là được rồi.”

Metatron trong lòng hơi chấn động, không rõ là vui hay buồn, hoặc giả là một loại mơ hồ do thói quen cân nhắc quá lâu.

“Với ta mà nói, chuyện gì cũng không thành vấn đề.” Mammon thông thả nói, “Chỉ cần ta có thể nhìn thấy người, thì mọi vấn đề đều sẽ tìm được đáp án hoàn mỹ nhất.”

Sau nhiều ngày im ắng, giới thứ mười rốt cuộc cũng có động thái mới.

Biện pháp của Mammon rất đơn giản, chính là để Abaddon cùng Poggi đưa tất cả thiên sứ ở Chủ thành đi khắp nơi, sau đó ghi lại vị trí và đánh số bọn họ, xem bọn họ làm sao quay về.

Mammon đã sớm phát hiện, cho dù những thiên sứ này không có trí tuệ, nhưng lại có một phương thức tìm đường cực kỳ độc đáo.

Tỷ như bắt lượn Poggi đưa họ đi đâu, cuối cùng họ cũng vẫn có thể tìm được nơi ở và làm việc của mình.

Nhờ Abaddon đưa họ đi khắp nơi là để làm cho họ dựa vào ký ức và nhạy cảm đối với “nhà”, tìm đến nơi họ từng cư trú, lúc bọn họ rời khỏi những trấn nhỏ tương đối gần đây mà mình từng cư trú, nhất định sẽ theo bản năng đến nơi đó trước.

—— Phía trên chỉ là phỏng đoán suông của Mammon.

Không biết là do Mammon suy nghĩ quá ngây thơ, hay là do Abaddon không đưa họ đến nơi đến chốn, tóm lại, liên tiếp ba ngày, tất cả thiên sứ đều không lạc một ai mà về tới đây. Ngay khi Abaddon cùng Poggi càng lúc càng mất kiên nhẫn, bắt đầu nảy sinh nghi ngờ với phương pháp khờ dại này, số lượng trở về rốt cuộc xuất hiện biến hóa.

Mammon nghi hoặc nhìn bản ghi chép của họ, “Nhiều thêm?”

Poggi gật đầu khẳng định: “Nhiều thêm.”

Abaddon đứng bên cạnh bĩu môi: “Liệu có phải do người tính nhầm?”

“Sao lại thế được?” Poggi luôn có lòng tin vào thị lực của mình, “Ta đâu giống như ông, tới tuổi cần đeo kính lão.”

Abaddon hừ lạnh: “Tuổi ta xấp xỉ tuổi Mammon.”

Poggi nói: “Vậy là quá trình dậy thì và lão hóa của ông đến quá nhanh.”

Mammon không hứng nghe bọn họ đấu võ mồm, hắn vẫn đang nhìn bản ghi chép của Poggi, “Tên này dư ra đúng không?”

Poggi so sánh hai bản ghi chép, nói: “Đại khái là đoạn này. Bởi vì quá nhiều thiên sứ cùng đi vào, ta cũng lười chép lại từng số hiệu của họ, tại mấy hôm trước đều như nhau... Ai ngờ đột nhiên mọc thêm.....” Giọng nói hần dần dần khê đi dưới ánh mắt lạnh lùng nguy hiểm của Mammon.

Abaddon vội ôm lấy Poggi, thông thả hỏi Mammon: “Có thể là Julian phái người trà trộn vào?”

Mammon nói: “Đây cũng là một khả năng.”

“Còn có khả năng nào nữa?”

Mammon phun ra một cái tên: “Rafael.”

Poggi nhảy dựng lên, khẩn trương hỏi: “Hắn tới đây? Hắn tới làm gì?”

Abaddon cốc đầu hắn, “Không có tiền đồ! Nghe thấy tên hắn sao còn hoảng sợ hơn cả nghe thấy tên lão tử?”

“Nhắm nhí!” Nói đến đây, Poggi nổi trận lôi đình, “Là ai đem đường đường một đọa thiên sứ như ta ném cho một gã thiên sứ? Đúng là nhục nhê!”

Abaddon nghẹn họng.

Poggi bắt đầu kể khổ: “Ông không biết gia hỏa kia biến thái cỡ nào đâu! Lần trước còn thiếu chút nữa vứt một mình ta vào giới thứ mười.”

“Lần đó không phải ta đã nhờ Baal trả thù cho người rồi sao?” Abaddon tự biết mình sai.

Poggi vươn tay xia trán hắn, hùng hổ nói: “Baal với ta không thân không thích mà cũng chịu ra mặt giúp ta, còn ông làm cha mà một chút công hiến cũng không có!”

“Baal vì nể mặt ta nên mới đi!”

Poggi tức giận: “..... Vậy ông cứ dựa vào bộ mặt này mà kiếm cơm!”

Abaddon ngẩn ra, nửa ngày mới sờ sờ mặt mình, lẩm bẩm: “Ta đẹp trai đến vậy sao?”

Poggi: “.....”

Mammon vội ho một tiếng, kéo sự chú ý của họ lại, nói: “Mặc kệ là ai, trước mắt chúng ta cứ bắt hẩn về rồi tính tiếp.”

Poggi nhú mày: “Chủ thành này rộng như vậy, chúng ta chỉ có bốn người.”

Abaddon nói: “Nếu là Rafael, người không thể tính Metatron trong đó.”

Poggi sửng sốt, lập tức sực nhớ Metatron là thiên sứ. Ở chung lâu ngày, hẩn cũng suýt quên luôn chi tiết này.

“Vậy thì trước khi họ gặp nhau, chúng ta phải tìm ra hẩn cho bằng được.” Mammon mỉm cười, nụ cười mang vẻ quỷ diễm kỳ dị như đóa hồng trên cổ áo hẩn, khiến Abaddon nhin không được cau mày.

38. Chương 13-3: Khách Đến (hạ)

Ở địa ngục, tiểu ma vương Poggi là một phiền phức lớn. Mà Abaddon cư nhiên giao cục nợ này cho Rafael giáo dục, có thể thấy năng lực xử lý phiền phức của Rafael đã đạt đến trình độ nào. Cho nên muốn tìm được hẩn, tuyệt đối không thể dùng thủ đoạn thông thường.

Abaddon đứng trên mái nhà của trung tâm giải trí cao nhất Chủ thành quan sát tòa thành đang chìm trong bóng tối dày đặc, đề nghị: “Người cảm thấy dùng sách lược hỏa thiêu liệu có quá hao phí nguồn lực?”

Mammon điềm nhiên đáp: “Nếu đốt xong người có thể mau chóng phục hồi Chủ thành lại như cũ, ta sẽ nói không.”

Abaddon ghen hòng, quay sang chụp đầu Poggi, “Người có cách gì hay không?”

Poggi ôm đầu trừng hẩn, “Người ta làm cha ông cũng làm cha, sao ông lại làm vụng về như vậy?! Thứ chuyện vặt này cũng phải hỏi ta?”

Abaddon nhướn mày, “Địa ngục ngoài ta ra, còn có ma vương nào xúi quẩy như vậy, có một đứa con quậy phá như người?”

Poggi đắc ý nói: “Biết mình may mắn thế nào là tốt rồi.”

“.....” Abaddon dứt khoát quay sang hỏi Mammon, “Vậy người nói đi?”

Mammon trầm ngâm: “Thành trống... không biết có dễ tìm hơn không?”

Abaddon rất nhanh lĩnh ngộ ý tứ của hẩn: “Ý người là, sáng sớm mai phái tất cả thiên sứ đi hết.”

Mammon cong khóe môi, tự tiểu phi tiểu nói: “Không phải tất cả, Metatron nhất định phải ở lại.”

Abaddon hừ lạnh: “Câu này một chút cũng không buồn cười.”

Mammon khoan thai nói: “Ta chỉ vì cẩn thận.” Hẩn giơ ngón tay, một đóa hồng đỏ thắm xuất hiện nơi kẽ tay.

Abaddon trầm mặc một lát, nghiêm túc nói: “Người có từng nghĩ đến chuyện bỏ cuộc?”

“Bình thường những chuyện người nghĩ tới ta cũng đã nghĩ tới, những chuyện người không nghĩ tới ta cũng đã nghĩ qua, hơn nữa còn nghĩ không chỉ một lần.”

Abaddon: “.....”

Mammon nhẹ nhàng ngửi mùi hương thơm ngát từ cánh hoa, nụ cười xa xăm mơ hồ, “Đáp án người đã biết.”

Abaddon thở dài: “Gia hỏa các ngươi.”

Máy thông tấn trong túi Mammon khẽ run lên. Hắn nhú mày, “Các ngươi dẫn đám thiên sứ đó ra ngoài trước đi.”

Abaddon kêu lên: “Nửa đêm?”

Mammon nói: “Lần này là thiên sứ toàn thành, số lượng khổng lồ. Nhớ đưa đi xa một chút.” Hắn nói xong, bay thẳng hướng văn phòng tạm thời.

Poggi nhìn Abaddon đang ảo não, ngửa đầu nói: “Ông có cảm thấy mình rất giống người hầu của hắn không?”

Abaddon nắm tay rắc rắc vang lên.

“Người ta làm ma vương, ông cũng làm ma vương, sao ông lại làm bi thảm đến vậy?” Poggi còn chưa lái nhải xong, đã bị Abaddon xách lên, hung hăng vỗ một chưởng xuống mông.

“Người nghĩ lão tử rơi vào nông nỗi này là do ai hại?!”

Poggi bị treo ngược lắc qua lắc lại, thâm trầm nói: “Có lẽ do chỉ số thông minh cạn kiệt, lại thêm khuyết thiếu tình thương.”

“.....”

Vài phút sau, vang lên tiếng trẻ em không kiên nhẫn.

“Đánh đủ rồi thì làm nhiệm vụ thôi.”

Abaddon ném hắn xuống, “Người phụ trách phía đông, ta phụ trách phía tây.”

“Ta có một cách hay hơn.” Poggi bay lên không trung, một chân vắt trên chân còn lại. Từ sau khi bị Thạch Phi Hiệp gạt đến đầu óc choáng váng, hắn cố ý tham gia khóa huấn luyện Tư duy vàng của địa ngục, khiến mình như thay da đổi thịt trên phương diện bản chất.

“Cách gì?” Abaddon bán tín bán nghi.

“Chúng ta tìm một tấm ván gỗ thật lớn, đặt đám thiên sứ lên trên, sau đó cùng khiêng ra ngoài. Sẽ nhanh hơn một chút.”

Abaddon nghĩ nghĩ, cảm thấy ý kiến này không tồi.

“Hơn nữa chúng ta không cần đi quá xa, canh giờ vừa đủ hất tất cả bọn họ xuống là xong ngay.”

Abaddon cảm thấy đây là chủ ý tuyệt diệu.

Về phần những thiên sứ kia có bị thương hay không, không nằm trong phạm vi suy tính của bọn họ. Trên cơ bản, mọc cánh làm gì để rồi giữa không trung gặp nạn không biết giang ra sử dụng, vậy thì bị thương quả thực cũng đáng kiếp.

Hai ma vương một lớn một nhỏ bàn bạc xong, hưng phấn phá nhà tìm ván gỗ.

Mammon quay lại văn phòng, dùng nhả hắc tinh thạch duy trì máy thông tấn, để đột phá những chướng ngại bên ngoài giới thứ mười.

Máy thông tấn sau một lúc lâu mới kết nối được.

Giọng Beelzebub vang lên, “Giúp ta hỏi Asmondeus xem hắn có từng thấy một túi nylon màu đen không.”

“Asmondeus?” Mammon nhú mày.

Beelzebub vội ho một tiếng, dùng ngữ điệu cực kỳ nghiêm túc nói: “Không phải ta muốn lãng phí tài nguyên, chuyện này rất quan trọng.”

Mammon trầm giọng nói: “Asmondeus còn chưa tới.”

Beelzebub cũng trầm giọng nói: “Người báo với hân, ta có thể không tính toán năm chục bịch snack trong cái túi đó, không cần phải dành dụm cả một tiết mục làm bộ mặt tích. Trò này quá ấu trĩ.”

Mammon hỏi: “Hân xuất phát từ lúc nào?”

Beelzebub tựa hồ cũng cảm giác được chuyện này không như hân nghĩ, “Ba ngày trước.”

Mammon nhớ tới kẻ thần bí hạ độc thủ trong bóng tối chém ngựa của hân thành hai nửa, hàng mày càng nhíu chặt hơn.

“Có cần ta phái quân đoàn địa ngục đến không?” Asmondeus ở địa ngục nhân duyên tương đối tốt, ít nhất tốt hơn nhiều so với Leviathan suốt ngày gây thù chuốc oán kia. Trên thực tế, bọn họ vẫn chưa nghĩ thông được, Rafael âm hiểm gian trá xảo hoạt như vậy cũng thích ở trên thiên đường, thế mà thiện lương ngoan hiền như Asmondeus trái lại sa đọa. Vì thế, các ma vương địa ngục vẫn hay truyền miệng nhau, rằng vào lúc diễn ra thánh chiến, mọi người đều khóc quá lợi hại, đầu vầng mắt hoa nên kéo nhầm hân xuống luôn. Bất quá cho tới bây giờ, vẫn chưa có vị đạo thiên sứ nào công khai nhận trách nhiệm về chuyện này.

Ngón tay Mammon nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn hắc tinh thạch, “Tới đâu hay tới đó. Ta đi tìm thử.”

“Gọi Abaddon đi chung. Hành động một mình rất nguy hiểm.” Beelzebub đã nghe nói về vật chất hắc ám thần bí mờ không thấu kia.

Mammon nói: “Không cần. Rafael đã vào thành rồi.”

Beelzebub phì cười, “Người đứng là biết tận dụng mọi thứ.”

“Không dùng thì uống phí.” Mammon thuận tay tắt máy thông tấn, ánh mắt dừng lại ở đóa hồng trên bàn. Có lẽ ban nãy dùng sức hơi mạnh, cho nên đóa hoa không còn kiều hãnh ngẩng cao đầu như lúc vừa hái xuống. Hân cầm lấy cành hoa, mặc cho gai nhọn đâm vào ngón cái và ngón trỏ, nhỏ ra hai giọt máu đỏ tươi.

Hân nhìn thấy, cũng không lau đi, trái lại vui vẻ đi đến phòng Metatron.

Trước đó nhờ lòng kiên trì của hân, phòng của Metatron ở ngay bên phòng văn phòng hân, cho dù không thể từng giây từng phút nhìn thấy, hân cũng có thể cảm nhận được khí tức của Metatron bên người.

Cửa phòng chỉ khép hờ.

Mammon gõ nhẹ hai cái.

Cửa y nha một tiếng bị lực đạo của hân đẩy ra một chút.

Ngoài cửa sổ ánh trăng lười biếng, chiếu vào gian phòng trống không lạnh lẽo.

Lúc lên chuyển nhóm thiên sứ đầu tiên đi, hai cha con Abaddon và Poggi rất hưng phấn, đặc biệt là khi tổng bọn họ ra bên ngoài, còn khoa chân múa tay vui sướng. Nhưng liên tiếp hai nhóm sau, bọn họ bắt đầu trầm mặc.

Không phải ai cũng có thể thời thời khắc khắc đắm chìm trong niềm vui của công việc khuôn vác được.

Cho nên lúc Mammon xuất hiện, Abaddon trực tiếp ném tấm ván đi luôn.

Vì để cú ném đúng mục tiêu, Poggi trước khi buông tay còn đặc biệt điều chỉnh góc độ một chút.

Đáng tiếc tấm ván gỗ mới nửa đường đã rơi xuống.

Mammon đưa ngón tay vuốt cằm, cả người toát ra khí tức bất thiện, “Các người chuẩn bị dùng tấm ván gỗ này làm lợi tức?”

Dáng vẻ hùng dũng của Abaddon bay hết một nửa.

Hai phiến cánh của Poggi dùng sức mà vỗ, cặp mắt sáng rực, “Có thể sao?”

Mammon nhìn khuôn mặt trắng trẻo non nớt của hân, cuối cùng đè nén cơn tức tối trong lòng, thần nhiên nói: “Đổi thành kim tệ thì được.”

Abaddon ngẩng đầu nhìn trời, “Trời còn chưa sáng, người đến sớm thế làm gì?”

“Ta chỉ là nghĩ ra một cách tốt hơn để dụ Rafael ra.” Mammon nói.

Abaddon hai mắt sáng lên, “Cách gì?”

“Asmondeus đã đến giới thứ mười.”

Abaddon hai mắt lấp lánh, “Hắn đang ở đâu?”

Poggi cũng tỏ vẻ vui mừng, “Có hắn ở đây, ta không cần phải làm khổ sai nữa!”

Mammon chậm rãi nói: “Mất tích rồi.”

Nụ cười của Abaddon và Poggi lập tức đông đá tại chỗ.

Mammon nói: “Cho nên, chúng ta phải nhanh chóng tìm ra Rafael, để hắn cùng đi tìm người.”

Abaddon sắc mặt đột nhiên nghiêm túc, cả người như chìm trong một ngọn lửa vô hình, mái tóc đỏ phồng lên, ánh lửa trong mắt càng bùng cháy mãnh liệt, “Là ai làm?”

Poggi âm thầm trốn sau lưng Mammon.

Mammon khẽ nhíu mày, trước khi Abaddon bắt chợt bạo phát, hạ kết giới bao phủ mình cùng Poggi.

Ầm!

Abaddon đột nhiên vung nắm đấm giữa không trung!

Một loạt phòng ốc theo hướng nắm đấm của hắn rền vang rồi sụp đổ.

“Là, ai, làm?”

Khuôn mặt hắn thần kỳ bình tĩnh, khí tức thô bạo trên người toàn bộ truyền khắp Chủ thành, ngay cả đám mây đen phiêu đảng trong không trung kia cũng không được yên mà chuyển động.

Mammon bình tĩnh nhìn dọa thiên sứ đã hoàn toàn hóa thân thành ma vương trước mắt.

Bởi vì tác phong đỉnh đặc thường ngày của Abaddon, rất nhiều người đều xem nhẹ tội danh dọa lạc của hắn ——

Bạo nộ

39. Chương 14-1: Hoài Nghi (thượng)

Thân là đại sứ giao lưu thân thiện giữa thiên đường cùng các giới, Rafael có năng lực thích ứng siêu cường. Chẳng những mặt không đổi sắc qua được ải do Poggi canh gác ở cửa thành, mà còn đường đường chính chính đi theo một cặp chị em thiên sứ tiến vào trong nhà họ.

Hai nàng không hề cảm thấy ngạc nhiên với chuyện từ đâu chui ra thêm một thiên sứ xa lạ, vẫn như thường lệ làm những công việc lặp lại hàng ngày, sau đó đến giờ thì lên giường nằm ngủ.

Rafael vẫn luôn dán mắt vào các nàng suốt mấy tiếng đồng hồ, rốt cuộc cũng xác định mình đích thực bị xem như tàng hình.

Chờ hai chị em họ nhắm mắt lại, Rafael cực kỳ ga lăng giúp các nàng đóng cửa.

Giới thứ mười vào đêm, rất lạnh.

Hắn đẩy cửa sổ, đúng lúc nghe thấy một tiếng sụp đổ thật lớn.

Đám mây đen lượn lờ trên bầu trời đột nhiên xoay tròn, trông như lốc xoáy khổng lồ.

“Là ai làm?”

Hắn lại nghe thấy trong thành có tiếng người đang điên cuồng gầm rống, khiến cả tòa thành cũng hơi lắc lư theo.

Abaddon?

Rafael nghi hoặc. Trong ký ức, vị thiên sứ từng khét tiếng hung hăng này sau khi đọa lạc lại rất hiếm bạo phát. Nhiều thiên sứ còn đồn đãi rằng hắn đã truyền hết tính tình cho Poggi, bắt quá hiện tại xem ra, bản tính hắn không hề biến mất, chỉ là trầm lắng quá lâu, chưa tìm được thời cơ để phóng thích.

Thế nhưng, tại sao đột nhiên lại xuất hiện thời cơ trùng hợp như vậy?

Trong mắt hắn lóe lên mâu quang hiểu kỳ, rón rén bò qua cửa sổ, nhảy xuống dưới.

Chị em thiên sứ kia sống ở tòa nhà không cao, chỉ có ba tầng. Thân hình rất nhanh sắp tiếp đất. Ngay lúc thân thể chỉ cách mặt đất không đến một tấc, đôi cánh thuần trắng đột nhiên giang ra, ngăn cản thể rơi, khiến thân thể hắn như sà trên mặt đất liền bay lên.

Bởi vì tạm thời không thể xác định vị trí và tư thế của Abaddon, cho nên Rafael tận lực bay thấp là đà xuyên qua những ngõ nhỏ quanh co.

Ầm.

Mặt đất chấn động.

Dãy nhà hai bên đường có gạch ngói rơi xuống.

Rafael nhíu mày.

Xem ra kiến trúc ở giới thứ mười không được kiên cố cho lắm, nếu Abaddon cứ tiếp tục dày vò chúng như vậy, cả Chủ thành có khả năng sẽ biến thành bãi phế tích. Thế nhưng, Mammon và Metatron không phải cũng đang ở giới thứ mười sao? Lẽ nào họ mặc cho hắn không chút kiêng nể phá hủy tất cả? Hay là.....

Đây chính là cái bẫy dụ mình ra mặt?

Tốc độ của Rafael từ từ giảm xuống.

“Asmondeus rốt cuộc đang ở đâu?”

Tiếng rống của Abaddon lại vang lên cách đó không xa!

Poggi nhin không được nín áo Mammon đang khoanh tay đứng một bên không nói không rằng, “Uy, người xác định muốn để mặc ông ấy tiếp tục bạo phát như thế?”

Mammon hỏi: “Người có kiến nghị gì?”

Poggi nói: “Không phải người cũng là ma vương sao?”

“Ân.”

“Ra ngăn ông ta lại đi.” Poggi ôm mặt, “Thật đáng sợ!”

Mammon nói: “Ma vương mang tội danh khác nhau đảm nhận những công việc khác nhau.”

Poggi nói: “Chẳng lẽ công việc của ông ấy chính là nổi giận?”

“Ân. Còn ta là đếm tiền.”

“.....” Poggi học theo Thạch Phi Hiệp giơ ngón giữa lên kết thúc đoạn đối thoại ngắn ngủi này.

Abaddon đột nhiên nhấc hai tay, duỗi về hướng bầu trời, giống như đang bắt lấy thứ gì đó.

Poggi biến sắc, “Chết tiệt! Đừng nói bạo phát triệt để như vậy chứ?”

Mammon cũng buông cánh tay khoanh trước ngực, hai hàng mày nhíu lại.

Một thanh trường đao bề ngoài khá giống chìa khóa xuất hiện trong tay hắn, ánh trắng vô lực, phản chiếu trên lưỡi đao, đen tối lại âm lãnh.

“Sủng vật lâu ngày không đụng tới..... Mau cho ta thấy ý chí chiến đấu của các người.....”

Abaddon còn chưa nói xong, đã bị một thanh âm xen lẫn tiếng thở hồng hộc ngắt lời, “Câm miệng!” Cùng xuất hiện với hắn còn có một quang sáng lóa mắt mà thánh khiết như nắng xuân.

Trường đao bị hào quang chiếu xạ, nhất thời phát ra tiếng ken két chói tai.

“Người muốn gieo đại họa cho giới thứ mười sao?”

Abaddon đột nhiên quay đầu, cặp mắt đỏ ngầu tràn ngập địch ý nhìn người mới tới.

Vì để đối kháng thanh Vô Để Thi đạo kia, Rafael không thể không giang cả sáu phiến cánh sáng lên cùng một lúc, lông vũ khiết bạch và bầu trời âm trầm vô tận kia hình thành thế đối lập mãnh liệt.

“Có phải ngươi.....” Trong mắt Abaddon chợt lóe lên quang mang sắc bén, “Ngươi đã bắt Asmondeus?”

Sắc mặt Rafael cũng không dễ coi hơn hắn là bao, “Ngươi cảm thấy có khả năng đó sao? Nếu ta muốn làm vậy, đã làm từ tám trăm năm trước rồi, cần gì chờ tới bây giờ?”

Abaddon nhìn hắn chằm chằm, nói: “Ngươi thật đê tiện.”

Rafael bị mắng mà chẳng hiểu gì cả.

“Cho nên, rất có khả năng đó!” Abaddon nói xong, mũi đao vốn chỉ hướng bầu trời đột nhiên vung về phía Rafael!

Rafael tay phải tung một trảo giữa hư không, biến ánh trắng thành đao quang xuất hiện trong tay. Nhưng do ánh trắng quá loãng, cho nên đao quang chỉ có thể chống đỡ được một lúc, liền hóa thành những mảnh quang hoa nhỏ vụn, vương vãi giữa không trung. Rafael nhân cơ hội lộn người ra sau mấy thước. Hắn chặt vật trừng mắt nhìn Mammon, “Ngươi xác định giờ là lúc xem phim hành động?”

Mammon nhướn mày nói: “Ngươi còn nợ ta một ân tình.”

Rafael hừ lạnh.

Abaddon lại vung đao chém tới.

Rafael tức tốc lách sang bên cạnh né tránh.

Mammon thông thả nói: “Asmondeus đã mất tích gần hai ngày.”

Rafael thân ảnh thoáng cứng đờ, đao của Abaddon gần như lướt sát cánh tay hắn, dọa hắn toát một thân mồ hôi lạnh.

Mammon lại nói: “Chưa hết, Leviathan cũng thất thủ ở giới thứ mười, vẫn chưa biết khi nào mới có thể tỉnh lại.”

Rafael nhìn Abaddon đang nổi điên, lại nhìn Mammon trắng trợn tranh thủ cháy nhà vào vợ của, cắn răng nói: “Chết tiệt! Thành giao!”

Poggi kêu lên: “Còn ta nữa!”

Rafael lạnh lùng liếc hắn, nói: “Yên tâm, món nợ này ta sẽ không tính sót đâu.”

Poggi: “.....” Hắn chỉ định bảo Rafael đừng quên phần tình nghĩa thầy trò với hắn a.

Mammon quay sang hướng Abaddon đang chuẩn bị chém tiếp nói: “Ta biết Asmondeus ở đâu.”

Abaddon đao thế đột nhiên dừng lại, chậm rãi quay đầu, nhìn hắn, gần từng chữ một: “Ở đâu?”

“Trong hắc ám.” Mammon phun ra ba chữ.

Rafael đột nhiên nhớ tới cặp cánh gà bị mất tích trong chỗ bóng tối kia, cõi lòng trầm xuống.

Lửa giận của Abaddon rốt cuộc cũng dịu đi phần nào.

Để ngăn hắn bạo phát thêm lần nữa, Rafael dứt khoát nhét Poggi vào lòng hắn. Nhân loại có một câu: Hồ dữ không ăn thịt con. Hắn tin nếu Abaddon có điên lên lần nữa, hắn sẽ ít nhiều có chừng có mực.

“Chúng ta đi ngay bây giờ đi.” Abaddon không đợi Mammon đáp ứng, đã bay về hướng lối ra vào của giới thứ mười.

Mammon ánh mắt vô thức nhìn về phía văn phòng tạm thời.

“Không gọi thêm Metatron?” Rafael hỏi.

Mammon nhanh chóng quay đầu lại, mỉm cười nói: “Người muốn chờ ta thêm một lát sao?”

Rafael nhớ đến Asmondeus có thể đang lâm nguy, nói: “Ta nghĩ không ra còn có vấn đề gì mà ba chúng ta không giải quyết được.”

Bọn họ nhanh chóng đuổi theo Abaddon.

Mammon nhân tiện kể sơ lại chuyện Asmondeus đến từ lúc nào, và khi nào thì phát hiện hấn mất tích. Đương nhiên, lý do Asmondeus tới là trợ giúp, tuyệt đối không liên quan gì với Rafael.

Rafael không hề biết hành tung của mình đã bị tiết lộ trước khi xuất phát, nên cũng không nghĩ tới phương diện kia.

Poggi vốn ngoan ngoãn nằm trong lòng Abaddon, đột nhiên giãy dụa một chút.

Abaddon không để ý tới hấn.

“Phía trước có người.” Hấn vươn tay chỉ.

Mammon quay đầu nhìn, chính là Metatron.

Metatron dường như đã sớm trông thấy bọn họ, bèn tiến đến.

“Sao người lại ở đây?” Mỗi chữ Abaddon nói ra đều mang theo một cỗ hung hãn.

Metatron nói: “Ta ra ngoài thử vận, xem có thể gặp được Julian hay không.”

Mammon ôn nhu nói: “Ban đêm gió lớn.”

Poggi cười nhạo: “Người có nghe qua hỏa thiên sứ nào bị cảm mạo chưa?”

Trên đầu Poggi lập tức trúng một chưởng. Rafael tao nhã thu tay, vô cùng thỏa mãn vì thông qua hành động này đã thu hút được sự chú ý của mọi người, “Ta nghĩ, vừa bay vừa nói tương đối tiết kiệm thời gian hơn.”

Metatron thấy trong mắt hấn tràn ngập lo lắng khôn kể, lập tức nuốt xuống mấy vấn đề đại loại như tại sao hấn lại tới đây, gật gật đầu.

Một lần nữa lên đường, Mammon kiên nhẫn giải thích lại một lần về chuyện Asmondeus mất tích với hấn.

Metatron cau mày. Hấn hiển nhiên đoán được bọn họ muốn đi đâu. “Người nghi ngờ hấn mất tích trong chỗ bóng tối đó?”

Mammon nói: “Trước mắt xem ra, đó là nơi nguy hiểm nhất giới thứ mười.”

Metatron hỏi Rafael: “Người cũng từ nơi đó tới đây sao?”

Rafael ân một tiếng.

Cho dù ngoài mặt hấn vẫn bình thản như thường, nhưng chỉ cần đến khá gần hấn, đều có thể cảm nhận được một luồng khí âm lãnh tản mát quanh người hấn. Nếu sớm biết Asmondeus đến, hấn đã chờ trong hắc ám rồi. Cho dù..... nơi đó tràn ngập hơi thở của nguy hiểm khiến hấn khó chịu.

“Kỳ quái.” Poggi đột nhiên nói, “Tại sao kẻ xúi quẩy toàn là đạo thiên sứ? Levine bị giam hãm, Asmondeus mất tích.”

Abaddon thân thể chấn động.

Rafael, Mammon và Metatron đều trong lòng rung mình.

40. Chương 14-2: Hoài Nghi (trung)

Bởi vì suy đoán của Poggi, bầu không khí càng thêm cứng nhắc.

Bọn họ cơ hồ tức tốc vọt vào trong con đường đó, nhưng cảnh tượng trước mắt lại không như họ hy vọng.

“Đây là gì?” Abaddon mờ mịt hỏi.

“Sa mạc.” Trả lời chính là Rafael.

Abaddon nói: “Bóng tối đâu mất rồi?”

Mammon và Metatron nhìn nhau, “Có lẽ ở đằng sau cát vàng.”

Abaddon hỏi Poggi: “Người nghe có hiểu không?”

Poggi hỏi ngược lại: “Ông thì sao?”

Abaddon thành thành thật thật lắc đầu.

Poggi nói: “Ta hiểu.” Hắn dừng một chút, ngẩng đầu nói: “Dù sao cũng không cần phải giống ông.”

Abaddon: “.....”

Rafael nói: “Chi bằng chúng ta dùng thời gian để suy đoán này vào việc chứng minh suy đoán là chính xác hay sai lầm.” Hắn giang cánh, nương theo gió lướt về phía trước. Sáu phiến cánh bị ánh nắng chói chang phủ lên một lớp phản vàng, giữa không trung vẽ nên sáu đường thanh ngân nhàn nhạt.

Abaddon vội vàng đuổi theo.

Poggi nghĩ nghĩ, đi đến bên cạnh Mammon.

Metatron trong mắt lộ vẻ nghi hoặc.

Mammon vừa bay vừa nói: “Ban nãy Abaddon đã nổi bão.”

Metatron hỏi: “Bởi vì Asmondeus?”

Mammon thân thể hơi nghiêng, lướt gần hắn, thấp giọng nói: “Nếu người mất tích là người, ta cũng sẽ cuồng nộ như vậy.”

“Người sẽ không như thế.” Metatron nói.

Mammon thoáng rủ my, giấu đi tinh quang trong mắt, thản nhiên nói: “Ta sẽ như thế.”

Nếu không phải xác định người tự mình rời đi, lửa giận của ta tuyệt không thua cơn bạo nộ nổi tiếng của Abaddon.

Cát vàng đã tới tận cùng.

Rafael dừng lại trước một cái bể vô hình khổng lồ chứa đầy nước.

Abaddon nhíu mày: “Thứ này lại phải xử sao đây?”

Poggi nói: “Bể bơi? À không, hồ nước ngầm?”

Metatron nói: “Bên trong chứa Carlo Rabe.”

Poggi hưng phấn xoa xoa hai tay: “Là con thủy quái bất luận là dung mạo hay cá tính đều đứng đầu từ dưới đếm lên?”

Abaddon lại nổi giận, “Rốt cuộc chúng ta phải qua bao nhiêu ải nữa mới có thể gặp được Asmondeus?”

“.....”

Mammon từ tốn mở miệng: “Ít nhất chúng ta phải nỗ lực theo phương hướng này.”

Rafael nhắc tay.

Hào quang như ánh mặt trời trên cánh hân và trên mặt đất từ từ rút đi, thu vào trong tay hân, ngưng tụ thành một thanh trường kiếm chói mắt.

Mammon nhíu mày nói: “Bình tĩnh đã nào.”

Rafael quay đầu lại, mỉm cười, “Ta rất bình tĩnh.”

Kim kiếm đột nhiên chém xuống!

Hào quang vàng rực như muốn thiêu cả thế giới thành tro bụi kia bỗng dục bể nước.

Ánh sáng lan đi, giống như không có tận cùng.

Một tiếng kêu kỳ quái mà bén nhọn từ đầu bên kia bể nước truyền đến.

Rafael nắm kiếm quang, nhưng không rút về, mà dùng sức quét sang phía bên phải.

Nước bên phải bị gạt qua. Quang mang cắm trong nước càng lúc càng dày, sau đó dần dần loãng đi từ chính giữa sang hai bên, mãi cho đến khi hóa thành một con đường hoàng kim đúc bằng ánh sáng nơi đáy nước.

Poggi nhăn mày, hào hứng phấn chấn bước lên, “Đây quả thực rất giống công viên dưới đáy biển trong máy vi tính của Thạch Phi Hiệp.”

Mammon đợi Rafael cùng Abaddon tiến vào rồi mới nói: “Chúng ta không phải lần đầu đi qua nơi này, không cần phí nhiều sức như vậy.”

Metatron nhẹ giọng nói: “Đây là khác biệt lớn nhất giữa thiên sứ và đọa thiên sứ.”

Mammon ngẩn ra.

“Đọa thiên sứ có thể tùy ý bộc lộ tâm tình, còn thiên sứ cần một lý do chính đáng hợp lý.” Metatron bước lên con đường do ánh sáng trải ra kia.

“Người hối hận sao?” Giọng nói Mammon quanh quẩn bên tai hân.

Metatron hỏi ngược lại: “Còn người?”

Con đường lại yên tĩnh.

Con đường ánh sáng là vật vô hình, đặt chân trên đó, nhẹ như lông hồng, vô thanh vô tức.

Tiếng kêu như lời cảnh cáo của Carlo Rabe lại vang lên trong đầu họ.

Poggi đột nhiên ngẩng đầu.

Ánh sáng che khuất tầm nhìn của họ, nhưng lực va chạm cực đại lại thấu qua quang đạo truyền đến lòng bàn chân.

Abaddon xoa tay, đang định động thủ, lại thấy Rafael nhẹ nhàng hé môi, phát ra tiếng hát như tiếng trời.

Carlo Rabe dường như say đắm.

Lực va chạm càng lúc càng nhỏ, cho đến khi hoàn toàn im ắng.

Rafael khép miệng, quay đầu nói với Abaddon: “Bây giờ động thủ thì tương đối tiết kiệm sức lực hơn.”

Poggi nhìn Abaddon đột nhiên lao ra khỏi quang đạo, lại trân trối nhìn về phía Rafael, một lát sau mới nói: “Người đứng là quá lạnh tính.”

Rafael cười tủm tỉm gơ tay xoa đầu hân, “Phải gọi là thầy.”

Poggi từ tận đáy lòng cảm giác được một trận buồn nôn.

Abaddon trở về ném cho Poggi một đôi dạ minh châu cực đẹp sáng lấp lánh.

Poggi nhíu mày, “Thối quá!”

Rafael nói: “Đây là dạ minh châu sinh trưởng ở móng của Carlo Rabe.”

Poggi vẻ mặt không dám tin: “Dùng dạ minh châu để độn mông?” (lạy Chúa =))))))))))

Abaddon hiểu kỳ hỏi: “Độn mông là sao?”

Poggi há miệng, cuối cùng từ bỏ ý định giải thích, chỉ nói bừa: “Ách, là trò chơi mới mà Thạch Phi Hiệp vừa phát minh.” Hắn ôm cặp dạ minh châu xoay xoay ngắm nghía, cuối cùng quyết định bỏ vào trong ngực. Thối thì có thối, bắt quá chung quy vẫn đáng tiền. Nói đến đáng tiền, sao ngay thời điểm này Mammon lại không có động tĩnh gì cả? Hắn nghi hoặc quay đầu, phát hiện Mammon đang mỉm cười nhìn mình.

“Người..... cười cái gì?” Poggi chợt cảm thấy dạ minh châu trong ngực đang rục rịch, giống như có thể bay đi bất cứ lúc nào.

Mammon nói: “Ta chỉ là đang bày tỏ lòng tán thưởng đối với hành vi lau chùi dạ minh châu cho sạch sẽ để trả nợ.”

.....

Hắn biết ngay mà, hắn biết ngay mà..... Hàng tốt hễ bị Mã Lộ Da nhìn thấy, tuyệt đối sẽ không giữ lại được!

——“Mã Lộ Da” xuất phát từ câu chuyện Nửa đêm gà gáy về Chu Lộ Da mà Thạch Phi Hiệp kể.

Nghĩ đến đây, hắn càng ôm chặt dạ minh châu đang nằm trong ngực.

“Nước sắp đến tận cùng rồi.” Rafael tốc độ chậm dần.

Metatron nói: “Phía trước có thể là lửa tham lam, hoặc là bóng tối mà chúng ta muốn tìm.”

Abaddon nghi hoặc nói: “Nơi này sao lại có lửa tham lam?”

Mammon nói: “Chừng nào trở về ta sẽ viết một phần báo cáo chi tiết cho người, bây giờ xin người tạm gác lại lòng hiếu kỳ đối với những thứ không liên quan tới chuyện quan trọng này đi.”

Rafael biến mất ở đầu tận cùng của quang đạo.

Metatron nghĩ nghĩ nói: “Chúng ta nên giữ chặt đối phương.....” Mammon rất phối hợp bắt lấy tay hắn, “Tương đối an toàn hơn.”

Abaddon bỗng Poggi lên, bước ra khỏi quang đạo.

Metatron cùng Mammon đi sau cùng. Mắt thấy sắp cất bước, Metatron đột nhiên nói: “Người không hỏi ta trước đó đã đi đâu sao?”

Mammon dừng chân, mỉm cười nói: “Ta không phải Leviathan, đồ kỵ không phải tội của ta. Ta luôn biết cho người yêu không gian tự do..... Chỉ cần không rời xa ta trong vòng một trăm thước.”

Metatron mắt xanh như nước, “Chúng ta đi thôi.”

Mammon ngón tay căng lên, giữ chặt hắn: “Bắt quá tối nay đã người vượt quá giới hạn.”

“Ta chỉ muốn tìm Julian.” Metatron nói.

Mammon nói: “Trước khi lông hắn dài ra đồng bộ, ta không nghĩ hắn sẽ chịu lộ mặt gặp ai.”

Metatron thông thả nói: “Ta cứ cảm thấy, hắn không phải tự nguyện rời khỏi Chủ thành.”

“Chúng ta có thể nghĩ theo phương diện tích cực.”

“Phương diện tích cực?”

“Chẳng hạn như, hắn chỉ đang trốn nợ vay nặng lãi.” Mammon phủ kết giới, kéo Metatron xuyên qua quang đạo, trước mắt lập tức tối om.

Không có lửa tham lam, không thể đẩy lùi hắc ám.

Metatron cùng Mammon đứng sòng vai nhau, lúc này, bọn họ chỉ có thể dựa vào nhau.

“Abaddon.” Mammon gọi.

Không ai trả lời.

Metatron mở miệng gọi: “Rafael?”

Cũng không có hồi đáp.

“Poggi.....”

Trả lời bọn họ vẫn là sự im lặng.

“Bọn họ đi đâu rồi?” Metatron hỏi.

Mammon trầm ngâm nói: “Ta càng tò mò hơn là, bọn họ chủ động rời đi hay là bị động rời đi.”

Dưới tình huống dịch trong tối ta ngoài sáng, Levine và Asmondeus có lẽ đã thất thủ trước đó, bọn họ thật sự không có lý nào tự mình rời đi.

“Tại sao chúng ta phải lén lút bỏ đi?” Abaddon nén giọng tới mức thấp nhất.

Poggi bật miệng hắt lại, “Ông không cảm thấy chuyện này quá kỳ quái sao?”

Abaddon mấp máy đôi môi.

Poggi vẫn không chịu buông tay, bất quá hắn biết Abaddon muốn nói gì. “Ta đã xem qua rất nhiều tiểu thuyết trinh thám trong mấy tính của Thạch Phi Hiệp, đúc kết ra một chân lý. Đó chính là, hung thủ thường là kẻ vô tội nhất không có khả năng nhất.”

Miệng của Abaddon rớt cuộc cũng giây khỏi ma trảo của Poggi, “Người nói hung thủ là ai?”

Poggi cố ý đè thấp thanh tuyến, dùng một loại giọng điệu cực kỳ quỷ dị lại âm u kiên định nói: “Metatron.”

“Tại sao?” Abaddon hơi vặn cao âm lượng.

“Ông không cảm thấy địa điểm và thời gian lúc hắn vừa xuất hiện quá mức quỷ dị sao?”

“Ách.”

“Thật giống như vừa giải quyết Asmondeus xong rồi đi ra.”

Nhắc tới Asmondeus, lửa giận trong người Abaddon lại bùng lên, lý trí vốn còn lại không nhiều bị thiêu đến càng thêm bạc nhược.

“Quan trọng nhất là.....” Poggi vuốt cằm, dùng ngữ khí trinh thám nói, “Chúng ta là nhóm thứ hai vào đây, như vậy, Rafael vào đầu tiên đã biến đi đâu?”

Abaddon ngắt ra. Lúc bọn họ mới tiến vào đã gọi Rafael, nhưng cũng không có hồi âm.

Tác giả phát biểu: Mấy hôm nay có hơi bận, sau này sẽ cố gắng update mỗi ngày.

Lại nói, ba thiên trước mắt, chỉ có thiên này là viết rồi rầm rầm nhất.

Bởi vì ta phát hiện..... câu chuyện hình như càng lúc càng trở nên quỷ dị...

41. Chương 14-3: Hoài Nghi (hạ)

Metatron và Mammon nắm tay nhau trong bóng tối, từ từ rời khỏi chỗ ban đầu.

Dưới tình huống dịch trong tối ta ngoài sáng này, bọn họ càng không cần phải ở lại tại chỗ làm bia ngắm.

Mammon đột nhiên hỏi: “Nếu là Shipley ra tay, Abaddon có bao nhiêu phần thắng?”

Metatron không trả lời ngay. Hắn trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Tuy rằng ở trong bóng tối, Abaddon nhất định vẫn có phòng bị. Nhưng nếu ngay từ đầu hắn đã ra tay với Poggi, có lẽ.....”

Tuy Abaddon bình thường luôn bày ra bộ dáng chẳng buồn quan tâm, nhưng Mammon hiểu rất rõ, nhược điểm lớn nhất của Abaddon chính là Poggi. Lần này mất tích là Asmondeus, cho nên Abaddon còn giữ lại được chút lý trí, nếu người mất tích là Poggi, hẳn nghĩ, giới thứ mười có khả năng sẽ trở thành một bãi rác chân chính.

“Vậy, nếu đối thủ là Rafael thì sao?” Trong vô số thiên sứ trên thiên đường, Rafael là hỏa thiên sứ duy nhất hấn thủy chung không nắm rõ được thực lực. Năm đó thánh chiến, Michael nổi giận, toàn lực ứng phó, khiến trời long đất lở. Nhưng Rafael từ đầu tới cuối vẫn duy trì bình tĩnh trong hoàn cảnh như vậy, không nói không rằng theo sát bên cạnh Michael, bảo vệ hấn an toàn, còn bảo hộ những thiên sứ có thể bị ngộ thương khác.

Cho dù là Asmondeus dọa lạc, Rafael cũng chỉ lạnh nhạt bàng quan, chưa từng vấn hồi, sau đó cũng chẳng làm gì bổ cứu thi thố. Nếu không phải lần này Asmondeus xảy ra chuyện, khiến hấn không tiếc bộc lộ thân phận của mình, từ ẩn thân đi ra ngoài sáng, Mammon gần như sắp nghĩ chuyện Rafael thích Asmondeus chỉ là ảo giác của cá nhân hấn.

“Rafael?” Metatron trầm ngâm càng lâu hơn, mới nói: “Ta không biết.”

Mammon nhú mày.

Tuy rằng trong bảy đại ma vương, Asmondeus thực lực yếu nhất, nhưng yếu thì yếu, hấn vẫn là một trong bảy đại dọa thiên sứ, cho dù đánh lén, muốn hạ được hấn cũng không phải chuyện dễ dàng. Quá rõ ràng, trước mắt xem ra, tên đầu sỏ có khả năng nhất chính là Shipley.

Hấn không biết từ đáy lòng rốt cuộc là cao hứng hay mất hứng, nhưng tuyệt đối thờ phào nhẹ nhõm. Nếu kẻ chủ mưu đứng đằng sau thật sự là Shipley, như vậy giữa hấn và Metatron sẽ không tồn tại đối gạt. Cho dù đã hạ quyết tâm thậm chí bất chấp thủ đoạn cũng phải giữ Metatron lại bên mình, trong lòng hấn vẫn hy vọng chướng ngại giữa hai người có thể bớt đi một chút, rồi bớt đi một chút nữa.

“Ta có một dự cảm.” Mammon chỉ nói nửa chừng.

Metatron phối hợp tiếp lời: “Dự cảm gì?”

“Lần này chúng ta sẽ quay về không công.”

“Nhưng Abaddon, Rafael và Poggi đều mất tích.”

Mammon nói: “Tại sao hấn không ra tay với chúng ta?”

Metatron nói: “Có lẽ vì chúng ta đi chung?”

Bọn họ không biết Leviathan bị giam hãm từ khi nào, nhưng có một điểm có thể khẳng định là, lúc Leviathan gặp chuyện nhất định đang một mình hành động. Asmondeus cũng thế.

“Tại sao Rafael lại không sao?” Mammon hỏi.

Metatron nghĩ nghĩ nói: “Có thể vì không đủ nắm chắc?”

“Hoặc có thể, thật sự nhắm vào địa ngục?” Mammon rớt cuộc cũng nói ra suy nghĩ này.

Metatron thấp giọng nói: “Tại sao?” Hấn có vẻ như đang hỏi Mammon, lại có vẻ như đang tự hỏi mình.

“Ta không biết tại sao hấn lại nhắm vào địa ngục, ta chỉ biết, trước mắt xem ra, Rafael an toàn hơn nhiều so với Abaddon.” Vô luận đối phương là vì e ngại thực lực của Rafael, hay là nhắm vào địa ngục, ít nhất hiện tại Rafael sẽ không gặp nguy hiểm.

Metatron nói: “Vậy Rafael đi đâu rồi?”

Mammon nói: “Liệu có phải đã phát hiện ra gì đó?”

“Phát hiện cái gì?” Metatron nói xong, đột nhiên dừng bước, “Phía trước có động tĩnh.”

Mammon vô thức phủ thêm kết giới, bao quanh mình và Metatron.

“Giọng nói có điểm quen tai.” Metatron bước nhanh hơn.

Mammon vội đi chặn trước mặt hắn.

Đến gần hơn, liền nghe thấy tiếng rên đứt quãng.

Metatron nghiêng tai, hỏi dò: “Burj?”

Tiếng rên rỉ ngưng bật, lập tức gọi to: “Metatron? Các người đã trở lại?” Quả nhiên là giọng của Burj.

Metatron chậm rãi đi qua, “Người bị sao vậy?”

“Chân, chân ta bị gãy.” Burj lại thống khổ rên rỉ, “Tên khốn Julian!”

Mammon trầm giọng hỏi: “Là ai giải trừ thuật cầm cố thời gian cho các người?” Hắn nhớ rõ trước khi họ rời khỏi giới thứ mười, Simon, Burj và Baird đều trúng thuật cầm cố.

Burj tiếng kêu đau khựng lại, nửa ngày mới nói: “Ta cũng không biết.”

Mammon thản nhiên nói: “Không biết so với gãy chân, gãy cánh có đau hơn không?”

“Người muốn làm gì?” Burj hoảng sợ.

“Làm chuyện người đang tưởng tượng.”

Burj cầu xin Metatron: “Hãy tin ta, ta thật sự không biết là ai đã giải trừ thuật cầm cố cho ta, ta chỉ biết trước khi giải trừ chúng ta đã bị vứt vào chỗ tối tăm này.”

“Chúng ta?” Metatron hỏi.

Burj cười khổ: “Còn có Simon và Baird. Ta là người đầu tiên bị bỏ lại. Bọn họ bị đưa đến nơi khác. Dù sao Julian cũng đã hạ quyết tâm không để bọn ta sống yên ổn, ta lại gãy chân, căn bản không tài nào đi tìm bọn họ.”

Mammon nói: “Ta muốn nghe chi tiết hơn. Julian tại sao phải đánh gãy chân người, tại sao lại vứt người ở nơi này?”

Burj liếm liếm đôi môi khô khốc, nói: “Các người có thể xem chân ta trước được không?”

Mammon không đợi Metatron mở miệng, đã giành đáp trước: “Không.”

“Vậy, có thể cho ta uống chút nước được không?” Burj lại hỏi. Tuy rằng bọn họ là thiên sứ, nhưng từ sau khi ăn quả Trí tuệ, mất đi sinh mệnh vĩnh hằng, bọn họ càng tăng cường nhu cầu về lương thực nước uống hơn.

Mammon nói: “Việc này phải dựa vào tính chân thật trong câu chuyện của người.”

Burj rút cuộc cũng ý thức ra trước khi đạt được sự tin tưởng của đối phương, mình sẽ chẳng thu hoạch gì cả. “Được rồi. Chuyện này phải kể từ sau khi các người rời khỏi đây. Các người đi rồi, Julian liền nhốt bọn ta vào trong hầm của trung tâm giải trí. Bởi vì trúng phải thuật cầm cố thời gian, bọn ta chỉ có thể nhìn thời gian trôi qua bên người, còn mình thì không thể nhúc nhích. Cũng không biết qua bao lâu, đột nhiên có một hôm, Julian dẫn theo một đám thiên sứ tiến vào, khiêng bọn ta ra ngoài, bỏ trong xe ngựa. Ta căn bản không biết sẽ bị đưa đi đâu, mãi cho đến khi vào trong cũi hắc ám này. Không thể tưởng tượng được Julian cư nhiên có thể tìm ra một chỗ như vậy, ngay lúc ta nghĩ mình chết chắc rồi, đột nhiên phát hiện mình có thể cử động, nhưng còn chưa kịp vui mừng, chân ta đã bị đánh gãy, ngã khỏi xe ngựa. Trước khi xe ngựa rời đi, ta mơ hồ nghe thấy tiếng gào lên của Baird, không biết bọn họ bị đưa đến nơi nào nữa.”

Mammon hỏi Metatron: “Người có tin không?”

“Ta rất muốn tin.” Metatron trong thanh âm mang theo một tia thất vọng.

Burj ngữ khí căng thẳng, “Tại sao? Ta nói chính là sự thật.”

“Ta muốn hỏi người một vấn đề.” Mammon nói, “Là thiên sứ, chân người bị gãy, tại sao không dùng cánh mà bay?”

Burj ngẩn ra, giây lát mới cứng ngắc đáp: “Nếu ta nói ta quên, các người có tin không?”

“Không tin. Được rồi, chúng ta quay lại vấn đề ban đầu. Là ai giải trừ thuật cầm cố thời gian cho ngươi?” Mammon từ tốn hỏi, mỗi một chữ đều sung mãn lực đạo ngàn cân.

Burj gần như sắp bật khóc, “Ta thật sự không biết.”

Metatron đột nhiên cúi người, bàn tay vươn ra khỏi kết giới của Mammon.

Trên chân Burj truyền đến xúc cảm ôn nhu, sau đó da thịt có cảm giác như được ánh nắng ấm áp chiếu rọi, còn chưa kịp hưởng thụ, xương ống quyển đã tự động hợp lại, cảm giác đau đớn biến mất.

“Chân của ta?” Hắc kinh hỉ đứng lên.

Metatron nói: “Không sao nữa.”

Mammon mỉm cười hỏi: “Cảm giác lành thương không tồi chứ?”

Burj cảnh giác không đáp lời.

“Bị thương một lần nữa cảm giác có thể sẽ không tốt lắm.” Mammon uy hiếp.

Burj cắn chặt răng, nói: “Ta thật sự không biết hắc là ai. Trong bóng tối, ta ngoài chính mình ra, đều không nhìn thấy ai.”

“Julian đâu?” Mammon nắm được lỗ hổng trong lời nói của hắc.

Burj nói: “Hắc, hắc lúc đầu đã ở đây.”

Mammon nhíu mày: “Lúc đầu?”

“Sau đó, sau đó thì ta không biết.” Ngữ khí Burj vẫn bị vây trong trạng thái căng thẳng.

Metatron đột nhiên nói: “Ta có thể lập một giả thiết không? Nếu đại đa số những gì ngươi kể đều là sự thật.”

Burj không dám tiếp nhận “đại đa số” này.

“Điều duy nhất phải tranh luận chính là, Julian đến tột cùng là bên gây hại hay bên bị hại?” Metatron nói tiếp.

Burj mím chặt môi, nhưng tiếng nuốt nước bọt khản trương đã tiết lộ tâm tư của hắc.

Metatron đợi một hồi, nhẹ giọng nói: “Ta đã biết đáp án.”

Nói cách khác, sau khi hai người rời đi không lâu, Julian cùng bọn họ đều bị bắt.

“Ngươi ở trong này, cũng là ý của hắc sao?” Mammon hỏi.

Burj thân thể run lên, dùng thanh tuyến cực thấp nói: “Ta không biết hắc mà ngươi nói là ai.”

Mammon nói: “Đương nhiên là Shipley, chẳng lẽ giới thứ mười còn có một hắc thứ hai sao?”

42. Chương 15-1: Thăm Dò (thượng)

Burj rút cuộc ý thức được, ngay thời điểm này suy nghĩ làm sao để sống sót là vô dụng, phải dùng hành động thực tế để mình sống sót! “Là... là Shipley.”

Shipley, quả thật là Shipley.

Đây là lần đầu tiên chứng thực được sự tồn tại đằng sau màn độc thủ sau bao suy đoán bấy lâu nay.

Mammon vô thức nhìn về phía Metatron.

Đáng tiếc chỉ thấy một mảnh hắc ám.

“Sao ngươi biết hắc là Shipley?” Metatron hỏi.

Giọng Burj thoát nghe như đang khóc, “Ta thật sự không biết hấn là ai a. Bất quá các người nói Shipley, thì chắc đúng là Shipley.”

“Có vẻ như người thật sự không cần chân nữa.” Mammon đang cười.

Burj chỉ muốn khóc rống lên, “Ta thật sự thật sự không biết hấn là ai. Tối thế này, ta chẳng nhìn thấy gì cả. Hấn lại không tự giới thiệu.....”

Mammon có chút tin tưởng, “Hấn để người tới đây làm gì?”

“Lấy lòng tin của các người.”

“Sau đó?” Mammon tin tưởng đối phương tuyệt không phải sai khiến hấn đến đánh lén mình. Bởi vì thực lực của Burj thật sự thua bọn họ quá xa.

“Tốt nhất có thể đạt được quyền khống chế Chủ thành, cho dù không thể, cũng phải tìm hiểu tình hình hiện tại của Chủ thành.” Burj đáp.

Metatron hỏi: “Julian đâu?”

“Ta cũng không biết. Có lẽ cũng ở trong bóng tối.” Burj nói, “Bọn ta cùng bị đưa đến cõi hắc ám, nhưng ta trúng thuật cầm cố, còn hấn thì không, cho nên nửa đường, hấn nhảy khỏi xe bỏ chạy.”

“Hai tên còn lại đâu?” Mammon hỏi chính là Simon và Baird.

Burj nói: “Kết cuộc của họ có lẽ giống ta. Bởi vì bọn ta nhận nhiệm vụ cùng một lúc, nhưng ta là người đầu tiên xuống xe, cho nên cũng không biết họ bị đưa đi đâu.”

Mammon hỏi: “Làm sao mới có thể tìm được hấn?”

“Không biết.” Burj nói, “Tổng cộng ta chỉ biết được bấy nhiêu thôi.”

Mammon cười đến không có ý tốt, “Chỉ nhiều đó thôi đã khiến người sợ như vậy?”

Burj cả người run lên: “Hấn đích thực rất đáng sợ, đáng sợ đến không tài nào hình dung. Giống như, giống như một loại khí tức cực đoan hắc ám.”

“Khí tức hắc ám?” Metatron nhin không được hỏi, “Là bởi vì người đang ở trong bóng tối, cho nên mới cảm thấy là khí tức hắc ám, hay đó vốn là khí tức trên người hấn?”

“Tuyệt đối là khí tức trên người hấn. Loại sợ hãi cùng chấn động sinh ra từ tâm linh!” Burj hiện tại nhớ lại vẫn còn thấy kinh hãi, “Các người sẽ bảo vệ ta chứ?”

Mammon và Metatron căn bản không chú ý đến lời hấn.

Mammon nói: “Shipley giỏi nhất về mặt nào?”

Mỗi thiên sứ đều có lĩnh vực sở trường.

Metatron chậm rãi nói: “Bảo hộ linh hồn.”

Tương phản với bảo hộ linh hồn chính là công kích linh hồn.

Sương mù che khuất đáp án dường như đang bị vén lên từng lớp từng lớp một.

“Các người sẽ bảo vệ ta chứ?” Burj thấy họ không đếm xỉa tới mình, không khỏi hỏi lần nữa.

Mammon mất kiên nhẫn hỏi ngược lại: “Người nghĩ sao?”

Burj cắn răng nói: “Ta có thể nhận ra giọng của hấn. Thanh âm hấn rất.....”

Trong bóng tối, một lực đạo cực kỳ quỷ dị xẹt qua.

Metatron cùng Mammon tức khắc ra tay.

Lực đạo kia cư nhiên xuyên qua cả lòng bàn tay của họ. Ngay khoảnh khắc nó xuyên qua, Mammon cùng Metatron đều cảm thấy nơi sâu thẳm trong linh hồn nháy mắt lạnh như băng.

Công kích linh hồn!

Động tĩnh đồng thời với bọn họ còn có một trận gió, nhưng đối phương tốc độ quá nhanh, Mammon cùng Metatron vừa mới phát giác, trận gió kia đã biến mất.

“Burj.” Metatron đỡ lấy thân thể đang ngã xuống của hắn.

Nhưng hắn đã vĩnh viễn không thể lên tiếng nữa.

Mammon trong lòng tức giận.

Lần thứ hai!

Đây là lần thứ hai đối phương xuống tay trước mặt mình, còn mình lại bất lực.

“Linh hồn hắn bị giết.” Metatron dùng tay kiểm tra vết thương trên thi thể.

“Burj không đáng chết.” Mammon lạnh lùng nói, “Hắn chết rồi, tên kia càng giấu đầu hở đuôi.”

Metatron nghĩ nghĩ nói: “Có thể là giá họa chăng?”

Mammon hỏi: “Giọng Shipley có đặc điểm gì?”

Metatron nói: “Rất ôn nhu, có phần trung tính.”

“Cho nên, rất đặc biệt phải không?”

Metatron không nói.

“Nếu không phải Shipley, người còn có thể nghĩ ra kẻ tình nghi thứ hai không?” Mammon hỏi.

Metatron nói: “Không thể.”

“Đọa lạc rồi sẽ có được năng lực hắc ám. Shipley giới bảo hộ linh hồn, cũng đồng nghĩa hắn am hiểu công kích linh hồn. Nếu hắn đã sa đọa, tự nhiên có thể sử dụng thuật khống chế thần niệm linh hồn, vừa vặn phù hợp với lời của Burj.”

Metatron không thể phản bác.

Mammon tiếp tục: “Casamia có lẽ chính vì đã biết sự thật hắn đọa lạc, mới lựa chọn bỏ đi, nhưng nửa đường bị giết. Còn độc dược trên quả Trí tuệ cũng giải thích vì sao Casamia phải dẫn theo đám thiên sứ kia đi. Có lẽ hắn muốn dùng những thiên sứ đã ăn phải độc dược đó vạch trần chân tướng Shipley sa đọa.”

“Bất luận thế nào, chúng ta cũng phải cứu Asmondeus về.” Metatron nhẹ giọng nói.

Mammon biết, hắn bắt đầu có cùng suy đoán với mình.

Điều này với hắn mà nói thật sự là một tin tốt. Khả năng Shipley là kẻ chủ mưu phía sau càng lớn, thì lời hắn nói ban đầu càng chân thực.

“Nếu Hybe ở đây thì tốt quá. Có lẽ hắn biết rất nhiều chuyện.” Cho dù hắn và Abaddon đều rời khỏi địa ngục, nhưng cuộc thẩm vấn Hybe không hề chấm dứt ở đó. Chỉ là Beelzebub tới giờ vẫn chưa truyền tin đến, xem ra nan đề này tạm thời vẫn chưa bị phá giải.

Trong bóng tối truyền đến dòng khí dao động.

Sau cú đánh bất ngờ trước đó, Metatron và Mammon đều rất nhạy với bất cứ động tĩnh nào.

“Là ta.” Không đợi bọn họ phản ứng, đối phương đã giành lên tiếng trước.

Metatron không khỏi ngạc nhiên: “Rafael?”

“Là ta.” Rafael chậm rãi tới gần, “Ta đã đuổi theo lực đạo đó.”

Mammon đột nhiên nói: “Từ đầu đến giờ người vẫn âm thầm đi theo bọn ta?” Đồng nghĩa với việc dùng mình và Metatron làm ve, còn hắn làm chim sẻ âm thầm chờ bọ ngựa chui đầu vào lưới. (tức câu ‘đường lang bổ thiên, hoàng tước tại hậu’)

Rafael nói: “Chỉ khi làm vậy, ta mới có thể truy ngược lại hành tung của đối phương ngay từ đầu.”

Metatron nói: “Có kết quả không?”

“Không có.” Rafael ngữ khí trầm trọng, “Ta căn cứ theo tàn lưu khí tức trong bóng tối truy đuổi hơn mười dặm, khí tức liền biến mất.”

Với năng lực của bọn họ, lực đạo phát ra không nhất định là đường thẳng, có thể là đường cong thậm chí là đường gấp khúc, cho nên không thể căn cứ theo phương hướng mà phỏng đoán sự tồn tại của đối phương.

Mammon hỏi: “Người có biết bọn Abaddon đi đâu không?”

Rafael cong khóe miệng, “Bọn họ tiến vào theo ta, sau đó lặng lẽ rời đi.”

“Là tự động rời đi?”

“Tự động rời đi.”

Mammon thoáng nhú mày.

Metatron nói: “Là do đã phát hiện gì sao?”

Rafael nói đến thâm ý: “Không phải phát hiện nào cũng chính xác, càng không phải phát hiện nào cũng có lợi...”

Mammon hiểu ngay lập tức. Hẳn sợ Metatron cũng ngộ ra, vội ngắt lời: “Chúng ta cứ dò dẫm như vậy cũng không phải cách. Có lẽ nên đổi một phương thức khác.”

Rafael hỏi: “Phương thức gì?”

“Chưa nghĩ ra.” Trước mắt ngay cả địch thủ ở đâu họ còn không nhìn thấy, chứ đừng nói là đối phó hẳn. Cho dù họ xác định được đối phương nhất định là Shipley thì có ích gì? Họ căn bản không biết Shipley ở nơi nào.

Metatron nói: “Có lẽ, chúng ta có thể dụ hẳn chủ động tìm đến chúng ta.”

Rafael nói: “Người biết nhược điểm của hẳn sao?” Shipley là một trong những thiên sứ được tạo ra sớm nhất. Ở thiên đường một thời gian cực ngắn, đã bị Thần phái đến giới thứ mười, cho nên lớp thiên sứ sau này đều không có ấn tượng gì với hẳn.

Metatron trầm ngâm nói: “Nếu là trước đây, ta biết.”

“Là gì?” Rafael vội hỏi.

“Lòng thương. Lòng thương đối với sinh mệnh.” Metatron nói.

Mammon nhú mày: “Hiện tại nhất định trái ngược.”

Rafael hỏi: “Hắn có bạn thân nào không?”

Metatron nói: “Có.”

“Ai?”

“Ta.”

Mammon và Rafael đồng loạt trầm mặt.

Metatron nói: “Có lẽ, ta có thể thử xem sao.”

“Không được!” Mammon không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt. Bất luận đối phương là bạn hay địch, hẳn cũng không thể mạo hiểm như vậy.

Rafael không lên tiếng. Trong lòng hẳn thừa biết trước mắt đây có lẽ là cách duy nhất, nhưng hẳn không rõ lắm về thực lực của Shipley, nhưng có thể ngay trước mặt hai đại thiên sứ một đại ma vương lấy mạng của một thiên sứ khác cũng đủ biết thực lực hẳn tuyệt đối không tồi. Metatron vì sáng tạo nhân giới nên

hao phí rất nhiều thần lực, cho dù đã qua mấy vạn năm, linh lực vẫn chưa hoàn toàn phục khôi phục như cũ. Cho nên, để một mình hấn đối mặt với Shipley là mạo hiểm rất lớn.

Metatron nói: “Hắn không hẳn sẽ đã thương ta.”

Mammon cắn răng nói: “Cho dù hắn nhất định không đã thương người, ta cũng không đồng ý.”

Rafael đột nhiên nói: “Đáng tiếc mảnh hắc ám này cách trở ánh sáng, bằng không dùng quang năng thăm dò, bất luận đối phương ở đâu, đều không còn chỗ để ẩn nấp.”

Trong tất cả thiên sứ và địa thiên sứ, sở trường về quang năng của Rafael chỉ sau Lucifer.

Metatron cùng Mammon đồng loạt nói: “Lửa tham lam.”

43. Chương 15-2: Thăm Dò (trung)

Lửa tham lam là thứ duy nhất có thể nuốt chửng bóng tối.

Thế nhưng bọn họ suốt dọc đường, gặp sa mạc, gặp nước, gặp bóng tối, nhưng không gặp được lửa tham lam.

Mammon nói: “Có lẽ hắn cũng đã phát giác rồi.” Bởi vì nhận thấy lửa tham lam có thể khắc chế hắc ám, cho nên mới dời nó đến nơi khác.

Metatron nói: “Ý người là, không gian này bị thao túng?”

Bọn họ trong lòng đều rung mình.

Nếu không gian bị thao túng, vậy đối phương căn bản đang vờn họ trong lòng bàn tay.

Rafael đột nhiên nói: “Chúng ta phải nhanh chóng tìm ra Abaddon và Poggi.” Abaddon thực lực không yếu, nhưng có Poggi, khác nào phơi bày nhược điểm rõ ràng.

“Nếu Shipley đã địa lạc, tại sao còn muốn đối phó địa thiên sứ?” Mammon ngẫm lại, nghi hoặc nói.

Địa thiên sứ với địa thiên sứ nên cùng một chiến tuyến mới phải.

Metatron ý vị sâu xa nói: “Không phải thiên sứ nào cũng nguyện ý địa lạc.”

Khí tức của Rafael đột nhiên hướng sang bên phải.

Metatron tâm niệm chợt động, chủ động kéo Mammon, theo sát như hình với bóng.

Bằng.

Trong bóng tối truyền đến tiếng vung đao.

“Là ta.” Rafael trầm giọng nói.

“Thầy?” Poggi mất kiểm soát, “Mau đi cứu cha ta!”

Rafael không nói không rằng, trực tiếp bồng Poggi trước ngực, bay theo hướng Poggi vừa xông tới.

Metatron và Mammon cũng không lên tiếng, chỉ là hai tay vẫn nắm chặt nhau trong bóng đêm.

Bay chừng mười mấy phút, Rafael mở miệng hỏi: “Vẫn chưa tới sao?”

Poggi cũng rối bời, “Hình như, hình như qua rồi.”

Bầu không khí vốn nặng nề càng thêm ngưng trọng.

Rafael dừng lại, “Các người gặp phải chuyện gì?”

“Một địch thủ rất mạnh!” Nóng vội qua đi, phần nộ bắt đầu lan khắp toàn thân Poggi, “Nếu không phải cha ta vì cố kỵ ta, tuyệt đối sẽ không thất thủ! Ông ấy vì yểm trợ ta chạy trốn, trúng một đòn của đối phương, không biết giờ ra sao nữa.” Hắn cố nén ghen ngào.

Mammon nói: “Đối phương có gì đặc biệt?”

Poggi không đáp mà hỏi ngược lại: “Metatron đâu?”

“Ta ở đây.” Metatron thủy chung im lặng liền mở miệng trả lời.

“Các người vừa rồi vẫn luôn đi cùng nhau? Một giây cũng không tách ra?” Ngửi khí Poggi sặc mùi chất vấn.

Mammon thần nhiên nói: “Ta và hấn vẫn luôn đi chung, ngay cả tay cũng chưa từng buông ra.”

Trong mắt họ, Poggi dù sao cũng vẫn là một đứa trẻ, hơn nữa vừa gặp phải nỗi sợ lạc mất cha, cho nên họ không hề trách cứ hấn.

Poggi đột nhiên quay đầu.

Cho dù bốn phía tối đen như mực, Rafael vẫn có thể cảm giác được hấn đang nhìn mình chằm chằm. “Thầy, còn người? Trước đó người đi đâu?”

Rafael trầm mặc một lát, nói: “Không phải ta. Ta vẫn luôn âm thầm đi theo Mammon và Metatron.”

“Ai có thể làm chứng?” Poggi lại gây sự.

Rafael nói: “Người nghĩ ta sẽ bắt cóc Asmondeus?”

“Ai biết được! Không chừng người đem hấn giam cầm ở chỗ khác.” Poggi lý lẽ hùng hồn, “Giống như trước kia người cường hành thu về linh hồn của Sarah!”

Rafael thần nhiên nói: “Là Sarah tự nguyện theo ta lên thiên đường.”

“Không phải! Cha ta nói người gạt Asmondeus, dụ dỗ nàng lên thiên đường!” Poggi đột nhiên giãy khỏi vòng tay của hấn, lơ lửng giữa không trung.

Mammon vội ho một tiếng, “Trọng điểm của chúng ta không phải Sarah, mà là Abaddon.”

Poggi đột nhiên tỉnh táo lại, toàn thân trên dưới toát ra một cỗ âm lãnh không thuộc về độ tuổi, “Kẻ bắt cha ta là thiên sứ sáu cánh. Lúc cha ta sử dụng liệt hỏa địa ngục ta nhìn thấy rõ ràng.”

Mammon nói: “Shipleigh cũng là thiên sứ sáu cánh.”

Metatron hỏi: “Cánh hấn màu gì?”

Poggi không chút do dự: “Màu trắng.”

Mammon và Rafael đồng loạt sửng sốt.

Chẳng lẽ Shipleigh không hề đạo lạc?

Mammon đột nhiên nghĩ tới một thứ, “Ta nhớ Michael từng làm đại diện cho một sản phẩm.”

Rafael cũng nhớ ra, “Thuốc nhuộm lông?”

Poggi nghe như lọt vào sương mù, “Các người rốt cuộc đang nói về cái gì?”

Metatron nói: “Chúng ta nên tìm ra lửa tham lam trước.”

Mammon nói: “Địa ngục có. Ta đi lấy.” Hấn nói thì nói vậy, nhưng vẫn không nhúc nhích.

Metatron nói: “Ta tiếp tục ở trong này tìm kiếm.”

Mammon nhú mồm: “Một mình?”

“Ta đi chung với hấn.” Rafael nói.

Poggi la lên: “Vậy ta cũng phải ở lại!”

Rafael nói: “Kể tiếp người muốn nhờ ai che chở người?”

“Người là thầy ta, người.....” Poggi thấy ba người họ đều không mở miệng, cắn răng nói, “Ta không cần các người lo, cho dù chỉ còn lại một mình, ta cũng sẽ đi tìm cha!”

Metatron khẽ thở dài, “Cứ để hắn đi với ta.”

Mammon nói: “Shipley ẩn trong bóng tối, khó lòng phòng bị.”

Metatron nói: “Yên tâm, ta sẽ bảo vệ hắn.”

Poggi nhớ tới trước đó mình vừa hoài nghi hắn, trong lòng không khỏi một trận áy náy, thấp giọng nói: “Cảm ơn.”

Metatron nhẹ nhàng kéo hắn vào lòng, nói với Mammon: “Ta tiễn người ra ngoài.”

Mammon nói: “Được.”

Trong tình huống không biết Shipley trước mắt đến tột cùng có bao nhiêu cường đại, đoàn kết là biện pháp tốt nhất.

Tiến Mammon, Rafael cùng Metatron tiếp tục dò dẫm trong bóng tối. Thật ra tìm kiếm kiểu này không khác gì mò kim đáy biển. Nếu đối phương thật sự có thể thao túng khoảng hắc ám, như vậy chỉ cần hắn không muốn để bọn họ tìm thấy, bọn họ tuyệt đối không thể tìm thấy.

Metatron nói: “Mảnh hắc ám này dường như đang bành trướng.”

Rafael vẫn luôn trầm mặc theo sát sau lưng hắn, lúc này mới nói: “Thần đã hạ thần dụ rồi sao?”

“Không có.” Metatron nói.

Rafael chậm rãi nói: “Thần đã lâu không hạ thần dụ.”

Poggi vỗ tay nói: “Chúng ta đi hỏi Thần thử xem! Ông ta nhất định biết đối phương là ai ẩn nấp ở nơi nào.”

Metatron nói: “Thần là chúa tể của vạn vật, không chỉ là chúa tể của thiên đường.”

Poggi nói: “Hừ, nếu người mất tích là Mammon, người cũng nói như vậy sao?”

“Phải.” Metatron không hề do dự.

Poggi lại hừ mạnh một tiếng. Không biết là không tin hay bất mãn.

Rafael đột nhiên nói: “Có lẽ, chúng ta chia nhau tìm sẽ tốt hơn.”

Metatron dừng bước.

Rafael nói: “Chia nhau tìm sẽ nhanh hơn.”

Metatron nói: “Quá nguy hiểm.”

Rafael nói: “Ta tin tưởng vào thực lực của ta và người. Trong tình huống có chuẩn bị không có nhược điểm, cho dù đánh không lại đối phương cũng tuyệt đối có khả năng tự bảo vệ mình.”

Metatron không đáp.

Rafael xoay người rời đi, được vài chục bước, mới nghe Metatron nói: “Người muốn bị bắt đúng không?”

“Dưới tình huống bình thường đương nhiên không muốn.” Rafael bước chân không nghĩ.

Poggi thấy Metatron mặc hắn càng đi càng xa, vội nói: “Người không đuổi theo sao?”

Metatron xoay người, nhắm hướng cửa khẩu vào giới thứ mười, “Ý chí của hắn là tự do.”

“Đứng lại!” Poggi vùng vẫy muốn nhảy xuống từ trên người hắn, “Ta phải đi cùng thầy.”

“Ta đã đáp ứng sẽ bảo vệ người.” Thanh âm hắn thập phần nhu hòa, nhưng mang theo kiên trì không cho cưỡng lại.

Poggi quát lớn: “Ta mặc kệ! Ta phải đi cùng thầy tìm cha ta!”

Metatron nói: “Hắn đi một mình an toàn hơn.”

Poggi động tác dừng lại, bản tính nháy mắt bùng nổ, “Người nói ta vương bận?!”

“Tôi rồi.” Metatron dừng bước.

“Tôi là tới đâu? Người ở đây làm gì?” Poggi lại ầm ĩ.

“Chờ Mammon. Ta đã hứa với hần, sẽ không đi quá xa.” Metatron vòng tay, gắt gao ôm hần vào trong ngực.

Poggi thấy nháo tới nháo lui không có hiệu quả, thân thể rất cuộc chịu yên ổn, nhưng miệng lưỡi vẫn không buông tha, “Người là đồ nhất gan.”

Metatron không hé nửa lời.

“Người sợ có đúng không?”

“Người trốn ở Con thuyền Noah là sợ thánh chiến có đúng không?”

“Người buông ta ra.”

“.....”

“Có lẽ người nói đúng.” Metatron thành linh bật ra một câu.

Poggi chán nản, thật đúng là dầu muối cũng chẳng ăn thua.

Mammon rất nhanh từ địa ngục mang theo lửa tham lam quay lại, đi cùng hần còn có mười vạn đại quân địa ngục.

Nhìn ngọn lửa thiêu cháy bóng tối, sau đó chiếu sáng bốn bề, Poggi nhin không được thở phào nhẹ nhõm. Cảm giác cái gì cũng không nhìn thấy rất áp lực, quá khó tiếp thu.

“Rafael đâu?” Mammon hỏi.

Poggi lớn tiếng nói: “Metatron để mặc hần một mình đi tìm Shipley.”

Mammon nghĩ nghĩ, khoe miệng khe cong lên, “Hần không hề bình tĩnh như bề ngoài.”

Poggi nhìn hần, lại nhìn Metatron, sừng sốt nói: “Chẳng lẽ các người một chút cũng không lo lắng?”

Mammon nói: “Đây là tự do của hần.”

Poggi phẫn nộ nói: “Ta cũng muốn tự do.”

Metatron xoa đầu hần, “Người vị thành niên.”

“Ta thành niên rồi! Ở nhân giới ta đã thành niên mấy trăm lần rồi! Ta muốn nhập tịch nhân loại!” Poggi rống giận.

Mammon nói: “Trước khi thủ tục còn chưa được sắp xếp thỏa đáng, người vẫn thuộc về quần hạt của địa ngục.”

.....

“Một lũ hỗn đản!”

44. Chương 15-3: Thăm Dò (hạ)

Cho dù đã đoán ra kết quả, nhưng cảnh tượng trước mắt vẫn khiến Mammon âm thầm kinh hãi.

“Cánh của người.....” Poggi không biết kiềm chế nhất, trực tiếp trở vào hần la lên.

“Như người đã thấy.” Shipley nghiêng đầu chống má, nhìn bọn họ mỉm cười nói, “Ta đọa lạc.”

Lượng lửa tham lam Mammon đem từ địa ngục rất nhiều. Mười vạn đại quân đồng loạt thấp lên, dùng thể nghiền nát bất kỳ chướng ngại vật nào mà nuốt chửng hắc ám, khiến bên dưới lộ ra một mảnh đất xám trắng lại sáng đến đủ nhìn thấy mặt người.

Metatron bỗng Poggi, cùng Mammon từng bước một theo lửa tham lam tiến về phía trước.

Poggi nhìn ngọn lửa, “Không thể nhanh hơn chút nữa sao?” Hắn không kiên nhẫn vọt tới trước vài bước, ánh lửa chiếu vào mắt hắn, càng phát ra hào quang rực rỡ.

Đại quân địa ngục dùng lực áp bách, hung hãn đẩy ngọn lửa lên phía trước, đã là biện pháp nhanh nhất.

Mammon nói: “Người có thể dùng miệng thổi thử, có lẽ mượn thêm sức gió, lửa sẽ lan nhanh hơn.”

Poggi nhìn hắn, đột nhiên giãy ra khỏi vòng tay Metatron, giang cánh, dùng sức mà quạt.

Ngọn lửa trước mặt hắn bị thổi hơi nghiêng về phía trước, nhưng nhìn không ra hiệu quả gì.

Metatron trầm mặc quay đầu nhìn Mammon.

Mammon không chút hổ thẹn nói: “Như vậy nội tâm hắn sẽ dễ chịu hơn.”

Poggi quạt một hồi liền bạo phát: “Chết tiệt! Sao vẫn chậm như thế!”

Metatron tự tiểu phi tiểu nhìn vào mắt Mammon.

Mammon nói: “Như vậy hắn mới có thể sâu sắc lĩnh ngộ, lửa chỉ có thể cháy chậm thế này.”

Lửa rất lớn, nhưng thiêu đốt trong im lặng.

Mười vạn đại quân bước chân nhịp nhàng đều đặn, không nghỉ một giây thẳng tiến phía trước.

Poggi có vẻ đã nháo mệt rồi, ghé vào vai Metatron ngủ gà ngủ gật.

Mammon cùng Metatron lẳng lặng sóng vai bước đi.

“Bao lâu rồi?” Metatron hỏi.

Mammon nói: “Mười sáu tiếng bốn mươi tám phút đồng hồ.”

Metatron nhíu mày.

Mammon liếc mắt nhìn hắn, đột nhiên tung người bay về phía trước, rất nhanh quay lại nói: “Còn chừng một kilomet nữa.”

“Có gặp được Rafael không?” Thừa biết đáp án là không, nhưng Metatron vẫn nhin không được hỏi ra miệng.

Mammon quả nhiên lắc đầu.

Metatron tiếp tục giữ im lặng.

Càng để ý, thời gian càng trôi chậm hơn.

Rõ ràng tốc độ vẫn như cũ, nhưng trong mắt họ lại giống như đang giảm tốc độ.

Mammon một tay dứt vào túi quần, cảm khái: “Chờ đợi đúng là dày vò, cũng may đây là thói quen của ta.”

Metatron đáp phi sở vấn, “Thời gian trước sau chỉ là những giai đoạn khác nhau để tình thế phát triển.”

Mammon ánh mắt lóe sáng, nói: “Giai đoạn cuối cùng của chúng ta là gì?”

Metatron thông thả nói: “Đây là hai vấn đề khác nhau.”

“Cẩn thận, nước!” Không biết là ai la lên một tiếng, ngay tức khắc, thể lửa tham lam lập tức yếu đi, sau đó đứng lại tại chỗ. Mười vạn đại quân nhất tề nhìn về phía Mammon.

Mammon phân phó: “Tuần tra tình cảnh bốn phía, xem có sinh vật nào khác không.” Hắn đã không xác định được sẽ lại xuất hiện thứ gì nữa.

Qua một lát, quân đoàn địa ngục hồi báo, hai đầu của bóng tối là nước. Cũng tức là, hắc ám thật ra bị nước bao vây.

“Có tin tức về Rafael không?” Metatron hỏi.

Quân đoàn địa ngục nhìn sắc mặt Mammon, thấy hắn không phản đối, trong lòng không khỏi thắc mắc thiên đường và địa ngục không phải là đại địch thủ của nhau trong cửu giới sao? Từ khi nào mối quan hệ này trở nên hài hòa như vậy? Nhưng ngoài miệng vẫn cung cung kính kính đáp: “Không có. Cái gì cũng không có.”

Mammon nhíu mày: “Burj không phải nói Julian, Baird và Simon đều ở trong bóng tối này sao?”

Metatron nói: “Có hai khả năng. Một là, hắn nói dối, hai là, đối phương lại làm gì đó rồi.”

Mammon nghĩ nghĩ nói: “Ta nghiêng về khả năng thứ hai.” Trong tình cảnh đó, hắn không cảm thấy Burj sẽ nói dối.

Poggi đã tỉnh ngủ, nghe bọn họ nói xong, nhin không được ở trong lòng Metatron đuổi chân, định bay lên trên.

Mammon túm lấy gáy hắn, kéo hắn qua bên mình.

Metatron đột nhiên ngẩng đầu.

Bởi vì ngọn lửa có độ cao hữu hạn, chỉ cháy lên trên khoảng mười mấy thước, bên trên vẫn là bóng tối dày đặc vô tận. Hắn lẩm bẩm nói: “Có lẽ chúng ta đã đi sai hướng rồi.”

Mammon và Poggi đồng loạt ngẩng đầu.

Bóng tối âm trầm kia dường như ẩn chứa câu đố, đang chờ người đến giải.

Mammon nhíu mày nói: “Lửa rất khó cháy lan lên trên.” Đạo thiên sứ số lượng có hạn, mười vạn đại quân địa ngục phần lớn do dân bản địa hợp thành, tất cả bọn họ đều không biết bay.

Hắn và Metatron thật ra có thể dồn lửa lên trên, nhưng tốc độ thua xa mười vạn đại quân hợp lực. Muốn hoàn toàn thanh lý sạch sẽ hắc ám, không biết phải đợi đến ngày tháng năm nào.

Poggi khí phách hùng hồn, “Để ta!” Hắn thuận tiện khảy một đốm lửa đánh nơi đầu ngón tay, thân thể đột nhiên phóng lên.

Metatron bắt đắc dĩ, cũng tùy tay dẫn ngọn lửa lên trên, sau đó bay lên.

Mammon căn dặn quân đoàn địa ngục ở tại chỗ chờ lệnh, nếu gặp bất cứ sinh vật khả nghi nào cứ tiền trạm hậu tẩu, dứt lời lập tức bay theo.

Poggi mới đốt ra một cái động, chợt cảm thấy mông một trận nóng rực, cúi đầu liền phát hiện một mảnh đỏ hồng toàn lửa tham lam. Hắn hoảng sợ ré lên, lui về một bên, đang định mắng xối xả, đã bị Mammon trực tiếp ôm vào ngực, lấy khăn tay nhét vào miệng hắn.

“Hắn không sao chứ?” Metatron phân tâm nhìn sang bên cạnh.

Mammon quay đầu Poggi úp vào ngực mình, chỉ để lộ gáy hắn, “Không sao.”

Metatron tuy bề ngang không bằng quân đoàn địa ngục, nhưng tốc độ là hàng đầu.

Bóng tối rợp trời rất nhanh bị xuyên thành một hành lang dài, đại quân địa ngục bên dưới càng lúc càng xa.

Metatron đột nhiên nói: “Ta cảm giác được áp lực.”

Mammon sửng sốt. Bọn họ hiện giờ đều ở trong kết giới của Metatron, lực lượng có thể khiến Metatron cảm thấy áp lực..... Shipley?

Metatron đứng lúc quay qua, ánh mắt hai người tiếp xúc nhau, đều nhìn thấy quang mang lóe lên trong mắt đối phương.

Trong bóng tối dường như có gì đó xẹt qua bên ngoài kết giới.

Mammon nhanh chóng vươn tay.

“Cái gì vậy?” Metatron hỏi.

Mammon nhìn ngón tay, trầm giọng nói: “Máu.”

Poggi đột nhiên kêu y ô.

Mammon hảo tâm nhắc nhở: “Tay ngươi có thể động.”

Poggi ngẩn người, vội giơ tay lấy khăn ra khỏi miệng, “Đưa máu cho ta ngửi thử.”

Mammon dời ngón tay tới trước mặt hắn.

Poggi ghé sát lại, chun mũi, nhẩn mặt nói: “Ngửi không ra được gì.”

Mammon gật đầu: “Chúng tao ngươi không có lai Huyết tộc.”

“Cẩn thận.” Metatron nói.

Mammon lại vươn tay ra. Lần này máu vấy đầy bàn tay.

Sắc mặt Poggi trở nên cực kỳ khó coi.

“Không hẳn là của Abaddon.” Mammon an ủi hắn.

Poggi nói: “Có thể là máu của thầy!”

Phía sau đột nhiên sáng lên!

Metatron lập tức dừng lại thân hình, lửa tham lam nháy mắt bị thu hồi.

Mammon nhìn khắp bốn phía, ánh mắt khó nén kinh ngạc, “Chủ thành?”

Chỉ thấy trên đám mây trắng tuyết, bồng bềnh một tòa thành, nhưng lại giống hệt Chủ thành của giới thứ mười.

Poggi đánh hai vòng xung quanh, “Tại sao không một bóng người?”

Mammon nói: “Có lẽ bị bắt đi.” Hắn không muốn nói ra đáp án đáng sợ hơn.

Poggi lập tức bay về hướng tòa thành đó.

Mammon và Metatron sợ hãi gặp chuyện ngoài ý muốn, vội đuổi theo, cận kề hai bên hắn.

Tòa thành càng lúc càng gần.

Mammon và Metatron xác định tòa thành này được xây dựa theo kiến trúc của Chủ thành giới thứ mười. Đương nhiên, có thể là ngược lại. Tóm lại, chủ nhân của tòa thành này nhất định có quan hệ không thoát được với Chủ thành.

Khả năng kẻ chủ mưu đằng sau là Shipley càng ngày càng cao.

“Người rút cuộc cũng đến rồi.”

Một giọng nói thanh nhã từ trong tòa thành vọng ra, theo sau đó là tiếng hát êm tai, chân chính là tiếng trời.

Metatron sóng mắt lưu động, nhắm mắt lại, rất nhanh mở ra, chỉ còn trầm tĩnh không gợn sóng không sợ hãi.

Bọn họ dừng lại ở cổng thành, nhân tiện giữ chặt Poggi vẫn đang cố sức muốn bay vào trong.

Cổng thành từ từ mở ra, để lộ một dải thảm đỏ rực thông vào giữa thành.

“Nghe nói đây là nghi thức hoan nghênh của nhân loại.” Thanh âm cực bình tĩnh, mang theo ôn nhu tương tự như Metatron.

Metatron cùng Mammon bước lên thăm.

Poggi nổi điên nói: “Kháo! Bọn ta đều có cánh, dùng thăm làm cái quái gì? Muốn chỉ đường sao? Cứ dựng biển báo là được!”

Đối phương không trả lời.

Metatron thấy Poggi nóng nảy, dứt khoát bế hẳn lên, bay vào.

Mammon thủy chung duy trì song song.

Thăm đỏ cuối cùng rẽ vào một khối kiến trúc cực quen mắt.

Mammon nói: “Hy vọng hẳn không dùng chung một phòng làm việc với ta.”

Ngoài dự liệu, thăm đỏ nhanh chóng dứt đoạn, đoạn ngay trước vương tọa.

Metatron nhìn thân ảnh ngồi trên vương tọa, lẳng lặng thở dài, “Đã lâu không gặp, Shipley.”

Cho dù đã đoán ra kết quả, nhưng cảnh tượng trước mắt vẫn khiến Mammon âm thầm kinh hãi.

“Cánh của người.....” Poggi không biết kiềm chế nhất, trực tiếp trở vào hẳn la lên.

“Như người đã thấy.” Shipley nghiêng đầu chống má, nhìn bọn họ mỉm cười nói, “Ta đùa lạc.”

45. Chương 16-1: Đồ Kị (thượng)

Sáu phiến cánh đen huyền bao phủ chỗ dựa lưng của vương tọa. Màu đen trầm trọng kia như sáu ngọn núi khổng lồ, đè ép đến mọi người nghệt thở.

Poggi lẩm bẩm: “Tại sao rõ ràng ngươi cũng là đạo thiên sứ, nhưng ta lại cảm thấy ngươi không đáng yêu chút nào.” Hắn dừng một lúc, bổ sung, “Thậm chí còn không đáng yêu bằng Leviathan.”

Shipley hòa nhã nói: “Bởi vì cầm của ta không tròn như ngươi.”

“.....” Poggi tức tối nói: “Cầm ta tròn chỗ nào, tròn chỗ nào!” Hắn quay đầu nhìn Mammon, “Ngươi thấy cầm ta có tròn không?”

Mammon nhìn đường cong nhẵn nhụi kia, nói: “Không thể tính là tròn vo được.”

Poggi đắc ý quay sang Shipley nói: “Thấy chưa, vẫn không tới mức tròn vo!”

Shipley lại cười nói: “Còn có không gian để tiến bộ.”

Poggi ngẫm lại, đột nhiên cảm thấy câu này có điểm không ổn, đang định phản bác, chợt nghe Metatron hỏi: “Có thể nói cho ta biết nguyên nhân không?”

Shipley nói: “Kiêu ngạo, tham lam, đồ kị, lừa dối, phản nộ, tham ăn, dâm dục.”

Poggi trừng mắt thật lớn, “Ngươi tổng hợp tất cả?”

Shipley cười nói: “Chỉ một hai thứ trong đó thôi.”

Poggi nói: “Vậy chắc chắn có đồ kị.”

Shipley thu lại nụ cười, “Tại sao?”

Poggi nói: “Bởi vì gia hỏa Leviathan kia càng đồ kị, trên mặt càng cười đến sáng lạn.” Đối với chuyện này, hẳn rất có kinh nghiệm.

Shipley chớp chớp mắt, “Bị người đoán đúng rồi.”

Metatron nói: “Đồ kị? Với ai?”

Shipley nói: “Leviathan đồ kị ai? Kỳ thực, đồ kị là một loại cảm xúc, bất kể đối tượng.”

Mammon đột nhiên nói: “Không. Ngay giây đầu tiên khi bảy tông tội được sinh ra, tuyệt đối là bởi vì một đối tượng nào đó.” Là một trong bảy đại ma vương đọa lạc sớm nhất, hắn tương đối có quyền lên tiếng.

Shipley nói tránh đi, “Có lẽ vậy. Bất quá so với những đối tượng cùng đọa lạc, ta tò mò nhất về Metatron.”

Mammon trong lòng căng thẳng, bất động thanh sắc tiến lên nửa bước, chắn trước người Metatron, “Sao?”

Poggi nhìn tấm lưng đột nhiên che trước mặt mình, một bên vỗ cánh lộ đầu ra, một bên buồn bực nghĩ, ta ghét nhất là đang xem kịch bị cản trở tầm mắt!

Metatron sắc mặt không đổi, nhưng sóng mắt vốn luôn bình tĩnh đã hơi dao động.

“Có thể cho ta xem cánh của ngươi không?” Shipley cười dài nhìn Metatron.

Poggi lẩm bẩm: “Sở thích quái quỷ gì thế này?” Hắn chợt nhớ đến cánh của mình đang lộ bên ngoài, đột nhiên cảm thấy không được an toàn lắm, lập tức nằm úp trên lưng Mammon, thu cánh lại.

Metatron trầm mặc.

Mammon như có chút dăm chiêu.

“Lâu rồi ngươi chưa triển khai cánh đúng không?” Shipley màu sắc hơi trầm xuống, từng chữ một nói, “Thiên sứ tám cánh.”

Tám cánh?

Poggi sửng sốt. Hắn nhớ Metatron chỉ là thiên sứ sáu cánh thôi mà.

Mammon không có động tĩnh, nhưng hô hấp bắt đầu dồn dập. Hắn hiển nhiên đã nghĩ tới điều gì đó.

Shipley nói: “Con thuyền Noah không phải một nơi tốt để nghỉ dưỡng, mà ngươi lại trốn ở đó suốt mấy vạn năm. Thậm chí ngay cả thánh chiến cũng không lộ diện. Tại sao? Có phải bởi vì, ngay cả chính ngươi cũng không phân rõ đến tội cùng nên đứng về phía thiên đường, hay là phía địa ngục?”

Poggi nghi hoặc phát hiện không khí càng lúc càng trở nên căng nhắc, Shipley tuy thua về nhân số nhưng trên phương diện tinh thần lại chiếm ưu thế áp đảo. “Là có ý gì? Metatron hắn..... A, chẳng lẽ hắn vì Mammon mới không tham gia thánh chiến?”

Shipley khẽ cười nói: “Ta cũng nghĩ như vậy.”

Poggi ôm cổ Mammon, kinh ngạc nói: “Ngươi cư nhiên có mị lực mạnh đến thế!”

Mammon ôn nhu cốc đầu hắn, dùng ngữ khí càng ôn nhu nói: “Câm miệng.”

Poggi: “.....”

Shipley nói với Metatron: “Vẫn muốn tiếp tục che giấu sao?”

Metatron thở dài, “Ta chưa bao giờ có ý định che giấu, cũng chưa bao giờ nghĩ phải phân trần với người khác.” Sau lưng hắn, tám phiến cánh xoát một tiếng giang ra.

Sáu trắng..... Hai đen!

Trông mắt Poggi thiếu chút nữa rớt ra ngoài, “Như vậy cũng được sao?”

Shipley dùng ngữ điệu đồng cảm nói: “Giấy dựa giữa ranh giới đọa lạc với không đọa lạc, có lẽ rất thống khổ.”

Metatron mỉm cười nói: “Đây là tình thương?”

“Tình thương?” Hắn thoáng ngẩng đầu, tựa hồ đang hoài niệm, nửa ngày, đột nhiên cúi đầu nhìn Metatron nói, “Đó là loại cảm giác gì?”

Poggi nói: “Tức là giống như khi ta nhìn thấy chỉ còn lại một mẫu bánh ngọt, nhưng Beelzebub lại không được ăn, chỉ còn một cái giường, Belia lại không được ngủ, chỉ một viên kim cương, Mam.....”

“Đủ rồi.” Mammon “ôn nhu” ngắt lời hắn.

Poggi ôm đầu, đau đến nước mắt rưng rưng.

“Hình như là vậy.” Shipley mỉm cười, “Ta từng là thiên sứ tình thương. Cho dù đã sa đọa, nhưng loại cảm giác này khiến ta thấy mơ hồ đã từng quen biết.”

Poggi đột nhiên quát: “Cha ta đâu?”

Shipley nói: “Sao không đi hỏi mẹ ngươi?”

Poggi trở vào mũi Shipley: “Nếu không tại ngươi, cha ta sao lại mất tích? Còn có thầy ta Rafael, tốt nhất ngươi mau giao ra đây!”

Metatron, Mammon: “.....” Tại sao đoạn đối thoại này thoạt nghe có điểm quỷ dị.

Shipley nói: “Abaddon và Rafael. Không ngờ quan hệ giữa thiên đường và địa ngục cư nhiên vẫn thân mật như trước.”

Metatron nhẹ giọng nói: “Rốt cuộc ngươi muốn gì?”

“Muốn gì ư?” Shipley hai tay đặt trên tay vịn của vương tọa, khoan thai đứng lên, “Thật ra, đồ kị cũng giống như tham lam, vĩnh viễn thêm khát thứ mà người khác có được. Bất kể là thứ gì.”

Mammon nói: “Không, ta có lựa chọn hẳn hoi.”

Shipley nụ cười không đổi, “Chẳng hạn?”

“Ta chỉ muốn những thứ đáng giá.” Mammon nói, “Lấy ngươi làm ví dụ, nhìn đi nhìn lại, chỉ có sáu phiến cánh là miễn cưỡng hữu dụng.”

“Ngươi thích cánh?” Shipley mỉm cười, “Này có gì khó.” Hắn nhấc tay, đoạn vung ra thật mạnh.

Một đôi cánh trắng thuần bị làm thành tiêu bản nháy mắt đáp ngay trước mặt Mammon.

Poggi nhú mày. Thân là tiểu ma vương địa ngục, sớm quen nhìn đủ cảnh tượng đầm máu, nhưng nhìn lớp lông vũ dựng đứng trên cặp cánh kia đã có thể tưởng tượng lúc đó chúng rõ ràng bị bẻ gãy! Hắn cảm thấy trên lưng căng thẳng, vô cùng may mắn mình đã dự kiến trước mà thu cánh.

“Nghe nói, Hybe đang làm khách ở địa ngục.” Shipley nói, “Đôi cánh này coi như ta thân là một người cha, tặng quà cho con trai.”

“Cha? Con?” Poggi chấn kinh nói, “Ngươi có con riêng ở địa ngục? Là ai?” Nếu để hắn tìm được, hắn nhất định sẽ vật sạch lông bỏ vào chảo dầu!

Mammon nói: “Hybe.” Thảo nào Hybe từ đầu tới cuối không muốn bán đứng Shipley, bọn họ cư nhiên là cha con!

Poggi nhớ đến đặc tính biến thái càng đau càng hưởng thụ kia của Hybe, hứng thú với chảo dầu lập tức biến mất.

Đôi mắt không gợn sóng của Metatron rốt cuộc lộ ra vẻ bàng hoàng, “Ngươi tự tay bẻ gãy cánh hắn?”

Shipley nói: “Ai bảo nó không đủ hoàn mỹ?”

Poggi nghĩ thầm: Một tên thích bẻ cánh, một tên thích bị bẻ cánh, tổ hợp kiểu này mà gọi là không hoàn mỹ? Phải nói là hoàn mỹ không tỳ vết mới đúng!

Shipley lại cười nói: “Con ta đáng lý nên là thiên sứ sáu cánh, nhưng nó cư nhiên ngay cả bốn cánh cũng không đủ.”

Mammon nhú mày nói: “Đây là lý do ngươi bẻ cánh hắn?”

Shipley nói: “Giữ lại thứ tàn khuyết, chi bằng không có.”

Poggi cực kỳ khinh bỉ hắn, nói: “Trước đây ta còn nghĩ không thông một nhân tài tuyệt thế như Hybe từ đâu có được, giờ ta không ngạc nhiên nữa.” Gen di truyền! Gen của bị kịch!

Metatron nói: “Rốt cuộc là tại sao?”

Shipley vẫn không trả lời ngay vấn đề, “Có biết tại sao thời điểm diễn ra thánh chiến, Thần không hề ra tay không?”

Poggi bực bội nói: “Người biết chắc?”

“Bởi vì một khi ông ta ra tay, cả chín giới, à không, mười giới đều sẽ đại loạn.” Nụ cười của Shipley mang theo chút trào phúng không dễ phát hiện, “Ông ta sáng tạo một hệ thống hoàn mỹ, nhưng lại đâm ra trói buộc tay chân mình.”

Mammon nói: “Ý người là, vận mệnh?”

“Vận mệnh? Có thể nói như thế.” Shipley lại tiếp tục, “Sau khi mọi sinh vật và vật thể đều có quỹ đạo của riêng mình, tự nhiên không còn chỗ để Thần nhúng tay vào nữa. Bởi vì một khi ông ta nhúng tay, quỹ đạo sẽ bị lệch đi, không ai biết được thế giới sau khi chệch đường ray sẽ biến thành dạng gì. Có lẽ sẽ tự động điều tiết, hoặc có lẽ từ đó diệt vong. Cho nên ông ta không dám động. Cho dù một phần ba thiên sứ sa đọa, cho dù Isfel hai lần đọa lạc, cho dù ngay cả Metatron cũng không thể duy trì thánh khiết đơn thuần..... Ông ta cũng không thể động. Còn nhớ tội danh của Isfel không? Lạnh lùng. Kỳ thật trên thế giới này bất cứ cá thể nào có sinh mệnh đều không thể tồn tại lạnh lùng đơn thuần, cho nên Isfel trở lại thiên đường. Còn điểm lạnh lùng của Thần nằm ở chỗ ông ta không thể không khoan tay đứng nhìn.”

Metatron phát giác được một tia điên cuồng lóe lên trên mặt hắn, thần nhiên nói: “Người quá coi thường Thần.”

Shipley chăm chú nhìn hắn, trong mắt dần dần lộ vẻ âm lãnh như rắn độc, “Nếu vậy, người có thể giải thích tại sao Thần lại bàng quan trước quan hệ giữa Lucifer và Michael không?”

Mammon nhướn mày, đột nhiên nói: “Thì ra là thế.”

46. Chương 16-2: Đồ Kị (trung)

Ánh mắt Shipley như gió độc, quét tới phía Mammon, “Người cảm thấy thế nào?”

Mammon bước chân thoáng động, nói: “Quá rõ ràng rồi, không phải sao?”

Shipley trong mắt lóe lên tinh quang, thân thể theo đó hơi nghiêng sang một bên, khí âm lãnh từ từ thu lại, khôi phục dáng vẻ bình tĩnh ban đầu.

Poggi nhin không được hỏi: “Rốt cuộc là thế nào?”

Mammon giễu cợt nói: “Người không thấy bộ mặt hắn lúc đồ kị xấu lắm sao?”

Poggi nói: “Hắn có đồ kị hay không cũng đã xấu sẵn rồi.” Hắn thấy Shipley nhìn về phía mình, vội đính chính: “Đương nhiên, nếu người chịu thả cha ta ra, ta sẽ thừa nhận người chỉ xấu trung bình, nếu thuận tiện thả luôn Rafael, thì chỉ hơi xấu một chút thôi. Nếu thả cả Asmondeus..... Chúc mừng người, diện mạo người thuộc hàng tiêu chuẩn của người bình thường.”

Shipley khước miệng câu lên, cười đến ôn hòa. Nhưng những người ở đây đều không bị biểu tượng của hắn mê hoặc nữa.

“Người muốn cứu bọn họ?” Hắn ôn nhu hỏi.

Poggi vung cánh tay nhỏ bé, nói: “Ra giá đi.”

Shipley nói: “Ta muốn các người đừng nhúng tay vào giới thứ mười nữa.”

Poggi nhìn Mammon.

Mammon không hề chớp mắt hồi đáp: “Được.”

“Ta muốn người thả Hybe về.” Shipley lại nói ra yêu cầu nằm trong dự kiến của bọn họ.

Poggi lần này nhanh nhẩu đáp ứng, “Được.”

“Ta muốn Lucifer không bao giờ gặp Michael nữa.”

Poggi trợn mắt, “Chuyện này người cũng muốn quản?”

Shipley nói: “Đây là điều kiện.”

Mammon đột nhiên cười nói: “Ta thật hiếu kỳ, người người ghen đến tột cùng là Lucifer hay là Michael?”

Shipley nói: “Đây không phải trọng điểm.”

Poggi do dự nhìn Mammon. Thật ra dùng đầu gối nghĩ cũng biết Lucifer tuyệt đối không có khả năng đáp ứng yêu cầu này, thế nhưng Abaddon, Rafael và Asmondeus lại đang nằm trong tay hắn.

Mammon mặt không đổi sắc nói: “Điều kiện này cho dù ta đơn phương đáp ứng người, e rằng cũng không có sức ràng buộc.” Gót chân hắn lại khê xê dịch.

“Sức ràng buộc?” Shipley nghiêng đầu, ánh mắt mang thâm ý nhìn về phía Metatron, “Vậy ta đổi sang một yêu cầu khác cho người có sức ràng buộc.”

Mammon cau mày.

Shipley tự tiểu phi tiểu nói: “Ta muốn người, không bao giờ gặp Metatron nữa!”

Mammon không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt, “Không được.”

Poggi thiếu chút nữa chổng vó, nói: “Người không thể lừa hắn được sao?”

Mammon nói: “Hắn không phải con nít mặc quần yếm chảy nước dãi, nói chuyện không tính toán như người.”

Poggi bất ngờ không hề phát hỏa, mà chỉ nói thầm: “Tâm tình không tốt cứ đánh hắn! Tội tình gì trút giận lên quần yếm?”

“Người có chấp nhận điều kiện này không?” Shipley nhìn về phía Metatron, “Điều kiện này chỉ cần một bên thành lập liền có thể thực hành. Cho nên, người đáp ứng cũng được.” Hắn thấy Metatron không trả lời ngay, nụ cười tự đắc nơi khóe miệng rốt cuộc không che giấu được nữa, “Trợ giúp tất cả những ai cần trợ giúp không phải là ý chỉ của Thần sao? Chẳng lẽ người, Metatron, cũng muốn trái lời Thần?”

Metatron đạm đạm nói: “Người có biết cánh cửa ta tại sao lại đen không?”

Shipley không có phản ứng gì, nhưng hai tai Mammon nháy mắt đã dựng cực thẳng cực cao.

Metatron nói tiếp: “Đọa lạc, là bởi vì trong lòng người ẩn tàng một địa ngục.”

Đồng tử Shipley co lại thành lỗ kim.

Cũng ngay lúc đó, Mammon ra tay.

Shipley ánh mắt dần tan rã, vẻ mặt từ sắc sảo thành mờ mịt, thân thể vẫn luôn căng thẳng cũng thả lỏng trở lại.

Poggi nhỏ giọng hỏi: “Hắn bị sao thế?”

Mammon đắc ý cười nói: “Không có gì, chỉ tạm thời mất đi ý thức mà thôi.”

Poggi kinh ngạc: “Người cư nhiên am hiểu công kích linh hồn! Ta luôn tưởng người chỉ biết dùng tiền tài dụ dỗ mọi thứ.”

Mammon nghiêm túc nói: “Nếu có thể dùng tiền mua được hắn, ta không ngại trả cái giá trên trời.” Shipley có thể liên tiếp vây khốn Asmondeus, Abaddon và Rafael, đã chứng tỏ hắn có sức chiến đấu tối thiểu ngang với hỏa thiên sứ. Nếu có thể chiêu gọi hắn, tương đương chiêu gọi một tay đấm hạng nặng cấp bậc ma vương. Tuyệt đối là câu còn không được.

Poggi nghe ra chút luyến tiếc trong lời hắn nói, vội chuyển đề tài: “Cứu cha ta trước đã!”

Mammon gật đầu, mới tiến lên một bước, cổ tay đã bị Metatron giữ chặt, “Hắn giỏi nhất là bảo hộ linh hồn.”

Mammon nói: “Linh hồn bảo hộ có hoàn mỹ tới đâu cũng sẽ xuất hiện lỗ hổng khi ý chí dao động.”

Metatron quay sang Poggi: “Người giỏi nhất là gì?”

Poggi nghĩ nghĩ, cởi giày, nhắm ngay mặt Shipley ném qua.

Bộp.

Không phải tiếng giày đáp vào mặt.

Mà là tiếng giày va phải kết giới vắng ra, rơi xuống đất.

Shipley chậm rãi mở mắt, cười nói: “Tiếc quá nhỉ?”

Mammon nói: “Đúng vậy, ta rất muốn nhìn thấy dấu giày trên mặt người.”

“Ý ta là, thật đáng tiếc..... hại người thất vọng rồi.” Trong nụ cười của Shipley hàm chứa châm chọc.

Metatron nói: “Có thoải mái không?”

Shipley ngẩn người, lập tức cười nói: “Nhìn thấy ánh mắt thất vọng của các người ta đương nhiên rất thoải mái.”

“Ý ta là,” Ánh mắt Metatron nhìn hấn mang theo chút thương hại, “Một hơi nói ra mọi uất ức chôn giấu trong lòng gần vạn năm có phải cảm thấy rất thoải mái?”

Shipley kinh ngạc nhìn hấn, liền sau đó, vuốt tay cười nói: “Ta đã nghĩ người sẽ dùng thời gian vĩnh hằng để minh chứng cho sự ôn hòa của người. Nhưng hiển nhiên ta lại sai rồi. Bất quá ta vẫn nguyện ý trả lời câu hỏi vừa rồi của người, không, ta một chút cũng không thoải mái.”

Thảm đỏ đột nhiên vụn vụn quỷ dị, sau đó như máu tươi chảy dạt sang hai bên.

Đại sảnh rộng lớn từ từ biến thành cái lồng bàn hình bán cầu trong suốt, giam bọn họ bên trong. Bên ngoài bán cầu, khối kiến trúc tương tự với Chủ thành đã biến mất, chỉ còn lại màu xám khói mênh mông.

Shipley chậm rãi khom lưng, bàn tay ấn xuống mặt đất, ngẩng đầu, nhìn bọn họ, mỉm cười quỷ dị.

Poggi bay lên phía trước hai thước, ngạo mạn nói: “Người định một mình đấu với toàn thể chúng ta?”

Mammon túm gáy hấn, ném ra sau lưng mình, “Người quá khinh địch.”

Poggi một phát cắn lên vai hấn.

Mammon nghiêng đầu nhìn, nhíu mày nói: “Miệng người tửm thật.”

Poggi liều mạng chảy nước dãi.

Metatron đột nhiên thấp giọng nói: “Lên!”

Mammon không chút nghĩ ngợi liền bay lên.

Hàm răng Poggi bị va chạm mạnh, còn chưa kịp kêu đau, đã trừng lớn hai mắt nhìn Shipley cùng dải thảm đỏ đang thu về trong tay hấn.

Dải thảm như máu, rách rách lưu động, chậm rãi ngưng tụ thành một thanh quyền trượng đỏ tươi.

Metatron thoáng lộ vẻ bi ai, nói: “Trái tim vĩnh hằng.”

Shipley mỉm cười, sủng nịch vuốt ve quyền trượng, “Ở thế giới này, chỉ có nó là vĩnh viễn không vứt bỏ ta, trái tim vĩnh hằng, vĩnh hằng hướng về lòng ta. Cho dùọa lạc, nó cũng cùng ta tồn tại.”

Metatron nói: “Nó do Thần ban cho người.” Cho trái tim từng tràn đầy tình yêu cùng lòng thương của Shipley.

Shipley siết chặt quyền trượng, “Ban cho? Phải, thế giới này cũng là ông ta ban cho.”

Poggi buông bàn tay đang che miệng ra, reo lên: “Vậy người nên biết ơn mới đúng!”

“Thân làọa thiên sứ, dường như người không có tư cách nói câu này với ta?” Shipley thần nhiên phản bác.

Poggi lẩm bẩm: “Đâu phải ta lựa chọn.” Hắn khoát tay với Metatron, “Người, người nói với hắn đi.”

Shipley chớp chớp mắt nhìn cặp cánh đen huyền sau lưng Metatron.

Poggi nói: “Thiếu số phục tùng đa số. Ít ra hắn đại đa số vẫn là màu trắng.”

Shipley cười nhạo, “Liều mạng duy trì chút tôn nghiêm cùng tín ngưỡng cuối cùng của mình, cho dù làm trái với tâm ý?”

Metatron nói: “Ta chưa từng làm trái với tâm ý.”

Mammon quay đầu nhìn hắn, trong mắt tràn ngập nhu hòa.

Shipley hiển nhiên không tin: “Cánh người hai màu?”

Metatron nói: “Đó là nội tâm của ta.”

Nếu không tại tình thế không cho phép, Mammon thật muốn mua hết toàn bộ pháo hoa của mười giới đốt một lượt! Đọa lạc, hắn quả nhiên cũng có ý niệm này! Cho nên khoảng cách giữa bọn họ không phải chân trời góc bể không thể vượt qua!

Shipley bỗng nhiên cười nói: “Thần trước giờ luôn rất yêu thương người. Cho dù sa đọa, cũng sẽ không trách người.”

“Thần yêu thương tất cả.” Metatron nói, “Thần cũng yêu thương người.”

“Yêu thương ta?” Trong ánh mắt Shipley lại bão tố ngưng tụ.

Poggi đột nhiên a một tiếng.

Mammon quay đầu hỏi, “Sao vậy?”

“Bên trên hình như đang động.” Poggi chỉ chỉ phần đỉnh trong suốt của cái lồng.

Mammon ngẩng đầu.

Một mảnh xám khói tĩnh mịch.

Poggi thấy Mammon nhìn mình, bĩu môi nói: “Đại khái nhìn lầm thôi.”

“Nếu Thần yêu thương ta, tại sao lại vứt bỏ ta ở giới thứ mười?” Shipley gằn giọng, quyền trượng trong tay đột nhiên vung lên!

47. Chương 16-3: Đổ Kị (hạ)

Quyền trượng như mặt trời phát ra hào quang đỏ thẫm.

Mammon và Metatron theo bản năng phủ kết giới, nhưng hồng quang như con suối máu, vô hiệu hóa cả kết giới, từ từ thấm thấu vào, rất nhanh đã nhuộm đỏ cả cái lồng trong suốt.

Khuôn mặt Shipley đắm chìm trong hồng quang, tràn đầy huyết sắc điên cuồng, “Nếu đã bị vứt bỏ, vậy cứ vứt bỏ đến cùng!”

Poggi ôm đầu.

“Người lầm rồi.” Ánh mắt Metatron xuyên qua hồng quang, nhìn thẳng hắn nói, “Thần chưa bao giờ bỏ rơi người. Thậm chí Lucifer mang theo một phần ba số thiên sứ đọa lạc, Thần cũng chưa từng bỏ rơi hắn.”

“Lucifer!” Shipley cười to, “Thần đương nhiên sẽ không bỏ hắn. Có Michael ở đó, thần làm sao có thể bỏ hắn?”

Mammon nhú mày: “Người quá cực đoan.”

Poggi hai tay ôm đầu, khẽ kêu lên, “A..... Ta sắp chịu hết nổi rồi..... Ô, thật khó chịu.” Hào quang màu đỏ kia giống như con trùng độc, không ngừng luồn lách trong não, cứ thế ăn mòn. Ý thức càng lúc càng bạc nhược, mí mắt không tự chủ được mà sụp xuống.

Rõ ràng biết thế này rất nguy hiểm, nhưng không biết làm sao để giải trừ.

Mammon cau mày, trong mắt như có quang mang màu vàng lóe lên. Hồng quang xung quanh thân thể Poggi và Metatron đột nhiên tan biến ngay lập tức.

Shipley nhướn mày cười nói: “Lâu rồi không gặp được đối thủ cân xứng biết công kích linh hồn.”

Poggi bị đau, chỉ ngoan ngoãn ôm cổ Mammon, không lăm mồm nữa.

Metatron nói: “Nếu người muốn rời khỏi giới thứ mười, có thể thỉnh ý Thần.”

Shipley thấy hồng quang vô dụng với bọn họ, tùy tay xoay quyền trượng một vòng, hồng quang thu hết vào trong trượng. Quyền trượng nặng nề nện xuống đất, hấn mang về mặt phức tạp, một lát sau, chậm rãi nói: “Không còn kịp nữa.”

Mammon nheo mắt thâm thúy nhìn hấn, “Không kịp?”

“Ta ở giới thứ mười suốt hai vạn năm.” Shipley nói, “Trong hai vạn năm, ta hao tổn tâm cơ kiến tạo giới thứ mười, dạy đám thiên sứ không có trí tuệ gì đáng nói kia biết canh tác sinh sản cùng mỉm cười theo cách bình thường, tận lực biến thiên địa hoang vu thành bộ mặt như những giới khác. Ta ngỡ rằng ta đã làm đủ tốt, ít ra, đủ để khi Thần nhìn đến cố gắng cùng cái giá phải trả của ta nhất định sẽ ban lời khen ngợi. Thế nhưng, ta sai rồi. Trong mắt Thần chỉ có bóng dáng kẻ ngồi gằn ông ta nhất mà thôi.”

Mammon nhìn Metatron.

Metatron hai đầu mày thoáng tụ lại ngay giữa.

“Ta từng quay lại thiên đường.” Ngón tay Shipley nhẹ nhàng vuốt ve quyền trượng, dòng hồi tưởng tựa hồ đang chảy về dĩ vãng, “Khi đó giới thứ mười đã bị những giới khác vứt bỏ, ngay cả đại sự chấn động các giới như thánh chiến ta cũng thật lâu sau mới biết đến.”

Poggi không quản được miệng mình nữa, nhin không được nói: “Sớm biết lúc đó người cũng dọa lạc, bọn ta nhất định sẽ viết một bức thư báo với người, cùng tiến công!”

Shipley, Mammon cùng Metatron đồng loạt quét mắt về phía hấn.

Poggi bĩu môi: “Kéo bè kéo phái đánh nhau chính là muốn đoàn kết hết thấy những lực lượng có thể đoàn kết.”

Shipley nói: “Lúc đó ta vẫn chưa dọa lạc.”

Metatron mơ hồ đoán ra được nguyên nhân hấn dọa lạc.

“Lòng ta tràn ngập vui mừng trở lại thiên đường, hy vọng có thể được thần thừa nhận, ngờ đâu, chỉ nhìn thấy Michael đang đứng trên Thần đài cao cao tại thượng thay thế Thần.” Lửa ganh ghét một lần nữa bùng lên trong mắt Shipley. “Hấn có tài đức gì?!”

Mammon nhướn mày: “Cho dù không muốn nói thế này, nhưng hấn đích thực là công thần lớn nhất bên phía thiên đường trong thánh chiến.”

“Thánh chiến?” Shipley mỉm cười, nhưng làm sao cũng không giấu được vẻ khinh thường trong đó, “Một trận chiến thương vong như trò đùa?”

“Trò đùa?” Mammon ánh mắt sắc bén hấn lên. Thánh chiến có thể xem như vết thương của cả thiên đường lẫn địa ngục, trong mắt hấn cư nhiên chỉ là trò đùa?

Shipley nói: “Không phải sao? Michael và Lucifer gặp nhau mỗi ngày vì cái gọi là thánh chiến, hay là vì..... tư tình của bọn họ?”

“Lý tưởng và tình yêu là hai chuyện khác nhau.” Mammon nói.

Shipley nói: “Đây quả là một cái cớ không tồi.”

Poggi chỉ vào cánh Metatron: “Xem đi, đây là chứng cứ!”

Shipley tự tiểu phi tiểu nhìn Metatron, “Người nguyện ý thừa nhận người vì yêu mà muốn dọa lạc?”

Nhịp tim Mammon bắt đầu hơi loạn, trước mắt như có trái tim màu hồng từ quyền trượng phóng ra, gắt gao khóa lấy hô hấp hắn.

Trong cơn mông lung, chợt nghe Metatron trả lời: “Phải, ta yêu Mammon.”

“.....”

Nụ cười đầy thâm ý của Shipley dần dần mờ hồ.

Nhưng trong mắt Metatron và Poggi, nụ cười của Shipley lại dị thường rõ ràng.

“Mammon không ổn.” Poggi nhỏ giọng nói.

Metatron sắc mặt ngưng trọng, ngón tay đặt bên người khẽ run lên.

Shipley nói: “Người vẫn chưa trả lời câu hỏi vừa rồi của ta.”

Metatron nói: “Ta chưa bao giờ phủ nhận.”

“Tốt lắm! Ta sẽ chuyển lời cho Mammon!” Poggi một tay ôm cổ Mammon, một tay giữ ngón cái với Metatron.

“Người không muốn gặp lại Abaddon sao?” Ánh mắt Shipley đột nhiên dời sang Poggi.

Poggi khấn trương nói: “Người muốn thế nào?”

Metatron nhẹ giọng nhắc: “Đừng để hấn tác động tới suy nghĩ.”

Shipley nói: “Hiện tại hấn, Asmondeus và Rafael đều ở cùng một nơi.”

“Nơi nào?” Cho dù không muốn nói chuyện với hấn, nhưng tình tự dao động lại không chịu sự khống chế của lý trí.

“Một nơi hỗn độn, không có nước và ánh sáng.” Thanh âm Shipley đột nhiên hùng hậu, còn cực kỳ giống giọng của Abaddon.

Poggi đồng tử co lại, vẻ mặt mờ mịt, ánh mắt tương tự như Mammon.

Shipley mỉm cười hài lòng nói: “Rất cuộc, chỉ còn lại chúng ta.”

Metatron nhíu mày.

“Yên tâm, chỉ cần người có thể kịp thời đánh bại ta, bọn họ sẽ không sao.” Shipley tay cầm quyền trượng, tiến lên phía trước ba bước, “Bất quá, nếu ta đoán không lầm, sở dĩ người từ đầu tới cuối vẫn không ra tay, là bởi vì căn bản không nắm chắc có thể đánh bại được ta.”

Metatron bình tĩnh nói: “Ta đích thực không nắm chắc phần thắng. Nhưng ta đoán chắc có thể đồng quy vu tận.”

“Đồng quy vu tận?” Shipley cười đến ý vị thâm trường, “Dục vọng của thiên sứ tuy rất đậm, nhưng vẫn chưa đến mức vì quên mình vì người khác. Vì Mammon làm ra chuyện này, xứng đáng sao?”

Metatron nói: “Thời gian sẽ chứng minh tất cả.”

“Thời gian..... Ta suýt quên mất sở trường của người chính là khống chế thời gian.” Quyền trượng trong tay Shipley tỏa hào quang lấp lánh, “Được thôi, ta muốn biết mỗi giây mỗi phút trôi qua đang chứng minh điều gì? Do dự? Hay là chờ đợi?” Hấn nhìn về phía Mammon, “Ta vừa cho hấn một giấc mộng tuyệt đẹp, giấc mộng mà hơn vạn năm qua vẫn chưa thành hiện thực, người nghĩ hấn có thể thoát ra được sao?”

Metatron thần nhiên lặp lại: “Thời gian sẽ chứng minh tất cả.”

“Dùng phương pháp khoan tay đứng nhìn để chờ đợi, dùng thời gian để cọ rửa cho ra kết quả mình mong muốn nhất, đây là cách thức chứng minh của người?”

Metatron rũ mi, “Có lẽ vậy.”

“Nga, quả nhiên cùng một giuộc với Thần. Không hổ là đứa con được Thần yêu thương..... Khoan đã!” Shipley đột nhiên nheo mắt lại, “Từ đầu đến giờ người không hề nhúc nhích.”

Metatron im lặng.

“Người đã làm gì?” Shipley ánh mắt hung ác, “Người khống chế thời gian của ta? Không, nếu người chỉ khống chế thời gian của ta, lý nào ta lại không phát giác. Người khống chế cả giới thứ mười..... Người không có năng lực lớn như vậy.” Hắn dừng một chút, sừng sốt nói, “Người đã khống chế thời gian của chúng ta?”

Đối diện với sắc mặt thoáng chốc âm trầm của hắn, Metatron ánh mắt vẫn thản nhiên.

Shipley lạnh lùng nói: “Người cư nhiên có thể vô thanh vô tức khống chế thời gian của mọi người ở đây?”

“Không phải vô thanh vô tức.” Metatron nói, “Chỉ là người không chú ý thôi.”

Shipley đột nhiên ngẩng đầu.

Bốn phía cái lồng trong suốt không biết từ lúc nào đã biến thành một màu đen, nhưng bởi vì cái lồng trong suốt này phát ra bạch quang mỏng manh, cho nên từ bên trong nhìn ra vẫn là màu xám ảm đạm.

“Dùng kết giới ánh sáng để che giấu sự biến đổi màu sắc xung quanh. Người đúng là phí tâm.” Shipley cười nói, “Nhưng này thì có tác dụng gì? Ở đây vẫn chỉ có mấy người chúng ta.”

Metatron nói: “Ta không phải đối thủ của người.”

Shipley nhướn mày.

“Từ sau khi trợ giúp Thần chế tạo nhân giới, linh lực của ta vẫn chưa thể khôi phục về trạng thái ban đầu.” Metatron thẳng thắn khai thật.

Shipley cười nhạo: “Người muốn gọi lên lòng đồng cảm của ta?”

“Người sẽ đồng cảm sao?”

“Nếu cánh cửa ta còn một phiến màu trắng, có lẽ ta sẽ đồng cảm. Đáng tiếc, chỉ toàn màu đen.” Quyền trượng trong tay Shipley bất ngờ bắn ra một đạo hồng quang, nhắm thẳng ngay Metatron.

Metatron không hề chớp mắt, mặc cho đạo hồng quang kia bắn tới trán mình.

Shipley nheo mắt, “Người vẫn đang khống chế dòng chảy thời gian?” Khống chế dòng chảy thời gian là một việc cực hao tổn linh lực, chỉ có chuyện này mới có thể giải thích tại sao hắn trở mắt nhìn Mammon và Poggi bị công kích mà vẫn áng bình bất động. Thế nhưng..... hắn định khống chế đến bao giờ? Tương lai? Bọn họ đều vĩnh sinh bất tử, tương lai có xa đến đâu cũng chẳng là gì so với sinh mệnh của bọn họ.

Đối mặt với nghi ngờ của hắn, Metatron chỉ nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Shipley khẽ mím môi, “Tốt lắm, ta muốn thử xem người có thể kiên trì tới khi nào.”

Hồng quang trên quyền trượng càng lúc càng sẫm màu, như máu tươi lênh láng, diễm lệ mà nguy hiểm.

Hai hàng mày của Metatron dần dần tụ về giữa mi tâm.

Khóe miệng Shipley cũng theo đó câu lên.

“Bây giờ đặc ý..... hình như hơi quá sớm?” Mammon đột nhiên chắn trước người Metatron.

Hồng quang vốn bắn về phía Metatron như dòng nước chảy xiết gặp phải tảng đá, vẩy khắp xung quanh.

Shipley sắc mặt khẽ biến.

48. Chương 17-1: Quá Khứ (thượng)

Metatron nói: “Trông chừng Poggi.”

Mammon xoay người ôm Poggi, giơ ngón tay, một đốm sáng màu đỏ từ ngón tay bắn nhẹ lên trán hắn.

Poggi đau đến nhúh mày, lông mi run lên hai cái, đang định mở mắt, thân thể đã bị Mammon ném đi, va thật mạnh vào cái lồng thủy tinh!

“Đau quá! Ai ném ta?” Hấn phần nộ mở mắt, lập tức trừng lớn.

Ngay lúc đó, Shipley ra tay.

Không dùng thuật công kích linh hồn ở cự ly xa nữa, mà trực tiếp dùng quyền trượng giáng xuống đầu Metatron. Động tác hấn không quá nhanh, nhưng áp lực mà quyền trượng mang đến khiến không khí trong lồng cũng ngưng đọng lại.

Quyền trượng là thần khí, cho dù dọa lạc, uy lực vẫn không giảm!

Mammon nháy mắt di chuyển đến trước người Metatron, giơ hai tay bắt lấy quyền trượng, quyền trượng đỏ thẫm như lửa bùng cháy, sáng chói đến không thể nhìn thẳng.

Metatron ngửi thấy mùi khét, lo lắng nói: “Tay người.....”

Mammon đột nhiên giang cánh, như hai tấm rèm đen huyền, hoàn toàn ngăn cách Metatron ở khu vực an toàn sau lưng. Cuộc chiến giữa hấn và Shipley không chỉ là đấu tay không với quyền trượng, còn là linh hồn giằng co với linh hồn.

Metatron tuy không nhìn thấy, nhưng hấn biết, giờ khắc này giữa bọn họ nhất định hung hiểm cực độ!

Poggi bỗng nhiên hét lớn một tiếng, nhảy lên không trung, những phiến cánh nhỏ màu đen nỗ lực vỗ, trong tay là một thanh trường kiếm màu vàng, hăng hái bổ xuống đầu Shipley.

“A.”

Dường như ai đó đang cười lạnh.

Poggi phân tâm.

Đột ngột, Shipley động thủ. Tay hấn tao nhã nhấc lên, nhẹ nhàng nắm lấy thanh kiếm trong tay Poggi, như thể Poggi không phải đang chém, mà là đặc biệt dâng tới cho hấn.

Poggi lập tức buông tay. Mục đích của hấn vốn không phải giết Shipley, mà chỉ định giảm bớt áp lực cho Mammon. Thế nhưng hấn rất nhanh sửng sốt. Bởi vì áp lực trên người Mammon không hề giảm bớt, quyền trượng đỏ rực như hỏa diễm kia vẫn bị Mammon gắt gao giữ trong tay, mà hai tay Shipley cũng vẫn còn đặt trên quyền trượng.

“Sao lại thế được?” Poggi lẩm bẩm.

“Người đang tìm thứ này sao?” Shipley đột nhiên ngẩng đầu nhìn hấn.

Poggi trong lòng rung mình, đang định chạy, liền cảm thấy sau lưng một trận đau đốn, nháy mắt lan đến trước ngực.

Hấn cúi đầu.

Kim kiếm đâm máu xuyên qua ngực hấn, máu không ngừng chảy ra từ bên trong thân thể.

Hấn đau đến trước mắt tối sầm, cánh suy yếu thu lại, thân hình rơi thẳng xuống dưới.

“Đi!” Metatron cuối cùng cũng hành động. Hấn một tay đón lấy Poggi, đột nhiên bay lên, tùy tay vẽ ra một hình cung vàng rực như loan đao, phóng về phía cổ Shipley.

Metatron không phải Poggi, Shipley không dám khinh suất, đầu hơi ngửa ra sau. Vòng cung lướt sát cổ hấn.

Mammon nhân cơ hội buông ra tay trái, dùng nhẫn hắc tinh thạch trên ngón tay bên phải đối kháng quyền trượng, sau đó thân hình cực nhanh lùi ra sau.

Nhẫn cùng quyền trượng ma sát, tia lửa bắn tung tóe.

Metatron đưa tay hứng máu của Poggi, ngưng tụ thành một mũi tên máu, bắn tới cái lồng trong suốt!

Huyết tiễn cắm sâu vào lồng.

Metatron giữ Poggi trước người, dùng vai đánh tới khe rách của cái lồng trong suốt.

Lồng liền toạc thành một cái động lớn, lúc Metatron chuẩn bị lao ra ngoài, dừng lại một giây. Một giây này, Mammon đã đuổi kịp. Metatron vươn cánh tay kia, nắm chặt cổ tay hắn, cùng nhau lặn vào bóng tối.

“Muốn trốn?” Trong mắt Shipley chợt lóe một tia hung hãn. Đến lúc này, những đặc tính ôn hòa ôn nhu ôn noãn đã hoàn toàn biến mất trong hắn, chỉ còn lại bạo ngược vì điên cuồng đổ lệ. “Định chơi trò mèo vờn chuột, ta thích đấy.”

Hắn cầm lấy quyền trượng, vỗ sáu phiến cánh, nháy mắt lao ra khỏi cái lồng trong suốt, phóng về hướng sâu trong hắc ám. Hắn hoàn toàn không lo sẽ lạc mất tung tích của bọn họ, truy tung hệ linh hồn căn bản không cần hai mắt nhìn, mà là trực tiếp cảm ứng vị trí linh hồn của đối phương. Cũng như lúc này, hắn cảm nhận được, phi thường rõ ràng, bọn Metatron chạy hướng xuống.

Shipley nheo mắt, đột nhiên thu cánh, dùng trọng lượng của thân thể để tăng tốc độ rơi xuống.

Tiếng gió vù vù lướt bên tai.

Khoảng cách giữa hai bên đang từng chút một rút ngắn, hắn thậm chí có thể cảm nhận được linh hồn càng lúc càng suy yếu của Poggi.

Quyền trượng đột nhiên phát ra một luồng hào quang đỏ sẫm, như mặt trời chói chang, bóng tối nặng nề bao vây xung quanh, càng khiến hào quang của nó nồng đậm hơn.

Shipley cau mày. Nhiệt độ từ quyền trượng truyền đến đã vượt quá khả năng chịu đựng của da thịt hắn.....

Đỉnh quyền trượng đột nhiên bốc lửa.

Shipley chấn kinh, thân thể đột nhiên bị giữ lại, không, là bị một sức mạnh vô hình treo giữa không trung.

Ngọn lửa trên quyền trượng từ từ ảm đạm, cho đến khi hoàn toàn tắt ngấm.

Shipley triển khai sáu cánh, thử bay xuống, nhưng vô ích.

“Metatron?” Hắn quát khê.

“Mammon?”

“.....”

Quyền trượng bị nâng lên giữa không trung, đoạn giáng mạnh xuống!

Quyền trượng không bị khổng chế, nhưng hắn vẫn cứ đứng yên tại chỗ.

“Đây đến tốt cùng là chuyện gì?” Trong mắt Shipley hiện lên quang mang khát máu.

“Hắn dừng lại rồi.” Mammon nói.

Metatron nói: “Xem ra Shipley vẫn còn ở giới thứ mười.” Cho dù trong bóng tối, hắn cũng có thể cảm giác được ánh mắt Mammon nhìn qua.

“Một Shipley khác?”

Metatron nói: “Ta quay ngược thời gian về hơn một vạn năm trước, hy vọng thời điểm đó Shipley vẫn chưa đọa lạc.”

Mammon nói: “Người muốn vấn hồi hắn?” Trong lòng mơ hồ khó chịu.

“Không. Vô luận là quá khứ hay tương lai, đều không thể thay đổi.” Metatron nói, “Đây là quy đạo của vận mệnh, ngay cả Thần cũng không thể thay đổi, những gì chúng ta có thể làm, chính là ở thời gian của mình dựa theo tâm ý của mình mà làm chuyện của mình.”

“Vậy tại sao quay ngược lại?”

“Bởi vì không thể thay đổi lịch sử, cho nên Shipley không thể gặp mình của quá khứ, quy tắc này sẽ khổng chế khoảng cách giữa bọn họ.” Metatron nói.

Mammon bưng tỉnh đại ngộ, “Người dùng quy tắc để ngăn cản hắn.” Nhưng đây phải chăng ám chỉ, ngay từ đầu Metatron đã ý thức được bọn họ không phải đối thủ của Shipley? Bất mãn trong lòng rốt cuộc cũng

trời lên mặt nước. Kỳ thực lấy một chọi một mà nói, Shipley chỉ mạnh hơn hắn một chút thôi, cộng thêm Metatron, bọn họ thắng chắc. Nhưng thần lực mà trái tim vĩnh hằng kia truyền đến quá mức cường đại. Lúc hắn và Shipley giằng co, linh hồn của đối phương hoàn toàn nằm trong vòng phòng ngự của trái tim vĩnh hằng, hắn căn bản chẳng mấy may đã thương được.

Metatron nói: “Bất quá hiện tại quan trọng nhất là tìm một nơi ngồi xuống, xem thương thế của Poggi.”

Nghĩ đến Poggi, Mammon nhú mày, “Được.” Nếu Abaddon biết con trai hắn bị thương khi đi với mình, khoản nợ kia của hắn có lẽ sẽ không lấy lại được.

Cho dù quay lại một vạn năm, nhưng tuyến đường cũng không có dài thêm hay ngắn bớt.

Mammon cùng Metatron rất nhanh đáp xuống mặt đất, bay về hướng cửa ra của giới thứ mười.

Tận cùng của hắc ám, giáp ranh với cát vàng.

Mammon và Metatron đã quen chuyện cảnh sắc thỉnh thoảng lại biến hóa, song song thu hồi kết giới.

Metatron đặt Poggi xuống, kiểm tra thương thế, phát hiện hắn đã hôn mê.

Mũi kiếm màu vàng bản rộng từ trong ngực hắn lộ ra, thoát nhìn, giống như xẻ đôi hắn từ giữa ngực, trông thật rợn người.

Metatron vươn tay, dùng ánh sáng ngưng kết vết thương của hắn.

Mammon nhẹ nhàng rút kiếm ra, ném sang một bên.

“Tay người.....” Metatron bớt chút thời giờ nhìn lòng bàn tay hắn, lòng bàn tay trắng nõn đã huyết nhục mơ hồ.

Mammon thu tay, bàn tay rữ xuống, cười nói: “Ta vui lòng xếp hàng.”

Metatron gật đầu, tập trung nhìn vết thương của Poggi. Hào quang trong tay hắn càng lúc càng sáng, như bông lúa vàng, từ từ lấp lại miệng vết thương dữ tợn kia, cho đến khi vết thương khép kín.

Mammon dùng mu bàn tay vỗ vỗ hai má Poggi.

Poggi bắt an cửa quây.

“Dậy đi, còn ngủ nữa sẽ biến thành quỷ đầu dê đấy.” Mammon nói.

Poggi nhắm nghiền mắt lẩm bẩm: “Gạt ai, ngu mới tin người.”

Mammon đảo mắt, thấp giọng nói: “Thạch Phi Hiệp đến thăm người kìa.”

Poggi không chút nghĩ ngợi trả lời: “Quăng ra ngoài cho chó ăn.”

Mammon quyết định ghi lại câu này, lưu trữ về sau chuyển tay cho Isfel xem như ân huệ.

Metatron ôn nhu nói: “Muốn gặp cha người không?”

Poggi trực tiếp ngủ thêm một lát, đột nhiên mở to mắt ngồi lên, “Ông ta đâu?”

Metatron tràn ngập áy náy nói: “Vẫn chưa biết. Nhưng chúng ta sẽ nỗ lực tìm hắn, Asmondeus cùng Rafael trở về.”

Poggi cúi đầu nhìn ngực mình, tiện tay cầm lấy thanh kiếm bị Mammon vứt đi, oán hận thề thốt, “Một ngày nào đó ta sẽ tự tay cắm thanh kiếm này vào ngực Shipley!”

49. Chương 17-2: Quá Khứ (trung)

Mammon và Metatron đồng loạt nhìn hắn.

Poggi phát biểu cảm khái xong, tiện tay trả kim kiếm về không gian của mình, đoạn phỉ tay nói: “Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì? Trở về gọi viện binh hay sao?”

Metatron kéo tay Mammon qua, vừa trị liệu cho hắn vừa nói: “Chúng ta hiện đang ở một vạn năm trước.”

Poggi như ông cụ non vuốt cằm, nói: “Ta đang nỗ lực lý giải.....”

“Nếu Shipley không nói dối, như vậy, thời điểm này hắn vẫn chưa đọa lạc.” Metatron nói.

Poggi hai mắt sáng lên, “Cho nên bây giờ chúng ta đi thanh toán hắn trước?”

Metatron nói: “Không, chúng ta không thể thay đổi lịch sử.”

Poggi chép miệng: “Tiếc quá!” Nếu có thể xử lý Shipley trước khi hắn đọa lạc, vậy thì Abaddon, Asmodeus cùng Rafael sẽ không lâm vào nguy hiểm. Hắn lại hỏi: “Nếu lỡ thay đổi sẽ thế nào?”

Metatron lắc đầu: “Ta cũng không biết, ngay cả Thần cũng chưa từng thay đổi những chuyện đã xảy ra.”

Sở hữu năng lực khống chế thời gian chỉ có hắn và thần.

Thần chưa từng thay đổi, hắn cũng chưa từng, cho nên bọn họ đều không biết thay đổi lịch sử sẽ phát sinh hậu quả gì. Quay về hơn một vạn năm trước chỉ là hắn đang thử, hắn thậm chí không biết lần này mang theo Mammon cùng Poggi liệu có gây ra hậu quả gì không. Hắn chỉ là vào thời khắc nguy hiểm đột nhiên có xung động làm như vậy. Có thể khơi lên xung động của hắn chỉ có hai khả năng, một là do dục vọng của chính hắn, hai..... là ám thị của Thần.

Poggi nói: “Tại sao không thử?”

Mammon cũng dao động trước ý tưởng này, “Có thể đặt giả thiết hiện tại là điểm khởi đầu, vạn nhất xảy ra chuyện gì, liền kịp thời chạy trở về.”

Metatron nhìn hai cặp mắt ngập tràn chờ đợi, từ tốn nói: “Không hắn còn có thể trở về.”

Poggi rút cổ: “Nghiêm trọng đến vậy sao?”

Metatron nói: “Nếu không nghiêm trọng, có lẽ Thần cũng đã thử một lần.”

Poggi nói: “Vậy giờ chúng ta phải làm sao? A, chúng ta tìm một chỗ rồi quay về một vạn năm sau, bắt Shipley bỏ lại chỗ đó, mặc hắn tự sinh tự diệt, thế nào?”

Metatron lắc đầu nói: “Shipley của hơn một vạn năm trước rồi cũng có ngày rời giới thứ mười đến thiên đường. Thời điểm đó, Shipley của một vạn năm sau có thể thoát khỏi nơi bị quy tắc giam cầm. Một khi hắn phá hỏng lịch sử, hậu quả sẽ khôn lường.”

Poggi diên tiết, “Này cũng không được, kia cũng không được, rốt cuộc chúng ta phải làm sao mới được đây?”

Metatron nhìn về phía Mammon, “Đặc điểm lớn nhất của phòng ngự linh hồn là gì?”

Mammon ánh mắt phức tạp, dòng suy tưởng như đang phiêu về khoảng khắc Metatron nói ‘Phải, ta yêu Mammon’, nửa ngày mới lên tiếng, “Kiên định với khúc mắc trong lòng mình.”

Metatron nói: “Vậy còn công kích?”

“Đập tan bức tường tâm lý mà đối phương dựng lên.” Mammon dừng một chút, “Nhưng trong tay Shipley có trái tim vĩnh hằng, nếu ta không nhìn lầm, đó là thần khí hệ linh hồn, nó giúp linh hồn phòng ngự của Shipley không có sơ hở.”

“Trên thế giới này không có gì là hoàn toàn không có sơ hở.” Metatron nói, “Vấn đề là chúng ta có tìm được hay không.”

Poggi xen mồm vào: “Cho nên chúng ta đến đây là để tìm sơ hở?”

Metatron mỉm cười gật đầu.

“Nhưng sơ hở của Shipley không phải là đồ kị sao?” Poggi hỏi.

Metatron nói: “Việc này cũng cần quá trình.” Giống như một đốm lửa nhỏ muốn cháy lan, ngoài cần môi lửa, còn cần gió, cần khu vườn để thiêu đốt. Hắn tin rằng nguyên nhân Shipley đọa lạc, nhất định có liên quan đến giới thứ mười. Tuy giới thứ mười cách biệt với các giới khác, nhưng Shipley thân đứng đầu một

giới, dân bản địa lại xem hắn như Thần mà cung phụng cũng có thể nhìn ra được. Cho nên Metatron không tin Shipley dọa lạc chỉ đơn giản vì bị bỏ rơi.

Poggi nhìn Mammon, vẻ mặt đầy hoài nghi, “Người khẳng định tìm được sơ hở rồi sẽ có thể thanh trừng Shipley?”

Mammon nói: “Không. Vì lời thề của người, ta sẽ nhường cơ hội này lại cho người.”

Poggi nói: “Cho dù nhường ta, ít nhất cũng phải trói hắn thật chặt, không thể phản kháng rồi mới đem tặng ta chứ.”

“Trói thật chặt, không thể phản kháng?” Mammon nhướn mày, “Người muốn làm gì hắn?”

Poggi thuận miệng nói: “Ít nhất không phải chuyện người làm với đám ma nữ ở địa ngục!”

Không khí nhất thời đóng băng.

Mammon vô thanh vô tức siết cổ Poggi.

Poggi giãy giụa hai chân ánh mắt trông mong nhìn Metatron.

Metatron thần sắc như thường, ôn hòa nói: “Thương thế hắn vừa mới lành lại.”

Mammon thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng lại có vài phần bất an cùng bất mãn không nói nên lời, buông Poggi.

Metatron bổ sung tiếp một câu, “Bàn tay người cũng vừa mới liền da.”

Mammon trên mặt vui vẻ, đang định nói chuyện, hắn đã quay đầu đi về hướng cửa vào giới thứ mười.

Mái tóc dài vàng óng dưới ánh nắng chói lọi mềm mại như dải lụa phát sáng. Mammon nhìn đến trong lòng ảm áp. Poggi hỏi: “Hắn không ghen, người còn vui được sao?”

Mammon mỉm cười túm gáy hắn, “Cám ơn người đã nhắc nhở ta món nợ vừa rồi chưa tính xong.”

“Đợi đã.” Poggi thấy Metatron càng đi càng xa, biết nước xa không cứu được lửa gần, vội kêu gọi lòng trắc ẩn, “Ta không phải cố ý!” Mammon không phải Abaddon, xuống tay cũng sẽ không có chừng mực như Abaddon. Điểm này hắn hiểu rất rõ.

Mammon nói: “Đau dài không bằng đau ngắn.”

“Chẳng lẽ người không muốn biết câu trả lời của Metatron?” Poggi cái khó ló cái khôn.

Mammon nhướn mày: “Câu trả lời gì?”

“Thì là câu hỏi của Shipley a. Hỏi Metatron có phải vì tình mà dọa lạc!” Poggi trợn mắt.

Mammon trong lòng dao động, chẳng lẽ câu nói lúc đó..... không phải là ảo giác của hắn? Hắn nhìn Poggi, hai mắt khó nén chờ mong, “Đáp án là gì?”

Poggi vênh mặt nói: “Thả ta xuống trước.”

Mammon y lời buông ra.

“Hắn nói hắn chưa bao giờ phủ nhận.” Poggi chờ xem vẻ kinh hỷ trên mặt Mammon.

Nhưng biểu tình của Mammon giống như bị đứng hình, vẫn cứ thế nhìn chằm chằm vào hắn.

“Người, không vui sao?” Poggi nghi hoặc hỏi. Với hiểu biết của hắn về Mammon, nghe câu trả lời như vậy cho dù không mừng như điên, ít nhất cũng thâm thích ý trong lòng a, sao giờ một chút phản ứng cũng không có.

“Chỉ có thể thôi à?” Câu trả lời như vậy không phải không vui, nhưng hơi quá chênh lệch với ảo cảnh, khiến hắn rất khó biểu lộ vẻ cao hứng.

Poggi nói: “Chỉ có? Được rồi, chỉ có thế thôi. Nhưng này đã là hiếm hoi rồi, ai bảo người thích ai không thích, đi thích một tên đầu gỗ như Metatron? Nếu người thích Yvonne, không phải mọi chuyện đều dễ dàng hơn sao?”

Mammon nhẹ nhàng vỗ vai hắn, “Đầu gỗ?”

Poggi tự biết lại lỡ lời, cánh đột nhiên triển khai, bay về hướng Metatron.

Nhưng Mammon tựa hồ đã sớm có chuẩn bị, hắn bay chưa được hai thước, cánh đã bị Mammon ung dung bắt lấy.

Poggi từ bỏ chuyện giãy dụa, như chấp nhận số phận nhìn hắn một cái, sau đó nằm úp lên vai hắn, “Đến đi.”

Mammon hỏi: “Làm gì?”

Poggi không nói, chỉ giơ ngón tay, lặng lẽ chỉ chỉ mình.

Mammon vừa vung tay, liền nhìn thấy Metatron quay lại, bàn tay ở giữa không trung lập tức chuyển thành ôn nhu vuốt lưng Poggi, thân thiết hỏi: “Khó chịu chỗ nào?”

Poggi hoảng sợ, nghi hoặc nhìn hắn, sau đó quay đầu.

Metatron đang mỉm cười với hắn.

Poggi nháy mắt rời khỏi vai Mammon, nhào vào lòng Metatron, nói: “Địa ngục thật đáng sợ.”

Mammon mỉm cười: “Người xác định câu này phát ra từ miệng của tiểu ma vương mà ngay cả cư dân địa ngục đều kính sợ ba phần?”

Poggi không đếm xỉa tới hắn, dứt khoát vùi đầu vào cổ Metatron, nhắm mắt lại ngủ.

Mammon nhìn tư thế cùng vị trí của hắn một lát, đột nhiên phát hiện mình cứ nhiên thập phần..... ghen tỵ. Cát vàng rất nhanh đến tận cùng.

Mammon và Metatron nhìn nhau, có vẻ như đang trao đổi trong im lặng.

Poggi thật sự đã ngủ. Trải qua biến cố liên tiếp khiến thể xác lẫn tinh thần hắn đều mệt mỏi.

Cuối cùng, quyết định được nhất trí trong sự trầm mặc.

Mammon phủ kết giới tàng hình, bọn họ chậm rãi bước ra khỏi biển cát, một lần nữa tiến vào giới thứ mười.

Không thể không nói, giới thứ mười một vạn năm trước có khác biệt rất lớn với một vạn năm sau.

“Nơi này thật sự là vào một vạn năm trước?” Mammon hai mắt sáng rực.

Cánh đồng lúa mạch mênh mông bát ngát nghiêng ngả đón gió, trong gió còn mang theo hương hoa.

Mammon cùng Metatron đồng loạt giang cánh.

Qua khỏi cánh đồng là rừng hoa tươi, xanh đỏ tím vàng, rực rỡ khoe sắc. Cho dù giới thứ mười một vạn năm sau cũng rất đẹp, nhưng không bằng sức sống như trước mắt.

Metatron nhẹ giọng nói: “Hắn quả thật đã cai quản giới thứ mười rất tốt.”

50. Chương 17-3: Quá Khứ (hạ)

Giới thứ mười như vậy đích thực rất có tư cách tranh công.

Hắn đột nhiên có thể cảm nhận được tâm tình của Shipley khi đến thiên đường, nhất định là tràn ngập chờ mong cùng đặc ý.

“Nếu một vạn năm trước, nơi Lucifer thống lĩnh chúng ta đọa lạc không phải địa ngục, mà là giới thứ mười.....” Mammon nhẹ giọng nói.

“Nơi này nhất định sẽ máu chảy thành sông.” Metatron tiếp lời, “Shipleys sẽ không thỏa hiệp.”

Mammon nói: “Chúng ta cũng sẽ không lùi bước.” Thiên sứ ở giới thứ mười không liên quan gì tới bọn họ, không cần cố kỵ bất cứ chuyện gì.

Metatron nói: “Cho nên ta cảm thấy thật may mắn, hơn một vạn năm sau chúng ta mới đến đây.”

Mammon cười nói: “Tôi muộn vẫn hơn không tới.” Cho dù hơn một vạn năm sau giới thứ mười không còn giá trị như hiện tại, nhưng vẫn là một khối bảo địa phi thường đáng để khai phá.

Poggi nói: “Các người có cảm thấy sắc trời không được ổn cho lắm?” Hấn ngẩng đầu nhìn không trung.

Metatron cùng Mammon đồng loạt ngẩng đầu.

Một màu lam xám, giống như dưới bầu trời xanh ngắt bao phủ một lớp sương mù xám xịt.

Poggi phát biểu: “Ta nghe Thạch Phi Hiệp nói, nhân giới khi môi trường bị ô nhiễm nghiêm trọng, bầu trời sẽ trở nên u ám như thế. Chẳng lẽ, giới thứ mười chỉ là bề ngoài thoát nhìn không tồi, kỳ thực công tác bảo vệ môi trường rất kém cỏi, cũng bị ô nhiễm nghiêm trọng?”

Mammon nhún mày nói: “Một vạn năm sau, bầu trời của giới thứ mười không phải như vậy.”

Poggi reo lên: “A, thì ra ô nhiễm môi trường có thể trừ tận gốc! Ta nhất định phải nói điều này với Thạch Phi Hiệp. Để hấn bớt bức phét về trí tuệ của nhân loại, tự cho rằng nhân loại là sinh vật thông minh nhất trong chín giới.”

Mammon nói: “Nếu lấy mẫu kiểm chứng, hấn đích thực nói không sai.”

Poggi nỗ lực suy nghĩ thật lâu, nhin không được hỏi: “Tức là sao?”

Mammon xoa đầu hấn, “Chờ nó to ra một chút, có lẽ người sẽ hiểu.”

Poggi tức giận, “Một ngày nào đó ta sẽ lớn lên.”

Mammon tiếp tục xoa đầu hấn.

Poggi liều mạng hất tay hấn ra.

Metatron dứt khoát giao Poggi cho Mammon, mặc bọn họ cười đùa, “Chúng ta đến Chủ thành xem thử.”

Mammon dừng tay, “Bọn Julian hiện vẫn đang ở trong thành?”

Metatron nói: “Đừng quên, sinh mệnh của bọn họ là hữu hạn. Lúc này ở trong thành hấn là Casamia, có lẽ còn có Hybe.” Vào thời điểm giảng co, Shipley không hề nhắc tới Casamia và cái chết của hấn, không chừng câu đó này hôm nay sẽ được giải.

Mammon nói: “Nếu Hybe là con của Shipley, ta thật tò mò muốn biết mẹ hấn là ai.”

Poggi lẩm bẩm: “Từ tính cách biến thái của cha con họ suy ra, mẹ hấn nhất định không được bình thường.”

Mammon nói: “Câu này cũng có thể áp dụng lên người và Abaddon.”

Poggi: “.....”

Phương hướng của Chủ thành bọn họ rất quen thuộc, cho dù nhắm mắt cũng có thể tìm được.

Metatron đi trước nhất.

Mammon ôm Poggi theo sau, do dự không biết có nên đi nhanh hai bước để sóng vai với đối phương. Nếu như, trong tay hấn không phải tên tiểu ma vương này, mà là một bó hoa tươi, nếu như lần này bọn họ không phải đến đây vì nhiệm vụ, mà là hưởng tuần trăng mật, nếu như.....

Hấn có rất nhiều cái nếu như tốt đẹp, nhưng không biết đến bao giờ mới có thể thực hiện.

Poggi nhìn hấn chốc lát, đột nhiên áp sát tai hấn, nhỏ giọng nói: “Ta biết người đang nghĩ gì.”

Mammon nhún mày.

Poggi nói tiếp: “Người nhất định đang ở trong lòng ghét bỏ ta.”

Mammon lắc đầu.

Poggi hừ lạnh: “Đường đường đại ma vương địa ngục nhưng ngay cả dũng khí thừa nhận cũng không có?”

Mammon mỉm cười: “Ta chỉ định nói, ta không phải ở trong lòng ghét người, mà là từ trong lòng đến ngoài mặt đều rất ghét người.”

“Ta không phải cố ý đi theo các người!” Lòng tự tôn của Poggi thực sự bị tổn thương.

Mammon nói: “Yên tâm, món nợ này ta sẽ tính sau với cha người.”

Nhắc tới Abaddon, Poggi liền xù đi trông thấy, “Người nói ông ấy có xảy ra chuyện không?”

“Có lẽ không đâu.”

Poggi hai mắt sáng lên, “Sao người biết?” Hắn hiện giờ rất cần được an ủi, cho dù lý do của đối phương nghe ra không hề có sức thuyết phục.

Mammon nói: “Ít nhất đến giờ Rafael vẫn chưa có tin tức.”

.....

Này chẳng những không có sức thuyết phục, mà còn phải cần đến trí tưởng tượng. Poggi quái dị nhìn hắn, “Đây cũng xem là lý do?”

“Người chưa nghe qua câu này sao? Không có tin tức chính là tin tốt lành.”

Poggi nói: “Chết ở một nơi vô sinh vật hoặc chết không toàn thây cũng coi là tin tốt lành?”

Mammon: “.....”

“Phi phi phi, lão ba ta cường tráng như vậy, kết cuộc nhất định sẽ không thê thảm đến mức đó!” Poggi tự nhủ với lòng.

Mammon nhìn vẻ mặt u buồn hiềm thấy của hắn, trong lòng cũng mềm đi, thuận miệng nói: “Rafael nếu đã dám đơn thương độc mã xông vào bóng tối, nhất định đã có phòng bị. Với bản chất xảo trá âm hiểm của hắn, người nên cầu nguyện cho Shipley thì hơn.”

Poggi nói: “Nhưng Shipley ban nãy rõ ràng rất oai phong. Người và Metatron đều đánh không lại hắn.”

Mammon ánh mắt trầm xuống, nửa ngày mới nói: “Bọn ta không hề liên thủ.” Phải nói là, từ đầu đến cuối, Metatron không thể coi như từng ra tay. Ngay từ đầu hắn đã thao túng thời gian, để quay về quá khứ, điều này có thể giải thích là vì hắn đoán bọn họ đánh không lại Shipley, nhưng cũng có thể giải thích rằng, hắn căn bản không muốn động thủ với Shipley.

Poggi nói: “Bất quá, nếu Rafael, Asmondeus và lão ba ta liên thủ, phần thắng hắn sẽ rất lớn.” Hắn tự an ủi mình một phen, cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều.

Metatron bước chân dần chậm lại.

Mammon cùng Poggi ngẩng đầu, tường cao nguy nga của Chủ thành rốt cuộc cũng xuất hiện trong tầm mắt.

Metatron lại nhìn khối kiến trúc trắng thuần vươn lên khỏi tường thành.

Poggi hỏi: “Người đang nhìn gì vậy?”

Mammon nói: “Khối kiến trúc đó phong cách rất giống thiên đường.”

Poggi ôm trán, “Nga, ta đã chịu đủ kiến trúc kiểu thiên đường rồi. Thiên đường có, địa ngục có, nghe nói giới tinh linh với nguyên thù cũng có. Đúng là chuỗi cửa hàng đại lý!”

Metatron nói: “Ta hẳn không có đi sai đường.”

Mammon nói: “Ta đồng ý.” Hắn bước đến bên cạnh Metatron, cùng nhìn về phía đỉnh bạch ốc lộ ra kia, “Nói cách khác, hơn một vạn năm qua, Chủ thành cũng xảy ra rất nhiều biến động.”

Poggi nghĩ nghĩ nói: “Đây mới là sa đọa triệt để. Ngay cả phong cách kiến trúc yêu thích sau khi đọa lạc cũng thay đổi, ta cảm thấy điểm này Lucifer nên hảo hảo học hỏi.”

Mammon nói: “Ta đồng ý.”

Metatron kinh ngạc nhìn hắn.

Mammon nói: “Tiền đề là, khi trùng kiến, Lucifer đại nhân nên lựa chọn công ty xây dựng của ta.”

Metatron, Poggi: “.....”

Cổng Chủ thành đang rộng mở, không có bất kỳ ai canh gác.

Những thiên sứ trên đường đều giữ gìn trật tự, im lặng làm công việc của mình. Hai bên đường có cửa hiệu, nhưng không có khách.

Poggi nói: “Người có cảm thấy bọn họ quá an tĩnh không?”

Metatron gật đầu: “Bọn họ không được ăn quả Trí tuệ.”

Poggi kinh ngạc nói: “Không phải thiên sứ ở Chủ thành đều được ăn quả Trí tuệ sao? Bằng không, bằng không nơi này mở nhiều cửa hàng như vậy làm gì?”

Mammon nói: “Một vạn năm trước và một vạn năm sau là hai khái niệm.”

Poggi không thể hiểu nổi, “Cho nên Shipley mở nhiều cửa hàng như vậy chỉ để chứng tỏ, Chủ thành có cửa hàng?”

Metatron đi đến trước một hiệu vải, chậm rãi ngồi xuống.

Bởi vì hắn ở trong kết giới tàng hình, cho nên ngoài Mammon và Poggi, những người khác đều không nhìn thấy hắn đang làm gì. Poggi tuy nhìn thấy hắn đang làm gì, nhưng lại không hiểu. “Người đang tìm gì đó?”

Mammon nói: “Dấu tích mai mơn.”

Poggi tức giận nói: “Ngay cả việc sửa sang lại kinh doanh nơi này người cũng muốn nhúng tay vào sao?”

Mammon nhìn hắn, mỉm cười nói: “Đôi khi ta thật hy vọng đầu người là một quả bong bóng.”

“Châm một cái liền nổ?” Poggi ẩn vai Mammon chuẩn bị nhảy xuống.

Mammon cười khom lưng, thả hắn xuống đất, “Không, là thổi một hơi liền có thể phình to lên.”

Metatron đứng dậy, nói: “Nơi này có lẽ có khách ra vào.”

“Khách?” Poggi nhìn đám thiên sứ diện vô biểu tình đi đi lại lại trên đường, “Ý người là loại đúng hạn định lượng? Sắp đặt cho từng thiên sứ vào thời điểm cố định đến một nơi cố định mua một thứ cố định đã được phân số lượng cố định?”

“Hoặc giả nơi này vốn có thiên sứ trí tuệ.” Mammon nhìn Metatron đang có chút dăm chiêu, nói: “Có phải người đang nghĩ tới Casamia?”

Metatron sắc mặt trầm trọng, chậm rãi gật đầu.

Kết cuộc sau cùng của Casamia là chết trong thông đạo thông tới giới thứ mười, nhưng vừa rồi lúc bọn họ vào giới thứ mười không mò được thi thể hắn trong bóng tối, cũng không ngửi thấy mùi rỉ sắt cùng máu tanh, cho nên, hắn có khả năng vẫn chưa chết.

Mammon nói: “Có lẽ có một số chuyện đang phát sinh.” Ánh mắt hắn nhìn Metatron mang theo chút lo lắng.

Metatron cup mắt, đúng lúc đối diện ánh mắt của Poggi, khóe miệng từ từ cong lên, “Ta biết. Lần này chúng ta tới chính là vì nghiệm chứng quá trình, không phải sao?”

“Căn cứ vào đặc điểm của thiên sứ giới thứ mười, người có thể tùy ý chọn một nơi thoải mái, uống trà đọc sách làm bất cứ chuyện gì người muốn làm. Ta sẽ ghi chép mọi quá trình, thuật lại cho người.” Mammon nhìn hắn, không chút che giấu vẻ sùng nịch trong mắt.

Metatron nói: “Chuyện ta muốn làm nhất hiện tại chính là đi khai quật phần chân tướng chưa bị đào lên.”

“Được thôi. Hy vọng hôm nay không phải ngày nghỉ.”

.....

Hôm nay quả thật không phải ngày nghỉ.

Khối kiến trúc kiểu thiên đường kia là độc nhất vô nhị ở Chủ thành, bọn họ rất dễ dàng tìm tới. Vị trí tọa lạc của nó chính là đại lâu hành chính của Hybe sau này.

Metatron vừa tiến vào đại lâu, liền cảm giác được một cỗ áp lực vô hình từ bốn phương tám hướng ập tới, khiến hô hấp hắn cũng căng hẳn lên.

Mammon thấp giọng nói: “Nơi này thật cổ quái.”

Metatron gật đầu.

Poggi níu quần Mammon, “Ta chờ ở bên ngoài.”

Mammon nói: “Cẩn thận, đừng để bị kẻ xấu bắt cóc.”

Poggi trợn mắt với hắn, “Ta là ma vương.”

“Tương lai.” Mammon bổ sung.

Poggi hừ lạnh một tiếng, thẳng lưng, hùng hổ hiện ngang từng bước từng bước đi ra ngoài — tuy rằng kỳ thực hắn rất muốn ôm ngực tháo chạy.

Metatron và Mammon tiếp tục tiến vào.

Kiến trúc của thiên đường bọn họ đều quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn. Cho nên đối với chuyện tầng nào dùng làm đại sảnh, gian phòng theo hướng nào thì thích hợp dùng làm thư phòng và phòng khách đều nắm rất rõ.

Metatron quen lối đi lên tầng cao nhất rẽ hướng phòng nam.

Mammon nói: “Ta nghĩ thư phòng nên ở tầng giữa.”

Metatron cười khẽ, mang theo một tia hoài niệm, nói: “Đó là sau này, ban đầu chúng ta thích lập thư phòng ở trên cùng, lúc mỗi một có thể nhìn đến phong cảnh nơi cao nhất rõ ràng nhất.”

Mammon bất động thanh sắc mỉm cười, nhưng trong lòng có chút để ý tới chữ “chúng ta” không bao hàm hắn.

“Ai?” Trong thư phòng truyền ra giọng nói của Shipley, không điên cuồng như sau khi bộc lộ bộ mặt thật, mà là ngữ khí ôn hòa thân thiết thuở ban sơ.

Metatron và Mammon lui sang bên cạnh hai bước.

Qua một lát, cửa mở ra từ bên trong.

Shipley đứng sau cửa, khuôn mặt thiện lương, đôi mắt màu lam sáng như lưu ly kia tràn đầy nhu hòa, hoàn toàn không thể liên tưởng hắn với Shipley cánh đen dùng quyền trượng màu máu điên cuồng chiến đấu kia.

Hắn nhìn hành lang, sau khi xác định không có ai, mới một lần nữa đóng cửa lại.

Mammon cùng Metatron thừa kế hờ lúc hắn mở cửa đóng cửa đã lên vào thư phòng, quan sát bốn phía.

Shipley đóng cửa lại, ngồi trở vào bàn. Trước mặt hắn đặt một xấp lớn văn kiện, khuôn mặt vốn bình thản từ từ giãn kín mây đen, ngón tay thon dài cầm bút treo lơ lửng trên giấy, cứ chân chờ không hạ xuống.

Metatron khẽ khàng đi đến bên cạnh hắn.

“Ai?” Shipley đột nhiên quay đầu.

Metatron cùng hắn bốn mắt nhìn nhau. Bởi vì khoảng cách quá gần, cho nên Metatron rõ ràng nhìn thấy trong mắt Shipley thoáng chốc lóe lên vẻ bất an cùng kinh hoảng.

Bất an? Kinh hoảng?

Metatron ngạc nhiên. Ở giới thứ mười hắn nghĩ không ra còn có gì có thể khiến Shipley sợ hãi. Chẳng lẽ..... là Casamia?

“Ai đang ở trong này?” Shipley rất nhanh che giấu cảm xúc, trầm giọng hỏi.

Metatron lẳng lặng lui ra sau.

Shipley đột nhiên kéo sợi dây thừng treo trên tường phía sau.

Nửa ngày, một thiên sứ hai cánh gõ cửa tiến vào, “Đại nhân.”

Shipley hỏi: “Hắn còn ở địa lao không?”

Thiên sứ hai cánh cung kính nói: “Lúc ta rời đi, vẫn còn.”

Shipley thở phào nhẹ nhõm, “Hắn vẫn không chịu nói gì?”

Thiên sứ hai cánh đáp: “Vâng.”

“Được rồi. Nếu hắn nói gì, người nhớ tức khắc báo cho ta biết.”

“Rõ.” Thiên sứ hai cánh khom người cáo lui.

Metatron liếc nhìn Mammon, Mammon gật đầu.

Ngay giây phút cửa sắp đóng lại, Mammon nhanh như chớp lách người ra ngoài.

Chờ cửa đã khép kín, hai hàng mày của Shipley một lần nữa nhíu chặt. Hắn mở từng xấp từng xấp văn kiện ra. Metatron ở bên cạnh nhìn thoáng qua, xác định là các bảng báo cáo của giới thứ mười.

Loại báo cáo này hắn cũng từng thấy rất nhiều, liên quan đến thiên đường, lúc hắn lần Shipley đều còn ở đó. Các hạng mục báo cáo của thiên đường luôn rất ổn định, không có gì đặc biệt đáng chú ý. Mỗi lần thu được báo cáo việc bọn họ phải làm nhiều nhất là phân loại sắp xếp chúng cho chỉnh tề, nhưng những thứ trước mặt Shipley hiển nhiên không phải. Số liệu có chiều hướng đi xuống chứng tỏ mấy tháng gần đây các chỉ tiêu của giới thứ mười đều sút giảm nghiêm trọng.

Shipley đột nhiên đứng lên, ôm một xấp văn kiện đi ra ngoài.

Hành lang rất yên tĩnh, tiếng bước chân Shipley cũng rất nhẹ.

Vì để tránh bị phát hiện, Metatron đành phải bay lên.

Tận cùng của hành lang là thang lầu, không có cửa sổ hay đèn, kín như bưng.

Shipley không chút do dự bước vào trong bóng tối, đi nhanh xuống phía dưới.

Metatron bay rất cẩn thận, bởi vì hắn phát hiện dây thang được xây không theo quy tắc gì cả. Đến lần thứ hai va vào vách tường, hắn đột nhiên ngừng lại.

Bốn phía cực tĩnh, đã không còn nghe thấy tiếng bước chân của Shipley.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mà như ngừng lại tại chỗ.

Hồi lâu.

Shipley mở miệng phá vỡ sự im lặng, “Người là ai?”

Vì Nhất đao xuân sắc và Thanh mai sự đều đã vào chặng đường cuối, bắt đầu từ ngày mai chỉ post hai bộ kia, tạm ngưng các bộ khác, mong các bạn thông cảm. Hẹn gặp lại ở

51. Chương 18-1: Nghi Vấn (thượng)

Trả lời hắn chỉ có bóng tối im lìm.

Tĩnh mạch lại tiếp tục một đoạn thời gian thật dài, tiếng bước chân Shipley mới một lần nữa vang lên. Không biết là hắn thật sự tin rằng không có ai, hay là muốn dùng cách khác để thử.

Metatron không dám bám quá sát, chỉ thuận theo cước bộ của hắn chậm rãi đi xuống.

Soạt soạt.

Tiếng xích sắt át đi tiếng bước chân Shipley, có ánh lửa từ bên dưới thấu lên, thấp thoáng le lói.

Metatron cực cẩn thận đi theo, nhìn thấy Shipley đang mở một cánh cửa sắt bị xích khóa lại. Bên cạnh cánh cửa treo một ngọn đèn dầu, ánh sáng mong manh. Cửa sắt đen sì, bề mặt loang lổ vết gỉ vàng nâu, tựa hồ đã lâu không ai chạm tới.

Shipley đẩy cửa ra, nhanh chóng xoay người, một lần nữa khóa cửa lại. Khoảng cách giữa mở cửa cùng đóng cửa quá ngắn, Metatron căn bản không tài nào xuyên qua được.

Shipley khóa cửa xong, tiếp tục đi xuống dưới.

Metatron đứng trước cửa, nghĩ nghĩ, tháo xích sắt.

Sợi xích lần thứ hai phát ra tiếng động. Hắn đẩy cửa, chậm rãi theo sau.

Shipley đứng đợi cách đó không xa. Ngờ khí hắn càng thêm cứng rắn hơn so với ban nãy, “Người là ai?”

Metatron dừng bước, dùng trầm mặc đáp lời.

“Ta có thể cảm giác được vị trí của linh hồn người.” Shipley nói.

Lúc hắn hỏi “Người là ai” lần đầu tiên, Metatron đã đoán ra, đặc biệt là hắn đồng thời cảm thấy linh hồn bị đối phương thăm dò một trận. Đây chính là nguyên nhân hắn táo bạo mở cánh cửa sắt, kết giới tàng hình chỉ có thể che đi hình thể, không giấu được linh hồn của hắn.

Shipley hỏi: “Linh hồn người có điểm quen thuộc, lại cực phức tạp. Người đến từ thiên đường?”

“.....”

“Người..... tuân theo chỉ dụ của Thần mà tới sao?” Câu này hắn hỏi đến cẩn thận, lại mang theo chút khẩn trương khó bề phát giác.

Metatron không biết nên trả lời thế nào. Hắn thậm chí hoài nghi lần này mình đến Chủ thành có phải đã sai lầm rồi chăng.

Shipley đợi thật lâu vẫn không có được đáp án, nhưng không hề nổi giận, “Nếu người không muốn nói, ta cũng không ép người. Bất quá người tốt nhất đừng theo xuống nữa, mỗi người đều có bí mật riêng, ta hy vọng người có thể tôn trọng ta.”

Metatron ngẩn ra.

Shipley đột nhiên “di” một tiếng, vội vã chạy xuống phía dưới.

Metatron chỉ đứng tại chỗ chờ một lát, cũng liền đi theo.

Thang rất dài, có thể thông xuống khá nhiều tầng ngầm.

Hắn không đếm được mình đầu óc choáng váng chuyển hết bao nhiêu vòng, chỉ biết lúc đi đến tầng cuối cùng, hắn đã hoàn toàn mất dấu Shipley.

May mắn hai bên hầm đều thấp đèn.

Vẫn là những ngọn đèn le lói, nhưng trong màn đêm dày đặc thế này, ánh sáng chúng phát ra hiển nhiên cực kỳ đáng quý.

Metatron men theo phương hướng của dãy đèn đi về phía trước. Nếu đã bại lộ, hắn cũng không cần phải bay nữa. Dù sao hành lang ở tầng hầm này cũng không rộng lắm, giang cánh ra rất dễ bị cháy lông. Tuy hắn đã có hai phiến cánh màu đen, nhưng vẫn không mong sáu cánh còn lại cũng đen theo — hơn nữa là cháy đen.

Càng đi về phía trước, hắn càng cảm thấy dao động trong không khí không ổn. Hắn rõ ràng cảm giác được linh hồn mình đang thu vài đợt xung kích dao động cực nhẹ.

“Mammon.....” Metatron lẩm bẩm, nháy mắt di chuyển tới phía trước.

Đó là một gian phòng rộng lớn hình hộp chữ nhật, chỉ có mình Shipley. Lúc này Mammon không ở trong cùng một kết giới ẩn hình với hắn, hắn vô pháp nhìn thấy thân ảnh Mammon, nhưng hắn có thể nhìn thấy phương hướng Shipley công kích.

“Các người đi chung?” Shipley giữa lúc chiến đấu vẫn không quên phân tâm chú ý hắn vừa đuổi tới.

Metatron do dự có nên ra tay hay không.

Đối phó Shipley, chiêu hắn duy nhất có thể xuất thủ chính là cầm cố thời gian. Cũng giống như đối phó hắn, Shipley chỉ có thể dùng công kích linh hồn. Nhưng thuật cầm cố thời gian vừa lộ ra, Shipley nhất định có thể đoán được thân phận của hắn. Trên thực tế, nếu không phải hắn có hai phiến cánh biến đen, độ thánh khiết của linh hồn không bằng dĩ vãng, với mức quen thân của Shipley và hắn, ban nãy ắt hẳn đã đoán được thân phận hắn.

Ngay khoảnh khắc đó, Mammon đã vọt đến cửa.

Shipley có thể thông qua linh hồn cảm ứng vị trí của đối phương, hắn cũng có thể. Cho nên Metatron vừa đến gần, hắn cũng đã âm thầm mưu hoạch nên tiếp ứng thế nào, sau đó cùng nhau trốn thoát.

Không thể không nói, Shipley trước khi dọa lạc lực công kích thấp hơn sau khi dọa lạc, nhưng ánh sáng thiên sứ của hắn cực tinh thuần, gần như còn tinh thuần hơn cả Rafael, điều này khiến linh hồn của Mammon cảm thấy rất khó chịu.

Khó trách trước đó Metatron một mực không chịu tin Shipley sa đoạ, nếu không phải đã gặp Shipley dọa lạc của một vạn năm sau, có lẽ hắn cũng không dễ tiếp thu.

“Các người rốt cuộc là ai?” Shipley tựa hồ cảm nhận được ý đồ của Mammon, xuống tay chậm lại, tương đối hòa hoãn đưa hắn tới trước mặt Metatron, “Từ đâu đến?”

Mammon cùng Metatron hội hợp.

Mammon nháy mắt với hắn, tựa hồ có rất nhiều chuyện muốn nói.

Metatron hất cằm ra sau, hai người tức tốc lao về hướng thang lầu.

Shipley đứng tại chỗ chần chờ một lát, xoay người chạy sang hướng khác.

“Phát hiện trọng đại.” Sau khi đã xác định kéo giãn khoảng cách với Shipley, hơn nữa xung quanh không có sinh vật nào khác, Mammon mới mở miệng nói, “Ta gặp được Casamia.”

Metatron rất nhanh phản ứng lại: “Vừa rồi nơi đó chính là địa lao? Kẻ bị Shipley giam giữ là Casamia?”

Mammon gật đầu. Hắn đã từng nhìn thấy thi thể Casamia, cho nên cũng biết tướng mạo của đối phương.

“Thế nhưng, Shipley vẫn chưa dọa lạc.” Từ chuyện Shipley vừa rồi thả bọn họ, không hề truy cùng đuổi tận có thể thấy được, hắn vẫn là Shipley, thiên sứ tình thương mà mình quen biết ở thiên đường. Ít nhất, vẫn chưa biến thành bộ dạng của một vạn năm sau đó.

Mammon lại nói: “Có điều là, Casamia đã dọa lạc.”

Metatron sửng sốt nhìn hắn.

Mammon nói: “Cánh của hắn màu đen.”

Metatron kinh ngạc nói: “Nhưng lúc chúng ta phát hiện thi thể hắn, cánh hắn rõ ràng là màu trắng.”

Mammon nói: “Xem ra, chân tướng mà chúng ta nghĩ đến có thể không phải là chân tướng.”

Metatron hỏi: “Casamia có nói gì không?”

“Hắn chẳng nói gì cả.” Mammon lắc đầu, “Hắn chỉ bị giam cầm, nhốt chung địa lao với hắn còn có một đám thiên sứ hai cánh.”

“Liệu có phải.....”

Hắn chưa nói xong, Mammon đã đoán được, gật đầu nói: “Có thể lắm.”

Lúc Casamia chết, bên cạnh còn có thi thể của một nhóm thiên sứ khác. Mà nhóm thiên sứ đó rất có khả năng là đám người cùng bị giam với hắn.

Mammon đột nhiên lóe lên một ý tưởng, “Isfel từng quay về thiên đường.”

Metatron gật đầu nói: “Ta biết.” Ban đầu hắn chỉ hy vọng Thạch Phi Hiệp có thể khiến Isfel không lạnh lùng nữa, nhưng không ngờ hắn cứ nhiên có thể trở lại thiên đường..... Khoan đã. Metatron nói: “Ý người là, Casamia có khả năng từ đọa thiên sứ biến trở về thành thiên sứ?”

“Trước mắt xem ra đây là lời giải thích hợp lý nhất.” Mammon trong một đồng manh mối loạn thất bát tao, tuyển ra phương hướng tương đối hợp lý, “Có lẽ Casamia một lần nữa trở lại làm thiên sứ, còn Shipley lại sa đọa. Cho nên Shipley mới muốn giết Casamia.”

Metatron trầm ngâm nói: “Nghe rất có lý, nhưng.....”

“Vẫn cảm thấy có chỗ không ổn.”

Mammon cùng hắn đồng thời nói.

Giới thứ mười quả là một nơi quỷ dị, mỗi khi bọn họ cảm thấy đây là chân tướng, hoặc giả hắn là chân tướng, luôn xuất hiện một manh mối không tưởng phủ định tất cả giả thiết trước đó của bọn họ.

Mammon nói: “Hay là chúng ta nên tìm Hybe trước, xem hắn đã sinh ra chưa. Còn nữa, mẹ của hắn có thể là ai.”

Metatron nói: “Shipley và Casamia, ta nghĩ, đây là hai manh mối chủ chốt hiện tại.”

Mammon nói: “Vậy chúng ta tìm Poggi về trước rồi tính tiếp.” Hắn dừng một chút, lại nói, “Hy vọng có thể đuổi kịp trước khi hắn gặp rắc rối.”

Metatron cười an ủi: “Thật ra hắn cũng không quá nghịch ngợm như chúng ta tưởng tượng.”

.....

Chuyện sau đó chứng tỏ, Poggi quả nhiên khen quá té hang.

Hắn đích thực không có gặp rắc rối, chỉ là hắn..... mất tích.

Mammon cùng Metatron tìm khắp Chủ thành vẫn không thấy bóng dáng hắn.

Metatron nói: “Liệu có phải hắn đi tìm chúng ta không?”

Mammon nói: “Người nói rất đúng, hắn không nghịch ngợm như trong tưởng tượng.”

Metatron nói: “Ý người là.....”

“Người còn nhớ không, lúc chúng ta tới đại lâu từng cảm giác được một cỗ áp lực vô hình.” Mammon hỏi.

Metatron nói: “Người hoài nghi có người bắt cóc hắn?”

Mammon nói: “Ít nhất cỗ áp lực đó khiến ta cảm thấy uy hiếp, chứ không phải lương thiện.”

52. Chương 18-2: Nghi Vấn (trung)

Bởi vì Poggi mất tích, Metatron và Mammon không thể không quay lại tòa kiến trúc xây theo lối thiên đường kia. Chỉ là lần này mục đích của họ rất đơn giản, tìm Poggi.

Phạm vi cảm ứng giữa linh hồn với linh hồn là hữu hạn, hơn nữa không thể giờ giờ khắc khắc đều mở ra, cũng giống như dùng điện, nguồn điện là hữu hạn. Cho nên Mammon và Metatron chỉ có thể tìm từng lần từng lần một.

“Không chừng chúng ta có thể hỏi thăm Shipley.” Metatron đột nhiên nói.

Mammon dùng chân, trầm mặc nhìn hắn.

“Hắn vẫn chưa đọa lạc.” Metatron nói.

Mammon nói: “Người không sợ tiếp xúc quá nhiều sẽ thay đổi lịch sử?”

Metatron nói: “Nếu Poggi thật sự rơi vào tay Shipley, như vậy lịch sử đã thay đổi.”

Mammon nói: “Cho nên, có lẽ đã có hậu quả nào đó được sinh ra?”

Metatron nói: “Bất luận thế nào, chúng ta cũng phải tìm được Poggi trước.”

Mammon đột nhiên nắm chặt tay hắn.

Metatron sửng sốt. Đây không phải lần đầu tiên họ nắm tay, nhưng trước đó mỗi lần nắm tay đều là trong hoàn cảnh đặc biệt, lần này tựa hồ có chút bất ngờ.

Mammon nói: “Ta không biết hậu quả của việc thay đổi lịch sử khi nào sẽ phát sinh, cũng không biết hậu quả là gì, ta chỉ biết, mặc kệ xảy ra tình huống gì, ta cũng sẽ không buông tay người.” Lúc hắn nói, ánh mắt nhìn về phía trước, giống như đang nói với không khí. Nhưng Metatron có thể cảm nhận được sự kiên định truyền từ lòng bàn tay hắn, hoàn toàn tương phản với vẻ lãnh đạm hững hờ trên mặt.

Metatron cúi đầu nhìn hai bàn tay giao nhau, chậm rãi siết chặt ngón tay mình, “Được.”

Sự tình phát triển đến hiện tại, hắn đã triệt để mất phương hướng về tương lai. Kiên trì trước kia không biết có còn ý nghĩa gì không, trốn tránh trước kia cũng không biết có cần phải tiếp tục hay không, sinh mệnh dường như một lần nữa mở ra một cánh cửa sổ mới mẻ, nhưng không thấy được phong cảnh bên ngoài.

Hắn theo Mammon nhìn về phía trước. Bầu trời mang màu lam ngả xám, ánh sáng từ cửa sổ bên kia hành lang chiếu vào, sắc trắng nhàn nhạt, sắc trắng tiêu điều. Nhưng hắn lại như nhìn thấy bóng dáng Thần trần ngập hào quang thần thánh đứng giữa đám mây xa xôi, dùng ánh mắt vô cùng từ ái an tường nhìn hắn, dùng thanh âm ôn hòa mà không mất uy nghiêm một lần lại một lần nói ra quan điểm của mình ——

“Cứ kiềm nén mãi trong lòng không hề có ý nghĩa. Người nên tìm kiếm đáp án cho bản thân. Dừng cảm nhìn thẳng vào nội tâm của mình cũng chẳng có gì đáng xấu hổ.”

“Không có ý nghĩa thật sao?” Metatron thì thầm tự hỏi.

Bàn tay bị nắm giữ đột nhiên căng thẳng, có hơi đau. Hắn ngẩng đầu, lại phát hiện Mammon đang cúi đầu nhìn hắn, khuôn mặt anh tuấn cố gắng không chế tình tự, đôi mắt xưa nay luôn ngời sáng chỉ còn một mảnh âm đạm.

“Ta chỉ đang nghĩ.....” Nghĩ cái gì? Metatron khựng lại. Hắn dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó, cũng dường như chẳng suy nghĩ gì cả.

“Không sao.” Mammon ngắt lời hắn, dùng bàn tay còn lại nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài vàng óng của hắn, “Chỉ cần chúng ta bên nhau, chuyện gì cũng không thành vấn đề.”

Metatron quả thật đã động lòng. Không rõ là vì câu nói này, hay là vì người trước mặt, hoặc giả là vì đối phương mà nảy sinh cảm xúc về câu nói đó.

“Các người rốt cuộc muốn gì?”

Thanh âm Shipley vang lên sau lưng bọn họ.

Cả hai đồng loạt xoay người.

Shipley nhìn thấy họ, cho dù trong mắt hắn, họ đang tàng hình, nhưng hắn có thể cảm nhận được linh hồn của họ.

Metatron nhìn Mammon, Shipley có lẽ vẫn nhận ra giọng nói của hắn, cho nên để Mammon lên tiếng sẽ tương đối an toàn hơn.

Mammon rất phối hợp mở miệng: “Ta muốn tìm một đứa trẻ.”

Shipley thoáng sửng sốt, tựa hồ đáp án này không nằm trong phạm vi tưởng tượng của hắn, “Các người từ đâu tới đây?”

Metatron viết trong lòng bàn tay Mammon hai chữ “Nhân giới”.

Mammon không chút do dự đọc ra.

Shipley càng kinh ngạc, “Nhân giới? Thì ra, linh hồn con người là thế này.”

Metatron trầm nghĩ cũng phải, trước khi Shipley đến giới thứ mười đã biết tin Thần và hắn sắp kiến tạo nhân giới. Nhưng lúc đó nhân giới vẫn chưa hoàn thành, mà Lucifer cũng chưa đọa lạc, cho nên Shipley cảm thấy xa lạ với linh hồn của con người và đọa thiên sứ.

“Vậy các người tới nơi này là vì..... ý chỉ của Thần sao?” Đôi mắt Shipley thoáng chốc sáng lên.

Mục quang hắn thuần khiết mà nhiệt liệt, nếu đổi lại là người khác, dưới ánh nhìn chăm chú như vậy nhất định sẽ nảy sinh cảm xúc tương đối áy náy. Bất quá trước mặt hắn không phải ai khác mà là Mammon, tỷ phú giàu có nhất địa ngục, cũng là thương nhân sành sỏi đàm phán kinh doanh nhất địa ngục. Với hắn mà nói, ánh mắt này chỉ là cơm bữa. Hắn ung dung trả lời: “Không, chúng ta chỉ là đoàn du khách đến tham quan, không cần thận để lạc mất con mình.”

Quang mang trong mắt Shipley từng chút một thu lại, nhưng hắn vẫn nhiệt tình hỏi: “Vậy con của người đáng về thế nào?”

Mammon hỏi ngược lại: “Người không gặp qua sao?”

Shipley lắc đầu, “Nếu là trong vòng vài năm gần đây, không có.”

Mammon nhìn phía Metatron như tỏ ý hỏi.

Metatron khẽ gật đầu.

“Cám ơn.” Mammon nói xong, liền chuẩn bị đi về hướng khác.

“Đợi đã.” Shipley nói, “Tại sao các người phải dùng kết giới ẩn thân?”

Mammon nói: “Sở thích cá nhân.”

Shipley nói: “Trên người các người có chứng minh thư của nhân giới không?”

Mammon ngẩn ra, nửa ngày mới nói: “Nhân giới bọn ta dân cư rất ít, không cần chứng minh thư, cũng đều quen biết nhau.”

Shipley nói: “Nhưng các người đã vào vương quốc Thiên Sứ thì phải tuân thủ luật lệ của vương quốc Thiên Sứ, ít nhất, cũng nên lộ diện.”

Vương quốc Thiên Sứ?

Metatron cùng Mammon nhìn nhau, trong lòng đều chảy qua một cỗ chua xót.

Thì ra giới thứ mười từng mang tên vương quốc Thiên Sứ. Nhưng một vạn năm sau, ngoài Shipley còn ai nhớ rõ? Có lẽ, chính Shipley cũng đã quên.

Mammon nói: “Thành thật xin lỗi, ta lựa chọn cự tuyệt.”

Shipleigh nhìn hắn, ánh mắt nhu hòa dần trở nên sắc bén, nhưng không ác liệt, chỉ toát ra một cỗ ngoan cường, “Ta là người thủ hộ vương quốc Thiên Sứ, ta phải chịu trách nhiệm với tất cả thiên sứ trong vương quốc.”

Metatron nhẹ nhàng lắc lắc tay Mammon.

Mammon mày giãn ra, mỉm cười nói: “Xin hãy tin tưởng, chúng ta tuyệt không có ác ý. Trên thực tế, lần này chúng ta tới là để..... khảo sát.”

“Khảo sát?”

“Đúng vậy. Ta là đại biểu của nhân giới, mục đích của ta là liên hệ các giới, tăng cường hợp tác mật dịch, xúc tiến cộng đồng kinh tế cùng phát triển.” Mammon nói đến cực kỳ trôi chảy.

Shipleigh trầm mặc, không biết tin được mấy phần.

Mammon nói: “Nhân giới phong phú nhất là tài nguyên khoáng sản, nhưng vì vấn đề khí hậu, lương thực trồng trọt thiếu hụt nghiêm trọng, vừa rồi ta thấy giới thứ... của các vị địa thể rất tốt, sản lượng cây nông nghiệp nhất định rất cao.”

Shipleigh nói: “Nếu muốn hợp tác, thì nên tín nhiệm lẫn nhau. Ta không thể tin một kẻ ngay cả mặt mũi cũng không chịu lộ.”

Mammon cùng Metatron dùng ánh mắt trao đổi.

“Được rồi, nếu người đã khẳng định muốn biết...” Mammon nhẹ nhàng buông tay Metatron.

Metatron nhíu mày, hồi lâu mới ngoan ngoãn buông ra.

Mammon xoay người, từng bước đi ra khỏi kết giới.

Shipleigh tỉ mỉ quan sát hắn mười lần, “Thì ra nhân loại tóc đen.”

Mammon cười nói: “Chúng ta chung quy phải có vài điểm khác biệt mới hợp lý.”

Shipleigh im lặng nhìn hắn thật lâu, mới thở dài: “Tại sao phải nói dối?”

Mammon nụ cười cứng đờ, mặt không đổi sắc nói: “Ta không hiểu ý của người.”

“Ta nhớ Thần từng nhắc qua, con người là một loại sinh vật khác do Thần chế tạo.” Shipleigh chậm rãi nói.

Metatron đồng tử co lại, hắn nghĩ ra rồi! Shipleigh tuy chưa gặp đám người Lucifer dọa lạc, nhưng hắn đã nhìn thấy Casamia dọa lạc!

Ngay khoảnh khắc Metatron sực nhớ, Mammon cũng đồng thời ý thức được vấn đề này.

Shipleigh nhìn xoáy vào hắn, từng chữ một nói: “Cho nên linh hồn của người, không nên giống với Casamia sau khi bị hắc hóa. Cho phép ta hỏi lần cuối cùng, người rốt cuộc là ai? Từ đâu tới?”

Mammon đứng chắn trước mặt Metatron, không mở miệng.

Shipleigh chậm rãi giơ tay.....

“Chúng ta đến từ thiên đường.” Metatron thu hồi kết giới ẩn hình.

Shipleigh đột nhiên trừng mắt thật lớn, “Metatron?”

Metatron mỉm cười, nụ cười như xuyên qua vạn năm, “Đã lâu không gặp.” Bốn chữ này là thật lòng thật dạ. Shipleigh sau khi dọa lạc tuyệt không phải Shipleigh trước mắt, họ là cùng một thân thể, nhưng đã không còn chung một linh hồn.

“Người là.....” Shipleigh định hỏi có phải là ý chỉ của Thần hay không, nhưng nhớ tới câu trả lời ban nãy của Mammon, đành âm thầm nuốt trở về vấn đề này. Hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều, hắn đã không dám nuôi hy vọng nữa.

Metatron không nhìn biểu tình của Shipleigh, ánh mắt rơi vào một nơi nào đó sau lưng hắn, nhẹ giọng nói: “Thiên đường cũng đang lan tràn cái mà người gọi là hắc hóa.”

Shipley sắc mặt căng thẳng, “Người.....”

Metatron giang cánh ra.

Hai phiến cánh màu đen đan xen giữa sáu phiến cánh trắng, đặc biệt chói mắt.

Shipley mờ mịt: “Sao lại như vậy?”

Metatron nói: “Có lẽ, đây là một loại..... tiến hóa.”

Mammon nghiêng đầu mỉm cười.

Metatron cup mắt.

“Không, đây là một loại bệnh!” Shipley hiếm khi kích động thế này, “Một loại bệnh rất đáng sợ. Nó gặm nhấm ý chí, xúi giục linh hồn đầu nhập tà ác.”

Mammon quay lại, lạnh lùng nói: “Nó chỉ là phóng thích dục vọng.”

Shipley sửng sốt, nhìn về phía Metatron.

Metatron thật chậm gật đầu.

Shipley nhú mày, lẩm bẩm: “Chẳng lẽ hạ độc cây Tử vong vào trong quả Trí tuệ là dục vọng của hắn?”

Mammon cùng Metatron lại hai mặt nhìn nhau.

Chẳng lẽ độc trong quả Trí tuệ không phải Shipley hạ? Chẳng lẽ.....

Là Casamia làm?

Bọn họ khó nén khiếp sợ.

Đáp án này chênh lệch quá xa so với mọi suy đoán ban đầu. Nạn nhân đột nhiên trở mình biến thành thủ phạm, còn thủ phạm lại biến thành người vô tội. Giống như trên bàn cờ quân trắng quân đen đột nhiên đổi màu cho nhau, vẫn là ván cờ kia, nhưng lại khiến người chơi không tài nào hạ thủ được.

Mammon cùng Metatron song song nhìn Shipley, tựa hồ muốn tìm ra đáp án từ trên người hắn.

Shipley lấy lại tinh thần, nghênh đón đường nhìn của bọn họ, đột nhiên hỏi: “Vừa rồi các người nói muốn tìm cái gì?”

Mammon đáp: “Tìm một đứa trẻ.”

Shipley nói: “Người vẽ ra đi, ta phái thiên sứ tìm giúp người.”

“Không cần. Người chỉ cần nói cho ta biết, ngoại trừ người, còn có bao nhiêu thiên sứ trí tuệ hoạt động bên ngoài.” Metatron hỏi.

Shipley mím chặt môi.

Ngay lúc Mammon và Metatron đều nghĩ hắn sẽ từ chối, hắn lại xoay người nói: “Đi theo ta.”

53. Chương 18-3: Nghi Vấn (hạ)

Shipley trực tiếp ra khỏi Chủ thành.

Metatron và Mammon nhìn hắn giang cánh. Sáu cánh, mỗi một phiến đều trắng thuần như tuyết, cộng thêm mái tóc vàng, vô luận nhìn theo góc độ nào, đều là đáng vẻ thiên sứ tiêu chuẩn nhất của thiên đường.

Một Shipley như thế tại sao lại dọa lạc?

Mammon và Metatron trong lòng đều trĩu nặng nghi vấn trầm trọng này.

Shipley dọa lạc đã không còn là dục vọng đơn thuần, mà đan xen thù hận cùng tà ác. Điểm này bày đại ma vương địa ngục đều không có. Leviathan có lẽ có, nhưng lần nào hắn cũng tìm được cách thích hợp để phát

tiết, cho nên tình tự vẫn luôn rất ổn định. Đến tốt cùng là chuyện gì đã khiến Shipley biến thành nông nổi như một vạn năm sau?

Metatron đột nhiên ngẩng đầu nhìn bầu trời âm đạm mông lung, “Sắc trời hơi xám.”

Shipley không ngẩng đầu, trước mắt hắn là thảo nguyên trải dài đến tận chân trời, “Màu trời của thiên đường là độc nhất vô nhị.” Trong lời nói mang theo vô hạn cô đơn.

Metatron trầm mặc.

“Sắp tới rồi.” Shipley chỉ tay về phía trước.

Ngay nơi đường chân trời tiếp giáp với thảo nguyên, một tòa biệt thự sạch sẽ tinh tế xuất hiện trong tầm mắt của họ.

Phía trước biệt thự có một rừng hoa nhỏ màu hồng nhạt lay động trong gió, như bày tỏ sự hoan nghênh.

Shipley đáp xuống mặt đất, xuyên qua giữa rừng hoa.

Cũng là đi đường, nhưng Metatron cùng Mammon đều chú ý tới hắn thả nhẹ bước chân, sau đó chậm rãi dừng lại.

Mammon đột nhiên nhú mày, chưa kịp lên tiếng, đã nghe Shipley nói: “Kẻ nào? Ở đâu?”

Một thân ảnh chớp nhoáng vọt ra từ phía sau tòa nhà.

Shipley ngẩng đầu, không hề nhúc nhích, đạo thân ảnh nọ liền từ giữa không trung rơi xuống.

Mammon lách người đón lấy thân ảnh nhỏ nhắn đang rơi tự do kia vào lòng, sau đó quay sang giải thích với Shipley về mặt đầy nghi vấn: “Hắn chính là đứa trẻ ta muốn tìm.”

Poggi lắc lắc cái đầu vẫn còn vài phần mơ hồ, mới từ từ ngược mặt lên, đến khi thấy rõ trước mắt là ai, lập tức nhảy dựng, đặt mông ngồi trên vai Mammon, kinh hô: “Shipley!”

Shipley sững sốt, “Người biết ta?”

Metatron nháy mắt với Poggi.

Poggi hoàn hồn, chậm rãi khép miệng lại, sượng ngắt nói: “Thấy qua tranh chân dung.”

Shipley nghi hoặc: “Tranh chân dung?”

Poggi nói: “Àn.”

Shipley rất tò mò, “Bức họa ở đâu?” Thật ra ngoài lòng hiếu kỳ hắn còn mang theo vài phần vui mừng. Có tranh chân dung của hắn, tức là chứng minh, hắn vẫn chưa bị quên lãng?

Poggi nói: “Quên rồi. Bất quá ta khẳng định đã từng thấy qua.”

Shipley ngại ngần không thể tiếp tục truy cứu, đành phải nói: “Không biết người tên gì?”

“Ta tên Poggi.”

Shipley cười nói: “Ta cũng có một đứa con, tuổi cũng xấp xỉ người, có lẽ các người có thể trở thành bạn tốt.” Hắn nói xong, liền đi về hướng tòa nhà màu trắng kia.

Poggi lấy tay khê chọc chọc vai Mammon.

Mammon bưng tỉnh đại ngộ, “Người nhìn thấy Hybe, nên mới đuổi theo?”

Poggi gật gật đầu, “Lúc ta đi dạo xung quanh phát hiện bộ dáng hắn có điểm giống bản thu nhỏ của tên biến thái kia, liền theo tới đây. Sao các người lại đi chung với Shipley? Không phải nói là không thể thay đổi lịch sử sao?”

Mammon bắt đầu dĩ: “Vì để tìm người.”

“Ta?” Poggi “a” một tiếng, “Các người nghĩ ta bị Shipley bắt?”

Mammon túm hắt xuống khỏi vai mình, “Sau này không được tự ý đi riêng.”

Poggi giãy dụa đập một cước ngay bụng hắt, nói: “Không được túm cổ áo ta nữa nghe chưa!”

Mammon cổ tay xoay chuyển, xách hắt lắc qua lắc lại hai vòng, mới nói: “Chẳng lẽ người thích ta túm tóc người?”

“..... Hồn dân!” Poggi lại nhắc chân.

Bất quá lần này Mammon có chuẩn bị, trực tiếp ném hắt ra ngoài.

Poggi trước khi tiếp đất đã vươn cánh, ở độ cao khá thấp chuồn vào cánh cửa rộng mở của ngôi biệt thự trắng.

Mammon cau mày. Nếu đã tìm được Poggi, bọn họ cũng không cần tiếp tục dây dưa với Shipley, nhưng vô duyên vô cớ mất tích sẽ càng khiến Shipley cảnh giác, bọn họ phải tìm một lý do mới được. Hắt quay đầu nhìn Metatron, Metatron không nói gì, nhưng từ ánh mắt hắt đã nhìn ra được hắt lại không hèn mà có cùng suy nghĩ với mình.

Kỳ thực loại cảm giác chỉ cần dùng ánh mắt liền có thể trao đổi tư tưởng lẫn nhau đã tồn tại từ lâu. Nhưng trước kia là vô ý, còn hiện tại là theo bản năng.

Mammon âm thầm vui sướng vì sự thay đổi này.

“Các người không vào sao?” Shipley đứng ngay cửa, từ xa nhìn họ.

Metatron và Mammon đồng loạt quay đầu, lộ ra một loại thần tình mà trong mắt Shipley có chút giống với tươi cười, sau đó sóng vai đi tới.

Shipley trong lòng chợt động, mục quang đảo một vòng giữa hai người, như có linh ngộ.

Vào nhà, Poggi đang cùng Hybe phiên bản thu nhỏ cách cái bàn trà mắt to tròng mắt bé.

Shipley nói: “Đi rót sữa cho khách.”

Hybe lui lại hai bước, lưu luyến không rời nhìn Poggi một lần nữa, mới quay đầu chạy xuống bếp.

Shipley nói với Mammon và Metatron: “Ngại quá, nơi này vẫn chưa có rượu lẫn cà phê.”

Metatron mỉm cười nói: “Ta thích sữa.”

Shipley cũng cười theo, có loại cảm giác không nói nên lời. Vô luận thế nào, ở thời điểm này tại địa phương này có thể gặp lại bạn cũ, quả là một chuyện đáng mừng.

Mammon đột nhiên mở miệng: “Nhưng chúng ta không thể ở lâu.”

Nụ cười của Shipley dần phai nhạt.

Metatron trong lòng có một tia không đành, ngay khoảnh khắc ấy, hắt đột nhiên trở lên một cỗ xung động, rằng bất chấp hậu quả là gì, cũng phải cứu vãn Shipley, ngăn cản hắt dọa lạc.

“Meta.....” Mammon chuyên chú nhìn hắt.

Xung động trong Metatron rất nhanh bị áp chế. Hắt cong khóe miệng, để lộ một nụ cười đậm nhiên, “Chúng ta chỉ là đi ngang qua nơi này, Poggi nói muốn vào tham quan, cho nên.....”

Shipley hoàn hảo che giấu tia thất vọng trong biểu tình, “Thật sự không thể ở lại vài ngày sao?”

Mammon nói: “Chúng ta phải nhanh chóng nghiên cứu ra biện pháp giải quyết nạn hắc hóa.”

Shipley hai mắt toát ra một cỗ trông mong, “Có thể giải quyết sao?”

Metatron trả lời rất ba phải: “Rồi sẽ có biện pháp.”

Shipley nghe thấy trong lời hắt nói không có tính xác định quá cao, quang mang mong đợi trong mắt lại từ từ lui đi.

Hybe bưng khay ra, trên đó đặt ba ly sữa.

Poggi chú ý thấy có một cái là ly trẻ em.

Bắt gặp đường nhìn của hắn, Hybe đặt khay lên bàn trà, đưa hai ly lớn tới trước mặt Mammon cùng Metatron, cuối cùng đưa ly nhỏ cho Poggi, giải thích: “Đây là ly của ta, mong người không chê.”

Poggi nhú mào nói: “Các người không có cái ly nào dư sao?”

Shipleigh xấu hổ giải thích: “Chỗ chúng ta không có khách đến.”

Metatron nhìn hai cái ly lớn một đỏ một lam, đột nhiên nói: “Hybe là con người, vậy vợ người.....”

Shipleigh ánh mắt ảm đạm, “Đã qua đời.”

Metatron cùng Mammon nhìn nhau.

Chẳng lẽ, vợ của Shipleigh là do ăn quả Trí tuệ nên mới..... Như vậy, kẻ hạ độc đích xác không có khả năng là hắn.

Shipleigh không nhìn ra vẻ khác thường của họ, cho rằng họ nghi hoặc thiên sứ tại sao lại chết, nhưng dù sao đây cũng là chuyện nội bộ của vương quốc, hắn không muốn để họ biết quá cụ thể, cho nên chỉ giải thích qua loa: “Là sự cố ngoài ý muốn.”

Hybe ngẩng đầu nhìn hắn.

Shipleigh quay đi, chuyển ánh mắt sang hướng khác.

Mammon cũng quay mặt, vờ như đang nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, “Chúng ta phải đi rồi.”

Shipleigh kinh ngạc nói: “Nhưng trời đã khuya.”

Metatron nói: “Vấn đề này với chúng ta không có gì khác biệt.”

Shipleigh tựa hồ sức nhớ tới bên ngoài giới thứ mười thời không căn bản là một mảnh tối đen, ban ngày ban đêm đều như nhau, nhưng hắn vẫn tận dụng tia nỗ lực cuối cùng giữ lại vị lão hữu đã lâu không gặp này, “Ở đây có đủ phòng để tá túc một đêm.”

Metatron rũ mào né tránh quang mang chờ mong trong mắt Shipleigh, uyển chuyển cự tuyệt ý tốt của hắn.

Hybe dường như rất hiếu kỳ về Poggi, đẩy ly sữa tới trước mặt hắn, “Người không uống sao?”

Nhìn khuôn mặt thiên chân vô tà kia, Poggi không khỏi liên tưởng đến một vạn năm sau, Hybe một mực bày ra bộ dáng lợn chết không sợ nước sôi, trong lòng một trận mất tự nhiên, thuận tay cầm ly sữa lên một hơi nốc cạn, “Uống rồi đó, đừng thúc giục nữa.”

Hybe vui vẻ nheo miêng cười.

Shipleigh bước qua, xoa đầu hắn, “Nói tạm biệt ca ca đi.” Lấy vóc dáng hai người hiện tại so sánh, Poggi trông lớn hơn một chút.

Hybe ngoan ngoãn nói với Poggi: “Tạm biệt ca ca.”

“.....” Poggi ở trong lòng liều mạng thuyết phục chính mình, bọn họ không phải cùng một người, không phải cùng một người!

Mammon cùng Metatron đều quay mặt đi.

54. Chương 19-1: Trộm Người (thượng)

Shipleigh một đường tiễn họ đến lối vào thông đạo của giới thứ mười.

Hybe vỗ cặp cánh nhỏ trắng thuần, ánh mắt trông mong nhìn Poggi.

Poggi quay đi, trong lòng thầm nhắc nhở chính mình, trước mắt là hai cha con đã hại lão ba hắn, Rafael và Asmondeus mất tích, cũng do bọn họ! Hắn càng nghĩ càng tức, nhin không được quay đầu lại, hung ác trừng Hybe.

Hybe bị thái độ dữ dằn của hắn dọa cho hoảng sợ, cẩn cẩn dực dực nép mình về phía Shipley.

Shipley bị chạm nhẹ, sững sốt quay đầu, nhìn đến sắc mặt Poggi lại càng thêm sững sốt.

Lửa giận của Poggi lập tức lan đến người hắn, dù sao hắn mới là đầu sỏ gây ra mọi chuyện.

Shipley thấy mặt hắn từ trắng sang hồng, từ hồng thành đỏ, cặp mắt càng ngầu đến bốc hỏa, không khỏi nghi hoặc nói: “Hắn không có bị bệnh chứ?”

Mammon giữ Poggi lại, chặt chẽ cố định, “Hắn sẽ không bị bệnh.”

Shipley hỏi: “Tại sao?”

Mammon nói: “Bởi vì, lúc hắn ra đời đã được tiêm ngừa các loại miễn dịch.”

Shipley vẽ mặt mờ mịt.

Metatron bổ sung: “Tiêm ngừa hắc hóa.”

Shipley hai mắt sáng lên, “Hữu hiệu không?”

Mammon vỗ đầu Poggi, “Xòe cánh.”

Poggi tâm không cam tình không nguyện giang ra.

Màu đen.

Shipley mâu quang nhất thời ảm đạm trở lại.

Metatron an ủi hắn: “Nhất định sẽ tìm được biện pháp.”

Shipley cảm khái: “Chẳng lẽ ngay cả Thần không gì không biết không gì không làm được cũng phải bó tay sao?”

Metatron trầm mặc nửa ngày, mới chậm rãi nói: “Rồi sẽ có biện pháp.”

Mammon nhìn hắn. Hắn biết biện pháp mà Metatron nói không riêng gì cứu vãn dọa thiên sứ, mà còn muốn cứu vãn Shipley. Nhưng Shipley sau khi dọa lạc..... Ánh mắt tràn ngập thô bạo cùng hiểm độc kia giống như lại hiện ra trước mặt, ngay cả hắn cũng cảm thấy hàn ý dày đặc. Abaddon cho dù nổi giận, nhưng cũng là trong tình huống mất hết lý trí, còn hắn lại tựa hồ đang hưởng thụ loại phần nộ điên cuồng này.

Shipley nói: “Như vậy, chúc các người thuận buồm xuôi gió.”

Metatron đang định cùng Mammon xoay người tiến vào thông đạo, chợt nghe Shipley nói: “Đợi đã.”

Mammon sống lưng căng thẳng.

Metatron quay đầu, Shipley muốn nói lại thôi.

“Chuyện gì?” Metatron nhu hòa hỏi.

Shipley nghĩ nghĩ, nói: “Thay ta..... vẫn an Thần.”

Metatron mỉm cười gật đầu, “Được.”

“Còn nữa.....” Shipley do dự, “Ta muốn biết khi nào thì thích hợp để ta trở về.”

Metatron khoé miệng mấp máy, không biết nên nói gì. Hắn có thể nói dối trong tình huống bất đắc dĩ, nhưng trong tình huống đã biết kết quả lại cho người kia hy vọng cùng hứa hẹn giả tạo, hắn không làm được.

Mammon trước khi Shipley phát hiện đã đi trước một bước tiếp nhận đề tài, “Ta sẽ hỏi giúp người.”

Shipley trên mặt lộ ra ý cười thoải mái.

Metatron cùng Mammon rút cuộc cũng rảo bước vào thông đạo.

Vẫn như trước là cát vàng nóng bỏng.

Metatron và Mammon tùy tiện tìm một vị trí ngồi xuống. Poggi cũng bị vút qua một bên. Hắn vừa được thả tự do liền nhảy dựng lên, oán hận vung nắm tay, “Thật đáng giận thật đáng giận!”

Mammon hỏi: “Sữa không đủ uống?”

“Sữa? Sữa quái gì?” Poggi ngẩn ra, mới phản ứng lại hắn đang nói cái gì, sắc mặt đột biến, lập tức phun nước miếng đầy cát.

Mammon nhú mày, “Đây là di truyền từ cha ngươi sao?”

Poggi dừng lại, cổ sức lau miệng, tư thế giống như hận không thể súc sạch miệng từ trong ra ngoài! “Đáng ghét, ban này ta còn dùng ly của hắn uống sữa! Ghê tởm chết được, cư nhiên cùng hắn gián tiếp hôn..... Đồ biến thái!”

Mammon ngón tay nhẹ nhàng vuốt trán, “Ngươi quá để ý mới là kỳ quái a.”

Poggi cả giận nói: “Đương nhiên để ý! Hắn là biến thái, cho dù lúc nhỏ chưa biến, cũng không thể che giấu sự thật sau này hắn lớn lên thành một đại biến thái!”

Metatron nói: “Có lẽ đã xảy ra chuyện gì đó mà chúng ta không biết.” Hắn vẫn cảm thấy Shipley trước sau thay đổi quá lớn, quá trình trong đó nhất định rất phức tạp.

“Hoàn toàn đồng ý.” Mammon nói, “Shipley này so với trong tưởng tượng quá khác nhau.” Trước khi chưa gặp Shipley, Mammon đã nghi ngờ hắn ngay từ đầu. Lúc đó hình tượng Shipley trong đầu hắn chính là một dọa thiên sứ gian trá xảo hoạt thành tính, lén lút sau lưng tiến hành đủ loại âm mưu đa dạng. Nhưng sau khi gặp mặt, hắn lại cảm thấy mình đã đánh giá Shipley quá cao, hắn thoát nhìn giống như một tên điên tinh thần thác loạn cực độ. Còn Shipley của một vạn năm trước này..... Nếu không phải cùng mang một khuôn mặt, Mammon cơ hồ sẽ nhận định bọn họ là hai người.

Poggi nói: “Biến thái sở dĩ gọi là biến thái, chính bởi vì bọn chúng biến hóa rất lớn, hoàn toàn cải biến hình thái cơ bản!”

Metatron đột nhiên nói: “Ta đồng ý.”

Poggi chấn kinh nhìn hắn.

Metatron mỉm cười nhìn lại.

Poggi nhú mày: “Ngươi, phải chăng chịu áp lực quá lớn?”

Mammon nói: “Ngươi cho rằng giới thứ mười từng phát sinh biến đổi lớn gì sao?”

Metatron nói: “Shipley dọa lạc tuyệt không đơn giản chỉ vì dục vọng như vậy.”

Mammon nói: “Bao giờ chúng ta quay lại?”

Poggi thoáng chốc đứng lên, “Ngay lập tức!”

Mammon nói: “Có lẽ giờ này Shipley vẫn chưa rời khỏi.”

“Không phải chúng ta quay về một vạn năm sau sao? Mặc kệ hắn có rời đi hay không.” Poggi sững sốt, nhú mày, “Đừng nói là ngươi muốn trở lại Chủ thành, tiếp tục theo dõi Shipley cánh trắng đó chứ?”

Mammon lẫn Metatron đều gật đầu với hắn.

“Ta không đi!” Poggi tức giận giậm chân, lại “làm mưa” trên cát vàng.

Mammon đứng lên nói: “Đúng lúc, ta cũng hy vọng ngươi ở lại đây.”

Poggi phồng má phản đối.

Metatron ôn nhu nói: “Chúng ta sẽ nhanh chóng trở về.”

Poggi vội la lên: “Cha ta bọn họ vẫn chưa rõ tung tích!”

Mammon nói: “Hiện tại là hơn một vạn năm trước, vô luận có xảy ra hay không, bây giờ đều chưa xảy ra.”

“Nếu bây giờ ta đi báo cho lão ba hiện tại, có phải ông ấy sẽ không bị bắt?” Poggi chợt lóe lên sáng kiến.

Metatron nói: “Có khả năng, chúng ta đều sẽ biến mất.”

“Biến mất?”

Metatron nói: “Một trong những hậu quả có thể xảy ra sau khi phá hỏng lịch sử.”

Poggi đặt hông ngồi xuống cát, “Chẳng lẽ chúng ta cứ tiếp tục như mấy tên ngốc nhìn bọn họ ở đó chơi mấy trò ngu?”

Metatron nói: “Tin ta đi, ta cũng như người, đều muốn cứu bọn họ.”

Poggi liếc nhìn hắn.

Metatron vẽ mặt nhu hòa, khiến người nảy sinh một loại cảm giác không thể không tin tưởng.

“Thật sao?” Poggi dè dặt hỏi.

Metatron vươn ngón út ra.

“Này quá ấu trĩ!” Poggi một bên bĩu môi, một bên vươn ngón út của mình, gắt gao câu lấy ngón tay hắn.

Mammon bình tĩnh kéo tay Metatron về nắm trong tay mình, làm như không để ý nói: “Đến lúc xuất phát rồi.”

Poggi khinh bỉ nhìn hắn, “Người càng ấu trĩ.”

Mammon nheo mắt, “Món nợ của người vẫn chưa trả.”

Poggi nói: “Người chưa nghe qua trên thế giới này có một từ gọi là quýt nợ sao?”

“Không biết đem người bán cho Hybe có thể kiếm được bao nhiêu tiền...” Mammon vuốt cằm nói.

Poggi sắc mặt sa sầm.

Mammon lại nói: “Ta nhìn ra được, Hybe của hiện tại rất thích người.”

Poggi xua tay như đuổi ruồi bọ: “Đi mau đi mau.”

“Đừng chơi trò mất tích lần nữa.” Mammon trịnh trọng cảnh cáo.

Poggi nói: “Yên tâm, lần này cho dù ta có nhìn thấy mẹ của Hybe cũng tuyệt đối không đuổi theo!”

Mammon khen ngợi nói: “Người biết mặt nàng sao?”

Poggi: “.....”

Mammon cùng Metatron một lần nữa quay lại Chủ thành.

Sắc trời đã toàn hoàn tối.

Bọn họ trên đường đi đã bàn bạc quyết định trộm Casamia ra. Có lẽ so với Shipley sáu cánh trắng muốt không tỷ vết, Casamia biết nội tình nhiều hơn.

Nếu đã là trộm, vậy tuyệt đối không thể kinh động đến Shipley.

Mammon ước đoán phạm vi cảm giác linh hồn của Shipley, nhận định trừ phi hắn rời khỏi tòa đại lâu này, bằng không bọn họ vừa vào liền có thể bị phát hiện. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Shipley không bao giờ đóng linh hồn cảm giác. Bất quá, ai biết được Shipley khi nào sẽ mở, cho nên trà trộn vào trong khi hắn còn ở đại lâu chính là một loại mạo hiểm.

Cơ hội duy nhất của họ chính là chờ Shipley đi gặp Hybe.

Mammon cùng Metatron tìm đến ngôi nhà đối diện với khối kiến trúc kia xâm nhập.

Thiên sứ bên trong căn bản không để ý tới trong phòng có thêm hai vị khách, vẫn theo lệ làm việc của riêng mình.

Hai người chọn một phòng trên lầu, nơi này tầm nhìn tốt nhất, lại không ai quấy rầy. Mái nhà hơi nghiêng, cửa sổ không lớn, nằm ở mặt nghiêng. Cho nên Mammon và Metatron không thể không sóng vai ngồi xuống.

Cảm giác được Metatron cố ý muốn kéo giãn khoảng cách, Mammon trực tiếp sáng khoái hỏi: “Người muốn dựa đầu lên vai ta, hay là muốn ta dựa đầu lên vai người?”

55. Chương 19-2: Trộm Người (trung)

Đầu ta một chút cũng không đau,” Metatron nói trước khi đầu Mammon chạm tới vai hắn, “Nhưng vai rất mỏi.”

Mammon ôm gối.

Ánh trăng chiếu vào cửa sổ, rải xuống một tầng hào quang.

Metatron xòe bàn tay phải ra, ánh sáng ở trong tay hắn chậm rãi ngưng tụ thành từng đốm từng đốm ngân quang, quanh quẩn bên tay hắn, như một chiếc vòng.

Mammon hỏi: “Có thể tặng ta không?”

Metatron mỉm cười gật đầu.

Mammon vươn tay.

Vòng sáng tạo nên từ những đốm tinh quang màu bạc từ từ phủ lên cổ tay hắn.

“Tuy rằng hơi rộng một chút,” Mammon hài lòng nói, “Nhưng vì đây là chiếc vòng đầu tiên ta nhận được từ lúc ra đời đến nay, ta rất thỏa mãn.”

Tinh quang li ti nháy mắt như vô số giọt mưa rơi xuống, dung hòa vào ánh trăng trải trên mặt đất.

Tay Mammon vẫn như cũ cố định giữa không trung, thiếu đi vòng sáng, cổ tay có vẻ thật trống vắng.

Metatron nói: “Nó chỉ là ánh sáng, không thể lâu dài.”

Mammon thông thả duỗi chân, hai tay chống sau lưng, ngửa đầu nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ, ánh mắt mờ mờ lung lộn ra vài phần xán lạn, “Ít nhất ta từng có được nó.”

Metatron ngóng nhìn lối vào tòa kiến trúc cao lớn ở đối diện.

Trong bọn họ ít nhất phải có một người biết mình đang làm gì.

Màn canh chừng này kéo dài suốt ba ngày ba đêm, Shipley vẫn không xuất hiện.

Metatron và Mammon đều có chút lo lắng.

Poggi còn ở lối vào giới thứ mười, đây là biến số. Với tính cách của hắn, nếu chờ quá lâu, rất có thể sẽ chạy về.

“Chúng ta đi nhìn thử xem sao.” Mammon đề nghị. So với ôm cây đợi thỏ, hắn thích chủ động xuất kích hơn.

Metatron nói: “Được.”

Mammon nói: “Ta dụ Shipley rời khỏi, người đi tìm Casamia.”

Metatron thoáng do dự, liền gật đầu: “Ân.” Trước khi Shipley dọa lạc, sự an toàn của Mammon hắn vẫn có thể bảo đảm.

Mammon bán cung thất lưng đứng lên, để tránh va đầu vào mái nhà, hắn vươn tay về phía Metatron.

Metatron nhìn hắn, rồi cuộc vẫn đưa tay đặt trong lòng bàn tay hắn, sau đó đứng lên.

Mammon cổ tay liền dụng lực.

Metatron hơi ngã về phía trước, nhanh chóng ổn định thân hình, nhưng Mammon lại mượn thế nhào tới.

Metatron chỉ có thể vươn tay kia tiếp hấn.

Mammon ôm lấy hấn, gò má nhẹ nhàng cọ cọ mái tóc mềm mại như mây như tơ kia, “Người có thể giam cầm thời gian, để chúng ta tạm dừng ở tư thế này một giây có được không?” Hấn nhẹ giọng nói.

Metatron môi khẽ mấp máy.

Mammon phát hiện mình đã bất động, chưa kịp mừng thầm, đã nhìn thấy Metatron từ từ thoát khỏi vòng tay của hấn.

Mammon: “.....”

Metatron mỉm cười nói: “Ta nghĩ, đến lúc người cảm thấy mỏi vì tư thế này, chắc phải cần một người tới giải trừ thuật cầm cố.”

Mammon im lặng nhìn hấn, trong mắt tràn ngập vẻ thụ thương.

Metatron hỏi: “Muốn giữ thêm lát nữa sao? Bất quá thời gian không còn sớm, tối đa chỉ được một giờ thôi đấy.”

Mammon: “.....”

Dưới ánh trăng tòa kiến trúc có điểm thần thánh, có điểm âm trầm, lại có điểm thanh lãnh.

Mammon chậm rãi tới gần, toàn thân phòng bị. Bởi vì lĩnh vực cảm giác linh hồn của Shipley rộng hơn hấn, cho nên, Shipley rất có khả năng phát hiện ra hấn trước khi hấn phát hiện ra đối phương.

Tòa nhà to lớn một mảnh yên tĩnh.

Hấn cảm giác được vài linh hồn an ngủ, thuần khiết như tuyết, nhưng đều không đủ cường đại.

Metatron triển khai cánh, lơ lửng bên ngoài khối kiến trúc. Theo khoảng cách giữa bọn họ mà nói, cho dù Shipley phát hiện Mammon, cũng sẽ không phát hiện Metatron. Nhưng Metatron có thể thấu qua cửa sổ nhìn thấy Mammon ra ám hiệu với hấn.

Kế hoạch này tuy rằng không hoàn mỹ, nhưng tính khả thi vẫn rất cao.

Nếu như, Mammon có thể tìm được Shipley.

Đi một vòng, cuối cùng hấn dừng bước, hàng mày khóa chặt, trên mặt tràn đầy nghi hoặc.

Metatron ngoài cửa sổ cũng nghi hoặc nhìn hấn.

Mammon đi đến cuối hành lang, đẩy cửa sổ nói: “Không có ở trong mấy phòng này.” Còn chưa dứt lời, sắc mặt hấn đột nhiên kịch biến, “Khoan đã!”

Metatron nhìn hấn, “Tìm được rồi?”

“Ta không biết.” Mammon thần sắc ngưng trọng, “Vừa rồi trong nháy mắt, ta dường như cảm giác được..... Shipley đã dọa lạc.”

Metatron sửng sốt.

Chẳng lẽ, Shipley dọa lạc chính trong ba ngày này?

.....

Tại sao?

Lối đi thật tối tăm.

Metatron bước xuống mười bậc.

Con đường này tuy rất cổ quái, nhưng hấn từng theo Shipley một lần, lại đi ra một lần, trí nhớ vẫn còn hữu hiệu.

Cho dù chân hấn đi xuống hướng tầng hầm, nhưng tai hấn vẫn luôn lắng nghe động tĩnh bên trên.

Bởi vì phát hiện linh hồn Shipley sau khi đọa lạc, bọn họ đưa ra hai phán đoán. Một là, đó chính là Shipley hiện tại đã đọa lạc. Nhưng phán đoán này không phù hợp với lời miêu tả của Shipley ở một vạn năm sau. Bởi vì hắn nói hắn từng quay lại thiên đường, có thể xác định rằng, trước khi hắn về thiên đường gặp phải Michael hắn vẫn chưa đọa lạc. Đương nhiên, phán đoán này cũng có khả năng. Tức là, bọn họ rất cuộc đã thay đổi lịch sử. Nhưng kết quả sẽ thế nào, bọn họ không biết.

Hai là, Mammon cảm giác đây chính là Shipley của một vạn năm sau. Đây cũng có khả năng, nhưng điều kiện tiên quyết là Shipley của một vạn năm trước đã rời khỏi giới thứ mười. Như vậy lại thêm một vấn đề xuất hiện, hắn đi đâu? Và làm sao thoát ra được dưới tầm mắt của Mammon và Metatron?

Chỉ lo suy đoán vĩnh viễn không thể có được đáp án chính xác. Cho nên họ quyết định dùng thực tiễn để chứng minh. Mammon đi điều tra Shipley, còn Metatron vẫn theo kế hoạch cũ tìm Casamia.

Nghe ra chẳng có gì khác biệt với kế hoạch ban đầu, nhưng độ nguy hiểm lại gia tăng rất lớn.

Shipley mang linh hồn sau khi đọa lạc.....

Metatron có một loại dự cảm. Vô luận là Shipley của một vạn năm trước hay một vạn năm sau, hắn đều trở thành mấu chốt của chuyến đi vượt thời không lần này.

Thang rất nhanh đến bậc cuối cùng. Metatron tiếp tục đi về phía trước, cũng rất nhanh đi qua đoạn đường Shipley từng dẫn hắn đi qua. Đoạn kế tiếp là do Mammon miêu tả, có điểm phức tạp, giống như một mê cung nhỏ. Hy vọng duy nhất của hắn hiện tại chính là trí nhớ của Mammon không quá kém.

Lối vào mê cung uốn lượn như rắn, mà những ngã rẽ dọc ngang chính là lưỡi rắn.

Metatron trong lòng tự trả bài lộ tuyến Mammon nói cho hắn, rất nhanh tìm được đầu ra.

Đầu ra có ánh sáng, nhưng chỉ lơ mờ, như một làn khói xám dày đặc nặng nề bao phủ toàn bộ căn phòng.

Hắn cẩn thận tiến lên phía trước.

Đó là một gian thạch thất rộng rãi, Metatron vừa nhìn đến thạch thất, liền liên tưởng tới thạch thất nơi họ lần đầu gặp Hybe, nếu bỏ đi lớp ánh sáng xám mờ mờ lung lung, gian thạch thất này cùng thạch thất của một vạn năm sau cơ hồ giống nhau như đúc.

Hắn theo bản năng nhìn về phía tận cùng thạch thất.

Nơi đó, một cây cột đá thô to đỉnh thiên lập địa, cùng thạch thất chặt chẽ tương liên. Còn có một màn tương tự một vạn năm sau, trên cột đá cũng trói một đọa thiên sứ.

“Casamia.” Metatron từng bước từng bước tiến lại gần.

Dường như cảm giác được sự tồn tại của hắn, Casamia đột nhiên ngẩng đầu.

Đôi mắt từng thuần khiết giờ lại giăng kín tơ máu. Hắn nhìn Metatron, vẻ mặt dữ tợn hiêu sát, “Metatron? Đúng là... đã lâu không gặp!”

Metatron nhìn hắn, mày thoáng cau lại. Loại khẩu khí này cực giống Shipley sau khi đọa lạc!

“Để ta đoán xem ngươi đến đây làm gì nào.” Casamia nhếch miệng cười, hàm răng vốn trắng sạch trong bầu không khí thế này có vẻ dị thường âm lãnh, “Là thần sai ngươi tới? Bởi vì cánh của ta biến thành màu đen?”

Metatron ôn hòa nói: “Kỳ thực, cánh chuyển sang đen cũng không phải một chuyện quá đáng sợ.”

“Đáng sợ?” Casamia cười to, “Ta sao lại cảm thấy nó đáng sợ? Trên thực tế, ta cảm thấy cánh biến thành màu đen rất thoải mái, rất nhẹ nhõm. Ta có thể không chút cố kỵ làm những gì ta muốn làm! Cảm giác này thật sự quá tuyệt!”

Metatron nói: “Hiện tại ngươi muốn làm chuyện gì nhất?”

Casamia thu lại nụ cười, cảm hận cùng phẫn nộ nháy mắt ngưng tụ trong đồng tử, “Ta muốn giết Shipley!”

Metatron hỏi: “Tại sao?”

Casamia trừng hấn, “Chẳng lẽ người nghĩ là ta tự trói mình vào cây cột đá chết tiệt này, hưởng thụ thú vui mỗi ngày đều không nhìn thấy mặt trời?”

Metatron nói: “Hấn vì muốn tốt cho người.”

“Tốt cho ta? Ha ha.....” Casamia tiếng cười dậy sấm, “Người nghĩ hấn vì muốn tốt cho ta thật sao? Hấn chỉ là không thể chấp nhận cánh của ta biến đen, không thêm đi theo hấn nữa mà thôi. Bất quá ta cũng không muốn giải thích với hấn, bởi vì bất luận nói gì với hấn đều chỉ lãng phí nước miếng của mình. Hấn vĩnh viễn không hiểu được, cánh chuyển sang đen, mặc cho dục vọng trong lòng hoàn toàn phóng thích là loại tư vị tuyệt vời đến mức nào!” Hấn nhìn Metatron, đột nhiên dùng giọng điệu cảm dỗ nói: “Người thả ta ra, ta có thể giúp người lĩnh hội tư vị được hắc hóa. Tin ta đi, người nhất định sẽ mê mẩn loại cảm giác này.”

Metatron triển khai cả tám phiến cánh ra, sau đó bình tĩnh nhìn Casamia chấn kinh, cười nói: “Ta nghĩ, trước mắt hấn không có thiên sứ nào rõ hơn ta về tư vị khi đứng giữa ranh giới đọa lạc và không đọa lạc.”

56. Chương 19-3: Trộm Người (hạ)

Ánh mắt Casamia dần dần từ chấn kinh biến thành hoang mang, mang theo chút thần tình mà Metatron quen thuộc.

“Meta..... tron.....” Ngữ khí hoàn toàn khác hấn lúc mới vào.

Metatron bất động thanh sắc quan sát.

Nhiệt độ trong thạch thất dường như tụt thấp, từ bức tường xám thẩu ra hàn khí vô ảnh vô hình nhưng không đâu không có, vô thanh vô tức xâm nhập vào xương tủy.

Cánh của Casamia đột nhiên run lên.

Metatron nhú mày.

Trong một giây vừa rồi, màu đen trên hai đôi cánh hung hăng kia tựa hồ..... nhạt đi?

Đây là ảo giác hay là.....

Ánh mắt hấn bất động thanh sắc đánh giá bốn phía.

“Tiểu.....” Casamia mới thốt ra được một chữ, sắc mặt lập tức biến đổi, nhe răng cười nói: “Nếu đã hắc hóa, tại sao không hắc hóa triệt để hơn nữa?”

Metatron trong lòng chợt động, nói: “Muốn ra ngoài không?”

Cặp mắt đỏ ngầu của Casamia nhất thời phóng ra quang mang tham lam mà sắc bén, “Người chịu thả ta?”

Metatron nói: “Nếu người tình nguyện trả lời câu hỏi của ta.”

“Người muốn biết tại sao ta hắc hóa?” Casamia nói.

Metatron gật đầu.

“Bởi vì đây là một loại hưởng lạc.” Casamia khoe miệng càng câu càng cao, “Không phải người hiểu rõ rồi sao? Nếu không hưởng lạc, tại sao người lại hắc hóa?”

Metatron nói: “Người cảm thấy chuyện vui sướng nhất là gì?”

“Chuyện vui sướng nhất.....” Casamia ánh mắt đảo điên bất định.

Bàn tay thả bên người của Metatron đột nhiên siết chặt.

Casamia thoáng chốc đứng yên.

Metatron đến gần vài bước, trong tay sáng lên một luồng bạch quang. Ánh sáng thánh khiết rơi vào sau lưng Casamia, những phiến cánh đen như được phủ một lớp bạch kim loáng. Metatron nheo mắt lại. Hấn

không nhìn lầm, lông vũ sau lưng Casamia quả nhiên không còn mang màu đen thuần túy, mà là xám sẫm. Hai màu sắc này khác biệt không quá lớn, đặc biệt là dưới ánh sáng mờ ảo trong thạch thất. Nếu không phải Metatron luôn nhìn chăm chăm vào cánh hắc, cũng tuyệt đối không phát hiện ra sự chuyển biến màu sắc trong giây lát kia.

“Trên người người rốt cuộc cất giấu bí mật gì?” Hắc nhìn Casamia, vẻ mặt ôn nhu.

Đồng tử Casamia từ từ tràn ngập thần sắc thống khổ.

Metatron triệt tiêu thuật cầm cố thời gian.

“Đi mau!” Tiếng quát như suối phun, nhưng quát xong, Casamia lại khôi phục thần tình thâm độc, “Người muốn làm gì?”

Metatron nói: “Đây là điều ta muốn hỏi người. Người là ai?”

Casamia giữu cột nhìn hắc, chậm rãi cong khóe miệng, vươn đầu lưỡi liếm môi, từng âm tiết một nói: “Casamia.”

Metatron thần nhiên phủ nhận: “Người không phải.”

Casamia sững sốt một hồi, lập tức cúi đầu, hầu kết thoáng chuyển, trong miệng bật ra giọng cười âm trầm.

Mặt đất đột nhiên chấn động.

Metatron biến sắc.

Casamia ngẩng đầu, dùng ánh mắt thương hại nhìn hắc, “Người không phải tới một mình?”

Metatron không hề do dự xoay người bay về phía trước.

“Shipleigh..... cuối cùng hắc cũng không kiên trì được nữa..... Ha ha.....” Tiếng cười kiêu ngạo điên cuồng đuổi theo thật lâu.

Metatron trên mặt vẫn không chút biểu tình, nhưng trong lòng quay cuồng chao đảo. Hiện tại trong đầu hắc chỉ còn một ý niệm ——

Mammon!

Cho dù hắc đã dùng tốc độ nhanh nhất vượt qua những dãy thang, nhưng vì thang uốn lượn quanh co không theo quy tắc, trong cảm giác của hắc, thời gian vẫn trôi đi thật chậm chạp.

“Đừng nóng vội, con của ta.....”

Thanh âm nhỏ nhẹ của Thần vang lên ở nơi sâu nhất linh hồn hắc.

Metatron kinh hãi: “Đức cha trời!”

“Không cần làm gì cả, con của ta, không cần làm gì cả.....” Thanh âm Thần càng lúc càng mỏng, cuối cùng chỉ còn tiếng vọng.

Nhưng tâm thần Metatron đã dần ổn định lại. Cho dù có rất nhiều chuyện không minh không bạch, nhưng hắc tin tưởng Thần, loại tín ngưỡng này đã chống đỡ hắc trong giây dựa dụa lạc, vượt qua mấy vạn năm cô độc, cũng là chỗ dựa cho hắc tiếp tục con đường này.

Cửa ra xuất hiện sớm hơn trong tưởng tượng.

Metatron tức tốc lao tới.....

Sau đó, đột nhiên đứng lại.

Tòa kiến trúc kế thừa và phát triển phong cách thiên đường kia đã bị san bằng thành bình địa, chỉ còn lại một mảnh phế tích. Nếu không phải Mammon bảo vệ cửa ra cho hắc, hắc có thể đã bị giam ở bên trong —— giam phần thể xác.

“Xảy ra chuyện gì?” Trong mắt Metatron lóe lên một tia bàng hoàng. Cho dù trong đầu từng hiện ra vô số khả năng, nhưng tuyệt đối không có khả năng nào liên quan tới tình hình trước mắt.

Shipley đang nửa quỳ trên mặt đất, sau lưng hắn, sáu phiến cánh như đèn neon, không ngừng chuyển đổi giữa xám nhạt và xám sẫm. Thần sắc hắn thập phần thống khổ, một tay thật sâu bầu vào dưới đất, những mảnh đá vụn đâm vào lòng bàn tay hắn, máu tươi đầm đìa.

Mammon vốn chẳng có lòng đồng cảm thương hại gì với Shipley, nhưng nghĩ đến Metatron, bèn thấp giọng hỏi: “Có cần ngăn cản không?”

Thuật cầm cố thời gian của Metatron tuyệt đối có thể ngăn cản hắn. Nhưng đồng thời, Shipley rất có thể sẽ công kích linh hồn Metatron, cho nên biện pháp ổn thỏa nhất là để Mammon song song ra tay.

“Không.” Metatron đưa ra một câu trả lời ngoài ý muốn, “Thần nói không cần làm gì cả.”

“Thần?” Mammon hàng mày vô thức nhíu lại, lập tức nhìn Metatron, phát hiện hắn không chú ý, mới nói, “Là Thần dụ?”

Metatron lắc đầu: “Người chỉ nói, không cần làm gì cả.”

“Lo lắng thay đổi lịch sử, sẽ tạo thành hậu quả nghiêm trọng sao? Như vậy dựa theo tiến trình của lịch sử, Shipley dọa lạc chính là vào lúc này?” Mammon dừng một chút, trầm ngâm nói, “Nhưng ta vẫn cảm thấy thật đột ngột.”

Metatron nói: “Đột ngột không chỉ có hắn.”

“Hơn nữa quá trình dọa lạc của hắn rất kỳ quái.” Nếu đã không cần ra tay, Mammon cũng dùng thân phận người đứng xem mà quan sát hắn, “So với dọa lạc, chi bằng nói là.....”

“Hắc hóa?” Metatron đột nhiên bật ra từ này.

Mammon gật đầu: “Đúng. Có thể nói như vậy.”

“Ta cảm thấy bọn họ không phải dọa lạc. Mà là.....” Metatron thần sắc phức tạp, “Bị thứ gì đó xâm nhập thao túng.”

“Xâm nhập thao túng?” Mammon đầu tiên sửng sốt, tiếp theo có chút dăm chiêu nhìn màu cánh Shipley càng lúc càng sẫm.

Metatron âm thầm siết chặt nắm tay. Nếu như suy đoán của hắn là sự thật, như vậy chuỗi câu đố liên hoàn trước mắt đã mơ hồ ra hình ra dạng trôi lên trên mặt nước.

Shipley và Casamia đều không phải tự nguyện dọa lạc!

Mammon hiển nhiên cũng nghĩ tới điểm này, sắc mặt khê biến.

Nếu nói màn trước mắt chính là quá trình, như vậy Shipley dọa lạc từng lợi dụng trái tim vĩnh hằng tác chiến với bọn họ chính là kết quả. Nói cách khác, thiên sứ sáu cánh cũng không thể cản trở thứ đó xâm lấn!

Nếu thứ đó thật sự tồn tại, tại sao Thần lại không ngăn chặn? Hay là nói, đây căn bản là ý nguyện của Thần?

“A!”

Sau một tiếng thét tràn ngập thống khổ, Shipley đột nhiên bay lên cao.

Metatron thân hình hơi động.

Mammon mâu quang sáng rực, thân thể cũng tức tốc bay lên không trung.

Dường như cảm giác được hắn đột kích linh hồn mình, Shipley bỗng nhiên quét mắt tới.

Cặp mắt đỏ ngầu như trận chiến một vạn năm sau lại tái diễn.

Mammon vừa thâm nhập linh hồn Shipley liền kinh hãi. Linh hồn hắn tựa hồ bị một luồng khói xám bao phủ, vô luận linh hồn Shipley giãy dụa thế nào, cũng không thoát ra được.

Luồng khói kia cảm giác được sự tồn tại của Mammon, nhất thời ập tới như sóng biển!

Mammon không hề báo động từ giữa không trung ngã xuống.

Metatron ngay từ đầu vẫn luôn nhìn theo Mammon. Lời dặn của Thần, tiếng cười điên cuồng của Casamia, tiếng thét thống khổ của Shipley như hòa thành một đàn giao hưởng chói tai, không ngừng tuần hoàn trong đầu hắn, đánh thẳng vào nỗi bất an sâu trong linh hồn. Cho nên khoảnh khắc Mammon ngã xuống, hắn liền phi thân tiếp được.

Lúc này Mammon đã hoàn toàn mất đi vẻ ung dung nhạy bén thường ngày, hai hàng mày phi dương khóa chặt, dường như đang bị vây trong ác mộng.

Metatron cúi lòng trầm xuống. Hắn càng siết chặt cánh tay, thấp giọng gọi: “Mammon.”

Cánh của Shipley đột nhiên khôi phục thành màu xám nhạt. Hắn cố chịu đựng toàn thân đau đớn, quay sang Metatron đang ôm Mammon, hô lớn: “Mang Casamia đến đây!”

Metatron sững người.

Mammon.....

Mammon.....

Thanh âm ôn nhu hết lần này tới lần khác vang vọng trong đầu.

Mammon rất muốn mở mắt, nhưng vô lực, giống như có thứ gì đó đang áp chế hắn, khiến hắn không thể nhúc nhích.

Metatron.....

Chiếm lấy hắn! Chiếm lấy hắn!

Hắn loáng thoáng nghe thấy sâu trong nội tâm mình có một giọng nói đang xúi giục.

57. Chương 20-1: Xuất Quỹ (thượng)

Metatron ôm Mammon bay lên cao, trong tay đột nhiên xuất hiện một con quay màu vàng đường kính chừng một thước, sau đó hung hăng ném xuống hướng đồng phế tích!

Con quay xoay tròn với tốc độ kinh khủng giữa không trung, va vào đồng phế tích, cát đá bắn rợp trời.

Ngay khi mặt đất bị đào thành một cái động, cát đá vụn còn chưa kịp rơi xuống, Metatron cấp thiết lao vào trong đó.

Con quay vệt xuống thật sâu, một mạch thâm nhập vào lòng đất.

Metatron giăng kết giới, bảo vệ Mammon. Cứ đi xuống ba giây hắn lại cúi đầu nhìn, Mammon sắc mặt vẫn tái nhợt như trước, nhưng hô hấp càng lúc càng ổn định.

Con quay rốt cuộc cũng đào tới địa đạo.

Metatron lập tức thu hồi con quay, men theo địa đạo bay về hướng thạch thất giam giữ Casamia.

Bởi vì hắn giữa chừng đáp xuống địa đạo, cho nên con đường ban đầu trong trí nhớ hắn không còn hữu dụng, chỉ có thể dùng cảm giác phương hướng mơ hồ dò tìm lối đi. Metatron lần đầu tiên cảm thấy mình bắt đầu thiếu kiên nhẫn.

Mammon trong lòng hắn đột nhiên có động tĩnh.

Metatron cánh tay căng thẳng.

Mammon hai mắt vẫn nhắm nghiền, sắc mặt lạnh lùng như thiết, môi từ từ mím lại, đuôi mày mi tâm nhưng lại ẩn ẩn một tia điên cuồng.

Metatron trong lòng nhói đau, cánh tay càng ôm chặt hơn nữa.

Con đường phía trước dần trở nên quen mắt, rất nhanh liền tới thạch thất chỗ Casamia.

Hắn vẫn bị trói trên cột đá, dường như đoán trước Metatron sẽ đến, hắn khí định thần nhàn nói: “Thiên sứ, một sinh vật đáng yêu biết bao nhiêu, xem đi, ngay thời khắc nguy cơ trùng trùng vẫn nghĩ cách cứu sinh mạng của người khác. Di, trong lòng ngươi là ai? Chẳng lẽ, đây là nguyên do khiến ngươi hắc hóa một bộ phận?” Hai mắt hắn sáng lên.

Metatron đi thẳng vào vấn đề: “Shipley muốn gặp ngươi.”

Casamia thấy hắn phớt lờ, cũng không tiếp tục truy hỏi, cười to nói: “Hắn rốt cuộc cũng muốn đích thân gặp ta rồi sao? Tốt lắm. Có thuộc hạ như ta đích thực là một chuyện rất hạnh phúc. Chỉ cần hắn nguyện ý cùng ta hắc hóa, ta cũng nguyện ý tiếp tục nghe mệnh lệnh hắn.”

Metatron không ngó ngang tới hắn, ngược lại quay sang nghiên cứu thứ đang trói chặt thân thể hắn.

“Đây là dây Đạo đức.” Casamia nói, “Phát minh mới của Shipley, ha ha, hắn thông minh cỡ nào, không nghiên cứu làm sao để giới thứ mười cân bằng sinh thái, đi nghiên cứu những thứ khiến người ta ghê tởm.”

Metatron hỏi: “Giải trừ thế nào?”

Casamia sắc mặt đột nhiên biến đổi, nghiêm túc hẳn lên, “Ngươi cũng đã hắc hóa?”

Metatron cảm giác mặt đất lại chấn động một chút, không lãng phí thời gian nữa, trực tiếp nói: “Trong lòng ta có dự vọng đạo lạc.”

“Đạo lạc?” Casamia nhìn ra hắn không kiên nhẫn, nhíu mày nói: “Dây Đạo đức phải do thiên sứ mang tâm hồn thánh khiết không nhiễm tạp niệm mới có thể cởi bỏ. Ta không biết với loại tình huống..... đặc biệt này, ngươi có làm được hay không.”

Metatron không hề nghĩ ngợi, mà là dứt khoát vươn tay. Ngón tay hắn vừa chạm tới sợi dây, liền cảm nhận một cơn đau rất nhỏ từ bụng ngón tay từng chút từng chút một len lỏi vào thân thể.

Trong lòng hắn, Mammon nơi cổ họng đột nhiên phát ra tiếng rên khẽ, thần sắc thống khổ.

Đây là thuật giam cầm được chế định chuyên môn nhằm vào đạo thiên sứ?

Casamia nhe răng cười: “Đau lắm sao? Vậy giờ ngươi hẳn đã biết..... ta bị nhốt ở đây bấy lâu nay, đến tận cùng là tư vị gì rồi chứ?”

Metatron nhẹ nhàng buông Mammon, sau đó dùng thời gian cầm cổ khóa chặt Casamia, hai tay nắm dây Đạo đức, chậm rãi nhắm mắt lại.

Bốn phía thanh âm trở nên xa vời, hắn cảm thấy bất an trong lòng dần dần lắng xuống, bên tai như từ từ vang lên tiếng trời du dương trên thiên đường, còn có tiếng thiên sứ đồng ca.

Dù Casamia không thể nhúc nhích, nhưng tri giác của hắn không hề biến mất. Cho nên hắn trở mắt nhìn Metatron triển khai tám cánh, sáu trắng hai đen, sau đó..... hai phiến cánh đen từng phần từng phần khôi phục màu trắng thuần!

Hắn trừng mắt thật lớn.

Dây Đạo đức thoáng chốc liền rơi xuống.

Metatron mở mắt, lo lắng cúi đầu nhìn Mammon. Trong nháy mắt, đôi cánh biến trắng kia lại trở về màu đen huyền bí!

Chỉ cần chiếm hữu, hắn sẽ là của ta.

Chỉ cần chiếm hữu, tất cả đều thuộc về ta.

Chỉ cần đủ mạnh, mọi thứ trên thế giới này đều có thể đả thương khắc ấn, đều là..... của ta!

Màu xám mênh mông.

Tiếng gào thét ẩn tàng trong làn khói xám mờ mịt.

Mammon cảm thấy, động lòng!

Mặt đất lại đột nhiên rung chuyển.

Một con quay màu vàng từ lòng đất vọt ra, bay lên không trung.

Quỷ dị đứng yên giữa không trung như ngưng trệ, Shipley bán nheo mắt, những phiến cánh sau lưng run run như điện giật.

Ngay sau đó, Metatron một tay ôm Mammon, một tay đỡ Casamia lao ra khỏi cửa động.

Shipley như nổi điên chớp nhoáng đánh về phía Casamia.

Metatron cả kinh, đang định ngăn cản, Mammon trong lòng bỗng nhiên trở tay ôm lấy hắn, kề môi tới bên hắn.

Sự tình phát sinh quá đột ngột.

Đợi Metatron hoàn hồn, Mammon đã vươn đầu lưỡi tách hai hàm răng hắn ra, tiến quân thần tốc.

Hắn nhúu mày, phân tâm nhìn hướng Shipley.

Chỉ thấy Shipley đang hai tay gắt gao giữ chặt Casamia, vẻ mặt thống khổ mà kiên định.

Casamia vẫn không thể nhúc nhích, nhưng cánh của hắn lại dần dần phai màu.....

Casamia cánh đen, Shipley cánh trắng.

Shipley cánh đen, Casamia cánh trắng.

Câu đố phức tạp bấy lâu rốt cuộc đã hé mở đáp án.

—— Thế nhưng đáp án này lại quá trầm trọng.

So với Casamia hoàn toàn hắc hóa, Shipley đến phút cuối vẫn có thể duy trì một nửa thần chí thanh tỉnh. Nhưng hắn lại lựa chọn đem thứ tà ác trên người Casamia chuyển hết sang người mình.....

Chót lưỡi đột nhiên truyền đến cảm giác đau. Metatron thu hồi tầm mắt, lại thấy Mammon vẻ mặt giảo hoạt đang chăm chú nhìn hắn, sau đó dụng lực làm nụ hôn sâu hơn.

Metatron trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ, nhắc tay thi triển thuật cầm cố thời gian.

Mammon bắt động.

Metatron thoát khỏi vòng tay hắn, nhân tiện giúp hắn khép miệng.

Bên kia, cánh của Casamia đã khôi phục màu trắng, còn sáu cánh Shipley như nhuộm mực đặc.

“Giết ta đi.....” Shipley thống khổ gào thét.

Metatron khẽ mím môi, con quay vàng xoay tròn trong không trung bay trở về tay hắn.

Casamia mở mắt thật mạnh, lách mình chắn trước người Shipley. Lúc này thần tình hắn ảo não lại đơn thuần, hoàn toàn tìm không ra dấu vết từng điên cuồng dữ tợn.

Metatron nhìn hắn, trong lòng đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng.

Casamia hai mắt ươn ướt, thoáng nức nở nói: “Đừng giết hắn. Ta tin nhất định có biện pháp, ta đi tìm Thần, Thần nhất định có thể nghĩ ra biện pháp.”

Tìm Thần.....

Metatron rốt cuộc đã biết cái gì không ổn!

Shipley có nói qua hắn từng quay lại thiên đường, gặp Michael, sau đó mới đọa lạc. Nói cách khác, chuỗi sự việc liên tiếp này hắn nên xảy ra sau khi Shipley trở về từ thiên đường mới đúng! Mà hiện tại, Shipley hiển nhiên vẫn chưa đi thiên đường.

.....

Lịch sử, đã thay đổi rồi sao?

Hắn nghĩ đến lời dặn ban nãy của Thần, trong lòng lạnh đi.

Casamia xem sự im lặng của hắn là do dự, gấp gáp nói: “Yên tâm, hắn tạm thời không thể rời khỏi giới thứ mười! Ta cam đoan, Shipley vô tội, hắn chỉ vì cứu ta..... Hắn.....”

“Cẩn thận!” Metatron ôm lấy Mammon, kéo Casamia còn đang liều mạng khấn cầu lui về sau mấy chục thước.

“Nga. Tránh cũng nhanh thật.” Shipley cười tủm tỉm thu hồi trái tim vĩnh hằng.

Cùng một khuôn mặt, nhưng không còn tình thương, chỉ còn nụ cười giả tạo cùng sát khí khó có thể che giấu.

Casamia bàng hoàng nhìn hắn, vô lực thì thào: “Shipley..... đại nhân?”

“Casamia, người không phải nói muốn đi theo ta sao?” Hắn chớp chớp mắt, ý cười ảm áp như mặt trời mới mọc, “Sao có thể dễ dàng đổi ý như vậy? Thế này thì, ta sẽ rất tức giận, tức giận lắm đấy.”

Hai hàng lệ trong ngăn chảy dài từ khóe mắt Casamia, hắn nghẹn ngào nói: “Đều là lỗi của ta, Shipley đại nhân.....”

“Bây giờ không phải lúc để khóc.” Metatron cảm khái.

Casamia nhìn hắn như thể vừa bắt được cọng rơm cứu mạng, “Vậy chúng ta nên làm gì đây?” Nói xong, lại cảnh giác trừng hắn, “Nhưng ta tuyệt đối không đồng ý giết đại nhân! Bằng không, cho dù ta phải liều cả mạng, cũng sẽ đối kháng với Metatron đại nhân đến cùng!”

Metatron trầm mặc nhìn hắn.

“Đại nhân.....” Casamia tự giác hạ giọng.

Metatron nói: “Trước tiên nên tự bảo vệ mình.”

Casamia sửng sốt. Metatron trong ký ức hắn xưa nay luôn ôn hòa bình tĩnh, hắn chưa từng thấy qua một Metatron khuyết thiếu tự tin như vậy. Hơn nữa, nếu hắn nhớ không lầm, Metatron đại nhân hắn sẽ không đánh thua Shipley đại nhân a! Chẳng lẽ bởi vì..... Hắn nhìn về phía Mammon đang được Metatron chặt chẽ bảo hộ trong lòng.

“Đừng phân tâm.” Metatron nhàn nhạt nói.

“Rõ!” Casamia lập tức xoay người, khẩn trương nhìn Shipley.

Shipley đầu hơi nghiêng một bên, khóe miệng cong lên, nhưng lời hắn nói lại lạnh lùng như băng sương, “Xem ra, người đã quyết định phản bội ta.”

“Không!” Casamia kích động phản đối, “Ta chưa bao giờ nghĩ tới chuyện phản bội ngài! Ta chỉ đang làm chuyện mà Shipley đại nhân chân chính muốn làm!”

“Chuyện ta chân chính muốn làm.....” Shipley đưa ngón tay nhẹ nhàng sờ trán mình, “Không phải là giam cầm người, sau đó từ từ hút cạn huyết dịch trong thân thể người sao?”

58. Chương 20-2: Xuất Quỷ (trung)

Casamia tròn mắt há mồm nhìn hắn.

Shipley phi thường hưởng thụ vẻ chấn kinh của Casamia, khóe miệng từ từ câu lên, “Giờ người đổi ý vẫn còn kịp. Ta thật sự không muốn mất đi một thuộc hạ trung thành như người.”

“Đối tượng ta nguyện trung thành là Shipley đại nhân!”

“Ta chính là Shipley.”

“Người không phải!” Casamia khó nén thống khổ, “Người không phải.....”

Shipley sắc mặt lạnh đi, “Nếu người đã quyết định như vậy, ta chỉ đành làm chuyện ta phải làm.”

Trong thân thể Casamia, các loại tình tự đột nhiên như nước bị đun sôi trào lên. Bị thương, mất mát, thống khổ, uất ức, chán chường, ảo não, phần nộ dần dần tụ lại thành cơn sóng tuyệt vọng, cơ hồ sắp nhấn chìm hẳn.

“Casamia.....” Thanh âm Metatron vang lên bên tai, lại như cách một ngọn núi, xa xôi mà hư huyền.

Nước mắt không ngừng chảy xuống từ hốc mắt Casamia.

Metatron sắc mặt ngưng trọng nhìn Shipley.

Shipley nói: “Metatron, rất lâu rất lâu trước kia ta đã muốn đánh một trận với ngươi, để chứng minh đến tột cùng là ngươi mạnh hơn, hay ta mạnh hơn.”

Nếu không phải nhìn thấy quá trình hắc hóa của Shipley, có lẽ Metatron sẽ toàn lực khuyên hẳn. Nhưng sau khi tận mắt chứng kiến, Metatron biết, mọi lời nói đều lãng phí vô dụng, duy nhất hữu dụng, chính là đánh bại hẳn.

Con quay màu vàng trong tay Metatron bắt đầu xoay tròn di chuyển.

Shipley cảm thấy làn khói xám quanh người lại phiền loạn lên. Hẳn chừng Metatron, “Ngươi đang làm gì?”

Metatron không đáp, hai mắt gắt gao theo dõi màu cánh biến hóa sau lưng Shipley.

Shipley trong đầu đau đớn, như có gì đó đang giãy dụa muốn thoát ra, “Không! Ta không thể quay lại! Tuyệt đối không thể!” Hẳn đột nhiên quát lớn, quyền trượng trong tay vung về phía Metatron!

Một làn khói xám từ quyền trượng bắn ra, nháy mắt ngưng tụ thành sợi xích, vọt tới hướng Casamia.

“Cẩn thận!” Metatron không thể không thu hồi con quay vàng, vươn tay chắn trước mặt Casamia, sợi xích lướt sát qua vai hẳn. Metatron cảm thấy trong cơ thể đột nhiên có thêm một luồng khói phi thường khó phát hiện!

Sợi xích như dây leo quấn quanh quyền trượng, lại như một con rắn tùy cơ mà động, bất cứ lúc nào cũng có thể phốc tới phun nọc độc.

Con quay màu vàng vừa thu hồi, thần sắc Shipley liền bình tĩnh trở lại. Bất quá hẳn không hề cho Metatron thời gian để thở, tay phải nhấc lên, sợi xích xám kia lập tức lại vọt ra.

Metatron một phát túm lấy Casamia đang hoàn toàn đắm chìm trong thế giới nội tâm phong phú của mình, thân hình cực nhanh lui xuống.

Nhưng sợi xích không bay trở về như lần đầu, mà ngay giữa không trung chia thành hai nhánh, một trái một phải tấn công Mammon và Casamia!

Metatron ở trên không hoá đổi vài phương hướng. Nhưng hẳn mang theo hai người, thủy chung không linh hoạt bằng sợi xích, mắt thấy sợi xích cách Casamia càng lúc càng gần, hẳn phải hạ quyết định, giải thuật cầm cố thời gian cho Mammon, đẩy hẳn đi, sau đó kéo Casamia nhảy xuống.

Được giải trừ cầm cố, Mammon thoáng chốc bắt lấy sợi xích màu xám kia.

Sợi xích từ từ tan chảy, sau đó như cát mịn từ trong tay hẳn nhiễu xuống.

“Ngươi.....” Shipley thu hồi sợi xích, đứng trên cao quan sát Mammon.

Mammon khoe miệng cong lên, “Cảm giác đọa lạc có phải rất thú vị?”

Shipley không nói gì, chỉ đánh giá hẳn.

Mammon đột nhiên triển khai sáu cánh.

Còn đen hơn cả bóng đêm.

Shipley nói: “Ngươi đây là muốn đầu quân dưới trướng ta sao?”

Mammon cúi đầu nhìn Metatron.

Metatron cũng đang ngẩng đầu nhìn hẳn.

“Xem ra, dự vọng của chúng ta không có xung đột.” Mammon mỉm cười.

Trong mắt Shipley hiện lên một tia quang mang ý vị hưng phấn, “Ta đột nhiên rất muốn biết, Metatron sau khi hoàn toàn hắc hóa, sẽ ra bộ dạng gì.”

“Ta cũng rất muốn biết.” Ánh mắt hắn nhìn cánh của Metatron quả thực như bốc hỏa, “Bất quá trước hết, ta phải giải quyết một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Casamia.” Mammon ngữ khí chợt lạnh đi, tản mát sát khí quyết tuyệt.

Shipley nhú mày, “Tại sao?”

“Hắn không nên để Metatron chạm vào hắn!” Mammon nói xong, đột nhiên phóng xuống chỗ Metatron.

Metatron xoay người bay về hướng khác.

Sợi xích của Shipley lại đột ngột quất tới.

Tiền hậu giáp công khiến Metatron không còn lựa chọn, chỉ có thể quay người bay lên trên.

Bất quá tuy hắn nhanh, tốc độ của Mammon càng nhanh hơn!

Chỉ trong nháy mắt, hắn liền cảm thấy toàn thân bị cái bóng của cánh Mammon bao phủ.

Giọng điệu giễu cợt của Shipley cách đó không xa ngay trên đỉnh đầu hắn, “Ta chưa từng ngờ đến, một Metatron luôn bình tĩnh tự nhiên cũng có lúc chật vật như vậy a.....”

Bóng của Mammon chậm rãi bao trùm, mà sợi xích lại từ dưới vòng lên nghênh đón hắn.....

Gần như không còn đường thoát.

Metatron dùng con quay giăng kết giới!

Lưới sáng màu vàng như quả bom bùng nổ mở ra!

Mammon hai mắt bỗng rất, chuyển hướng bay lên trên.

Shipley cũng sửng sốt, “Trục Thời gian?”

Mammon ẩn sau lưng hắn, tựa hồ rất kiêng kỵ ánh sáng kia.

“Hào quang thuần kim của trục Thời gian nếu tiết ra ngoài..... Người có biết làm như vậy sẽ gây hậu quả gì không?” Ngữ khí Shipley tràn đầy vui sướng khi người gặp họa.

Metatron không hề lộ vẻ ảo não chán nản như hắn kỳ vọng, mà chỉ thản nhiên nói: “Hậu quả vốn đã rất nghiêm trọng.”

Shipley nghi hoặc nói: “Cái gì?”

“Thật ra ta là ta của một vạn năm sau.” Metatron nói đến đơn giản.

Nhưng Shipley hiểu ngay lập tức, đột nhiên tròng lớn hai mắt, “Người thay đổi lịch sử?” Hắn vừa dứt lời, liền cảm thấy trong đầu ầm một tiếng, sau đó một trận hôn mê đánh úp lại. Hắn nỗ lực định thần, đang chuẩn bị triển khai linh hồn phòng ngự, chợt cảm thấy một đợt công kích cường hãn hơn nữa ập tới.

Hắn quay đầu, không cam tâm tròng Mammon, “Người, người..... không có.....”

“Đương nhiên không có.” Mammon nhướn mày.

Shipley gắt gao dán mắt vào hắn, tựa hồ muốn lấy lại quyền khống chế thân thể. Nhưng Mammon tập kích quá đột ngột, vừa rồi hắn bị câu nói của Metatron làm phân thần, để lộ sơ hở.....

“Không thể nào! Người không thể không có dự vọng!” Hai mắt hắn đỏ ngầu, giống như muốn từ trên mặt Mammon tróc ra một tia vết tích điên cuồng vì dự vọng.

Trục Thời gian trong tay Metatron nhẹ nhàng chuyển động.

Làn khói xám trong thân thể Shipley theo thời gian tản về phía trước, từng chút một giảm bớt, nhưng hai mắt hắn vẫn cố chấp không chịu nhắm lại, tựa hồ nhất định phải đòi một đáp án.

Mammon mỉm cười nói: “Ta đương nhiên có dự vọng. Bất quá, dự vọng của ta chính là tín ngưỡng của ta.” Hắn quay đầu, nhìn hào quang còn ôn nhu hơn cả nắng mai, rạng rỡ hơn cả mặt trời kia, thần tình mãn nguyện.

Shipley ngất đi, cánh dần dần phai màu.

Không còn linh hồn công kích của hắn, Casamia lập tức thoát khỏi vòng lẩn quẩn các loại tình tự, “Shipley đại nhân!” Hắn nhanh chóng nhào tới, đoạt người từ trong tay Mammon. Bất quá hắn phát hiện Mammon hoàn toàn không có ý định ngăn cản, không khỏi sửng sốt.

Mammon thông thả trở lại bên cạnh Metatron.

Metatron thấp giọng nói: “Ta đã thay đổi lịch sử.”

Mammon nắm tay hắn, “Là chúng ta cùng thay đổi lịch sử.”

Metatron nhìn hắn, băng tuyết trong mắt rốt cuộc tan chảy, lộ ra nhu tình ẩn sâu mấy vạn năm nơi đáy mắt.

“Ta chờ mấy vạn năm, chính là vì giờ khắc này.....” Mammon cảm thấy bầu không khí phi thường hài hòa, trong lòng âm thầm cao hứng, đang chuẩn bị nhân cơ hội hăng hái ra quân thúc đẩy mối quan hệ giữa hai người tiến thêm bước nữa, lại nghe Metatron đột nhiên hỏi: “Trước đó ngươi.....”

Mammon hoàn toàn trầm mê trong ánh nhìn chuyên chú của hắn, thuận miệng hỏi: “Cái gì?”

Metatron nhãn châu lưu chuyển, vành tai ửng hồng, nhưng sắc mặt rất bình tĩnh, “Không có gì.”

Mammon nhìn thần sắc hắn, bưng tỉnh đại ngộ, khoe miệng không tự chủ được câu lên.

“Các con của ta.....”

Mây đen giăng kín bầu trời đột nhiên tan biến, một luồng kim quang rơi xuống, thanh âm từ ái thánh khiết của Thần thấu ra khỏi tầng mây.

Mammon khẽ nhủ thầm. Tuy rằng nguyên nhân này chỉ chiếm một phần ngàn trong vô số nguyên nhân khiến hắnọa lạc, nhưng hắn vẫn không thể không thừa nhận, khúc đạo đầu kiều đó mỗi khi Thần nói cũng là một trong những nguyên nhân đẩy hắnọa lạc.

Metatron lập tức thành kính đứng nghiêm, hai tay chéo trước ngực.

Casamia bất động, dường như đã bị giam cầm thời gian.

“Quãng thời gian này đã bị thay đổi, các con phải tới lối ra của giới thứ mười trong vòng mười phút.”

Metatron nói: “Còn Shipley thì sao?”

Thần nói: “Để mọi thứ khôi phục về nguyên điểm.”

Mammon kéo Metatron chạy về hướng lối ra giới thứ mười. Với họ mà nói, mười phút đến lối ra cũng không phải chuyện khó khăn gì, nhưng không dễ ở chỗ cứ nhiên còn phải mang theo Shipley! Hiện tại hy vọng duy nhất của hắn chính là, Poggi có thể ngoan ngoãn nghe lời một lần!

Nắng đang gắt, đầy mắt cát vàng.

Mammon cùng Metatron chia nhau tìm kiếm tung tích Poggi.

Hai phút sau, họ tụ hợp.

Mammon nói: “Nếu bỏ hắn một mình ở nơi này sẽ thế nào?” Không đợi Metatron trả lời, hắn đã tự biên tự diễn, “Abaddon sẽ liều mạng với ta!”

“Poggi!” Metatron phóng thanh truyền thật xa.

Phốc.

Trong biển cát đột nhiên lộ ra một cái đầu.

Mammon bước qua trực tiếp xách cổ áo hắn bay về hướng lối ra.

“Người làm gì vậy!” Poggi không thể không vỗ cánh, tránh cho mình bị siết chết.

Mammon nghiêng rằng nói: “Câu này ta cũng muốn hỏi người.”

Poggi bất mãn nói: “Ta đợi mãi các người cũng không về, cho nên đi tắm nắng. Có vấn đề gì sao?!”

“Đáp án giải thích ra rất phức tạp, về nhà tự lật sách đi.” Mammon tốc độ cực nhanh, “Tóm lại là, chúng ta chuẩn bị bắt cóc Shipley cùng nhau trốn chạy.”

Poggi sững sốt hồi lâu, cho đến khi vào trong bóng tối, mới chậm rãi nói: “Quá phức tạp.”

Shipley của một vạn năm sau càng lúc càng gần.

Mammon nói: “Cùng một đấu pháp, liệu nó sẽ hữu dụng với Shipley của một vạn năm sau?”

Poggi hiếu kỳ hỏi: “Đấu pháp gì?”

Metatron nói: “Có lẽ vô dụng.” Shipley một vạn năm sau đã cùng Mammon đại chiến một trận, hắn đã am hiểu trạng thái linh hồn của hắn.

Mammon nói: “Tùy cơ ứng biến vậy.”

“Được.”

Poggi rầu rĩ nói, “Kỳ thực ta cũng có thể đưa ra ý kiến tham khảo.”

“.....”

“Thạch Phi Hiệp từng nói qua, muốn đối phó một người phải xuống tay từ nhược điểm của hắn. Shipley không chừng cũng có nhược điểm.”

“.....”

“Ta thấy hắn thích ngồi vương tọa như vậy, hay là đóng băng vương tọa đi?”

“.....”

Poggi nổi giận, “Tốt xấu gì cũng nên hỏi âm một tiếng a!”

Mammon hảo tâm mở miệng, “Hắn thích giết người, người muốn dâng hiến sao?”

“.....”

“Các người rút cuộc đã trở lại.” Tiếng cười âm trầm của Shipley từ trên trời giáng xuống.

Mammon nói: “Tiếng cười của hắn trải qua một vạn năm tôi luyện, quả nhiên có tiến bộ.”

Poggi lạnh seọ liền quên đau, vội hỏi: “Tiến bộ điểm nào?”

“Sắc bén hơn.”

“Bị ghen chứ gì?” Đầu Poggi giống như đụng phải thứ gì đó, đột nhiên đau đớn, giây tiếp theo liền mất tri giác.

Mammon ôm lấy Poggi, khởi động phòng ngự linh hồn, “Còn bao nhiêu thời gian?”

“Bốn mươi tám giây.” Metatron nắm trục Thời gian, trầm giọng nói, “Giúp ta xác định vị trí của hắn.”

Mammon cau mày, nhưng hắn biết giờ không phải là lúc do dự, “Ngay phía trước, chênh ba mươi sáu độ, tám mươi ba thước năm mươi phân.”

Trục Thời gian trong tay Metatron sáng lên.

Hào quang màu vàng nháy mắt xuyên thấu mọi vật chất, bắn về phía Shipley.

Đồng thời, linh hồn phòng ngự của Mammon cũng bị Shipley phá vỡ!

Metatron trước khi ngắt xiu, mơ hồ nghe thấy Shipley..... kinh hô một tiếng.

“Bấm báo với Baalzebub đại nhân?”

“Hay là trực tiếp đưa về?”

“Vậy người bên cạnh xử lý sao đây?”

“..... Tốt hơn hết vẫn nên canh chừng tại chỗ đi?”

Bên tai tiếng tranh cãi huyền não không ngớt.

Mammon rút cuộc nhìn không được mở mắt, chỉ thấy vài vị thống lĩnh của quân đoàn địa ngục đang trừng mắt thật to nhìn hắn.

“Meta.....” Hắn tức tốc ngồi dậy, vội vàng nhìn xung quanh.

“Mammon đại nhân, có phải ngài đang tìm hắn?” Một vị thống lĩnh rất nhanh thể hội ý đồ của lãnh đạo, ngón tay chỉ về nơi cách hắn bảy tám thước. Ở đó, Metatron đang an tĩnh nằm, quân đoàn địa ngục như tham gia tiệc tối lửa trại vây quanh hắn, sẵn sàng nghênh địch.

Mammon lập tức đứng lên, ba bước thành hai bước đi tới bên Metatron, tay nhẹ nhàng đặt trên trán hắn, mãi đến khi xác định linh hồn đối phương không bị tổn thương quá lớn mới thở phào. Hắn sở trường công kích và phòng ngự linh hồn, bị thương nhẹ hơn Metatron, cho nên cũng tỉnh lại sớm hơn.

Vị thống lĩnh trước đó nhắc hắn vị trí mở miệng hỏi: “Mammon đại nhân, hắn là ai? Tại sao cánh có trắng có đen?”

Mammon ôn nhu ôm lấy Metatron, thản nhiên nói: “Chưa nghe qua có thuốc nhuộm lông sao?”

“Nhưng hắn tới tám phần cánh...” Theo thống lĩnh được biết, hỏa thiên sứ của thiên đường hình như là sáu cánh a?

Mammon dùng khoeo mắt liếc hắn một cái.

Thống lĩnh lập tức câm nín.

“Các người làm sao phát hiện ra chúng ta?” Mammon hỏi.

Thống lĩnh nói: “Ngẩng đầu nhìn thấy. Lúc đó hai người giống như bông tuyết, chậm rãi từ phía trên phiêu xuống.”

Mammon sắc mặt căng thẳng, “Còn có ai khác không?”

“Không có.” Thống lĩnh cẩn cẩn dục dục hỏi, “Đại nhân còn muốn tìm ai?”

Mammon cảm thấy trong lòng Metatron có động tĩnh, hồi lâu mới từ từ mở mắt. “Chúng ta đã trở lại. Bất quá không thấy Shipley.” Hắn biết Metatron bận tâm nhất là vấn đề gì.

Metatron suy yếu gật đầu, “Quay về Con thuyền Noah.”

Mammon nhú mày: “Con thuyền Noah?”

“Đây là Thần dụ.”

59. Chương 20-3: Xuất Quỷ (hạ)

Mammon không chút hứng thú với hai chữ Thần dụ này, lại nói giới thứ mười biến thành nông nổi như hôm nay, bọn họ phải chặt vật như vậy, Thần cũng có một phần trách nhiệm không thể trốn tránh.

Metatron miễn cưỡng lấy lại tinh thần, định thoát khỏi vòng tay Mammon.

Mammon nói: “Linh hồn người bị Shipley đả thương nặng, cần tĩnh dưỡng.”

Metatron quay đầu nhìn những cặp mắt tò mò của quân đoàn địa ngục, lộ ra vẻ xấu hổ kìm nén đã lâu, “Ta xác định ta có thể đứng vững.”

Mammon không ý kiến buông hấn xuống.

Metatron hai chân vừa chạm đất, liền cảm thấy bên hông căng thẳng, thân thể lại đột nhiên bị kéo vào ngực Mammon.

Quân đoàn địa ngục nhìn đến không chớp mắt, những người đứng đằng sau không thấy rõ, thậm chí còn nhảy lên xem.

Metatron đau đầu nhìn Mammon.

Mammon vô tội nói: “Ta choáng váng, đứng không vững.”

“.....” Metatron nhìn khắp bốn phía.

Cảm nhận được tầm mắt bất thiện của Mammon, quân đoàn địa ngục đồng loạt cúi đầu, giả vờ thưởng thức mặt đất.

Metatron đột nhiên nói: “Poggi đâu?”

Mammon mới sực nhớ, quay đầu hỏi quân đoàn địa ngục: “Các người có nhìn thấy Poggi không?”

Quân đoàn địa ngục trăm miệng một lời: “Không có.”

Mammon nhú mày nói: “Chẳng lẽ bị tách ra?”

Metatron bác bỏ: “Không thể nào. Chúng ta chỉ thay đổi thời gian, trừ phi di động, bằng không không gian tuyệt đối không có khả năng thay đổi.” Ban đầu hấn thừa dịp nói chuyện với Shipley, đưa mọi người quay lại một vạn năm trước, cũng không bị phát hiện.

Mammon đột nhiên biến sắc nói: “Shipley!”

Cùng bọn họ trở về từ một vạn năm trước còn có Shipley, trước mắt xem ra, hấn là người có khả năng bắt cóc Poggi nhất.

Metatron lắc đầu: “Ta xác định lúc đó hấn đã bị giam cầm thời gian, căn bản không thể động đậy.”

Nếu đoán không lầm, tình huống lúc đó hấn là Thần gia tốc xuôi dòng thời gian, đưa bọn họ, Poggi và Shipley lập tức trở về từ một vạn năm trước. Linh hồn công kích của Shipley xung phá phòng ngự của Mammon, khiến hấn lẫn Mammon đồng thời hôn mê bất tỉnh. Shipley trúng thuật cầm cố thời gian của hấn không thể nhúc nhích..... Còn Poggi, trước đó hấn cũng đã ngắt đi, như vậy phải trở về cùng bọn họ mới đúng.

Mammon trầm ngâm nói: “Ta nhớ có một định luật tên là trừ của trừ thành cộng.”

Metatron ngẩn ra, “Ý người là?”

“Shipley đại bộ phận công kích đều nhắm vào chúng ta, Poggi chỉ chịu một phần nhỏ. Nếu lực độ vừa đủ, hấn rất có thể ngược lại bị đánh thức từ trong hôn mê.” Mammon đưa ra một suy đoán mà ngay cả hấn cũng cảm thấy không tưởng.

Metatron quan sát xung quanh, “Chúng ta làm sao rơi xuống?” Trước khi ngắt xủ, bọn họ đang ở giữa không trung.

Mammon nói: “Giống như lông vũ từ từ phiêu xuống.....”

Bọn họ nhìn nhau, đột nhiên phóng lên trên.

Cho dù cánh họ có lông, nhưng thể trọng của họ tuyệt đối không giống lông vũ. Cho nên, hấn là ai đó đã phủ kết giới trên người họ! Mà người hạ kết giới này, tuyệt đối không phải Shipley. Bởi vì Shipley sẽ chỉ buộc thêm đá vào người họ, để họ ngã xuống càng thảm hại hơn.

Xuyên qua bóng tối, những tầng mây trắng xấp không còn nữa, thay vào đó là khói xám như bông như sương không đầu không có.

Mammon cảnh giác giăng kết giới, lập tức lắc đầu nói: “Loại khói này không có sức mạnh thôn tính lương tri.” Hiện tại hễ hấn nhìn thấy khói xám liền có cảm giác linh hồn đang run rẩy.

Metatron nhấc tay, một luồng kim quang sáng lên trong tay hắn, ước chừng có thể chiếu sáng trong phạm vi ba bốn thước.

Mammon nói: “Mây trắng tương tự ở thiên đường mà chúng ta nhìn thấy trước đó có thể là ảo cảnh Shipley tạo ra.”

Metatron nương theo ánh sáng giữa một mảnh khói xám mênh mông dò dẫm chốc lát, quay đầu hỏi: “Nếu Poggi tỉnh lại, hắn sẽ đi đâu?”

Mammon đáp: “Theo hiểu biết của ta về hắn, hắn nhất định sẽ nhân cơ hội hảo hảo nện Shipley một trận. Sau đó..... đi tìm đám người Abaddon!”

Metatron nhìn bồn bệ đều phủ một màu xám tro, “Đi đâu tìm?”

Mammon trầm tư.

Metatron nhớ trước đây từng ‘tham quan’ tòa kiến trúc tương tự với Chủ thành của giới thứ mười, “Liệu họ có bị nhốt ở tòa Chủ thành mà Shipley ở lúc đó?”

Hai người ngẩn ra, đồng thanh nói: “Là địa lao kia!”

Một vạn năm trước, Shipley dùng địa lao ở Chủ thành giới thứ mười giam giữ Casamia.

Một vạn năm sau, địa lao đó giam cầm Leviathan.

Nếu họ may mắn, Shipley sau khi hắc hóa có lẽ cũng không thay đổi thói quen.

Đã có mục tiêu, việc tìm kiếm liền thuận lợi hơn nhiều. Mammon và Metatron dựa theo ấn tượng trước đây, dò dẫm đi trong khói xám.

Hoàn hảo cảm giác phương hướng của họ không tồi, rất nhanh đã chạm tới tường thành.

“Tòa thành này là thật.” Metatron trong lòng đại định. Hắn vừa rồi vẫn luôn lo lắng, sợ tòa thành này cũng giống như đám mây trắng trước kia, là ảo cảnh có thể tùy ý biến huyền.

Mammon lần mò tường thành, giữa lớp khói xám hư vô không bờ bến có thể sờ đến vật chất thực sự ngoài bản thân bọn họ, quả là một chuyện đáng mừng. Hắn vuốt ve tường thành một hồi, đột nhiên nhíu mày nói: “Shipley có thể phá vỡ thời gian cầm cố không?”

Metatron nói: “Hắn là..... không đâu.” Hắn cũng không thể xác định khói xám này rốt cuộc có cường đại đến mức nào, từ số lần hiện thân ngắn ngủi của Thần suy ra, sức mạnh của nó có lẽ đã vượt qua phỏng đoán của họ. Cho nên hắn chỉ có thể nói hắn là.

“Sao vậy?” Hắn thấy Mammon như có chút dăm chiêu.

Mammon nói: “Ta đang nghĩ Poggi sẽ đi đâu.”

Shipley bị thời gian cầm cố, không thể mở miệng cũng không thể nhúc nhích, Poggi căn bản không thể từ miệng hắn dò ra nơi giam giữ đám người Abaddon. Như vậy chuyện hắn có khả năng làm nhất chính là mang theo Shipley không thể nói không thể động từ từ tìm kiếm.

Phạm vi của khói xám rộng thế này, rất dễ bị lạc phương hướng, huống chi là không có phương hướng tìm kiếm.

Nhìn ra được hắn lo lắng, Metatron lẳng lẳng nắm tay hắn, “Chúng ta cứ đi từng bước.” Tuy rằng ngoài miệng Mammon chưa bao giờ thừa nhận, nhưng Metatron biết, đứa cháu nghịch ngợm này, hắn quan tâm không kém gì Asmondeus và Rafael.

Mammon nắm chặt bàn tay trong tay mình, mỉm cười nhìn đối phương.

Với thiên sứ và đạo thiên sứ có cánh mà nói, leo tường thật sự là một chuyện đơn giản vô áp lực.

Sau khi họ vào thành, phát hiện khói xám loãng hơn nhiều so với ban đầu, không cần ánh sáng cũng có thể nhìn thấy cảnh vật trong vòng mười thước.

Bất quá này với họ mà nói cũng không có khác biệt gì quá lớn. Trải qua bao nhiêu ngày khốn đốn, họ đã thuộc nằm lòng kết cấu của Chủ thành giới thứ mười, rất nhanh tìm đến tòa kiến trúc ngay trung tâm.

Mammon nói: “Ta đột nhiên cảm thấy địa lao đó thật thần kỳ, hy vọng lần này sẽ không làm chúng ta thất vọng.”

Hắn đi phía trước. Từ sau khi vào tòa kiến trúc, khói xám đã mỏng như một lớp voan, cơ bản không ảnh hưởng tầm nhìn.

Địa đạo kết cấu tương đồng với Chủ thành một vạn năm sau, đơn giản lại sạch gọn.

Mammon nói: “Xem ra Shipley sau khi hắc hóa óc thẩm mỹ về kiến trúc cải tiến rất nhiều.” Một vạn năm trước lối đi tối tăm vô quy tắc kia chỉ có nhân tài bị điên hoặc say khướt mới nghĩ ra để tự làm khó mình.

Metatron nói: “Trực tiếp mà bạo lực?”

Mammon nói: “Không, là thanh thoát mà thoải mái.”

Metatron bật cười.

Tận cùng lối đi vẫn là một tấm gương.

Mammon dừng lại cách đó năm sáu bước.

Metatron ở sau lưng hỏi: “Sao vậy?”

“Ta cảm thấy..... Bên kia vách tường rất dày.” Mammon búng tay một cái.

Gương vỡ vụn, từng mảnh rải rác, để lộ vách tường kiên cố.

Mammon lại búng tay một cái.

Tường nứt ra, khe hở đen ngòm, sâu hoắm. Nếu là Chủ thành giới thứ mười, lúc này nên lộ ra gian mật thất kia mới phải.

Metatron nói: “Cho nên, nơi này không có mật thất?” Bởi vì tòa thành giống hệt Chủ thành giới thứ mười, bọn họ theo lẽ đương nhiên cho rằng nơi này nhất định cũng sẽ có mật thất, nhưng đáp án rõ ràng khiến bọn họ thất vọng.

Mammon nhắm mắt lại, bắt đầu triển khai dò la linh hồn. Chỉ cần tòa kiến trúc này có sinh vật tồn tại, hẳn nhất định có thể cảm ứng ra.

Qua một lát, hắn mở mắt, sắc mặt cổ quái nhìn chằm chằm dưới chân.

Metatron nói: “Có phát hiện?”

“Phía dưới có mật thất, bên ngoài phủ thêm một lớp linh hồn phòng ngự.”

Metatron hai hàng mày nhíu lại.

Mammon dừng một chút, tiếp tục: “Bất quá ta vẫn phá giải được.”

Metatron thấy hắn muốn nói lại thôi, hỏi: “Còn gì nữa?”

“Còn có,” Mammon chậm rãi nói, “Nếu ta cảm ứng không sai, Abaddon hình như đang đánh nhau với Rafael.”

“.....”

60. Chương 21-1: Thần Dụ (thượng)

Mật thất lập rất sâu, chỉ có hai ống thông ra ngoài, không thể sử dụng thuật di dời trong nháy mắt. Mammon và Metatron không thể không dùng biện pháp phá hỏng diện rộng để khoan xuống thành động.

Động càng khoan càng sâu.

Metatron cảm thấy tòa kiến trúc có chút rung chuyển, không khỏi phủ kết giới, chống đỡ bốn vách tường lung lay sắp đổ.

Mammon búng tay búng đến đầu ngón tay ần ần đau, cũng may chỉ còn một lần cuối cùng, “Người nói chúng ta nên dùng kiểu hình tượng nào xuất hiện trước mặt Rafael đây?”

Metatron nhảy bèn nhận thấy hắn chỉ hỏi Rafael, không hỏi Abaddon, “Abaddon sao rồi?”

Mammon mỉm cười.

Trong không khí lại vang lên tiếng búng tay giòn giã.

Mặt đất dưới chân họ đột nhiên lún xuống, lộ ra một mặt thất tối tăm.

Cát đá ào ạt tuôn rơi, đoạn yên tĩnh như bóng đêm chết chóc.

Mammon giữ lại Metatron đang định đi xuống, lẳng lặng đứng ở hai bên cửa động.

Ầm!

Một nắm đấm đột ngột nện thật mạnh vào bên trái cửa động, khiến cửa động vốn chỉ có thể cho một người đi qua nhất thời khuếch trương thành hai người.

Lại một trận mưa đá vụn.

“Abaddon!” Mammon kéo Metatron lui ra sau.

Ầm. Lại một quyền, đích đến vừa vặn là nơi hắn vừa đứng.

“Mammon?” Thanh âm Rafael vang lên trong bóng tối.

Ngay sau đó là tiếng va vào tường liên tiếp.

Mammon đợi một hồi, đột nhiên bán ôm Metatron, nhanh như chớp nhảy xuống cửa động.

Mặt thất không nhỏ. Ngoại trừ vùng gần cửa động có chút ánh sáng, những nơi khác đều giờ tay không thấy năm ngón tay.

Phía đông không ngừng truyền đến tiếng quát của Abaddon, như một tên điên thất thường. Rafael ngoài hai tiếng “Mammon” ban đầu, hoàn toàn không còn động tĩnh gì nữa.

Metatron không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng hắn cảm thấy Mammon đã có định liệu với thế cục trước mắt, vì vậy cũng đứng im tại chỗ.

Không biết qua bao lâu, Abaddon hô hấp dần nặng nề, nhưng tốc độ ra quyền đã chậm lại.

“Chúng ta lên trên trước đã.” Thanh âm Rafael đột nhiên xuất hiện bên trái phía trước bọn họ.

“Hừ!” Abaddon nhanh chóng quay đầu.

Rafael, Mammon cùng Metatron gần như đồng loạt phi thân ra khỏi cửa động.

Mammon và Metatron lên trước, Rafael sau cùng. Hắn vừa rời mặt thất, tức tốc đem ánh sáng xung quanh ngưng tụ thành tấm khiên, chắn ngay cửa động.

Dưới lòng đất truyền đến tiếng rống giận trầm trọng.

Tấm khiên trước đòn công kích liên tục của Abaddon, không ngừng chấn động.

Metatron nhìn Rafael chật vật đến mức hoàn toàn tìm không ra vẻ ung dung thường ngày, quan tâm hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Rafael lau mặt, bàn tay mướt mồ hôi, “Hắn điên rồi!” Hắn ngồi bệt xuống đất, cả người mệt mỏi.

Hắn không biết Abaddon tại sao lại biến thành như vậy, nói lý không nghe, dụ dỗ vô dụng, uy hiếp cũng chẳng ăn thua, ngay cả nhắc tới Poggi cũng không phản ứng. Mà chết tiệt nhất là, nơi này không biết do ai thiết kế, một tia sáng cũng không có, còn bản thân hắn quang năng lại không phải đối thủ của gã vũ phu Abaddon! Lâm vào đường cùng, hắn chỉ có thể chơi trò trốn tìm với Abaddon, người truy ta trốn. Hắn

không biết trò chơi này sẽ giằng co bao lâu, hắn chỉ biết quãng thời gian đó còn dài còn chậm hơn cả một vạn năm hắn ở thiên đường!

Đổi lại là lúc khác, nhìn thấy Rafael xưa nay luôn lải nhải thần với thánh rơi vào nông nổi như hiện tại, Mammon nhất định sẽ hảo hảo vui sướng khi người gặp họa một phen, nhưng trước mắt hắn chỉ chú ý một vấn đề, “Các người có phải đã chạm trán khói xám?”

Rafael hơi ngần ra: “Khói xám?”

Mammon nói: “Đến giờ vẫn chưa rõ cụ thể là cái gì cấu thành, chỉ biết nó có thể kích phát dự vọng ở nơi sâu nhất đáy lòng, cưỡng bách thiên sứ đọa lạc. Hoặc giả, có thể gọi là hắc hóa.”

Metatron nói: “Nhưng Abaddon đã đọa lạc.” Trước đó khói xám hiển nhiên không có tác dụng với Mammon.

Mammon tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình cũng từng một lần suýt bị nó cám dỗ. Hắn nghĩ nghĩ nói: “Abaddon tuy rằng đã đọa lạc, nhưng đại đa số thời gian hắn cũng không tiến vào trạng thái điên cuồng của bạo nộ.” Trên thực tế, bình thường Abaddon tính tình có thể nói là rất không tồi.

Metatron nói: “Cho nên khói xám khiến tinh thần hắn luôn bị vây trong trạng thái điên cuồng?”

Rafael chậm rãi lên tiếng: “Khói xám mà các người nói có phải xuất hiện trong linh hồn không?”

“Người gặp qua?” Mammon hỏi.

“Nếu là thứ đó.....” Rafael bĩu môi, “Cũng chẳng có gì to tát.”

Mammon nói: “Tuy rằng bây giờ không phải là lúc để nghĩ tới chuyện này, nhưng ta vẫn rất hiếu kì thời điểm đó trong lòng người muốn cái gì?”

Rafael nói: “Loại vấn đề không đúng lúc này không cần lãng phí thời gian để đề cập.”

Metatron nói: “Asmodeus không đi chung với các người sao?”

Rafael sắc mặt nháy mắt cương lạnh, lẳng lặng lắc đầu.

Mammon nói: “Chúng ta giải quyết vấn đề trước mắt đã. Tầm khiên ánh sáng của người chống không nổi nữa rồi.”

Rafael quay đầu.

Tầm khiên đang từng chút từng chút một bị đẩy lên.

Metatron nháy mắt với Rafael.

Rafael ngưng thần.

Tầm khiên chợt lóe sáng rồi biến mất.

Abaddon không hề thu quyền, cả người xông ra.

Metatron cố lấy tinh thần, tay phải vung về phía Abaddon.

Abaddon thân thể run lên giữa không trung, nhưng không chịu bất cứ ảnh hưởng gì, trái lại quay đầu đáp hướng Rafael. Năm tay của hắn như chùy thép, mang theo gió lạnh như băng, buộc Rafael đứng vững tại chỗ.

Ngay thời khắc chỉ mảnh treo chuông năm tay sắp chạm tới đỉnh đầu Rafael, sát ý trong mắt Abaddon đột nhiên biến mất, ngã quỵ trên mặt đất.

.....

Rafael trầm mặc ngồi một lát, mới thở hắt một hơi, đang nghĩ thuật cầm cố thời gian của Metatron sao lại vô hiệu, liền thấy hắn sắc mặt tái nhợt như giấy tựa vào lòng Mammon.

Còn Mammon cũng đang cúi người ôm ngang hắn.

“Hắn bị thương?” Rafael hỏi.

Mammon nói: “Trúng linh hồn công kích của Shipley.”

“Quả thật là Shipley?” Rafael cau mày, tựa hồ rất khó tưởng tượng một thiên sứ như vậy cứ nhiên cũng đọa lạc. Hắn vẫn luôn đỉnh ninh, trong tất cả các thiên sứ không có khả năng đọa lạc nhất chính là Metatron, Shipley và Michael.

Mammon hiện tại trong mắt trong tâm đều là Metatron, nhìn không được thúc giục: “Đi thôi.”

“Đi đâu?” Rafael nhủ mày nhìn Abaddon dưới đất.

“Con thuyền Noah.”

“Nhưng.....”

“Đây là Thần dụ.” Mammon phát hiện hai chữ này cũng có lúc rất hữu dụng, tỷ như bây giờ.

Rafael: “.....”

Quân đoàn địa ngục gần đây chịu khá nhiều đả kích.

Khó khăn lắm mới hoàn hồn từ trong cơn chấn động khi ma vương nhà mình ôm thiên sứ, bọn họ lại nhìn thấy một ma vương khác bị thiên sứ ôm.

.....

Thiên đường và địa ngục không phải là đại kinh địch của nhau sao? Vì đâu mà bọn họ thế nào đều có cảm giác..... như là chiến hữu tốt nhất?

Bất quá nghĩ thì nghĩ vậy thôi, bọn họ tuyệt đối không có can đảm nói ra miệng.

Mammon ngắn gọn rõ ràng phân công nhiệm vụ đóng quân ở giới thứ mười cùng bảo vệ Leviathan, liền bồng Metatron vội vàng ngồi lên chiến xa địa ngục, thẳng tiến Con thuyền Noah.

Rafael suốt dọc đường đều không nói chuyện.

Mammon ôm Metatron đã tiến vào trạng thái hôn mê, nhàn nhạt nói: “Ta vẫn luôn cảm thấy, nếu bây giờ chúng ta gặp phải tai ương ngập đầu, chỉ có thể có một người sống sót, người đó hẳn sẽ là Asmondeus.”

Rafael nhìn Mammon.

“Bởi vì hắn luôn tìm được lý do cùng phương thức để mình tiếp tục sống.” Mammon kết luận.

Rafael nói: “Lần đầu tiên ta cảm thấy người có điểm thuận mắt.”

Mammon nhún vai: “Ngại quá, lần đầu tiên kiểu này ta vẫn không thể dâng hiến cho người.”

Rafael vô thanh mỉm cười, thân thể ngã ra sau, dựa vào lưng ghế, mặc cho mình ẩn trong bóng tối, nhẹ giọng nói: “Nếu không quá mệt, kể hết thấy nghe xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Mammon nói: “Người thoát nhìn rất mệt.”

Thanh âm Rafael trong bóng tối âm u vang lên, “Nếu trong xe này còn một kẻ tỉnh táo cuối cùng, thì nhất định là ta.”

“Được thôi, bất quá có một điều kiện.”

“Ta sẽ không nhượng bộ bất cứ lợi ích gì liên quan đến thiên đường.”

Mammon khước miệng câu lên, tự tiểu phi tiểu, “Ta không nghĩ địa ngục cần thiên đường..... nhượng bộ.”

Rafael nói: “Ta sẽ nhớ kỹ những lời này.”

“Chỉ có thể là thoái lui.”

“Không bao gồm câu này.”

Mammon nói: “Chuyện ta chỉ kể một lần, cho nên lần sau nếu gặp phải trường hợp cần tự thuật liền giao cho người.”

Rafael nói: “Hy vọng chất lượng câu chuyện của người không quá tệ.” Bằng không thân là phát ngôn viên, uy tín của hắn cũng sẽ bị suy giảm lây.

“Sẽ không tệ bằng lúc người lừa đảo tin đồ ở các giới khác.”

“Người quá đề cao mình rồi.”

61. Chương 21-2: Thần Dụ (trung)

Bữa tối của Con thuyền Noah phi thường phong phú, bày đầy trên những chiếc bàn nối dài nhau.

Gin và Hughes kinh ngạc nhìn Antonio.

Antonio nói: “Thạch Phi Hiệp bảo hôm nay phải ăn mừng.”

“Ăn mừng?” Gin và Hughes bốn mắt nhìn nhau.

Nếu họ nhớ không lầm, Con thuyền Noah gần đây không nhận được đơn đặt tiệc nào a. Chẳng lẽ giữa Thạch Phi Hiệp và Isfel đã xảy ra chuyện gì sao? Đừng nói lại là chuyến tuần trăng mật bay một vòng rồi về đó chứ?

Ngay lúc bọn họ đang đoán già đoán non, Thạch Phi Hiệp cười tủm tỉm mang rượu vào phòng ăn.

Ánh mắt Gin quanh quẩn bên chai rượu thật lâu, “Chai rượu này nhìn quen quen.”

“Nga, nó vốn đặt trong hầm rượu của người mà.” Thạch Phi Hiệp bộc trực thú nhận.

“..... Đó là bảo vật của ta.”

Thạch Phi Hiệp hỏi: “Rượu ngon?”

Gin kiêu ngạo nói: “Vô nghĩa!”

“Vậy hôm nay là ngày thích hợp nhất!” Thạch Phi Hiệp vặn mở nút chai, sau đó rót từng ly từng ly một.

Gin trừng mắt, cổ nén đau lòng khi bảo bối bị người khác bóc tem, hỏi: “Rốt cuộc là ăn mừng cái gì?”

“Nếu ta tính không sai, ba phút sau, nhân giới sẽ bước qua ngày tám tháng năm.”

“Cho nên?” Hắn nhớ ngày một tháng năm mới là ngày quốc tế lao động của nhân loại, còn ngày tám tháng năm..... Chẳng lẽ lao động một tuần sau liền đến ngày nghỉ ngơi?

Thạch Phi Hiệp háng giọng, nói: “Là sinh nhật của David Beckham.”

.....

Gin, Hughes, Antonio, Raton, Victor trên đầu không hẹn mà cùng toát ra một đồng dấu chấm hỏi.

Gin hỏi Isfel: “David Beckham là ai? Dân địa ngục?”

Isfel lạnh lùng nói: “Không biết.”

Gin nhìn Hughes.

Hughes cũng lắc đầu.

Gin nói: “Tốt lắm. Ít nhất có thể khẳng định hắn tuyệt đối không phải huyết tộc, dọa thiên sứ và người trong suốt.”

Raton cùng Victor cũng biểu thị chưa từng nghe qua.

Đến phiên Antonio, hắn ngập ngừng, “Hình như ta từng nghe qua.”

“Người nhất định đã nghe lầm. Hắn là nhân loại hàng thật giá thật, là siêu sao bóng đá phi thường phi thường nổi danh!” Thạch Phi Hiệp công bố đáp án.

“.....”

Đại biểu các giới khác đều ghen hòng nhìn hấn.

Gin vội ho một tiếng: “Sinh nhật hấn thì liên quan gì tới chúng ta?”

Thạch Phi Hiệp cười tủm tỉm hỏi: “Sinh nhật người có liên quan tới chúng ta không?”

“Đương nhiên có.” Gin trả lời như đinh đóng cột.

“Mọi người đều là sinh vật, nên bình đẳng với nhau.”

“.....” Nếu bình đẳng kiểu này, vậy bọn họ ngày ngày đều phải ăn bánh sinh nhật, hơn nữa mỗi ngày đều ăn cả ngàn cả vạn cái. Gin nghĩ nghĩ nói: “Hấn ngoại trừ là siêu sao bóng đá còn có gì đặc biệt?”

Thạch Phi Hiệp xuyết xoa nói: “Đương nhiên có. Cơ bụng a.....”

Gin nhướn mày, khóe mắt dư quang hữu ý vô ý đảo qua Isfel, khóe miệng xấu xa câu lên, “Nga? Cơ bụng rất đẹp?”

“Đó là.....” Thạch Phi Hiệp bỗng dừng cảm thấy nhiệt độ xung quanh hạ thấp đột ngột, rung mình một cái, đầu lưỡi lập tức xoay chuyển một trăm tám mươi độ, “Tuyệt đối không thể so với Isfel. Không thể so a không thể so.”

Gin không định buông tha, hắc hắc cười nói: “Là hấn vô pháp đến đây để độ với Isfel, hay là.....”

Thạch Phi Hiệp nghiêng răng nghiêng lợi cười nói: “Loại vấn đề không có dinh dưỡng này không cần hỏi lại.”

Gin nói: “Không, ta cảm thấy rất dinh dưỡng, rất khai vị, còn khai vị hơn cả bảo vật của ta.” Nói tới đây, nụ cười của hấn cũng từ từ âm trầm xuống. Đáng chết! Tại sao bảo vật của hấn phải cung phụng cho sinh nhật của một gã nhân loại chưa từng nghe qua?!

.....

Thạch Phi Hiệp đột nhiên chỉ bên ngoài: “Có người.”

Gin chẳng buồn quay đầu lại: “Theo ta được biết, trước khi thông đạo giữa Con thuyền Noah và nhân giới được mở, người là con người duy nhất có khả năng xuất hiện trong phạm vi mấy trăm dặm quanh đây.”

“Ý ta là có khách.” Thạch Phi Hiệp co giò bỏ chạy.

Hughes cùng Raton cũng đi theo.

Gin tao nhã uống hết chỗ bảo bối trong ly mình, sau đó như một trận gió vụt tới tiền sảnh.

Victor nhìn mỹ thực trước mắt, lại nhìn Antonio cùng Isfel trấn tĩnh, cuối cùng quyết định trời đất bao la dạ dày lớn nhất.

Địa ngục chiến xa đồ sộ dừng cách tiền sảnh hai ba thước, một tấm ván thuộc kim từ từ vươn ra, nối liền với tiền sảnh.

Cửa xe mở, Mammon bước ra đầu tiên.

Thạch Phi Hiệp đang định giương cờ hoan nghênh hoan nghênh, lại nhìn thấy Metatron nằm trong lòng hấn, chấn kinh nói: “Ai đánh lén các người sao?”

Mammon gật đầu thay lời chào, sau đó nháy mắt liền biến mất ở tiền sảnh.

Tiếp theo từ trên xe xuống chính là Rafael, trong tay hấn cũng ôm một người.

Thạch Phi Hiệp càng chấn động, “Abaddon?”

Rafael đi đến một chút cũng không vội, thậm chí có thể nói là tương đối tao nhã.

“Người có cảm thấy hấn trông rất quen không?” Thạch Phi Hiệp hỏi Gin, “Mẹ của Poggi à?”

Rafael: “.....”

Gin bình tĩnh nói: “Người nhìn kỹ lại xem.”

“Mẹ tương lai?”

Rafael ho một tiếng: “Ta là Rafael.”

Thạch Phi Hiệp hai mắt nhất thời sáng lên, nói: “Hóa ra là hỏa thiên sứ đại giá quang lâm.” Thoạt nhìn hào quang chói lóa, chắc là rất giàu có.

Rafael lập tức phát huy uy phong của sứ giả thiên đường, nụ cười trong hòa ái mang theo ba phần cao quý, trong dễ gần lại có một tia thần thánh, “Thần vinh diệu không đâu không hiện hữu, tuy rằng chúng ta mới gặp mặt lần đầu tiên, nhưng ta vẫn luôn ở thiên đường lặng thầm cầu nguyện cho các vị.”

Thạch Phi Hiệp khoe miệng mếu máo, “Ai, thật ra gần đây Con thuyền Noah kinh doanh không mấy khăm khá.”

Rafael mờ mịt.

“Cho nên cầu nguyện miễn phí thì còn được, chứ thu phí thì hơi.....” Thạch Phi Hiệp bày bộ dáng ‘ngươi hiểu mà’.

“.....”

Rafael cũng biến mất ngay tiền sảnh.

Gin cảm khái: “Tiêu chí khách sạn mà ngươi vẫn tôn sùng rốt cuộc cũng truyền bá rộng rãi.”

Thạch Phi Hiệp thắc mắc: “Là sao?”

“Xem như trong nhà.” Quả thật không hề có cảm giác là người ngoài!

Vô luận Rafael hay Mammon, đi vào rồi đều không có đi ra.

Tiểu phân đội bát quái Thạch Phi Hiệp, Gin và Raton ở quầy bar triển khai buổi thảo luận nhiệt liệt về hình tượng của bốn vị cấp cao vừa xuất hiện. Cuối cùng nhất trí cho rằng là ấu ả nhau. Như vậy mới có thể giải thích tại sao nhân vật cường hãn như Metatron Abaddon cũng bị đả thương nghiêm trọng.

Thân là thánh giả, Hughes và Victor cũng cảm thấy đáp án này rất đáng tin cậy.

Ngay lúc bọn họ chuẩn bị kết án, thanh âm Isfel đột nhiên xen vào, “Metatron chính là linh hồn bị thương.”

Thạch Phi Hiệp nói: “Không phải chứ, lớn già đầu rồi còn khuyết thiếu tình thương?”

Gin rất đau đầu, “Linh hồn bị thương cùng tình thương không phải là một khái niệm. Linh hồn bị thương tức là linh hồn bị đả thương.”

Thạch Phi Hiệp dùng ánh mắt vô cùng khinh bỉ nhìn hắn, “Lời giải thích của ngươi thật sự thông tục dễ hiểu lại huê vốn!”

Hughes nói: “Đại đa số sinh vật cữu giới đều có thể phân thành hai bộ phận là linh hồn và thân thể. Cho nên công kích cũng có thể chia làm hai bộ phận là công kích linh hồn và công kích thân thể. Bất quá Metatron là hỏa thiên sứ, linh hồn hắn rất mạnh, có thể đả thương hắn, đối phương có lẽ cũng thuộc cấp bậc hỏa thiên sứ hoặc ma vương.”

Thạch Phi Hiệp vỗ tay nói: “Abaddon và Rafael hoàn toàn phù hợp điều kiện!”

Raton vuốt cằm nói: “Nhưng Abaddon không am hiểu thuật công kích linh hồn?”

Gin gật đầu: “Rafael sở trường là quang năng và gạ gẫm.”

Thạch Phi Hiệp nhất thời thêm vài phần thân thiết với Rafael. “Chuyện này tạm gác qua một bên. Kỳ thực ta còn một vấn đề càng thâm sâu hơn.”

Những người khác đồng loạt nhìn hắn.

Thạch Phi Hiệp nói: “Bọn họ hình như đều có nhà mà phải không? Theo lý bị thương nên về nhà tính dưỡng mới đúng? Chạy tới Con thuyền Noah làm gì? Thuê phòng sao?”

Raton nói: “Có lẽ không tiện về nhà.”

Hai chữ không tiện như sấm sét đánh trúng Thạch Phi Hiệp.

Hắn đột nhiên nói: “Ta có một suy nghĩ thoát nghe không đáng tin, thực tế rất đáng tin.”

Gin cổ vũ: “Không sao, giải trí một chút cũng tốt.”

“Bọn họ vừa vặn bốn người, hai đôi, vừa vặn một thiên sứ một đạo thiên sứ lập trường phân minh, lại vừa vặn trong mỗi cặp đều có một người bị thương..... Cho nên,” Thạch Phi Hiệp nói, “Không cảm thấy bọn họ rất giống đang bỏ trốn bị truy sát sao?”

Gin gật gù.

Hughes nói: “Bọn họ tại sao phải bỏ trốn?”

Thạch Phi Hiệp nói: “Bởi vì địa ngục và thiên đường.....”

“Michael và Lucifer sẽ không quản.” Isfel tiếp tục dùng thanh âm tham dự thảo luận.

.....

Thạch Phi Hiệp nhìn Gin, “VẬY BAN NÀY NGƯỜI GẬT ĐẦU LÀM GÌ?”

Gin nói: “Bởi vì quả nhiên không đáng tin.”

“.....”

Tu bổ linh hồn bị thương so với thân thể khó khăn hơn nhiều.

Mammon chỉ có thể phân ra một phần nhỏ linh hồn mình để tu bổ cho Metatron. Hắn không dám bổ quá nhiều, bởi vì Metatron tuy đã đoạt lạc hai cánh, nhưng bản chất vẫn thuộc về thiên sứ, bổ quá nhiều ngược lại sẽ có hại.

Trong phòng ánh đèn mờ ảo.

Metatron nằm trên giường, thần tình bình tĩnh mà an tường. Mái tóc dài trải đến một nửa cái giường, như tấm thảm vàng óng, bóng loáng mềm mại.

Mammon trong lòng cũng thật mềm mại.

Hắn nửa quỳ bên giường, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc vàng kia, thân thể hơi ngả về phía trước, hạ xuống từng nụ từng nụ hôn, từ trán đến khoe miệng..... Da thịt non mềm dưới môi cơ hồ như bão cát cuốn phẳng mọi tri giác của hắn, ngoài trầm luân chỉ có trầm luân.

“Meta.....” Môi hắn lưu luyến tại cánh môi hồng nhạt, một lần lại một lần khẽ gọi.

Dục vọng trong thân thể tung hoành xung đột, không ngừng tìm kiếm lối thoát.

Hắn chỉ có thể dùng phương thức này để phát tiết từng chút từng chút dục vọng.

Metatron lông mi run run.

Mammon cảm giác được linh hồn hắn từ trong giấc ngủ say sống lại.

“Meta.....” Hắn nhắm mắt, che giấu ngọn lửa dục vọng đang hùng hực thiêu đốt.

“Ân.” Metatron chậm rãi mở ra cặp mắt xanh thẳm chưa kịp biến mất làn sóng nhộn nhạo, lẳng lặng nhìn Mammon vẫn dán lấy miệng mình không chịu rời, “Người.....”

Hắn vừa mấp máy môi, đã bị Mammon hung hăng hôn lại, thốn thức mút lấy, mãi đến khi đôi môi hồng nhạt bị chà đạp thành đỏ tươi mới nhả ra.

Metatron trầm mặc nhìn hắn, không ngênh không cự.

Mammon mở miệng, thanh âm khàn khàn, “Ta yêu người.”

Đồng tử xưa nay luôn tự tin lóe lên một tia bất an, như thể khát khao đáp án lại sợ hãi đáp án, lại như thể câu này là tình cảm sau khi cực độ áp chế bất giác thốt ra.

“Mammon.” Metatron thở dài.

Mammon không đợi hắn trả lời, lần thứ hai chặn ngay môi hắn.

Hồi lâu, bốn môi xa nhau.

Mammon mỉm cười, bao nhiêu tình tự trong mắt đã được hoàn mỹ thu liễm, “Ta có thể đợi, vô luận bao lâu.”

Metatron rũ mi.

Nhưng lần này hắn không như mọi lần kiên định đập tan hy vọng của đối phương, với Mammon mà nói đã là một tiến bộ. Hắn mỉm cười vui vẻ: “Nơi đây là Con thuyền Noah.”

“Ta biết.” Metatron quay đầu nhìn màn đêm thâm trầm ngoài cửa sổ, “Phong cảnh nơi này ta đã xem rất nhiều năm.”

Mammon đứng lên, nằm xuống bên cạnh hắn, một tay chống má, một tay nhẹ nhàng vuốt tóc hắn, “Chỉ cần người nguyện ý, ta nguyện ý ở lại bất cứ nơi nào có người, cùng xem một mảnh phong cảnh.”

Metatron nói: “Cho dù là thiên đường?”

Động tác vuốt ve của Mammon thoáng khựng lại, nửa ngày, mới dùng ngón cái như có như không quần tóc hắn, “Trước hết phải tìm cách làm cánh của ta biến trắng mới được.”

“Sản nghiệp của người đều ở địa ngục.”

“Ta có thể thu thuế từ xa.”

“Người là một trong bảy đại ma vương của địa ngục.”

“Có thể cho Isfel thay thế.”

Metatron ngạc nhiên, tựa hồ không ngờ tới hắn đã nghĩ xa như vậy.

Mammon vùi đầu vào hõm vai hắn, thân thể bán áp hắn, bàn tay từ từ lần xuống, ôm eo hắn, từng chút một chút siết chặt.

Metatron nhẹ nhàng vỗ lưng hắn, “Ngủ đi.”

“.....”

Con thuyền Noah sáng sớm vẫn âm u.

Nhưng để tạo không khí cho bữa điểm tâm, xung quanh nhà ăn đều trang hoàng đủ loại hoa tươi.

Bởi vì Simar xin xong nghỉ cưới xin tiếp nghỉ bệnh, xin nghỉ bệnh rồi lại xin nghỉ đông, trường kỳ hôn nhân bệnh tật cùng du lịch dày vò tới lui, cho nên phòng tiêu thụ hắn phụ trách tạm thời do tổng giám duy nhất của khách sạn —— Thạch Phi Hiệp phụ trách.

Nhìn chung quanh một vòng hoa hướng dương cùng hoa hồng, Mammon và Metatron có chút hoa mắt.

Thạch Phi Hiệp cùng Raton dọn lên bữa sáng.

Metatron chỉ uống chút nước cho có tính tượng trưng.

Mammon hỏi: “Sắc thái hỗn loạn như vậy là phong cách mới nhất của Con thuyền Noah?”

Thạch Phi Hiệp nói: “Có cảm giác rực rỡ muôn màu không?”

“Có cảm giác hoa mắt chóng mặt.”

“Vậy là đúng rồi.” Thạch Phi Hiệp cười đến hai mắt híp thành đường chỉ.

Mammon cầm dao nĩa, thản nhiên nói: “Bất quá có hoa mắt chóng mặt đến đâu cũng sẽ không nhìn lộn hóa đơn.”

Thạch Phi Hiệp: “.....”

Rafael đợi đến giữa trưa mới thần thái sáng láng xuất hiện ở phòng ăn.

Tinh lực tiêu hao do chơi trốn tìm với Abaddon dường như đã được bồi bổ trong vòng một đêm nửa ngày.

Bữa trưa càng phong phú hơn nữa.

So với cái bàn đầy đồ ăn, Rafael, Mammon cùng Metatron ngồi bên bàn có vẻ nhỏ nhỏ xinh xinh.

Metatron tiếp tục uống nước.

Mammon và Rafael chọn vài món mình thích cho vào đĩa, sau đó dời sang bàn khác. Đối diện một đồng lớn đồ ăn như vậy, bọn họ không có cảm giác đang dùng cơm, chỉ có cảm giác bị cơm dùng.

“Các con của ta.....”

Thanh âm Thần không hề báo động trước vang lên.

Thạch Phi Hiệp toàn thân cứng đờ, nguyên bản sắc mặt thoải mái nhất thời căng thẳng như dây cung.

“Đã đến lúc làm rõ mọi chuyện.” Trong thanh âm thần thánh kia pha lẫn một hồi cảm xúc phức tạp, tương tự bất đắc dĩ, cho dù rất khó nghe ra được. “Ta ở phòng hội nghị chờ các con.”

.....

Mammon cắm nĩa vào một miếng thịt gà đưa tới miệng, “Hiện tại là giờ cơm.”

“Ta đồng ý.” Rafael nhấp một ngụm rượu, lại đứng dậy cùng Metatron đi lên lầu, “Nhưng người đó là ông chủ, mà ta xưa nay luôn có tinh thần chuyên nghiệp.”

Nhìn theo bóng lưng Metatron rời đi, Mammon buồn bực ném khăn ăn lên bàn.

62. Chương 21-3: Thần Dụ (hạ)

Hội nghị bàn tròn ngồi một vòng.

Mammon, Metatron, Rafael, Isfel mỗi người chiếm một phương.

Không khí thanh tịnh mênh mông, bao trùm cả phòng họp.

Một vầng sáng thần thánh vàng rực từ trần phòng rọi xuống, chiếu ngay giữa bàn tròn.

Các thành viên tổ bát quái như Thạch Phi Hiệp, Gin ngồi xổm cạnh giữ ngoài phòng hội nghị, ở giữa đặt ống nghe Domino đời hai có ngoại hình giống như ống khám nhịp tim kết hợp với máy thu âm.

“Các con của ta.....”

Thanh âm ngập tràn từ ái của Thần vang lên trong phòng, được bộ phận ống khám nhịp tim của ống nghe Domino hấp thu, rồi từ bộ phận máy thu âm truyền ra.

Đám người Thạch Phi Hiệp: “.....”

Mammon khoái đao trăm loạn ma, trực tiếp vào đề: “Khói xám ở giới thứ mười đến tột cùng là cái quái gì?”

Thần nói: “Nó là tình tự của ta.”

“.....”

Metatron rất bình tĩnh, Isfel rất lãnh đạm, nhưng Mammon và Rafael liếc nhau, đều nhìn thấy đối phương nhú mày. Đáp án này hiển nhiên còn oái oăm hơn bọn họ tưởng tượng.

Nếu là tình tự của Thần, mà Thần lại không ngăn cản những hành vi của nó ở giới thứ mười, chứng tỏ..... Thần cũng có điều cố kỵ nó?

Quả nhiên, Thần nói: “Như các con đã thấy, thiên sứ ban đầu không có cảm xúc, yêu là tình tự, cho nên ta sáng tạo ra tình tự. Nhưng cảm xúc cũng có hai mặt, có quang minh cũng có hắc ám, có thiện cũng có ác. Ác niệm và thiện niệm đồng thời sinh ra. Ta chỉ có thể trục xuất nó đến vương quốc Thiên Sứ.”

Vương quốc Thiên Sứ.

Metatron và Mammon nhớ tới Shipley cũng từng gọi nó như vậy, một vùng đất đáng lý nên đẹp đẽ như thiên đường.

Mammon hỏi: “Tại sao không dứt khoát tiêu diệt?”

Thần nói: “Nó là một phần của ta, cũng như linh hồn là một phần của các con.”

Mammon ngẩn ra. Cho nên, khói xám là hình thái nguyên thủy của Thần?

Thần nói: “Ta vô pháp tiêu diệt nó, cũng như ta vô pháp tiêu diệt chính mình. Ta chỉ có thể sử dụng bóng tối vô dục giam cầm nó, ngăn nó bành trướng.”

Metatron nói: “Chính là bóng tối không xuyên thấu ánh sáng ở lối vào giới thứ mười?”

Thần nói: “Đúng vậy. Nó không xuyên thấu ánh sáng, cũng không xuyên thấu sương khói, thứ duy nhất có thể khắc chế nó chính là lửa tham lam.”

Metatron cùng Mammon sắc mặt khê biến.

Bởi vì bóng tối vô dục mà Thần nói có thể ngăn cản khói xám khuếch tán đã bị bọn họ dùng lửa tham lam thiêu sạch sẽ.

“Ta phái Shipley mang theo trái tim vĩnh hằng thủ ở vương quốc Thiên Sứ, hy vọng có thể dùng tình thương vĩnh hằng của hắn tinh lọc những tình tự tiêu cực. Nhưng không bao lâu sau, nó chẳng những không bị thanh tẩy, ngược lại còn tiến hóa ra ý thức của riêng mình, xem vương quốc Thiên Sứ là lãnh địa của nó, cự tuyệt ta tiến vào.” Thần nói tiếp, “Bởi vì sức mạnh của nó bắt nguồn từ năng lực của ta, cho nên cả hai đều không thể chiến thắng đối phương, cũng vô pháp xâm chiếm lĩnh vực của đối phương. Lúc đó, ta đang sáng tạo giới khác, cho nên chuyện này tạm thời bị gác lại, mãi đến khi trái tim vĩnh hằng dọa lạc.”

Trái tim vĩnh hằng là thần khí do Thần sáng tạo, cho nên vô luận nó ở đâu, Thần đều có thể cảm ứng được nó.

Bầu không khí trong phòng hội nghị dần ngưng trọng.

“Nó dọa lạc có nghĩa Shipley cũng đã dọa lạc.” Thần vô thanh thở dài, “Nhưng ta lại bất lực. Vì ngăn cản tình thế chuyển biến xấu hơn, ta phái Leviathan làm sứ giả, đi vương quốc Thiên sứ.”

Leviathan là sứ giả của Thần?

Rafael, Metatron lẫn Mammon đều sửng sốt.

Đây thật sự là một đáp án rất khó liên tưởng cùng nhau. Dù sao sau khi bẫy đại ma vương dọa lạc, ngoài mặt đã đoạn tuyệt hết thấy quan hệ hữu hảo với thiên đường, mà Leviathan cũng thật sự không giống vị thánh mỗi ngày một việc thiện a.

Rafael nhin không được cao giọng nói: “Chúng con bất cứ lúc nào cũng nguyện ý vì Đức Cha dâng hiến sinh mệnh cùng nhiệt tình.” Tuy rằng hắn cũng cảm thấy Leviathan rất thích hợp làm vật hi sinh, nhưng trường hợp này nói sao cũng có điểm tổn hại mặt mũi của thiên đường.

Thần nói: “Hắn là dọa thiên sứ, có thể giảm bớt địch ý của nó.”

Cũng đúng...

Bọn họ đều không ngờ Leviathan là sứ giả của Thần, quý ngài ‘Tình Tự’ kia ở vương quốc Thiên Sứ càng không ngờ đến. Bất quá, kết quả Leviathan vẫn cô phụ lớp nguy trang dọa thiên sứ xinh đẹp.

“Tại sao Leviathan lại đồng ý?” Mammon nói ra tiếng lòng của mọi người.

Thần nói: “Ta đáp ứng khi nào thành công sẽ ban hắn thần khí.”

“.....”

Tội danh của Leviathan không nên là đồ kỵ, là tham lam mới đúng! Mammon tương đối buồn bực.

Thần nói: “Nhưng sau khi hấn vào vương quốc Thiên Sứ, liền bắt vô âm tín.”

Bởi vì bị bắt rồi.

Mammon không phúc hậu nghĩ, tội tham lam này không phải dọa thiên sứ nào cũng có thể đảm đương nổi, chỉ số thông minh là yếu tố quyết định để duy trì tham lam.

Metatron chợt nhớ tới một chuyện: “Shipley nói hấn từng quay về thiên đường.”

“Không, hấn chưa bao giờ rời vương quốc Thiên Sứ nửa bước.” Thần nói, “Nó không có khả năng thả hấn đi.”

Rafael nói: “Cho nên, Shipley cho rằng mình từng rời khỏi, kỳ thực chỉ là ảo giác. Mà ảo giác này có lẽ chỉ nhằm để làm hấn dọa lạc nhanh hơn?”

Mammon nói: “VẬY... trước đó chúng ta trở lại một vạn năm trước, những gì nhìn thấy có phải là chân tướng hay không? Chúng ta thật sự thay đổi lịch sử? Nếu đã thay đổi lịch sử, tại sao kết cục sự tình một chút biến hóa cũng không có?”

Thần nói: “Các con đích thực đã thay đổi lịch sử. Trục Thời gian vì vậy xuất hiện phân nhánh, trên bầu trời vương quốc Thiên Sứ sinh ra dị tượng thời không, ta mới có thể đột phá kết giới của nó, kịp lúc mang các con trở về, cũng đem nhánh thời gian phân ly từ trục thời gian chính đó tách ra.”

Metatron trong mắt lóe lên một tia kinh hãi, “VẬY đám người Shipley sống trong nhánh thời gian đó sẽ.....”

“Sẽ biến mất.” Thần nhàn nhạt phun ra ba chữ.

Metatron lẳng lặng nhắm mắt lại.

Mammon mở miệng: “Nói cách khác, đoạn lịch sử chúng ta trở lại quá khứ sẽ bị xóa sổ hoàn toàn?” Giới thứ mười quay về nguyên điểm, Shipley hắc hóa, Casamia tử chiến.

Thần nói: “Đúng vậy.”

“Ngài có biết Poggi đi đâu không?” Mammon đột nhiên nhớ tới chuyện này.

Thần nói: “Khi thời gian trở lại nguyên điểm, mọi thứ sẽ tiếp tục đi theo quỹ đạo mà vận mệnh đã sớm định sẵn.”

“.....”

Mammon lần đầu tiên phát hiện thì ra Thần không phải luôn cao cao tại thượng, người cũng có lúc bất lực. Nghĩ như thế, hấn đột nhiên không còn quá phản cảm với câu dạo đầu “Các con của ta” kia nữa. Ngón tay hấn gõ nhẹ hai cái lên tay vịn của ghế dựa, nhìn về phía Rafael, tựa hồ đang hỏi còn có gì muốn biết.

Rafael nói: “Chúng con làm sao cứu họ trở về?”

Vấn đề này hiển nhiên là mấu chốt trong mấu chốt.

Mammon ngồi thẳng lưng, Metatron cũng mở mắt.

Thần nói: “Đánh tan ý thức của nó, phong ấn nó một lần nữa.”

Mammon nói: “Thoạt nghe thật dễ dàng.”

Rafael hai tay hợp thành chữ thập, thành kính nói: “Hỡi đấng vạn năng, xin hãy ban cho chúng con phương pháp cụ thể.”

“.....” Mammon bật mắt. Vì cái gì hấn cố tình ngồi đối diện mình, vì cái gì?!

Thần chậm rãi nói: “Tình tự của nó tổng cộng chia làm bảy loại.”

Mammon ngẩng đầu.

“Như con suy nghĩ, con của ta, chính là kiêu ngạo, thù hằn, tham lam, lừa dối, dâm dục, đồ kỵ cùng bạo nộ. Thật xin lỗi, cho dù ta đã đem đại bộ phận tình tự trục xuất đến giới thứ hai, nhưng vẫn để lại một phần ở thiên sứ.”

Mammon nhún vai nói: “Cảm giác của ta cũng không tệ.” Không cần kiêng nể gì phóng thích dục vọng của mình, hơn nữa coi đây là động lực vươn lên, với hắn mà nói là một loại hưởng thụ.

Rafael nói: “Cho nên, chúng ta có thể xuống tay từ bảy phương diện này?”

Thần nói: “Đáng thử một lần.”

Thử?

Mammon nhú mày.

Metatron cùng Rafael nhất tề đứng lên, cung kính hồi đáp: “Cẩn tuân Thần dụ.”

Mammon: “.....”

Hào quang thần thánh dần dần tan biến.

Phòng họp nhất thời ảm đạm đi.

Rafael đảo mắt, thân hình nhoài ra phía trước, hai khuỷu tay chống trên bàn hội nghị, nói: “Thần ái tiểu phân đội thành lập, ai báo danh?”

“.....”

Từ Mammon đến Metatron cho tới Isfel, biểu tình đều nói rõ họ tương đối thờ ơ với cái tên này.

Rafael nói: “Hoặc là, Tiêu diệt tình tự khôi phục vương quốc Thiên Sứ thăm lặn cảm tử tiểu phân đội?”

Mammon, Isfel: “.....”

Đồng chức tại thiên đường, Metatron rút cuộc quyết định cho hắn chút mặt mũi: “Ta tham gia.”

“Tính thêm ta.” Mammon không chút do dự.

“Thật ra, các người thì không cần hỏi.” Rafael cười tủm tỉm quay đầu, “Người ta hỏi chính là vị này.”

Isfel thần nhiên nói: “Không nhất thiết phải đi.”

Bên ngoài phòng họp, Thạch Phi Hiệp đang khẩn trương chờ nghe đáp án của Isfel nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Bên trong, Rafael lại hỏi: “Có nhất thiết phải cự tuyệt không?”

Isfel dừng một chút, “Cũng không có.”

“Tốt lắm, tính cả ngươi luôn.”

.....

Quá vô sỉ!

Thạch Phi Hiệp một quyền nện vào ống nghe Domino đời hai.

Thật ngại quá, tên các nhân vật lại có vài chỗ chính sửa:

Levine => Leviathan

Beria => Belia

Baalzebub => Beelzebub

cúi đầu là tở sai sót, mong các bạn bỏ qua. Cam đoan lần này là chính xác, không phải sửa đổi gì nữa.

63. Chương 22-1: Đội Hình (thượng)

Xuất phát từ tôn trọng, Mammon không hề nói ra chuyện Metatron có hai phiên cánh dọa lạc. Hắn chỉ ôn nhu nhìn Metatron, nói: “Ta sẽ luôn ở địa ngục chờ ngươi.”

Rafael nói: “Ngoài địa ngục ra, đại khái không có nơi nào xem câu này là lời chúc phúc.”

“Của ta.....” Raton mới nói được hai chữ, đã nhìn thấy Thạch Phi Hiệp rút ra bộ phận máy thu âm bị đập hư, đem bộ phận ống khám trực tiếp đeo bên tai, biến trở về hình thức của ông nghe Domino đời đầu.

“.....” Raton nghẹn họng trân trối nhìn hắn.

Gin đồng cảm vỗ vỗ vai Raton. Bất quá lúc này không ai dám nạp mạng mình làm vật hy sinh cho Thạch Phi Hiệp.

Không khí thảo luận trong phòng hội nghị càng thêm nhiệt liệt.

Rafael nói: “Trước mắt xem ra, đối phương có tình tự của Thần và Shipley, có khả năng..... còn có Asmondeus.”

Mammon cùng Metatron ánh mắt ngưng trọng.

Đặc biệt là Mammon, dường như đang tìm kiếm gì đó trên mặt hắn.

Rafael bất động thanh sắc nói tiếp: “Cho nên đội hình bên này của chúng ta không thể quá yếu.”

Metatron nói: “Trước tiên nên cứu Leviathan ra khỏi kết giới.”

Rafael nhìn về phía Mammon.

Mammon nhún vai, “Chúng ta đích xác rất cần tay đấm.”

Rafael nghĩ nghĩ nói: “Có thể tính cả Gabriel.”

Mammon nói: “Địa ngục có thể thêm..... Belia.”

Bọn họ nói xong, cùng nhìn Metatron.

Metatron nói: “Abaddon đâu?”

Rầm.

Truyền đến một tiếng đập cửa cực mạnh, lập tức không đợi bên trong hồi âm, cửa đã bị hung hăng đẩy ra.

Abaddon mang theo kiểu tóc tổ quạ xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Rafael theo bản năng toàn thân căng thẳng.

“Sao ta lại ở đây?” Abaddon mở mắt nhìn bọn họ.

Rafael hỏi: “Con trai ngươi tên gì?”

“Poggi.” Abaddon nhún mày, “Ngươi mất trí nhớ?”

Rafael thở phào nhẹ nhõm, chỉ vào chỗ ghế trống ở góc tường: “Ngồi xuống rồi nói.”

Abaddon nghi hoặc kéo ghế qua, ngồi giữa Mammon và Isfel, “Xảy ra chuyện gì?”

“Rất nhiều chuyện.” Rafael buông một câu, vén tấm màn cho một tràng giải thích thao thao bất tuyệt.

Mammon kể hết mọi việc với hắn vốn rất có dự kiến trước. Luận tài ăn nói, Rafael cho dù không thể xưng đệ nhất cửu giới, cũng tuyệt đối là tinh hoa kiệt xuất. Những trải nghiệm phức tạp ly kỳ qua miệng hắn, không đến mười phút đã toàn bộ giải thích xong.

Xoát.

Abaddon bật dậy, “Poggi mất tích?!”

Trên mặt Mammon nháy mắt hiện lên vẻ xấu hổ.

“Lúc đó Shipley không thể động, Poggi ở cùng hắn hắn không có nguy hiểm.” Rafael nói: “Trọng điểm hiện giờ chính là..... Người làm sao thanh tỉnh?”

Abaddon ngẩng ra, hậu tri hậu giác nói: “Phải đó, ta làm sao tỉnh táo trở lại vậy?”

Rafael nhìn sang Metatron.

Metatron hiểu ý nhắm mắt lại, hai tay hợp thành động tác cầu nguyện, qua một lát, mới mở mắt nói, “Là Thần thanh lọc linh hồn hắn.”

Rafael tinh thần phấn chấn, “Cho nên, chỉ cần đem những thiên sứ và dọa thiên sứ bị tình tự ảnh hưởng ra khỏi giới thứ mười, Thần có thể làm bọn họ khôi phục lại bình thường?”

Metatron gật đầu: “Trên lý luận là như thế.”

Mammon nói: “Vậy kế hoạch tác chiến của chúng ta hắn là trước khi ‘Tình Tự’ kia hiện thân, nhanh chóng đưa đám người Shipley rời khỏi giới thứ mười.” Như vậy, sức chiến đấu của đối phương sẽ yếu đi nhiều, còn sức chiến đấu của phe họ sẽ được tăng cường. Đối với Shipley, hắn ẩn tượng rất sâu. Làm địch thủ là cường địch, làm chiến hữu là cường viện, vô cùng hiểm thấy.

Rafael nói: “Hy vọng Shipley sẽ nghe lời người.”

Metatron nói: “Chúng ta muốn kéo Shipley trở về, nó có lẽ cũng muốn kéo chúng ta qua bên nó?”

Nhớ đến bộ dạng của Abaddon và Shipley sau khi hắc hóa, Rafael cùng Mammon đồng loạt nhú mày.

Isfel đột nhiên hỏi: “Có quy luật không?”

Một câu không đầu không đuôi, nhưng những người đang ngồi ngoài trừ Abaddon đều nghe hiểu.

Abaddon mờ mịt nói: “Cái gì quy luật?”

Rafael nói: “Chịu ảnh hưởng có Shipley, Abaddon. Bọn họ một là thiên sứ sáu cánh, một là ma vương địa ngục. Cho nên vấn đề không liên quan đến dọa lạc.”

Mammon bổ sung: “Còn có Casamia, thiên sứ bốn cánh.”

Rafael vuốt cằm, “Cho nên cũng không liên quan tới số lượng cánh.”

Abaddon rốt cục đã hiểu họ đang nói gì, trên mặt một trận đỏ bừng xấu hổ.

Isfel lại hỏi: “Còn những người không chịu ảnh hưởng?”

Mammon và Rafael liếc nhau, đều ngầm tự hiểu. Một người bữu môi, một người nhướn mày, nhưng thần tình ẩn giấu bên trong tuyệt không phải nhẹ nhõm.

Isfel thần nhiên nói: “Cho nên là khác biệt giữa chỉ số thông minh cao thấp?”

“.....”

Abaddon đột nhiên siết chặt nắm tay, mặt đỏ như sắp bốc cháy.

Metatron chuyển đề tài: “Shipley rất đơn thuần.”

Mammon nói: “Casamia cũng vậy.”

“Vì vậy chúng ta nên tìm đồng minh có đầu óc phức tạp?” Rafael trong lòng một lần nữa khảy bàn tính.

Abaddon lẩm bẩm: “Là âm hiểm xảo trá mới đúng.”

Rafael nói: “Nga. Còn đỡ hơn căn người bừa bãi.”

Mái tóc đỏ rực của Abaddon nháy mắt dưng dưng, “Dọa thiên sứ đánh thiên sứ là thiên kinh địa nghĩa!”

Rafael: “.....”

Metatron tự tiểu phi tiểu nhìn Mammon.

Mammon vội nói: “Người cũng biết nhiệt tình ta dành cho thiên sứ là vô cùng vô tận mà.”

Abaddon thấp giọng mắng một tiếng.

Rafael cười nói: “Người có thể tìm Lucifer khiêu nại.”

“.....” Abaddon tuyệt vọng với thế giới này rồi.

Rafael nói: “Trở lại chuyện chính, ta cảm thấy chúng ta mạnh ai nấy về nhà tự chuẩn bị thì tốt hơn. Vấn đề cụ thể có thể dùng máy thông tấn liên hệ.”

“Đồng ý.” Mammon nói.

Abaddon lẫn Isfel đều không tỏ thái độ. Nhưng chiếu theo logic của Rafael, không phủ định chính là khẳng định.

Cho nên vấn đề duy nhất còn lại là.....

Rafael và Mammon nhất tề nhìn về phía Metatron.

Rafael cười tủm tỉm nói: “Thiên đường là điểm dừng cuối cùng của mỗi thiên sứ.”

Xuất phát từ tôn trọng, Mammon không hề nói ra chuyện Metatron có hai phiến cánh dọa lạc. Hắn chỉ ôn nhu nhìn Metatron, nói: “Ta sẽ luôn ở địa ngục chờ người.”

Rafael nói: “Ngoài địa ngục ra, đại khái không có nơi nào xem câu này là lời chúc phúc.”

“Không phải chúc phúc, là cầu nguyện.” Ghế của Mammon nháy mắt dời đến bên cạnh Metatron, hai mắt tràn ngập thâm tình.

Metatron nói: “Ta ở lại Con thuyền Noah.”

Mammon nhìn về phía Isfel, “Hết thấy chi phí ta trả.”

Isfel nhú mồm, giống như đang hỏi từ lúc nào cần trả phí?

Mammon mỉm cười thay câu trả lời.

Isfel trầm mặc hai giây, nói: “Được.”

Sau Rafael, Mammon và Abaddon lần lượt ra về, Con thuyền Noah lại khôi phục yên tĩnh.

Ít nhất bề ngoài là như thế.

Trong suốt ba giờ đồng hồ Isfel quay lại phòng mình, Thạch Phi Hiệp vẫn ngồi xếp bằng trên giường, không hề nhúc nhích.

Đến ba giờ lẻ một phút, hắn rốt cục nhin không được hỏi: “Người một chút cũng không tò mò sao?”

Isfel từ trong sách ngẩng đầu, thần nhiên nói: “Người không muốn ta đi, ta có thể không đi.”

Thạch Phi Hiệp thân thể chấn động, nửa ngày mới nói: “Khoan nói chuyện này đã, có thể đỡ ta trước được không, nửa người dưới đã tê hết cả rồi.”

.....

Thạch Phi Hiệp cảm thấy một lực đạo vô hình kéo mình lên, sau đó đặt ngang trên giường.

“.....”

Hắn nhìn nhìn chân mình, “Chúng vẫn còn khoanh lại một chỗ.”

Isfel khép sách, đứng dậy, đi đến bên giường, trên cao nhìn xuống: “Là người hy vọng ta tách chúng ra.”

“.....” Đợi Thạch Phi Hiệp ý thức được hàm nghĩa trong lời hắn nói, trối buộc trên người đã được giải trừ.

“Chờ một chút.” Thạch Phi Hiệp ngay thời khắc mấu chốt chợt lóe linh quang, “Vấn đề vừa rồi.....”

Đôi môi lạnh như băng của Isfel đã dán lên môi hắn.

Trong tích tắc, tách ra.

Isfel nhìn người dưới thân đang thở dốc, thản nhiên nói: “Chưa bao giờ là vấn đề.”

Địa ngục tầng thứ ba.

Mùi cánh gà nướng tràn ngập khắp văn phòng.

Mammon nói: “Cho dù người nháy mắt dời thùng rác đến bãi rác, cũng không giấu được mùi vị nồng nặc trong phòng.”

Beelzebub nói: “Ta không phải dời thùng rác, mà là dời thùng cánh gà nướng.”

Mammon u mê suốt một giây đồng hồ, mới lĩnh ngộ được ý tứ của hắn, “Người nghĩ ta sẽ giành cánh gà nướng của người?”

Beelzebub nói: “Trước khi chưa làm rõ tình trạng của năm mươi bịch snack kia, ta có quyền nghi ngờ bất cứ sinh vật nào.”

“.....”

“Được rồi. Nói tình huống ở giới thứ mười nghe xem.”

Mammon tâm tình đột nhiên trầm xuống, “Tương đối bất ổn.”

Beelzebub nhú mày. Đây là lần đầu tiên hắn nghe Mammon dùng cụm từ ‘tương đối bất ổn’ để hình dung một sự kiện.

“Poggi và Asmondeus mất tích.” Mammon trực tiếp ném ra quả bom hạng nặng.

64. Chương 22-2: Đội Hình (trung)

“Poggi và Asmondeus mất tích.” Mammon trực tiếp ném ra quả bom hạng nặng.

Beelzebub hỏi: “Có liên quan đến bánh snack của ta không?”

Mammon nói: “Chắc là không.”

Beelzebub lên tinh thần nói: “Được rồi. Vậy chúng ta thương lượng phương án tác chiến một chút. Ngoài mười vạn đại quân địa ngục trước đó, người còn cần viện trợ gì?”

“Người.” Mammon kéo ghế, ngồi xuống đối diện hắn.

Beelzebub sững sốt: “Ta?”

“Àn.”

“Vô luận xét từ góc độ đầu óc hay phá hoại, Abaddon đều hữu hiệu hơn ta rất nhiều.”

Mammon nói: “Đã tính cả hắn.”

Beelzebub nhú mày nói: “Ta nghĩ người nên tường tận giới thiệu về tình hình hình trước mắt ở giới thứ mười.”

“Phi thường vinh hạnh.”

Có kinh nghiệm giới thiệu với Rafael trước đó, Mammon lần này giới thiệu càng thêm lời ít ý nhiều.

Beelzebub sắc mặt càng nghe càng trầm trọng, đợi Mammon nói đến phần giải thích của Thần, sắc mặt hắn đã có thể dùng cụm từ đen như đáy nồi để hình dung.

“Chẳng lẽ chuyện này không phải do thiên đường tự giải quyết sao?” Beelzebub trầm giọng hỏi. Nói cách khác, chỉ có thiên đường mới là quân đội trực thuộc Thần. Bọn họ kể từ thời khắc đọa lạc, đã cùng Thần vạch rõ giới hạn.

Mammon nói: “Asmondeus và Leviathan đều là ma vương địa ngục.”

“A, đúng là ma vương, một ma vương địa ngục chạy đi làm sứ giả cho Thần!” Nếu Leviathan hiện tại ở trước mặt mình, Beelzebub nhất định sẽ đem thùng rác hung hăng chụp lên đầu hắn!

Mammon nói: “Sau thu thanh toán hắn tính người một phần. Bất quá bây giờ điều chúng ta nên quan tâm chính là, làm sao mang bọn họ về trước.”

Beelzebub nói: “Ý người là?”

Mammon nói: “Hợp tác với thiên đường. Thiên đường sẽ phái Metatron, Rafael cùng Gabriel. Chúng ta thì có người, ta, Abaddon và Isfel xuất mã.”

Beelzebub nói: “Chúng ta chịu thiệt.”

“Isfel là do Rafael thành công thuyết phục.”

Beelzebub không lập tức đáp ứng.

Mammon nói: “Ta từng nghĩ đến Belia, bất quá hắn hiển nhiên không phù hợp với điều kiện tất yếu là âm hiểm xảo trá này.”

Beelzebub tức giận nói: “Cảm tạ lời khen của người.”

“Ta xưa nay luôn có mắt nhìn độc đáo.”

“Người có từng nghĩ tới một hậu quả khác không?” Beelzebub chậm rãi mở miệng.

Mammon thấy sắc mặt hắn ngưng trọng, cũng thu hồi ý đùa, “Cái gì?”

“Toàn quân bị diệt.”

“.....” Mammon đích xác chưa từng nghĩ tới hậu quả này. Trên thực tế, sau khi hắn ở trong lòng quy hoạch ra đội hình như vậy, liền không nghĩ tới vấn đề đó.

Beelzebub nói: “Đối phương là tình tự của Thần, nó sở hữu năng lực không thua gì Thần nhưng không có lòng từ bi của Thần. Đây có nghĩa là gì? Nghĩa là nó rất có thể là một cỗ máy chiến đấu không có nhược điểm gì đáng nói!”

“Nó có bảy nhược điểm.”

Beelzebub liếc xéo hắn, “Người cho rằng bảy thứ đó là nhược điểm?”

Mammon nhún vai.

“Bất luận thế nào, chúng ta đều phải dự trù cho trường hợp xấu nhất. Rủi như toàn quân bị diệt..... Đừng vội phủ nhận, người có thể chống lại khói xám không có nghĩa cũng sẽ chống lại được tình tự của Thần.” Beelzebub nói.

Mammon tay phải nhẹ nhàng xoay chuyển chiếc nhẫn hắc tinh thạch trên ngón tay trái, “Vây, ý người là.....”

“Chúng ta không thể dốc toàn lực lượng.”

Mammon buông chiếc nhẫn, hai tay vỗ lên tay vịn của ghế, chuẩn bị đứng dậy, “Ta hiểu rồi.”

“Không. Người không hiểu.” Beelzebub nói, “Ta đi cùng các người, nhưng chuyện này không thể để Lucifer đại nhân biết.”

Mammon thoáng ngẩn ra, liền lĩnh ngộ ý tứ của hắn. Địa ngục chỉ cần còn có Lucifer, như vậy vô luận xảy ra chuyện gì đều có thể tiếp tục xoay sở. Giống như ảnh hưởng của Thần đối với thiên đường. Hắn gật đầu nói: “Hiểu rồi.”

“Không, ta một chút cũng không hiểu.” Thanh âm Lucifer đột nhiên xuất hiện giữa không trung, “Tể tướng thân ái của ta, người có thể từ tế giải thích cho ta hiểu không?”

Beelzebub cười khổ: “Ngài đến từ khi nào?”

“Chuyện này không quan trọng, quan trọng là ta nghe được một câu rất mấu chốt.” Lucifer nói.

Beelzebub thở dài: “Xin hãy tha thứ cho hành động giấu diếm của ta, Lucifer đại nhân.”

Lucifer trong thanh âm mang theo ý cười ung dung, “Ta tha thứ cho thiện ý giấu diếm của người.”

Mammon rất tức thời hỏi: “Ý kiến của Lucifer đại nhân là gì?”

“Không có ý kiến, chỉ có quân lệnh.” Lucifer nói, “Ta cùng Michael đã nhất trí, sau khi các người tiến vào giới thứ mười, quân đoàn thiên sứ và quân đoàn địa thiên sứ sẽ hợp thành quân đoàn liên hiệp ở bên ngoài giới thứ mười tiếp ứng. Một khi tất yếu, bọn họ sẽ cường hành đột phá.”

Mammon bỗng nhiên cười nói: “Lucifer đại nhân đến chừng nào mới có thể thương lượng với chúng ta trước, mà không phải với Michael trước?”

Lucifer nói: “Là sau này khi người trở về chuyện đầu tiên là gặp ta trước, chứ không phải Beelzebub.”

Mammon vươn ngón tay nhẹ nhàng vuốt vuốt lông mày của mình.

Beelzebub quan tâm một vấn đề chi tiết hơn, “Quân đoàn trưởng của quân đoàn liên hiệp là ai?”

Lucifer không lập tức trả lời.

Mammon ho một tiếng nói: “Loại chuyện này Lucifer đại nhân sẽ nỗ lực đàm phán với Michael, không cần chúng ta quan.”

“Nói rất hay.” Lucifer thanh âm mơ hồ có ý cười, nhưng Mammon lại cảm thấy sống lưng một trận phát lạnh.

Beelzebub lại mở miệng: “Nói đến tiến công giới thứ mười.....”

“Là tiến vào giới thứ mười.” Mammon đính chính.

Beelzebub không đếm xỉa hấn, vẫn tiếp tục đề tài vừa rồi của mình: “Ta còn nghĩ đến một lựa chọn.”

“Ai?” Mammon hỏi.

“Baal!” Thân là thiên sứ phá hoại, sức chiến đấu của Baal không thể khinh thường.

“.....”

Văn phòng chìm trong im lặng.

Cuối cùng Beelzebub giành nói: “Được rồi, coi như ta chưa nhắc.”

“Ta chỉ đang tính toán khả năng chúng ta sẽ hai bề thọ địch.” Mammon nhớ tới ly rượu gián hại hấn buồn nôn suốt mười ngày kia, khóe miệng đột nhiên lộ ra một nụ cười xấu xa, “Trừ phi người có thể bắt cóc Vương Tiểu Minh làm con tin.”

Beelzebub nhú mày.

Lucifer rốt cuộc mở miệng: “Không cần kéo dài chiến tuyến.”

“..... Rõ!”

Cái gọi là hội nghị chiến lược kỳ thực chính là lôi kéo nguồn lực.

Mammon sau khi lôi kéo được Beelzebub, lập tức quyết định quay lại Con thuyền Noah. Dưới tình huống này, bọn họ xuất phát càng sớm, Asmondeus và Poggi càng an toàn.

Beelzebub nhú mày nói: “Ta còn chưa chuẩn bị xong.”

Mammon nói: “Vũ khí của người không phải tùy thân mang theo sao?”

Beelzebub nói: “Không phải vũ khí.”

Mammon buồn bực nhìn hấn.

“Lương khô.” Beelzebub nói, “Bình thường lữ hành đều phải mang theo một ít.”

“..... Chúng ta là địa thiên sứ.”

“Ta biết.”

“Không ăn cũng sẽ không sao.”

Beelzebub nói: “Không ăn không sao, ăn cũng không sao. Cho nên ta lựa chọn ăn.”

“..... Ta đợi người.”

Màn đợi này, kéo dài suốt hai tiếng đồng hồ.

Nhìn phi thuyền thoát trông có thể sánh với siêu du thuyền cao cấp xa hoa, Mammon nói: “Ta rất cuộc đã biết tại sao người nhờ ta giúp người đầu tư.”

Beelzebub nói: “Nể tình người giúp ta đầu tư, ta mời người cùng lên phi thuyền.”

Mammon không muốn nhiều lời, trực tiếp bay lên boong phi thuyền.

Hai chân hần vừa chạm sàn, Beelzebub liền đuổi theo cực kỳ nghiêm túc nói: “Bất quá ta chỉ bao ở, không bao ăn.”

“..... Ta chỉ có một yêu cầu.”

Beelzebub nhích chân, che lại túi đồ ăn bởi vì nhét quá đầy mà nhìn không được lộ ra từ trong khoang thuyền, “Yêu cầu gì?”

Mammon từng chữ một nói: “Lập tức khai thuyền.”

Trở lại Con thuyền Noah, Rafael vẫn chưa đến.

Metatron trực tiếp lên thuyền nói: “Rafael nói bọn họ trực tiếp đi luôn.”

“Được.” Mammon đáp một tiếng, ánh mắt lại nhìn Thạch Phi Hiệp như bạch tuộc sống chết ôm Isfel.

Raton thập phần không hiểu phong tình ở bên cạnh thúc giục: “Không phải đã có bộ chỉ huy cự ly xa rồi sao? Mau đi đi. Đi càng xa càng tốt!”

Thạch Phi Hiệp quay đầu trừng hần.

Raton nói: “Khoảng cách càng xa, càng có thể thử nghiệm tính năng bộ chỉ huy cự ly xa này của ta.”

Thạch Phi Hiệp hai tay gắt gao bầu vai Isfel, “Người phải nhớ ta, không được mèo mả gà đồng, không được nhìn nữ nhân khác, không được.....”

Mammon vịn lan can nhìn xuống, “Trước khi người chuyển giới, Isfel sẽ không tìm thấy nữ nhân nào khác để nhìn.”

Thạch Phi Hiệp ngẩng đầu nói: “Chẳng hạn như người tình cũ của người.....”

Mammon khước mắt dư quang quét tới Metatron sắc mặt như thường đang đứng bên cạnh, mỉm cười nói: “Ta không có người tình cũ.”

Thạch Phi Hiệp ngửa đầu cảm khái: “Nhớ năm đó, ta cùng Isfel đi địa ngục.....”

Mammon vội ho một tiếng, nói: “Các người từ từ tâm tình. Không gấp.”

Thạch Phi Hiệp tiếp tục nhìn Isfel.

Isfel nói: “Người hy vọng ta ở lại tiếp tục cùng người.....”

Thạch Phi Hiệp không đợi hần nói xong đã cuống quýt nhảy xuống, một tay ấn thất lưng, vô cùng chân thành nhìn hần, “Thuận buồm xuôi gió! Ta cầu chúc các người khải hoàn trở về, đánh cho chúng tôi bởi hoa lá!”

65. Chương 22-3: Đội Hình (hạ)

Ngay thời khắc hoa viên sắp bay vào giới thứ mười ——

Mammon hỏi: “Abaddon, người rốt cuộc đang cần cái gì?”

“Hạt dưa.”

“Vì sao ruột hạt dưa và vỏ hạt dưa vẫn dính cùng một chỗ?”

Phi thuyền rất yên tĩnh.

Isfel ngồi trong khoang thuyền đọc sách, bên cạnh đặt máy thu sóng của bộ chỉ huy cự ly xa, thanh âm Thạch Phi Hiệp đang cuộn cuộn không ngừng từ bên trong truyền ra, thỉnh thoảng còn xen vào tiếng của Gin và Raton.

Abaddon đứng ở đầu thuyền. Hắn là người lo lắng nhất trong tất cả, hai người mất tích một là con trai hắn, một là bạn tốt nhất của hắn. Nếu không phải một người đi trước cũng không giúp ích được gì, hắn đã sớm bỏ lại chiếc phi thuyền chậm rì này trực tiếp tự mình bay đi.

Nói đến đầu sở làm phi thuyền chậm chạp Beelzebub lúc này đang ở trong phòng bếp như cá gặp nước. Trên thuyền đều là bạn già với nhau, quá rõ sở thích của hắn, hơn nữa mỗi người đều có tật xấu của mình, ai cũng không thể chớ chê mèo lắm lông, cho nên hắn cũng không cần vì giữ hình tượng mà phải vất vả che giấu bản năng theo đuổi ẩm thực, một tay vung chảo một tay điên cuồng rắc gia vị, khoa chân múa tay thỏa thích chế biến món ăn khoái khẩu.

Nếu nói nhàn nhã, cả phi thuyền trừ Beelzebub, đại khái chỉ có Mammon và Metatron.

Bọn họ sống vai ngồi trên đỉnh thuyền.

Mammon đang ôm bàn tính không ngừng khảy những hạt châu tính toán tình hình tài chính địa ngục kể từ khi hắn rời đi.

Metatron hỏi: “Sao không dùng máy tính?” Máy tính mà hắn nói không giống ở nhân giới, là phát minh của tộc người lùn, chỉ cần viết con số lên giấy chuyên dụng cho máy tính, rồi nhét tờ giấy vào máy, máy tính sẽ tự động cho ra đáp án, tiện lợi hơn nhiều so với bàn tính thủ công.

Mammon nói: “Loại đó không phát ra âm thanh.”

“.....”

Mammon bổ sung: “Ta thích nghe loại âm thanh này, vô luận là tính toán tài sản của ta hay là tính toán chi phí người khác phải trả cho ta.”

Metatron nói: “Bàn tính này có đủ dùng không?”

Mammon mỉm cười: “Vấn đề đó ta đã nghĩ qua.” Hắn nói xong, kéo ngang bàn tính. Chỉ thấy độ dài bàn tính lập tức tăng gấp bội, hơn nữa theo động tác không ngừng của Mammon, bàn tính cũng không ngừng kéo dài kéo dài kéo dài mãi.....

“Hiểu rồi.” Metatron im lặng nhìn một đầu bàn tính hoàn toàn ẩn vào bóng tối.

Mammon nói: “Những ngày không có Poggi, lợi nhuận của địa ngục gần như được một phen trở mình.”

Metatron khẽ nhún mày.

“Bất quá con số này nhìn thật không quen.” Mammon thu hồi bàn tính, đứng lên.

Đi về phía trước không lâu nữa sẽ vào tới lãnh vực của giới thứ mười.

Bởi vì khoảng cách giữa mười giới quá xa, cho nên bọn họ thường mặc định phần không gian vài vạn dặm xung quanh mỗi giới là lãnh vực của giới đó, tương tự như lãnh hải ở nhân giới.

Tiếng xào đồ ăn trong phòng bếp đột nhiên ngừng lại.

Isfel khép sách.

Thạch Phi Hiệp tựa hồ cảm giác được bầu không khí vi diệu ở đầu bên kia bộ chỉ huy cự ly xa, liên tục hỏi: “Tối rồi sao? Tối rồi sao?”

Phía trước phi thuyền, chính là một hoa viên xinh đẹp lơ lửng giữa không trung.

Giữa hoa viên có một viên minh châu to bằng quả bóng rổ đang tỏa ra bạch quang nhu hòa.

Hai thiên sứ đứng ngay lối vào hoa viên, đều tự triển khai sáu cánh, thánh khiết cao quý.

“Thật vui khi gặp các vị, bạn tốt của ta.” Rafael dẫn đầu giang tay.

Mammon ôm ngực nói: “Thôi khỏi, cảm ơn.”

Rafael không để bụng thu tay về.

Metatron nhìn thân ảnh cao ngạo đứng bên cạnh hắn, “Uriel?”

Uriel ngược mắt, lãnh đạm gật đầu với hắn, nói: “Metatron.”

Beelzebub vừa dùng khăn giấy lau miệng vừa cùng Isfel ra khỏi khoang thuyền, nhìn thấy Uriel, nhú mày nói: “Người tối không phải là Gabriel sao?”

Rafael nhún vai nói: “Gabriel xin nghỉ bệnh, Uriel tối thay ca.”

Beelzebub mày càng nhú chặt: “Thiên sứ sáu cánh cũng cần xin nghỉ bệnh?”

Uriel lạnh lùng nói: “Nguyên nhân các người biết rất rõ.”

.....

Abaddon buồn bực kêu lên, “Các người nhìn ta làm gì?”

Beelzebub nói: “Xem ra không phải ai cũng hiểu.”

Rafael nói: “Trở lại chuyện chính. Michael đại nhân một giờ sau sẽ dẫn quân đoàn thiên sứ đóng ở bên ngoài giới thứ mười. Nếu có tình huống đặc thù, hắn sẽ suất lĩnh quân đoàn thiên sứ cường hành đột phá.”

Mammon nói: “Không phải sẽ hợp với quân đoàn đọa thiên sứ của Lucifer đại nhân thành quân đoàn liên hiệp sao?”

Rafael cười đến thâm ý: “Về bộ phận chi tiết, ta cảm thấy không nhất thiết phải truy cứu.”

Mammon nở nụ cười thấu hiểu.

Rafael nói: “Chúng ta chờ bọn họ tới rồi mới đi vào, hay là trực tiếp đi vào?”

Abaddon không chút nghĩ ngợi nói: “Trực tiếp đi vào.”

Rafael nhìn về phía những đọa thiên sứ khác.

Mammon nói: “Ta không ý kiến.”

Metatron nói: “Ta đồng ý.”

Beelzebub liếc nhìn Isfel, nhún vai.

Isfel cùng Uriel đều không tỏ thái độ.

“Nếu đã như vậy, chúng ta trực tiếp vào thôi.” Rafael sờ sờ mũi nói, “Đám chúng ta gộp lại mà còn giậm chân tại chỗ, quả thật rất mất mặt.”

Những thiên sứ cùng đọa thiên sứ khác nhìn nhau, đều không nói không rằng gia tăng mã lực cho cả phi thuyền lẫn hoa viên.

Giới thứ mười càng lúc càng gần, bầu không khí trong hoa viên càng lúc càng trầm trọng.

Phi thuyền bởi vì tràn ngập mùi khói mùi dầu, cho nên mười phút trước, bên Mammon đã tập thể dời sang đây. Cuối cùng, Beelzebub vì “quan tâm” đến cảm nhận của mọi người, cũng ôm một đồng quà vật qua.

Trong bầu không khí trầm trọng, chỉ có thể nghe thấy tiếng cấn hạt dưa cật lực kiềm nén.

Ngay thời khắc hoa viên sắp bay vào giới thứ mười ——

Mammon hỏi: “Abaddon, người rốt cuộc đang cấn cái gì?”

“Hạt dưa.”

“Vì sao ruột hạt dưa và vỏ hạt dưa vẫn dính cùng một chỗ?”

“Người coi như ta đang nhai kẹo cao su đi.”

“..... Hiểu rồi.”

Hoa viên thâm nhập vào bóng tối.

Bóng tối vô dục đã bị lửa tham lam đốt đến hầu như không còn, hào quang của mình châu trong hoa viên chiếu sáng quanh phạm vi mấy dặm.

Rafael lại bốc một nắm hạt dưa, hỏi Mammon: “Giờ chúng ta nên làm gì?”

Mammon nói: “Ít nhất dẹp đồng hạt dưa này trước.”

Beelzebub nháy mắt thu hồi hạt dưa về không gian của mình.

Bàn tay Uriel đang định bốc hạt dưa đóng băng giữa không trung, nửa ngày, mới chậm rãi rút lại.

Isfel ngẩng đầu.

Rafael đứng lên, phui phui quần áo, nói: “Cuộc chiến bắt đầu.”

“Hoan nghênh quang lâm vương quốc của ta!” Thanh âm Shipley như một dòng suối, trong trẻo nhưng mang theo từng tia khí âm lãnh.

Mammon cùng Abaddon sắc mặt khế biến.

Poggi trước khi mất tích người duy nhất có thể tiếp xúc chính là Shipley. Nếu Shipley bình an vô sự, vậy Poggi rất có khả năng đã bị.....

Abaddon nhin không được quát: “Thả con ta với Asmondeus ra!”

Shipley nói: “Lý do?”

Hắn nói thế tức là đã thừa nhận Poggi và Asmondeus đều nằm trong tay hắn.

Abaddon giận không thể nén: “Tha cho người một con đường sống!”

Shipley nói: “Nghe ra quả thật không tồi. Bất quá ta rất muốn biết, nếu ta không thả, các người làm gì được ta?”

“Có mềm có cứng, có ngang có dọc, có kính có phạt..... Nhiều lắm!” Mammon nháy mắt với Beelzebub, nói: “Chiêu đầu tiên.”

Beelzebub diện vô biểu tình nói: “Phi thuyền của ta còn chưa tới.”

“.....” Mammon quay sang Rafael, “Người trước.”

Rafael cùng Uriel đứng bên mình châu, hai tay đặt hờ trên mình châu, nhắm mắt lại.

Hào quang của mình châu đột nhiên mạnh lên, ngưng tụ thành một khối, bắn tới hướng phát ra thanh âm Shipley!

Luồng sáng phá tan bóng tối, mơ hồ xâm nhập vào khói xám.

Shipley đột nhiên cười to: “Hào quang hy vọng? Đáng tiếc đã quá muộn, cho nên hiện tại nó một chút cũng không hữu dụng với ta.”

“Kháo!” Giọng nói của Thạch Phi Hiệp đột nhiên từ trong ngực Isfel toát ra, “Chuyện này có thể trách bọn ta tới muộn sao? Rõ ràng là bởi vì ngươi quá trạch! Nếu không tại ngươi quá trạch, không rồi giới thứ mười nửa bước, Thần làm sao không gặp được ngươi? Nếu không tại Thần không gặp được ngươi, ngươi làm sao đầu quân vào tổ chức hắc ám? Nếu không tại ngươi đầu quân vào tổ chức hắc ám hại giới thứ mười chướng khí mù mịt, Mammon và Metatron cần gì phải cải trang vi hành? Nếu không tại bọn họ cải trang vi hành không đáo để, Asmondeus với Poggi làm sao chạy tới giúp vui? Nếu không tại bọn họ chạy tới giúp vui, sự tình làm sao phát triển tới nông nổi như trước mắt?! Ngươi tự nhìn lại mình đi, hết thấy mọi chuyện còn không phải tại ngươi quá trạch mà tạo thành sao?”

.....

Trên khối xám, trong hoa viên, một mảnh trầm mặc.

Hồi lâu.

Shipley hỏi: “Trạch là gì?” (nghĩa là chỉ ru rú trong nhà =)))

.....

Chỉ huy cự ly xa rầu rĩ nói: “Ta nghỉ ngơi một chút, các ngươi cứ tiếp tục.”

Đang nói, một vật thể đồ sộ di chuyển tới giới thứ mười.

Beelzebub lập tức phi thân vào khoang thuyền.

Rafael hiếu kỳ nhìn về phía Mammon.

Mammon mỉm cười. Thân là đạo thiên sứ, bọn họ tuyệt không ngại dùng một chút thủ đoạn.

Phi thuyền chỉ tiến vào giới thứ mười được một nửa, liền dừng lại.

Beelzebub rất nhanh từ khoang thuyền đi ra, trong tay kéo thêm một con tin —— miễn cưỡng còn có thể nhìn ra mặt mũi.

“Hybe?” Metatron ngạc nhiên.

Beelzebub nói: “Chúng ta thương lượng một vụ trao đổi đi.”

Shipley không lập tức trả lời.

Abaddon nhảy lên boong tàu, bàn tay hung hăng vỗ vai Hybe một cái, nói: “Con người lớn như vậy, con ta còn nhỏ, trao đổi quá lỗ vốn, thuận tiện đem Asmondeus ra đổi luôn đi!”

Hybe cố nén tiếng rên sắp bật ra khỏi cổ họng. Thời điểm này không thể cản trở phụ thân, tuyệt đối không thể!

Uriel đột nhiên cau mày. Địa ngục sở dĩ tham gia vào chuyện này, một nhân tố rất lớn là Asmondeus cùng Poggi đều ở trong tay đối phương, nếu đối phương thả hết con tin, liệu quân đoàn địa ngục có lập tức rút về?

Hắn nghiêng đầu nhìn Rafael, lại phát hiện Rafael đang tập trung tinh thần chờ đáp án của Shipley. Cho dù bề ngoài hắn không có biểu hiện gì khác thường, nhưng Uriel vẫn có thể nhìn ra tia khẩn trương ẩn giấu trong mắt không dễ phát giác.

“Hybe?” Shipley thong thả nói. Thanh âm hắn rất bình tĩnh, hoàn toàn không có bất kỳ trầm bổng cao thấp.

Mammon và Rafael đồng thời nhú mày.

Beelzebub ánh mắt trầm xuống, “Ngay cả con trai ngươi cũng không cần sao?”

“Con trai ta vốn là một thiên sứ.” Shipley nói, “Ngươi biết không?”

Abaddon nói: “Kháo! Con trai lão tử là đạo thiên sứ, này có gì đáng để khoe! Ở đây có ai không có cánh?”

“Hắn không có.” Shipley thản nhiên nói, “Bởi vì chính tay ta xé chúng xuống.”

.....

“Biến thái!” Abaddon thấp giọng mắng một tiếng.

Hybe cúi đầu, hiển nhiên đã quá quen với ngữ khí lạnh nhạt của Shipley.

Shipley nói tiếp: “Con ta theo lý nên là thiên sứ sáu cánh mới đúng, hẳn chỉ là phế phẩm, mà phế phẩm thì đáng bị hủy diệt!”

Abaddon oán hận trợn mắt nhìn Hybe, “Người lúc nhỏ không biết làm nũng gây sự sao?”

Beelzebub thản nhiên nói: “Không phải người cha nào cũng thích bạn rợn như người.”

66. Chương 23-1: Tuyệt Chiêu (thượng)

“Ghét xé cánh của con mình lắm sao?” Thanh âm Shipley đột nhiên hưng phấn hẳn lên, “Cho nên người nhất định không muốn nhìn thấy cảnh tượng như vậy. Nhưng mà, làm sao bây giờ? Ta đột nhiên rất muốn, rất muốn, rất muốn biểu diễn cho người xem!”

Mái tóc Abaddon từng sợi từng sợi dựng thẳng tắp như đinh sắt, đôi mắt tròng đen tròn xoe, cơ bắp trên người từng múi từng múi đều gồng căng thành lá thép. Nếu không có Beelzebub từ sau lưng giữ chặt hẳn, có lẽ hẳn đã lập tức xông lên.

“Địch trong tối ta ngoài sáng, phải quan sát trước.....” Beelzebub vừa nói, vừa bị Abaddon tha đi mấy bước.

Metatron đột nhiên mở miệng: “Ta thật hiểu kì người làm thế nào giải trừ thời gian cầm cố, có thể nói cho ta biết không?”

“Người muốn kéo dài thời gian?” Shipley nói, “Bất quá ta không ngại, ta hy vọng nhìn thấy các người từng người từng người một..... từ từ chết đi. Biện pháp tốt nhất để đả kích đám chiến hữu tự cho là đoàn kết tương ái như các người chính là khiến các người trở mặt nhìn đồng đội gục ngã, nhưng chỉ biết bó tay.....”

Thanh âm Thạch Phi Hiệp lại đột nhiên vang lên: “Tuy rằng không muốn ngắt lời người, nhưng ta nghe đến đó thật sự nghe hết nổi nữa. Ai cũng biết thiên đường và địa ngục là kinh dịch lớn nhất trong cửu giới. Nếu không tại người ngu ngốc lộ đầu ra, để bọn họ tìm được mục tiêu cùng chung mối thù, bọn họ đã sớm giết cả người chết ta sống. Bất quá nhân giới có câu tục ngữ mất bò mới lo làm chuồng, muộn còn hơn không. Nói cách khác, bây giờ người hỏi cái vẫn còn kịp. Ta đã nghĩ cho người một kế hoạch coi như không tồi, là thế này, người giao cả Poggi lẫn Asmondeus cho Rafael, Rafael nhất định sẽ thừa cơ lấy bọn họ làm con tin uy hiếp địa ngục. Người cũng biết Poggi với Abaddon phụ tử tình thâm, Abaddon không chừng cứ như vậy phản lại địa ngục..... Sau đó hai bên sẽ cắn tới cắn lui, trai cò đánh nhau, đợi đến lúc bọn họ lưỡng bại câu thương, người liền ngư ông đắc lợi. Thế nào, kế sách hoàn hảo không?”

“Nghe ra đích thực không tệ.” Shipley nói.

Thạch Phi Hiệp đắc ý nói: “Kế sách này gọi là mượn dao giết người. Đây là một trong những chiêu số mà mỗi nhà âm mưu đều phải học, công hiệu lớn nhất của nó chính là kẻ địch chết đi, nhưng không biết bị ai hại chết, ngay cả làm ma cũng sẽ không bám theo người, quả thật là sản phẩm không tỳ vết trong âm mưu, an toàn miễn họa ngẫm!”

“Nếu thanh âm của người không truyền ra từ ngục Isfel, có lẽ ta sẽ cảm thấy độ tin cậy cao hơn một chút.”

“.....” Thạch Phi Hiệp vội ho một tiếng, “Các vị huynh đệ, ta đã hoàn thành nhiệm vụ trọng đại kéo dài thời gian, còn lại đều phải dựa vào các người.”

Metatron mặt không đổi sắc nói: “Chúng ta trở lại đề tài ban đầu thôi.”

Shipley hỏi: “Thần không có nói chân tướng cho các người biết sao?”

Metatron giả vờ hồ đồ: “Chân tướng gì?”

“Hừ. Các người thật đáng thương.” Shipley nói, “Các người chỉ là công cụ Thần lợi dụng để diệt trừ dị vật mà thôi, trong mắt ông ta, giá trị duy nhất của các người là chịu chết.”

Mammon cũng giả ngu theo: “Cả mười giới đều do Thần sáng tạo, còn có dị vật gì nữa?”

Shiplely nói: “Đương nhiên có. Đó chính là Thần hỗn độn!”

“Các người lấy đâu ra nhiều lời vô ích như vậy?!” Sức mạnh của Abaddon rồi cuộc bùng phát toàn diện, một phen thoát khỏi Beelzebub ở đằng sau, điên cuồng xách Hybe ném lên trên.

Mammon khẽ nhú mào, phi thân tới giữa không trung đón lấy Hybe. Abaddon đứng lúc xông đến, hai chân giẫm lên lưng hắn mượn lực, tăng tốc bay lên cao.

“Hỗn độn!” Mammon bay trở về hoa viên, tùy tay ném Hybe xuống đất, cởi áo khoác. Chỉ thấy trên đó in hai dấu giày cực lớn. “Chết tiệt, hắn đi chỗ nào mà giày lại bẩn như vậy!”

Ngay trên đỉnh đầu bọn họ, thành linh một tia chớp lóe lên.

Phía trên Abaddon đột nhiên xuất hiện thêm hai thân ảnh, đều giang hai cánh, lông vũ đen toàn tập.

Mammon hẹp mắt lại, “Baird?”

Metatron nói: “Còn có Simon.”

Hybe vốn luôn nằm bất động dưới đất nhện không được ngồi dậy, nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy giữa không trung, Abaddon cùng họ càng tiến càng gần, đột nhiên một quyền tung ra!

Một quyền này hàm chứa tất cả phần nộ của đạo thiên sứ đang nổi trận lôi đình, kinh thiên động địa! Ngay cả mây đen cùng sấm sét đều bị chấn đi xa trong tích tắc!

Gần như không cần nghi ngờ, Simon và Baird đồng thời văng xuống dưới. Abaddon tốc độ không giảm, trực tiếp nhảy lên tầng mây màu xám.

Beelzebub nhìn về phía Rafael.

Rafael cau mày, vuốt cằm nói: “Chúng ta cùng lên thôi.” Kế hoạch ban đầu của họ là dụ Shiplely xuống đây, sau đó trực tiếp lôi ra khỏi giới thứ mười. Metatron sợ dĩ không thừa nhận Thần đã giải thích hết thấy chính là vì không muốn khiến Shiplely cảnh giác, nhưng thực tế thường không thuận lợi như trong kế hoạch. Bọn họ càng ở dưới không chịu lên, lại càng làm đối phương thêm nghi ngờ.

Cho nên xung động của Abaddon là kết quả tất yếu.

Beelzebub nhảy lên hoa viên. Hoa viên dần dần vắng không, cách phi thuyền càng lúc càng xa.

“Uriel với Isfel đâu?” Beelzebub hỏi.

Rafael nói: “Theo Abaddon lên trên rồi.” Asmondeus, Abaddon và hắn đều bị bắt cóc vào thời điểm một mình trong bóng tối, cho nên lúc này tuyệt đối không thể để ai đơn thương độc mã.

Beelzebub đột nhiên nói: “Vậy lát nữa bốn chúng ta ai lên trước?”

Rafael ngẩn ra, nhìn về phía hai người còn lại.

Mammon: Tỷ phú giàu nhất địa ngục, chuyên sai khiến người khác động thủ.

Metatron: Người đại diện của Thần, chuyên khuyên giải người khác đừng động thủ.

Beelzebub: Tể tướng địa ngục, chuyên hòa giải những người động thủ.

Chính mình: Đại sứ hình tượng của thiên đường, chuyên cứu vớt những người đã động thủ xong.

.....

Đều là văn chức.

Hắn nghĩ nghĩ nói: “Xem đối phương chọn thế nào đi.”

Beelzebub: “.....”

Hoa viên xâm nhập tầng mây xám, bốn phía sương khói mù mịt.

Mammon lấy máy thông tấn ra: “Abaddon?”

“.....”

“Abaddon?”

“..... Rắc rắc rắc rắc, crốp!”

Rafael khẩn trương hỏi: “Đây là tiếng gì?”

Mammon nói: “Tiếng máy thông tấn bị bóp nát.”

Rafael nói: “Người rất có kinh nghiệm.”

Mammon một lần nữa chỉnh kênh, “Isfel.....”

“Ân.”

“Đang ở đâu?”

“Không biết.”

“.....” Mammon quay đầu nhìn những người khác, “Các người còn gì muốn hỏi?”

Beelzebub nói: “Có an toàn không?”

Isfel nói: “Ân.”

Mammon cùng Rafael đồng loạt trợn mắt khinh thường.

Metatron hỏi: “Người với Abaddon, Uriel có ở chung không?”

“Không.”

Rafael nói: “Gần đó có thứ gì có thể phân biệt không?”

Isfel nói: “Khói xám.”

Mammon nói: “Người có dựa theo lời ta nói trước đó, bay về hướng thành trì không?”

Isfel nói: “Ân.”

Mammon nói: “..... Người tiếp tục đi.”

Cuối cùng, mọi người chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào Uriel.

Khi Rafael gọi tới máy thông tấn của Uriel, hắn rất kích động, “Ta bị lạc đường!”

“.....” Rafael nói, “Vậy bọn ta làm sao tìm người?”

Uriel nói: “Xung quanh ta đều là khói xám.”

Beelzebub nói: “Mọi người cũng vậy.”

Mammon nói: “Nhắm hướng đông đi. Nơi đó có một tòa thành.”

Uriel nói: “Ta ngay từ đầu đã đi theo hướng đông, nhưng giờ ta lại không chắc chắn phía trước có phải là hướng đông hay không nữa.”

Beelzebub cũng cảm thấy đại sự không ổn, “Không thấy thành trì?”

Uriel nói: “Khói quá dày đặc, không nhìn thấy gì cả.”

Metatron đột nhiên nói: “Thật ra muốn hủy diệt hoặc di dời một tòa thành lập ở không trung cũng không phải chuyện khó.”

Beelzebub và Mammon sắc mặt đồng thời trầm xuống. Tòa thành kia là ngọn đèn dẫn đường duy nhất của bọn họ giữa một mảnh khói xám này, một khi nó biến mất, bọn họ sẽ hoàn toàn lạc phương hướng. Nhất là Abaddon, Isfel cùng Uriel rõ ràng đang trong tình cảnh đơn độc!

“Hết cách rồi, dùng tuyệt chiêu đi.” Rafael bình tĩnh nói.

Uriel tựa hồ đồng tình, “Nhanh lên.”

Rafael đi đến bên cạnh mình châu ở trung tâm hoa viên, hào quang chậm rãi từ lòng bàn tay hắt tỏa ra, mình châu bắt đầu lay động.

Mammon cùng Beelzebub nhún mào.

Là linh hồn lay động, từng làn từng làn sóng từ mình châu truyền ra, lan xa vô hạn.

Phút chốc, Uriel liền nói: “Ta cảm ứng được rồi.”

Bất quá người đầu tiên quay lại hoa viên là Isfel, kế tiếp là Uriel, Abaddon thủy chung không xuất hiện.

Mammon quay số máy thông tấn của Abaddon thêm vài lần, đều không có tín hiệu.

“Chúng ta đáng lẽ nên buộc một sợi xích dưới chân hắn.” Beelzebub nói.

“Chủ ý này hay đấy.” Tiếng cười của Shipley từ bốn phương tám hướng truyền đến, “Bất quá, ta thích đem sợi xích xuyên qua mắt cá chân hắn hơn.....”

“.....”

Abaddon rơi vào tay Shipley?

Đây quả là tình huống xấu nhất!

Rafael không khỏi nhớ tới ngày đó mình bị Abaddon đuổi đánh trong mật thất.

Beelzebub vỗ vai Mammon.

Mammon hiểu ý, vô thanh vô tức đưa một cái đĩa quay trông như la bàn cho Rafael.

Rafael đầu tiên là ngơ ngác, đến khi ý thức được đó là gì, hai mắt nhất thời sáng lên.

67. Chương 23-2: Tuyệt Chiêu (trung)

Thạch Phi Hiệp kháng nghị, “Tốc độ nói của ta nhanh như vậy, tuyệt đối không có khả năng hao hết hai phút.”

“Hai mươi sáu phút.”

“..... Mammon cố lên!”

Mammon đi đến bên cạnh Isfel, vươn ngón tay gõ nhẹ lên vỏ máy thông tấn trước ngực hắn.

“Bạo lực không thể giải quyết vấn đề.” Thạch Phi Hiệp quả nhiên rất phối hợp lên tiếng, “Tại sao quốc gia luôn tuyên truyền phải gia tăng tinh thần văn minh kiến thiết? Bởi vì tinh thần văn minh là chỉ tiêu trước mắt để ước lượng tỉ lệ tiến hóa của một người. Đừng tưởng rằng lòng chân nhiều là chưa tiến hóa hết, đây là vấn đề do thâm thực vật và thổ nhượng. Hiện tại thiếu tế bào não mới là chưa tiến hóa hoàn toàn!”

Rafael nhìn Hybe đang quỳ rạp dưới mặt đất, liền nháy mắt với Beelzebub.

Beelzebub hiểu ý đi qua.

Thanh âm Thạch Phi Hiệp vẫn tiếp tục: “Đương nhiên những nhân tố thiên nhiên như bão tàn gì đó chúng ta cũng phải tiến hành khảo sát thích hợp.....”

Hoa viên bỗng dưng biến mất tại chỗ.

“..... Không biết vừa rồi có phải là ảo giác của ta không, ta hình như cảm thấy bên đó đã xảy ra chuyện?” Thạch Phi Hiệp hỏi.

Rafael nói: “Không có gì, chỉ là tăng tốc phi hành mà thôi.”

Thạch Phi Hiệp nói: “Các người cài dây an toàn chưa?”

Isfel nói: “Chưa quá một ngàn dặm trên giờ.”

Thạch Phi Hiệp: “.....”

Rafael nói: “Chúng ta nên quan tâm hoàn cảnh xung quanh trước đã.”

Beelzebub buông Hybe trong tay, hỏi Mammon: “Nơi này chính là tòa thành mà người nói?”

“Đúng vậy.” Mammon cùng Metatron theo thói quen nắm tay nhau bay xuống khỏi hoa viên.

Rafael nhìn đĩa quay trong tay, đốm sáng biểu thị vị trí của Abaddon trên mặt đĩa đã biến mất.

Shipleigh cười lạnh: “Ta thật sự không nên xem thường độ đề tiện của các người.”

Mammon nói: “Ta thích gọi nó là chiến thuật hơn.”

“Chiến thuật vứt bỏ đồng bọn?”

“Không.” Mammon nói, “Chúng ta chỉ muốn phòng ngừa rủi ro mà thôi, trước đó cũng không ngờ nhanh như vậy đã dùng đến nó. Chúng ta đại khái phỏng đoán với trí tuệ của người có lẽ sẽ xuống tay từ Abaddon từng chịu ảnh hưởng của khói xám. Không ngờ người lại phối hợp đến vậy.”

Shipleigh nói: “Thế các người có muốn biết tình hình hiện giờ của Abaddon không?” Hắn dùng một tràng cười liên thanh để kết thúc câu hỏi, phủ một lớp màn quỷ dị lên vấn đề này.

Rafael đột nhiên nói: “Lại có hiển thị.”

Beelzebub đứng gần hắn nhất, cho nên động tác nhanh nhất, nhưng bị Rafael giữ lại.

Rafael nói: “Có thể là bẫy.”

“Là bẫy.” Shipleigh nói, “Bất quá không sao, các người còn thời gian rất dài để suy nghĩ..... Abaddon, Asmodeus, Poggi..... Ta có thể chơi thật lâu.”

Rafael buông tay.

Beelzebub nhìn về phía Mammon, cuộc trao đổi không tiếng động tiến hành nơi đáy mắt bọn họ.

Isfel mâu quang đảo qua đĩa quay, nhắm thẳng vị trí hiển thị của đốm sáng bay ra ngoài, theo sát sau lưng chính là Uriel, Mammon cùng Metatron.

Sau khi họ rời khỏi, khói xám trong không trung tựa hồ càng dày đặc hơn.

Rafael cúi đầu nhìn đĩa quay, mở máy thông tấn nói: “Đốm sáng biến mất.”

“Ta nhìn thấy một..... thiên sứ trụ cánh.” Uriel nói.

Kỳ thực cũng không thể nói là trụ hoàn toàn. Nếu nhìn kỹ, vẫn có thể phát hiện trên cánh còn vài đốm nhung mao nhạt màu gần gần cùn cùn.

Lúc này bọn họ đang đứng trong một cái hồ rộng lớn đại khái có thể chứa được năm sáu ngàn người. Nước hồ khô cạn, lộ ra vùng bùn lầy lội nhớp nháp.

Thiên sứ trụ lông đứng ngay chính giữa hồ, bốn cánh.

Mammon nhíu mày nói: “Julian?”

Julian chậm chạp ngẩng đầu. Khuôn mặt xinh đẹp không chút biểu tình, hai mắt trống rỗng nhìn về phía trước, cực giống một con bù nhìn đã mất đi linh hồn.

Shipleigh nói: “Các người đường xa tới đây, ta nói sao cũng không thể không có gì chiêu đãi. Đây là lễ vật ta tặng cho các người, hy vọng sẽ thích.”

Mammon thăm dò linh hồn của Julian, nửa ngày nói: “Linh hồn hắn đã bị rút đi.”

Uriel sắc mặt lạnh lùng, “Sát diệt linh hồn là cấm thuật.”

Mammon nói: “Ta ủng hộ người tử hình hắn ngay tại chỗ.”

Uriel cao giọng nói: “Shipley, bây giờ người quay đầu còn kịp.”

Mammon, Metatron: “.....”

Isfel nói: “Người am hiểu đàm phán lắm sao?”

Uriel nói: “Cũng khá.”

Isfel nói: “Ta cho người biết đáp án chính xác, người không am hiểu.”

Uriel: “.....”

Mammon nói: “Shipley, rốt cuộc người muốn thế nào?”

Shipley cười nói: “Linh hồn của Julian cũng không hoàn toàn bị giết chết, ta để lại một phần nhỏ ở gần chân phải hắn, người rất dễ dàng tìm được. Người sở trường về linh hồn công kích và phòng ngự, nên cũng biết tu bổ linh hồn. Chỉ cần người tu bổ linh hồn hắn, hắn sẽ nói cho người biết Abaddon ở đâu..... Như vậy không phải đơn giản hơn sao?”

Mammon lắc đầu: “Lời người nói tiêu chuẩn không sai biệt lắm so với một gã lừa đảo vừa mới vào nghề.”

“Người có thể lựa chọn không tin. Bất quá ta muốn khuyên người, bây giờ ta thay đổi chủ ý, chuẩn bị xuống tay với Poggi trước.” Shipley cười tủm tỉm nói, “Người biết có một loại quái thú tên là Nhật quang thú mà đúng không? Tuy rằng tên nó tương tự với Nguyệt quang thú, nhưng tính tình lại khác nhau rất xa. Nó thích ăn thịt, hơn nữa đủ loại thịt đều thích, không kén chọn, cũng vĩnh viễn không có ngày no bụng. Poggi hiện tại đang treo trên đỉnh đầu nó năm sáu thước. Chỉ cần ta buông tay..... Nó có thể bắt đầu hưởng thụ bữa tiệc ngon.”

Mammon nói: “Cho nên ta mới xác định người không phải một tên lừa đảo đủ tư cách đủ bằng cấp. Ta cứu Julian rồi chỉ có thể tìm được Abaddon, làm sao cứu Poggi?”

“Có thể cứu từng người một.” Shipley nói, “Ta cam đoan với người, chỉ cần người có thể tìm thấy Abaddon trong vòng nửa giờ, ta sẽ khiến Nhật quang thú tránh xa một chút.”

Mammon quay đầu lại trừng Uriel.

Uriel nhú mày: “Làm gì trừng ta?”

Mammon nói: “Ai bảo trước kia người là đồng sự với hắn.”

Uriel nói: “Chẳng lẽ Metatron không phải?”

Thanh âm Thạch Phi Hiệp lại xen ngang: “Ta đột nhiên cảm thấy trò chơi này không công bằng chút nào! Đầu tiên là quyền sở hữu phần thưởng quá mơ hồ. Người chỉ hạn định bọn ta phải tận lực với nghĩa vụ, nhưng một điểm cũng không bản khoản đến quyền lợi mà bọn ta nên có. Ở xã hội đương đại, loại điều khoản kiểu bá vương này sẽ không có thị trường, cuối cùng sẽ bị chống cự phản đối dồn vào tuyệt lộ!”

“Còn hai mươi tám phút.”

Thạch Phi Hiệp kháng nghị, “Tốc độ nói của ta nhanh như vậy, tuyệt đối không có khả năng hao hết hai phút.”

“Hai mươi sáu phút.”

“..... Mammon cố lên!”

Metatron nói với Mammon: “Đây là cái bẫy.” Cho dù linh hồn cường đại như Mammon, nếu phân ra linh hồn của mình tu bổ cho Julian, cũng tuyệt đối phí hơn phân nửa sức lực. Trong tất cả mọi người ở hiện trường, chỉ có Mammon và Shipley đồng dạng sở trường linh hồn công kích. Một khi hắn mất sức chiến đấu, Shipley sẽ càng không kiêng kỵ ai.

Mammon nói: “Ta biết.”

Tuy biết là vậy, nhưng không có biện pháp nào hay hơn.

Uriel nói: “Rafael, ý kiến của người đầu?”

Đầu bên kia trầm mặc một lát, Rafael nói: “Các người cứ làm theo lời hấn trước, chúng ta qua ngay.”

Mammon đột nhiên nhớ tới tuyệt chiêu mà Beelzebub giỏi nhất, trong lòng đại định, đi đến trước mặt Julian, đưa tay ấn đầu hấn, từ từ nhắm mắt lại.

Metatron nhìn về phía Uriel.

Uriel dường như nghĩ đến điều gì, khẽ gật đầu với hấn. Bởi vì Shipley đang âm thầm rình rập, cho nên bọn họ không thể dùng ngôn ngữ tiết lộ quá nhiều, chỉ có thể không ngừng dùng ánh mắt cùng sự ăn ý để trao đổi.

Shipley ung dung nói: “Còn hai mươi phút.”

Thạch Phi Hiệp nhỏ giọng thì thầm với Isfel: “Gia hỏa này một chút khái niệm về thời gian cũng không có.”

Isfel nói: “Hấn chỉ am hiểu linh hồn.”

“Cho nên là linh môi sao?” (linh môi là ông đồng bà cốt ^^)

“Nghĩa là gì?”

“Những người thường xuyên gặt ăn gặt uống.”

Isfel nói: “Beelzebub phù hợp với hình tượng đó hơn.”

“Tại thời điểm này chúng ta nên đoàn kết nhất trí.” Beelzebub từ hoa viên nhảy xuống.

Rafael nói: “Ta không thấy lời hấn vừa nói có điểm nào không đoàn kết nhất trí.”

Beelzebub nói: “Điều kiện tiên quyết của đoàn kết là phải tín nhiệm lẫn nhau, thưởng thức lẫn nhau.”

Isfel nhướn mày: “Cho nên?”

Beelzebub nói: “Người nên thưởng thức mọi khuyết điểm của ta.”

Isfel nói với Thạch Phi Hiệp: “Ta thưởng thức khuyết điểm gặt ăn gặt uống này của hấn.”

Thạch Phi Hiệp nói: “Ta nguyện ý thưởng thức ở cự ly xa.”

Theo thời gian trôi qua, Mammon sắc mặt càng lúc càng tái nhợt, hai chân cơ hồ đứng không vững.

Vốn luôn quan sát hấn, Metatron không chút nghĩ ngợi đứng ngay sau lưng, vòng tay ôm hấn, để hấn dựa vào lòng mình.

Trước mặt họ, Julian nãy giờ như con rối không hề nhúc nhích lại đột nhiên chớp chớp mắt.

68. Chương 23-3: Tuyệt Chiêu (hạ)

Cặp mắt xanh thăm xinh đẹp như lục bảo thạch kia vẫn vô hồn, bốn phiến cánh trụ lông khê rung động. Julian chậm rãi nghiêng đầu, tựa hồ đang quan sát hoàn cảnh xung quanh.

“Mammon, ta đã đánh giá thấp người.” Shipley ngữ điệu âm trầm, “Người còn hữu dụng hơn ta tưởng.”

Mammon thả lỏng tựa vào ngực Metatron, khóe miệng miễn cưỡng cong lên, “Ảo não cũng vô ích. Ta đã được chính chủ đặt hàng, thứ lỗi không bán ra ngoài.”

Julian tròng mắt đảo trái đảo phải, thân thể đột nhiên lại cứng đờ.

Beelzebub thoáng chốc lách người đến trước mặt hấn, ấn vai hấn, trầm giọng hỏi: “Abaddon ở đâu?”

Julian nhanh chóng cúi đầu.

Shipley cao giọng cười to: “Xem ra hấn một điểm cũng không tín nhiệm các người.”

Metatron ôn hòa nói: “Julian, là ta, ta và Mammon đã trở lại.”

Mammon bán híp mắt, trên mặt không rõ là mệt mỏi hay thích ý, “Lông trên cánh người khó khăn lắm mới mọc ra, chắc cũng không mong bị vặt sạch lần nữa?”

Thân thể Julian run lên một chút.

“Thời gian có lẽ đã tới rồi.” Shipley nói, “Nể tình các người ngàn lao vạn khổ hoàn thành yêu cầu của ta trong thời gian quy định, ta phá lệ giúp các người một phen. Chúng ta cùng long trọng chào đón..... Abaddon.....”

Khói xám mênh mông.

Bốn bề tĩnh mịch.

Mammon vừa định mở miệng, lại nhìn thấy mây đen trên không trung đột nhiên bị một đạo lực quang đánh tan!

Một thân ảnh khô ngô đắm mình trong lực quang, từ từ bay xuống.

Màu tóc đỏ rực quen thuộc, biểu tình lạnh lùng xa lạ, một thân bá khí cực đoan quen thuộc lại xa lạ.

“Abaddon?”

Rafael gọi xong, liền phát hiện nắm tay của Abaddon đột nhiên vung tới.

Quyền phong như bão tố, như đao phong quét qua bên má hấn.

Rafael nhấc tay ngừng thành tấm khiên ánh sáng, chắn ngang giữa hai người.

Ầm.

Tấm khiên nứt ra.

Ầm.

Tấm khiên tan nát.

Trước sau chỉ cách một giây đồng hồ.

Rafael chật vật né tránh. Bị khói xám bao vây, hấn căn bản không thể ngừng tụ ra nhiều ánh sáng hơn.

“Hỏa khiên!” Theo sau tiếng quát của Uriel, một tấm khiên lửa sáng chói như tịch dương xen vào, cường ngạnh chặn đứng một quyền của Abaddon.

Abaddon nắm tay bị một đoàn lệ phong vô hình ràng buộc, hung hăng nện vào hỏa khiên.

Hỏa khiên phụt một tiếng, ngọn lửa như lan khắp bốn phương tám hướng.

Hỏa quang ánh lên khuôn mặt phần nộ của Abaddon, hai luồng lửa dữ dội hùng hực điên cuồng thiêu đốt trong mắt hấn!

Sau lưng hấn, điện quang lấp lánh.

Mấy trăm tia chớp màu xanh đánh vào lưng Abaddon, phát ra từng tiếng xẹt xẹt rất nhỏ.

Abaddon bỗng nhiên quay đầu lại, ra quyền!

Nắm tay va chạm thật mạnh vào lưới điện.

Isfel hờ hững đứng sau tấm lưới, triển khai sáu cánh đen huyền như màn đêm, áp bức, lạnh lùng, cực đại.

Beelzebub đột nhiên gọi: “Uriel.”

Uriel quay đầu nhìn hấn một cái, hiểu ý dùng hỏa khiên đã biến thành bức tường lửa vây hãm Abaddon.

Abaddon mãnh nhiên rống giận!

Mặt đất rung chuyển.

“Mammon!” Beelzebub vừa mở miệng, liền thấy Mammon thành linh đứng thẳng thân thể, hai mắt sáng ngời đầy thần thái nhìn Abaddon, sắc mặt ngưng trọng.

Abaddon tựa hồ cảm giác được gì đó, tiếng rống ngưng bật, cổ họng phát ra âm tiết khanh khách quỷ dị, thân thể kịch liệt vận vẹo.

Shipleigh cả giận nói: “Các ngươi đã làm gì hắn?”

Beelzebub thông thả nói: “Không khác gì ngươi.”

Lửa giận chiếm cứ hai mắt Abaddon dần dần lui đi. Hắn đột nhiên thở hổn hển từng hơi dài, cúi đầu, nhìn Isfel bên kia lưới điện, thu quyền kêu lên: “Kháo! Đau quá! Ngươi không thể nhẹ tay hơn một chút sao?”

Isfel nói: “Đau chỗ nào?”

Abaddon xoa xoa mu bàn tay bị giật đến nổi da gà rờ rệt, nói: “Mu bàn tay đau!”

Isfel nói: “Chúng tôi đã nướng tay.”

Abaddon đột nhiên quay đầu, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Uriel bị bức tường lửa cách trở ở đầu bên kia, gầm nhẹ: “Còn không dừng tay?”

Uriel nói: “Ta làm sao biết ngươi có phải đang giả vờ hay không?”

Rafael ngẩng đầu nói: “Hắn không thông minh tới cỡ đó.”

Abaddon: “.....”

Uriel triệt tiêu bức tường lửa.

Shipleigh lúc này mới dùng ngữ khí kinh nghi hỏi: “Ngươi không có hắc hóa?”

Rafael nói: “Vấn đề khác nhau đáp án như nhau. Hắn không thông minh tới cỡ đó.”

Abaddon trên mặt mơ hồ có xu thế cuồng phong bạo vũ, “Rafael..... Đừng quá đáng!”

“Với một đạo thiên sứ ngu ngốc cùng một sai lầm lại phạm đến hai lần mà nói, ta như thế đã coi là biểu đạt hàm súc ôn hòa lắm rồi.” Rafael cười tủm tủm nhìn hắn.

Shipleigh nói: “Vậy hắn làm sao khôi phục..... Mammon? Ngươi không có việc gì?”

“Không, ta vẫn còn rất suy yếu.” Mammon thân thể hơi ngã ra sau, ở trong lòng Metatron một lần nữa điều chỉnh một tư thế thoải mái.

Shipleigh cắn răng nói: “Đừng xem ta là tên ngu.”

Abaddon nghi hoặc nhìn Mammon: “Ban nãy ta cảm thấy trong cơ thể có sức mạnh của Thần?”

Shipleigh cười lạnh nói: “Ta biết rồi. Thần sợ tình tự của ngươi bị ảnh hưởng, cho nên trước đó đã cắt sạch thần lực tinh lọc trong cơ thể ngươi. Bất quá loại thần lực này tối đa chỉ có thể duy trì trong ba giờ. Ông ta thật sự quá coi thường ngươi.”

Rafael nói: “Trước mắt xem ra, loại coi thường này rất chính xác.”

Abaddon buồn bực không hé răng.

Mammon hỏi Abaddon: “Ngươi có biết Shipleigh ở đâu không?”

Abaddon mờ mịt lắc đầu.

Metatron đột nhiên nói: “Trên đường hắn vừa đi, hắn có lưu lại dấu vết về lực lượng của hắn.”

Rafael cùng Beelzebub nhìn nhau, đồng thời bay lên trời.

Julian mất đi Beelzebub kiềm chế đột nhiên giống như búp bê da ngã xuống đất.

“.....” Shipleigh âm trầm nói, “Mammon, ngươi căn bản không hề truyền linh hồn vào thân thể Julian!”

“Không có sao?” Mammon kinh ngạc trừng mắt thật to, kẻ đó đứng thẳng, chỉnh chu lại cổ áo nói: “Có lẽ đã thất bại.”

Shipley rít từng chữ một: “Các người gạt ta!”

Mammon nói: “Ta từ tận đáy lòng hy vọng người có thể xem đây là một trò đùa.”

“Các người làm sao làm được?” Shipley hỏi.

Mammon nói: “Không có ma pháp sư nào khai ra nguyên lý của ma thuật với quan chúng.”

“Hừ. Người tưởng rằng ta không biết sao? Là thuật thao túng đúng không? Giống như thao túng con rối và bù nhìn — chiêu số mà tể tướng địa ngục Beelzebub giỏi nhất. Bất quá các người đừng vội đắc ý, cho dù cứu về Abaddon, chúng ta cũng chỉ trở lại nguyên điểm mà thôi. Cuộc chiến lúc này mới bắt đầu!” Shipley dừng một chút, cười lạnh nói: “Rafael, Beelzebub, các người rất muốn tìm ta đúng không? Ha ha ha..... Được thôi, cứ đến đi.”

Rafael cùng Beelzebub xông lên đầu tiên nhìn thấy khói xám vốn mù đột nhiên tản ra, để lộ một con đường mây rực rỡ như cầu vồng.

Rafael thu thế, nói với máy thông tấn: “Ta cảm thấy vấn đề thật nan giải, cần chi viện.”

Một lát sau, Uriel điều khiển hoa viên, cùng đám người Mammon đuổi tới.

Con đường mây bảy sắc biến ảo, mà đầu bên kia con đường, mơ hồ có thể thấy một tòa cung điện màu trắng nguy nga hùng tráng.

Uriel nhíu mày: “Có gì nan giải?”

Rafael nói: “Ta cảm thấy hình như là một cái bẫy.”

“Rafael, người đứng là càng ngày càng nhạt gan.” Tiếng cười nhạo của Shipley rõ ràng từ bên kia đường truyền đến.

Rafael mỉm cười: “Này chứng tỏ người càng ngày càng hiểu ta.”

Abaddon giậm chân: “Bớt nói nhảm! Giao con ta với Asmondeus ra đây!”

Shipley trầm mặc, còn đồng đội của Abaddon đều dùng loại ánh mắt hết thuốc chữa nhìn hẩn.

Mammon ho khan một tiếng, nói: “Thân là đồng sự cùng chiến hữu của người, ta cảm thấy có điểm mất mặt. Cho nên phi thường khẩn thiết thỉnh cầu người, làm ơn bình tĩnh một chút, giảm bớt chút tồn tại cảm, cảm ơn.”

Beelzebub nói: “Hoàn toàn đồng ý.”

Abaddon mi tâm nhấn thành chữ xuyên (là chữ này), “Là sao?”

“Người muốn nghe giải thích có độ dài dài một chút hay là ngắn một chút?” Thạch Phi Hiệp ân cần hỏi.

Abaddon vừa nghe liền nhúc nhích đầu, “Câm miệng!”

Thạch Phi Hiệp nói: “Trả lời chính xác!”

Abaddon: “.....”

Giữa lúc bọn họ đấu vô mồm, Beelzebub, Rafael, Mammon cùng Metatron đã đạt thành nhất trí sơ bộ.

Rafael nói: “Nếu bảy chúng ta đều không đấu lại Shipley, vậy để hẩn xử lý chúng ta đi.” Quay về cũng quá mất mặt!

Metatron mỉm cười, thanh âm lại vô cùng kiên định, “Được.”

Mammon từ sau lưng ôm eo hẩn, “Trước đại chiến, người có phải nên cho ta một đáp án không? Để tránh ta lưu lại tiếc nuối cả đời?”

Metatron cúi đầu nhìn đôi tay vòng bên hông mình, ý cười mang theo chút bất đắc dĩ, “Chúng ta sẽ bình an trở về.”

Mammon nhẹ nhàng gác cằm lên vai hắn, môi hữu ý vô ý lướt qua vành tai hơi ửng hồng kia, “Được. Ta đợi.”

Beelzebub lúi ra một bịch bông ngô, vừa ăn vừa lắc đầu nói: “Bây chội một, không khí có cần bi tráng như vậy không a?”

Shipleys cười ha ha nói: “Sớm để lại di ngôn là tốt nhất. Bởi vì..... Không phải bây chội một. Mà là bảy chội bảy trăm!”

Như thể phối hợp với lời hắn nói, cung điện trắng thuần đột nhiên bị một đám mây đen bao phủ, sau đó mây đen càng lúc càng lớn, càng lúc càng gần.....

“Dơi?” Mammon nhướn mày.

69. Chương 24-1: Sợ Hãi (thượng)

“Được rồi, cho gọi người thông minh nhất đến đây!” Thạch Phi Hiệp vừa dứt lời, liền nghe Beelzebub, Rafael và Mammon đồng loạt hỏi: “Chuyện gì?”

Thạch Phi Hiệp vội ho một tiếng, nói: “Thật ra ta chỉ muốn đối thoại với vị nhà ta thôi.”

“Không, không phải dơi.” Beelzebub nói, “Dơi không có loại vị đạo này.”

Rafael quái dị nhìn hắn, “Bây giờ người nhắm nháp vị đạo không phải bằng cách đem đồ ăn bỏ vào miệng sao?”

Beelzebub nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, nói: “Là mùi.”

“Mùi gì?”

“Mùi của thiên sứ.” Beelzebub mở mắt.

Rafael nhích ra xa mấy bước, “Đừng đứng gần ta như vậy.”

Đáp án rất nhanh được công bố.

Đám mây đen đông nghịt kia từ từ tiến đến trước mặt.

Hai mắt đỏ ngầu, thần tình vô hồn, nếu không phải cánh cửa bọn họ phủ toàn lông vũ đen sẫm dày đặc, cơ hồ đều thành huynh đệ với Julian.

“Thời gian cầm cố!” Metatron ánh mắt ngưng lại.

Tất cả thiên sứ hắc hóa nhất thời bất động tại chỗ.

Mammon mâu quang quét một lượt qua người bọn họ, lắc đầu nói: “Đều không có linh hồn.”

Abaddon cắn răng nói: “Shipleys biến thái quá mức!” Hiện tại hắn lo lắng nhất chính là Poggi và Asmondeus cũng sẽ chịu kết cục như thế. Nếu Shipleys lưu một chút linh hồn cho họ, có lẽ Mammon còn có thể giúp họ phục hồi như cũ, nhưng nếu không có..... bọn họ ngoại trừ thể xác biết hô hấp ra, có gì khác biệt với tử vong.

“Chưa đâu.” Shipleys tâm tình chuyển biến tốt, “Đây chỉ là khúc dạo đầu nho nhỏ. Các người sẽ nhanh chóng phát hiện, chân chính kinh hãi ở đằng sau.”

“.....”

Đoàn thiên sứ nguyên bản bị đóng đinh tại chỗ đột nhiên chậm rãi nhúc nhích. Tuy không phải lập tức khôi phục, nhưng vẫn nhìn ra được, bọn họ đang giãy dụa thoát khỏi thời gian cầm cố.

“Sao lại thế này?” Đám người Rafael cùng Mammon kinh ngạc nhìn về phía Metatron.

Metatron im lặng.

“Có phải cảm thấy rất thất bại, rất thất lạc, rất thất vọng?” Shipley tâm tình cực tốt, “Khi phát hiện pháp thuật mình nắm trong tay lại thoát ly khỏi sự khống chế của mình, có phải bắt đầu cảm nhận được tư vị của tuyệt vọng?”

Mammon nói: “Như vậy có thể giải thích tại sao lúc đó người ở chung với Poggi rõ ràng đã bị thời gian giam cầm, nhưng vẫn có thể bắt hẩn đi.”

Shipley nói: “Tính ra phải cảm tạ Metatron mới đúng. Nếu không phải người sử dụng thời gian nghịch lưu trở lại một vạn năm trước, có lẽ Thần hồn độn vĩ đại đã không thể tìm ra huyền bí trong mốc thời gian phân nhánh, phá giải thuật cầm cố thời gian của người.”

“Mốc thời gian phân nhánh là cái quái gì?” Abaddon nhìn Metatron.

Metatron cùng Mammon nhìn nhau, đều nhớ tới đoạn ngã ba thời gian do bọn họ can thiệp mà thoát ly khỏi quỹ đạo ban đầu, bị Thần dứt khoát cắt đứt. Chẳng lẽ những thiên sứ hắc hóa trước mắt đang sử dụng phương pháp như vậy?

Thời gian cầm cố là giữ bọn họ ở lại mốc thời gian ban đầu, không thể tiến tới. Cũng giống như một con đường chỉ có thể tiến tẩu không thể hậu thoái nhưng phía trước lại bị ngăn chặn, như vậy người đi đường chỉ có thể giậm chân tại chỗ. Hiện tại ý của Shipley chính là ở ven con đường kia mở ra một con lộ nhỏ, cho nên bọn họ chuyển sang con lộ đó, tự nhiên liền tránh được chương ngại vật phong tỏa trên đường.

Chỉ là Thần từng nói qua, thời gian không thể lệch khỏi quỹ đạo, một khi bị lệch, hậu quả khôn lường.

Shipley của hiện tại..... chẳng lẽ đã thoát ly quỹ đạo thời gian ban đầu? Thoát ly như vậy liệu có thay đổi tiến trình thời gian sớm định trước, và nếu đã thay đổi..... thì sẽ có hậu quả gì?

Nhưng đám người Rafael không nghĩ xa đến thế, trước mắt họ chỉ dẫn đo một chuyện duy nhất là làm sao xử lý hết binh đoàn thiên sứ hắc hóa thoát nhìn như đang chuẩn bị phát động tấn công bọn họ.

Rafael nhìn ra phía sau.

Uriel, Isfel, Abaddon..... Tổ bạo lực.

Lại nhìn sang bên kia.

Metatron, Mammon, Beelzebub..... Tổ kỹ thuật.

“Ta nghĩ.....” Rafael vừa mở miệng, liền thấy Beelzebub vươn hai tay, đám thiên sứ hắc hóa vốn đang rục rịch chuẩn bị hành động đột nhiên cứng đờ, những cặp mắt đỏ ngầu trống rỗng nhìn về phía trước.

Beelzebub hai tay chậm rãi chuyển một vòng.

Tập thể thiên sứ hắc hóa quay ra sau.

“Xuất phát.” Beelzebub mỉm cười nói.

Rafael hài lòng gật đầu. Thân là người triệu tập ‘Thần ái tiểu tổ’, hẩn cảm thấy tổ viên mà mình tìm tương đối không tệ, kỹ thuật, trí tuệ, sức chiến đấu đều vẹn toàn.

Thiên sứ hắc hóa mở đường phía trước, Rafael điều khiển hoa viên thông thả theo sau.

“Sao không nghe tiếng của Shipley nữa?” Vẫn luôn túc trực ở đầu bên kia bộ chỉ huy cự ly xa, Thạch Phi Hiệp bất an hỏi.

Abaddon cười nhạo nói: “Người tưởng mình đang nghe radio, hai mươi bốn giờ không gián đoạn?”

Thạch Phi Hiệp nói: “Làm ơn mời một người có chút chỉ số thông minh đến trả lời ta có được không?”

“.....”

“Được rồi, cho gọi người thông minh nhất đến đây!” Thạch Phi Hiệp vừa dứt lời, liền nghe Beelzebub, Rafael và Mammon đồng loạt hỏi: “Chuyện gì?”

Thạch Phi Hiệp vội ho một tiếng, nói: “Thật ra ta chỉ muốn đối thoại với vị nhà ta thôi.”

“.....”

Isfel chậm rãi mở miệng: “Hắn đi uống nước.”

Thạch Phi Hiệp tắc lưỡi: “Thì ra là nghỉ giữa hiệp a. Nói với Shipley, bảo hắn uống từ từ thôi, ta cũng đi uống nước!”

Ngay thời điểm bộ chỉ huy cự ly xa truyền đến tiếng bước chân gấp gáp của hắn, đoàn thiên sứ hắc hóa đã vọt vào cung điện.

Độ rộng của đại môn hiển nhiên không thể dung nạp cả hoa viên.

Rafael nhìn hoa viên nói: “Ai trong các ngươi từng học qua ngành kiến trúc?”

Những người khác: “.....”

“Ta muốn biết tòa cung điện này chịu được sức nặng bao nhiêu, ta lái nguyên hoa viên vào liệu có đựng sập cả cung điện không.” Rafael rất nghiêm túc lo lắng vấn đề này.

Isfel tiên phong nhảy xuống hoa viên, đi vào cung điện.

Theo sau là Abaddon, Mammon, Metatron, Beelzebub.....

Rafael cảm khái nhìn Uriel vẫn vững vàng đứng bên cạnh mình, xúc động nói: “Lúc này mới nhìn ra ai mới chân chính là người một nhà.”

Uriel diện vô biểu tình nhìn hắn, “Nói thì nói, đừng níu chặt tay áo ta như vậy.”

Mặt cắt ngang của đại sảnh cung điện là hình elip, trên bốn bức tường vẽ thiên sứ với những tư thái đa dạng.

Đoàn thiên sứ hắc hóa chen chúc trong đại sảnh, vẫn không nhúc nhích.

Để không cản trở tầm mắt, Beelzebub cho bọn họ đứng xếp hàng ở bên phải.

Bốn phía đại sảnh đều là bích họa, vẽ đủ loại tư thế của thiên sứ, mà khuôn mặt của thiên sứ.....

“Gabriel?” Abaddon nhíu mày nhìn thiên sứ đang quỳ trên mặt đất về phương hướng nào đó cầu nguyện.

“Michael, Lucifer.....” Rafael từ từ thả bước dọc đường xem bích họa, miệng lầm bầm bất mãn: “Còn ta đâu?”

“Nơi này.” Mammon trả lời, nụ cười âm trầm, “Bên cạnh Meta.”

“.....” Rafael quyết định đứng bên cạnh “Lucifer” và “Michael” vẫn tương đối an toàn hơn.

Metatron nói: “Dãy tranh này vẽ những cảnh chúng ta chưa từng gặp qua.” Ít nhất hắn chưa bao giờ dẫn thiên sứ hai cánh bay về cung điện thiên đường.

Mammon nói: “Chỉ có thiên sứ.”

Beelzebub nói: “Không có đạo thiên sứ.”

Rafael phản bác: “Có Lucifer.”

Beelzebub nghĩ nghĩ nói: “Có lẽ bởi vì cánh của Lucifer đại nhân màu trắng.”

“Này chứng tỏ điều gì?” Abaddon nóng nảy hỏi, “Này rốt cuộc chứng tỏ cái điều chết tiệt gì? Tại sao chúng ta lại lãng phí thời gian xem đồng tranh chết tiệt ở đây, mà không đi tìm Poggi với Asmondeus?!”

“Không phải không đi, mà là không biết làm sao đi.” Mammon nói, “Người không phát hiện nơi này ngoài đại môn ra, không còn bất cứ thông đạo nào sao?”

Abaddon giang cánh như một con ruồi không đầu bay một vòng quanh cung điện, sau đó phần nộ vung quyền!

Ầm!

Cung điện rung chuyển một lúc.

Rafael buông tay nói: “Sớm biết cuối cùng vẫn phải dùng phương thức này giải quyết, ta đã lái cả hoa viên vào đây.”

Ầm!

Ngay sau khi hắn dứt lời, lại một quyền nữa.

Nhưng một quyền này không phải Abaddon tung ra, mà là ——

Nện tới hướng Abaddon.

Abaddon lui một bước, nâng tay xoa xoa ngực.

“Chuyện gì xảy ra?” Beelzebub nhíu mày.

Mammon nhìn Abaddon, lại nhìn phía trước hắn. Căn bản không có bất cứ ai.

Metatron mở miệng nói: “Có lẽ là quyền do Abaddon vừa đánh ra.”

Mammon sửng sốt: “Ý người là, cung điện hấp thu nắm đấm của hắn, sau đó trả lại cho hắn?”

Metatron gật đầu, “Độ cao cùng vị trí đều rất phù hợp.”

Abaddon trầm giọng nói: “Lực độ cũng ăn khớp.”

Uriel liếc Rafael: “Người không lái hoa viên vào nữa sao?”

Rafael thở dài: “Thời khắc mấu chốt, mới biết đồng đội có bao nhiêu không đáng tin, toàn ra mặt cản trở.”

Uriel lạnh lùng nói: “..... Nói thì nói, đừng giẫm chân ta.”

Đáng lý tối hôm qua post, nhưng về muộn quá ngủ luôn ^^ tối giờ mới chính thức lên máy, xin lỗi mọi người
cúc cung

70. Chương 24-2: Sợ Hãi (trung)

Beelzebub tổng kết: “Tòa cung điện này có điểm cổ quái.”

Rafael bóp trán: “Nói điều gì mà bọn ta không biết đi.”

Beelzebub nghĩ nghĩ nói: “Nếu tòa cung điện này đã có điểm cổ quái, không có đường ngầm gì đó, tại sao chúng ta còn đứng ở đây?”

Rafael búng tay một cái: “Phải đó, tòa cung điện này là một cái bẫy, lại không tìm thấy Shipley, chúng ta còn đứng đây làm gì?”

Đọa thiên sứ và thiên sứ bảy mặt nhìn nhau, sau đó không hẹn mà cùng đi tới cửa.

Rầm!

Cánh cửa nơi lối ra duy nhất nặng nề đóng lại.

Rafael tiến lên, đầu tiên là vịn nắm đấm cửa, tiếp theo là gõ cửa, trước sau dùng rất nhiều phương pháp, mới buông tay nói: “Giờ ta đã biết đáp án —— Bởi vì cửa bị khóa.”

Beelzebub nói: “Điều này ta cũng biết.”

Rafael phủ tay nói: “Được rồi. Vậy chúng ta trưng cầu ý kiến quần chúng, nghĩ xem nên giải quyết cục diện trước mắt thế nào.”

Mammon và Metatron cùng đi đến bên tường, vươn tay dò dẫm vách tường.

Rafael và Beelzebub một nghiêng cứu trần nhà, một nghiêng cứu sàn nhà.

Isfel thuận tay lấy ra một quyển sách, tìm một vị trí thoải mái ngồi xuống đọc.

Abaddon lại thử nện vài quyền vào vách tường, bất quá lần này hắn không chế lực đạo vừa phải, cho nên dù bị vách tường đánh trả, cũng chỉ là phản kích với trình độ rất thấp.

“Nếu, ta nói là nếu, chúng ta không tìm được lối ra, thì sẽ bị nhốt ở đây luôn sao?” Không biết qua bao lâu, Uriel đột nhiên nhú mày hỏi.

“.....”

Thiên sứ lần đọa thiên sứ chỉ đình công trong nháy mắt, lại tiếp tục làm việc của mình.

Mammon đột nhiên dừng tay nói: “Giờ ta đặc biệt hy vọng được nghe thấy thanh âm của Shipley.”

Thạch Phi Hiệp nói: “Giống như tù nhân thích nghe cai ngục rống mấy câu?”

“.....”

Rafael nhin không được nói: “Tại sao ta có cảm giác người nghe tin Isfel sắp biến thành tù nhân, liền có vẻ đặc biệt vui sướng?”

Thạch Phi Hiệp nói: “Bởi vì lỗi tai người có vấn đề. Trên thực tế, ta hiện tại đang thống khổ hoang mang muốn chết.”

Isfel nhàn nhạt phun một câu: “Chocolate ăn ngon không?”

“Ngon. Ách.....” Thạch Phi Hiệp nín bật.

Mammon nói: “Chẳng lẽ không có biện pháp khác?”

Rafael tức giận nói: “Người thử đề ra một cái?”

Mammon nói: “Chẳng hạn như liên lạc với Lucifer đại nhân?”

“.....”

Rafael và Beelzebub đồng loạt lôi ra máy thông tấn.

“Lucifer đại nhân.”

“Michael đại nhân.”

“Ân?”

“Ân.”

Hai tiếng hồi đáp lần lượt từ hai máy thông tấn truyền ra.

Rafael liếc sang Beelzebub, thuận tay tắt máy thông tấn của mình, “Tiết kiệm một chút.”

Lucifer hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Beelzebub đơn giản sơ lược kể lại tình huống tào ngộ trước mắt.

Lucifer hỏi: “Người biết là gì không?”

Beelzebub vừa định trả lời đương nhiên không biết, chợt nghe một thanh âm trong trẻo êm tai ở gần đó vang lên: “Không biết.”

Lucifer nói: “Chúng ta cũng lần đầu nghe nói. Các người trước hết dùng đủ loại phương pháp thử xem, chúng ta đi tra tư liệu.”

Thông tấn gián đoạn.

Những thiên sứ cùng đọa thiên sứ bị nhốt lại bầy mặt nhìn nhau.

Beelzebub nói: “Chúng ta nên bắt đầu thử từ đâu?”

Rafael nói: “Để ta trước.” Lòng bàn tay hắn đột nhiên ngưng thành một thanh quang đao hình nguyệt nha, chém tới vách tường!

Vụt.

Quang đao trực tiếp chui vào vách tường.

Những thiên sứ cùng đọa thiên sứ khác đều thoái lui một bước.

Rafael giăng kết giới khấn trương nhìn xung quanh.

Nhưng chẳng có gì cả. Quang đao không hề phản kích như nắm đấm của Abaddon.

Rafael nói: “Cho nên kết luận, vách tường phản kích trọng lực, hấp thu quang năng?”

Beelzebub nói: “Trước mắt xem ra, chính là vậy. Để ta thử xem sao.” Hắn nói xong liền ngưng thần, hai tay giơ ngang giữa không trung. Qua một lát, mọi người cảm thấy mặt đất tựa hồ đang lay chuyển.

Ngoại trừ Beelzebub, những người còn lại đều bay lên.

“Thế là thế nào?” Mammon hỏi.

Beelzebub thu tay, mặt đất khôi phục bình lặng. “Ta nghĩ ta có thể thao túng nó.”

Từng đôi từng đôi mắt nhất tề sáng lên.

“Làm được mọi việc ngoại trừ phá hư chính thể.” Beelzebub từ tốn nói tiếp.

Abaddon không kiên nhẫn nói: “Đây là ý gì?”

Metatron nói: “Tức là, ngoại trừ thả chúng ta ra ngoài, cái gì cũng làm được?”

Beelzebub nói: “Đúng vậy. Có thể nhảy, có thể đi, có thể chạy.”

“.....”

Rafael chuyển tầm mắt lên người Mammon.

Mammon nói: “Beelzebub có thể thao túng nó chứng tỏ nó không có linh hồn chủ, ta cũng bó tay.”

“Kế tiếp.”

Uriel nói: “Tối ta.” Hắn không đợi những người khác có phản ứng, trực tiếp phóng ra một sợi xích lửa.

Nơi ánh lửa quét qua, vách tường cháy sém.

Rafael giậm chân, “Hỗn đản! Đó là bức họa vẽ ta.”

“Còn có Meta.” Mammon ngữ khí bất mãn.

Beelzebub tức giận nói: “Chúng ta chẳng lẽ không phải lo nhìn vách tường trước?” Vách tường cháy đen chứng tỏ có hiệu quả?

Abaddon đột nhiên đâm một quyền vào chỗ bị cháy.

Ầm.

Vách tường không chút suy sụp.

Ầm ầm.

Abaddon trúng hai quyền.

.....

Đọa thiên sứ cùng thiên sứ ưu sầu nhìn nhau.

Rafael cảm thán: “Hay thật, gặp lửa thì tiến hóa, vậy gặp điện thì sao?” Hắn nhìn về phía Isfel, “Kiềm chế một chút, đừng dùng quá liều.”

Isfel nhấc tay.

Một tia chớp từ trần nhà rạch xuống.

Không có phản ứng?

Bọn họ ngẩng đầu đợi nửa ngày. Ngay lúc bọn họ sắp bỏ cuộc, gần cả trăm tia chớp từ phía trên đánh xuống, cũng may bọn họ phản ứng cực nhạy, nhanh chóng phủ kết giới. Tia chớp giáng bên ngoài kết giới, phát ra vô số tiếng xẹt xẹt.

“Ngài có thể nghỉ ngơi rồi.” Rafael nói với Isfel, thở dài một hơi, nhìn bốn phía, “Còn ai chưa thử?”

Metatron nói: “Ta.”

Rafael hai mắt sáng lên: “Người thử đem tòa cung điện này lùi về thời điểm nó vẫn chưa hình thành xem sao.”

Metatron nói: “Chúng ta ở bên trong nó, cho nên nếu đẩy lùi thời gian, chúng ta cũng sẽ cùng nó trở về.”

“Vậy cứ cùng nhau trở về.” Rafael nói, “Chỉ cần nó biến mất, chúng ta thoát ra bên ngoài, sau đó điều chỉnh thời gian tới tương lai là xong.”

Mammon nói: “Như vậy sẽ tạo thành thời không hỗn loạn.”

Rafael nói: “Thời không hỗn loạn chung quy vẫn tốt hơn thần kinh thác loạn. Người không cảm thấy nhột máy người chúng ta trong một căn phòng vốn đã là một tội ác cực đoan tàn nhẫn sao?”

Mammon nhìn Metatron, thần sắc ôn nhu, “Ta cảm thấy không tệ lắm.”

Rafael cười lạnh: “Ta sẽ mỗi ngày bám theo các người, cho các người không được yên tĩnh.”

“..... Hay là cứ thử xem?” Mammon nói với Metatron.

Metatron lấy ra trục Thời gian, đang định dịch chuyển, lại nghe máy thông tấn đột nhiên tiếp thông, Lucifer nói: “Có kết quả rồi. Đây là một trò chơi do Thần nghiên cứu ra từ cách đây rất lâu, nhằm vào các loại năng lực của tất cả mọi thiên sứ mà thiết kế.”

“.....”

Cho nên căn phòng này là nhà lao Thần định dùng để giam thiên sứ? Nghĩ đến đây, sắc mặt của thiên sứ lẫn họa thiên sứ ở hiện trường đều không dễ coi.

Lucifer nói: “Bất quá sau đó lại ly khai theo tình tự của Thần, không được áp dụng vào thực tiễn.”

.....

Quả nhiên là dùng để giam thiên sứ.

Beelzebub thương hại nhìn Rafael và Uriel. Cũng may bọn họ đã họa lạc..... Di, không đúng, nếu là tình tự của Thần, vậy chúng tổ trong bọn họ rất có thể có người có loại tình tự này..... Hy vọng không phải Lucifer. Hắn trầm tư, nhin không được lấy ra một viên kẹo bỏ vào miệng.

Lucifer thông thả tiếp tục: “Thần nói căn cứ vào thiết kế ban đầu, cách duy nhất để ra ngoài chính là yên tĩnh ở trong đó ba ngày.”

“.....”

“Hoặc là trực tiếp đập hư cửa.”

Mammon nói: “Năm đầm của Abaddon sẽ bị bắn ngược lại.”

“Hai chữ —— Ráng chịu.”

“..... Cảm ơn.”

Thiên sứ cùng đạo thiên sứ đem ánh nhìn tha thiết chờ mong tặng cho Abaddon.

Abaddon ngưỡng nghệu nói: “Yên tâm.” Hắn hít sâu một hơi, từng bước một kiên định đi đến trước cửa.

Rafael ở sau lưng hắn thấp giọng nói: “Tại sao ta lại cảm thấy giờ khắc này bóng dáng hắn cao cả như vậy?”

Mammon nói: “Bởi vì hắn vốn cao hơn người.”

Rafael: “.....”

“Ya!” Abaddon tung một quyền thật mạnh.

Ầm!

Cánh cửa văng ra ngoài, trực tiếp đáp xuống hoa viên.

.....

Abaddon và mọi người đều sững sốt tại chỗ. Không có bắn ngược, không có lực cản, cánh cửa cứ thế bay đi, để lộ con đường quang minh thông ra thế giới bên ngoài.

“A, hoa của ta!” Rafael hậu tri hậu giác xông ra.

Mammon hỏi Abaddon, “Ban nãy người có đâm cửa không?”

“Không có.”

Metatron ôn hòa nói: “Dù sao ra được bên ngoài là tốt rồi.”

“Cũng may máy thông tấn đã tắt.” Cho nên Lucifer không biết sau đó xảy ra chuyện gì, sự kiện này chỉ nên lưu truyền trong phạm vi nhỏ, không ai mất mặt. Beelzebub nhìn khắp xung quanh, phát hiện những người khác cũng có chung ý nghĩ như hắn.

“Ha ha ha...” Tiếng cười của Thạch Phi Hiệp đột nhiên bật ra. Kỳ thực ngay từ đầu hắn đã ôm bụng cười, chỉ là bây giờ cười đến thở không nổi, “Ha ha, cười chết ta, ta phải đi kể cho bọn Gin nghe mới được!” Tiếng cười cùng tiếng bước chân xa dần xa dần.

“.....”

71. Chương 24-3: Sợ Hãi (hạ)

Mammon ý vị thâm trường nhìn Isfel.

Isfel im lặng, nửa ngày, vô thanh gật đầu.

Mammon mỉm cười yên tâm.

Ngay lúc bọn họ”liếc mắt đưa tình”, bên ngoài trời long đất lở.

Rafael một bên trừng Shipley đột nhiên từ trên không giáng xuống, một bên liều mạng cứu vãn sinh mệnh của những đóa hoa bị ván cửa đè nát.

“Các người có vẻ qua ải khá suôn sẻ a.” Shipley ở trên cao nhìn bọn họ.

Đám người Mammon lập tức từ bên trong xông ra.

Tổ hợp bảy thiên sứ cùng đạo thiên sứ hiển nhiên khiến sắc mặt Shipley có chút khó coi.

“Con của ta, đừng sợ, phải nhớ, bất cứ lúc nào ta cũng ở bên con.” Thanh âm Thần chậm rãi vang lên, xuyên qua tầng mây, vọng khắp bốn phương tám hướng.

Rafael cười nhạo: “Cho dù có giả mạo Thần, cũng nên nghiên cứu sở thích của Thần trước chứ? Ngài ấy ghét nhất dùng ‘con của ta’ làm lời dạo đầu.”

.....

Giáo hoạt quả nhiên là giáo hoạt, nói dối cũng có thể nói đến mặt không đổi sắc tim không trật nhịp.

Các đọa thiên sứ đồng loạt cảm khái.

Thanh âm giống Thần như đúc ôn hòa bất cười, “Giả mạo Thần? Tại sao ta phải giả mạo Thần? Ta vốn chính là Thần, Thần hồn độn vĩ đại. Thần phục ta đi, ta sẽ cho các ngươi tất cả những gì các ngươi muốn.”

Mammon thần nhiên nói: “Tỷ như muốn ngươi biến mất?”

“Quá kiên trì với ảo tưởng không thực tế, sẽ làm sinh mạng của ngươi trở nên ngắn ngủi.” Thần hồn độn ngữ khí nhẹ nhàng, nhưng khiến người không rét mà run.

Metatron nói: “Thần không bao giờ ury hiếp.”

Thần hồn độn cười nói: “Meta, ngươi là Meta.”

“.....” Mammon quay mặt nhìn Metatron, “Quen biết?”

Metatron lắc đầu.

Mammon nhú mày nói: “Ta ghét nhất là thấy sang bắt quàng làm họ.”

Thần hồn độn hoàn toàn không để ý tới lời châm chọc của hắn, tiếp tục nói: “Meta, ngươi vốn nên đứng cạnh Thần, qua bên ta đi, chia sẻ vinh quang của ta, ta sẽ ban ngươi vinh quang vô thượng!”

Mammon dục vọng chiếm hữu cực mạnh, ôm lấy thắt lưng Metatron, rõ ràng hữu lực nói: “Hắn đã có chủ.”

“Có chủ?” Metatron tự tiểu phi tiểu nhìn hắn.

“..... Người yêu.” Mammon hồi hộp dính chính.

Metatron tựa hồ không muốn làm hắn mất mặt trước mặt cường địch, nên chỉ mỉm cười.

Thần hồn độn nói: “Thiên sứ tám cánh cao thượng quang huy không thể bị những kẻ ô nhiễm thấp kém dễ tiện lừa gạt, Quang Minh thần điện mới là nơi duy nhất người nên đến.”

Metatron nói: “Lòng ta chưa từng rời khỏi cung điện của Thần.”

“Ta nói cung điện của ta.” Thanh âm hắn ôn nhu lại thân thiết, giống như tản ra hương khí dụ hoặc vô pháp cưỡng lại, khiến người nhìn không được muốn tới gần.

“Lão già háo sắc, ông quá háo sắc!” Thạch Phi Hiệp không biết từ lúc nào đã trở lại bên bộ chỉ huy cự ly xa, thành linh bật ra một câu.

Không khí tại hiện trường rất áp lực.

Nghẹn cười đến mức thật áp lực.

Các thiên sứ cùng đọa thiên sứ không phải vì Thần hồn độn mới nhìn, mà là vì Metatron. Thời điểm này, tốt nhất nên bận tâm tới mặt mũi của đồng đội.

“Shipley.” Thần hồn độn thần nhiên nói, “Làm chúng biến mất hết đi.”

Rafael kháng nghị: “Ngươi còn chưa lôi kéo ta và Uriel.”

Thần hồn độn ngạc nhiên: “Ngươi nguyện ý đầu quân bên ta?”

“Đương nhiên không thêm.” Rafael ngôn hành chính nghĩa.

Thần hồn độn nói với Shipley: “Y như cũ.”

Shipley nhú mày nói: “Bọn họ tới bảy người.”

“Con của ta, không cần sợ hãi.” Hắn hạ giọng, dùng một loại thanh tuyến gần như thôi miên, “Sợ hãi không thể tồn tại trong tâm của con. Dừng cảm lên, hãy chiến đấu như một chiến binh quả cảm!”

Shipley gơ tay, Trái tim vĩnh hằng nhảy mắt xuất hiện trong tay hắn.

“Đây mới là con ngoan của ta.” Thần hồn độn cười nói, “Con sẽ không phải chiến đấu một mình, ta vĩnh viễn ở bên con.”

Hắn chưa dứt lời, đã có sáu thiên sứ sáu cánh trắng muốt xuất hiện giữa không trung, ba trái ba phải hộ vệ cho Shipley.

Shipley trong mắt lóe lên một tia tình tự khác thường, nhưng rất nhanh bình tĩnh trở lại.

.....

Nhìn sáu khuôn mặt hoàn toàn giống nhau, các đạo thiên sứ và thiên sứ tương đối đau đầu.

Abaddon nhíu mày: “Đây là ca sinh sáu?”

Thạch Phi Hiệp hưng phấn hỏi: “Tình huống gì thế? Tình huống gì thế?”

Uriel lui một bước, đứng sau lưng Isfel, “Giao cho người.”

Rafael kích động xắn tay áo, “Đại địch trước mắt, ta nguyện ý cống hiến tất cả lực lượng mà ta có thể cống hiến.”

Abaddon nghi hoặc nhìn hắn, “Người làm gì hăng hái dữ dội vậy?”

Beelzebub nói: “Gần đây thiên đường lượng công việc nhiều lắm sao?”

Rafael nghiêm mặt nói: “Ta tuyệt đối không phải bởi vì đối phương có khuôn mặt giống hệt Michael đại nhân nên mới kích động như vậy..... Được rồi, ta quả thật bởi vì bọn họ có khuôn mặt giống hệt Michael đại nhân nên mới kích động như vậy. Ta tuyệt đối không chịu được bất cứ kẻ nào giả mạo Michael đại nhân kính yêu.”

Beelzebub nói: “Yên tâm. Máy thông tấn tắt rồi.”

Rafael nói: “Vậy không cần lắm nhảm nữa, cơ hội hiếm có, đánh thôi!”

Beelzebub nói: “Nghe thấy chưa?”

Thanh âm thanh lãnh của Michael từ máy thông tấn truyền ra, “Rất rõ.”

“.....” Rafael oán hận quay đầu trừng Beelzebub, “Phản đồ!”

“Ta là đạo thiên sứ mà.” Beelzebub ‘không sao cả’ nhún vai.

Rafael tức tốc quay sang nói với Shipley: “Đấu không như vậy không vui, chúng ta cược gì đó đi.”

Mammon hai mắt sáng lên.

Shipley thần nhiên nói: “Người muốn cược gì?”

Rafael nói: “Asmondeus và Poggi, người quá rõ mục đích của bọn ta.”

Shipley nói: “Poggi bị Nhật quang thú ăn rồi.”

“A!” Abaddon mất kiểm soát bạo rống!

Mammon cùng Beelzebub đồng thời giữ chặt hắn.

Rafael mặt không đổi sắc nói: “Giá trị của Poggi với người hắn không chỉ dừng lại ở mức làm thức ăn gia súc?”

Shipley nói: “Ta chưa bao giờ có thiện cảm với gia hỏa thích mắng người đó. Bất luận hắn có giá trị hay không.”

Rafael nói: “Hybe hình như chưa từng mắng ai, nhưng cũng đâu thấy người có bao nhiêu thiện cảm với hắn.”

Vẫn luôn ôm Julian ngồi trong hoa viên, cơ hồ bị quên lãng, Hybe từ từ ngẩng đầu, nhìn đến sáu thiên sứ diện mạo giống nhau như đúc đứng bên Shipley, hai mắt đột nhiên trừng lớn, khóe miệng kịch liệt co hai phát, đột nhiên rơi lệ.

Rafael nói: “Xem đi, con trai người cũng nhin không nổi nữa.”

Shiplely thoáng liếc Hybe.

Hybe trong mắt lóe lên quang mang kỳ dị, giây lát liền cúi đầu.

Shiplely lại nhìn về phía Rafael, hỏi: “Tiền đặt cược của người đâu? Đừng nói chỉ dùng Hybe với Julian?”

Rafael hỏi: “Người chịu sao?”

Shiplely hơi nghiêng đầu, “Không thành vấn đề. Dù sao các người đều phải chết, dùng cái gì làm tiền đặt cược cũng như nhau.”

Rafael vỗ tay, “Ta vốn định lấy Lucifer và Michael đại nhân làm tiền đặt cược, nếu người đã không cần, vậy thôi miễn đi.”

“..... Máy thông tấn hình như còn chưa tắt.” Thanh âm âm u của Lucifer chậm rãi từ máy thông tấn truyền ra.

Rafael nói: “Ta cố ý làm vậy. Chỉ có như thế mới có thể cổ vũ sĩ khí của chúng ta ở trình độ cao nhất!”

Lucifer nói: “Người nghĩ sao?”

Rafael tuyệt không tự mình đa tình như Beelzebub mà đi tưởng câu này là đang hỏi mình. Hắn vĩnh tai.

Quả nhiên, Michael nói: “Thắng, bỏ qua hết. Thua, tính sổ sau.”

Rafael cười đến miễn cưỡng, “Quả nhiên rất cổ vũ sĩ khí.”

Mammon buông Abaddon, xoay người ôm Metatron, nhẹ nhàng vuốt mái tóc vàng óng của hắn, nói: “Có phải nếu chúng ta thua sẽ tốt hơn?”

“Người dám?” Abaddon rống giận.

Mammon diện vô biểu tình ngoáy ngoáy tai, nói: “Lãi nợ tăng gấp đôi.”

“.....” Gian thương, gian thương, gian thương!!!

Abaddon nội tâm gào thét.

..... Bất quá dù sao cũng trả không hết, có tăng gấp đôi, thậm chí gấp ba gấp bốn, cũng chẳng có gì khác biệt.

Beelzebub nói: “Trở lại chuyện chính. Đánh thế nào?”

Abaddon nói: “Ta chọn hai tên!”

Uriel nói: “Hai tên.”

Isfel nói: “Ân.”

Rafael cười nói: “Chọn hai tên với hai tên ta nghe hiểu, còn ân là có ý gì?”

Isfel đậm đậm liếc hắn một cái, giữa không trung đột nhiên rạch xuống mấy trăm tia chớp, bao vây cả Shiplely lẫn sáu thiên sứ sáu cánh khác.

Rafael nhìn quang mang xanh tím của tia chớp, vuốt cằm nói: “Hiểu rồi.”

Uriel cùng Abaddon hiển nhiên không cam lòng để đối thủ mình nhìn trúng bị giành mất, một trái một phải nhắm về phía ba thiên sứ sáu cánh.

Rafael lớn tiếng can ngăn Uriel: “Ngàn vạn lần đừng đánh vào khuôn mặt tôn quý của Michael đại nhân.”

Uriel đắm chìm trong hỏa diễm, hỏa quyền trực tiếp vung ngay mặt thiên sứ đứng chính giữa.

.....

Beelzebub thần nhiên nói: “Máy thông tấn tắt lâu rồi.”

Rafael: “.....”

Quyền trượng trong tay Shipley nhấp nháy lúc sáng lúc tối.

Rafael tức tốc trốn sau lưng Mammon, vỗ vai hắn nói: “Cố lên, ta tin tưởng ở người.”

Mammon: “.....”

Beelzebub lắc đầu nói: “Thiên đường nên thực hành chế độ khảo hạch, nâng cao tổ chất của nhân viên.”

Rafael nói: “Ta thuộc loại nhân tài cao cấp, đi theo con đường trí tuệ.”

Beelzebub đột nhiên phát tay, khiến căn phòng vốn dùng để giam thiên sứ bị bọn họ bỏ quên đằng sau đột nhiên nảy lên giữa không trung, “Vô nghĩa! Chẳng lẽ ta không phải?” Căn phòng thành linh đáp xuống phía đầu Shipley!

Shipley kinh ngạc nhìn hắn.

Beelzebub cười lạnh: “Ta giỏi nhất là thao túng, sao có thể bị người khác thao túng linh hồn?”

Thạch Phi Hiệp ở trong bộ chỉ huy cự ly xa kích động reo lên: “Miễn dịch với công kích linh hồn?”

Thanh âm Gin xen vào, “Là sao?”

“Tức là lần này thành viên tổ đội loại hình phi thường phong phú. Di, bất quá không có vú em, ai có thể thêm máu?” Thạch Phi Hiệp lớn tiếng hỏi.

“Cái gì thêm máu?” Metatron vẫn chưa động thủ hiệu kỳ hỏi.

Thạch Phi Hiệp giải thích: “Cũng giống như bác sĩ, có thể làm cho tổ viên nhảy mất khôi phục sức chiến đấu.”

Rafael do dự nói: “Ta?” Quang năng của hắn tuy rằng hơi kém so với năng lực tu bổ trong nhảy mất của tinh linh, nhưng trọng thương bảo mệnh thì không thành vấn đề.

Thạch Phi Hiệp cảm khái: “Ta biết ngay cái vai vú em này là do ni đóng giày cho người, quá phù hợp.”

Rafael: “.....”

72. Chương 25-1: Quyết Chiến (thượng)

Mammon nói: “Chưa từng sinh con cũng được sao?”

Cho dù Thạch Phi Hiệp không ở hiện trường, nhưng dường như cũng có thể nhìn thấy trên cái trán trơn mịn của Rafael đột nhiên chảy xuống ba đường hắc tuyến. “Được chứ! Đây là vấn đề mang tính kỹ thuật.”

Rafael rút cuộc đã tìm lại thanh âm của mình, “Metatron cũng có thể đảm nhận nhiệm vụ này.”

Metatron ôn hòa cười nói: “Ta tin tưởng người.”

Thạch Phi Hiệp nói: “Không cần tranh nhau, dù sao nhân số tổ đội chưa login, cho nên còn có thể thêm vào.”

Rafael nói: “Vú em hai?”

Mammon nhìn hắn, cười đến dị thường tà ác.

Rafael nói: “Đại địch trước mắt, không phải thời điểm huynh đệ tương tàn.”

Beelzebub đang đầu đến người chết ta sống với Shipley, nhin không được nói: “Các người còn biết đại địch trước mắt?”

Rafael thành khẩn nói: “Người hiện tại trên người hoàn chỉnh không sút mẻ, không có đất cho ta dụng võ a.”

Beelzebub trực tiếp thu hồi căn phòng, chắn giữa mình và Shipley, sau đó xông tới chỗ Rafael.

Rafael co chân bỏ chạy.

Mammon: “.....”

Metatron nhìn Shipley toát ra từ phía sau căn phòng, nhẹ giọng nói: “Ra tay đi.”

Linh hồn phòng ngự.

Linh hồn công kích.

Nếu như đây là vòng du, có thể nhìn thấy hấn sử dụng cả hai kỹ năng này.

Chỉ có thể thông qua âm thanh phỏng đoán tình hình thực tế ở hiện trường, Thạch Phi Hiệp thật lâu không nghe thấy tiếng của Isfel, lo lắng hỏi: “Isfel đâu?”

Metatron ánh mắt đảo qua, Isfel đã nghênh tiếp hai thiên sứ sáu cánh, từ trạng huống trước mắt xem ra, Michael hàng giả chỉ có khuôn mặt giống hệt thôi, dựa theo thực lực mà nói, có lẽ chỉ đạt tiêu chuẩn thiên sứ bốn cánh của thiên đường. Isfel, Uriel cùng Abaddon giành thắng lợi chỉ là vấn đề thời gian.

Mammon đột nhiên nhú mày, sắc mặt dần dần tái nhợt.

Metatron vươn tay, một đạo hào quang màu vàng từ lòng bàn tay hấn bắn ra.

Shipley nhìn như không nhìn. Loại quang mang trình độ này căn bản không thể tổn hại hấn mấy may. Nhưng đạo hào quang kia không hề bắn trúng hấn, mà lướt sát qua bên người hấn.

“.....” Shipley nghi hoặc liếc nhìn Metatron, tựa hồ đang hoài nghi thị lực của hấn.

Nhưng ngay khoảnh khắc đó, hào quang lại rơi vào tay Rafael không biết khi nào đã vòng ra đằng sau hấn, nhanh chóng dung hợp với quang năng của bản thân Rafael thành một thanh quang đao cực kỳ chói mắt, bổ hướng đầu Shipley.

Shipley như cảm giác được, tức tốc khởi động một tầng kết giới.

Quang đao chém vào kết giới, kim quang bắn tung tóe sang hai bên.

Mammon sắc mặt dịu lại, cánh đen sau lưng đột nhiên triển khai, bay về phía Shipley.

Shipley hừ lạnh một tiếng, quyền trượng trong tay nhất thời tản ra ánh sáng càng nóng cháy hơn nữa!

Ánh sáng đi đến nửa đường bị căn phòng do Beelzebub khổng chế thu nhỏ lại mấy chục lần ngăn trở, hấp thu toàn bộ.

Thạch Phi Hiệp nghe bên kia đánh đến yên yên tĩnh tĩnh, lại hỏi: “Thế nào rồi?”

Metatron nói: “Sắp kết thúc.”

Thạch Phi Hiệp thở phào một hơi.

“Ai nói sắp kết thúc?” Shipley hung ác nhe răng cười, tung quyền trượng trong tay lên cao. Quyền trượng giữa không trung kịch liệt chấn động, phát ra tiếng ong ong cực chói tai, thâm nhập vào sâu trong linh hồn.

Rafael cùng Beelzebub sắc mặt nhất thời trắng bệch.

Mammon khởi động linh hồn phòng ngự, bảo vệ Beelzebub cùng Metatron ở gần mình. “Người không phải nói linh hồn công kích vô hiệu với người sao?”

Beelzebub nói: “Người từng gặp qua ta tìm người ấu đả chưa?”

“..... Chưa.”

“Cho nên ta gạt hấn thôi.”

“.....”

Quyền trượng chấn động càng lúc càng lợi hại.

Thạch Phi Hiệp đột nhiên kêu đau một tiếng.

Metatron vội hỏi: “Người không sao chứ?”

Trả lời là Gin: “Hắn là nhân loại, không chịu được loại linh hồn công kích này. Ta tắt bộ chỉ huy cự ly xa trước, chờ các người đánh thắng rồi gọi lại.”

“Ân.”

Metatron thu hồi bộ chỉ huy cự ly xa, lại thấy Isfel đang chiến đấu vẫn hữu ý vô ý liếc sang bên đây.

Quyền trượng chấn động càng thêm lợi hại, tình thế bắt đầu nghiêng về phía Shipley.

Metatron trầm ngâm, đột nhiên giang cánh bay tới Trái tim vĩnh hằng.

Mammon ở dưới trông thấy, nhin không được nhắc nhở: “Cẩn thận.”

Metatron giơ ngang hai tay.

Thời gian cầm cố.

Trái tim vĩnh hằng nháy mắt ngưng lại.

Metatron trán toát mồ hôi.

Trái tim vĩnh hằng là thần khí, nó sở hữu sức mạnh của Thần, mà sức mạnh của Thần vốn có thể phá vỡ thời gian cầm cố. Cho nên hắn phải không ngừng gia tăng lực cầm cố.

Quang đao trong tay Rafael không chút do dự chém xuống.

Mammon cắn răng, dốc toàn lực công kích.

Shipley sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Beelzebub đột nhiên thu nhỏ căn phòng hơn nữa, ước chừng chỉ còn một nửa chiều cao của bọn họ, sau đó ném về phía Shipley.

Shipley chấn kinh phát hiện căn phòng kia đang hấp thu linh hồn công kích của mình!

Rafael cảm thấy lực cản càng lúc càng nhỏ, mà quang đao cũng cách đỉnh đầu Shipley càng lúc càng gần.

Thình lình ——

Mammon thấp giọng quát: “Phá!”

Linh hồn phòng ngự của Shipley tán loạn.

Căn phòng va chạm thật mạnh vào ngực Shipley, làm hắn thất thế phun ra một búng máu.

Quang đao trong tay Rafael nháy mắt biến thành sợi xích, trói Shipley lại.

Mammon xoa xoa bả vai, “Không có thần khí, Shipley chẳng qua cũng chỉ như thế.”

Beelzebub nói: “Cho dù không tính cả Metatron, chúng ta vẫn là ba đánh một.”

Mammon nói: “Ta nghe đồn bộ chỉ huy cự ly xa đã tắt rồi.”

Beelzebub hiểu ý nói: “Máy thông tấn cũng đóng.”

Hai người nhìn nhau cười, “Hắc, ai biết được.”

Metatron buông tay. Trái tim vĩnh hằng đột nhiên rơi xuống, nằm bên cạnh Shipley.

Shipley vừa bị Mammon cùng Beelzebub song song xung kích linh hồn lẫn thân thể, đã ngất xỉu.

Rafael dùng sợi xích ánh sáng trói chặt hắn, không tiếng động vỗ vỗ đầu hắn nói: “Coi như thu phục.” Hắn thuận tay cầm lấy Trái tim vĩnh hằng, thở dài, “Cái tên này đặt không hay chút nào.”

Metatron cười nói: “Ta cảm thấy không tệ. Ít nhất bắt luận ra sao, nó đều vĩnh viễn trung thành với Shipley.”

Bên này bọn họ giải quyết xong vấn đề không bao lâu, bên kia đám người Isfel cũng hoàn thành nhiệm vụ, thủ đoạn tiêu diệt kẻ địch càng gọn gàng dứt khoát hơn.

Uriel trực tiếp thiêu đốt thủ thành tro bụi.

Abaddon đánh thành lợn chết.

Còn Isfel, hai thi thể cháy khét kia chính là kiệt tác của hắn.

Rafael vươn tay về phía Uriel.

Uriel vờ như không thấy đi qua luôn.

Abaddon thương hại nhìn hai tay hắn vẫn còn đông cứng giữa không trung, giơ tay đập nhẹ với hắn.

Rafael thần tình đưa đám nói: “Lần sau người không cần bận tâm mặt mũi của ta.”

Abaddon nhú mày nói: “Người xem thường ta?”

Rafael xòe hai lòng bàn tay sừng đỏ nói: “Là ta không tốt, không mang găng tay.”

Abaddon: “.....”

Isfel đi đến trước mặt Metatron.

Metatron hiểu ý giao bộ chỉ huy cự ly xa cho hắn.

Isfel nhận lấy, nhanh chóng tiếp thông.

Đầu bên kia vẫn là giọng của Gin, “Thu phục rồi?”

Isfel hỏi: “Hắn đâu?”

Gin nặng nề thở dài.

Đám người Metatron lập tức căng thẳng.

Gin vỗ đùi nói: “Số hắn đúng là quá may mắn, vừa ngắt xiu Simar liền trở về, kẻ hai ba đơn liền hết bệnh, giờ đang xun xoe theo Simar đi xem đặc sản của nguyên thù giới.”

Thiên sứ cùng đạo thiên sứ: “.....”

Rafael nói: “Đặc sản của nguyên thù giới là cái gì?”

Gin nói: “Ta không biết đặc sản chân chính của nguyên thù giới là cái gì, ta chỉ biết mỗi lần Simar mang đặc sản về thì chỉ có mỗi vụ sự tộc trưởng thôi.”

“.....”

Isfel nói: “Bảo hắn qua đây nghe tin tức của giới thứ mười.”

“Được.” Thanh âm vừa dứt, theo sau liền là một tràng tiếng vỗ cánh phành phạch.

Mammon tầm mắt dạo một vòng, sau đó nói: “Giờ chúng ta làm gì đây? Lui ra ngoài trước, hay là trực tiếp.....” Thu phục đại BOSS?

Bốn chữ cuối hắn dùng khẩu hình nói.

Beelzebub mở máy thông tấn, đang định nói chuyện, chợt nghe tiếng cười của Thần hồn độn vang lên, “Tốc độ của các người vượt ngoài dự kiến của ta. Ta còn tưởng các người cần thời gian lâu hơn.”

Rafael nói: “Sao người không gọi bọn ta là ‘các con của ta’ nữa?”

Những người khác trừng mắt.

Thần hồn độn nói: “Người không thích, không phải sao?”

Rafael nói: “Thật ra ta cũng không thích người phiêu bạt bên ngoài, hay là người quay lại phong ấn đi?”

Thần hồn độn cười khế, “Như vậy trò chơi không phải sẽ mất đi ý nghĩa sao?”

Beelzebub chú trọng một mấu chốt, “Người nói tốc độ của bọn ta vượt ngoài dự kiến của người, nói cách khác, kết quả không nằm ngoài dự kiến của người? Người cố ý để Shipley cùng họ nạp mạng?”

“Thần thì không gì không biết không gì làm không được, không phải sao?” Thần hỗn độn nói, “Ta cũng không phải để hấn đi nạp mạng, ta chỉ là muốn tiêu trừ nỗi sợ hãi trong lòng hấn mà thôi. Hấn vốn không nên có loại tình tự sợ hãi đó.”

Abaddon nhin không được quát: “Bây giờ người rút cuộc muốn thế nào? Poggi và Asmondeus đang ở trong tay người đúng không?”

“Yên tâm. Bọn họ lông tóc vô thương.” Thần hỗn độn nói, “So với các người hỏi ta muốn thế nào, ta càng muốn biết các người muốn thế nào. Các người đến để đánh bại của ta, không phải sao? Vậy, các người chuẩn bị bắt đầu từ đâu?”

Metatron mỉm cười nói: “Chi bằng bắt đầu từ mặt đối mặt?”

73. Chương 25-2: Quyết Chiến (trung)

Thần hỗn độn nói: “Ta cho phép người đứng bên cạnh ta.”

Metatron nói: “Địch thủ hấn nên đứng đối diện nhau mới đúng.”

Thần hỗn độn hứng thú hỏi: “Cho dù là một trận chiến chắc chắn phải thua?”

Metatron nói: “Ta có thể thao túng thời gian, cho nên càng tôn trọng thời gian. Ta luôn duy trì thái độ tương đối hoài nghi với những gì chưa được thời gian minh chứng.”

Thần hỗn độn nói: “Đối mặt ta, người không bao giờ cần phải hoài nghi.”

Beelzebub đột nhiên lên tiếng: “Nếu nói hấn là bảy loại tình tự bị Thần vứt bỏ, vậy hiện giờ hấn đang triển lộ loại nào?”

Mammon nói: “Không cần nghi ngờ, là loại mà chúng ta đều rất quen thuộc.”

Rafael đưa ra đáp án chính xác: “Lúc hấn có những phát biểu ngạo mạn quả thật không khác gì Lucifer năm xưa.”

Mammon nói: “Nếu như vậy, nhược điểm của hấn ắt sẽ là.....” Hấn dừng lại, tiến lên một bước, đứng sau lưng Metatron, khinh thường cười nhạt nói, “Ta rút cuộc đã hiểu tại sao hấn buộc Shipley khắc phục nỗi sợ hãi. Bởi vì cái gọi là Thần hỗn độn cũng rất sợ hãi. Nguyên nhân hấn đưa Shipley đi nạp mạng chẳng qua là muốn nương theo hấn để thêm can đảm mà thôi.”

“Mammon, linh hồn bản thủ của người chỉ có thể nghĩ đến những ý niệm thấp hèn.” Thần hỗn độn triệt để bộc lộ tư thế ngạo mạn, “Ta là Thần, các người cho dù lũy thừa lên một trăm lần cũng tuyệt đối không phải đối thủ của ta.”

Mammon nói: “Nếu đã như vậy, tại sao người không dám lộ diện?”

“Ha ha ha.....” Thần hỗn độn vô cớ phát ra một tràng cười đột ngột.

Mammon buồn bực nhìn về phía Beelzebub và Rafael.

Rafael bình tĩnh giải thích: “Có lẽ bị người nói trúng tâm sự, cảm thấy gặp được tri âm nên hưng phấn thái quá.”

Mammon: “.....”

“Ta suýt nữa đã mắc bẫy.” Thần hỗn độn ngữ khí bỗng nhiên thay đổi, “Bất luận xét từ phương diện nào, ẩn trong tôi khiến ta càng chiếm ưu thế.”

Beelzebub nhú mày.

Mammon nói: “So đo ưu thế của mình từng li từng tí, cũng là một loại hình thức biểu hiện của sợ hãi.”

Thần hỗn độn nói: “Không. Không phải sợ hãi, mà là không cần thiết... Ta thích dùng cái giá nhỏ nhất để thu hoạch hồi báo lớn nhất.”

.....

Rafael vuốt cằm nói: “Giọng điệu này, cũng rất quen tai.”

Beelzebub nói: “Thân là đọa thiên sứ thường xuyên phải giao tiếp với loại giọng điệu này, ta khẳng định loại giọng điệu này phi thường khiến người chán ghét.”

Mammon: “.....”

Thanh âm Thạch Phi Hiệp lại thành linh xen vào: “Các người đang nói Mammon sao? Ta cảm thấy không giống.”

Mammon kinh ngạc. Ngay cả bản thân hắn cũng cảm thấy những lời này đích thực thường xuất phát từ miệng mình, gia hỏa kia cư nhiên cảm thấy không giống?

Thạch Phi Hiệp nói: “Ta nghĩ nếu là Mammon, hắn càng thích mượn đao giết người hơn, không cần vốn nhưng lãi cả vạn.”

Mammon: “.....”

Rafael đồng ý: “Có lý lắm. Xem ra Thần hỗn độn nghiệp vụ vẫn chưa thành thạo.”

Mammon vội ho một tiếng: “Hiện tại nên là lúc nhất trí đối ngoại.”

Beelzebub móc ra một thỏi chocolate nhét vào miệng, vừa nhai vừa lắc đầu: “Tình huống này thực phiền phức.”

Rafael nói: “Tuy rằng bảy loại đều là khuyết điểm, nhưng có thể bù qua sót lại..... Các người từng ta làm gì?”

Mammon tự tiểu phi tiểu nói: “Bảy loại đều là khuyết điểm? Ân?”

Rafael nghiêm mặt nói: “Hiện tại chính là lúc nhất trí đối ngoại kháng địch, tinh thần đồng đội rất quan trọng.”

Thần hỗn độn nhàn nhã nói: “Thứ ta có chính là thời gian, không vội. Các người cứ từ từ suy nghĩ.”

Rafael: “.....”

Beelzebub tiếp tục thảo luận đề tài vừa rồi: “Nhược điểm của Mammon là gì?”

Rafael không chút nghĩ ngợi trả lời: “Meta.”

Uriel đột nhiên nói: “Thần hỗn độn cho phép Metatron đứng bên cạnh hắn, cũng tức là, Metatron có thể nhìn thấy hắn?”

Mammon lập tức trừng Uriel.

Rafael vỗ vai Uriel, nói: “Vì đoàn kết yên ổn nội bộ, người tốt nhất đừng mở miệng.”

Uriel khó hiểu nói: “Tại sao không để Metatron thử xem?”

Mammon thập phần chiếm hữu ôm chặt Metatron, “Không được đi.”

Uriel quay đầu, lườm xem tư thế như trẻ sinh đôi dính liền của hai người họ.

Metatron thở dài: “Không đi.”

Thần hỗn độn hiếu kỳ hỏi: “Tại sao?”

Metatron nói: “Ta không nắm chắc có thể đơn độc đánh bại người.”

Thần hỗn độn cười nói: “Người không phải luôn duy trì thái độ tương đối hoài nghi với những gì chưa được thời gian minh chứng sao?”

“Ta cũng biết tự lượng sức.” Metatron không phải không muốn mạo hiểm, nhưng hắn biết mình mạo hiểm có lẽ cũng chỉ rơi vào kết cục như Asmondeus và Poggi. Hắn không ngại hy sinh, nhưng thời điểm này không thể để tổn thất bất kỳ đội viên nào nữa, sẽ đả kích lòng tin của đội ngũ bên mình.

Abaddon nóng nảy nói: “Nếu thảo luận tới thảo luận lui vẫn không có kết quả, chi bằng dứt khoát đánh hắn trước tính sau!”

Mammon vỗ tay, “Mời.”

Abaddon nói: “Cho ta biết vị trí mới được chứ?!”

Mammon diện vô biểu tình nói: “Đây là vấn đề vừa rồi chúng ta thảo luận tới thảo luận lui vẫn không có kết quả.”

Abaddon một quyền vung vào hư không, cơ bắp trên cánh tay gồ lên rõ rệt như bướu lạc đà.

Mammon nói: “Phát tiết xong chưa, chúng ta tiếp tục thảo luận thôi.” Hắn quay sang bộ chỉ huy cự ly xa của Isfel, hỏi: “Có kiến nghị gì không?”

Thạch Phi Hiệp nói: “Ta đang chuẩn bị triệu tập hội nghị chiến lược đơn giản, chủ tịch Thạch Phi Hiệp, danh sách tham dự hội nghị như sau, Gin, Raton.....”

“Vụ này bọn ta một chút cũng không quan tâm.” Mammon kịp thời ngắt lời hắn, sau đó nhìn về phía Beelzebub.

Beelzebub đã mở máy thông tấn báo cáo sơ lược tình hình trước mắt với Lucifer.

Lucifer nghe xong, câu đầu tiên hỏi là, “Trận vừa rồi đã thu thập sạch sẽ chưa?”

Beelzebub biểu thị phi thường sạch sẽ, ngay cả vụn cũng không bỏ sót.

Rafael ánh mắt không ngừng liếc hướng hai cổ thi thể cháy đen nằm la liệt dưới đất.

Lucifer tựa hồ rất hài lòng, “Nếu đã như vậy, các người về trước đi.”

Thiên sứ cùng đạo thiên sứ nhất tề sững sờ.

Abaddon là người đầu tiên nhảy dựng lên, “Poggi với Asmondeus còn ở trong tay hắn.”

“Cứ tiếp tục dây dưa như thế là lãng phí thời gian.” Lucifer nói.

Abaddon cả người nóng đến sắp bốc hỏa, toàn thân căng như tấm thép, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm máy thông tấn trong tay Beelzebub, như thể muốn trừng cho Lucifer chui ra khỏi máy thông tấn. Hắn từng chữ một chém đinh chặt sắt nói: “Không tìm được họ, ta tuyệt đối không rời đi!”

Lucifer trầm mặc, nửa ngày mới đậm đậm nói: “Đây là quyết định của người?”

Abaddon lạnh lùng nói: “Phải.”

Lucifer nói: “Vậy nói cho ta biết cách để tìm ra bọn họ.”

Abaddon nghẹn họng.

Lucifer nói: “Trong mắt ta, lãng phí thời gian với thứ gọi là Thần hỗn độn căn bản là một việc cực đoan vô nghĩa.”

Abaddon kiên trì nói: “Poggi và Asmondeus vẫn còn trong tay hắn.”

Lucifer nói: “Hắn chỉ có hai lá vương bài này. Đáng tiếc hắn không biết đánh bài. Vương bài chỉ dùng để đánh, không dùng để giấu. Không cần thiết phải lãng phí thời gian với một đối thủ như vậy.”

“Ai nói đây là lãng phí thời gian?!” Thần hỗn độn đột nhiên kích động hẳn lên, “Ai nói ta không biết đánh bài! Ai nói ta không biết vương bài là dùng để đánh! Người dựa vào đâu phủ định ta?”

Lucifer bình tĩnh nói: “Dựa vào người đến giờ vẫn chưa ra bài.”

“Người.....”

Không trung vang lên vài tiếng sấm rền, mây đen từ bốn phía tụ lại, như một tấm khăn đen sì khổng lồ, dần dần che cả bầu trời xám trắng.

Một đạo kim quang giáng xuống từ khe hở giữa những đám mây đen còn chưa kịp che kín hoàn toàn. Kim quang bao phủ một thân ảnh nhỏ bé thoát nhìn rất quen, sau lưng là đôi cánh đen đặc ngắc ngùn, ánh mắt hung hãn, trong tiếng hét sát khí mười phần!

“Chó má Thần hồn dẫn gì đó! Người xuống đây cho ta, có giỏi chúng ta đấu tay đôi!”

“Poggi!” Abaddon hai mắt sáng lên, thân thể tức khắc vọt tới.

Beelzebub cùng Mammon đồng thời muốn giữ hãm lại, nhưng đều chậm một nhịp.

Abaddon tốc độ cực nhanh tiến lên.

Poggi quát: “Đừng qua đây!”

Ngay lúc nói, chỉ thấy nắm tay nho nhỏ của hắn chọt vung hướng Abaddon!

Abaddon sửng sốt, thân thể giữa không trung khê dịch chuyển. Nhưng một quyền của Poggi còn mang theo mười mấy tia chớp. Abaddon chỉ cảm thấy bụng tê rần, cả người nhất thời không thể động đậy.

Beelzebub cùng Mammon đồng loạt bị đánh văng.

Poggi quyền thứ hai đã vung đến. Abaddon mắt thấy nắm tay càng lúc càng gần, thân thể vẫn trong trạng thái cứng đờ.

Điện quang nhấp nháy, nhưng đến nửa đường lại bị tiết!

Poggi nhìn Isfel vững vàng chắn trước mặt Abaddon, thở phào nhẹ nhõm, miệng bắt đầu tuôn xối xả: “Chó má Thần! Người có giỏi đấu tay đôi với ta, thao túng thân thể ta đánh lão ba ta thì có tính là bản lĩnh gì?”

Mammon cùng Beelzebub thừa dịp kéo Abaddon trở về.

Tia chớp trong tay Isfel đột nhiên phóng tới hướng Poggi!

Abaddon không thể nhúc nhích, nhưng trông mắt trừng đến sắp lọt ra ngoài.

Poggi ngơ ngác nhìn tia chớp đã gần trong gang tấc, tựa hồ không ngờ Isfel sẽ ra tay với mình.

Tia chớp rơi xuống đầu Poggi, hắn chỉ cảm thấy toàn thân tê dại, khó chịu đến run rẩy.

Isfel hỏi: “Nhúc nhích được chưa?”

Poggi toàn thân lập cập lắc đầu.

Isfel nói: “Điện giật vô dụng.” Đoạn phiêu nhiên bay xuống.

Abaddon: “.....” Kháo! Con hắn cũng không phải căn phòng kia, sao có thể lấy ra thử nghiệm?

Nói đến thao túng, trong bọn họ còn có một chuyên gia. Mammon hỏi Beelzebub: “Có cách gì để tiếp xúc không?”

Beelzebub lắc đầu nói: “Không biết. Ta chỉ có thể thao túng những vật thể không có linh hồn, còn Poggi hiển nhiên vẫn giữ lại ý thức của mình.”

Mammon gật đầu nói: “Ta cũng tra qua linh hồn hắn, hoàn hảo không tổn hại.”

Thần hồn độn đắc ý nói: “Ta đã ra bài, giờ đến phiên các người.”

Lucifer hạ giọng nói: “Lấy biện pháp đối phó Abaddon đem đối phó hắn đi. Chủ yếu nhắm vào chỉ số thông minh, hắn sẽ không khó.”

Abaddon: “.....”

74. Chương 25-3: Quyết Chiến (hạ)

Uriel là người đầu tiên bùng nổ, “Người có giỏi thì xuống đây!”

Thần hồn độn nói: “Có giỏi là sao?”

Rafael nói: “Có gan thì xuống đây.”

“Có gan?” Thần hồn độn đột nhiên hắc hắc hắc cười vang, “Suýt nữa lại vào tròng. Các người muốn ta xuống làm sao? Vậy ta cứ ở mãi không xuống.”

.....

Beelzebub thần nhiên nói: “Các người trước khi công kích chỉ số thông minh của hắn có tự đánh giá chỉ số thông minh của mình chưa?”

Rafael: “.....” Hắn rõ ràng chỉ là giải thích thôi mà.

Poggi vẫn đang bận rộn thóa mạ, “Biến thái! Tử biến thái! Đại biến thái! Siêu cấp đại biến thái!”

Hào quang từ từ ngưng tụ xung quanh thân thể hắn.

Abaddon trong lòng căng thẳng, lại muốn xông lên.

Mammon cùng Beelzebub tay nhanh mắt lẹ, mỗi người một bên giữ chặt hắn!

“Buông ra!” Mái tóc đỏ rực của Abaddon dựng thẳng tắp, hết như con nhím, lại như đinh thép!

“Bình tĩnh.” Mammon cứ thế bị lôi về phía trước hai bước.

Hào quang chậm rãi biến mất.

Trên người Poggi đột nhiên có thêm một bộ giáp màu xanh đen.

“Xảy ra chuyện gì?” Thạch Phi Hiệp nhin không được hỏi.

Isfel nói: “Mặc chiến giáp màu xanh đen.”

“Sao cơ? Chẳng lẽ hắn là Thanh Đồng thánh đấu sĩ trong truyền thuyết?” Thạch Phi Hiệp dị thường kinh ngạc.

Poggi trong tay chợt lóe quang mang, một thanh trường mâu cùng màu với chiến giáp xuất hiện trong tay hắn, đầu mâu là lưỡi dao sắc bén, mỏng như cánh bướm. Hắn cầm trường mâu chỉ hướng Abaddon.

Abaddon cả giận nói: “Người muốn làm gì?”

Poggi rống lên: “Không phải ta muốn! Là lão biến thái kia muốn!”

Hắn vừa dứt lời, thân hình liền không thể kiểm soát vọt tới chỗ Abaddon.

Metatron thấp giọng niệm: “Thời gian cầm cố!”

Thân thể Poggi thoáng cứng đờ giữa không trung, lập tức phốc qua nhanh hơn nữa.

Abaddon một tay bắt lấy đầu mâu.

Máu như mưa bắn tung toé thành tia.

Mammon phát động linh hồn công kích.

Poggi nhú mày, vẻ mặt thống khổ.

Abaddon phần nộ quay đầu trừng Mammon.

Mammon triệt tiêu.

Beelzebub ngón tay như đang chơi đàn dương cầm, múa may thần tốc.

Poggi động tác đột nhiên dừng lại.

“Thành công rồi?” Mammon hỏi.

Beelzebub thở phào một hơi, “Có lẽ vậy.”

Abaddon từ từ buông tay. Lưỡi dao trên mâu xé ra một lỗ hồng hẹp dài trong lòng bàn tay hắn, máu chảy không ngừng.

Metatron đưa tay nhẹ nhàng phất qua lòng bàn tay hắn.

Vết thương biến mất.

Mammon xòe tay nói: “Ta cũng muốn.”

Rafael hảo tâm đề nghị: “Rạch một đường trước rồi tính sau.”

Poggi áy náy nhìn Abaddon: “Ta không phải cố ý.”

“Ta biết.” Abaddon giơ tay định xoa đầu hắn, ai ngờ Poggi đột nhiên há miệng cắn tới hươu tay hắn.

Abaddon sững sốt, cũng may Rafael ở bên cạnh ứng biến cực nhanh, kéo tay hắn trở về.

Cách.

Poggi hàm trên hàm dưới va chạm mạnh. “Đau!” Hắn thấp giọng kêu lên.

Abaddon trừng Beelzebub, “Người không phải nói đã thành công khổng chế rồi sao?”

Beelzebub nói: “Ta chỉ thành công khổng chế chiến giáp cùng trường mâu của hắn. Nếu muốn khổng chế thân thể hắn, trừ phi Mammon giết chết linh hồn hắn.”

Rắc rắc, rắc rắc.....

Abaddon siết chặt nắm tay.

Beelzebub nói: “Ta chỉ là xuất phát từ lý tính phân tích vấn đề mà thôi. Thân là đồng đội, ta tuyệt đối không muốn nhìn thấy chuyện đó xảy ra.”

Đang nói, Poggi đột nhiên vứt bỏ trường mâu, vung quyền hươu Beelzebub. Bởi vì chiến giáp của hắn cũng bị cố định tại chỗ, cho nên thân thể chỉ có thể hoạt động trong phạm vi cực nhỏ, nắm tay hiểm hiểm dừng ngay chớp mũi Beelzebub.

Beelzebub mặt không đổi sắc lấy ra gói ô mai, ném một viên vào miệng.

“Các người luôn đối đãi vãn bối như vậy sao?” Thần hồn độn lại không chịu được tịch mịch nên mở miệng.

Metatron từ tốn nói: “Loại hành vi ti tiện lợi dụng vãn bối mới khiến người căm phẫn.”

Rafael nhìn hắn bằng cặp mắt khác xưa.

Mammon tiếp lời: “Bảo bối, đừng dùng từ ti tiện để hình dung hắn. Người sẽ khiến tất cả những sinh vật từng được hình dung bằng từ ti tiện này xấu hổ bất kham.”

“Ngoài mồm loa mép giải ra, các người còn cách nào khác đối phó ta không?” Thần hồn độn khí định thần nhàn hoi. Hiển nhiên, phần lớn ý chí chiếm cứ thân thể hắn lúc này tuyệt đối không phải là bạo nộ.

Metatron nói: “Ngoài lợi dụng trẻ em ra, người còn chiêu nào khác không?”

“Hắc hắc.” Thần hồn độn cười lạnh hai tiếng, ngữ điệu liền chuyển, “Ta buồn ngủ rồi, các người từ từ chơi đi.”

.....

Buồn ngủ?

Beelzebub cùng Mammon sắc mặt đồng thời đột biến.

Mammon buột miệng nói: “Người dám ngủ, ta liền phái người đập phá nhà người.”

Beelzebub liếc xéo hắn, “Nhà hắn ở đâu?”

Mammon nói: “Chung quy vẫn tốt hơn so với để hấn ngủ một giấc bảy tám ngày như Belia.”

Rafael nghe thế nhú mày, “Các người giáo dục kiểu gì vậy? Belia thế nào càng ngày càng lười biếng?”

Mammon nói: “Nếu ta nhớ không lầm, Thần hồn độn không phải bọn ta giáo dục ra, mà là thiên đường sinh ra.”

“Bây giờ phải làm sao đây?” Rafael hỏi. Lão Thần hồn độn kia quả thực không hề mở miệng nữa, chẳng lẽ đi ngủ thật rồi? Đau đầu!

Poggi toàn thân trên dưới đều đau, “Còn ta làm sao bây giờ? Không thể cứ đứng chờ mãi.”

Abaddon thấy ngón chân hấn không ngừng rục rịch, hỏi: “Chân người bị sao vậy?”

“Không phải chân, là đầu.” Poggi vẽ mặt thống khổ lại rồi rầm, “Đầu đau.”

Abaddon ghen hòng giúp hấn gỡ đầu, “Người không gọi đầu bao lâu rồi?”

Poggi hỏi hấn: “Ông bao lâu rồi không gặp ta?”

Abaddon nói: “..... Ta bắt đầu hoài nghi người là con của Belia.”

Poggi nói: “Chờ ông làm rõ mẹ ta là ai rồi tính sau.”

Abaddon: “.....”

Thanh âm Michael đột nhiên từ máy thông tấn truyền ra, “Chủ động xuất kích.”

Beelzebub nói: “Phương án cụ thể?”

Michael nói: “Hấn có bảy loại tính cách, tự nhiên có nhược điểm trong đó.”

“Nhược điểm trong đó? Ân?” Thanh âm tự tiểu phi tiểu của Lucifer vang lên theo.

Beelzebub vội ho một tiếng nói: “Thời điểm này đoàn kết chính là sức mạnh.”

Lucifer nói: “Tốt lắm. Ta mỗi mắt chờ xem sức mạnh của các người sau khi đoàn kết.” Lời vừa dứt, đầu bên kia máy thông tấn cũng tắt.

Beelzebub cất máy thông tấn, tiếp tục ăn ô mai: “Chúng ta đoàn kết một chút đi.”

Mammon theo dõi miệng hấn, nhìn đến không chớp mắt.

Rafael nhú mày: “Đừng nói với ta là người đột nhiên rất muốn hôn hấn?”

Beelzebub động tác nhai nuốt khựng lại, sắc mặt quỵ dị.

Rafael nhìn Metatron, lại nhìn Beelzebub, “Này cũng quá dọa người!”

Mammon từ trong túi lấy ra một đóa hoa hồng, dùng ánh mắt tràn ngập tình yêu đưa cho Metatron, “Thiên đường luôn có một ít thiên sứ kéo thấp mức bình quân của chỉ số thông minh, người ngàn vạn lần đừng để ý.”

Metatron tự tiểu phi tiểu đón nhận.

Mammon thấy hấn không hề bất mãn, lập tức quay sang Rafael tức giận nói: “Dọa người nhất chính là người.”

Rafael nói: “Vậy vừa rồi người cứ nhìn chăm chăm miệng hấn làm chi?”

Mammon nói: “Ta đang nghĩ, nếu Thần hồn độn có cả bảy loại tình tự, chứng tỏ hấn nhất định cũng rất thích ăn vặt.”

.....

Rafael cùng Mammon đồng loạt nhào tới Beelzebub.

Beelzebub lạnh lùng nói: “Nghĩ cũng đừng nghĩ!”

“Bọn ta không nghĩ, bọn ta trực tiếp làm.” Mammon nói, “Giao đồ ăn ra đây.”

Beelzebub nói: “Dù sao hắc cũng có tới bảy loại tình tự, tại sao không thử lấy tài phú của người ra đả động hắc?!”

Mammon nói: “Người cảm thấy ta lúc nào cũng công theo một núi vàng trên người sao? Nơi này lại không thể dùng thẻ tín dụng.”

Beelzebub quay đầu trừng Rafael.

Rafael thở dài: “Thân là thiên sứ thuần khiết thiện lương nhất thiên đường, ta hoàn mỹ không khuyết điểm.”

Beelzebub oán hận nhìn về phía Abaddon.

Abaddon vẫn đang gãi đầu cho con trai.

Beelzebub lại nhìn tới Isfel.

Isfel ánh mắt băng lãnh nhìn lại, Beelzebub thức thời dời mắt.

Mammon vỗ vai hắc nói: “Chờ trở về, ta tặng người nguyên một tiệm quà vặt.”

Beelzebub hai mắt sáng lên, “Thật sao?”

Mammon nói: “Ta lấy tên Mammon ra thẻ.”

Beelzebub nói: “Lấy tên Metatron.”

“.....” Mammon nhìn Metatron.

Metatron mỉm cười gật đầu.

“Được, ta lấy tên Metatron ra thẻ, nhất định tặng người một tiệm đồ ăn vặt.” Mammon nói.

Beelzebub bắt đầu đào bới đồ quà vặt của hắc.

Hạt dưa, ô mai, chocolate, cơm nắm, mít sấy..... Món gì cũng có.

Mammon chọn một hộp chocolate hình trái tim, đưa cho Metatron.

Metatron nói: “Ta không ăn thứ gì cả.”

“Tại sao?” Mammon hỏi.

Metatron ngăn người. Ban đầu không ăn là để giảm thiểu dục vọng của bản thân, làm cho mình từ thân thể đến tâm linh đều đạt tới cảnh giới thả lỏng tự nhiên lại vô cầu vô dục. Nhưng hiện tại..... còn nhất thiết phải kiên trì sao? Hắc nhìn hộp chocolate, trong mắt xuất hiện một tia bối rối.

Ngay bắt đầu hắc đã biết Thần không hề bắt buộc hắc làm gì, không nguyện ý từ bỏ là chính hắc. Thế nhưng trải qua bao nhiêu chuyện, hắc còn có thể quay lại như năm đó, thoát nhìn tiêu sái thực chất là hèn nhát trốn vào mai rùa của mình?

Mammon mở bao bì hộp, hai ngón tay kẹp một viên chocolate đặt lên môi.

Metatron đôi mắt trong ngần như nước biển yên tĩnh nhìn hắc.

Mammon mỹ mãn nhìn hình ảnh mình chuyên chú phản chiếu trong mắt hắc, đem chocolate áp lên giữa đôi môi hắc.

Metatron vươn đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm chocolate. Hương vị ngọt ngào đánh thức những gai lưỡi tinh mịn ngủ say suốt bao năm, hắc cơ hồ sa vào loại điềm điềm mật mật này ngay trong tích tắc.

Viên chocolate hoàn chỉnh bị đẩy vào trong miệng.

Vị ngọt tràn ngập cả khoang miệng.

Mammon nhìn đôi mắt xanh của Metatron vì sung sướng mà nổi lên thủy quang, nhin không được nghiêng người nhẹ nhàng ấn một nụ hôn xuống mi mắt hắc.

“Đồ ăn của ta không phải dùng để dụ Thần hỗn độn sao?” Thanh âm đánh thép sát phong cảnh của Beelzebub vang lên sau lưng Mammon.

Mammon vờ như không nghe.

Rafael nhìn không nổi nữa, bắt đầu rao hàng, “Oa! Đây là hạt dưa a hạt dưa. Vừa thơm vừa mộng vừa giòn, làm người ta thèm nhỏ dãi chết được.”

Uriel nói: “Một chút sức thuyết phục cũng không có.”

Rafael nụ cười cứng đờ, “Sao không có?”

Uriel nói: “Hạt dưa trong tay ngươi có dùng kính viễn vọng cũng nhìn không rõ.”

Rafael hít sâu một hơi, bỏ qua hạt dưa, cầm lấy mít sấy nói: “Hoa quả a hoa quả, vừa thơm vừa mộng vừa giòn, làm người ta thèm nhỏ dãi chết được.”

Uriel lạnh lùng phê bình: “Không có thành ý.”

Rafael: “.....”

“Các ngươi không cần uống phí khí lực.” Thần hỗn độn ngáp dài một cái, lưỡi biếng nói, “Ta không hứng thú với đồ ăn.”

Vèo một tiếng, Beelzebub thu hồi hết thấy quà vật, ngay cả hộp chocolate trên tay Mammon cũng không ngoại lệ.

Rafael nói: “Ngươi có thể sắm khoái một chút, khai ra mình cảm thấy hứng thú với thứ gì không?” Hắc chỉ thuận miệng hỏi, cũng không ôm hy vọng.

“Đích thực có một thứ cảm thấy rất hứng thú.” Ngoài dự liệu, Thần hỗn độn rất phối hợp.

Giữa không trung đột nhiên lại giáng xuống một bóng người.

Rafael thân thể đột nhiên đông cứng.

Kim quang bao quanh mái tóc đen nhánh, phủ một lớp sáng mỏng màu cam.

Asmondeus an tường nhắm mắt, chìm trong giấc ngủ say.

“Ngươi đã làm gì hắc?” Abaddon trầm giọng quát, phá vỡ sự im lặng.

Rafael trong lòng run lên, lúc này mới phát hiện khoảnh khắc vừa rồi, tim hắc cơ hồ cũng ngừng đập, nỗi sợ hãi như những mảnh vụn thủy tinh, đâm linh hồn hắc thành muôn vàn lỗ hổng. Nỗi sợ hãi thấm thấu qua vô số lỗ hổng đó, lan tràn. Rõ ràng rất muốn hỏi, nhưng lời đến bên miệng, lại hoàn toàn không có dũng khí thổ lộ.

Thần hỗn độn nói: “Kể từ lúc ta bắt hắc, hắc đã ở trạng thái này. Hắc tựa hồ chìm đắm trong ảo cảnh do chính mình sáng tạo.”

Rafael và Abaddon đồng thời thở phào một hơi.

Nếu là ảo cảnh do Asmondeus tự sáng tạo, vậy không cần quá lo lắng. Bởi vì ảo cảnh chính là sở trường của Asmondeus.

“Các ngươi không phải hỏi ta có hứng thú với thứ gì sao?” Thần hỗn độn nói, “Ta đột nhiên nghĩ ra rồi. Ta muốn tiến vào ảo cảnh của hắc.”

Rafael thân thể chấn động.

Thần hỗn độn nói: “Ta đã nghĩ qua rất nhiều biện pháp, bắt quá nghĩ tới nghĩ lui, trực tiếp xâm lấn có lẽ là cách đơn giản nhất.”

Rafael trầm giọng nói: “Chúng ta đầu tay đôi đi.”

75. Chương 26-1: Miền Đất Hứa (thượng)

Thần hồn độn nói: “Được thôi.”

Thiên sứ cùng đọa thiên sứ sững sốt. Thần hồn độn không phải vẫn luôn giấu đầu hở đuôi, không chịu xuất hiện chính diện sao? Có gì giờ lại đáp ứng nhanh gọn như vậy?

Rafael hai tay hợp thành chữ thập. Hào quang sáng lên giữa song chưởng, chậm rãi ngưng tụ thành một đôi kiếm.

“Nếu nhân vật người đã định rồi, vậy địa điểm do ta chọn.” Thần hồn độn nói, “Chúng ta cứ tới..... ảo cảnh của hắc đầu đi.”

Không đợi đám người Rafael phản ứng, một đám mây đen dày đặc từ trên trời sà xuống, sau đó luồn vào trong thân thể Asmondeus.

Beelzebub vừa nháy mắt, Rafael đã ôm lấy Asmondeus.

Metatron cảm giác được linh hồn rõ ràng bớt áp lực hơn ban nãy, dăm chiêu nói: “Ta có một ý tưởng.”

Mammon gật đầu nói: “Ta cũng có.”

Hai người nhìn nhau, đồng thời mở miệng.

“Thần hồn độn không có thân thể.”

“Thần hồn độn là một luồng khói.”

Mammon nói: “Như vậy có thể giải thích tại sao chúng ta khiêu khích thể nào hắc cũng không xuất hiện. Hơn nữa cũng chút hứng thú với mỹ thực.” Bởi vì không có thân thể, cho nên căn bản không thể ăn gì.

Abaddon gất lên: “Nó đã tiến vào người Asmondeus, làm sao đây?”

Poggi tức giận nói: “Đừng phun nước miếng đầy mặt ta!”

Beelzebub đi đến bên cạnh Rafael, nói: “Ảo cảnh là do Asmondeus tạo ra, có lẽ hắc sẽ không gặp chuyện.”

Mammon nói: “Câu này của người nên bỏ hắc hai chữ có lẽ, thì sẽ có sức thuyết phục hơn.”

“Thần hồn độn không có hình thể, dưới tình huống bình thường muốn phong ấn hắc rất khó.” Metatron chậm rãi nói, “Nhưng nếu là Asmondeus không chế ảo cảnh.....”

Mammon hai mắt sáng lên, “Dùng hư huyền phong ấn hư huyền!”

Rafael bình tĩnh hỏi: “Chúng ta làm sao tiến vào?”

Mammon nói: “Tiến vào ảo cảnh có hai cách.”

Abaddon không kiên nhẫn hỏi: “Có gì khác nhau?”

“Là tư duy hoặc linh hồn. Tư duy tiến vào ảo cảnh, cũng giống như xem điện ảnh. Linh hồn tiến vào ảo cảnh, lại giống như vòng du,” Mammon giải thích, “Có thể sử dụng loại năng lực nhất định. Nhưng độ mạnh của năng lực liên quan đến độ mạnh của linh hồn.”

Rafael không chút do dự lựa chọn, “Linh hồn.”

Beelzebub thoáng trầm ngâm, nói: “Tư duy.” Hắc thuộc hệ không chế, mà ảo cảnh là do Asmondeus thao túng, cho dù linh hồn hắc tiến vào cũng chẳng có tác dụng gì.

Uriel, Abaddon cùng Isfel đồng loạt lựa chọn linh hồn.

Mammon nói: “Nhưng linh hồn tiến vào ảo cảnh sẽ có mạo hiểm. Vạn nhất Asmondeus thua.....” Hắc thấy Abaddon trừng mình, nhún vai nói, “Ta trước tiên phải giải thích rõ ràng tất cả những tình huống có thể xảy ra. Như vậy linh hồn tiến vào ảo cảnh không kịp rút khỏi sẽ bị hủy theo.”

Rafael hỏi: “Kết quả của bị hủy là gì?”

Mammon nói: “Linh hồn tan biến, đồng nghĩa với diệt vong.”

Bầu không khí đột nhiên nặng nề.

Rafael vẫn như cũ kiên định lựa chọn linh hồn.

Abaddon chỉ suy nghĩ một chút, sau đó cũng lựa chọn linh hồn.

Poggi đột nhiên kêu lên: “Ta cũng đi nữa, ta cũng lựa chọn linh hồn.”

Abaddon cười nhạo nói: “Người tự thân khó bảo toàn còn đòi cứu người khác?”

Poggi nói: “Ta chỉ là thân thể bị khống chế, không phải linh hồn bị khống chế. Ta bị nhốt trong chiến giáp thật sự rất khó chịu! Không biết đâu, ta cũng phải đi! Nhất định phải đi!”

Isfel và Uriel cũng kiên trì với lựa chọn trước đó.

Metatron hỏi Mammon: “Nếu linh hồn rời đi, vậy thân thể làm sao?”

Mammon nói: “Ở lại tại chỗ.”

Beelzebub nhíu mày: “Nói cách khác, chúng ta phải chờ lại người trông coi thân thể.” Nếu thân thể bị diệt, có linh hồn cũng vô dụng. Hắn tuyệt không muốn đường đường Tể tướng địa ngục nhất đại ma vương lại lưu lạc đến thăm cảnh làm u linh. “Ta ở lại.” Sức chiến đấu của linh hồn hắn không mạnh, chỉ bằng ở lại trông coi thân thể.

Isfel cùng Uriel nhìn nhau.

Uriel nói: “Ta phải đích thân phong ấn Thần hồn độn, đây là chỉ thị của Thần.”

Isfel biểu thị sao cũng được.

Mammon nói: “Không cần nghi ngờ, ta nhất định phải đi vào.” Hắn là chuyên gia am hiểu về lĩnh vực linh hồn nhất trong mọi người ở đây. Hắn quay đầu nhìn Metatron, “Ở lại.”

Metatron khẽ nhíu mày.

“Linh hồn của người từng bị trọng thương, vẫn chưa hoàn toàn khôi phục.” Mammon nói, “Huống chi thời gian cầm cố không thể phát huy tác dụng trong ảo cảnh.” Thời gian trong ảo cảnh cũng do Asmodeus khống chế. Metatron cho dù mang theo trục Thời gian vào, cũng không hẳn có thể sử dụng.

Metatron rũ mỵ, mười ngón chủ động nắm tay Mammon, “Cẩn thận.”

Mammon đột nhiên có xung động, muốn bảo Metatron dùng thời gian cầm cố, để thời gian của bọn họ vĩnh viễn ngưng lại tại khoảnh khắc này..... Đương nhiên, hắn cũng biết, nếu thật sự làm thế, kết cục tuyệt đối rất thảm liệt.

Rafael không hề lựa chọn lại. Nhưng biểu tình thoát nhìn có vẻ ung dung của hắn đã đưa ra đáp án.

Còn một người chưa lựa chọn là Abaddon.

Poggi vẫn đang ồn ào, “Ta muốn đi, muốn đi, muốn đi! Asmodeus là bạn thân của ta! Quan hệ giữa bọn ta là thân nhất! Lần này ta nhất định phải cứu hắn!”

Abaddon thô bạo không chút lưu tình gõ trán con trai, “Là thúc thúc!”

Poggi vâng lời gật đầu: “Được rồi được rồi, thúc thúc thì thúc thúc..... Ta nhất định phải đi.”

Mammon nghĩ nghĩ nói: “Cùng đi đi.” So với để hắn ở lại quấy rầy lỗ tai của Metatron, còn không bằng mang theo quấy rầy mình.

Đội ngũ rút cuộc phân phối xong.

Rafael trở lại hoa viên tìm một vị trí thoải mái nằm xuống, cao giọng nói: “Thần ái tiểu phân đội, ảo cảnh phân đội, đội viên số một chuẩn bị xong.”

.....

May quá, không có người khác ở đây!

Các đội viên còn lại của “Thần ái tiểu phân đội ảo cảnh phân đội” đều chọn những góc xa hắt nằm xuống. Metatron ngồi bên cạnh Mammon.

Mammon nắm chặt tay hắt, “Ta nhất định sẽ trở về.”

“Bình an trở về.” Metatron bổ sung.

Mammon mỉm cười, ánh mắt vô hạn ôn nhu, “Ta nhất định sẽ bình an trở về.”

Abaddon mất kiên nhẫn rục rịch, “Xong hết chưa? Rận cũng sắp mọc ra rồi này!”

Vốn đang nằm bên cạnh hắt, Uriel không nói không rằng đứng lên, nằm xuống bên người Rafael.

Abaddon: “.....”

Poggi nói: “Quên đi, ta sẽ không chê bai ông.”

Abaddon một cước đá đui hắt, “Nhưng biểu tình của người tiết lộ người đang ghét bỏ.”

Poggi cắn răng nói: “Ông đây là khi dễ ta không thể nhúc nhích?”

Abaddon nói: “Lúc người nhúc nhích ta cũng vẫn khi dễ.”

Poggi: “.....”

Mammon đột nhiên nhắm mắt lại, “Chuẩn bị.”

Abaddon và Poggi cuống quýt nhắm mắt. Mí trên mí dưới vừa dán nhau, liền cảm thấy một trận thiên toàn địa chuyển, sau đó đã đứng trong một hoa viên phi thường xinh đẹp. Bốn bề rục rịch, không ngừng có các loại ánh sáng đủ màu chiếu xạ.

Poggi kinh hãi phát hiện mình có thể nhúc nhích, vội hoạt động tay chân, hỏi: “Đây là nơi nào?”

Abaddon đã đi mấy bước, “Vườn địa đàng?”

Uriel nói: “Khu trung bộ vườn địa đàng.”

Mammon ngồi xuống, cầm lấy vàng trên mặt đất. Lần đầu tiên đến vườn địa đàng mình không hề biết giá trị của vàng. Mãi đến khi các giới khác dần dần thành lập, vàng trở thành một loại hóa tệ lưu thông, hắt mới phát hiện mình đã nảy sinh dục vọng chiếm hữu thứ đại biểu cho tiền bạc tài phú này.

Abaddon nói: “Thân là bạn già của Asmondeus, ta rất khẳng định hắt tuyệt không giàu có. Cho nên người ngàn vạn lần đừng hy vọng có thể ôm đống vàng này ra ngoài đùng.”

Mammon buông vàng, tự tiểu phi tiểu nói: “Sao ta lại cảm thấy người thất vọng nhất chính là người?”

Abaddon ghen hòng.

Poggi đột nhiên nói: “Rafael đâu?”

Uriel vỗ cánh bay lên không trung.

Cành lá rậm rạp che khuất tầm mắt hắt, bảo thạch cùng kim ngân chiếu xạ ánh sáng hoa mắt hắt. Hắt đành phải bay trở xuống, “Ai mang theo máy thông tấn?”

Mammon nói: “Chờ người thỏa mãn điều kiện linh hồn nhập xác rồi tính sau.”

Uriel nhú mào.

Abaddon nói: “Vậy làm sao bây giờ?” Vừa mới vào đã lạc mất một đội viên tuyệt không phải chuyện tốt. “Có phải trong quá trình người đã để lạc mất linh hồn hắt không?”

Mammon nói: “Giác quan thứ sáu của ta mách cho ta biết, hắt tự mình rời đi.”

“Rafael.....” Poggi hai tay làm thành hình loa, giữa không trung cuồn rỗng.

Thanh âm lan truyền khá xa.

Uriel nhú mảy nói: “Như vậy liệu có bị tình tự của Thần phát hiện không?”

Abaddon cùng Mammon ngẩn ra.

Một người bịt miệng Poggi, một người bắt đầu dò đường.

Rafael đơn độc đi trên lối mòn tràn ngập hương hoa nhài.

Nếu hần nhớ không lầm, khi đó nơi mà Asmondeus thích đến nhất chính là thảo nguyên nở đầy hoa nhài. Nơi đó có đại thụ cao năm sáu thước, có dòng suối nhỏ róc rách chảy, còn có vẻ yên tĩnh không ai quấy rầy.

Tòa Đông phương lạc viên này từng rất được các thiên sứ hoan nghênh. Lúc rảnh rỗi, bọn họ thường lên bay tới đây ngồi nghỉ.

Dựa vào trí nhớ, hần từng bước một đi về phía trước, như thể đang ngược dòng ký ức thời gian. Cảnh tượng đen tối dần lùi xa theo bước chân của mình, phía trước chỉ còn vui sướng cùng hy vọng.

Đã từng là, vui sướng cùng hy vọng.

Phía trước truyền đến tiếng bước chân dồn dập. Rafael dừng lại. Nếu trí nhớ hần không sai, tiếng bước chân này tựa hồ thuộc về.....

Adam toàn thân xích lửa chạy tới. Hần hơn hở chạy trốn, như một con nai vô tư vô lự, theo sau hần chính là Eve. Thân thể xinh đẹp động lòng người cứ thế phô bày dưới ánh mặt trời.

Họ dường như hoàn toàn không nhìn thấy Rafael, nhanh chóng lướt qua bên người hần, tiếp tục hướng tới phía trước.

Nhìn họ hạnh phúc như vậy, Rafael không khỏi hồi ức về thiên đường trong quá khứ, còn có mình từng sống ở thiên đường.

Miền đất hứa.

Đã bao lâu rồi không hình dung thiên đường như vậy?

.....

Không nhớ nữa.

76. Chương 26-2: Miền Đất Hứa (trung)

Beelzebub lôi ra một túi lớn quà vặt, mời Isfel và Metatron: “Cùng ăn không?” May là lưu lại hai người không thích động khẩu. Hần trong lòng thầm hoan hô.

Metatron cười lắc đầu.

Isfel đang định từ chối, chợt nghe Thạch Phi Hiệp hỏi: “Ăn gì vậy?”

Isfel nhìn nhìn, “Đậu phộng, xoài ướp lạnh, ô mai, chocolate.....”

Thạch Phi Hiệp nghe đến thèm nhỏ dãi, thập phần “ngượng ngùng” hỏi: “Đóng gói đem về được không?”

Beelzebub: “.....”

Isfel không đợi hần trả lời, trực tiếp tịch thu túi đồ ăn vặt nhét vào không gian của mình.

Beelzebub lại lấy ra một bịch đậu phộng nhỏ, lặng lẽ bỏ một viên vào miệng.

Metatron đột nhiên đứng lên.

Bàn tay cầm đậu phộng của Beelzebub theo bản năng căng thẳng, “Sao thế?”

Metatron nói: “Mây trên không trung hình như dày hơn.”

Isfel và Beelzebub ngẩn đầu.

Vừa rồi không để ý, bầu trời vốn chỉ hơi xám như bị tưới mực nước, từng chút một nhuộm thành màu xám sẫm.

“Hắn không hề rời đi.” Hybe đột nhiên mở miệng.

Metatron nói: “Thần hồn độn?”

Hybe nhìn Shipley, lại nhìn Julian trong lòng mình, chậm rãi gật đầu.

Trục Thời gian xuất hiện trong tay Metatron.

Beelzebub cất đầu phụng.

Isfel đứng lên.

“Thật hại người ta thương tâm, mới đó đã bị vạch trần rồi.” Thần hồn độn thanh âm như chuông đồng ong ong rung động giữa không trung, “Nên thưởng cái gì cho các người đây? Hay là..... chiến đấu đi?”

Không gian ngoài mười thước xung quanh hoa viên dần dần vụn vụn, mười tám thiên sứ sáu cánh từ không gian biến hình kia thoát ẩn thoát hiện.

Mười tám thiên sứ, ba loại khuôn mặt ——

Mammon, Rafael, Lucifer.

“Ta là Thần, đương nhiên sở hữu quyền năng chế tạo thiên sứ.” Thần hồn độn cười đắc ý, “Đừng nói các người vẫn cho rằng vài gã thiên sứ sáu cánh ban này chính là toàn bộ thủ hạ của ta?”

Beelzebub liếc nhìn Metatron, “Mammon giao cho ta.”

Metatron tự tiểu phi tiểu.

Beelzebub rất biết vâng lời sửa lại: “Sáu gia hỏa nhìn giống Mammon giao cho ta.”

Isfel nói: “Lucifer.”

Metatron vô thanh vô tức đi đến trước mặt “Rafael”.

“Lấy một địch sáu, quả là trận chiến khiến người chờ mong.” Thần hồn độn hứng thú dào dạt.

Biển hoa nhài.

Trông như sóng biển mênh mông đẩy đưa vô số đóa hoa nhỏ bé xinh xắn.

Ngay giữa biển hoa có một gốc đại thụ cao hơn mười thước, dưới tán cây, một bóng người thon gầy đang lặng lẽ ngồi dựa vào đó.

Rafael dừng bước.

Cho dù khoảng cách rất xa, nhưng khung cảnh này đã sớm in sâu trong đầu hắn. Cho dù không cần đến gần, hắn cũng có thể tưởng tượng được trên khuôn mặt hơi ngẩng lên kia đang lộ ra ý cười mãn nguyện.

Hương hoa nhài trong gió càng lúc càng nồng nàn.

Asmondeus tựa hồ cảm giác được gì đó, đứng dậy.

Rafael nhịp tim tăng tốc, hai mắt ngây ngốc nhìn bóng nghiêng của Asmondeus. Nên bước tới, hay là nấp đi? Đầu hắn trống rỗng, chỉ có thể đứng sững tại chỗ.

“Asmond!”

Tiếng gọi giòn giã từ phương hướng khác truyền đến.

Asmondeus quay đầu.

Rafael theo ánh mắt hắn, nhìn thấy cô gái nhân loại vốn nên vĩnh viễn biến mất dưới dây thác máu đang xách lồng hoa, vui vẻ chạy về phía Asmondeus. Mái tóc dài vàng óng của nàng lóng lánh dưới ánh mặt trời, phảng phất là vàng nguyên chất, thậm chí còn chói mắt hơn vàng.

“Sarah.” Asmondeus thoáng đỏ mặt, hệt như vừa mới uống một ly vang đỏ, đem màu rượu ánh lên đôi má mình.

Sarah cười tủm tỉm lấy một bó tulip từ trong lẵng hoa ra, đẩy vào ngực Asmondeus.

Asmondeus có chút bối rối, cuống quýt tiếp bó hoa to này, đang định cảm ơn, đầu lại bị vỗ nhẹ một cái, một đóa hoa rữ xuống trên trán.

“Vòng hoa em làm.” Sarah thoát nhìn không hài lòng lắm, buông lẵng hoa, chỉnh chu lại mái đầu cho hẵn.

Asmondeus cứng đờ tại chỗ, ánh mắt ôn nhu nhìn thiếu nữ xinh đẹp gần trong gang tấc.

Hơi thở thiếu nữ cùng hương hoa nhài hòa quyện nhau, trong mùi thơm ngát mang theo chút ngọt ngào của kẹo, khiến hần nhin không được muốn tới gần hơn nữa.

“Asmondeus.”

Sarah hoảng sợ nhìn về phía phát ra tiếng gọi, thân thể kịch liệt run rẩy.

Asmondeus ngạc nhiên quay đầu.

Rafael từng bước bôn ba qua biển hoa, dần dần tiếp cận họ.

Sarah thân thể càng run càng lợi hại, cơ hồ sắp tan vỡ.

Asmondeus không thể không kéo nàng vào lòng, chống đỡ trọng lượng thân thể nàng.

Rafael im lặng nhìn Sarah, nửa ngày mới nói: “Đây là cách nhìn về quan hệ giữa ta và nàng trong mắt người?” Mọi thứ trong ảo cảnh đều đến từ tư duy của chính Asmondeus, cho nên phản ứng sợ hãi của Sarah cũng không phải cách nhìn chân chính của nàng về hần, mà là cách nhìn Sarah nên có về hần trong cảm nhận của Asmondeus.

Asmondeus không có phản ứng gì. Giờ khắc này bao nhiêu tâm tư hần đều dồn vào Sarah. Nàng có vẻ phi thường không ổn, dường như mỗi sợi dây thần kinh đều biến thành cát mịn, làm sao cũng không thể ngưng tụ lại được, đôi môi co giật, hàm răng cang không ngừng phát ra tiếng lách cách.

Đôi mắt xanh thẳm như biển cả của Rafael chậm rãi đông lại, rồi đọng thành băng, nghiêm ngặt che chắn hết thấy tình tự trong mắt. Hần điềm nhiên nói: “Chúng ta gặp phiền phức.”

Asmondeus mất điếc tai ngơ. Trong thế giới của hần, ngoại trừ Sarah, hần đã không còn nghe được bất kỳ thanh âm nào khác.

Rafael trực tiếp nói: “Những tình tự tiêu cực bị Thần phân liệt ra, đã chiếm cứ giới thứ mười. Chúng ta đang tìm biện pháp phong ấn nó. Hiện tại nó trốn vào ảo cảnh của người, chúng ta phải hợp tác.”

Thân thể Sarah không còn run dữ dội như trước, nhưng khuôn mặt trắng bệch không chút huyết sắc dần dần tái xanh, ánh mắt tan rã, giống như sẽ ngất xỉu bất cứ lúc nào.

“Sarah.” Asmondeus khê gọi, sau đó cúi người bế nàng, chạy về hướng Sarah vừa đi tới.

Rafael ở lại tại chỗ, siết chặt nắm tay nhắm nghiền hai mắt, lúc mở ra, hàn băng trong mắt đã biến mất, chỉ còn một mảnh trống rỗng không thấy đáy. Hần chậm rãi thở dài, thu liễm cảm xúc, giang cánh bay theo.

Abaddon đang khá nóng nảy.

Khi hần nhìn thấy Adam cùng Eva lỏa lồ chạy tới, loại bức bối kia liền lên đến đỉnh điểm.

Cũng may Mammon dùng linh hồn trói buộc giữ hần cố định tại chỗ, bằng không hần nhất định sẽ xông lên nện hai quyền cho hả giận. Mammon thở dài nói: “Bạo lực không thể giải quyết vấn đề.”

Abaddon nắm tay chưa kịp vung ra, cơn tức ghen ngay ngực không lên không xuống, đặc biệt khó chịu, thở hồng hộc nói: “Vậy phải dùng cái gì để giải quyết? Tiền tài?”

“Nếu ta nói khoản nợ trước kia xóa bỏ hết, người có chịu nhẫn nhịn không?” Mammon thông thả hỏi.

Lửa giận của Abaddon tiêu đi một nửa.

Mammon mỉm cười nói: “Tiền tuy không thể giải quyết mọi vấn đề, nhưng ít ra có thể giải quyết hơn phân nửa vấn đề.”

Abaddon trở mắt nhìn Adam cùng Eve tung tăng qua bên người mình, nói: “Không tìm được Asmondeus và Thần hồn dẫn, Rafael lại mất tích, chúng ta hiện tại nên làm sao đây?”

Mammon nhìn trái nhìn phải.

Abaddon, Poggi, Uriel.

.....

Bây giờ muốn dựa vào chỉ số thông minh, chỉ có bản thân mình thôi.

“Rafael nếu đã tự động tách ra, tức là hẳn nhất định đã có đích đến.” Mammon phân tích, “Hắn không quen thân với Thần hồn dẫn, cho nên tuyệt đối không phải đi tìm ông ta. Hai chọn một, còn lại chính là Asmondeus.”

Abaddon hai mắt sáng lên, vội hỏi: “Vậy người có biết họ đang ở đâu không?”

“Người nghĩ sao?” Mammon hỏi ngược lại.

Abaddon nói: “Người không phải nói có thể dùng tiền giải quyết đại bộ phận vấn đề sao?”

Mammon nói: “Cho nên ta quyết định dùng một phần mười khoản nợ nô dịch cho người. Làm ơn mau chóng tìm Asmondeus với Rafael đi.”

“..... Nhưng phải cưỡi trời trước đã! Người tưởng là ôm cây đợi thỏ sao?!”

Mammon phát tay.

Abaddon oán hận hoạt động gân cốt. Kỳ thật ở trạng thái linh hồn, bị trời lâu cỡ nào hẳn cũng sẽ không bị tê hay mỏi gì đó như thể xác, nhưng về mặt tâm lý, hẳn luôn muốn vận động.

Uriel đột nhiên nói: “Rafael tại sao phải một mình đi gặp Asmondeus?”

Mammon cùng Abaddon đồng loạt quay đầu nhìn hắn.

Poggi phát ra tiếng cười nhạo.

Uriel lạnh lùng xoay người đi trước, “Không biết thì thôi.”

Mammon, Abaddon, Poggi: “.....”

Trên thực tế, Rafael đã bắt đầu hối hận vì tự mình thoát ly đội ngũ. Đơn độc tìm đến Asmondeus là nhất thời xung động, hẳn muốn kiểm chứng xem Asmondeus có đúng là vẫn như hắn hiểu ở trong này hay không. Nhưng sau khi kiểm chứng thành công, hắn lại phát hiện trong tất cả mọi người, mình đại khái là người có tỷ lệ thuyết phục được Asmond thấp nhất, đơn độc bỏ đi tuyệt đối là lựa chọn không sáng suốt chút nào. Bởi vì ngoại trừ theo đuổi Asmond, Rafael hoàn toàn không biết mình còn có thể làm gì nữa.

Nếu Abaddon, Mammon bọn họ ở đây.....

Có lẽ trong mắt Asmondeus sẽ nhìn đến thân ảnh của những người khác?

Tiếng nước chảy càng lúc càng gần.

Rafael phát hiện bọn họ bất tri bất giác đã đi tới bờ sông.

Dòng nước trong vắt sinh động chảy xuôi, trôi mãi về phương xa nhìn không thấy.

Asmondeus nhẹ nhàng đặt Sarah bên bờ sông, thấm ướt tay áo, sau đó ôn nhu lau mặt nàng. Hắn lau đến cẩn thận dị thường, như thể đó là một món kỳ trân dị bảo độc nhất vô nhị. Thần tình hắn lại hết sức chuyên chú, như thể thế giới này, chỉ có hai người họ.

Rafael lặng lẽ đứng bên cạnh hắn.

Sarah đã dễ chịu hơn, từ từ mở mắt, hàng mi run nhẹ một hồi liền an định ở đó, che giấu đường nhìn giao nhau cùng Asmondeus.

77. Chương 26-3: Miền Đất Hứa (hạ)

Chiến trường không có khói súng, nhưng càng thảm liệt hơn so với khói súng tràn ngập!

Mặc dù lúc bắt đầu trận chiến, Metatron bọn họ đã phân chia đối thủ, nhưng đấu đến sau cùng, Isfel cơ hồ một mình đảm nhiệm hơn phân nửa lực công kích. Beelzebub cũng dùng tới xác chết cháy của những thiên sứ sáu cánh có khuôn mặt giống Michael cùng căn phòng biết đi kia.

Metatron bao phủ kết giới, canh giữ thân thể đám người Mammon, không cho chiến hỏa lan đến chỗ bọn họ.

Isfel dưới sự phối hợp của Beelzebub, điện quang như lưỡi hái nhanh chóng thu gặt sinh mệnh của các thiên sứ sáu cánh.

Bộ chỉ huy cự ly xa đột nhiên truyền ra hành khúc nghĩa dũng quân tiến cùng giọng đọc diễn cảm đồng dục của Thạch Phi Hiệp, “Chiến đấu đi! Hỡi các huynh đệ! Đừng sợ hãi, đừng lùi bước, đừng thương tâm đau khổ vì ta! Thời khắc này, chúng ta tồn tại cùng mọi người! Phấn đấu lên! Hỡi các huynh đệ! Thắng lợi đang vẫy tay, thắng lợi đang gặt đầu, thắng lợi ở ngay phía trước chúng ta, hát vang vì chúng ta! Thời khắc này, chúng ta sát cánh bên mọi người! Kịch tình cùng nhiệt huyết dâng trào, ngọn lửa chính nghĩa bùng hực bùng cháy trong chiến ý của mọi người! Đả đảo tà ác, đả đảo hỗn độn, đả đảo chủ nghĩa đế quốc! Thắng lợi cuối cùng sẽ thuộc về chúng ta!”

“Câm miệng.” Isfel tranh thủ thời gian giữa một hồi bận rộn phun một câu.

.....

Năm giây sau, hành khúc nghĩa dũng quân tiến được đổi thành bài Ánh trăng.

Số lượng thiên sứ sáu cánh đang từ từ giảm thiểu, nhiệt tình chiến đấu của Isfel hiển nhiên không giảm thiểu theo nhịp điệu chậm rãi của khúc ca.

“Lucifer”, “Rafael”, “Mammon”..... đang giảm dần theo thứ tự.

“Quả là chiến tích vinh quang!” Thần hỗn độn chẳng mấy may phần nộ vì bị đả kích, vẫn rất hòa ái nói, “Như vậy, không ngại ta tặng thêm một ít nhân thủ chứ?”

Lại một đoàn thiên sứ sáu cánh.

Lần này có cả chính khuôn mặt của Metatron, Isfel và Beelzebub.

Beelzebub trước tiên chào hỏi: “Giải quyết dứt khoát chút, ta không muốn thấy bộ mặt méo mó vì đau đớn của mình.”

Isfel nói: “Người có thể hủy dung.”

Beelzebub nói: “Số lượng quá nhiều, ta rất khó chiếu cố hết.”

Thạch Phi Hiệp nói: “Ý hấn là bảo người tự hủy dung.”

Beelzebub: “.....”

Metatron mở rộng kết giới, che chắn cho cả Isfel lẫn Beelzebub, “Chúng ta có thể kéo dài thời gian, đến khi họ tìm được Asmondeus trở về.” Tuy thiên sứ sáu cánh do Thần hỗn độn chế tạo ra không có thực lực của thiên sứ sáu cánh chân chính, giải quyết cũng không mấy khó khăn, nhưng chúng thắng ở số lượng khổng lồ. Cứ tiếp tục xa luân chiến như vậy, cho dù là Isfel, cũng sẽ hao hết khí lực.

Thần hỗn độn cười nói: “Người muốn chờ bọn hấn trở ra sao? Chuyện này e rằng có độ khó.”

Metatron trong lòng mơ hồ có dự cảm bất lành.

Quả nhiên, Thần hỗn độn nói: “Ta đích thực còn ở đây, nhưng không có nghĩa không thể đồng thời ở trong ảo cảnh.”

Beelzebub ném một viên kẹo the vào miệng, nhúu mày nói: “Có ý gì?”

Metatron nói: “Hắn tự phân liệt chính mình?”

“Phân liệt?” Thần hỗn độn nói, “Ân, có thể nói như vậy. Bất quá ta thích dùng cụm từ không nơi nào không xuất hiện để hình dung hơn. Các người tốt nhất đừng đợi bọn hắn nữa, bởi vì tình cảnh của chúng hiện tại nhất định còn gian nan hơn các người.” Hắn không có thực thể, cho nên ở trong ảo cảnh càng có thể phát huy quyền lực.

Thạch Phi Hiệp lẩm bẩm: “Thảo nào ta lại cảm thấy chỉ số thông minh của hắn giống như được nâng cao không ít, thì ra là do có một vị kéo thấp mức bình quân xen vào.”

Thần hỗn độn nói: “Cho nên, các người bỏ cuộc đi. Vô luận là trong ảo cảnh, hay là nơi này, kết cục của các người đều chỉ có một.” Hắn dừng một chút, lại nói, “Meta, giờ người hối hận chưa? Chỉ cần người thành tâm sám hối, ta có thể suy xét cho người một cơ hội nữa.”

Metatron nói: “Để ta nghĩ lại đã.”

“Người muốn kéo dài thời gian?” Thần hỗn độn ngữ khí lạnh dần.

Metatron nghĩ nghĩ, mỉm cười nói: “Đúng vậy.”

“.....”

Đoàn thiên sứ sáu cánh nhất tề hướng kết giới ra tay!

Sarah vịn vai Asmondeus chậm rãi đứng lên.

Rafael ở bên cạnh nói: “Nếu tình tự của Thần đắc thắng, người..... còn có Sarah, đều sẽ biến mất.”

Hai chữ biến mất như ma chú, thức tỉnh một phần lý trí trong Asmondeus. Hắn nắm tay Sarah, nắm thật chặt, như đang bắt lấy sợi rơm cứu mạng.

Rafael thấy cảm xúc hắn dao động, không ngừng nỗ lực nói: “Vườn địa đàng vẫn ở chốn cũ, chỉ cần người nguyện ý, ta..... người có thể trở về bất cứ lúc nào.”

Sarah ánh mắt đảo quanh, lúc nhìn đến Rafael liền khẩn trương rút vai lại, cả người tức tốc rúc vào lòng Asmondeus.

Asmondeus gắt gao ôm nàng.

Rafael hầu kết trượt lên trượt xuống, dùng ngữ điệu bình tĩnh nói: “Bảo vệ người mình yêu, là chuyện mà mỗi thiên sứ lẫn đạo thiên sứ đều liều mạng làm.”

Asmondeus tựa hồ cuối cùng cũng nghe thấy lời hắn nói, máy móc quay đầu, im lặng nhìn hắn.

Rafael hai mắt thoáng chốc sáng lên. Ánh mắt ấy, như có vô số bó đuốc đồng loạt bùng cháy trong đồng tử, lại như toàn thể giới đang bắn pháo hoa, mà loạt pháo hoa kia ngay một giây trước khi tan biến đều bị thu vào đáy mắt hắn.

“Đáng tiếc, nàng đã chết.” Asmondeus cũng dùng ngữ điệu bình tĩnh như hắn, nói.

Quang hoa trong mắt Rafael phút chốc tiêu tan, chỉ còn lại một mảnh trống trải còn thâm trầm còn hư vô hơn cả đêm tối. Tay hắn rũ bên người, ngón tay không thể khống chế nhẹ nhàng run rẩy.

Asmondeus nói tiếp: “Ta cũng đã đạo lạc, không thể quay về vườn địa đàng.”

Bao nhiêu thanh âm có thể phát ra từ trong cổ họng Rafael đều bị chặn lại, thậm chí ngay cả tiếng nức nở cũng phát không ra. Hắn nhìn vào mắt Asmondeus. Hắn không biết mình muốn thấy gì trong đó, duy nhất có thể xác định chính là, tuyệt đối không phải thứ bóng tối mà đến ánh sáng cũng vô pháp phản xạ này.

“Người đi đi.” Asmondeus thản nhiên nói.

Rafael trước mắt hoa lên, cảnh tượng trước mắt đã thay hình đổi dạng. Vai trúng một kích nặng nề, khuôn mặt phần nộ của Abaddon xuất hiện trong tầm nhìn của hắn, “Người vừa rồi đi đâu? Đến giờ mới ra..... Sắc mặt người sao lại khó coi như vậy?”

Rafael chớp chớp mắt, tất cả những tình tự nên có hoặc không nên có trong tích tắc đều như lốc xoáy cuốn vào tầng dưới cùng của tâm linh. Hắn quay đầu liếc nhìn mu bàn tay vẫn còn ở trên vai mình chưa chịu rời đi, “Bởi vì người hạ thủ quá nặng.”

“Vậy sao?” Abaddon trở tay vỗ vai mình một cái.

Cơ thịt bang bang cứng cõi.

Hắn tự hào nghĩ thầm.

Mammon nói: “Có gặp được Asmondeus không?” Hắn xác định vừa rồi là Rafael đột nhiên xuất hiện. Có thể ở trong ảo cảnh nháy mắt di chuyển đến trước mặt bọn họ, hắn chỉ có Asmondeus?

Rafael quả nhiên gật đầu, “Bất quá hắn cự tuyệt.”

Cho dù Rafael che giấu rất khéo, nhưng Mammon vẫn nhìn ra được vẻ ảm đạm từ trên người hắn. Một bụng trách cứ chuẩn bị dọc đường thấy đều bị nuốt trở về, đổi thành vân đạm phong khinh an ủi, “Không sao, ít nhất Thần hồn đến giờ vẫn chưa động thủ, chúng ta còn thời gian.”

Poggi nói: “Thần hồn dẫn kia tại sao đến giờ vẫn chưa động thủ?”

Uriel nói: “Người mong nhớ hắn lắm à?”

Poggi trợn mắt với hắn, trong lòng thầm đắc ý: chỉ số thông minh của thiên sứ và địa thiên sứ lúc này chênh lệch thật rõ rệt. “Ta cảm thấy có âm mưu. Các người không nghĩ vậy sao? Hắn rõ ràng tiến vào rất khoa trương, sao bỗng dưng không thấy tăm hơi gì hết?”

Mammon trầm ngâm nói: “Liệu có phải Asmondeus đã giải quyết hắn?”

Đây đích thực là một lời phỏng đoán đẹp đẽ.

Thiên sứ cùng địa thiên sứ đều bắt đầu mơ tới những ảo tưởng đẹp đẽ.

Abaddon trực tiếp dội một gáo nước lạnh, “Thần hồn dẫn sao có thể dễ dàng bị giải quyết như vậy?”

Rafael phụ họa: “Asmondeus thoát trông không giống vừa trải qua đại chiến.”

Uriel nói: “So với đứng đây thảo luận, không phải nên đi tìm người trước sao?”

Mammon nhìn về phía Rafael: “Tìm thế nào?”

Asmondeus đã tống hắn đi, chứng tỏ đối phương không muốn hắn lại tìm đến. Thế nhưng..... Rafael cảm thấy với độ hiểu biết của mình về đối phương, muốn không tìm đến người ta cũng rất khó. Hắn nói: “Đi theo ta.”

Đây là con đường hoàn toàn tương phản với biển hoa nhài.

Mã não, bảo thạch, vàng bạc tùy ý đều có thể tìm thấy ở nơi này.

Khi vừa đến địa ngục hoang vu, Mammon từng âm thầm điều tổ đội tới vườn địa đàng. Bởi vì lo ngại quan hệ giữa thiên đường và địa ngục lúc đó đang trong giai đoạn tu bổ, có một số việc không thể làm quá, cho nên bọn họ lấy vàng bạc châu báu chỉ lấy đi một phần ba, hiện tại giấu lại, cũng có điểm hối hận.

Kỳ thực, vườn địa đàng giờ đây có lẽ đã hoang phế?

Mammon tính toán có cần tổ chức nhân thủ đi lấy một lần nữa hay không.

Đang tính tới tính lui, con đường dát vàng dần dần đến tận cùng.

Những nhánh cây nở đầy hoa đào tươi non vươn ra cướp đường, lại như những lời mời gọi dục cự hoàn ghênh.

Rafael quen thuộc vòng qua nhánh hoa, chậm rãi bước trên một mảnh thảo nguyên trải đầy cánh hồng đào. Bùn đất mềm mại, như giẫm lên nhụy hoa.

Bởi vì chiều cao kém mà phải dựa vào kỹ năng bay để đi đường, Poggi thấy bọn họ từng người từng người bước đến thoải mái như vậy, cũng nhin không được nhảy xuống.

Abaddon than thở: “Đây là đâu?”

Thanh âm hần không lớn, nhưng Rafael đi tuốt đằng trước vẫn nghe được, đáp: “Hoa viên bí mật.”

Hoa viên bí mật?

Của ai? Chủ nhân nơi này chỉ có..... Adam và Eve?

Abaddon nhíu mày. Rất hiển nhiên, Adam và Eve trong ảo cảnh của Asmondeus vẫn chưa ném qua quả Trí tuệ, cho nên bọn họ có khóa thân cũng không hề nảy sinh cái gọi là liêm sỉ. Nhưng hần thật sự thật sự không muốn nhìn đến một đôi nam nữ lỏa lồ chạy ngồi ngồi như thế nữa.

“Người cảm thấy Asmondeus sẽ ở đây?” Hần không tin được, hỏi. Nhìn thế nào thì Asmondeus cũng không giống một người có sở thích rình trộm.

Lần này Rafael không trả lời hần.

Bởi vì bóng dáng cô tịch của Asmondeus đã xuất hiện giữa một rừng hoa đào như lửa.

78. Chương 27-1: Phong Ấn (thượng)

“Asmondeus!”

Thanh âm Abaddon như một con dao loang lổ gỉ sét, thô lỗ chém vào bức tranh đẹp đẽ trước mắt, không rách, nhưng khiến bức tranh nhả lại.

Asmondeus quay đầu, lúc nhìn đến bọn Abaddon liền thoáng sửng sốt, lập tức cong khóe miệng, lộ ra một nụ cười chân thành.

“Người rốt cuộc không sao!” Abaddon đi tới trước mặt hần, từ trên xuống dưới quan sát kỹ càng, xác định hần hoàn hảo vô khuyết rồi mới thở phào nhẹ nhõm, hung hăng ôm chặt hần.

Mammon thông thả nói: “Vô luận linh hồn suy yếu đến đâu, trạng thái mà nó hiển lộ đều là hoàn hảo vô khuyết.”

Abaddon vịn vai Asmondeus quay đầu lại, “Vậy người xem xem hần có bị tổn hại gì không?”

Mammon khoanh tay nhướn mày cười.

Uriel nói: “Chẳng lẽ không phải là người bị tổn hại?”

Abaddon đại não chuyển hết hai vòng mới phản ứng được ý tứ của hần, hừ lạnh nói: “Bây giờ là lúc nội chiến sao?”

Mammon buông tay nói: “Không phải nội chiến, chỉ là tiêu khiển một chút.”

Poggi vỗ cặp cánh nhỏ bay đến vai Asmondeus, đặt mông ngồi xuống, cùng Abaddon một trái một phải dựa vào đầu hần.

Asmondeus thuận tay vỗ vỗ bấp đùi chắc nịch của Poggi, “Người có khỏe không?”

Poggi nói: “Ha! Ta anh minh thần võ như vậy làm sao có chuyện gì? Người nên lo lắng cho mình thì hay hơn.”

Abaddon châm chọc: “Trước đó là ai nói không muốn bị đóng đinh tại chỗ, nặng nề đòi vào?”

Lòng ngực ưỡn ra của Poggi nhất thời xẹp xuống.

Asmondeus hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Abaddon kinh ngạc: “Rafael chưa nói cho người biết sao?”

Từ đầu đến giờ vẫn luôn im lặng nhìn bọn họ trao đổi, Rafael rốt cuộc cũng được đưa lên đài. Cho dù thoát nhìn hắn không có gì khác so với vừa rồi, nhưng hầu kết trượt lên trượt xuống trên cổ đã tiết lộ hắn đang khẩn trương.

Asmondeus quay đầu, nhìn Abaddon, “Chuyện gì?”

Abaddon nhìn về phía Mammon. Ở đây, năng lực biểu đạt qua ngôn ngữ mạnh nhất hiển nhiên là Mammon và Rafael.

Mammon vuốt cằm nói: “Ta nhớ hình như trước đó chúng ta từng có một ước định?” Câu này là hắn nhắm vào Rafael. Lúc trước bọn họ đã thống nhất, hắn kể mọi chuyện từ đầu tới cuối cho Rafael, còn Rafael sẽ là người thuật lại.

Rafael hắng giọng, đoạn trấn định đơn giản rõ ràng giải thích tình huống trước mắt.

Asmondeus nói: “Tình tự của Thần ư?”

Abaddon kích động nói: “Người không biết cái tên tình tự đó biến thái tà ác tới cỡ nào đâu! Hắn quả thật là bại hoại trong bại hoại, hỗn đản trong hỗn đản!”

Mammon ho khan một tiếng. Nếu nói thứ tình tự dung hợp mọi cảm xúc trong đó của Thần là bại hoại trong bại hoại, đồng nghĩa với gián tiếp thừa nhận chính bọn họ cũng là bại hoại. Mà bại hoại..... Thân là ma vương, cứ nhiên đánh không lại bại hoại, danh vị này cũng là một loại vũ nhục chẳng?

Bất quá ở hiện trường ngoài hắn ra, không ai chú ý tới chi tiết đó.

Rafael nói: “Người có cảm giác được trong ảo cảnh còn có kẻ khác xâm nhập không?”

Asmondeus cúi đầu nghĩ nghĩ nói: “Ta không để ý lắm.”

“Không để ý?” Uriel trong mắt rõ ràng toát ra vẻ bất mãn.

Rafael ôn hòa nói: “Vậy lúc bọn ta vào, người có cảm giác được không?”

Abaddon quàng vai Asmondeus thật chặt: “Yên tâm mà nói, nói sai có ta làm chỗ dựa cho người!”

Mammon che miệng ho khan: “Chúng ta chỉ là đang thương lượng, không phải đang ép cung.”

Asmondeus nhú mày, “Ta cảm giác được có hai nhóm người xâm nhập, nhưng không quá để ý.”

Mammon đôi mắt sáng lên, “Nhóm đầu tiên đi đâu?”

“Trầm lặng.” Asmondeus nói, “Ta không dò ra được tồn tại của hắn.”

Tuy Mammon là cao thủ hệ linh hồn, nhưng lại không quá quen với ảo cảnh, cho nên hỏi: “Theo người thấy, đây là tình huống gì?”

Asmondeus suy tư một hồi, nói: “Có khả năng hắn ở trong ảo cảnh của ta chế tạo một ảo cảnh khác, như vậy có thể che giấu khí tức của hắn. Nếu muốn tìm đến hắn, trước hết phải tìm ra ảo cảnh của hắn ở đâu. Nhưng tuyệt không phải chuyện dễ, có thể mất một thời gian.”

“Bao lâu?”

Asmondeus nói: “Nếu may mắn, có thể chỉ cần một giờ, nếu không may, khoảng chừng một năm.”

“.....”

Mammon trợn mắt há mồm: “Ảo cảnh của người rốt cuộc rộng bao nhiêu?”

Asmondeus hai mắt long lanh, “Nhân giới, thiên đường và địa ngục.”

“.....”

Abaddon nói: “Không sao, cứ tìm trước. Ta không tin vận khí của chúng ta sẽ tệ đến vậy!”

Rafael tầm nhìn đảo một vòng quanh hai vị ‘thần hộ mệnh’ bên trái bên phải Asmondeus, nhẹ nhàng tách ra, hỏi Mammon: “Người thấy thế nào?”

Mammon nói: “Nếu người là Thần hỗn độn, tiến vào ảo cảnh xong người sẽ làm gì?”

Rafael thoáng ngẩn người, ánh mắt không tự chủ được phiêu hướng Asmondeus.

Mammon búng tay một cái, kéo lực chú ý của hắn trở về, tự hỏi tự đáp: “Gieo rắc rối, ít nhất hắn là gieo rắc rối.”

Uriel nói: “Hắn đang gài bẫy?”

Mammon ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Ồ một nơi nào đó đào một cái hố cho chúng ta nhảy xuống?”

Uriel nói: “Ta chỉ dựa theo ý của người.”

Mammon nói: “Hiển nhiên chúng ta không hề dùng chung một cái đầu.”

Abaddon nhìn Poggi đang ôm vai Asmondeus ngủ, nhẹ giọng nói: “Vậy chúng ta rút cuộc nên làm gì bây giờ?”

Mammon trầm ngâm nửa ngày, nói: “Ta muốn trở ra ngoài một chuyến.”

“Không được.” Uriel và Rafael đồng loạt phủ quyết.

Mammon nói: “Ta cam đoan sẽ quay lại rất nhanh.”

Rafael nói: “Không chừng Thần hỗn độn đang đợi người ra ngoài.” Dù sao Mammon cũng là chuyên gia hệ linh hồn, cường độ của linh hồn hắn cao nhất trong số bọn họ.

Mammon liếc xéo Rafael: “Ta không ngờ người ý lại ta đến thế.”

Rafael mỉm cười: “Ngại quá, tới giờ mới phát hiện người có giá trị lợi dụng.”

Abaddon thấy Asmondeus vẫn nhắm mắt không nói lời nào, có điểm sốt ruột, thúc giục: “Sao rồi? Tìm được chưa?”

Rafael bắt lấy cánh tay hắn, thập phần tự nhiên kéo hắn ra, “Thời điểm này việc duy nhất người có thể làm là duy trì im lặng, đừng gây nhiễu sóng.”

Mammon đột nhiên nói: “Ta có thể giúp người giải quyết cái máy nhiễu sóng này.”

Abaddon nhíu mày nói: “Có ý gì?”

Rafael bưng tĩnh đại ngộ, gật đầu tán thành.

Mammon quay sang Abaddon nhe răng cười.

Kết giới đang rung chuyển.

Bên ngoài kết giới, số lượng thiên sứ sáu cánh đã nhiều đến mức không thể nhìn thấy bầu trời.

Beelzebub nói: “Ta lần đầu biết thiên sứ sáu cánh có thể là đồng loại với ruồi bọ.”

Metatron ho nhẹ một tiếng.

Beelzebub bổ sung: “Ý ta là thiên sứ sáu cánh của giới thứ mười.”

Isfel từ trong đồng xác thiên sứ sáu cánh bay về.

Metatron phối hợp mở một lỗ hổng trên kết giới cho hắn tiến vào, sau đó khép lại lỗ hổng.

Isfel lấy ra một tấm khăn, cố sức lau đi mồ hôi trên người.

Thạch Phi Hiệp ở bên kia bộ chỉ huy cự ly xa bồn chồn hỏi: “Isfel trở lại chưa?”

Isfel một tay nhận bộ chỉ huy từ trong tay Beelzebub, thấp giọng ân một tiếng.

Thạch Phi Hiệp thở phào, “Không bị thương chứ?”

Beelzebub liếc nhìn đoàn thiên sứ sáu cánh cháy sém rơi lả tả bên ngoài, “Thoạt xem chỉ đổ chút mỡ hôi.”

Thạch Phi Hiệp không nghe thấy Isfel nói chuyện ít nhiều vẫn có điểm lo lắng, hỏi: “Bây giờ đang làm gì?”

Beelzebub nói: “Lau mỡ hôi.”

Thạch Phi Hiệp nhẹ giọng hỏi, “Có cởi đồ không?”

Metatron, Beelzebub: “.....” Đây là vấn đề quái quỷ gì a?

Isfel thản nhiên nói: “Người muốn xem?”

“Ách, không phải. Ta chỉ là định nhắc nhở người.....” Thạch Phi Hiệp rất nghiêm túc nói, “Lúc lau mỡ hôi nhớ bảo bọn họ xoay người!”

Metatron cười khẽ, phi thường phối hợp xoay người.

Beelzebub hết chỗ nói.

Abaddon mí mắt hơi động, vừa vặn lọt vào tầm nhìn của Metatron.

“Sao vậy?” Beelzebub phát hiện kết giới thu nhỏ lại.

Abaddon thoáng chốc ngồi lên, thấp giọng mắng một tiếng: “Chết tiệt!”

“Sao thế?” Beelzebub sững sốt nhìn hẩn.

Abaddon duỗi tay định vươn vai, lại bị mạng lưới thiên sứ sáu cánh dày đặc ngoài kết giới làm chấn kinh, “Vụ gì nữa?”

Thạch Phi Hiệp nghe đến vò đầu bứt tai, “Các người hỏi nhiều như vậy, tốt xấu gì cũng nên có ai trả lời đi chứ? Đến tột cùng là làm sao?!”

Metatron nói: “Thần hồn độn phân liệt thành hai nửa, một nửa tiến vào ảo cảnh, một nửa ở lại chỗ này. Còn người?”

Abaddon đã từ trong cơn chấn kinh hoàn hồn lại, đứng lên nói: “Thần hồn dẫn ở trong ảo cảnh không có động tĩnh, Asmondeus đang tìm hẩn. Mammon cho ta ra đây trước xem tình huống bên này.”

“Thần hồn dẫn?” Giọng nói âm trầm của Thần hồn độn vang lên, “Người sẽ phải trả giá đắt cho câu này.”

Abaddon nói: “Lúc ta chưa nói ra câu này đã trả giá đắt rồi!”

“Lần này cái giá còn nghiêm trọng hơn.” Thần hồn độn hừ lạnh cười nói.

Metatron cảnh giác nhìn xung quanh.

Vốn đang hôn mê, Shipley đột nhiên nhúc nhích.

79. Chương 27-2: Phong Ấn (trung)

Abaddon không chút nghĩ ngợi xông lên, tung một cước!

Shipley hai mắt đột nhiên trợn ngược, quang năng vốn trói quanh người hẩn biến mất chỉ trong khoảnh khắc.

Metatron rõ ràng cảm giác được thời gian quỷ dị vặn vẹo một hồi.

Nguyên bản đang nằm dưới đất, Shipley đột nhiên biến mất tại chỗ, rồi đột nhiên xuất hiện sau lưng Abaddon.

Abaddon một cước kia còn chưa kịp thu về.

Bàn tay của Shipley đã bóp cổ hẩn, năm ngón từ từ siết chặt lại.

Một loạt biến cố bất quá chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Isfel giờ tay, sấm sét từ bốn phương tám hướng hội tụ nơi Shipley.

Ánh sáng quá cường liệt khiến Beelzebub và Metatron không thể không quay đi.

“Ha hả.....” Abaddon ngẩng cao đầu, cảm thấy toàn thân dần mất khống chế, hoàn toàn không thể nhúc nhích, bên tai mơ hồ vang lên tiếng cười gian xảo của Thần hỗn độn.

Shipley mặc cho thân thể bị điện giật, giống như không hề biết đau, vẫn ngoan cố siết chặt ngón tay.

Beelzebub nheo mắt, gỡ lại chiêu cũ, dùng thuật thao túng khống chế y phục trên người Shipley.

Tiếng xé toạt bị át dưới tiếng điện kích.

Quần áo của Shipley rách tả tơi, không còn manh giáp.

Thân ảnh Isfel chợt xuất hiện sau lưng Shipley.

Beelzebub sửng sốt, vừa định nói sao lại cản tầm nhìn của ta, Isfel đã vung một quyền!

Shipley bị đánh bay ra ngoài, cả Abaddon cũng bị hất kéo lê mấy bước, nặng nề ngã xuống đất.

Điện quang biến mất.

Abaddon đang muốn đứng lên, liền cảm thấy yết hầu lại một trận căng thẳng, ngón tay Shipley lần thứ hai gắt gao bầu ngực cổ họng hần!

Isfel nhìn Shipley vốn nên thương tích đầy mình giờ lại hoàn hảo vô tổn đứng đó, không khỏi hơi nhú mào.

Kết giới dưới vô số đợt xung kích của đoàn thiên sứ sáu cánh rợp trời, dần dần thu nhỏ lại.

Isfel lại đánh ra một quyền. Một quyền này mang theo điện, uy lực gấp mười lần vừa rồi.

Shipley bay lên, đồng thời ngửa đầu phun ra một búng máu.

Máu bắn loạn, văng đến mặt Abaddon, loang loang lổ lổ.

Thế nhưng giây tiếp theo, Shipley lông tóc vô thương bóp cổ Abaddon, thần tình sắc mặt như bình thường.

“Thời gian cầm cố.” Metatron nhắc tay cổ định Shipley.

Shipley thân thể cứng đờ, Abaddon nhân cơ hội dùng sức gỡ tay hần ra, nhưng bất động chỉ trong nửa giây. Tay hần vừa mới chạm tới khuỷu tay Shipley, lực kiềm chế truyền đến từ yết hầu liền gia tăng độ mạnh.

“Thời gian cầm cố.” Metatron cố chấp sử dụng một lần nữa.

Kết quả vẫn như cũ.

Isfel không thể không đánh bay Shipley hết lần này tới lần khác.

Chứng kiến một loạt động tác như cảnh phim không ngừng tua lại của Isfel cùng Shipley và Abaddon, Beelzebub có điểm nóng nảy, “Là thuật phục hồi trong nháy mắt?”

Khôi phục đến hoàn hảo vô tổn như vậy, tinh linh có thể làm được, nhưng tuyệt đối không thể chỉ trong thời gian cực ngắn mà còn là hết lần này tới lần khác, xem ra là kiệt tác của Thần hỗn độn.

Metatron lắc đầu nói: “Ta cảm thấy càng giống như..... Thời gian phân nhánh vô hạn lần.”

“Thời gian phân nhánh cái gì?”

“Trước hết đảo ngược thời gian trở lại lúc Shipley chưa bị trói, duy trì trạng thái không bị trói buộc của hần trực tiếp đẩy thời gian xuôi dòng đến hiện tại. Tốc độ khống chế thời gian của Thần hỗn độn rất nhanh, cho nên không dễ phát giác.” Hần cũng là do mỗi lần Shipley khôi phục liền cảm thấy thời gian quỷ dị vụn vụn mới đưa ra kết luận này.

Beelzebub nhìn không gian càng ngày càng chật hẹp vì kết giới bị thu nhỏ, nhú mào nói: “Có cách gì giải quyết không?”

“Ta nghĩ ra được một cách..... không chừng có thể trực tiếp giải quyết hết mọi vấn đề.” Trong đôi mắt xanh thẳm của Metatron sáng lên quang mang trong trẻo thánh khiết như nắng mai buổi bình minh.

=====

Ánh nắng ấm áp chiếu lên mặt hồ xanh biếc trong vắt.

Mammon ngồi bên hồ, thỉnh thoảng nhìn về phía Asmondeus đang nhắm mắt đứng yên.

Rafael ngồi xuống bên cạnh hắn, “Không gọi Abaddon trở về?”

Mammon nói: “Vẫn chưa tới lúc.”

Rafael tươi cười thấu hiểu: “Lo cho Metatron?”

Mammon không phủ nhận.

Rafael nói: “Sau khi chuyện ở giới thứ mười kết thúc, người có tính toán gì không?”

“Khai phá giới thứ mười,” Mammon dừng một chút, nghiêng đầu nhìn hắn, “Đừng nói với ta là người không nghĩ tới.”

Rafael nói: “Đây quả là một cái bánh rất to.”

Mammon nói: “Ta đại diện cho địa ngục, yêu cầu được chia hơn phân nửa.”

Rafael nói: “Chờ đánh bại Thần hỗn độn xong đã, chuyện này có thể từ từ thương lượng.”

“Thế à?” Mammon nhướn mày, quay sang gọi Asmondeus, “Asmonde.....”

“Thương lượng ngay bây giờ!” Rafael ngoài cười trong không cười ngắt lời hắn.

Asmondeus mở mắt nhìn qua.

Mammon giơ ngón trỏ với ngón giữa thành hình chữ V, “Vắt vả rồi, cố lên!”

Asmondeus ngượng ngùng mỉm cười, nhắm mắt lại tiếp tục.

Rafael bày ra tư thế nghênh địch, “Người muốn chia thế nào?”

“Chia theo đầu người.” Mammon vẻ mặt đương nhiên nói.

Rafael nói: “Người chuẩn bị hái đầu xuống?”

“Lúc người đàm phán chỉ biết soi mói mấy từ ngữ nhằm chán đó sao?” Mammon nói.

Rafael nói: “Này còn phải xem từ ngữ của đối phương có lợi cho ta hay không.”

Mammon nói: “Thần hỗn độn là sơ sót của Thần, Shipley cũng là thiên sứ sáu cánh, cho nên chuyện ở giới thứ mười vốn không hề liên quan tới địa ngục.”

Rafael nói: “Ta nhớ mấy đạo thiên sứ bị bắt hình như đến từ địa ngục.”

Mammon kinh ngạc nhìn hắn, “Người nói Asmondeus?”

Rafael diện vô biểu tình đáp: “Ta nói Leviathan.”

Mammon nói: “Hắn hiện tại được thả ra chưa?”

Rafael cũng không rõ lắm, “Chắc chưa đâu.”

“Chưa thả. Cho nên, tạm thời có thể bỏ qua không tính. Nếu người nhất định muốn tính, lần này là hắn làm sứ giả của Thần tới giới thứ mười, căn cứ vào luật Lao động ở địa ngục, trước mắt hắn phục vụ cho thiên đường, vì vậy bảo hiểm tai nạn lao động của hắn phải do thiên đường chi trả.” Mammon nói.

Rafael há hốc mồm, thở dài: “Người chuẩn bị chia bánh thế nào?”

“Hai tám.”

“Hay là ba tám đi.”

Mammon dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hấn, “Trình độ toán học của người thật đáng ngại.”

Asmondeus đột nhiên nói: “Có rồi.”

Rafael và Mammon đồng loạt đứng lên, ngay cả Uriel đang nằm ngủ gật dưới tàng cây cũng ngồi bật dậy. Poggi vươn vai ghé trên đùi Uriel, đang dụi mắt, bị xách lên một phát.

Mammon hỏi: “Ở đâu?”

Asmondeus nói: “Địa ngục.”

Mammon nói: “Địa ngục trong ảo cảnh có giống trong hiện thực không?”

Asmondeus nói: “Như nhau, ta căn cứ theo hiện thực mà sáng tạo.”

Mammon cười đến thập phần âm hiểm, “Tốt lắm. Hấn ở vị trí nào?”

Asmondeus chậm rãi nói: “Trong biệt thự của người.”

Tuy rằng ảo cảnh căn cứ theo hiện thực mà sáng tạo, nhưng từ vườn địa đàng chạy tới địa ngục chỉ trong tích tắc.

Asmondeus giải thích: “Ta đã nén lại mọi con đường trung gian.”

Poggi nói: “May là ta không chạy tới nửa đường, bằng không chắc cũng bị nén?”

.....

Asmondeus ngẩn ra, “Chuyện này ta thật sự không nghĩ đến.”

Rafael mỉm cười với Poggi, nói: “Người thích chạy rong trong ảo cảnh lắm à?”

Poggi nói: “Là một học sinh hiếu học, ta chỉ dùng cảm biểu đạt ý tưởng của mình.”

Rafael nụ cười càng thâm trầm, “Có được một học trò hiếu học như người đứng là mơ ước của mỗi người thầy. Ta cam đoan nhất định sẽ tử tế giám sát người hoàn thành bốn phần của một học sinh.”

Poggi vẻ mặt phần hân bất bình.

Mammon đứng ngoài biệt thự, cũng không vội đi vào, mà chỉ vuốt cằm suy tư.

Uriel nói: “Người đang đắn đo nên dùng hỏa công hay là dùng thủy công sao?”

Mammon nói: “Ta đang nghĩ tại sao hấn lại chọn trùng biệt thự của ta.”

Uriel khinh miệt liếc hấn một cái.

“Người có gì kiến nghị sao?” Mammon hỏi.

Uriel nói: “Hiện tại không phải thời điểm khoe của!”

Mammon ngẩn người, rất nhanh phản ứng lời hấn nói, bất đắc dĩ buông tay: “Ta thừa nhận, biệt thự của ta đích thực là công trình kiến trúc xa hoa nhất sáng tạo nhất địa ngục, hơn nữa nó còn tráng lệ nguy nga đến mức người khó có thể tưởng tượng. Nhưng đây tuyệt không phải trọng điểm ta muốn nói. Trọng điểm ta muốn nói..... cần Asmondeus đến chứng thực.”

Asmondeus nghe hấn nhắc tới mình, vội hất bàn tay chà đập tóc mình này giờ của Poggi, nói: “Hấn ở trong ảo cảnh của ta lại chế tạo một ảo cảnh khác, cho nên ta cũng không biết hấn đang làm gì.”

Mammon nói: “Liệu có phải đang ngủ?”

Asmondeus sững sốt một lát, “Cũng không phải không có khả năng.”

Uriel nói: “Ý người là hấn rảnh quá, chạy đến ảo cảnh chỉ vì tìm một chỗ để ngủ?”

Mammon nói: “Vậy người có thể dùng góc độ nào khác giải thích tại sao hấn lại chế tạo một tầng ảo cảnh bên trong ảo cảnh không?”

Uriel nói: “Biết đâu là để bày bố cạm bẫy.”

“Thiết lập cạm bẫy ở biệt thự của ta trong ảo cảnh?” Mammon tìm rất nhiều từ để hình dung, cuối cùng chỉ có thể phun ra một câu, “Người quả là một nhà âm mưu kỳ lạ.”

Rafael chờ song phương đều đầu võ mồm xong xuôi, rồi cuộc mở miệng nói: “Ta cảm thấy ý tưởng của Mammon không phải không có khả năng.”

Uriel trừng lớn hai mắt.

Rafael nói: “Địa ngục có Belia, không phải sao?”

Uriel nhú mày.

Mammon vẽ mặt thâm trầm biểu thị, “Thân là kẻ địch của hần, ta thật sự vạn phần cảm kích trên người hần sở hữu đặc tính của Belia.” Hơn nữa càng vạn phần cảm kích chính mình trước đó đã chọn Beelzebub, chứ không phải Belia làm chiến hữu.

Uriel nói: “Vậy các người định ứng phó thế nào?”

Mammon hỏi Asmondeus: “Thay Thần hỗn độn thành Belia, trong tình huống này, người có thể phong ấn hần không?”

Asmondeus nhú mày nói: “Ta không giỏi phong ấn.”

Rafael nói: “Để ta phong ấn. Trên người ta có bùa phong ấn cùng bóng tối vô dục mà Thần ban cho ta.”

Mammon nói: “Trước mắt chúng ta có thể đặt ra một giả thiết. Thần hỗn độn nếu thật sự đang ngủ như chúng ta tưởng tượng, vậy chỉ cần phá giải ảo cảnh của hần, trước khi hần tỉnh lại cấp tốc dùng bùa phong ấn đem phong ấn hần, hần là có thể hoàn thành nhiệm vụ?”

Rafael tốt bụng nhắc nhở, “Thần hỗn độn không phải Belia.”

Mammon nói: “Bây giờ thứ duy nhất chúng ta cần chính là tinh thần lạc quan.”

Uriel nói: “Ta nghĩ là vận may mới đúng.”

“Được rồi, thêm chút vận may.” Mammon búng tay một cái, nhìn sang Asmondeus cùng Rafael.

Asmondeus ngưng thần.

Rafael đột nhiên nói: “Nếu lần này có đủ vận may, có thể..... trò chuyện với ta một hồi không?”

Asmondeus ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía trước, chẳng mấy may phân tâm.

“Xin lỗi.” Lời cự tuyệt vừa khách sáo lại không lưu đường sống.

80. Chương 27-3: Phong Ấn (hạ)

Kết giới đã nhỏ đến không thể nhỏ hơn.

Beelzebub di chuyển thân thể của đám người Mammon, Rafael đến chính giữa, tận lực tiết kiệm không gian.

Shiplely và Abaddon vẫn đang quần lấy nhau.

Abaddon dần quen với tay hần, đã không giống như lúc đầu không thể thích ứng, có hai lần còn thoát khỏi thế gọng kìm của hần. Chỉ là giây tiếp theo, Shiplely lại đột nhiên xuất hiện khổng chế Abaddon.

Từ sau khi Abaddon đã quen dây dưa với Shiplely, Isfel cũng thu tay gia nhập hàng ngũ bàng quan.

Metatron nhắm mắt, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve trục Thời gian, tựa hồ đang tìm kiếm gì đó.

Beelzebub mở máy thông tấn, báo cáo tình hình trước mắt với Lucifer.

Lucifer trầm ngâm hỏi: “Có cần chi viện không?”

Beelzebub nhìn đàn thiên sứ sáu cánh mọc tràn lan, “Hiện tại vẫn chưa biết thực lực của Thần hỗn độn.” Hần vô cùng hoài nghi Thần hỗn độn sở dĩ chậm chạp không chịu xuất toàn lực chính là muốn dụ Lucifer

bọn họ ra mặt. Trước mắt bảy đại ma vương địa ngục đã có năm người kẹt ở giới thứ mười, nếu Lucifer cũng nhúng tay, như vậy địa ngục sau này chỉ có thể dựa vào Belia. Vừa nghĩ đến hậu quả đó, hắn liền chém đinh chặt sắt trả lời: “Xin ngài cứ yên tâm ở bên ngoài chờ đợi.”

Lucifer nói: “Đừng miễn cưỡng.”

Beelzebub nói: “Không sao, Abaddon chống chịu được!”

Abaddon bị siết cổ chỉ có thể ặc ặc mấy tiếng.

“Tình bạn này thật khiến người cảm động.” Thần hồn độn lại phát biểu, “Nhưng vô luận các người có đưa cứu binh đến hay không, với ta mà nói, kết cục đều như nhau. Vờn lâu như vậy, ta nghĩ đã đến lúc đặt dấu chấm hết cho trò chơi này.”

Lucifer nói: “Người không cảm thấy tịch mịch sao?”

Thần hồn độn nói: “Không phải tịch mịch, là cô độc. Ta là Thần, loại cô độc này vốn nên có.”

Lucifer nói: “Người không hiểu bản thân mình chút nào. Đây là tịch mịch. Nỗi tịch mịch của bị giam cầm.”

Thần hồn độn lập tức nín bặt.

Thạch Phi Hiệp nhỏ giọng nói: “Kiềm chế, kiềm chế tí.” Vạn nhất chọc Thần hồn độn nổi điên, đại khai sát giới, đến chừng đó đứng mũi chịu sào chính là đám người Isfel.

Lucifer nói: “Muốn đột phá kiếp sống tù túng này không?”

Thần hồn độn cười lạnh: “Người tưởng người là ai?”

Lucifer nói: “Chúa tể địa ngục.”

Thần hồn độn nói: “Ta là chúa tể giới thứ mười.”

“Giới thứ mười không phải nhà giam của người sao?” Lucifer nói, “Còn địa ngục là nơi ta lựa chọn.”

“Ra là thế à?” Từ máy thông tấn truyền đến thanh âm lười biếng của Michael.

“.....”

Mọi động tĩnh đầu bên kia máy thông tấn cứ như vậy đột ngột gián đoạn.

Metatron bỗng nhiên nói: “Nguyện Thần tồn tại cùng chúng con.”

Beelzebub kinh ngạc quay đầu nhìn. Hắn biết loại thời điểm này, Metatron tuyệt đối sẽ không nói những lời vô dụng vô nghĩa, cho nên câu này nhất định có ám chỉ bên trong. Là ám chỉ gì?

Hắn đang tư lự, lại nhìn thấy trục Thời gian trong tay Metatron đột nhiên phát ra hào quang ánh vàng rực rỡ.

Chỉ thấy đôi mắt lam sẫm của Metatron bị kim quang ánh thành màu lục, thần tình trang trọng, mái tóc dài vàng óng gần như hợp thành một với hào quang.

Đang bám riết lấy Abaddon, Shipley đột nhiên quỵ dệ dừng lại, ngay sau đó, một, hai, ba, bốn..... nhất thời xuất hiện mấy chục Shipley trong những tư thế khác biệt.

Vị trí của họ cơ hồ trùng nhau, lại không cản trở nhau.

Isfel chú ý tới vài Shipley đứng gần mình nhất trên mặt đều có thương tích.

Beelzebub lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ đây là cái gọi là thời gian phân nhánh?”

Do Thần hồn độn thông qua biện pháp ngược dòng thời gian không ngừng phục chế những Shipley hoàn hảo vô tổn, cho nên trên trục chính của thời gian đã phân ra rất nhiều nhánh thời gian chứa Shipley ở những trạng thái khác nhau.

Hắn không ngờ Metatron cứ nhiên có thể nắm giữ thời gian, bắt lấy giao điểm giữa trục chính cùng chi nhánh, đem tất cả Shipley trên nhánh bày ra trên trục chính.

Metatron sắc mặt bắt đầu trắng bệch.

Khổng chế thời gian vốn đã cực kỳ hao phí tinh thần lực của hắn, huống chi linh hồn hắn từng bị Shipley đả thương, vẫn chưa hoàn toàn khỏi hẳn. Phục hồi thời gian về như cũ với hắn mà nói đã vượt quá phạm vi hắn có thể làm.

“Cái gì?” Thần hồn đột phát ra thanh âm kinh ngạc.

Metatron nhắm mắt lại, trong miệng thầm cầu nguyện với Thần, mồ hôi trên trán cũng như tinh thần lực của hắn, đang nghiêm trọng hao mòn.

“Thì ra ngươi muốn thông qua thời gian phân nhánh tạo thành khe hở thời không, để Thần tiến vào hỗ trợ.” Thần hồn đột cười lạnh nói, “Nhánh thời gian hẹp như vậy, ngươi nghĩ rằng mình có thể thành công sao?”

“Mọi chuyện đều có thể, chỉ cần trong lòng ngươi có tín ngưỡng kiên định.”

Một thanh âm giống hệt như Thần hồn đột xuất hiện trên không.

Kim quang mệnh mang bao phủ khắp thiên địa.

Giữa kim quang mơ hồ truyền ra tiếng hét mất kiểm soát của Thần hồn đột, “Không thể nào!”

=====

Mammon cùng Rafael đều sắc mặt ngưng trọng.

Uriel sắc mặt từ đầu tới cuối không hề biến hóa, cho nên vào thời điểm này, cũng chẳng tỏ ra có gì đặc biệt.

Trái lại Poggi, không ngừng vỗ cánh bay vòng vòng quanh Asmondeus, “Ngươi rốt cuộc có nắm chắc hay không? Ngàn vạn lần đừng làm anh hùng. Nếu thật sự không xong, ta gọi lão ba vào giúp ngươi.”

Rafael không nhin được nữa một phát túm hắn lại.

Poggi bực bội đá hắn, “Ngươi làm gì?”

Rafael ý cười âm u, “Đập ruồi.”

“Ngươi dám nói ta là ruồi?” Poggi giận tím mặt.

Rafael nhướn mày, “Tại sao cảm thấy ta không dám?”

Poggi chun mũi, dùng sức hừ một tiếng.

Mammon vội ho khan nói: “Làm ơn quay lại trọng điểm.”

Rafael vút Poggi cho Mammon, trong tay nắm chặt bùa phong ấn, khôi phục thần tình ngưng trọng.

Poggi lo lắng hỏi Asmondeus, “Ngươi rốt cuộc nắm chắc bao nhiêu phần?” Không phải hắn không tin tưởng, mà là..... Asmondeus diện mạo thật sự không giống đại anh hùng xuất hiện vào thời khắc mấu chốt trong tưởng tượng của hắn.

Được rồi, thân là tiểu ma vương, hắn rất ghét anh hùng. Nhưng hắn vẫn kiên trì cảm thấy thời khắc khắc dầu sôi lửa bỏng này diện mạo lão ba hắn tương đối phù hợp với thẩm mỹ truyền thống hơn.

Asmondeus quay sang hắn lộ ra một nụ cười trấn an, sau đó nhìn hướng phòng ngủ của Mammon, ánh mắt ngưng lại.

Những phiến cánh đen thuần triển khai sau lưng Asmondeus, sắc mặt hắn lạnh lùng. Giờ này khắc này, bất cứ ai nhìn đến hắn cũng không thể hoài nghi thân phận ma vương của hắn. Hai mắt hắn đã hoàn toàn không có cảm tình, vững vàng như bàn thạch.

Rafael thu hồi đường nhìn, ngón tay vô thức vuốt lá bùa phong ấn.

Không gian đột nhiên vặn vẹo một chút.

Phòng ngủ của Mammon trong tích tắc đã được dời tới trước mặt.

Phòng ngủ bố trí thật sự chỉ có thể dùng vô cùng xa xỉ để hình dung, tổng hợp song song quan niệm thiết kế hiện đại lẫn cổ điển, còn có những kiệt tác chỉ dùng bảo thạch chứ tuyệt đối không dùng đá bình thường, chỉ dùng kim loại hiếm chứ tuyệt đối không dùng gỗ.

Uriel trừng mắt nhìn chiếc giường lớn, nếu hắn không lầm, chiếc giường này căn bản chỉ dùng hắc tinh thạch chế ra?!

Mammon giơ ngón tay đeo nhẫn hắc tinh thạch sờ sờ mũi mình. Hắn tuyệt không thích loại hình thức tham quan này.

Asmondeus sắc mặt càng lúc càng ngưng trọng.

Một luồng khói xám hình người chậm rãi hiện hình trên giường.

Rafael không dám chậm trễ, mở bùa phong ấn, dùng tốc độ mà lỗ tai căn bản không thể đuổi kịp nhanh chóng đọc thầm thần chú trên bùa.

Luồng khói hình người thoáng nhúc nhích, tựa hồ sắp tỉnh lại.

Asmondeus khẽ nhíu mày, ở bốn phía chiếc giường hạ thêm một tầng ảo cảnh.

Nhưng hành động này hiển nhiên không thể ngăn cản luồng khói thức giấc. Nó đột nhiên xoay người.

Bởi vì nó chỉ có đường nét sơ lược, cho nên Mammon nhìn không ra nó rốt cuộc là từ trước mặt trở mình ra sau lưng, hay là từ sau lưng quay sang trước mặt, tóm lại, sau khi trở mình, thành linh ngồi dậy.

Mammon lần Uriel đều đề cao cảnh giác, chuẩn bị hỏa cùng linh hồn song song công kích bất cứ lúc nào.

Rafael mặt không đổi sắc lăm lăm nhắm thần chú trên bùa phong ấn, nhìn như không nhìn tình hình trước mắt.

Poggi cũng ý thức được giờ khắc này là mấu chốt, không làm ầm ĩ, đập cánh trốn sau lưng Mammon.

Luồng khói đột nhiên đứng lên, vươn tay về phía bọn họ, “Các người.....”

Bùa phong ấn nháy mắt hóa thành xiềng xích, vọt tới luồng khói.

Luồng khói lập tức cuộn thành một đoàn, xem ra là muốn tìm chỗ để tẩu thoát!

Sợi xích màu vàng như dây thừng, từng vòng từng vòng bao vây nó.

Asmondeus đột nhiên cả người lão đảo, khoe miệng từ từ rỉ ra máu đen.

Rafael hoảng sợ, theo bản năng đưa tay định diu hắn. Nhưng ngón tay còn chưa chạm tới Asmondeus, đã bị hắn tránh đi.

Mammon nói: “Sao lại thế này?” Chẳng lẽ bùa phong ấn cùng Thần hồn động vờn quá kịch liệt, gây bất ổn cho ảo cảnh?

Quả nhiên, Asmondeus nói: “Ảo cảnh sắp sụp đổ! Đi mau!”

Trận chiến với Thần hồn dẫn đến đây kết thúc rồi...

81. Chương 28-1: Chiến Hậu (thượng)

Lucifer nhướn mày: “Ta có nói gì sao?” Cho dù là vậy, hắn vẫn lạnh lùng trừng Michael.

Michael nghiêng đầu, vừa vặn đối diện với tầm nhìn áp suất thấp của Lucifer, bĩu môi nói: “Không hiểu gì hết.”

Từ khi rời giới thứ mười trở về địa ngục, đã qua hai tuần, nhưng Mammon nhắm mắt vẫn có thể nhớ lại tình cảnh hỗn loạn lúc ấy.

Do ảo cảnh của Asmondeus sắp sụp đổ, Mammon không thể không đưa linh hồn mọi người ra ngoài, bao gồm cả Asmondeus. Tuy hắn không nói gì, nhưng Mammon nhìn ra được, vì chống đỡ cho ảo cảnh để bọn họ có đủ thời gian rút lui, hắn đã dốc hết sức, hoàn toàn không lưu lại dù chỉ là một chút dư lực tự bảo vệ mình.

Khó khăn lắm mới thoát khỏi ảo cảnh, tình huống bên ngoài lại dọa cho bọn họ chấn động.

Trận chiến giữa Thần với Thần hỗn độn tuyệt không hoành tráng như trong tưởng tượng, nếu phải tìm một từ để hình dung, thì chính là quỷ dị.

Không gian quỷ dị vạn vẹo.

Lúc đó hắn được Metatron ôm trong lòng, từ vai Metatron nhìn qua, Abaddon một tay ôm Asmondeus, một tay xách Poggi. Beelzebub hai tay bồng Rafael, nhưng nhìn sắc mặt hắn, hiển nhiên vạn phần bất mãn với nhiệm vụ này. Isfel một tay túm áo Uriel, tư thế kia tuyệt đối có thể xếp vào hàng thập đại tư thế kinh điển mà hắn từng được thấy qua.

Bất quá Uriel rất nhanh tỉnh lại, giãy dụa đi xuống.

“Người không sao chứ?” Metatron phát hiện hắn đã tỉnh, thấp giọng hỏi.

Mammon dường như đang ngâm mình trong nước đường, trong lòng trong miệng toàn là vị ngọt, “Không sao. Nơi này xảy ra chuyện gì?”

Metatron thấy hắn không có ý định xuống dưới, cũng không nhắc nhở, nói: “Thần hỗn độn lợi dụng ngược dòng thời gian vô hạn khôi phục trạng thái của Shipley, ta nắm bắt kẻ hở khi thời gian ngược dòng, mời Thần tiến vào giới thứ mười.”

Mammon thở phào nói: “Cho nên, giờ là Thần chiến?”

Metatron nói: “Là trận chiến của bản thân Thần.” Thần hỗn độn vốn chính là một bộ phận của Thần.

Mammon nói: “Yên tâm, ở đây chỉ có một nửa của Thần hỗn độn, ta tin Thần nhất định có thể dẹp loạn.”

Không gian càng vạn vẹo càng lợi hại. Phóng tầm mắt nhìn quanh, trừ mấy người bọn họ, tất cả những thứ khác đều đang quỷ dị vạn vẹo.

“Các con ra ngoài trước đi.” Thanh âm của Thần, có điều không rõ là Thần nào.

Rafael nói: “Bất luận thế nào, đi ra trước rồi tính.”

Beelzebub đứng bên cạnh hắn, hỏi: “Làm sao đi ra?”

Rafael cứng lưỡi.

Thanh âm Thần lại vang lên, “Đi.”

Nói thì chậm, diễn ra thì nhanh.

Mammon vừa chớp mắt, đã tới bên ngoài giới thứ mười, dưới chân chính là hoa viên do Rafael điều khiển.

Đi cùng bọn họ còn có quân đoàn địa ngục tiến vào giới thứ mười trước đó và cả Leviathan vẫn như cũ bị giam cầm, có thể thấy được, giới thứ mười hiện tại ngoại trừ dân bản địa, tất cả khách ngoại lai đều bị trục xuất.

Quân đoàn địa ngục thiên sứ do Lucifer suất lĩnh cùng quân đoàn thiên sứ do Michael suất lĩnh đang đứng thành hàng, chỉ là không thấy chủ soái.

Đại nạn không chết, cả thiên sứ lẫn địa ngục thiên sứ đều ăn mừng một phen.

Mammon chú ý tới Shipley vẫn hôn mê bất tỉnh bị sợi xích ánh sáng trói chặt, nghi hoặc hỏi: “Người không phải nói hắn được khôi phục trạng thái vô hạn sao?”

Metatron nói: “Đây mới là hắn trên quỹ đạo chính của thời gian. Hắn trên những chi nhánh khác có lẽ vẫn còn ở giới thứ mười.”

Hybe ôm Julian, cẩn cẩn dực dực nhích tới gần Shipley.

Abaddon cảm khái: “Đều là con, sao lại khác biệt lớn đến thế?”

Poggi hừ lạnh nói: “Người thích một đứa ngốc như vậy còn không bằng đi thích một con heo!”

Abaddon nói: “Ngốc chỗ nào, đây là hiếu thảo, là hiếu thảo! Ai như ngươi, suốt ngày chỉ biết gieo phiền phức cho lão tử!”

Poggi nói: “Cánh cũng bị bể rồi, còn hiếu thảo cái rắm! Nếu ông dám bứt một cọng lông của ta, ta sẽ vật trụi lông toàn thân trên dưới của ông!”

Abaddon không nói hai lời xách móng hấn nện một trận.

“Cha là muốn tốt cho ta.” Hybe đột nhiên mở miệng.

Bởi vì hiện trường loạn mòng mòng, chẳng mấy ai để ý tới lời hấn nói.

Trái lại Mammon cùng Metatron đứng gần đó, nghe thấy rõ ràng.

Metatron hỏi: “Người không hận hấn?”

Hybe ngẩng đầu, thần sắc bình tĩnh, “Lúc ấy ta cũng từng là mục tiêu xâm chiếm của Thần hồn độn. Cha không muốn ta phải chịu thống khổ như mình, ra nông nổi như hiện tại, mới bẻ gãy cánh của ta. Thần hồn độn chỉ thích thiên sứ, thiên sứ không có cánh hấn sẽ không thèm đếm xỉa. Quả nhiên, sau khi cánh ta bị bể, Thần hồn độn cũng không còn đến quấy rầy ta nữa.”

Metatron động dung. Đối với bất kỳ người cha nào mà nói, bẻ gãy cánh con mình là một chuyện không dễ dàng. Nỗi đau trong lòng người cha phải chịu đựng, còn kịch liệt gấp trăm lần nỗi đau thể xác của đứa con.

Hybe lặng lẽ kéo Julian ngồi xuống bên cạnh Shipley, “Khi đó cha đã bị hắc hóa hơn phân nửa..... nhưng vẫn cố chịu đựng. Cha ta là người cha có trách nhiệm nhất trên thế giới này.”

Mammon nói: “Không thể không thừa nhận, hình tượng hấn trong mắt ta đã được cải thiện không ít.”

Michael và Lucifer đột nhiên xuất hiện trong trận doanh của mình.

Xưa nay hễ họ xuất hiện đều hào quang vạn trượng, ngay cả Hybe tâm tình ưu thương cũng nhận không được nhìn theo hướng ánh sáng, ngay lập tức ánh mắt đọng lại, bật thốt lên: “Mẹ.....”

Thanh âm hấn không lớn, nhưng bởi vì tất cả thiên sứ cùng đạo thiên sứ đang hành lễ với Lucifer và Michael, cho nên tiếng gọi của hấn có vẻ đặc biệt đường đột.

Lucifer nhíu mày, Beelzebub cùng Mammon liền một trái một phải xuất hiện bên người hấn.

“Bình tĩnh.”

“Ngần vạn lần phải bình tĩnh.”

“Ta tin rằng Michael tuyệt không có loại công năng này.”

“Nếu có, Lucifer đại nhân hấn đã sớm biết.” Beelzebub câu này nói rất kịp lúc.

Lucifer nhướn mày: “Ta có nói gì sao?” Cho dù là vậy, hấn vẫn lạnh lùng trừng Michael.

Michael bên kia còn chẳng hiểu ra sao, quay đầu hỏi Uriel vừa bay đến bên cạnh mình, “Người biết hấn không?”

“Hybe.”

“Con của Shipley?”

“Àn.”

Michael nghiêng đầu, vừa vặn đối diện với tầm nhìn áp suất thấp của Lucifer, bĩu môi nói: “Không hiểu gì hết.”

Kể đó hiện trường càng thêm hỗn loạn.

Các thiên sứ cùng đọa thiên sứ nôn nóng bắt an chờ đợi chiến quả.

Đại khái qua một tiếng đồng hồ sau, thanh âm của Thần rót cuộc vang lên trong niềm mong mỏi của mọi người, “Các con của ta, cảm ơn sự nỗ lực của các con. Nó đã lâm vào giấc ngủ say một lần nữa, giới thứ mười khôi phục tự do và hòa bình.”

Không ai hoan hô.

Mọi người đều bình tĩnh tiếp nhận sự thật, còn tính toán làm sao mới có thể sớm ngày về nhà ngủ một giấc.

Mammon tâm tình thập phần phức tạp.

Một mặt, hắn rất cao hứng vì cái sự tình bất nháo này rốt cuộc cũng hạ màn, mặt khác hắn lại rất kỳ quặc hy vọng cái sự tình bất nháo này tiếp tục kéo dài để có cơ giữ chân Metatron.

Cho dù biểu hiện của Metatron đã không giống ban đầu quá mức kháng cự, nhưng chính vì thế, hắn mới càng lo được lo mất. Cảm giác này như có một món bảo vật sắp sửa lọt vào túi tiền, lại chậm chạp không chịu rơi xuống. Hắn muốn vươn tay cầm lấy, lại sợ mình dùng sức quá độ, ngược lại càng đẩy bảo vật ra xa hơn.

Đội ngũ cuối cùng cũng giải tán.

Rafael cẩn tuân Thần dụ phủ bóng tối vô dục xung quanh Thần hỗn độn. Uriel mang Shipley theo Michael về thiên đường.

Mammon thấy Metatron vẫn đứng yên tại chỗ, âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Không quay lại thiên đường, tức là mình còn hy vọng.

“Đoàn tàu về địa ngục vẫn còn chỗ trống.” Hắn hàm súc đưa ra lời mời.

Metatron mỉm cười nói: “Người định đi đường vòng sao?”

Mammon đáy lòng trầm xuống, “Người muốn đi đâu?”

“Con thuyền Noah.” Metatron nói, “Ta ở nơi đó.”

Mammon nói: “Chỉ cần người nguyện ý, bất cứ nơi nào ở địa ngục đều có thể là nhà của người.”

Beelzebub sau lưng hắn phá bình: “Ta khẳng định ta sẽ không đem phòng làm việc của mình tặng cho người.”

Mammon nói: “Tặng người một xí nghiệp thực phẩm.”

Beelzebub do dự.

Lucifer cười nói: “Vậy còn ta?”

Mammon khề cần môi, nói: “Làm công miễn phí một vạn năm.”

Lucifer quay sang Metatron: “Ta phi thường chân thành hy vọng người sẽ ưng ý trụ sở của ta.”

Metatron chớp chớp mắt, nói: “Người xác định chuyện này không cần thương lượng với Michael?”

Lucifer nói: “Hắn chỉ có yêu cầu về giường.”

Metatron hết nói.

Mammon lập tức lên tiếng: “Ta không có yêu cầu về giường, ta chỉ có yêu cầu về đối tượng trên giường thôi.”

Metatron tự tiểu phi tiểu nói: “Nga?”

Mammon thần sắc thoáng mất tự nhiên, ôm vai hắn, thâm tình nói: “Ta cam đoan, vô luận kết cục thế nào, đây luôn là người ta vĩnh hằng theo đuổi.”

Metatron từ chối cho ý kiến, nói: “So với chuyện nhà, trước mắt ta cần nhất chính là về nhà.”

Trên đường về, Mammon vẫn không bỏ cuộc, thao thao bất tuyệt miêu tả vẻ đẹp hoa lệ của địa ngục.

Metatron chỉ cười tủm tỉm lắng nghe, không hề tỏ vẻ gì, mãi cho đến Con thuyền Noah.....

Knock knock knock.

Phòng khách truyền đến tiếng gõ cửa.

Hội ức của Mammon cứ thế bị gián đoạn.

82. Chương 28-2: Chiến Hậu (trung)

Phát tay, cửa tự động tách sang hai bên.

Sàn nhà thủy tinh rõ ràng phản chiếu một thân hình cao lớn trong bộ vest màu xám sẫm.

Mammon nghiêng người dựa vào sô pha, ngón tay ưu nhã vuốt cằm, “Bộ vest này phong cách đã qua thời.”

Beelzebub nói: “Ta không định cởi ra tặng người.”

Ngón tay rữ trên tay vịn sô pha của Mammon búng nhẹ một cái, một chiếc sô pha khác tự động di chuyển ra phía sau Beelzebub.

Cửa đóng lại.

Beelzebub ngồi xuống, lấy đồ ăn ra.

Mammon nói: “Chuẩn bị bàn bạc vấn đề khai phá giới thứ mười?”

Beelzebub nói: “Đây là điểm thứ hai.”

“Điểm thứ nhất là gì?” Mammon có chút tò mò.

“Về vấn đề đi hay ở của Hybe.” Beelzebub nói.

Mammon khẽ nhún mày: “Kỳ thực ta rất bất ngờ khi bây giờ hấn cư nhiên ở địa ngục.” Cha là Shipley, hộ tịch ở giới thứ mười, nhìn thế nào hấn cũng không thuộc quyền sở hữu của địa ngục. Cho dù hấn từng có một quãng thời gian làm..... tù binh ở địa ngục.

Beelzebub nói: “Lúc đó tình hình quá hỗn loạn, vừa sợ ý một chút lại mang trở về đây.” Đám người của thiên đường chuồn quá nhanh, Hybe hiển nhiên bị bỏ quên. Nghĩ đến thân phận đặc thù của Hybe, Beelzebub quyết định vẫn dẫn hấn về, miễn cho giới thứ mười vốn đã thương tích đầy mình lại trải thêm sóng gió.

Mammon nói: “Hấn là con của Shipley, nên tổng khứ lên thiên đường mới phải.”

Beelzebub nói: “Hấn không có cánh.”

Mammon nói: “Đọa thiên sứ cũng giống thiên sứ, đều có cánh. Huyết tộc cần răng nanh, tinh linh cần tai dài, người lùn với Titan cần chiều cao đặc biệt, người sói cần biến thân..... Chậc, xem ra người chỉ có thể đưa hấn tới nhân giới hoặc nguyên thù giới.”

Beelzebub nói: “Ta muốn đưa hấn về giới thứ mười.”

Mammon mỉm cười, “Người không phải vừa nói giới thứ mười là điểm thứ hai sao?”

Beelzebub nói: “Chúng ta đã bắt đầu bàn sang điểm thứ hai rồi.”

Mammon nói: “Vậy kết luận của điểm thứ nhất là gì?”

Beelzebub diện vô biểu tình nhét một miếng pizza vào miệng, “Người đến chừng nào mới có thể bỏ cái tật thích vạch lá tìm sâu này?”

Mammon buông tay nói: “Ta không cho rằng nó là một tật xấu, ta cảm thấy là một loại tình tự. Tùy theo đối tượng mà sinh ra tình tự khác nhau.”

Beelzebub nói: “Ta không phải Metatron, lý luận đối tượng của người vô dụng với ta.”

Mammon nói: “Đương nhiên. Bất luận quá khứ hiện tại hay tương lai, người đều không nằm trong phạm vi đối tượng đặc biệt của ta.”

Beelzebub nói: “Cám ơn.”

Mammon ngẩn ra.

Beelzebub nói: “Có lời cam đoan của người, ngày tháng tương lai ta sẽ an tâm hơn.”

Mammon nhún mày, thắm thía nói: “Người trước giờ lo xa nghĩ quẩn quá nhiều.”

“Có thể quay lại chính sự được chưa?” Beelzebub thập phần lễ phép đưa ra thỉnh cầu.

Mammon nhún vai: “Nếu người không tiếp tục nói nhảm nữa.”

Nghĩ tới mục đích đến đây, Beelzebub lẳng lặng nuốt xuống cơn tức này, “Đối với giới thứ mười, người có cách nhìn thế nào?”

Mammon nói: “Một ruộng châu báu chưa được khai phá.” Tuy rằng giới thứ mười từng là vùng đất bị Thần vứt bỏ, nhưng không thể phủ nhận, vùng đất bị vứt bỏ này sở hữu ưu thế hoàn cảnh không thua gì tình hình giới. Hắn đã khảo sát qua, giới thứ mười rất giàu tài nguyên khoáng sản, thổ nhưỡng khí hậu thích hợp trồng trọt, mà đám thiên sứ chưa được ăn quả Trí tuệ đích thực là những cỗ máy lao động hoàn mỹ..... Tiềm lực khai phá là vô cùng vô tận.

Chỉ tưởng tượng thôi hắn đã có loại chờ mong cùng hưng phấn không nói nên lời.

Beelzebub vừa nhìn thấy biểu tình của Mammon, liền biết lần này mục đã thành công được một nửa. Hắn nói: “Giới thứ mười không lâu nữa sẽ cử hành hội nghị thượng đỉnh cứu giới.”

Mammon nhíu mày: “Cứu giới?”

Beelzebub nói: “Đương nhiên, nhân giới sẽ không tham dự.”

Mammon nói: “Ta không nghĩ những giới khác có tư cách tham dự.” Lập công lao hạn mã trong chiến dịch giải phóng giới thứ mười là địa ngục. Tình tự của Thần là phân thân của Thần, nói cho cùng, mọi hỗn loạn đều là sơ sót của Thần gây nên, mặc dù cuối cùng do thần ra mặt giải quyết hết thấy vấn đề, nhưng chỉ là lấy công chuộc tội, công tội ngang nhau. Trong mắt hắn, quyền khai phá giới thứ mười nên hoàn toàn thuộc về địa ngục. Đương nhiên, nể tình thiên đường dù sao cũng từng xuất lực, hắn không ngại chia chút mật ngọt rỉ theo khe hở cho bọn họ.

Beelzebub nói: “Đây là Thần dụ.”

Mammon bóp trán, “Gần đây hề nghe đến hai chữ này ta liền đau đầu.”

Beelzebub nói: “Thần hy vọng giới thứ mười mau chóng phồn vinh, do các giới đồng tâm hiệp lực, cùng nhau xây dựng, cùng nhau hưởng phúc.”

Mammon bĩu môi nói: “Ông ta sợ địa ngục chiếm lĩnh giới thứ mười, tạo thành cán cân thế lực nghiêng lệch trong mười giới thì có.”

Beelzebub nói: “Bất luận thế nào, hội nghị lần này có mặt thì có phần.”

Mammon liếc hắn, nói: “Ý người là?”

Beelzebub mỉm cười nuốt xuống miếng pizza cuối cùng, “Đây là sở trường của người.”

Mammon nói: “Người cũng rất thích hợp.”

“Ta phải ở lại xử lý vấn đề của Hybe.”

“Ta cũng có thể xử lý.”

Beelzebub nói: “Còn có vấn đề của Leviathan.”

Mammon nói: “Ta cảm thấy hắn cứ ở lì trong kết giới cũng không tệ.” So với để hắn đi khắp nơi châm ngòi ly gián, Mammon thích chiêm ngưỡng dung nhan hắn ngủ trong kết giới hơn.

Beelzebub đành phải ra đòn sát thủ, “Nghe đồn đại biểu của thiên đường là Metatron.”

Mammon mím môi.

“Bất quá, với ta mà nói, đây là tình huống xấu nhất.” Beelzebub nhìn Mammon, chậm rãi nói, “Ta một chút cũng không muốn thấy cái bánh ngọt giới thứ mười bị đem làm lễ vật lấy lòng tình nhân.”

Hai chữ tình nhân không cần nghi ngờ đã thành công vuốt đuôi Mammon. Hắn nheo mắt lại, khước miệng câu lên một tia tiểu ý đầy tà khí, “Nga. Ta nghĩ, đề nghị của ngươi cũng không phải không thể suy xét.”

“Đề nghị nào?” Đừng nói là lấy giới thứ mười làm lễ vật đi? Beelzebub nhíu mày. Hắn đột nhiên cảm thấy, có lẽ để Mammon làm đại biểu không phải là một quyết định sáng suốt.

Mammon không trả lời đúng đề, mà đáp phi sở vấn: “Ta gần đây luôn rầu rĩ về một chuyện. Thời hạn sử dụng trăm năm của khu công nghiệp phía đông tầng thứ nhất sắp hết rồi.....”

Beelzebub tức giận trừng hắn.

Mammon rất ung dung, không nóng không vội.

Không khí giăng co, thời gian âm thầm trôi đi.

Mammon lòng nhẩn nại cực tốt, từ sau sofa lấy ra một chai rượu, tự rót tự uống.

Beelzebub cũng khá kiên nhẫn, chậm rãi nhét đủ loại đồ ăn vặt vào miệng.

Đại khái cứ thế im ắng qua một giờ, Mammon đứng lên.

Beelzebub vừa ăn khoai tây chiên vừa ngẩng đầu nhìn hắn.

Mammon bắt đầu cởi cúc áo, sau đó cởi áo khoác.....

“Ngươi làm gì?” Beelzebub sửng sốt.

Mammon nói: “Tắm rửa đi ngủ.”

Beelzebub: “.....”

Mammon ngón tay cởi cúc áo sơ mi thoáng dừng lại, quay đầu nhìn hắn, “Ngươi muốn tắm chung, hay là.....”

“Ta đáp ứng.” Beelzebub đen mặt đứng lên.

Mammon nhướn mày: “Đáp ứng tắm chung với ta?”

“Khu công nghiệp phía đông!” Beelzebub lời còn chưa dứt, thân ảnh đã biến mất tại chỗ.

Ngón tay trượt khỏi cúc áo, Mammon chậm rãi đi đến bên cửa sổ.

Cảnh đêm phồn hoa, đèn điện hào nhoáng, đủ màu sắc sỡ.

Hắn đột nhiên cảm thấy mệt mỏi rã rời. Vô luận ngoài mặt tỏ vẻ trấn định kiên cường đến đâu, đều không thể phủ nhận trong lòng hắn có một khoảng trống quá lớn, dùng bao nhiêu thắng lợi, tiền tài, thậm chí là tình dục cũng không thể lấp đầy khoảng trống đó.

Hắn gơ tay, tháo xuống chiếc nhẫn hắc tinh thạch, đẩy cửa sổ, ném chiếc nhẫn ra ngoài.

Đại hội cửu giới, chân chính là đại hội cửu giới.

Thạch Phi Hiệp mấy ngày nay luôn buồn rầu.

Hắn buồn rầu vì hai chuyện:

Thứ nhất, lần này đại hội cửu giới cư nhiên không cử hành ở Con thuyền Noah, khiến hắn vốn không có hảo cảm gì với thể giới càng thêm không có hảo cảm.

Thứ hai, hắn nhận được giấy mời tới đại hội cửu giới. Không sai, chính là giấy mời cho đại biểu nhân loại. Không thể không nói, đối với bất kỳ nhân loại nào, có thể nhận được giấy mời này đều là một chuyện vô cùng vinh quang. Bởi vì đại hội thường mời lãnh đạo tối cao của mỗi giới. Mà lãnh đạo tối cao của nhân

giới là ai? Hẳn nghĩ trước khi nhân loại thành lập Liên hiệp quốc vẫn luôn không có đáp án chính xác. Cho nên, dưới tình huống các nguyên thủ quốc gia nhân giới không hay không biết không cảm kích, hẳn chỉ thấy vạn phần thấp thỏm bất an đối với việc mình cứ như vậy thay mặt bọn họ làm đại biểu nhân loại.

Bởi vì hẳn thật sự không biết, vạn nhất lúc người ta phân chia quyền khai phá không cẩn thận phân cho hẳn một phần, hẳn nên làm sao đây? Chẳng lẽ phải dựa vào một thân một mình làm tư lệnh đi hoàn thành nhiệm vụ?

.....

Hẳn thật sự thật sự rất khổ não.

Nỗi khổ não này duy trì suốt mười ngày, rốt cuộc có một ngày, hẳn bạo phát, hạ quyết định.

“Isfel!” Hẳn đứng bên bể bơi, sắc mặt ngưng trọng nhìn Isfel vừa bơi xong một vòng, chém đinh chặt sắt nói, “Ta muốn tham gia hội nghị thượng đỉnh cứu giới.”

Thạch Phi Hiệp nói: “Bất luận thế nào, ta cũng là nhân loại! Vào thời khắc này, ta phải gánh vác sứ mệnh quanh vinh làm đại biểu nhân giới!”

“Hội nghị đã bắt đầu rồi.”

“A?”

Isfel nói: “Cho nên, không cần phiền não nữa.”

Thạch Phi Hiệp đại ra, hỏi: “Bắt đầu từ lúc nào?”

“Ba ngày trước.”

“..... Sao không ai nói cho ta biết?” Thạch Phi Hiệp buồn bực ngồi xuống vẽ vòng tròn. Vậy mình rối rắm suốt mấy hôm liền đến tột cùng là vì cái gì? Vì cái gì?

Isfel nói: “Metatron có tìm người.”

“Hồi nào?”

“Buổi sáng năm ngày trước.”

Thạch Phi Hiệp bắt đầu hồi tưởng buổi sáng năm ngày trước mình đang làm gì. Hình như, hình như..... mình nhìn thấy Isfel ở trần nửa thân trên, mặt cũng không tự chủ được đỏ lên.

Uy. Đợi đã!

.....

Thạch Phi Hiệp nói: “Metatron là đại biểu của thiên đường?”

Isfel nói: “Ân.”

“Đại biểu của địa ngục là ai?”

“Mammon.”

Thạch Phi Hiệp dùng móng tay cào mặt đất. Hẳn rất muốn biết kết cục của Mammon và Metatron a.....

83. Chương 28-3: Chiến Hậu (hạ)

Giới thứ mười vẫn là giới thứ mười của trước đây.

Lối vào có bóng tối vô dục, sa mạc, đầy nước cùng lửa tham lam, bốn loại phương thức nghênh đón.

Một cỗ xe ngựa trên nóc đỉnh một tảng kim cương thật lớn nghiêm nhiên xuyên qua trùng trùng kết giới, chậm rãi tiến vào Chủ thành.

Đại môn Chủ thành đỉnh đặc rộng mở, bày tư thái hoan nghênh. Trong thành đột nhiên có thêm rất nhiều thiên sứ bốn cánh và sáu cánh qua qua lại lại, khiến tòa thành vốn hoang vắng nhất thời sầm uất hẳn lên.

Một thiên sứ đứng ngay cửa, ân cần nhìn về phía cỗ xe.

Mammon mở cửa xe, khoan thai đi xuống.

Thiên sứ nọ chào đón, cúi đầu trước hắn nói: “Ta là tiếp đãi sứ Paso, hoan nghênh Mammon đại nhân quang lâm.”

Mammon búng tay, xe ngựa tự động lên theo. “Người từng ăn quả Trí tuệ?”

Paso nói: “Vâng. Ta vốn làm việc ở cục chấp vụ.”

Cục chấp vụ? Đây quả là một danh từ xa xôi. Mammon cơ hồ sắp quên mất Chủ thành của giới thứ mười từng tổ chức theo cơ cấu như vậy, hơn nữa còn tồn tại suốt hơn vạn năm. “Trước đó người lánh nạn ở đâu?”

Paso nói: “Cũng không phải lánh nạn, mà là bị nhốt. Ta không biết nơi đó là nơi nào, nhưng nó có rất nhiều thiên sứ sáu cánh lẫn bốn cánh.” Sau lưng hắn là hai cánh.

Mammon đột nhiên hiểu ra.

Chủ thành lúc trước sở dĩ không có thiên sứ sáu cánh và bốn cánh là bởi vì tất cả thiên sứ sáu cánh lẫn bốn cánh đều bị Thần hỗn độn hoặc giả Shipley giam giữ. Xét phương diện năng lực, thiên sứ sáu cánh và thiên sứ bốn cánh hiển nhiên cường đại hơn xa thiên sứ hai cánh, thích hợp nhất là dùng để tổ chức thành quân đội. Còn thiên sứ hai cánh bị lưu lại xây dựng giới thứ mười.

Đến giờ hắn vẫn chưa rõ độc trên quả Trí tuệ là ai lấy trộm từ địa ngục, nhưng có một điểm có thể khẳng định, quả Trí tuệ sở dĩ có độc là vì Thần hỗn độn muốn dễ dàng khống chế bọn họ hơn. Trong mắt Thần hỗn độn, thiên sứ hai cánh không có trí tuệ cùng thiên sứ hai cánh có trí tuệ nhưng lại đoản mệnh là trợ thủ đắc lực nhất giúp hắn quản lý giới thứ mười.

“Các người nhìn có quen không?” Mammon hỏi. Hắn phải bắt đầu thăm dò thị trường, tỷ như những thiên sứ từng ăn quả Trí tuệ này có thể thuê hay không? Nếu thuê được, thích hợp làm việc gì? Trước mắt cách nhìn của họ về các giới khác ra sao? Điều muốn thực hiện nhất là gì?

Mấy điểm này rất quan trọng.

Hắn nhìn ra được Thần áy náy với giới thứ mười. Muốn giành quyền khai phá giới thứ mười từ những đối thủ ở giới khác, nhất định phải xuất phát từ nhu cầu của thiên sứ bản địa.

Paso không chút nghĩ ngợi đáp: “Không quen.”

Đương nhiên là không quen rồi! Nhìn thiên sứ sáu cánh bốn cánh đi loạn đầy đường, đáy lòng Paso luôn có loại cảm giác không chân thực. Thế giới này sao lại có thiên sứ mọc nhiều cánh như vậy? Hơn nữa còn có du khách từ các giới khác.....

Nhưng bất luận hắn không thích ứng đến đâu, hắn vẫn rất tận tình bắt tay vào nhiệm vụ mà cấp trên giao phó.

Mammon chợt nhớ tới một chuyện, trong lòng mơ hồ có dự cảm bất hảo. “Trước mắt giới thứ mười do ai quản lý?”

Shipley bị mang đi thiên đường.

Hybe và Julian còn ở địa ngục.

Mấy quan chức cấp cao ở Chủ thành giới thứ mười đều đã hy sinh trước đại chiến với Thần hỗn độn.

Nghĩ tới nghĩ lui, giới thứ mười hắn đang ở trạng thái quần long vô thủ. Thế nhưng hiện tại xem ra Chủ thành chẳng những được xử trí ngăn nắp gọn gàng, hơn nữa đối phương rõ ràng còn biết mình khi nào quay lại, có yêu cầu đặc biệt gì, nên mới có thể phái người tới đón.

Paso nói: “Là Rafael đại nhân.”

Mammon bắt giác nhú mảy. Nếu trước mắt quyền lực ở Chủ thành nằm trong tay Rafael, như vậy hắn có thể tưởng tượng ra tại đại hội cửu giới cuộc tranh chấp quyền khai phá giới thứ mười sẽ kịch liệt cỡ nào.

“Hắn không phải đại biểu của thiên đường?” Mammon thủy chung cảm thấy người mà thiên đường có thể phái tới đàm phán với mình chính là tên giảo hoạt này.

Paso nói: “Không, đại biểu thiên đường là Metatron đại nhân. Bất quá bây giờ ngài ấy còn chưa tới.”

Meta.....

Mammon cõi lòng nhất thời nóng lên, trong đầu không ngừng xoay chuyển đủ loại ý niệm.

“Còn đại biểu nào nữa?” Hắn hỏi.

Paso nói: “Tạm thời xác nhận là..... Hết rồi.”

“Hết rồi?” Mammon sững sốt, lập tức lĩnh ngộ. Xem ra các giới khác đều biết thiên đường cùng địa ngục đang tranh đoạt quyền khai phá giới thứ mười, cho nên không muốn tham gia làm bánh bích quy có nhân, bị chen trái ép phải đến lời nhân ra luôn.

Như vậy cũng tốt. Thanh lọc bớt quá trình.

Paso dẫn hắn tới một tòa kiến trúc thoát nhìn rất quen mắt, “Nơi này có những gian phòng lớn nhất tốt nhất trong thành.”

Mammon mỉm cười nói: “Ta biết rồi, trung tâm giải trí.”

Paso thoáng kinh ngạc, bất quá rất nhanh khôi phục như thường, đi trước dẫn đường, đưa hắn đến một gian phòng đã đặt sẵn, nhìn qua thập phần sạch sẽ. Đương nhiên, từ sạch sẽ này chỉ là tương đối với Mammon. Còn với Paso, gian phòng này có thể nói là một trong những gian phòng xa hoa nhất Chủ thành.

“Đến giờ sẽ có người đưa bữa tối lại đây, ngài không cần ra khỏi phòng. Đến giờ họp, ta sẽ lên mời ngài.”

Paso nói xong, chuẩn bị xoay người rời đi.

Mammon đột nhiên hỏi: “Rafael ở đâu?”

Rafael đang bận đến sát đầu mẻ trán.

Kỳ thật hắn không phải một nhân tài xử lý nội vụ. Nếu không phải vì phóng thích bóng tối vô dục nên ở lại, có lẽ giờ này người đứng đây là Michael. Hắn vạn phần hối hận lúc đó không vứt cái nhiệm vụ xử lý quỷ phóng thích bóng tối vô dục đó cho Uriel.

Nhìn văn kiện chất đống từ bàn tới cửa, hắn liền sâu sắc cảm thấy một trận vô lực.

Ngoài cửa sổ ánh sáng nơi chân trời ảm đạm dần.

Lối kiến trúc cũ kỹ của Chủ thành dưới sắc trời tranh tối tranh sáng tản ra một cỗ khí tức cổ kính xa xăm.

Một bóng đen lướt qua.

Rafael sắc mặt lạnh lùng, trong tay quang năng ngưng tụ.

Mammon tự tiểu phi tiểu xuất hiện ngoài cửa sổ, khoanh tay ngạo nghễ nhìn hắn.

Rafael mở cửa sổ.

Mammon bay vào, thu cánh, nhìn văn kiện đầy đất, hả hê khi người gặp họa: “Người đang thu mua giấy vụn?”

Rafael nói: “Thần giao cho ta sứ mệnh thần thánh. Đại hội cửu giới do ta chủ trì triệu tập.”

Mammon biết hắn đang uy hiếp, lơ đãng nói: “Ngô, ta định mời Asmondeus theo dự thỉnh.”

Rafael hai mắt nhất thời long lạnh.

Mammon nói: “Đáng tiếc từ sau khi hắn trở về.....”

Rafael mở to mắt.

Mammon lại khép miệng không nói nữa.

Rafael có xung động đi tìm xẻng cạy miệng hắn.

Mammon lái sang chuyện khác: “Người chuẩn bị an bài quyền khai phá giới thứ mười thế nào?”

Cho dù trong lòng vô cùng muốn tiếp tục đề tài vừa rồi, nhưng Rafael vẫn kiềm nén tình tự. Lúc này nếu chủ động hỏi, đồng nghĩa với việc dâng hiến mũi mình cho đối phương dắt. “Ta đang suy nghĩ.”

“Suy nghĩ?”

“Đúng vậy, suy nghĩ một phương án công bình công chính.”

Mammon hiển nhiên không tin. Hắn nhú mày, “Thiên đường định ăn mấy phần?”

“Ăn? Nga, không đâu, lần này thiên đường sẽ cung cấp viện trợ vô điều kiện.” Rafael vẽ mặt thần thánh.

Mammon nói: “Nhân tiện kèm theo thù lao trên đối tượng được viện trợ?”

“Đừng cho rằng thiên đường cũng xấu xa như địa ngục.” Rafael kháng nghị.

Mammon nói: “Ta chưa bao giờ cảm thấy thiên đường xấu xa.”

Rafael kinh ngạc.

“Ta từ trước đến nay luôn gọi nó là, đối trá.”

Rafael nói: “Ta không nên chờ mong lời đánh giá công chính từ miệng một ma vương địa ngục.”

Mammon nói: “Trước đó người nên học cách làm sao viết đúng hai chữ công chính đã.”

“.....” Rafael trầm mặc chốc lát, “Chúng ta có thể bàn chính sự không?”

Mammon nói: “Nếu không tại người xỏ lá, có lẽ giờ này chúng ta đã bàn xong rồi.”

Rafael hít một hơi thật sâu, trực tiếp dời đề tài về chính sự. “Trước mắt có thể xác định là, vua người lùn, tinh linh vương cùng hai vị lãnh tụ Titan đều rút lui khỏi hội nghị thượng đỉnh cứu giới.”

Mammon không chút nào bắt ngờ.

Thế mạnh lớn nhất của người lùn là phát minh, so với trực tiếp tham gia khai phá giới thứ mười, họ càng thích mời những người khai phá mua thương phẩm của họ. Dù sao dưới trạng thái nhân giới hoàn toàn cách ly với chín giới còn lại, người lùn có thể nói là chiếm cứ địa vị lũng đoạn trên phương diện khoa học kỹ thuật.

Còn tinh linh giới tính tình tương đối bình hòa, không có dã tâm quá lớn.

Hai vị lãnh tụ Titan đang nội chiến đến mình còn không lo nổi, căn bản không rảnh phân tâm.

“Cain trước mắt vẫn đang bế quan, Leslie thay hắn từ chối lời mời lần này.” Rafael nói.

Huyết tộc xưa nay thân cận với nhân giới, quan hệ với các giới khác cũng rất kỳ quặc, không thích tham dự là nằm trong dự liệu.

Rafael nói: “Người sói lẫn nguyên thù giới đều chưa có động thái gì. Ta nghĩ chúng ta có thể chờ xem sao.”

“Còn thiên đường?” Mammon phi thường trực tiếp hỏi.

Rafael cười đến có thâm ý: “Điểm này, phải do đại biểu của thiên đường quyết định.”

84. Chương 29-1: Bánh Ngọt (thượng)

Nếu thiên đường nhất quyết muốn chiếm một khối lớn của cái bánh ngọt này, Mammon phải liên thủ với đại biểu người sói và nguyên thù giới tiến hành áp chế thiên đường. Dù sao thiên đường do Rafael chủ trì hội nghị, bản thân hắn đã có lòng thiên vị.

Mammon trong đầu thoáng chốc hiện lên vô số chiến lược.

Rafael hữu ý vô ý lẩm bẩm: “Không biết Metatron chừng nào mới tới?”

“.....”

Cái tên Metatron như một thanh đao sắc bén, chém nát mọi kế hoạch do Mammon theo bản năng vạch ra.

Còn bốn ngày nữa là đến đại hội cứu giới, vẫn chỉ có Rafael cùng Mammon người nhìn ta ta nhìn người.

Rafael rõ ràng cảm nhận được gần đây bầu không khí trong văn phòng càng lúc càng âm u, xung quanh bộ sofa bị Mammon chiếm cứ chỉ có thể dùng cụm từ mây đen dày đặc để hình dung, làm hại thiên sứ giới thứ mười mỗi lần báo cáo tin tức thanh âm đều nhỏ như tiếng muỗi vo ve, khiến hắn mỗi lần như vậy đều hận không thể nhét cái loa vào tay thiên sứ đó.

“Mammon.” Rafael không nhìn được nữa, “Người không cảm thấy người cứ ngồi lì như thế rất lãng phí tiền bạc sao?”

Mammon ngược mắt, tay trái vô thức muốn vuốt ve chiếc nhẫn trên tay phải, chạm tới mới nhớ chiếc nhẫn hắc tinh thạch kia đã bị vứt bỏ trước đó. “Người có biết ta và người khác nhau chỗ nào không?”

Rafael nói: “Chi bằng người liệt kê xem ta và người có điểm gì giống nhau?”

Mammon nói: “Có mắt có mũi có tính không?”

“Người quả thật rất nhàm chán!” Rafael tiếp tục đem kinh nghiệm vô hạn đầu tư vào đồng văn kiện vô hạn.

Mammon nói: “Biết làm sao được? Là thương nhân thành công nhất cứu giới, nhiệm vụ hằng ngày của ta là đếm tiền, chứ không phải kiếm tiền.”

Rafael nói: “Ta trông giống tiền lắm sao?”

Mammon nói: “Giống nợ tiền hơn.”

“Vậy người ở đây mãi làm gì?” Rafael không để ý tới lời châm chọc của hắn, “Tìm một nơi có thể đếm tiền đi!”

Mammon nói: “Ta hiện tại chính là đang chuẩn bị cho công cuộc đếm tiền.” Một khi quyền khai phá giới thứ mười lọt vào tay hắn, hắn sẽ có được cỗ máy in tiền tối tân.

Rafael nhìn bộ dáng tràn đầy tự tin của hắn, nhìn không được muốn cho hắn vỡ mộng: “Người xác định Metatron sẽ đồng ý?” Mặc dù tình vi đến khó có thể phát hiện, nhưng Rafael vẫn cam đoan Mammon khi nghe thấy câu này khóe miệng thoáng cứng đờ

Mammon trên mặt rất nhanh hiện lên một nụ cười, “Đây là vấn đề riêng tư của ta với Meta.”

Rafael nhún vai, không muốn tiếp tục dây dưa với đề tài này.

Mammon thấy hắn trầm mặc, cũng một lần nữa trở lại trạng thái im lặng như trước. Đám mây đen khó khăn lắm mới xua tan được một chút nháy mắt liền ngưng tụ lại, thậm chí còn dày còn nặng hơn, có chiều hướng khuếch tán ra bên ngoài.

Rafael chỉ ngồi chốc lát, liền cảm thấy trên đầu mình cũng sắp bị mây đen bao phủ. Hắn bắt đầu dĩ mở miệng: “Ta nghe nói người từng đến Con thuyền Noah vài lần.”

Mammon nói: “Ta nhớ chúng ta từng triệu tập đại hội ở đó.”

“Cho nên, ta nghĩ người hẳn vẫn còn nhớ đường đến đó.” Rafael nói, “Ý ta là, nếu người thật sự không đợi được nữa!” Theo hắn thấy, Mammon đã xác minh được về sau.

Mammon mười ngón đan nhau, tách ra, lại đan nhau, tách ra.....”Ta nói rồi, ta sẽ chờ hắn.” Tuy rằng hiện tại hắn rất muốn nuốt lại câu này.

Rafael nghiêng đầu, ngữ khí kinh ngạc, “Giờ ta mới phát hiện người cư nhiên cũng biết chờ đợi.”

Mammon nhướn mày hỏi ngược lại: “Còn người?”

Rafael diện vô biểu tình, thản nhiên nói: “Ta không có chờ.”

Có hi vọng mới gọi là chờ đợi.

Không có hy vọng, gọi là dày vò.

Hắn là loại thứ hai.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên.

Rafael nói: “Mời vào.”

Người đến là thiên sứ dẫn đường cho Mammon trước đó – Paso. Hắn tiến vào đầu tiên là rụt rè nhìn Mammon một cái. Mấy ngày nay bầu không khí âm lãnh quanh quẩn bên người Mammon để lại trong hắn ấn tượng rất sâu. “Có đại biểu tới.”

“Nga.” Rafael dùng khoe mắt liếc Mammon.

Mammon ngoài mặt rất trấn định —— đương nhiên chỉ là ngoài mặt thôi.

Rafael khoe miệng câu lên, cười đến thập phần ý vị thâm trường, “Lộ trình từ Con thuyền Noah đến đây khá xa, ta nghĩ Metatron trước mắt muốn nghỉ ngơi, cho nên không cần mời hắn tới phòng này.”

Paso sững sốt nói: “Không phải Metatron. Ngài ấy bảo ngài ấy tên Wall.”

Lần này sững sốt là Rafael. “Hắn là đại biểu của giới nào?”

Paso nói: “Nguyên thù giới.”

Rafael nhìn về phía Mammon. Mammon có chút dăm chiêu.

Vốn tưởng rằng người sói cùng nguyên thù giới đến giờ vẫn không có động thái chứng tỏ họ chuẩn bị bỏ quyền, không ngờ cứ nhiên vẫn đến. Bất quá.....

Rafael nhíu mày: “Wall? Người có nghe qua người này chưa?”

Mammon nói: “Ta có thể xác định hắn không nằm trong danh sách cần chú ý.”

Rafael nói: “Quá rõ ràng, danh sách của người cần điều chỉnh.” Lanka nếu đã phái người tới, thì tuyệt đối sẽ không phái một người không trọng yếu. “Mời hắn vào.” Không thể không thừa nhận, tên vô danh tiểu tốt này hơi dậy hứng thú rất cao trong hắn.

Theo một tràng tiếng bước chân dồn dập, một tiểu tử thoát nhìn có điểm khờ khạo xuất hiện trong tầm mắt của Rafael cùng Mammon.

“Xin, xin chào! Ta là Wall! Ta là đại biểu, thay mặt nguyên thù giới tới tham gia..... đại, đại hội cửu giới lần này!” Bởi vì kích động, hắn dùng ngữ khí kiên định nhưng nói lắp bắp, “Thật không ngờ, có thể gặp được ngài. Ta, ta vui vui vui vui quá.”

Rafael mỉm cười nói: “Hãy thay ta gửi lời thăm hỏi đến phu nhân nhà người.”

.....

Wall vẽ mặt từ kích động chuyển thành mờ mịt, “Ta vẫn chưa kết hôn.”

Rafael bất động thanh sắc nói: “Không cần để ý. Ta chỉ là nhìn thấy người liền có cảm giác như vừa gặp đã quen, cho nên nhìn không được đùa một câu.”

“Thật thật thật sao? Ngài thấy ta liền..... vừa gặp đã yêu?!” Wall nhảy cẫng lên.

Rafael nụ cười không đổi, nhưng đánh chính bằng ngữ khí không cho thương lượng: “Là vừa gặp đã quen.”

Wall cười đến híp cả mắt. “Như nhau, như nhau thôi. Ta là Wall, ta mới là đại biểu nguyên thù tới tham gia đại hội cửu giới.” Hắn tiến lên một bước, hưng phấn vươn hai tay.

Rafael thân thiết chìa tay phải.

Wall vẽ mặt thành kính chấp hai tay lại, nhẹ nhàng bao phủ bàn tay hắn, sau đó.....

Rafael dùng sức rút tay ra, phân phó Paso đứng bên cạnh: “Đưa ngài Wall đi nghỉ ngơi.”

Wall nhìn hấn bằng ánh mắt tỏa sáng lấp lánh, “Ta một chút cũng không mệt.”

Rafael nụ cười không hề suy suyễn, “Ngài là khách mời quan trọng của ta, ta không hy vọng ngài ở đây phải chịu nữa điểm mệt mỗi lao lực. Thế nên, xin hãy thông cảm cho nỗi khổ tâm của ta.”

Wall hớn hờ đi ra.

Chờ cửa khép lại, nụ cười vạm vỡ năm không đổi liền bị Rafael gỡ xuống.

Mammon khuỷu tay gác trên tay vịn sofa, chống má nhìn hấn, “Ta lần đầu phát hiện, nhân duyên của người cũng không tệ lắm.”

Rafael buột miệng nói: “Sau khi các người tiêu trừ những dục vọng tà ác, sẽ cảm nhận được quang huy của Thần.”

Mammon nói: “Cho nên người là quang huy của Thần?”

Rafael nói: “Mọi linh hồn tốt đẹp đều là quang huy của Thần.”

Mammon nói: “Ta rốt cục đã hiểu vì sao ta phải trốn ở địa ngục nơi mà quang huy của Thần không chiếu tới.” Dứt lời, hấn phát hiện Rafael ngoài dự liệu không hề phản bác hấn, chỉ quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Ngoài cửa sổ sắc trời tối đen, mơ hồ có thể thấy đường nét của Rafael phản chiếu trên kính cửa sổ.

Mammon đột nhiên nói: “Nếu người hối lộ ta, ta có thể suy xét giúp người tới địa ngục phát tán một chút vận đào hoa của người.”

Rafael quay đầu lại, “Dựa vào đâu người cảm thấy ta có loại sở thích này?”

Mammon nhướn mày, tựa hồ đang ám chỉ.

Rafael lập tức ngộ đạo, sau đó chỉ cười nhạt lắc đầu.

Mammon im lặng quan sát hấn một hồi, nghĩ đến Metatron và mình, tâm tình đột nhiên trong sáng.

Hai ngày sau khiến Rafael sâu sắc cảm nhận được khí trường âm u trước đó của Mammon kỳ thực cũng không khó chịu lắm, ít ra vẫn tốt hơn nhiều so với khí trường sáng chói không đâu không xuất hiện của Wall. Đặc biệt là lúc Wall nói chuyện luôn thích dựa sát vào, đem triển lãm mùi nước hoa trong vòng mười thước có thể ngửi thấy trên người hấn —— còn là loại mùi cực đoan đến nghẹt mũi.

Mammon ban đầu cũng định ở lại xem kịch vui, sau đó đánh hơi được, cảm thấy khứu giác gặp nguy cơ, vì thế rất tự giác tìm một nơi khác để phát tiết tâm tình. Còn Rafael rốt cục cũng tìm được cái cớ danh chính ngôn thuận để từ chức, vừa nghe thấy mùi nước hoa khó ngửi của Wall phiêu tới từ hành lang, liền trực tiếp chuồn bằng cửa sổ.

Tình trạng người đuổi ta chạy này vẫn duy trì mãi cho đến ngày thứ hai đếm ngược tới hội nghị thượng đỉnh.

Mammon lên xe ngựa, chuẩn bị xuất phát hướng Con thuyền Noah.

Trải qua sự dàn xếp của Rafael cùng nỗ lực của các thiên sứ trí tuệ giới thứ mười, Chủ thành đã dần khôi phục quy mô như hồi Hybe thống trị. Nghĩ đến Hybe, Mammon trong lòng âm thầm tính toán hướng đi tương lai của giới thứ mười. Rafael là một trong bảy đại hỏa thiên sứ, hấn không thể vĩnh viễn trông coi giới thứ mười. Trước mắt xem ra, người có khả năng nhất trở lại giới thứ mười chính là Shipley và Hybe.

Đúng là vi diệu. Bọn họ tuy là cha con, nhưng hiện tại một ở thiên đường một ở địa ngục.

Này xem như là..... ý trời?

Mammon nheo mắt, thích ý tựa vào thành xe, mục quang thông thả quét qua cảnh vật hai bên đường đang lùi về phía sau.

Cái gọi là phân chia bánh ngọt chỉ là hình thức, động thủ khai phá giới thứ mười mới là chiến tranh thực sự. Hấn không muốn từ bỏ lợi ích mà địa ngục đáng có, điều này quá vi phạm nguyên tắc của hấn, nhưng hấn càng không nguyện ý vì chuyện này mà nảy sinh tranh chấp với Metatron, điều này quá vi phạm tình

cảm của hắn. Cho nên tính tới tính lui, dùng Hybe để khống chế Shipley hắn là một chủ ý không tồi —— nếu thiên đường thật sự dự định thả Shipley trở lại giới thứ mười. Bất quá Hybe với cha hắn cảm tình khá sâu, làm sao khống chế đây?

Mammon trầm ngâm.

Lần đầu tiên hắn cảm thấy làm cha con kiểu Abaddon và Poggi thật tuyệt. Ít nhất không ảnh hưởng toàn cục, châm ngòi ly gián cũng dễ dàng.

Bên ngoài một thân ảnh màu vàng lóe lên, kéo theo một quang sáng như thần huy.

Mammon đột nhiên tinh thần phấn chấn, nháy mắt đã dịch chuyển lên nóc xe ngựa.

Con đường trống trải mờ mịt, chỉ có thiên sứ của giới thứ mười bận rộn lui tới.

Là ảo giác? Hay là.....

Mammon cõi lòng liền như cảnh sắc trước mắt, trống trải mờ mịt.

“Mammon.” Tiếng thở dài rất khẽ vang lên sau lưng hắn.

Mammon bất chợt xoay người, căn bản không hề nhìn tới đối phương đã ôm hắn vào lòng.

Metatron quá quen với chuyện hắn luôn thành linh động tay động chân, cũng mặc hắn ôm.

“Ta rất nhớ ngươi.” Mammon vùi mặt cọ cọ vào mái tóc vàng mềm mại như tơ tằm kia.

Metatron nói: “Cách lần trước chia tay, còn chưa đến nửa tháng.”

Mammon nói: “Phải nói là, cách lần trước chia tay những nửa tháng!”

Metatron chỉ cười không nói.

Mammon lại ôm một hồi, mới lưu luyến buông ra, “Sao đến giờ ngươi mới tới?”

Đối diện với ánh mắt nóng bỏng đến gần như sục sôi của hắn, Metatron không chút gợn sóng nói: “Ta phải chuẩn bị tư liệu.”

“Tư liệu?” Mammon tạm thời từ trạng thái cảm tính khôi phục lại trạng thái lý tính.

Quả nhiên.

“Về vấn đề quyền khai phá giới thứ mười.” Metatron cười đến vân đạm phong khinh.

Mammon sau lưng toát một tầng mồ hôi lạnh.

Tiếp xúc trong khoảng cách gần như vậy cơ hồ thiêu đốt hết mọi lý trí của hắn, làm hắn nảy sinh một cỗ xung động muốn trực tiếp dâng hiến quyền khai phá giới thứ mười cho Metatron, chỉ mong lấy lòng người yêu. Hắn đột nhiên cảm thấy Beelzebub thất sách rồi, thất sách thật lớn.

Metatron nói: “Các đại biểu khác tới chưa?”

Mammon nói: “Chỉ tới một đại biểu của nguyên thù giới. Trừ người sói, bốn giới còn lại đã bỏ quyền.” Hắn đột nhiên nhớ tới bốn giới thêm nguyên thù thêm người sói thêm thiên đường thêm địa ngục hình như cũng chỉ mới được tám giới, giới còn lại là.....”Thạch Phi Hiệp đâu?” Tuy rằng nhân giới vắng hạp ở đại hội cứu giới là lẽ thường, nhưng hắn luôn đinh ninh với nhiệt tình dành cho bát quái của Thạch Phi Hiệp, hắn nhất định sẽ giành một ghế.

“Hắn bỏ quyền. Nguyên thù giới là Lanka tới?” Metatron thuận miệng hỏi. Kỳ thực hắn cũng không quá tìm hiểu về nguyên thù giới. Chỉ biết nơi đó từng trải qua một trận náo loạn, rồi cuộc còn kinh động cả Isfel cùng các đại biểu của Con thuyền Noah đến dẹp loạn. Biết tên Lanka một là vì quan hệ giữa hắn và Hughes, hai là vì hắn cuối cùng cũng kế thừa vị trí của phụ thân, trở thành tân lãnh tụ của nguyên thù giới.

Bất quá Mammon nào biết tới mấy nguyên nhân sâu xa khúc chiết bên trong, hắn chỉ biết là hắn vừa nghe thấy một cái tên của một sinh vật giống đực không quá quen thuộc phát ra từ miệng Metatron xưa nay không để tâm đến người khác. “Ngươi hy vọng là Lanka?”

Metatron nghiêng đầu, phần tóc mái vàng óng rũ trên trán, che khuất ánh mắt tự tiếu phi tiếu, “Không phải sao?”

“Không phải.” Mammon nói, “Chỉ có một gia hỏa tên Wall. Hẳn thích Rafael.” Câu sau đặc biệt cường điệu. Metatron chớp chớp mắt.

Mammon da mặt rất dày, vòng tay ôm Metatron thoáng chặt lại, “Ta đang ghen.”

Metatron mỉm cười nói: “Nguyên nhân thật kỳ quái.”

Mammon nói: “Bởi vì ta khuyết thiếu cảm giác an toàn.”

Metatron cúi đầu nhìn chung quanh, “Tại óc xe hơi cao?”

Mammon thừa biết hẳn muốn lái sang chuyện khác, lại không làm gì được. Thấy sắc mặt Metatron mang theo một tia mệt mỏi khó phát hiện, Mammon không khỏi đau lòng đưa đối phương trở lại trong xe, để hẳn tựa vào vai mình, “Chúng ta về trung tâm giải trí nghỉ ngơi trước.”

Tư thế như vậy với Metatron mà nói thật phần xa lạ, hàng mày thanh tú khẽ nhíu lại, nhưng rất nhanh liền giãn ra.

“Ta muốn gặp Rafael trước.” Metatron nhắm mắt nói.

Mammon khoe miệng không tự chủ được cong lên. Vừa rồi hẳn rõ ràng cảm nhận được Metatron hơi nhích người, không phải né tránh, mà là điều chỉnh sang tư thế thoải mái hơn.

Xem ra, đây là một khối đầu không tệ.

85. Chương 29-2: Bánh Ngọt (trung)

Rafael không ở đó.

Văn phòng chỉ có Paso đang khom lưng thu dọn đồng văn kiện rải đầy đất. Hắn nhìn thấy Metatron sau lưng Mammon, đầu tiên là ngây người, tiếp đó khấn trương nói: “Ngài là đại biểu của thiên đường Metatron đại nhân phải không? Xin, xin lỗi, ta chậm trễ không nghênh đón ngài, ta.....”

“Là ta đến sớm.” Metatron một câu giải vây cho hắn.

Paso vỗ cánh bay lên, đem văn kiện trong tay chất lên núi văn kiện đã lung lay bất ổn, sau đó trở lại mặt đất, cúi cung nói với Metatron: “Ta phụ trách mọi an bài của ngài trong lúc ở Chủ thành, xin mạn phép dẫn ngài đến nơi nghỉ ngơi ở trung tâm giải trí.”

Mammon đột nhiên nói: “Tại sao ta có cảm giác thái độ người đối với hắn không giống như đối với ta?”

Paso lại ngẩn ra, vô cùng thành thật suy nghĩ một hồi, mới nói: “Ta cũng không biết nữa. Nhìn thấy Metatron đại nhân, ta liền đặc biệt muốn thân cận ngài ấy, muốn làm gì đó cho ngài ấy. Giống như, giống như nhìn thấy Rafael đại nhân vậy.”

Mammon bất động thanh sắc phân tích tâm lý hắn, xem ra thiên sứ ở giới thứ mười trong tiềm thức vẫn thích thân cận thiên sứ hơn.

Trước khi đến giới thứ mười, hẳn thập phần tự tin có thể chiếm trọn cái bánh ngọt này. Bất luận thế nào, từ Leviathan đến Abaddon đến Isfel đến Asmondeus đến bản thân hắn, đều đã trả giá rất nhiều mồ hôi lẫn máu đào cho đại sự giải cứu giới thứ mười lần này. Căn cứ vào đại tiền đề đó, thiên đường vốn có sai sót trước sẽ khó cạnh tranh với địa ngục. Nhưng theo tình thế trước mắt, hắn cảm thấy mình đã quá lạc quan.

Đầu tiên, người chủ trì da mặt quá dày. Điểm này Mammon cực kỳ tin tưởng vào Rafael, gia hỏa kia tuyệt đối sẽ không cảm thấy bao che khuyết điểm là một chuyện đáng hổ thẹn, càng không cảm thấy khiêm nhường là một đức tính tốt — trừ phi người khác khiêm nhường hắn.

Tiếp theo, đối thủ quá mạnh. Đụng độ Metatron, Mammon chưa chiến đã hàng.

Cuối cùng, bản chất cư dân giới thứ mười hiển nhiên thân thiết gần gũi với thiên sứ của thiên đường hơn.

Thiên thời địa lợi nhân hoà.....

Hắn thứ nào cũng không có.

“Rafael đâu?”

“Ngài ấy ra ngoài rồi.”

“Khi nào trở lại?”

“Không biết.”

Mammon định thân, thấy vai Paso cơ hồ lướt sát vai Metatron, trong lòng nhất thời trỗi lên một cổ bực bội, vòng tay ôm thắt lưng Metatron, âm thầm nhích lại gần một chút.

Mà thôi.

Có thể dùng cái bánh ngọt giới thứ mười này đổi lấy Metatron..... Kỳ thực vẫn còn lãi chán! Huống chi, cho dù không giành được quyền khai phá, hắn cũng có cách kéo giới thứ mười từ trên mặt đất xuống nước lụt.

Nghĩ đến đây, khoe miệng hắn cong lên, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Metatron nói: “Người không phải nói dẫn ta tới trung tâm giải trí sao?”

Paso hoàn hồn, ánh mắt cấp tốc dời khỏi cánh tay Mammon quàng bên hông Metatron, đồ mặt xoay người nói: “Mời bên này.” Hắn đi tới trước cửa, đang định mở cửa, cánh cửa đột nhiên từ ngoài đẩy vào, thật mạnh tống hắn văng dính vách.

Rafael như bị lửa bén mông xông vào, tầm mắt đảo một lượt, trầm giọng nói: “Wall đâu?”

Mammon nhướn mày nói: “Người phải lòng hắn rồi sao?”

Rafael nói: “Nguyên thù giới không hề phá đại biểu. Ta vừa mới xác nhận với Lanka, hắn quyết định bỏ quyền.”

Mammon nói: “Cho nên, Wall vì tiếp cận người không tiếc giả mạo đại biểu nguyên thù giới làm fan cuồng?”

Rafael nói: “Tới lúc Nghịch Cửu Hội chiếm lĩnh giới thứ mười, không biết còn có thể hả hê khi người gặp họa được nữa không?”

Mammon nói: “Chắc, nếu quyền khai phá không nằm trong tay địa ngục..... Ta nghĩ hắn là vẫn có thể.”

Rafael nhìn về phía Metatron.

Metatron nói: “Tìm người trước rồi tính.”

Rafael nói: “Ta đã phát động tất cả thiên sứ trí tuệ giới thứ mười.” Tuy rằng hy vọng khá mong manh.

“Hình như không phải tất cả.” Mammon chỉ vào Paso té xỉu dưới chân tường, “Ít nhất còn một con cá lọt lưới.”

Metatron ngồi xuống bên cạnh Paso, trong tay nổi lên một lớp kim quang loăng, chiếu lên trán Paso.

Paso từ từ tỉnh lại. Hắn mở mắt nhìn về phía Rafael.

Rafael trên mặt đã hoàn toàn không thấy vẻ tối tăm khi mới vào cửa, mà tràn ngập dương quang xán lạn, “Người tỉnh rồi sao?”

Paso gật đầu, nhanh nhẩu đứng lên, đang định mở miệng, chợt nghe Rafael thân thiết nói: “Thật có lỗi vì đã ngộ thương người. Người là đứa con trung trinh nhất của Thần, là người bạn chân thành nhất của thiên đường, là nguồn hy vọng to lớn của Chủ thành.....”

Mammon chịu hết nổi, kéo Metatron sang một góc khác trong gian phòng.

Ngoài cửa sổ trời nắng đẹp.

Mammon nhìn Metatron còn đẹp hơn cảnh sắc bên ngoài, ôn nhu nói: “Người chuẩn bị khai phá giới thứ mười thế nào?”

Metatron cười nói: “So với khai phá giới thứ mười, trước mắt ta càng muốn cho nó một cái tên chính thức.”

“Vương quốc Thiên sứ?” Mammon hỏi. Hắn nhớ Shipley từng gọi như vậy.

Metatron nói: “Có lẽ nên để thiên sứ của giới thứ mười tự mình quyết định.”

Mammon nói: “Nếu cho ta đặt, ta nguyện ý gọi nó là bảo địa.”

Metatron cười đến có thâm ý khác, “Muốn gì lấy nấy?”

Mammon nheo mắt, thanh âm hơi khàn, “Là vô hạn hy vọng.”

Bên kia phòng Rafael đột nhiên đẩy cửa sổ bay ra ngoài.

Mammon và Metatron nhìn nhau, liền theo sau Paso cũng xuyên ra ngoài.

Trước Rafael còn có một thiên sứ hai cánh, dẫn bọn họ bay về hướng tây tòa thành.

Mammon lo Metatron mệt, nắm chặt tay hắn, “Ta mang ngươi đi.”

Metatron mỉm cười, thả lỏng cánh, tùy ý hắn kéo mình bay tới phía trước.

Một hàng thiên sứ nhanh chóng ra khỏi Chủ thành, tiến vào đồng cỏ mênh mông vô tận.

Xa xa, mười mấy thiên sứ vây thành một vòng lơ lửng giữa không trung. Ngay bên dưới bọn họ, một thân ảnh dính đầy phấn bạc đang ôm ý đồ đột phá vòng vây.

“Wall.”

Rafael thanh âm không lớn, nhưng lọt vào tai thân ảnh đầy phấn kia liền như sấm sét rền vang. Hắn rất nhanh buông xuôi chống cự, ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ.

“Làm tốt lắm.” Rafael mỉm cười tỏ ý khen ngợi mười mấy thiên sứ kia.

Các thiên sứ vui vẻ đáp xuống mặt đất.

Rafael nhìn Wall vẫn cứng đờ không nhúc nhích, mỉm cười nói: “Thần yêu thương tất cả sinh mệnh. Vô luận là thiên sứ, hay là người trong suốt. Cho nên, hiện nguyên hình đi. Chỉ cần ngươi trở về với vòng tay của Thần, Thần sẽ tha thứ cho mọi lỗi lầm của ngươi.”

“Ta không mặc quần áo.” Wall nói.

Rafael nhìn về phía những thiên sứ khác.

Các thiên sứ khó xử nhìn nhau. Y phục trên người họ đều là áo liền quần, cởi ra khác gì khoả thân?

Rafael bắt đầu nhìn sang Mammon.

Mammon khoe miệng câu lên, đang định thông thả ra giá, chợt thấy Metatron giơ ngón tay hướng về cục áo trước ngực.

“Khụ.” Mammon tùy tay lôi ra một kiện áo khoác dài vừa nhìn liền biết giá trị xa xỉ, ném cho Wall.

Wall nhận lấy mặc vào, mới chậm rãi hiện nguyên hình.

Rafael tiếp tục khuyên nhủ: “Thần có tấm lòng bao la hơn biển cả, sẽ không truy cứu tội ác trong quá khứ, chỉ cần ngươi thành tâm hối cải.....”

“Người muốn biết kẻ đứng sau lưng ta là ai?” Wall ngắt lời hắn.

Rafael nói: “Nếu ngươi tình nguyện chủ động khai ra, đương nhiên là quá tốt. Điều này cũng có thể chứng tỏ quyết tâm cùng thành ý ngươi muốn trở về trong vòng tay của Thần.”

Wall nói: “Ta sẽ không khai.”

Rafael nhẹ nhàng thở dài, “Ta biết ngay mà.” Hắn quay đầu nói với những thiên sứ khác, “Các người thấy rõ chưa? Phản bội Thần, sẽ trở nên giống như hắn, ích kỷ tư lợi, không biết liêm sỉ, hung tàn độc ác, âm hiểm đê tiện!”

Các thiên sứ cái hiểu cái không gật đầu.

Wall cả giận nói: “Ta có chỗ nào ích kỷ tư lợi không biết liêm sỉ hung tàn độc ác âm hiểm đê tiện?”

Rafael nói: “Người muốn phủ nhận mục đích người tới giới thứ mười?”

“Có gì phải phủ nhận. Dù sao tư liệu cũng đã gửi đi, người có bắt ta cũng vô dụng.”

Rafael lắc đầu, vẻ mặt vô cùng bi thống, “Người lợi dụng tín nhiệm ta dành cho người, đánh cắp tư liệu của giới thứ mười, chẳng lẽ còn không phải âm hiểm đê tiện?”

“Đây chỉ là một loại thủ đoạn.” Wall phản bác.

Rafael tiếp tục lắc đầu: “Người luôn miệng nói thích ta sùng bái ta, thực chất chỉ là lợi dụng ta. Chẳng lẽ đây không phải vì tư lợi không biết liêm sỉ?”

Wall há miệng, lại bị Rafael phủ đầu, “Giới thứ mười khó khăn lắm mới thoát khỏi bóng ma của Thần hỗn độn, Nghịch Cửu Hội thậm chí không đợi nó thở phào nhẹ nhõm đã bắt đầu làm le nó, chuẩn bị phát động âm mưu quỷ kế nhắm vào nó, chẳng lẽ như vậy còn không tính là hung tàn độc ác?”

“Cái gì âm mưu quỷ kế? Bọn ta chỉ là muốn giải phóng tất cả những chủng tộc bị áp bức!” Wall hai mắt phun lửa.

Rafael tức tốc điều chỉnh sắc mặt, trở nên dị thường bình tĩnh, “Quả nhiên là Nghịch Cửu Hội.”

Wall sững sốt, phát hiện mình đã lọt vào bẫy miệng lưỡi hắn, sắc mặt nháy mắt trở tím, trên trán ửng ửng hằn lên gân xanh, “Người gạt ta!”

Rafael vô tội nói: “Ta gạt người cái gì?”

Wall không trả lời được.

Mammon nghe xong lắc đầu, “Cánh cửa vào Nghịch Cửu Hội quả thật càng ngày càng lỏng lẻo.” Cho nên mới tuyển những thành viên thiếu năng lực này.

Wall oán hận trừng Rafael, đột nhiên nhếch mép cười nói: “Mặc kệ các người, muốn nói sao chẳng được. Dù gì ta cũng đã hoàn thành nhiệm vụ! Các người chờ xem, sớm muộn có một ngày, bọn ta sẽ lật đổ các người.”

Rafael nói: “Từ lật đổ này thường xuất hiện trên người những đại nhân vật cao cao tại thượng từng từng không ngã.”

“Ha ha. Các người cứ việc tự mãn đi! Đại hội trưởng phóng thích Thần hỗn độn, các người sẽ phải khóc lóc bị lụy.” Wall cười lạnh nói.

“Thì ra hội trưởng của các người muốn phóng thích Thần hỗn độn à!” Mammon làm ra vẻ bình tĩnh đại ngộ.

Wall chán nản phát hiện, hắn lại lỡ lời. Vì miễn cho mình tiết lộ thêm nhiều bí mật khác, hắn quyết định ngậm miệng.

Bất quá hiện tại đã muộn.

Rafael lẫn Mammon đều không chút hứng thú với những gì hắn nói sau này.

Phân phó các thiên sứ mang Wall đi tìm một chỗ giam giữ hắn, Rafael hỏi Mammon, “Người thấy thế nào?”

“Muốn phát triển Nghịch Cửu Hội ở giới thứ mười cũng khó khăn như muốn phát triển Nghịch Cửu Hội ở thiên đường.” Mammon nói. Hắn từng là thiên sứ, cho nên quá rõ, trong mười giới, tín ngưỡng của thiên sứ là chân thành thuần tịnh nhất, một khi tư tưởng của họ xuất hiện lệch lạc, thì càng khó lòng vãn hồi. Trường hợp như Metatron dù sao cũng chỉ là thiểu số.

Rafael nói: “Ta không lo Nghịch Cửu Hội.”

Metatron thấu hiểu nói: “Người e ngại Thần hỗn độn?”

Rafael trầm mặc thay thừa nhận.

Trước giờ bọn họ chưa từng để Nghịch Cửu Hội vào trong mắt, bởi vì Thần là tồn tại vô địch chí cao vô thượng. Không tồn tại nào có thể lay động địa vị của Thần, cho dù là Lucifer được dự đoán là ngôi sao tương lai. Nhưng nay Thần hỗn độn xuất hiện, là tình tự của Thần, nó chưa hẳn thắng được Thần, nhưng thần cũng không thể hoàn toàn tiêu diệt nó. Điều này với Nghịch Cửu Hội mà nói, tuyệt đối là ánh sáng hy vọng phá vỡ mọi quan niệm vốn có.

Mammon chậm rãi nói: “Chuyện liên quan đến Thần hỗn độn, thế nào lại tiết lộ ra ngoài?”

Rafael cùng Metatron nhất tề nhìn Mammon.

Vì triệu tập đại hội cửu giới, Rafael đơn giản giải thích tình hình trước mắt của giới thứ mười với các giới khác, nhưng phần giải thích này tuyệt đối không chi tiết đến mức nhắc tới Thần hỗn độn. Nói cách khác.....

Trong quân đoàn của thiên đường và địa ngục ở hiện trường lúc đó có gian tế của Nghịch Cửu Hội.

So với thiên sứ dễ dàng bị nhận ra do màu cánh, đọa thiên sứ và quân đoàn địa ngục hiển nhiên càng có khả năng lớn hơn.

Mammon nói: “Trên đời này có một thứ gọi là thuốc nhuộm lông.”

Rafael nhú mày.

Cứ tiếp tục truy cứu như vậy, phạm vi sẽ rất rộng.

Metatron nói: “Thật ra số người chân chính biết đến Thần hỗn độn, cũng không nhiều.”

Đúng vậy, quân đoàn thiên sứ, quân đoàn đọa thiên sứ cùng quân đoàn địa ngục không trực tiếp tham gia kế hoạch phong ấn Thần hỗn độn.

Cho nên.....

Mammon trong mắt hiện lên một đạo lãnh quang, “Đáp án đã hé lộ.”

86. Chương 29-3: Bánh Ngọt (hạ)

Baal lợi dụng Nghịch Cửu Hội là vì hắn không ưa thiên đường, cũng ghét luôn địa ngục.

Còn tên này, rõ ràng là chó già quen thói giữ xương!

.....

Sớm biết như vậy đã không thả hắn ra khỏi kết giới.

Rafael động não một chút liền nghĩ ra nghi phạm là ai. Hắn cười nói: “Người định xử lý thế nào?”

“Ta có thể xem đây là người đang hạ hê khi người gặp họa không?” Mammon liếc xéo hắn.

Rafael nói: “Đương nhiên không thể. Chúng ta hiện tại ngồi chung một thuyền, đồng tâm hiệp lực.”

Mammon nói: “Ta thích một mình một thuyền hơn.”

Rafael nhướn mày, thân thiết vẽ vai Metatron, cười đến đặc biệt chói mắt, “Không sao, ta có thể ngồi chung với Metatron.”

Mammon bắn qua một ánh mắt.

Rafael liền cảm thấy mu bàn tay một trận nóng cháy, vội vã rút về. Biết đùa quá trớn sẽ dễ bắt lửa thật, hắn lập tức chào Metatron, thúc thời dẫn các thiên sứ giới thứ mười quay lại Chủ thành.

Metatron mỉm cười với Mammon, “Một mình một thuyền?”

Mammon chớp chớp mắt, vẻ mặt thâm tình, “Có người, ta làm sao còn có thể ngồi chung một thuyền với bất kỳ sinh vật nào khác?”

Metatron chỉ cười không nói.

Mammon nắm tay hắn, trên mu bàn tay mịn màng hạ xuống một nụ hôn nhẹ, “Người mãi mãi ở trong lòng ta, không đi đâu cả.”

Metatron nụ cười không đổi, “Trở về thôi.”

“.....”

Hình như, lại hỏng việc nữa rồi.

Mammon bất động thanh sắc buồn bực. Tại sao mấy chiêu hồi trước lần nào cũng linh nghiệm thuận lợi, thấy đều không thể áp dụng lên người Metatron? Chẳng lẽ nhất định phải vận dụng tới chiêu cuối cùng? Hắn nhìn theo bóng dáng Metatron, rất nhanh trực xuất ý niệm này ra khỏi não bộ.

Nếu hắn thật sự dùng chiêu đó, vô luận thành công hay không, Metatron cả đời này cũng sẽ không chấp nhận hắn.

.....

Tiếp tục buồn bực.

Một khi Mammon cảm thấy buồn bực, hắn sẽ không để người khác được sống yên ổn, đặc biệt là những ai bất hạnh đứng ngay họng súng của hắn.

“Leviathan đâu?” Hắn mở máy thông tấn, đi thẳng vào vấn đề.

Beelzebub nói: “Không ở trong phòng ta.”

“Nghịch Cửu Hội đã biết vụ của Thần hỗn độn.” Mammon nhẹ nhàng ngoáy ngoáy tai, chịu đựng tiếng nhai nhóp nhép ở đầu bên kia.

Tiếng nhấm nuốt dừng lại, Beelzebub nói: “Người hoài nghi là Leviathan tiết lộ?”

Mammon nói: “Người có suy đoán nào hợp lý hơn sao?”

“Chẳng hạn như Rafael, hoặc là Metatron?”

Mammon trầm mặc.

Áp lực vô hình từ máy thông tấn từng chút từng chút một truyền qua.

Beelzebub ho khan mấy tiếng. Vào thời điểm phân chia bánh ngọt lại bùng nổ nội chiến, đẩy đại biểu phe mình qua phe kia hiển nhiên là một việc làm rất không sáng suốt. Cho nên hắn lập tức lôi đề tài trở về, “Bên đó thế nào? Nghịch Cửu Hội có hành động gì không?”

“Chỉ cảnh báo trước, biểu thị bọn chúng có hứng thú với giới thứ mười và Thần hỗn độn.” Trước đây địa ngục lẫn thiên đường đều chẳng mấy để tâm tới Nghịch Cửu Hội. Dù sao Nghịch Cửu Hội gây sức ép bấy lâu, nhưng vẫn chưa ép ra hoa ra quả gì. Khó khăn lắm mới tấn công Con thuyền Noah được một lần, lại toàn quân bị diệt. Mani tự xưng đệ nhất nhân tài vạn năm có một của Nghịch Cửu Hội náo loạn nửa ngày chẳng qua chỉ là con rối của Baal, dưới sự khống chế của Baal hoàn toàn không có sức phản kháng. Thành thử có thể thấy được, Nghịch Cửu Hội thanh danh tuy vang dội, nhưng thực lực hiển nhiên không đáng bàn. Bất quá, đây là tình huống trước kia, nếu giờ bọn chúng đã tìm đến Thần hỗn độn, vậy phải bàn lại.

“Nga? Số người biết Thần hỗn độn không nhiều lắm, ngoài thiên sứ thì chính là đạo thiên sứ.....” Beelzebub nói, “Xem ra, đích thực Leviathan có khả năng lớn nhất.” Lại nói, kẻ có thể không biết sợ làm ra loại chuyện nguy hiểm mà chẳng có gì ưu đãi này cũng chỉ có một tên gia hỏa nào thiếu tể bào thần kinh đó mà thôi. Beelzebub vừa bực mình vừa buồn cười. “Người chuẩn bị xử sao đây?”

“Một lần nữa giam hắn vào kết giới mãi cho đến thiên hoang địa lão, thế nào?” Mammon gợi ý.

Beelzebub nói: “Chẳng ra sao cả. Nếu không phải biết trên đời này có một thiên sứ tên là Metatron, ta sẽ nghĩ người yêu thầm Leviathan, cho nên bắt chấp thủ đoạn đem giấu hẩn thật kỹ.”

“..... Vậy thì trực tiếp giết hẩn?” Mammon mất kiên nhẫn nói, “Ta không rảnh suốt ngày đi thu thập những ‘kinh hỷ’ do hẩn sáng tạo ra!”

Tuy rằng Mammon ngữ khí không có dao động gì quá lớn, nhưng Beelzebub quen hẩn bấy lâu, biết hẩn nổi giận thật sự, vội nói: “Chuyện này cứ giao cho ta. Ta bảo đảm vài năm sau hẩn sẽ phi thường an phận.”

“Vài năm?” Với dọa thiên sứ mà nói, vài năm chỉ là nháy mắt trong nháy mắt.

“Vài trăm năm.” Beelzebub nghĩ đến khuôn mặt của Leviathan, cũng một trận đau đầu. Leviathan không trêu chọc ngay mặt còn đỡ, cùng lắm thì mình ở trong tối lén lút động tay động chân, một khi hẩn trêu ngay mặt, tuyệt đối là trời long đất lở quỷ khóc thần sầu.

Hẩn bắt đầu thấy nhớ một Leviathan ngoan ngoãn im lặng ẩn thân trong kết giới.

Mammon ngón tay gõ nhẹ trên mặt bàn. Đây là động tác theo thói quen của hẩn, mỗi khi hẩn từng nhịp từng nhịp gõ vào một vật gì đó phát ra âm thanh có tiết tấu quy luật, thì chứng tỏ hẩn đang suy tư.

Beelzebub cho rằng hẩn chưa thấy đủ, bèn bổ sung: “Đây đã là cực hạn rồi.”

“Về phần Leviathan, ta có một kiến nghị khá hay.” Mammon khoe miệng từ từ câu lên, “Người còn nhớ cây Tử vong không?”

Beelzebub nói: “Nhớ. Giới thứ mười có rất nhiều thiên sứ đồng loạt ăn quả Trí tuệ cùng lá cây Tử vong đúng không?”

“Vậy người còn nhớ lá cây Tử vong bị trộm đi thế nào không?”

“Năng lực hắc ám.” Beelzebub phản ứng lại, “Người hoài nghi là Leviathan?”

Mammon trầm ngâm: “Thần có nói qua, Shipley từ đầu tới cuối không hề rời khỏi giới thứ mười. Hẩn tưởng hẩn từng rời khỏi giới thứ mười chỉ là ảo giác Thần hỗn độn gây cho hẩn. Mà ngoài Shipley ra, giới thứ mười không có thiên sứ nào sau khi hắc hóa có thể sử dụng năng lực cùng cấp bậc với ma vương.”

Beelzebub nói: “Cho nên, người chuẩn bị khép hẩn vào tội này, sau đó danh chính ngôn thuận giam giữ hẩn?”

“Người không cảm thấy, Houllier ở dưới thác máu cô đơn lắm sao?” Mammon cười đến cực kỳ âm hiểm.

Beelzebub phải bội phục trí nhớ tốt của Mammon. Hẩn cơ hồ sắp quên mất gia hỏa sắc đảm tà trời dám gửi ảnh khóa thân của mình cho Michael. “Ta nghĩ chuyện này..... nên bàn bạc với Lucifer đại nhân một chút sẽ tốt hơn.”

Tuy hẩn nói là bàn bạc, nhưng từ khẩu khí hẩn Mammon nghe ra được..... Leviathan và Houllier đại khái sắp trở thành huynh đệ song hành.

Giải quyết xong vấn đề nhỏ của Nghịch Cửu Hội, chủ đề hội nghị thượng đỉnh một lần nữa được đưa lên bàn hội nghị.

Dưới nỗ lực của Rafael, giới thứ mười cơ bản đã hoàn thành nhiệm vụ hàng đầu là an bài nhân sự. Đợt tuyển người phụ trách các bộ cũng sắp kết thúc, hai hạng nhiệm vụ kế tiếp chính là định hướng phát triển tương lai cùng với chọn lãnh tụ cho giới thứ mười.

Không cần nghi ngờ, định hướng phát triển tương lai của giới thứ mười chủ yếu được quyết định bởi người nắm quyền khai phá nó. Thiên đường và địa ngục có thể nói là hình mẫu phát triển giới thứ mười tương lai, một bên lịch sử lâu đời, một bên đột phi mãnh tiến.

Nhìn khuôn mặt không rõ tình tự dao động của Metatron cùng nụ cười đắc ý của Rafael, Mammon nhin không được xoa xoa thái dương. Giờ phút này, hẩn đột nhiên hy vọng người tham gia chia bánh nhiều thêm chút nữa.

“Trong tình huống các giới khác đều rút lui bỏ quyền, nhiệm vụ khai phá giới thứ mười đành phải do thiên đường.....” Rafael ngân dài giọng, dài đến nỗi Mammon gần như sắp bị mài hết nhẫn nại, mới chậm rãi nói tiếp, “Và địa ngục quyết định trong cuộc đua cuối cùng.”

Cho dù tâm lý đã chuẩn bị buông vũ khí đầu hàng, nhưng thiên tính thương nhân thôi thúc Mammon theo bản năng cò kè mặc cả, “Ta còn tưởng tình trạng trước mắt của địa ngục và thiên đường đã là đáp án tốt nhất, không cần phải tiến hành cuộc đua gì nữa.”

Rafael tỏ vẻ kinh ngạc trờ trộ hai mắt, “Địa ngục cũng định bỏ quyền?”

Mammon nói: “So với thiên đường trì trệ không tiến bộ, địa ngục mới là tấm gương tốt nhất cho giới thứ mười noi theo.”

Rafael nói: “Người cho rằng các thiên sứ sẽ hy vọng một đám sinh vật có cánh đen như mực ở trước mặt họ chỉ tay năm ngón?”

Mammon nói: “Ta cho rằng, Michael lúc trước quảng cáo cho thuốc nhuộm lông chính là phi thường có dự kiến, muốn tiêu trừ ngăn cách không cần thiết sinh ra do dọa thiên sứ và thiên sứ phân biệt màu lông.”

Rafael âm thầm phỉ nhổ hành vi vô duyên của Michael năm đó, ngoài mặt bất động thanh sắc cười nói: “Cho dù nhuộm trắng cánh, cũng không nhuộm trắng được dự vọng nội tâm.”

Mammon nói: “Ta chỉ muốn phát triển giới thứ mười, tuyệt đối không ngang ngược can thiệp vào tín ngưỡng của họ. Tuy rằng có thể trước mắt họ không có tín ngưỡng gì.”

Rafael hít sâu một hơi, đang định phản bác tiếp, ánh mắt liếc sang Metatron ngồi ở một bên, đột nhiên tỉnh ngộ mình là người chủ trì, Metatron mới là đại biểu thiên đường, trong lòng nhất thời có vài phần xấu hổ. Cũng may da mặt hắn không bao giờ phản ánh tình tự thật sự trong nội tâm. Cho nên hắn mỉm cười, dùng ngữ khí cực kỳ bình tĩnh nói: “Bây giờ xin mời đại biểu của thiên đường phát biểu.”

Kỳ thực Mammon ngay từ đầu đã chú ý tới Rafael giọng khách át giọng chủ, chẳng qua vì né tránh cơ hội giao phong chính diện với Metatron, nên cố tình không nhắc nhở mà thôi. Nhìn hắn trao trả quyền phát ngôn, Mammon chỉ có thể dậm mặc nhưn vai.

Metatron nói: “Địa ngục chuẩn bị phát triển giới thứ mười thế nào?”

Mammon không chút nghĩ ngợi nói: “Đầu tiên phát triển tất cả tài nguyên trước mắt của giới thứ mười, mở cửa trao đổi mậu dịch, dẫn tiến tài nguyên các giới khác, tổng hợp phát triển.”

Metatron nói: “Người muốn khai phá giới thứ mười thành một địa ngục thứ hai?”

“Đương nhiên không.” Địa ngục là bởi vì hoàn cảnh cực đoan ác liệt, nên mới không thể không đem tất cả các tầng đều sử dụng nhân công kiến thiết. Còn giới thứ mười, hắn có khuynh hướng bảo trì phong mạo tự nhiên. Cho dù đã dọa lạc, bản tính thân cận thiên nhiên trong cốt cách hắn vẫn không thay đổi.

Mammon thấy Metatron hỏi rất chi tiết, bèn đem kế hoạch cùng mục tiêu của mình nhất nhất tường thuật.

Trong kế hoạch có vài mục là lần đầu đến giới thứ mười đã nghĩ tới, còn có vài mục là sau khi từ từ tiếp xúc giới thứ mười rồi bổ sung. Với hắn mà nói, khai phá một giới hoàn toàn mới cũng giống như lúc trước gây dựng địa ngục, khiến hắn hưng phấn không thôi, thậm chí có thể nói là hưng phấn hơn nữa —— bởi vì áp lực giảm thiểu rất nhiều. Hồi gây dựng địa ngục, hắn ôm tâm tư tử chiến đến cùng.

Metatron lắng lắng nghe xong, trầm ngâm hồi lâu, mới nói: “Ta hy vọng kế hoạch cải tạo có thể thành lập trên cơ sở được cư dân giới thứ mười đồng tình.”

Mammon sửng sốt, “Ý người là.....”

“Quyền khai phá giới thứ mười thuộc về địa ngục.” Metatron mỉm cười.

“Cảm ơn.” Mammon không đợi Rafael có phản ứng, lập tức vươn tay.

Metatron tươi cười đứng dậy, bắt tay hắn.

Mammon đột nhiên dùng sức kéo về.

Metatron thoáng ngạc nhiên, nhưng không chút lay động.

Mammon trái lại nương theo lực tay Metatron nhào tới, đôi môi tinh chuẩn áp lên cánh môi hé mở của Metatron, sau đó trước khi hắn kịp phản ứng lại, hung hăng hôn xuống!

Rafael trân trối nhìn hai thân ảnh đang hôn đến khó bề phân cách, suy nghĩ xem nên lật bàn, cho Mammon từ trên bàn trượt xuống, hay là đập bàn, cho hai người họ từ trong ngọt ngào hồi tỉnh lại.

Bất quá cuối cùng hắn chẳng làm gì cả.

Bốn cánh môi dán sát chậm rãi tách ra.

Mammon vươn lưỡi, câu lấy đoạn chỉ bạc lưu luyến không rời, hai mắt tràn ngập nhu tình mật ý.

Metatron nhìn hắn, trong đồng tử xưa nay thanh minh phủ một tầng sương mù như có như không, như cát mịn trên bãi biển, ôn ôn nhu nhu từng chút một lấp đầy cõi lòng hắn, có điểm rạo rức, còn có điểm mất kiểm soát.

“Meta.....” Mammon ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đôi má Metatron.

Mắt thấy hai cặp môi khó khăn lắm mới tách ra lại sắp dính vào nhau một lần nữa, Rafael này giờ bị coi như vô hình rồi cuộc nhện không được lên tiếng: “Người không biết là phải thích hợp không chế thời kỳ động dục của mình sao?”

Mammon bất mãn nói: “Sao người còn ở đây?”

Rafael nói: “..... Bởi vì hội nghị chưa kết thúc.”

Mammon nhú mày: “Ý người là muốn tổng kết hội nghị? Nơi đó có một bức tường rất tịch mịch, ta nghĩ nó không ngại nghênh đón nước miếng của người.”

Rafael nói: “Hiện tại đến tột cùng là nước miếng của ai mới khẩn cấp đây?”

Metatron vỗ vỗ Mammon đang chuẩn bị phản pháo, cười nhạt với Rafael, sáng khoải tự nhiên ngồi xuống.

Mammon trừng Rafael một phen, thân hình nháy mắt quay về chỗ ngồi ban đầu, lơ đãng nói: “Tiếp tục đi.”

Rafael không đếm xỉa tới hắn, trực tiếp nhìn hướng Metatron, “Ta có thể hỏi nguyên nhân không?”

Mammon lập tức hăng hái.

“Giới thứ mười chịu tổn hại nặng nề, muốn theo kịp các giới khác trong thời gian ngắn, địa ngục là lựa chọn tốt nhất.” Metatron đáp đến vân đạm phong khinh.

Rafael nói: “Tín ngưỡng của thiên đường càng có ích cho sự phát triển của giới thứ mười.”

Metatron nhẹ giọng nói: “Thần yêu tất cả con dân, đối xử bình đẳng.”

Rafael nói: “Tính cách của họ thích hợp với phong cách của thiên đường hơn.”

Metatron nói: “Cho nên địa ngục chỉ là trợ giúp giới thứ mười khai phá, dưới tiền đề là cư dân ở giới thứ mười đồng tình.”

Rafael nói: “Ai làm giám sát?”

Mammon đã sớm dự liệu Rafael sẽ không dễ dàng buông tha khối bánh ngọt này, đương nhiên, trong mắt Rafael đây không phải bánh ngọt, mà là trách nhiệm. Thiên đường với giới thứ mười bắt nguồn sâu xa, chỉ mỗi lý do cùng chủng tộc này thôi đã đủ khiến hắn nhúng tay vào.

“Vạn phần hoan nghênh thiên đường đến giám sát.” Mammon hạ cho hắn bậc thang tốt nhất.

Cứ như vậy, hội nghị thượng đỉnh cứu giới dưới sự ăn ý của hai vị đại biểu thiên đường địa ngục cùng sự thỏa hiệp của người chủ trì, dùng “địa ngục khai phá, thiên đường giám sát” làm kết luận, chính thức hạ màn.

87. Chương 30-1: Nhấn (thượng)

Tác phong của địa ngục xưa nay luôn mạnh mẽ dứt khoát.

Beelzebub vừa nhận được tin Mammon độc chiếm bánh ngọt, lập tức triệu tập nhân tài các giới ở địa ngục trực tiếp đưa đến giới thứ mười.

Nhất thời nhìn thấy các chủng tộc khác, thiên sứ giới thứ mười ban đầu hơi khiếp sợ. Mặc dù trước đó Rafael đã phổ cập khái niệm cơ bản về mười giới, cũng giới thiệu sơ qua tình hình các giới khác, bất quá giới thiệu thì giới thiệu, đến khi chính thức gặp mặt vẫn không khỏi chấn kinh. Có điều chấn kinh chỉ là lúc đầu, bọn họ nhanh chóng tò mò về các sinh vật xa lạ.

Quý đầu dê, quý đầu trâu..... số lượng nhiều địa vị thấp, cho nên bị vây xem như triển lãm. Đọa thiên sứ cũng có, bất quá bởi vì ngoại hình của họ xếp vào hàng tương đối bình thường, chẳng mấy thu hút sự chú ý của thiên sứ.

Mammon cùng Metatron sóng vai đứng trước cửa sổ, nhìn những ngã đường náo nhiệt bên dưới.

Metatron nói: “Người không đi ngăn cản họ sao?”

Mammon mỉm cười nói: “Ngăn cản chỉ khiến lòng hiếu kỳ càng thêm bành trướng. Cản trở không bằng khai thông.”

Metatron nói: “Ta vẫn nghĩ người luôn tranh thủ từng giây từng phút.”

“Hiện tại lãng phí thời gian chẳng lẽ không phải là cái cớ để sau này yêu cầu tăng ca?” Mammon cười đến có thâm ý.

Metatron trầm mặc.

Mammon nói: “Đến giới thứ mười bấy lâu, vẫn chưa có cơ hội hảo hảo nếm thử món ngon ở đây, người không ngại ta mời người dùng bữa tối chứ?”

Metatron nói: “Người nhớ.....”

“Người đã lâu không có ăn gì.” Mammon nói, “Ta tưởng người đã phá lệ.”

Metatron mỉm cười, “Không phải thứ nào cũng có thể làm ta phá lệ.”

Mammon nói: “Không thử sao biết?”

Metatron chớp chớp mắt, “Thật vinh hạnh nhận được lời mời của ma vương điện hạ.”

“Mời bên này.” Mammon đi trước hai bước, đột nhiên dừng lại.

Metatron khó hiểu nhìn bóng lưng hắn, lại thấy hắn bỗng dừng vươn tay, nhẹ nhàng câu động ngón trỏ.

Mammon quay lưng về phía mình, cho dù mình cự tuyệt hắn cũng không nhìn thấy. Cho nên, đây xem như thăm dò không cho từ chối sao?

Metatron mím môi cười, thuận tay hái một đóa hoa bách hợp mới nở bên đường thả vào tay hắn.

Mammon cầm hoa, đưa lên mũi ngửi ngửi, có chút đắc ý lại có chút thỏa mãn quay đầu nhìn Metatron: “Đây là lần đầu tiên người tặng hoa cho ta.”

“Coi như đáp lễ người mời ta dùng bữa.” Metatron nói.

Mammon bẻ bớt nhánh hoa bách hợp, cắm nó vào túi áo mình, sau đó co cánh tay, lần thứ hai im lặng đưa ra lời mời.

Metatron nhìn khuỷu tay hắn, lắc đầu cười nói: “Xem ra mấy chiêu theo đuổi phái đẹp ở địa ngục không khác lắm so với nhân giới.”

Mammon nụ cười méo xệch, “Ta chưa từng dùng mấy chiêu này theo đuổi người khác.”

“Vậy sao?” Metatron tự tiểu phi tiểu nhìn hắn.

Mammon không chút do dự gật đầu.

Ở địa ngục, chỉ cần hấn muốn, căn bản không cần tung chiêu gì cũng sẽ có vô số ma nữ bon chen giành giật quỳ ôm chân hấn. Hấn ngẫm ý thức được nguyên nhân những chiêu số trước đó đều thất bại trước Metatron. Chẳng lẽ bởi vì Metatron cảm thấy mấy chiêu này đều là dùng để theo đuổi nữ nhân, cho nên không chịu hưởng thụ?

Hấn vuốt cằm, vậy theo đuổi nam giới thì nên dùng thủ đoạn gì?

Trong đầu hấn đột nhiên hiện lên hình ảnh Yvonne ăn mặc khêu gợi uốn éo múa cột.

.....

Có lẽ mình nên tìm cách khác.

Nhà hàng ở giới thứ mười đương nhiên không xa hoa như địa ngục, cũng không thánh khiết như thiên đường. Trên nhiều phương diện, giới thứ mười khá tương tự tinh linh giới, đều có phong cảnh tự nhiên xinh đẹp, đều có tập quán sinh hoạt mộc mạc. Trong mắt Mammon, ngay cả trung tâm giải trí được đánh giá là nơi phồn hoa nhất giới thứ mười, từ trong ra ngoài đều thấu lộ một bầu không khí quê mùa chất phác.

Mammon trước tiên đi đến chỗ ngồi của Metatron, bất quá cũng không lập tức chủ động kéo ghế, mà rất thận trọng hỏi: “Người muốn ta giúp người kéo ghế, hay là người giúp ta kéo ghế?”

Metatron nói: “Chỉ bằng chúng ta mạnh ai nấy kéo ghế của mình?”

Mammon vịn tay trên lưng ghế, nhẹ nhàng kéo ra sau, “Ta hy vọng có thể tương tác với người nhiều hơn.”

Metatron im lặng ngồi xuống.

Mammon trở lại chỗ ngồi của mình.

Bởi vì vị trí đã được đặt trước, nên đồ ăn nhanh chóng được dọn lên.

Chỉ có rau dưa và trái cây.

Điều này khiến nụ cười trên mặt Metatron càng chân thành thêm vài phần.

Mammon nói: “Ta đã tự mình quan sát cách họ chế biến, khá nguyên thủy, cho dù đã lâu không ăn gì, cũng sẽ không cảm thấy khó thích ứng.”

Metatron nhìn dao nĩa đặt hai bên chén đĩa, tựa hồ đang tự hỏi.

Mammon không ngừng nỗ lực: “Ứng hộ nền ẩm thực giới thứ mười cũng là tiền đề thúc đẩy kinh tế giới thứ mười phát triển.”

Metatron mỉm cười cầm nĩa, trước ánh mắt nồng cháy của Mammon, chậm rãi ghim một lát dưa xanh biếc không rõ tên, cho vào miệng.

Khoang miệng đầu tiên nếm được mùi gia vị, mang theo ít mùi sữa, kế tiếp là hương vị của chính lát dưa, có chút ngọt, có chút chất, ban đầu còn hơi lạ lẫm, nhưng nhai rồi lại ngon miệng dị thường.

Mammon nhìn Metatron chủ động ghim lát thứ hai, âm thầm thở phào. Dao nĩa trước mặt hấn như bị sợi dây vô hình tác động, lơ lửng giữa không trung, chậm rãi lướt tới đĩa đồ ăn kia, liêu xiêu cầm lấy một mẫu, sau đó lại chậm rãi phiêu về trước mặt hấn.

Mammon đưa đồ ăn trên nĩa vào trong miệng, vẻ mặt hưởng thụ.

Metatron mỉm cười.

Bầu không khí tựa hồ rất êm thấm.

Mammon trong lòng thầm tính toán thời cơ tặng lễ vật.

Metatron đột nhiên nói: “Người chọn ra người quản lý giới thứ mười chưa?”

“Ân?” Hấn chuyển đề tài quá nhanh, Mammon không kịp ứng đối.

Metatron buông nĩa, “Hay là người định tự mình đảm nhiệm chức vị này?”

Mammon phản ứng cực nhạy: “Nếu người ở lại.”

Metatron trầm mặc nửa ngày, mới nói: “Ngày mai ta phải về thiên đường.”

Mammon sắc mặt căng thẳng, ngón tay cầm nĩa đột nhiên siết chặt.

Cán nĩa bị bể cong.

“Chừng nào quay lại đây?” Hắn thần nhiên như không có việc gì, chỉnh thẳng cán nĩa nhẹ nhàng buông xuống, cầm lấy khăn ăn từ tốn lau miệng.

Metatron nói: “Xem tình hình.”

“Tình hình?” Động tác lau miệng của Mammon khựng lại.

Metatron nói: “Ta rời khỏi thiên đường quá lâu, cần trở về trả phép.”

Mammon bất động thanh sắc nói: “Chuẩn bị về thiên đường nhậm chức sao?”

Metatron nói: “Đang suy nghĩ.”

Mammon buông khăn ăn, nhắc ly rượu uống một hớp lớn.

Metatron nói: “Cho nên ta muốn trước khi đi xác định người quản lý tiếp theo của giới thứ mười.”

Mammon cầm ly rượu, cọ qua cọ lại trên khăn trải bàn, “Người hy vọng là ai?”

“Shipleigh.” Metatron không hề quanh co.

Mammon gật đầu nói: “Lựa chọn không sai.”

Metatron nói: “Người không ủng hộ Hybe?”

Mammon nói: “Nếu Shipleigh xuất hiện, Hybe sẽ rời khỏi cuộc đua. Đây không phải là vấn đề hai chọn một.”

Metatron mỉm cười nói: “Cảm ơn.”

Mammon ngược mắt, khó hiểu nhìn hắn.

“Theo góc độ địa ngục mà nói, chọn Hybe càng bảo đảm cho lợi ích của các người hơn. Không phải sao?”

“Ta từng gặp Shipleigh trước khi hắc hóa, ta không nghĩ hắn sẽ ngáng chân địa ngục.” Mammon dừng một chút, “Ý ta là, trong tình huống không hắc hóa.”

Metatron nói: “Nếu hắn biết người nói như vậy nhất định sẽ rất vui.”

Mammon nói: “Ta nghe người nói như vậy, trong lòng kỳ thực không vui chút nào.”

Metatron ngẩn ra.

Mammon đứng lên, chậm rãi đi đến trước mặt Metatron.

Metatron cười nói: “Người định mời ta khiêu vũ sao?”

Mammon cúi người.

Ngay lúc Metatron nghĩ hắn thật sự muốn mời mình khiêu vũ, Mammon đột nhiên quỳ xuống một gối.

Metatron thu lại ý cười.

Mammon một tay đút vào túi quần, mò mẫm một trận, mới rút ra, sau đó xòe tay.

Một cặp nhẫn hắc tinh thạch tạo hình cực kỳ tinh xảo.

Nếu xếp hai chiếc nhẫn chung với nhau, vừa vặn là tạo hình một mũi tên xuyên hai trái tim.

Mammon giơ bàn tay kia lên, nhẹ giọng nói: “Nơi này vốn có một chiếc nhẫn, ta mang nó vì thói quen. Bất quá cách đây không lâu, ta đã vứt nó. Bởi vì bắt đầu từ lúc đó, ta đã làm một quyết định, từ nay về sau, ta chỉ đeo nhẫn vì người.”

Hắc tinh thạch như sao giăng đầy trời đêm, u ám mà tỏa sáng.

Metatron nhìn cặp nhẫn trong lòng bàn tay Mammon, thần sắc an tĩnh không gợn sóng.

88. Chương 30-2: Nhẫn (trung)

Mammon trái tim cuồng loạn nhảy lên nhảy xuống, ánh mắt một giây cũng không dám rời khỏi dung nhan thanh linh tuyệt mỹ trước mặt, lo sợ từ trong mắt đối phương nhìn thấy một điểm tiếc nuối hoặc áy náy.

Thế nhưng không có.

Metatron lẳng lẳng nhìn cặp nhẫn thật lâu, đột nhiên nói: “Ta không thích kiểu dáng này.”

“Kiểu dáng?” Mammon dự đoán ra rất nhiều đáp án, chẳng hạn như: Xin lỗi, ta không thể nhận. Lại tỷ như: Cảm ơn, ta cũng yêu người. Nhưng tuyệt đối không có đáp án nào liên quan tới kiểu dáng. Cho nên hắn ngơ ngác chừng ba giây đồng hồ mới hoàn hồn, “Vậy người muốn kiểu dáng thế nào?”

Metatron mỉm cười nói: “Đơn giản là được rồi.”

Mammon cúi đầu, bàn tay chậm rãi khum lại, bao phủ hai chiếc nhẫn trong đó, thần thái như đang ẩn nhẫn.

“Mammon?” Metatron cũng khom người ghé sát thêm vài phân.

Mammon thỉnh linh ngẩng đầu, hai mắt phát quang cơ hồ sắp đốt ra hai lỗ trên mặt Metatron, “Meta.” Thanh âm lại khàn đặc, hoàn toàn tương phản với thần tình.

Metatron cười tủm tủm nhìn hắn.

“Ta yêu người.” Mammon nói xong, đôi môi nhắm ngay môi Metatron thật mạnh ấn tới.

Metatron theo bản năng ngửa ra sau, nhưng gáy rất nhanh bị cố định, trên môi truyền đến nhiệt độ nóng bỏng.

Mammon nhắm mắt, khoảnh khắc này phóng túng tận tình.

Linh hồn tịch mịch phiêu bạc vạn năm rốt cuộc vào giờ phút này đã tìm được bến đỗ. Đau khổ, hoang mang, thất vọng cùng ảo não trước kia thấy đều biến thành khúc nhạc dạo đầu của bản giao hưởng tình yêu. Vô luận khi ấy kịch liệt đến đâu, rong ruổi cỡ nào, hiện tại đều hóa thành dòng suối ngọt ngào êm đềm chảy.

Metatron bắt lấy tay Mammon, từ từ tách ra.

Mammon mở mắt.

Cặp mắt xanh thấu triệt của Metatron gần trong gang tấc. Hắn có thể rõ ràng thấy được hình ảnh của riêng mình trong đôi đồng tử kia.

“Mammon.” Metatron hơi ngả đầu ra sau, cười nói, “Ta nghĩ đã tới lúc cho một ly cà phê.”

Mammon một lần nữa ngồi xuống, nhưng tâm tình so với khi mới tới là hai cực băng hỏa.

Thành công rồi, thành công rồi, thành công rồi.....

Trong lòng hắn đang âm thầm bắn pháo hoa.

“Đêm nay.....” Metatron mở miệng.

“Đêm nay?” Mammon hai mắt sáng lên, thần sắc kích động như tiểu tử đang say men tình đầu.

Metatron nói: “Ngày mai ta phải về thiên đường, cho nên đêm nay có một số việc cần giao phó.”

“Người vẫn muốn về thiên đường?” Mammon tâm tình lại từ thiên đường rớt xuống địa ngục, chênh lệch quá lớn, gần như có thể sánh với lúc trước đọa lạc.

Metatron nói: “Đúng vậy. Ta phải về trả phép.”

“Người không cảm thấy, được nghỉ phép vô hạn là một chuyện rất tốt sao?” Mammon mưu đồ tiêu trừ ý niệm này của hắn.

Metatron cười nói: “Thiên đường không phải lúc nào cũng cho ta ngồi không hưởng lương.”

Mammon thân thể hơi nghiêng ra trước, dùng ngữ khí vô cùng trịnh trọng nói: “Người cảm thấy, đến địa ngục làm việc thế nào?”

“Làm việc?” Metatron chớp chớp mắt.

Mammon vừa thấy có cửa, liền tiếp tục thuyết phục: “Người không phải có hai phiên cánh đen sao? Đến địa ngục làm việc rất bình thường. Không cần dọa lạc, chỉ cần trên danh nghĩa. Có lương cứ lấy.” Hắn nỗ lực dụ dỗ.

Metatron nhướn mày nói: “Nghe có vẻ không tệ.”

“Đương nhiên không tệ.” Mammon trực tiếp từ trong túi rút ra một tờ chi phiếu trắng, đưa tới trước mặt Metatron, “Lương bổng tùy ý điền.”

“Thật sao?” Metatron lấy bút, ở dòng kim ngạch viết xuống số một, theo sau là mười một số không. “Như vậy cũng được?” Hắn cười tủm tỉm giơ chi phiếu cho Mammon xem.

Mammon nhìn trần trời.

Metatron vội nói: “Ta chỉ đùa thôi.”

Mammon nói: “Đưa chi phiếu đây.”

Metatron phi trở lại cho hắn.

Mammon xòe tay nói: “Còn bút nữa.”

Metatron khó hiểu, bắt quá vẫn đưa qua.

Mammon nhận bút, trực tiếp điền thêm ba số không đằng sau dãy số của Metatron, sau đó tiêu sái ký đại danh của mình, lúc này mới mỹ mãn nói: “Như vậy còn coi được.”

Metatron nhìn một dãy đầy số không trên tờ chi phiếu phiêu trở về, hết chỗ nói.

Mammon khoan thai nhấp môi một ít vang đỏ, “Thiên đường có cho lên lương không?”

Metatron nói: “Ta không biết. Lâu rồi ta không có lĩnh lương.”

Mammon nhíu mày nói: “Vậy người bình thường tiêu xài thế nào?”

Metatron nói: “Ta không dùng gì cả.”

Mammon nhớ tới trước đây Metatron luôn ở trong trạng thái tuyệt thực, lại một trận đau lòng. “Sau này người muốn gì, cứ nói với ta. Bất luận là gì, ta cũng sẽ cố gắng cho người.”

Metatron nói: “Bất luận cái gì?”

Mammon gật đầu.

“Sinh vật cũng được?” Metatron hỏi.

Mammon khoe miệng không ngừng câu lên, lại nghiêm túc gật đầu.

Metatron nói: “Ta muốn Hybe.”

“.....” Mammon nụ cười biến mất.

Metatron nói: “Thần đã quyết định tiếp tục cho Shipley đảm nhiệm tổng chỉ huy giới thứ mười, Hybe đảm nhiệm phó thủ của hắn. Cho nên ta nghĩ.....”

“Ta đáp ứng người.” Nói thì nói vậy thôi, thanh âm Mammon nghe ra vẫn có chút rầu rĩ.

Metatron nói: “Nếu có thể, thêm Julian luôn được không?”

Mammon nói: “Nếu người muốn, ta có thể tặng kèm cả Abaddon lẫn Poggi.”

Metatron ngạc nhiên.

Mammon nói: “Khoản nợ của hai cha con họ đã định tương lai họ nằm trong tay ta.”

“Nga?” Metatron mỉm cười giờ lên tờ chi phiếu, “Đừng nói là ta cũng coi như mang nợ đi?”

“Không phải người, là ta.” Mammon thâm tình nhìn hắn, “Ta nợ người, số phận đã định tương lai ta do người nắm giữ.”

Metatron cúi đầu, khẽ vuốt môi mình.

Sáng sớm hôm sau, Metatron liền xuất phát đi thiên đường.

Mammon hát mười tám dặm đưa tiễn, một đường đưa đến lối ra giới thứ mười, mới lưu luyến trở về.

Rafael phân chia bánh ngọt xong liền rời khỏi giới thứ mười, cho nên trước mắt giới thứ mười do Mammon làm đương gia.

Sau khi trở về, hắn lập tức từ tình nhân ôn nhu chuyển thành ma vương đòi nợ, lạnh lùng hà khắc, hơn nữa cực có hiệu suất đốc thúc cỗ máy khổng lồ giới thứ mười vận hành với tốc độ cao.

Các thiên sứ lấy Paso làm gương một đám đều bị áp bức đến không còn khí lực thở dốc, mà đáng sợ nhất chính là, cho dù họ bị áp bức thế nào, cũng không sinh bệnh. Nói cách khác, bọn họ hoàn toàn không có cơ để nhàn hạ.

Tình hình này kéo dài suốt mười ngày, dần dần có xu hướng nghiêm trọng.

Đáng mừng là, ngay lúc một bộ phận thiên sứ giới thứ mười bắt đầu tính toán phần thắng cùng phí tổn nếu tạo phản, đại biểu thương đoàn tộc người lùn đến giới thứ mười. Sự xuất hiện của họ đã dời đi phần lớn lực chú ý của Mammon, cũng giải cứu các thiên sứ khỏi tình cảnh dầu sôi lửa bỏng.

Đại biểu người lùn hiển nhiên không ý thức được chuyển viếng thăm của mình đã thầm lặng giải quyết một hồi cách mạng, bọn họ một lòng một dạ bị mê hoặc bởi tài nguyên giàu có của giới thứ mười, cũng cực kỳ hối hận vì quyết định rút lui khỏi hội nghị thượng đỉnh trước đó. Tuy rằng quyết định này theo góc độ của Mammon mà nói, là dị thường sáng suốt.

Ảo não thì ảo não, bọn họ rất nhanh đầu tư nhiệt tình vào vụ hợp tác của tam giới.

Nói là tam giới hợp tác, kỳ thực địa ngục chỉ là cầu nối, người tiến cử và người đảm bảo trong đó. Đại biểu người lùn tuy bất mãn với công phu sư tử há mồm ngoạm miếng lớn của Mammon, nhưng nhìn đến tiềm năng to lớn của giới thứ mười, bọn họ chỉ có thể nhất trí. Dù sao so với bị rút bớt lợi ích, nắm được lợi ích trong tay càng khách quan hơn.

Quan sát động thái của đại biểu người lùn, cơn hăm hực tích lũy lâu ngày của Mammon cuối cùng cũng phát tiết được một ít. Hắn rất nhanh đưa ra danh sách, liệt kê các loại chi viện khoa học kỹ thuật giới thứ mười cần trước mắt. Không chỉ thế, bên cạnh các điều mục trong danh sách, còn có giá cả rành mạch.

Đại biểu người lùn lúc nhìn đến giá cả, mặt đen một nửa. “Mammon đại nhân, cái giá này thật sự có hơi, có hơi.....”

Mammon ung dung nghiêng người tựa vào lưng ghế, tư thái tao nhã. Nhưng trong mắt đại biểu người lùn, đó là một con báo găm giả vờ tao nhã an nhàn, kỳ thực lúc nào cũng đang chờ cơ hội vồ lấy con mồi!

“Giới thứ mười trải qua bao nhiêu sóng gió mới có được hôm nay, không dễ dàng chút nào.” Mammon nói.

Đại biểu người lùn liên tục gật đầu.

“Cho nên, căn cứ theo đại nguyên tắc mười giới cùng có lợi, các người không phải nên cho một chút viện trợ thích hợp?”

Đại biểu người lùn đầu khựng lại, hai mắt trừng lớn nhìn hắn.

Mammon vươn ngón tay ra hiệu một con số: “Cái giá này với các người đã là một thương vụ béo bở.”

Đại biểu người lùn miệng thành hình chữ O. Tại sao Mammon có thể tính ra lợi nhuận của họ chính xác đến vậy?

Tựa hồ nhìn thấu suy nghĩ của đối phương, Mammon mỉm cười, khoan thai nói: “Bởi vì, ta là Mammon.”

89. Chương 30-3: Nhấn (hạ)

Lợi ích trước mắt, tất cả sinh vật đều là những chú ong mật cần lao.

Đại biểu người lùn chân trước mới đi, đại biểu tinh linh cùng đại biểu người sói dắt tay nhau đến.

Kỳ thực với quy hoạch nguyên bản của Mammon, hiện tại xây dựng giới thứ mười chỉ cần vài phương diện là viện trợ của địa ngục, khoa học kỹ thuật của người lùn và lao động của Titan. Giới thứ mười tài nguyên phong phú, chỉ cần khai phá, không cần cấu tể.

Bất quá nghĩ đến tương lai giới thứ mười phải mở cửa hợp tác mật dịch, thiết lập quan hệ với các giới khác hiển nhiên rất trọng yếu. Tuy rằng với danh nghĩa của hắn, các giới khác cũng sẽ không dám làm khó giới thứ mười, nhưng để các giới tâm tồn khúc mắc không có lợi cho việc phát triển giới thứ mười. Cho nên, Mammon vẫn cùng đại biểu tinh linh, đại biểu người sói ký kết đủ loại hợp đồng để thành lập quan hệ hợp tác liên minh sơ bộ, bao gồm phái chuyên gia trồng trọt của tinh linh, chuyên gia chăn nuôi của người sói đóng ở giới thứ mười cho đến khi động thực vật được trồng trọt chăn nuôi của họ đạt tới số lượng nhất định.

Giới thứ mười lãnh địa rộng lớn, nhưng tỷ lệ đất trồng dùng được cực thấp. Trong mắt Mammon, đây là lỗ vốn. Cho nên có tộc tinh linh cùng tộc người sói hỗ trợ trên cơ bản cũng là một chuyện tốt. Ít ra theo góc độ lợi ích lâu dài, đây là lợi nhuận. Phiên phức duy nhất chính là cần phải phân thêm nhiều nhân thủ để phòng Nghịch Cửu Hội thừa cơ xâm nhập.

Ngón tay hắn gõ nhẹ lên mặt bàn.

Lịch trên tường lại lật qua một tờ.

Mười sáu ngày.

Kế hoạch khai phá giới thứ mười triển khai đến hừng hực khí thế.

Đoàn kỹ sư của tộc người lùn đã vào Chủ thành, việc đầu tiên họ phải làm là đo lường giới thứ mười. Hóa ra bản đồ được lưu lại chỉ có hình dạng đại khái, cách độ chuẩn xác một khoảng rất dài rất xa, càng đừng nói là chính xác.

Vì bảo đảm an toàn cho họ, bên cạnh mỗi người lùn Mammon đều trang bị một thiên sứ đi cùng. Điều này khiến các người lùn rất không quen. Thiên sứ của thiên đường với họ mà nói xưa nay là một tồn tại cao cao tại thượng. Mỹ mạo, thiện lương và trí tuệ của thiên sứ vẫn luôn được tộc người lùn tôn kính, cho nên khi bọn họ tiếp xúc ở cự ly gần, các người lùn cảm thấy đến hồ hấp cũng thật trắc trở.

Nhưng các thiên sứ hiển nhiên không hề phát giác điểm này. So với Mammon ngoài khác màu cánh ra cái gì cũng giống họ, người lùn càng khiến họ tò mò hơn. Vóc dáng nhỏ bé, tướng mạo kỳ quái, còn hờ chút là đỏ mặt, mọi thứ đều thật mới lạ.

Sau khi tam tộc xuất hiện, Titan rốt cuộc cũng ngồi không yên. Titan quang minh và titan tự do lần lượt phái sứ giả đến thăm dò khả năng hợp tác. Mammon chính là đang đợi bọn họ kiểm chế không được chủ động tìm tới cửa. Nếu bọn họ không chủ động như vậy, hắn làm sao có thể hết giá trên trời?

Để tăng cường ý thức cạnh tranh giữa bọn họ, trong quá trình đàm phán, Mammon cố ý không ngừng tiết lộ nội dung đàm phán song phương với đối phương. Hiệu quả quả nhiên rất tốt, titan tự do và titan quang minh vì chèn ép đối phương, không tiếc thay phiên nhau hạ thấp yêu cầu của mình. Lần này Mammon tuyệt không thủ hạ lưu tình như đối với tộc người lùn, mà vui vẻ tiếp nhận hai hiệp ước thoạt nhìn thấp

phần bất bình đẳng. Dù sao, hẳn có ép giá thấp tới đâu, các titan cũng sẽ không ôm hận hẳn, mà chỉ càng ghi hận lẫn nhau thôi.

Sau titan, người lùn, tinh linh và người sói, đại biểu nguyên thù cùng huyết tộc cũng đại giá quang lâm. Bất quá bọn họ không phải tới tìm kiếm hợp tác, mà là tặng lễ vật, bày tỏ lòng an ủi cho giới thứ mười trùng tu hậu chiến.

Ngoài nhân giới ra, huyết tộc xưa nay hiếm khi lui tới với các giới khác. Đặc biệt gần đây, nghe nói Leslie đang đau đầu vì bị Lilith quấy rối, càng không dư thừa tinh lực để đến giới thứ mười.

Còn nguyên thù giới có lẽ bởi vì sự kiện lần trước Nghịch Cửu Hội đột nhập khiến bọn họ lòng mang áy náy? Lanka kể nhiệm nguyên thù giới chưa lâu, da mặt hẳn không cùng cấp bậc với da mặt của lãnh đạo các giới khác.

Xử lý xong mấy chuyện này, Mammon lại xem lịch.

Ba mươi chín ngày.

Cuộc đo lường của người lùn rốt cuộc cũng kết thúc.

Bất quá đây chỉ mới là khởi đầu.

Người lùn sau khi quay lại Chủ thành, lập tức tụ hội cùng nghiên cứu phương án kiến thiết giới thứ mười. Nghĩ đến điều kiện địa lý được thiên nhiên ưu ái của giới thứ mười, họ nhất trí quyết định đi theo hướng thuần phác, tận lực bảo trì nguyên trạng của thiên nhiên.

Phương án nghiên cứu gần ba tháng mới ra được sơ bộ, chuẩn bị giao cho Mammon.

Mammon ngón tay đang từng nhịp từng nhịp gõ mặt bàn, trong đầu tràn ngập những ý tưởng làm sao để bắt lỗi thiên đường. Lấy có giám sát viên của thiên đường lười biếng trốn việc mất tích được không nhỉ? Bất quá để tránh ngộ thương Metatron, hẳn có thể lôi Rafael ra khai đao.

Các người lùn thấy khoe miệng Mammon chậm rãi triển lộ một nụ cười tà, sau lưng bất chợt phát lạnh. Hình như lúc này không phải thời cơ tốt để quấy rầy.

Các người lùn nhìn nhau, sau đó tổng công trình sư ra hiệu, rón rén thoái lui tới vị trí trước cửa.

“Các người muốn đi đâu?” Mammon liếc bọn họ, “Phương án đâu?”

Các người lùn xoạch một phát nhảy về, bày phương án lên bàn.

Nguyên giới thứ mười được phân làm tám khu, mỗi khu đều có một tòa thành khổng lồ chiếm từ năm mươi đến tám mươi vạn kilomet vuông, xung quanh có mười thôn trang trái phải, hình thành bố cục chúng tinh phủng nguyệt. Thành trì phong cách tương tự thiên đường, mỗi thành đều có không dưới mười tòa giáo đường.

Tổng công trình sư thấy Mammon không nói không rằng nhìn thiết kế, tưởng hẳn không hài lòng, vội giải thích: “Đây chỉ là đề án sơ bộ, có thể chỉnh sửa.”

Mammon ngón tay gõ vào chỗ thành trì, “Nơi này nguyên bản là loại địa hình gì?”

Tổng công trình sư nói: “Do vấn đề bảo vệ môi trường, chúng ta tận lực xây tòa thành ở những khu có cấu tạo và tính chất đất xấu. Nhưng loại địa chất này ở giới thứ mười cũng không nhiều, cho nên vẫn chiếm cứ một phần nhỏ đất đai phì nhiêu.”

Mammon cau mày.

Tổng công trình sư nói: “Không thể thu nhỏ. Nếu nhỏ hơn nữa sẽ không đẹp!” Tám khu hẳn còn chê ít. Theo tư tưởng của hắn, ít nhất phải phân thành tám chục khu, xây tám trăm tòa thành mới đúng. Đáng tiếc Mammon tài trợ kinh phí hữu hạn, cảnh tượng tám trăm tòa thành nguy nga phồn hoa chỉ có thể xuất hiện trong giấc mộng của hắn.

“Ta hy vọng sản lượng lương thực và hoa quả ở giới thứ mười có thể đạt tới tám mươi phần trăm của tinh linh giới trong vòng một trăm năm.” Mammon chậm rãi nói.

Tổng công trình sư sững sốt, lập tức giật mình nói: “Ý ngài là muốn.....” Trước mắt sản lượng lẫn chất lượng lương thực hoa quả của tinh linh giới đều đứng đầu mười giới, nếu sản lượng ở giới thứ mười gia tăng, lương thực và hoa quả của tinh linh giới không thể tránh khỏi tình trạng bị ép giá.

Bất quá nhu cầu của địa ngục về lương thực hoa quả cũng không cao, tại sao còn cố ý chèn ép tinh linh giới?

Mammon mỉm cười không nói.

Nếu hắn đã nắm giữ quyền khai phá giới thứ mười, vậy thu hoạch tương lai của giới thứ mười ít nhất sẽ có một nửa rơi vào túi tiền hắn. Hắn không hảo hảo quy hoạch sao được? Huống hồ do mười giới đều tự có vị trí địa lý cùng đặc tính chủng tộc riêng, tạo thành các loại lũng đoạn, tỷ như khoa học kỹ thuật của người lùn, khoáng sản của địa ngục, lương thực hoa quả của tinh linh, các loại thịt của người sói, khiến các giới kiềm chế lẫn nhau, động một phát liền run toàn thân, tương đối bất lợi cho cục diện địa ngục một mình độc bá lũng đoạn kinh tế do hắn thiết lập. Vì vậy trước hết hắn phải phá vỡ thế cục này!

Nghĩ đến một trăm năm sau, trên khuôn mặt lạnh băng của Omedeto có thể sẽ xuất hiện biểu tình phần nộ, Mammon tâm tình cũng tốt hẳn.

Nụ cười của vị ma vương địa ngục khét tiếng tham lam này luôn khiến các người lùn có ảo giác như âm mưu đang ấp ủ, ai đó sắp lên thốt. Vì giữ thân trong sạch, bọn họ quyết đoán tiếp nhận ý kiến tu sửa của Mammon, liền co mấy cặp chân ngắn ngủn, tức tốc biến mất khỏi tầm mắt của ma vương điện hạ.

Mammon nhìn cửa thật mạnh mở ra, nhẹ nhàng khép lại, ánh mắt lơ đãng rơi trên lịch.

Ngô.

Một trăm năm mươi sáu ngày.

Hơn nửa năm.

Án trạng Mammon cáo buộc thiên đường thất trách khơi dậy sóng to gió lớn trên thiên đường.

Thân là người đầu tiên cũng là người duy nhất bị cáo buộc, Rafael suốt đêm chạy tới giới thứ mười.

Khung trời Chủ thành, bóng đêm dày đặc.

Bỗng nhiên, một luồng kim quang rọi xuống.

Mammon nháy mắt di chuyển đến cửa sổ, khẽ nhíu mày.

Chỉ thấy Rafael triển khai sáu cánh, vác một giá chữ thập thật lớn chậm rãi phiêu xuống từ không trung.

Chủ thành bắt đầu xôn xao.

Không ít thiên sứ lộ đầu ra khỏi cửa.

“Rafael?”

Các thiên sứ xì xầm bàn tán.

Rafael trang nghiêm chấp tay, nói: “Quang huy của Thần vương xa vô hạn.”

Dứt lời, thân thể đột nhiên vòng ra sau giá chữ thập, ôm giá chữ thập bay tới hướng phòng ở của Mammon.

Mammon thoáng chốc dịch chuyển lên mái nhà.

Rafael quả nhiên cũng bay lên mái, đem giá chữ thập cầm thật mạnh xuống mái nhà!

Mammon nhíu mày nói: “Người làm vậy là phá hư kết cấu phòng ốc.”

Rafael không đếm xỉa hắn, tiếp tục nói với các thiên sứ đang ngẩng đầu nhìn mình: “Hãy xem giá chữ thập này là mắt của ta, chứng kiến mọi niềm vui của vương quốc Thiên sứ, hãy xem giá chữ thập này là tai của ta, lắng nghe tất cả tiếng cười của vương quốc Thiên sứ, hãy xem giá chữ thập này là tâm của ta, vĩnh viễn tồn tại cùng vương quốc Thiên sứ!”

Các thiên sứ ngơ ngác không có phản ứng.

Rafael hơi xấu hổ.

Mammon vội ho một tiếng, dẫn đầu vỗ tay.

Các nơi trong thành rốt cuộc cũng lục tục vang lên tiếng vỗ tay.

Rafael khoát tay nói: “Không còn sớm nữa, mọi người về ngủ đi.”

Tiếng vỗ tay đột nhiên nhiệt liệt, sau đó đột nhiên ngưng bật, kế tiếp là tiếng đóng cửa liên miên.

Mammon đi đến bên giá chữ thập, nhìn sơ vài cái, “Vật liệu không tồi.”

“Mọi thứ trong mắt người đều có thể dùng giá cả để ước lượng sao?” Rafael nói.

Mammon nói: “Nếu là người, không thể.”

Rafael ngạo nghễ nói: “Vô nghĩa.”

“Loại sản phẩm như người gọi là có giá cũng không có thị trường, thuộc hàng ế lỗ vốn.” Mammon chậm rãi nói tiếp.

Rafael hỏi: “Gần đây người có soi gương không?”

Mammon nói: “Xưa nay ta soi gương không bao giờ dùng mấy loại đơn vị thời gian kiểu ba phải như ‘gần đây’.”

“Người không nhìn thấy trên mặt mình đang viết bốn chữ thật to ‘dục cầu bất mãn’ sao?”

“Ý người là ám chỉ ta nên ở giới thứ mười kiếm thêm nhiều ưu đãi?”

Rafael nói: “Chắc, tâm linh trống trải không thể dùng tiền tài để lấp đầy.”

Mammon khoanh tay nói: “Đó là bởi vì tiền tài của người không đủ lấp.”

Rafael nhìn hẩn một hồi, lắc đầu bỏ đi.

“Người đi đâu?” Mammon ngẩn ra.

Rafael nói: “Trách nhiệm giám sát viên thiên đường của ta đã kết thúc, sau này người tự do phát huy.”

“Đợi đã.” Mammon bật thốt lên.

Rafael quay đầu, học theo hẩn khoanh tay trước ngực.

“Khụ. Meta gần đây thế nào?” Mammon hỏi.

Rafael nói: “Kể từ ban nãy, ta đã quyết định sẽ không bao giờ dùng loại đơn vị thời gian kiểu ba phải như ‘gần đây’ nữa.”

Mammon âm trầm trầm hẩn.

Rafael thản nhiên trầm lại.

“Giới thứ mười có rất nhiều chuyện cần giúp.” Mammon từ tốn nói, “Ta định gọi Abaddon tới hỗ trợ.”

Rafael nghe xong không hiểu ra sao, “Tùy người.”

“Có lẽ sẽ gọi cả Asmondeus.” Mammon nói.

Rafael diện vô biểu tình.

Cho dù lớp mặt nạ trên mặt hẩn che đầy rất khá, nhưng Mammon vẫn phát hiện được bên dưới lớp mặt nạ nháy mắt dao động. Đang tính bơm thêm liều, chợt nghe Rafael nói: “Cũng tốt. Nhiều người thì nhiều tay.”

A?

Không đợi Mammon phản ứng lại, Rafael đã giang cánh, thu hồi một thân quang hoa, biến mất trong màn đêm thâm trầm.

Này xem như.....

Bỏ cuộc?

Mammon nhú mảy, lập tức nghĩ đến cảnh ngộ của mình, hàng mảy càng nhú chặt hơn.

Giá chữ thập của thiên đường vẫn thu hút rất nhiều người tham quan, dần dần biến thành thẳng cánh vung bài của Chủ thành giới thứ mười.

Trước mắt ở giới thứ mười, thiên sứ, titan, người lùn đều luân phiên đến chiêm ngưỡng.

Ngay cả Mammon cũng bắt đầu thói quen mỗi khi đêm xuống, một mình đi lên nhìn.

Giá chữ thập phẳng phát phủ một lớp hào quang mong manh màu trắng, nhìn hồi lâu, tâm tình sẽ bình tĩnh trở lại.

Mammon ngẩng đầu nhìn giá chữ thập, tựa hồ nhớ về những năm tháng bị cố ý đè nén rồi quên lãng trong kí ức.

Khi đó cánh hắc vẫn còn trắng thuần không tỳ vết.

Hai tay đan nhau, hắc nhắm mắt lại. Động tác thành thạo vượt qua thời gian mấy vạn năm, nhưng ngay khoảnh khắc hắc định cầu nguyện, hắc phát hiện, mọi thứ đều có thể mô phỏng, có thể cải biến, duy chỉ cõi lòng chung quy không thể quay về nguyên điểm được nữa.

Hắc mở mắt, ngẩng đầu, nhìn đỉnh giá chữ thập.

Meta.....

Có lẽ người đã trở về nguyên điểm mà ta chung quy không nhìn thấy được nữa.

Nếu đã như vậy, tại sao còn cho ta hy vọng?

Lửa giận nháy mắt lan khắp toàn thân!

Mammon hai tay siết chặt thành quyền, dốc toàn lực khống chế cơn phẫn nộ đang bên bờ vực bùng nổ.

Hắc không biết cơn phẫn nộ này nhắm vào chính mình không thể quay đầu hay là Meta có lẽ đã trở lại, hoặc giả chỉ là một loại tình tự nóng lòng phát tiết. Hắc chỉ biết hắc phải khống chế nó cho bằng được!

Hắc chậm rãi xoay người, từng bước một đi tới hướng dãy thang.

Nếu trước mặt hắc có một tấm gương, hắc sẽ thấy giây phút này biểu tình trên mặt mình có bao nhiêu tàn nhẫn!

“Ta từng nghĩ, cánh biển đen là bởi vì ta phản bội Thần, vậy bản tính ngưỡng.”

Tiếng thở dài trong trẻo nhẹ nhàng vang lên từ phía sau.

Mammon bóng lưng cứng đờ, cước bộ dừng lại.

“Ta kháng cự sự thay đổi này, sợ hãi sự thay đổi này, càng chán ghét sự thay đổi này phát sinh trên người mình.”

Mammon hít một hơi thật sâu, bỗng nhiên quay lại.

Metatron đứng ở nơi hắc đứng ban nãy, tám cánh trắng thuần đối diện giá chữ thập, đều thánh khiết đến mức khiến người không dám nhìn thẳng. “Cho dù có Thần khai sáng và khoan dung, ta cũng vô pháp đối mặt bản thân như vậy, càng vô pháp đối mặt với các người từng dùng ánh mắt sùng kính tín nhiệm nhìn ta. Ta phong bế nội tâm, không dám cho bất kỳ ai tới gần, chính là vì ta hoang mang, sợ hãi, yếu đuối.....”

“Meta.....” Mammon thấp giọng gọi.

“Ta không dám triệt để dọa lạc, ta không thể phản bội Thần. Nhưng ta lại tìm không thấy hướng đi lúc đầu.” Metatron mỉm cười nói, “Đáy lòng ta từng có một góc thâm đồ kị các người có thể tham gia trận thánh chiến kia. Bởi vì các người có lập trường vững vàng, có thể dùng cảm phần đầu cho tín ngưỡng và lý tưởng. Còn ta, chỉ có thể trốn ở Con thuyền Noah, ẩn giấu chính mình.”

Mammon cho tới giờ chưa từng nghĩ Metatron cư nhiên lại có tâm tình như vậy.

Không, ngoại trừ Thần, không có bất luận kẻ nào có thể đoán được tâm tư của hắn.

Hắn trông thánh khiết cao quý thế kia, hoàn mỹ đến không còn chỗ để bắt lỗi. Cho dù đen một đôi cánh, linh hồn hắn vẫn như trước xinh đẹp vô song.

“Nếu không có người, ta vẫn còn trốn mãi trong ngực tù của bản thân, vô pháp giải thoát.” Metatron quay đầu, mỉm cười chân thành.

Mammon nhìn bốn đôi cánh trắng thuần chói mắt kia, nỉ non nói: “Nếu có thể, ta thà xem như người chưa từng đi ra.”

Metatron nghiêng đầu, “Tại sao?”

Mammon nói: “Như vậy, ta còn có thể gạt người gạt mình mà tin rằng, linh hồn chúng ta ít ra vẫn có một phần tư giống nhau.”

Metatron im lặng.

Mammon trái tim quặn thắt, hoàn toàn không có cảm giác đau. Hắn chậm rãi lấy ra một đôi nhẫn, sải bước như những chiến sĩ chuẩn bị lừng lẫy xả thân, kiên định đi đến trước mặt Metatron, quỳ xuống một gối.

Lòng bàn tay xòe ra, một đôi nhẫn giống nhau như đúc lấp lánh tỏa sáng.

Nhẫn được khảm hai viên đá quý một lam một đen. Bảo thạch kề sát nhau, thâm tình như bạn hữu.

“Đây là ta tự tay tạo ra, có lẽ không được đẹp lắm.” Mammon thanh âm trấn định, nhưng bàn tay nhẹ run, ánh mắt hướng về bóng tối hư vô, thủy chung không dám ngược lên.

Lòng bàn tay được ôn nhu lướt qua, một chiếc nhẫn được cầm lấy.

Mammon khấn trương đến hô hấp hỗn loạn. Ngón tay chợt mát lạnh, một chiếc nhẫn chậm rãi luồn vào ngón giữa. Hắn kinh ngạc ngẩng đầu.

Metatron mỉm cười nhìn hắn, đang định nói gì đó, cả người đã bị Mammon đột nhiên vọt tới ôm vào lòng.

Không đợi Metatron định thần, một chiếc nhẫn khác đã vững vàng bao quanh ngón giữa của hắn.

Đêm cực tĩnh.

Hào quang quanh giá chữ thập nhẹ nhàng rải trên hai thân ảnh quấn quýt nhau.

Không biết qua bao lâu.

Sự im lặng bị phá vỡ một góc nhỏ.

“Ta yêu người.”

.....

Là ai nói?

Hình như là..... hai thanh âm?

CHÍNH VĂN HOÀN

90. Chương 31: Phiên Ngoại 1: Quá Khứ Và Hiện Tại - Shipley

Hôm nay là ngày dàn đồng ca thiên sứ biểu diễn, tám phần thiên sứ đều đến sân khấu giúp vui, đệ nhất giáo đường càng có vẻ đặc biệt hiu quạnh.

Kim quang không ngừng đảo quanh giá chữ thập khổng lồ lơ lửng giữa không trung.

So với giá chữ thập cao mấy chục thước, thân ảnh quỳ bên dưới thật sự nhỏ bé đến đáng thương.

Cửa giáo đường được nhẹ nhàng đẩy ra.

Tiếng bước chân trầm ỏn từ hướng cửa chậm rãi tới gần thân ảnh đang quỳ nọ.

“Người dự định cứ thế tiêu cực lãng phí cả đời?” Michael bất mãn nhìn bóng lưng Shipley.

Shipley tiếp tục cầu nguyện.

Michael nói: “Năm nay thiên đường không thịnh hành sám hối, mà thịnh hành lập công chuộc tội.”

Shipley cầu nguyện xong, thông thả đứng dậy. Hai chân hần bởi vì quỳ quá lâu nên có vẻ không linh hoạt, không thể không giang cánh đỡ mình bay lên, giảm bớt gánh nặng cho đôi chân. “Người muốn ta làm gì?” Hần nhẹ giọng hỏi.

Michael nói: “Mammon đang trùng kiến giới thứ mười.”

Shipley sụp mắt, “Ta tin tưởng hần sẽ làm rất tốt.”

Michael nói: “Nhưng hần không thể vĩnh viễn ở lại nơi đó.”

Shipley khẽ mím môi.

Michael giơ tay nhẹ hất phần tóc mái vàng óng ả của mình, “Ta nghe nói người đã kết hôn.”

“Đúng vậy.”

“Có con rồi?”

“Vợ ta sinh một đứa.”

“Nga.” Michael trầm ngâm.

Shipley đậm mặt ngắc đầu nói: “Tướng mạo vợ ta có điểm giống người.”

Michael nhìn hần, nửa ngày mới nói: “Vậy sao?”

“Àn.”

“Ta thật lấy làm tiếc.” Michael nhẹ giọng nói.

Shipley bồi hồi nhìn vạt áo trường bào của Michael, dường như bị đoạt hết toàn bộ lực chú ý.

“Tướng mạo giống ta, hần nên sống thọ mới đúng.” Michael nói.

.....

Anh Michael thiệt quá đáng, câu trước còn tưởng anh thành kính phụng dưỡng, câu sau hóa ra anh lại tự vuốt đuôi mình =))

Từ những động thái của Shipley, lấy vợ tướng mạo giống anh Mi (khó trách Hybe đồng chí vừa gặp Mi liền thâm tình “mẹ” một tiếng ~~), trước đó lúc hắc hóa thì muốn chia rẽ MiLu => Bỏn tòa tuyên phán, bị cáo Shipley tội danh yêu thầm Michael chính thức thành lập, phạt bị cáo tiếp tục đơn phương!

P.S: Michael của chúng ta có vẻ như vạn nhân mê, Lucifer khỏi nói, từ Shipley cho tới Houllier còn gửi cả hình nude để dụ dỗ anh Mi =)) Hảo chờ mong một bộ hoành tráng về MiLu nha!

91. Chương 32: Phiên Ngoại 1: Quá Khứ Và Hiện Tại - Hybe

Hybe một chút cũng không thích địa ngục.

Nơi này quá tối tăm. Mặc dù chính giữa thành có một luồng quang huy thánh khiết có thể so với nhật nguyệt, cũng vô pháp thay đổi chính thể hắc ám của địa ngục.

Hơn nữa, nơi này để lại cho hần hồi ức quá mức đáng sợ. Thế nên dù ở trong một gian phòng còn xa hoa hơn cả gian phòng thượng hạng của trung tâm giải trí giới thứ mười, cũng không thể hóa giải ý thức kháng cự của hần đối với địa ngục.

Đáng tiếc hiện giờ hắn không thể rời khỏi.

Không phải vì địa ngục hạn chế tự do của hắn, mà là vì Julian vẫn chưa trở về.

Beelzebub hứa hẹn sẽ chữa trị linh hồn cho Julian, đưa hắn về, nhưng gần nửa năm qua, Julian thủy chung không xuất hiện. Hybe từng tượng tưởng ra rất nhiều khả năng, bất quá cuối cùng đều dẹp bỏ vì địa ngục không chút động tĩnh.

Điều duy nhất hắn có thể làm lúc này, chính là tiếp tục chờ đợi.

Chuông cửa vang lên.

Hybe đứng dậy mở cửa, quen thuộc như đã từng vô số lần làm như vậy.

Ngoài cửa là thị giả và xe đẩy thức ăn, trên hai tầng xe đều bày đầy bữa tối thơm ngào ngạt.

Mặc dù không muốn ăn, Hybe vẫn lễ độ mời thị giả đẩy xe vào phòng.

Thị giả thành thạo bố trí xong bữa tối, sau đó ra khỏi cửa.

Hybe đi đến bên bàn ăn, hậu tri hậu giác phát hiện hắn cư nhiên chuẩn bị hai khẩu phần.

Chẳng lẽ có khách?

Ở địa ngục cô độc quá lâu, Hybe có chút không dám tin.

Chuông cửa lần thứ hai vang lên.

Hybe khấn trương lại chờ mong mở cửa. Tịch mịch bấy lâu, hắn thật khát vọng có một đối tượng để trò chuyện, cho dù đối phương là người hắn ghét như Abaddon hoặc Poggi.

Cửa mở.

Julian bối rối đứng bên ngoài, một tay khấn trương xoa xoa mu bàn tay kia, “Xin hỏi, ngài là Hybe tiên sinh phải không?”

Hybe kinh ngạc nhìn hắn, đôi môi kịch liệt run, nhưng thủy chung không nói được một chữ.

“Xin chào?” Julian thoát nhìn càng khấn trương.

Hybe đột nhiên giang hai cánh tay, ôm thiên sứ bốn cánh trắng thuần đang ngơ ngác kia vào lòng.

“Ngài, ngài làm sao vậy?” Julian bị dọa choáng váng.

“Julian.” Hybe mở miệng.

Đang giây dựa, Julian đột nhiên dừng lại, hỏi dò: “Ngài biết tên ta? Ngài là Hybe tiên sinh thật sao?”

Hybe lưu luyến buông tay, mỉm cười nói: “Ta là Hybe.”

Không khí trên bàn ăn rất trầm lắng.

Julian không thể không liều mạng nói chuyện để khuấy động bầu không khí, “Sau khi ta tỉnh lại thì không nhớ được gì cả. Tuy Beelzebub đại nhân đã nói cho ta biết tên của ta, nhưng ta cái gì cũng nhớ không ra. Ngài ấy nói Hybe tiên sinh có thể cho ta đáp án..... Có đúng không?”

Hybe ngón tay cầm dao nĩa thoáng siết chặt, chậm rãi gật đầu: “Đúng vậy.”

“Chúng ta trước kia là bạn thân?” Julian tò mò.

Hybe ngẩng đầu nhìn hắn, “Sao lại hỏi thế?”

“Bởi vì vừa rồi lúc người nhìn thấy ta biểu hiện rất kích động.” Tuy chỉ là một cái ôm, nhưng Julian vẫn cảm nhận được một cổ ấm áp nồng nàn trong vòng tay đó.

Hybe nói: “Ta rất nhớ người.”

Julian hai má ửng hồng, vui sướng nói: “Cám ơn.”

“Sao phải cảm ơn?” Hybe hỏi.

Julian nói: “Trong tình cảnh chuyện gì cũng không nhớ, có thể có được một người tưởng niệm mình quan tâm mình, cảm giác này rất tuyệt. Ít nhất, ít nhất có thể giảm bớt nỗi sợ hãi của ta. Ta đến giờ vẫn không biết ta từ đâu tới.”

“Ta sẽ từ từ kể với người.” Hybe nhẹ giọng nói.

Julian cảm kích cười nói: “Tốt quá.”

Hybe nhân lúc hần cúi đầu ăn, lẳng lặng quan sát hần.

Tuy vẫn cùng một khuôn mặt, nhưng linh hồn đã khác đi? Cho dù trải qua tu bổ, cũng đã không còn là linh hồn dĩ vãng. Bởi vì Julian của trước kia tuyệt đối sẽ không giữ thái độ này cùng dùng bữa tối với mình còn nói lời cảm tạ.

Trong lòng nhịn không được chua xót.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, tuy rằng lúc Beelzebub nói sẽ chữa trị linh hồn Julian hần đã dự đoán được, thế nhưng, chỉ khi tận mắt nhìn thấy một Julian hoàn toàn tương phản trước kia, hần mới sâu sắc cảm nhận ——

Thiên sứ luôn thống hận mình đã không còn nữa.

Thiên sứ từng chứng kiến mặt đáng xấu hổ nhất của mình đã biến mất thật rồi.

.....

“Người thế nào lại khóc?” Julian bất an hỏi, “Là ta nói gì sai sao? Xin lỗi, có lẽ tại ta quá hưng phấn.”

Hybe sờ mặt, mới phát hiện mình nước mắt đọng đầy.

“Không..... Người không có sai.” Hần cắn răng, thanh âm hàm hồ không rõ.

Còn nhớ lần đầu gặp Julian, đối phương đâm mình trong gió, thuần khiết không tỳ vết, thần tình non nớt như hài đồng, mờ mịt lại vô tội.

Chính là ngay từ ánh nhìn đó, hần quyết định giữ đối phương lại —— cho dù Julian có bốn cánh, cho dù mạo hiểm đắc tội Thần hồn độn.

Hần cất giấu Julian, sau đó dùng thần pháp mà cha dạy hần từ rất lâu trước kia, phong ấn một cặp cánh trong đó, rồi đích thân cho đối phương ăn quả Trí tuệ.

Đây là lần đầu tiên kể từ sau khi cha bị hắc hóa, hần nảy sinh tình tự dao động mãnh liệt như vậy, hy vọng lúc đôi mắt hồn nhiên kia mở ra, người đầu tiên nhìn thấy là mình.

Sau đó mọi chuyện đều tiến triển theo bước đi của hần.

Hết thấy đều tốt đẹp.

Bọn họ trở thành người yêu.

Nếu không phải lần nọ, Julian bất cẩn làm hần bị thương, có lẽ..... quãng thời gian tốt đẹp này sẽ tiếp tục.

Đau đớn thấu xương khơi dậy ký ức Shipley chính tay bẻ cánh hần.

Rõ ràng đến thế, chân thực đến thế.

Ký ức xen lẫn hiện thực.

Rõ ràng nỗi thống khổ khi cánh phân liệt khỏi thân thể phi thường kinh khủng, hần lại cảm thấy hạnh phúc.

—— Tình thương của cha là vô ưu.

Từ đó trở đi, hần yêu thích loại hạnh phúc trong thống khổ này.

Cũng bởi vì thế, hần đã tự tay đẩy hạnh phúc của mình xuống vực sâu thống khổ.

“Julian, Julian.....” Hybe ghen ngào, không ngừng gọi.

Julian ban đầu còn tưởng hấn gọi mình, bất quá rất nhanh phát hiện, tuy rằng tên giống nhau, nhưng người trong miệng hấn không hề ở nơi này. Không, phải nói là, tuy rằng mình ngồi đây, nhưng không hề ảnh đến đây mất đối phương.

Vô luận người trong miệng Hybe là ai, giờ khắc này, Julian cảm giác được từ sâu trong tim dâng lên một chút ngưỡng mộ.

Bên cạnh bàn ăn là một khung cửa sổ Pháp thật lớn.

Cửa kính rõ ràng phản chiếu hai thân ảnh.

Một người ôm mặt.

Một người ngu ngơ.

92. Chương 33: Phiên Ngoại 2: Kế Hoạch Ngọt Ngào - Phát Minh Mới

Có Mammon cùng Metatron tọa trấn, công cuộc kiến thiết giới thứ mười rất nhanh đi vào quỹ đạo.

Phương án tám khu vực lớn do các kỹ sư người lùn cất lực đề cử cuối cùng bại trước phương án mới chín khu vực lớn do Metatron đề nghị. Phương án này của hấn lấy Chủ thành làm trung tâm, hình thành bố cục cưu cung cách. Metatron cho rằng, Chủ thành của giới thứ mười là một trong những biểu tượng tinh thần của thiên sứ giới thứ mười, có lẽ trong mắt các kỹ sư nó thoát nhìn hơi cũ kỹ, nhưng với các thiên sứ mà nói, đây là tòa thành vinh diệu lấp lánh hào quang lịch sử vạn năm.

Các kỹ sư người lùn mặc dù rất muốn vặn hỏi, nhưng lại bại trận bởi một phiếu có quyền quyết định —— phiếu của Mammon.

Bọn họ nhanh chóng chỉnh sửa phương án ban đầu, lập tức chú tâm vào xây dựng khu vực thứ nhất.

Thì công khí thế hùng hực.

Mammon đang chuẩn bị nhân lúc nhàn hạ bù đắp cảm tình trống trải vạn năm với Metatron, sứ giả của Beelzebub lại tìm tới.

Mammon cúi đầu nhìn người lùn tí hon ôm một cái rương to đùng, nhíu mày nói: “Người là sứ giả của Beelzebub?”

Người lùn buông rương, sau đó lui một bước, cởi xuống chiếc mũ có độ dài tương đương với chiều cao hấn ở trên đầu, dùng hai tay ôm, cung kính hành lễ nói: “Thật vinh hạnh được gặp ngài, ma vương điện hạ vĩ đại của ta.”

Mammon có dự cảm, nếu mình xả đông xả tây, đối phương tuyệt đối có thể ăn theo kéo xa đến mười vạn tám ngàn dặm. “Chuyện gì?” Hấn quyết định dùng phương thức ngắn gọn tốc chiến tốc thắng.

Người lùn hiển nhiên cảm thấy có chút thất vọng bởi đức tính ngắn gọn của Mammon, bất quá hấn rất nhanh lấy lại tinh thần, nói: “Ta đến đây, là để thay mặt Beelzebub ma vương điện hạ, dâng lên phát minh mới nhất của ta cho ngài sử dụng.”

Mammon nhip nhip ngón tay, “Lấy ra xem.”

Người lùn đội lại mũ, dị thường trình trọng bắt đầu mở rương. Bởi vì mở rương cần cúi đầu, mà hể hấn cúi đầu mũ sẽ rơi xuống, cho nên xuyên suốt quá trình mở rương, hấn vẫn luôn trong trạng thái không ngừng vịn mũ.

Mammon búng tay một cái.

Người lùn cảm thấy trên đầu nhẹ hẫng. Chiếc mũ đã dính lên trần nhà.

“Yên tâm, đến khi người ra về, nó sẽ đi theo người.” Mammon nói, “Văn phòng của ta không thiếu mấy loại phụ kiện này.”

Người lùn cảm động chấp tay nói: “Mammon ma vương điện hạ, ngài quả nhiên đúng như lời đồn, ôn nhu thân thiện hiểu lòng người.”

Mammon hỏi: “Lời đồn này là Meta nói với người sao?”

“Meta? Ta không biết Meta là ai.” Người lùn rất mờ mịt.

“Metatron.” Mammon bổ sung.

“Nga nga! Nga!” Người lùn cực kích động, “Đương nhiên không phải. Nhưng ta là người sùng bái ngài ấy, nếu ngài ấy chịu nói chuyện với ta, không không không, cho dù chỉ một chữ thôi, ta cũng nguyện ý hiến thân!”

“.....” Mammon khóe môi câu lên, nhưng tuyệt đối không phải thiện ý, “Người không phải vừa nói có phát minh gì sao?”

Người lùn tâm tư rất nhanh bị dắt trở về, “Nga, phải nha, phát minh.” Hắn mở rương ra, bên trong lại chứa một cái rương khác.

Mammon nghĩ, hắn đã tìm được cái cớ để đánh người còn tốt hơn cái mũ chết tiệt kia.

“Bao bì của người thật đặc biệt.” Mammon vừa nói, vừa cân nhắc xem nên tống hắn ra từ cửa sổ hay là từ cửa chính.

“Đây không phải bao bì.” Người lùn nhắc cái rương ngoài nhỏ hơn ra thoát nhìn không có gì khác cái rương bên ngoài, nói, “Đây là phát minh của ta.”

“Một cái rương?” Mammon nhướn mày.

Người lùn nói: “Nó không phải cái rương bình thường. Nó rất vĩ đại, có thể kết nối ý niệm giữa hai nơi.”

Mammon nói: “Máy thông tấn?” Ai đời mỗi ngày khiêng một cái máy thông tấn lớn như vậy đi tới đi lui?

Người lùn nói: “Không. Nó là máy chuyển phát.”

Mammon lại có dự cảm bất hảo.

Người lùn mở rương, từ bên trong lôi ra một bảng điều khiển từ xa, sau đó thần tốc ấn một dãy số.

Qua một lát, đèn trên bảng điều khiển sáng lên.

Người lùn hướng bảng điều khiển từ xa ngay đối diện cái rương, ấn nút màu lục.

Phụt.

Cái rương kia liền y như máy in nhả ra một tờ giấy. Trên giấy dùng văn tự của địa ngục viết thật to: Thí nghiệm.

Người lùn hưng phấn reo lên, “Thành công rồi!” Hắn lại ấn vài cái lên bàn phím.

Cái rương nhất thời như thác nước, liều mạng tuôn giấy ra ngoài, mãi đến khi nó không chứa thêm được nữa, mới dừng lại.

Người lùn kích động như bị lên máu, “Thành công rồi! Tuyệt quá! Ma vương điện hạ, ngài hiện tại có phải cũng rất kích động, rất hưng phấn, rất khó giữ bình tĩnh?”

Mammon bình tĩnh nói: “Trước khi ta kích động, hưng phấn và khó giữ bình tĩnh, có thể hỏi trước một câu, đây là cái quái gì không?”

“Nga nga, xin lỗi. Ta cao hứng hơi thái quá.” Người lùn vội ho một tiếng, “Đây là máy chuyển phát. Trước đó Beelzebub điện hạ vẫn luôn đau đầu vì không thể kịp thời đưa văn kiện đến tay ngài quyết định, cho nên ta mới xung phong nhận việc thiết kế máy chuyển phát. Nó có thể bất chấp hạn chế của không gian, bất cứ lúc nào cũng có thể trực tiếp đưa tư liệu còn nóng hổi đến tay ngài. Nga, ta biết ngài hiện giờ nhất định rất kích động, rất muốn cảm tạ ta, nhưng ta phải nói, đây là chuyện ta nên làm. Trong lòng ta, ngài và Beelzebub điện hạ đều là tấm gương, là thần tượng của ta..... Ta..... Mammon điện hạ, ngài, ngài muốn làm gì?”

Người lùn hoảng sợ nhìn Mammon đang xách cổ áo mình, hai chân ngắc ngứ không ngừng giãy dụa.

“Ta hiện giờ rất khó giữ bình tĩnh.” Mammon mỉm cười nói.

“A... Vậy, vậy sao?” Người lùn có chặm tiêu cỡ nào đi chăng nữa cũng nhìn ra được tính chất khác biệt giữa ‘khó giữ bình tĩnh’ của Mammon và ‘khó giữ bình tĩnh’ trong tưởng tượng của hắn.

Mammon nói: “Cho nên ta hy vọng người có thể ra ngoài, để ta bình tĩnh lại một chút.”

“Được chứ được chứ, không thành vấn đề, ngài thả ta xuống, ta lập tức đi!”

“Không cần. Ta cũng giống như người, rất thích lấy việc giúp người làm niềm vui.” Mammon mỉm cười, cổ tay thoát động.

Người lùn trực tiếp tông cửa bay ra ngoài.

Cùng đi với hắn còn có chiếc mũ dính trên trần nhà trước đó.

“Ta là một người luôn giữ uy tín.” Mammon mỉm cười.

Hắn cúi đầu rút mấy phần văn kiện trong rương, lại nhìn bảng điều khiển từ xa vẫn còn nhấp nháy đèn, lắc đầu, xoay người đi ra ngoài.

Lúc sắp tới cửa, cái rương đột nhiên bốc cháy, bảng điều khiển tự động nổ tung.

Mammon cước bộ khựng lại một chút, cũng không quay đầu đã đóng cửa, lẩm bẩm: “Chất lượng không đạt tiêu chuẩn.”

93. Chương 34: Phiên Ngoại 2: Kế Hoạch Ngọt Ngào - Tân Quan Tiền Nhiệm

Trở lại giới thứ mười, Shipley cảm khái ngàn vạn.

Tình cảnh năm đó mang theo Casamia, suất lĩnh một đám thiên sứ chưa được khai trí giáng lâm giới thứ mười vẫn rõ ràng như trước mắt. Mà hôm nay, trong đoàn thiên sứ kia chỉ còn hắn sống sót.

Casamia.

Hắn nhìn hai bên trống trải.

Khói xám vùi lấp lý trí hắn, vùi lấp cả tình thương của hắn.

Khi đó hắn, đờ đẫn nhìn Casamia ngã xuống, máu nhuộm mặt đất, hoàn toàn thờ ơ.

Còn hiện tại, ký ức trước đây một lần nữa lật lại, sống động như mới hôm qua.

Shipley toàn thân chợt phát lạnh, dương quang vốn đang rọi trên người bị bóng tối thay thế, ngẩng đầu liền thấy một đám mây trắng khổng lồ che khuất mặt trời chói lọi, đang từ xa nhanh chóng bay lại đây.

Hắn nhú mày.

Không thể không nói, hiện tại hắn ôm bản năng kháng cự đối với những vật thể ở trạng thái mây mù sương khói gì đó.

Đám mây dần dần tới gần.

Là một đoàn thiên sứ tận tình giang cánh bay lượn.

Mỗi thiên sứ trong tay đều cầm một vật ngân quang lấp lánh.

Shipley nghĩ, nếu hắn không nhìn lầm, những thứ trong tay họ có thể thống nhất gọi là —— nôi niêu xoong chảo.

Bay đến phụ cận, các thiên sứ liền có thứ có tự phân thành hai hàng, nhiễu quanh người hắn, làm thành một vòng tròn, vây hắn ở chính giữa.

Cuối cùng, Mammon long trọng xuất hiện.

Mammon phục trang kỳ sĩ đỏ thắm viền vàng vân hoa hồng ngồi trên lưng ngựa, khuôn mặt tuấn mỹ bán ẩn dưới vành nón, đôi mắt đen nhánh từ trên cao nhìn xuống hắn, khóe miệng chậm rãi cong lên, “Hoan nghênh trở về.”

Shipley mỉm cười: “Nghe nói giới thứ mười dưới sự điều dắt của ngươi, đang phát triển thần tốc.”

Mammon co ngón tay, dùng đốt tay ngón trỏ nhẹ nhàng cọ cọ trán mình, “Không thể không nói, giới thứ mười dưới sự điều dắt của ngươi để lại tài nguyên tương đối giàu đẹp.” Tất cả đều chưa khai phá, cho nên trữ lượng kinh người.

Shipley vẫn mỉm cười, không biết là có hiểu ngụ ý bên trong hay không.

“Vì hoan nghênh ngươi trở lại, ta đặc biệt an bài tiết mục chào đón. Hy vọng ngươi sẽ thích.” Mammon nói xong, từ trong túi lấy ra một cặp tai nghe, đường hoàng nhét vào lỗ tai, sau đó phất tay với các thiên sứ.

Bình bình bang bang!

Shipley cả người rùng mình.

Leng keng leng keng —— bình bình bang bang —— boong boong!

Bản xô nat nổi niêu xoong chảo điên cuồng tấu vang.

Nhìn các thiên sứ một bên diễn tấu một bên thống khổ nhíu mày, Shipley lặng lẽ thở dài, “Ta một mình thưởng thức có được không?”

Mammon gơ tay.

Bản xô nat đột nhiên ngưng bật.

Mammon nói: “Nếu ngươi thật sự không thích, cũng không sao.” Nói thì nói vậy thôi, nhưng biểu tình hắn thoát nhìn có điểm u buồn.

Shipley do dự một lát, nói: “Có lẽ khi ta một mình thưởng thức, sẽ từ từ cảm nhận được..... ảo diệu trong đó.”

Mammon nói: “Vì tập diễn bản nhạc này, ta mất ngủ suốt mười hôm.” Hắn đương nhiên sẽ không thừa nhận, nguyên nhân mất ngủ lớn nhất là Metatron ngủ sát vách hắn!

“Thật sự quá thất lễ.” Shipley tự trách, “Nếu không ngại, có thể diễn tấu lại một lần nữa không?”

Mammon nói: “Này phải cần cảm xúc khơi gợi. Ta thắng thần báo với ngươi, hiện giờ tâm tình ta không tốt lắm.”

..... Nghiêm khắc mà nói, trong quá trình diễn tấu Mammon hắn nên tính là nhân viên ngoài biên chế chứ?

“Vậy thật sự xin lỗi.” Shipley cảm giác áy náy đã lui bớt.

“Nếu ngươi nhất định muốn bù đắp, ta cũng không tiện cự tuyệt. Hay là dùng phương thức khác đi.” Mammon nói.

Shipley nghi hoặc: “Phương thức khác?”

Mammon xuống ngựa, mỉm cười đến gần hắn, “Tỷ như, tâm sự về hướng phát triển tương lai của giới thứ mười?” Để đề phòng Mammon lợi dụng chức vụ mở rộng cửa phương tiện cho địa ngục, thiên đường hạn chế tất cả hiệp ước địa ngục ký kết cùng giới thứ mười. Hắn vốn hy vọng Metatron có thể ra mặt, bắt quá Metatron phi thường dứt khoát giao hết mọi sự tình cho Shipley.

Cho nên.....

Hắn nhìn Shipley, nụ cười vừa đẹp vừa chân thành, “Ta quả nhiên rất thưởng thức con người thật của ngươi.”

Shipley ngẩn ra, lập tức lúng túng nói: “Xin lỗi, trước kia mang tới người không ít phiền toái.”

“Đâu nào.” Mammon cười đến ý vị sâu xa.

Bởi vì hai giai điệu hoan nghênh giữa đường gầy gánh mà mặc danh kỳ diệu nợ Mammon một ân tình, Shipley được mời tới văn phòng lâm thời của Mammon ở Chủ thành.

Cùng một văn phòng, nhưng chủ nhân khác nhau liên bày trí theo phong cách khác nhau.

Shipley nhớ lúc hấn ở đây, văn phòng dùng rèm cửa màu kem nhu hòa, bên trong chỉ có bàn làm việc. Còn hiện tại, vừa nhìn liền thấy một bộ sofa hình trăng khuyết xa hoa bá đạo chiếm cứ nửa thiên hạ.

Bàn trà là dùng nguyên khối thủy tinh tím mài ra, sáng loáng trong suốt. Bàn hoa quả là bạch ngọc nạm viền vàng, bất quá không phải chất hoa quả, mà chất các loại đá quý đủ màu.

Mammon ngang nhiên ngồi xuống sau bàn làm việc, “Mời ngồi.”

Shipley ung dung ngồi đối diện hấn. Hoán đổi thân phận chủ khách khiến hấn cảm thấy thập phần mới mẻ.

Mammon từ trong ngăn kéo lấy ra một quyển hợp đồng dày cộm, đưa tới trước mặt hấn, “Mời xem thử.”

Shipley lật trang đầu tiên.

Mammon lại đưa bút qua, “Nếu không có nghi vấn, vui lòng ký tên phía dưới cùng.”

Shipley tiếp nhận cây bút ngòi vàng nạm đầy kim cương, nghiêm túc đọc từng chữ từng chữ trong hợp đồng.

Mammon đứng lên, đi đến bên cửa sổ.

Thái dương ngã về tây.

Meta có lẽ sắp quay lại rồi.

Chắc. Hôm nay nên tặng gì nhỉ?

Hoa hồng làm từ đá quý? Hình như quá tục khí.

Vòng cổ hắc tinh thạch? Bởi vì quá xa xỉ, đã bị cự tuyệt một lần. Tuy rằng hấn một điểm cũng không đồng tình với ý kiến của Meta.

Hay là.....

“Mỗi ngày đều là lễ tình nhân?” Thanh âm Shipley kéo hấn về hiện thực.

Mammon hoàn hồn, mỉm cười nói: “Người không cảm thấy giới thứ mười cần một chút sức sống và sinh cơ mới sao?”

Shipley bật cười nói: “Ta chỉ sợ họ không có nhiều tình nhân như vậy.”

Mammon cười đến ngọt ngào, nói: “Tình nhân, một người là đủ.”

Shipley nhìn nụ cười của hấn, thoáng chốc thất thần. Giống như ngay khoảnh khắc vừa rồi, trong lòng có một sợi dây bị xúc động, đau thấu tâm can.

“Thật xin lỗi.” Mammon nhớ tới một chuyện, thu liễm nói, “Vì phu nhân người.” Lúc đó Metatron nghịch chuyển thời không, trở lại quá khứ. Khi ấy Shipley vẫn chưa hắc hóa, vợ hấn đã qua đời.

Shipley thấp giọng nói: “Cảm ơn.” Ánh mắt hấn một lần nữa quay xuống hợp đồng, trầm mặc nửa ngày, đột nhiên nói, “Có thể đổi một phần lễ tình nhân thành ngày lễ khác không?”

“Chẳng hạn như?”

“Ngày phu thê đoàn viên, hoặc là, ngày gia đình tụ hội.”

Mammon lẳng lẳng nhìn hấn, khước môi câu lên, “Nghe ra không tồi.”

Ngày phu thê đoàn viên.....

Nghe ra còn khiến người mong đợi hơn cả lễ tình nhân.

Mục lễ tình nhân chỉ là một đề án nhỏ không liên quan gì trọng đại, nội dung chân chính của hợp đồng là hợp tác tương lai của địa ngục và giới thứ mười. Về điểm này, Shipley một bước cũng không nhượng bộ.

Mammon cũng vậy.

Bầu không khí vốn ôn hòa dần trở nên giương cung bạt kiếm.

Lúc Metatron đến, Shipley đang vui đùa trong hợp đồng, không nói không rằng.

Mammon khoanh tay tựa bên cửa sổ, khóe miệng ẩn ẩn cười lạnh.

“Các người không đói bụng sao?” Metatron dùng một câu rã đông Shipley, lại dùng một nụ cười chinh phục Mammon.

Đàm phán giữa địa ngục và giới thứ mười cuối cùng được thống nhất trên bàn ăn.

Công lao chu toàn của Metatron là không thể thiếu.

Sau khi hợp đồng ký kết, chuyển giao công tác lập tức được đưa lên nghị trình.

Mammon ý tứ là càng nhanh càng tốt, còn Shipley lại hy vọng.....

“Ta muốn đem đại bộ phận công việc giao cho Hybe.”

Metatron lẫn Mammon thoát nhìn đều không chút bất ngờ.

Shipley nói: “Nó làm tốt hơn ta.”

Mammon đột nhiên cảm khái, “Có một đứa con chịu thương chịu khó, nghe ra rất hay.” Đương nhiên, điều này cũng cần vận may, vận nhất đứa con không giống Hybe mà đi giống Poggi..... Hắc nhú mày.

“Người hâm mộ?” Metatron đột nhiên toát ra một câu.

Mammon lập tức biểu lộ tâm ý, “Chỉ là nghe ra không tệ mà thôi.”

“Người có thể nhận nuôi một đứa.” Metatron chân tình đề nghị.

Mammon nói: “Ta cự tuyệt bất cứ sinh vật nào chia sẻ lực chú ý người dành cho ta.” Không cần nghĩ cũng có thể đoán được, nếu hãn nhận nuôi một đứa con, cuối cùng đứa nhỏ đó sẽ nhào vào lòng ai.

Metatron bật cười.

Shipley vẫn đang chờ đáp án, “Vậy kết luận thế nào?”

Mammon chỉ lo nhìn Metatron, cũng không quay đầu lại, nói: “Giới thứ mười, hiện tại làm theo lời người!”

94. Chương 35: Phiên Ngoại 2: Kế Hoạch Ngọt Ngào - Lễ Tình Nhân

Lễ tình nhân đầu tiên, Mammon tặng hoa hồng đỏ và bánh kem.

Metatron vui vẻ đón nhận.

Lễ tình nhân thứ hai, Mammon tặng rượu vang đỏ cùng bữa tối lãng mạn dưới ánh nến.

Metatron vui vẻ đứng hẹn.

Lễ tình nhân thứ ba, Mammon tặng một bầu trời đầy cánh hoa lất phất bay và pháo bông xuyên qua màn hoa nở rộ giữa không trung.

Metatron thưởng thức.

Lễ tình nhân thứ tư, Mammon huy động một vạn thiên sứ làm dàn giao hưởng Thánh ca.

Metatron lắng nghe.

Lễ tình nhân thứ năm, Mammon mời Metatron ngồi trên mô tô made – in – địa ngục chạy vòng quanh giới thứ mười. (định làm theo nhà Brangelina à =))))))

Metatron: “.....”

Thật ra chuyện này không phải là vấn đề. Vấn đề ở chỗ, đây là năm cái lễ tình nhân liên tiếp.

Đến ngày thứ sáu, khi Mammon dùng ma pháp làm một căn phòng tình yêu nho nhỏ bằng chocolate hiện ra trước mặt hắn, Metatron rất cuộc nhện hết nổi: “Tại sao ngày nào cũng là lễ tình nhân?”

Mammon đáp: “Bởi vì phong tục mỗi nơi không giống nhau. Nhân giới có rất nhiều ngày Valentine (Phúc Vũ: o_o lấy tư cách là con người, dám hỏi Mammon đại nhân, “rất nhiều” hồi nào???), Nguyên thù giới nhiều chủng tộc chung sống, chủng tộc khác nhau thì Valentine cũng được định vào ngày khác nhau, còn có Tinh linh giới, giới người sói.....” Hắn dựng ngón tay đếm từng nơi một.

Metatron nói: “Vậy cũng không thể mỗi ngày đều là lễ tình nhân.”

“Bảo bối không cần nóng vội.” Mammon mỉm cười, trong mắt đầy nhu tình mật ý, “Ban này ta đã quyết định, biến tất cả các ngày ở giới thứ mười thành ngày Valentine.”

Metatron: “.....”

“Trải qua kiếp nạn, hiện tại giới thứ mười cần nhất chính là được tình yêu xoa dịu.” Mammon ngắt một đóa hoa nhỏ trong vườn hoa trước căn phòng tình yêu, đưa tới bên môi Metatron.

Metatron bắt đầu dĩ há miệng.

Mammon dứt đóa hoa chocolate vào, nhân tiện lấy ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi mềm mại kia.

“Shipley sẽ nhanh chóng quay lại.” Metatron đột nhiên nói.

Ngón tay Mammon dừng một chút.

“Hắn là lãnh tụ tương lai của giới thứ mười, chuyện quan trọng như định ngày Valentine, người không cảm thấy nên thương lượng trước với hắn sao?” Metatron nói.

Mammon chớp chớp mắt: “Cho nên ta mới đẩy nhanh tiến độ ban hành pháp lệnh này.”

Metatron: “.....”

95. Chương 36: Phiên Ngoại 2: Kế Hoạch Ngọt Ngào - Trách Cứ Và Khiêu Khích

Nửa tháng trôi qua, Hybe vẫn không xuất hiện.

Mammon bắt đầu mất kiên nhẫn.

Ngày nào chưa giao quyền, ngày đó hắn vẫn phải làm việc cho giới thứ mười. Điều này cũng chẳng có gì đáng nói, quan trọng hơn là, lúc hắn làm việc Metatron lại đi giám sát những thành thị vừa được xây dựng, hai người ngoại trừ được cùng nhau dùng bữa tối, cơ bản rất ít gặp mặt, càng đừng nói là phát triển tình cảm.

Hắn cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trên ngón giữa, hàng mày nhíu chặt.

Ngón giữa là đính hôn, cũng là giai đoạn tìm hiểu. Nếu hai người họ vẫn tiếp tục bên nhau thì ít xa cách thì nhiều như vậy, giai đoạn tìm hiểu rất có thể sẽ biến thành giai đoạn lãnh đạm.

Mặc dù Mammon không lo Metatron mèo mả gà đồng thay lòng đổi dạ, nhưng hắn rất sợ câu nói lần trước của Metatron chỉ là xúc động nhất thời, mà thời gian sẽ làm lắng đọng cơn xúc động của Meta, biến trở về lý trí mà hắn không muốn gặp nhất.

Hơn vạn năm chờ đợi với hắn mà nói quả thật ngẫm lại mà kinh, hắn tuyệt đối không cho phép mình giảm lên vết xe đổ này lần nữa.

Người duy nhất có thể giải quyết tình trạng trước mắt chính là Shipley, nhưng từ sau khi quay lại giới thứ mười hắn cơ bản không màng thế sự, suốt ngày rúc trong giáo đường sám hối. Thái độ kiên thành này càng khiến lửa giận của Mammon dâng cao.

So với sám hối, hắn thích bù đắp bằng hành động hơn. Quá hiển nhiên, biểu hiện của Shipley không qua cửa.

Hắn thử đi thăm dò vài lần, đều bị Shipley dùng nụ cười ôn hòa cùng thái độ bình thản đuổi về. Hiện tại Shipley ngoài con trai ra, cơ bản có thể nói là vô dụng vô cầu.

Bởi vì lửa giận không tìm được phương thức thích hợp để phát tiết, cho nên càng bùng cháy dữ dội hơn.

Mammon bắt đầu nghĩ tới một phen hạch tội khác.

Vì vậy, khó khăn lắm mới tìm được cơ hội hảo hảo ngủ một giấc, Rafael sau khi nằm xuống chừng năm phút đồng hồ, lại bị một phong thư khiển trách gọi dậy.

“Mam,mon!”

Hắn nghiêng rằng.

“Ship,ley!”

Hắn nghiêng lợi.

Mi,cha,el!

Hắn mặc niệm trong lòng.

Michael diện vô biểu tình nói: “Thiên sứ không cần ngủ.”

Rafael nói: “Bởi vì đám thiên sứ đó không bị ngập đầu trong một núi công việc.”

Michael chăm chú nhìn Rafael, nửa ngày không nói gì.

Rafael bị hắn nhìn đến phát nhột, “Chẳng lẽ ngươi muốn phủ nhận?”

“Ta đang nghĩ,” Michael nhú mày, “Ta có phải vừa nhận được lời phàn nàn của nhân viên?”

Rafael nói: “Ngươi cảm thấy cách ngươi xử lý phàn nàn là gì?”

“Giải quyết vấn đề.” Michael nói, “Ta rất vui lòng.”

“Ý ngươi là giảm bớt lượng công việc?” Rafael hai mắt sáng lên.

Michael nói: “Hoặc là, giải quyết căn nguyên vấn đề.”

“.....” Rafael mỉm cười vò lá thư khiển trách trong tay thành một cục, “Giờ ta đã biết làm sao để ứng đối phó với lời phản ánh của Mammon.”

Tốc độ xử lý phản ánh của thiên đường xưa nay luôn nhanh lẹ.

Mammon vừa gửi thư không lâu, Rafael liền vỗ sáu phiến cánh trắng ngần thần thánh giáng lâm.

Bởi vì cư dân Chủ thành đại đa số đều đã đi hỗ trợ kiến thiết tân thành, cho nên thiên sứ ở lại Chủ thành không còn bao nhiêu. Rafael rất nhanh phát hiện điểm này, bèn thu hồi vòng sáng trên đầu vì để tô điểm hình tượng mà đặc biệt biến ảo.

Mammon đứng trên ban công văn phòng, thấy hắn bay đến, cầm tách cà phê đưa cho hắn.

Rafael ngoài cười trong không cười nói: “Một tách cà phê không thể giải quyết đủ loại ân oán giữa ngươi với ta.”

Mammon nụ cười chân thành, “Ta chỉ là muốn thử xem có thể hạ độc chết ngươi không.”

“Ngươi quá khuyết thiếu thường thức.” Rafael ngồi xuống lan can ban công, nhận tách cà phê, khẽ nhấp một ngụm.

Mammon khuỷu tay chống trên lan can, tay kia cầm một tách cà phê khác.

“Ngươi có tâm sự?” Rafael hỏi.

Mammon nói: “Ngươi hẳn đã đọc được phản ánh của ta.”

Rafael nói: “Ta rất đồng tình với ngươi.”

“Là đồng tình vì đồng bệnh tương liên?”

Rafael nghĩ nghĩ nói, “Trên ý nghĩa nào đó, đúng vậy.”

Mammon nở nụ cười, nhướn mày nói: “Cho nên, ta tin rằng ngươi sẽ rất nguyện ý giải quyết Shipley.”

Ngoài dự kiến của hắn, Rafael lắc đầu: “Hoàn toàn tương phản. Ta rất không nguyện ý.”

“Nga?”

“Đồng bệnh tương liên là một hình thức an ủi tâm linh. Hóa ra trên thế giới này không phải chỉ có một mình ta xúi quẩy. Cho nên.....”

Mammon vuốt cằm nói: “Ta hiểu rồi.”

Rafael nói: “Hy vọng lời giải thích của ta có thể làm ngươi nghĩ thông, thu hồi phong thư phản ánh này.” Hắn trình lên một lá thư nhăn nhúm.

Mammon cũng chẳng buồn nhìn tới, búng tay một cái.

Lá thư bốc cháy.

Rafael ném nó vào trong tách của Mammon.

Mammon tùy tay tát cà phê ra.

Rafael nhảy lên, quăng cả cà phê lẫn tách về hướng Mammon.

Mammon tránh đi.

Ban công một bãi bữa bộn.

Tro tàn, cà phê, mảnh vỡ của tách.....

Mammon nhìn cái tách trống rỗng trong tay may mắn sống sót sau trận chiến, liếc tà Rafael, thở dài: “Ngươi thật ấu trĩ.”

“.....” Rafael nhìn ngón tay hắn câu lấy quai tách cà phê, lam hắc bảo thạch cấn trên nhẫn vàng càng tôn thêm vẻ mình miễm chói mắt, “Ngươi thu phục được Metatron rồi sao?”

Mammon cười đến ngọt ngào, “Ta không muốn đồng tình với ngươi, bởi vì cách nói của ngươi quá thô tục. Bọn ta là lưỡng tình tương duyệt, thấu hiểu lòng nhau, cuối cùng định hạ chung thân.” Hắn đột nhiên cảm thấy Rafael thật thuận mắt.

Sau khi hắn và Metatron đến với nhau, vẫn chưa gặp được đối tượng thích hợp để khoe. Shipley tuy từng có cơ hội khoe, nhưng biểu cảm quá ít, tình tự dao động quá nhỏ, không thu được hiệu quả khiến người cực kỳ hâm mộ. Tuy rằng khoe với Rafael thì có chút không phúc hậu, nhưng ma vương địa ngục chưa bao giờ xem phúc hậu là chỉ tiêu hành vi của mình.

“Được thôi, ta sửa lại một chữ.” Rafael vội ho một tiếng nói, “Ngươi làm Metatron rồi sao?”

.....

Mammon ý cười trong mắt thoáng đóng băng, nhưng nụ cười trên mặt vẫn không đổi, “Ngươi nghĩ sao?”

“Lảng tránh vấn đề chính là trả lời vấn đề.” Rafael am tường gật đầu, “Ta hiểu rồi.”

Mammon xác định ban nãy mình đã bị hoa mắt. Bằng không tuyệt đối không có khả năng cảm thấy Rafael thuận mắt.

Rafael hiển nhiên không để tâm địa vị mình trong lòng Mammon lại giáng xuống một bậc, tiếp tục nói: “Nhấn đeo ở ngón giữa, chứng tỏ vẫn đang trong thời kỳ do dự.”

Mammon nhếch môi, cười đến âm trầm, “Ngươi chuẩn bị xử lý vấn đề kế tiếp của giới thứ mười thế nào?”

Rafael cũng mặc hắn lái sang chuyện khác, không truy cùng đuổi tận, “Nếu Shipley muốn giao giới thứ mười cho Hybe, vậy cứ thành toàn hắn.”

Mammon không sao cả nhún vai, “Tốt lắm. Ta hy vọng có thể nhanh chóng nhìn thấy Hybe.”

Rafael nói: “Nếu ta nhớ không lầm, Hybe trước mắt hình như đang làm khách ở địa ngục.”

“Thế à?” Mammon diện vô biểu tình nói, “Biết được tung tích hắn càng tốt. Ta mong mỗi mau chóng tiến hành nghi thức chuyển giao quyền lực cho hắn.”

Rafael từ chối cho ý kiến.

Mammon nói: “Bằng không..... Tâm tình ta sẽ phi thường không tốt.” Người dục cầu bất mãn tâm tình thường không được tốt cho lắm.

Rafael nghiêng đầu nhìn hắn.

Mammon nhe răng cười.

Ma vương tâm tình không tốt sẽ làm gì?

.....

Hắn là những việc tương phản với việc tốt.

Bữa tối, Metatron nhận thấy Mammon buồn bực không vui, không khỏi hỏi nguyên do.

Mammon cầm cúi ăn một hồi, mới chậm rãi ngẩng đầu. Tuy rằng hắn không cố ý trưng bày vẻ mặt thương cảm, nhưng bầu không khí đã bị hắn dùng thủ đoạn vô thanh vô tức tạo ra.

“Sao vậy?” Metatron phóng nhu thanh âm.

“Rafael vừa tới.” Mammon thấp giọng nói.

Metatron đợi hắn tiếp tục.

Mammon nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón tay, “Đây là, đính hôn ư?”

Metatron tựa hồ đã hiểu.

Mammon làm ra vẻ lơ đãng hỏi: “Khi nào thì, nó mới có thể nhích sang ngón bên cạnh?”

Metatron cười khê: “Với chúng ta mà nói, đính hôn và kết hôn có gì khác nhau đâu?” Đính hôn kết hôn đều chỉ là hình thức, quan trọng nhất không phải là ở bên nhau sao?

“Vậy thì,” Mammon thoáng chốc xuất hiện trước mặt Metatron, quỳ một gối, ôn nhu nắm tay Metatron, ấn một nụ hôn lên mu bàn tay, thâm tình uyển uyển nhìn hắn nói, “Chúng ta làm chút hoạt động thuộc về kết hôn đi?”

Metatron ngón tay lưu luyến trên khuôn mặt Mammon, nhàn nhạt do dự.

Mammon nghiêng đầu, bắt lấy ngón tay hắn hôn nhẹ, ngẩng đầu nhìn hắn.

Lộ liễu ám thị ——

Hoặc giả có thể gọi là minh thị. (chơi chữ, minh trái nghĩa với ám, ám thị lộ liễu = minh thị)

Đầu ngón tay truyền đến xúc cảm mịn màng, Metatron phát hiện nhịp tim mình hơi gấp.

Mammon đột nhiên buông tay, đứng dậy ôm lấy thắt lưng hắn.

Metatron thắt lưng rất mảnh, nhưng không phải dạng da bọc xương. Cho dù cách một lớp áo, Mammon cũng có thể tưởng tượng được lực lượng mềm dẻo của vòng eo. “Meta.....” Hắn dùng thanh âm trầm thấp mê hoặc.

Metatron ần ần phát ra một tiếng thở dài khê đến không thể nghe thấy, hai tay đáp lên vai Mammon.

Mammon đôi mắt loàn loàn, vòng tay ôm eo Metatron đột nhiên siết chặt, nháy mắt dịch chuyển tới phòng ngủ.

Giường trong phòng ngủ là hắn đặc biệt sai người mang đến từ địa ngục.

Mềm mại nhưng không mất dần hồi, sẽ không cần vào người.

Metatron nằm ngửa, thần tình thoát nhìn rất bình tĩnh. Nhưng bản thân hẳn biết, hẳn không phải bình tĩnh, mà là cứng đờ. Từ khuôn mặt đến thân thể.

Mammon ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn mi tâm hẳn, giúp hẳn thả lỏng bớt tình tự.

Hai tay Metatron vẫn còn đặt trên vai Mammon, tư thế như nghênh lại như cự.

“Ta yêu người.” Mammon cúi đầu hôn môi hẳn.

Metatron mất phản ứng một lát, mới từ từ đáp lại.

Tay Mammon bắt đầu không an phận, một đường từ cổ áo thăm dò vào bên trong.

“Người thật thành thạo.”

Thanh âm Metatron khiến Mammon sắp đánh mất lý trí đột nhiên tỉnh táo lại, lãnh ý lan đến đầu ngón tay, cứng đờ.

Hàng mi rũ xuống khe run, Mammon ngẩng đầu, lộ ra một nụ cười gần như lấy lòng, “Người tới đi.” Hẳn ôm lấy Metatron, xoay người, đỉnh đầu nằm dưới thân Metatron.

Hoán đổi vai diễn như vậy, làm Metatron vốn đã đặt tay trên vai Mammon thoát trông càng giống như đang ấn Mammon xuống.

Mammon chớp chớp mắt, “Hay là người hy vọng ta chủ động hơn chút nữa?” Hẳn nhấc tay bắt đầu tự cởi cúc áo mình.

Làn da màu lúa mạch từng tắc một lộ ra.

Đường nét gợi cảm như biết nói.

Cởi đến cúc áo thứ ba, hẳn thấy Metatron vẫn không có động tĩnh, trong lòng lạnh đi một nửa.

Vẫn không được sao?

Bởi vì năm đó quá hoang đường?

Nếu là như thế, liệu hẳn có thể nhờ Metatron ngược dòng thời gian, cho hẳn trở lại quá khứ hảo hảo lôi bản thân từng dùng lối sống trụy lạc để gây tê chính mình ra nện một trận?

Ngón tay hẳn bắt động trên cúc áo, nửa ngày mới lộ ra một nụ cười tuyệt đối không thể coi là ung dung, “Ta chỉ đùa thôi. Kỳ thực, chúng ta như vậy cũng rất tốt.”

Thật sự rất tốt.

Mỗi ngày đều có thể nhìn thấy hẳn, chạm đến hẳn. So với tư niệm xa xôi mà vô vọng trước kia, cuộc sống thế này đã là thiên đường.

Cho dù dục vọng trong lòng đang kêu gào, tham lam như dây leo điên cuồng quấn lấy trái tim hẳn, gặm nhấm linh hồn hẳn, hẳn cũng phải tiếp tục kiên trì. Từ sau khi tận hưởng cuộc sống sớm tối bên nhau với Metatron, hẳn đã không thể tưởng tượng sẽ có một ngày mất đi nó.

Vừa nghĩ đến Metatron sẽ rời xa mình, sau này chỉ có thể tìm kiếm bóng hình người yêu trong ký ức, Mammon liền cảm thấy đau đớn như từ gót chân đến não đều bị kim đâm.

Hẳn cất lực khổng chế ngón tay đang run nhẹ, nhanh chóng khấu lại cúc áo sơ mi, sau đó ôm Metatron, vùi đầu vào hõm vai hẳn.

“Chúng ta sẽ vĩnh viễn bên nhau.”

Mammon dùng câu khẳng định —— vô pháp tiếp thu bất cứ nghi ngờ nào.

Metatron rút cuộc cũng động, vươn tay, chống xuống giường, chậm rãi rời khỏi trên người hẳn.

Mammon không nhúc nhích, đau đớn như kim đâm hội tụ thành một mảnh, bao phủ cả trời đất càn quét thân thể hắn.

Nhưng Metatron không phải bỏ đi, mà là nằm xuống bên cạnh hắn.

“Người tới đi.”

Một tia thích ý, một tia bất đắc dĩ, một tia thông thả như hy sinh.....

Phía bên cạnh vẫn không chút động tĩnh.

Metatron đang định nghiêng đầu, thân thể đột nhiên bị áp trụ.

Mammon dùng ngực kề sát ngực hắn, trên mặt mang theo cuồng hỷ không kịp che giấu cũng không muốn che giấu, đồng tử vô hồn như mực lập tức biến thành hắc tinh thạch, vô số ánh sao kim ngân lấp lánh, hốc mắt ẩn ẩn đỏ lên, lúc nói chuyện thanh âm cũng run rẩy, “Thật sao?”

Metatron không trả lời, mà chỉ hơi ngẩng đầu, dùng môi nhẹ nhàng chạm vào cằm hắn.

“.....”

Mammon cái gì cũng không nói.

.....

Hắn dùng hành động để biểu đạt.

Được biết phiên ngoại này có bạn đã làm rồi, nhưng tớ vẫn làm bản của tớ, bởi vì muốn U linh giới được trọn vẹn trong cung ^^

Lại nói, Mammon quả là tình nhân tuyệt vời, không uống ngay từ đầu đã đổ Mammon. Có thâm tình, có phúc hắc, có bá đạo, có kiên trì, có chiếm hữu dục cường liệt như bao anh công khác. Nhưng đáng quý nhất là có ẩn nhẫn. Ân, yêu Mammon nhất truyện, không còn gì để nói!

Về phần Metatron, tuy là mỹ nhân nhưng không phải loại tớ thích, hơn nữa, theo nhận thức ban đầu của tớ, còn có hơi mờ nhạt (bạn nào fan Meta khoan hãy hành hung tớ nha~~) Nhưng càng đọc càng cảm Meta. Có đoạn thật khả ái, tỷ như vì hiếu kỳ mà nhện không được cứ nhìn vào cặp cánh trụ lông của Julian. Có đoạn lại thâm tình, tỷ như sau khi nghe lời ám chỉ của Casamia bị hắc hóa, trong đầu chỉ còn biết Mammon, sợ Mammon xảy ra chuyện. Trải qua lần đó rồi cuộc không quá kháng cự ái ý của Mammon. Sở dĩ chậm chạp không quay lại tìm Mammon là muốn làm rõ lòng mình. Như trong truyện đã nói, cho dù đen một đôi cánh, linh hồn Meta vẫn như trước xinh đẹp vô song. Mà đôi cánh đó đen là vì Mammon, vì tình yêu, sao có thể xấu xí cho được? Tớ cực thích chi tiết Meta lúc cởi sợi xích trên người Casamia thì tám cánh trắng thuần, nhưng khi nhìn đến Mammon, hai cánh lại trở về với màu đen tuyệt đẹp. Với tớ, Meta thuộc dạng mưa dầm thấm lâu, càng đọc càng quý, hoàn toàn xứng đáng để Mammon chờ đợi suốt vạn năm.

Cuối cùng cảm ơn tác giả Tô Du Bính đã mang đến cho chúng ta rất nhiều hệ liệt vừa hài hước vừa xúc động, còn có những nhân vật vừa đáng quý vừa đáng yêu. Cảm ơn các bạn theo dõi U linh giới bấy lâu. Bất quá đây chưa phải kết thúc, vẫn còn một phiên ngoại nữa, hẹn mai gặp lại *vẫy khăn*

96. Chương 37: Phiên Ngoại 3: Sau Đây

Hybe không thích địa ngục, nhưng hắn dự định ở lại địa ngục, bởi vì hắn càng không muốn quay về giới thứ mười. Bất quá không rõ Rafael đã dùng cách gì thuyết phục được Beelzebub, vì thế Hybe và Julian bị trục xuất.

Rời khỏi địa ngục không chỗ để đi, Hybe cuối cùng bị xe ngựa đón trở lại giới thứ mười.

Mammon xuân phong đắc ý dùng nửa tiếng đồng hồ giao trả toàn bộ sự vụ, trước khi Hybe mở miệng mang theo Metatron cùng đồng hành lý đã sớm thu thập tốt tạm biệt giới thứ mười.

Hybe đối diện một phòng đầy văn kiện ngậy ngốc hồi lâu, mới chấp nhận số phận bắt tay vào chỉnh lý.

Kỳ thực hẳn cũng không quá lành nghề với việc cai quản giới thứ mười. Trước kia bởi vì bất luận các thiên sứ ở trên đời có quấy phá đến đâu, chung quy rồi cũng sẽ chết. Không có thiên sứ nào trường thọ hơn hẳn, cho nên cũng không có thiên sứ nào có thể uy hiếp địa vị của hẳn.

Nhưng hiện nay, thiên sứ trúng độc đã được giải độc, họ không còn là những thiên sứ có sinh mệnh hữu hạn, họ có thể dùng sinh mệnh vô hạn của mình làm những việc vô hạn.

Hybe cảm thấy sự bất tài của mình vào thời điểm này đã hiển lộ rõ mồn một.

May thay, bên cạnh hẳn còn có Julian.

Julian không nhớ những chuyện trước kia, nhưng không ảnh hưởng đến chỉ số thông minh. Có hẳn hỗ trợ xử lý sự vụ, Hybe áp lực giảm thiểu rất nhiều. Thậm chí khi Hybe thấy Julian thành thạo xử lý mọi việc, trong lòng còn trỗi lên ý niệm mình quả thật dư thừa. Nhưng ý niệm này rất nhanh biến mất dưới ánh nhìn chăm chú của Julian.

Hybe cảm giác được, trong mắt Julian chỉ có mình.

Có thể nói, nếu không phải vì mình, Julian sẽ không nhúng tay vào đồng sự vụ kia.

“Người không đi thăm cha người sao?” Có một hôm, Julian đột nhiên hỏi.

Hybe ngẩn ra, lập tức thần thờ lắc đầu.

“Tại sao?” Julian lại hỏi. Rất nhiều chuyện tuy Hybe chưa từng nói với hẳn, nhưng hẳn nghe được không ít. Địa ngục, giới thứ mười..... nơi nơi đều lưu truyền câu chuyện về họ. Có tốt có xấu, có thật có giả, nhưng có một điểm có thể khẳng định, Hybe có một người cha, tên là Shipley.

Hybe lưỡng lự hồi lâu, mới nói: “Để sau đi.”

Bởi vì hiện tại cha vẫn chưa thoát khỏi ám ảnh của Thần hỗn độn, cũng như hẳn.

Bây giờ gặp mặt, sẽ chỉ khiến hai kẻ bị thương nhìn thấy vết thương của đối phương, sẽ chỉ khiến vết thương của mình vốn chưa khép lại càng thêm đau đớn.

“Vậy sau này người đi thăm, có thể mang ta theo không?” Julian nằm úp trên bàn văn kiện, trông mong nhìn hẳn.

Hybe quay mặt....

Một quãng thời gian dài ở địa ngục, hẳn tuyệt không muốn thấy Julian. Cho dù đối phương sau khi linh hồn được chữa trị vẫn luôn đi theo hẳn, nhưng mỗi lần nhìn đến Julian của hiện tại hẳn lại không tự chủ được nhớ tới Julian của trước kia.

Cho dù là hồi ức bất hạnh.

Cho dù nơi đó chỉ có một Julian bất hạnh, và một hẳn càng bất hạnh hơn nữa.

Julian tựa hồ không hề phát giác. Thái độ lãnh đạm của mình trong mắt hẳn là tính cách lạnh lùng bẩm sinh. Cũng phải, hẳn chưa từng gặp qua mình của trước kia.

“Không được sao?” Julian thất vọng nói, sau đó vùi đầu tiếp tục xem những văn kiện vừa rồi chưa đọc xong.

Đồng hồ quả lắc tích tắc tích tắc vang trên tường.

Thời gian vội vàng trôi đi.

Hybe hồi ức rất nhiều.

Quá khứ, quá khứ của quá khứ, còn có quá khứ của quá khứ của quá khứ.....

Đến cuối cùng, hẳn phát hiện, thật ra mình nhớ cũng không nhiều. Rất nhiều hồi ức vẫn tồn tại, nhưng màu sắc đã phai nhạt mờ hồ.

.....

Được.

Không biết qua bao lâu, Hybe ở trong lòng nhẹ nhàng trả lời câu hỏi bị phớt lờ khá lâu kia.

97. Chương 38: Phiên Ngoại 4: Hợp Tác

Bởi vì Metatron kiên trì ở lại Con thuyền Noah, Mammon chỉ có thể xuyên qua xuyên lại giữa địa ngục và Con thuyền Noah, làm người bay trên không.

Thạch Phi Hiệp nắm bắt thời cơ, nhân cơ hội đề cử các loại ưu đãi chiết khấu, rốt cuộc đạt được ưu ái của Mammon, khai thông hợp tác du lịch giữa hai vùng.

Raton cùng Victor đứng ở tiền sảnh khách sạn chờ đợi chuẩn bị tiếp đãi đoàn du khách địa ngục đến vào chiều hôm nay.

Victor thấp giọng nói: “Tại sao chúng ta có mối, Thạch Phi Hiệp lại chạy tới địa ngục?”

“Hắn đi khảo sát.” Hợp tác du lịch là song phương, nói cách khác, cư dân địa ngục có thể đến đây, nhân viên ở Con thuyền Noah cũng có thể qua đó.

—— Nhân sự của Con thuyền Noah tuy hơi bị ít, nhưng nể mặt Thạch Phi Hiệp trên hợp đồng ghi cả Metatron, Mammon vẫn quyết đoán ký tên.

Victor hâm mộ nói: “Ta cũng muốn đi.”

Raton tà tà liếc hắn, “Người có bị bệnh răng miệng không?”

“A?” Victor mờ mịt.

“Nhe răng.” Raton rất có khí phách nói.

Victor làm theo.

Raton lôi ra đèn pin và kính lúp, kiểm tra khoang miệng hắn nửa ngày, “Có răng sâu, chiều mai tới phòng ta một chuyến, chuẩn bị một trăm kim tẽ.”

“A?” Victor sửng sốt.

Raton cất công cụ, đột nhiên bức xúc nói: “Thạch Phi Hiệp với Isfel là đi hưởng tuần trăng mật, hưởng tuần trăng mật! Địa ngục chính là trạm đầu tiên, bọn họ còn chuẩn bị đi giới người lùn! Giới người lùn!”

Victor mờ mịt nói: “Khai phá kinh doanh sao?”

Raton nghiêng răng nói: “Là đi chơi.”

Rắc.

Victor cùng Raton đồng thời nghe được một trận tiếng nứt giòn giòn.

Victor nhìn Raton. Hắn cảm thấy âm thanh đó hình như là từ miệng Raton vọng lại.

Raton mím chặt môi, nửa ngày mới dùng chất giọng hàm hồ nói: “Răng ta bị nứt rồi.”

“.....”

“Ta về trước.”

“.....” Chờ Victor phản ứng lại, Raton đã biến mất đến bóng dáng cũng không thấy.

Có cần..... theo hắn không nhỉ?

Nhưng nếu như vậy, Con thuyền Noah sẽ không còn ai nữa. Hughes cùng Gin đi giới huyết tộc, nghe nói gần đây huyết tộc rất loạn, Gin về bình định. Simar còn ở nguyên thù giới chưa trở về. Antonio thì đang múa chảo trong bếp.....

Hình như chỉ còn lại một mình mình.

Victor đang nghĩ ngợi, một luồng thanh quang lóe lên bên người hắn.

Trước mắt là một bóng lưng tuyệt mỹ, mái tóc dài vàng óng buông xõa trên trường bào màu lam như hồ thu, thoát nhìn tinh tế lại ôn nhu.

“Đến rồi.”

Victor chớp chớp mắt, không hiểu ý tứ của hắn.

Đột nhiên, một cỗ xe ngựa địa ngục đập trên hỏa diễm đột phá bóng tối, lao ra!

Theo sát sau nó, còn có mấy trăm cỗ xe ngựa lập lòe ánh lửa.

Cỗ xe đầu lĩnh dừng lại trước sảnh, một nam tử tóc đen trong bộ vest màu tím sẫm ôm sát người xuống xe, trên khuôn mặt anh tuấn lộ ra một nụ cười ôn nhu nhưng mang theo chút tà khí.

Thân ảnh đứng trước mặt Victor khẽ dịch về phía trước một bước, cùng nam tử tóc đen bốn mắt nhìn nhau.

Chỉ một ánh mắt, chung kết vạn năm.

TOÀN VĂN HOÀN

Vậy là chính thức chia tay U linh giới rồi. Vốn dĩ tính post pn cuối cùng này vào hôm qua, nhưng gần tết nên tớ cũng chạy đôn chạy đáo không kịp làm gì cả, vô cùng xin lỗi vì lại chậm trễ các bạn.

À, đoạn cuối rõ ràng biết là Meta và Mammon, nhưng sao vẫn phảng phất thấy được hình ảnh của MiLu thể nhỉ, có ai có cùng suy nghĩ với tớ không ^.^? Được rồi, lại tự mình đa tình *cẩn thận* Oán niệm vì Bính tỷ mãi không chịu ra bộ về MiLu, oán niệm ngút trời luôn!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/u-linh-gioi>